ALLAN FOLSOM

ZIUA DE DUPĂ MÂINE

Iubirea prinsă în coşmarul unei conspiraţii internaţionale

PARALELA 45

ALLAN FOLSOM

ZIUA DE DUPĂ MÂINE

Original: *The Day After Tomorrow* (1994)

Traducere din limba engleză de:
DIANA BĂLTEANU

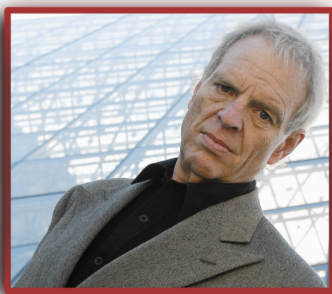

virtual-project.eu

PARALELA 45

2010

Allan Folsom s-a născut pe 9 decembrie 1941, în Boston, Statele Unite. A lucrat ca reporter, redactor, scriitor și producător, a scris scenarii pentru seriale și filme de televiziune. Locuiește în Santa Barbara, California, împreună cu familia sa. *Ziua de după mâine* este primul său roman, publicat în 1994, care a ajuns într-un timp foarte scurt pe locul trei în lista de bestselleruri a publicației New York Times. Au urmat *Day of Confession* (1999), *The Exile* (2004) și *The Machiavelli Convenant* (*Legământul Machiavelli*, 2006, apărut la Editura Paralela 45 în 2009).

1.

Paris, luni, 3 octombrie
Ora 17:40
Braseria Stella, Strada St.-Antoine

Paul Osborn stătea de unul singur în zarva încețoșată a aglomerației de după orele de serviciu, fixând cu privirile un pahar cu vin roșu. Era obosit, supărat și confuz. Fără vreun motiv anume, își ridică privirile. În acel moment, simți cum i se taie răsuflarea. De partea cealaltă a încăperii se afla individul care-l omorâse pe tatăl său. Așa ceva era de neconceput, și totuși nu era nicio îndoială. Niciuna. Era un chip care i se întipărise în memorie pentru totdeauna: ochii înfundați în orbite, maxilarul pătrățos, urechile care ieșeau în afară aproape la un unghi de nouăzeci de grade, cicatricea zimțată de sub ochiul stâng, care se deplasa în jos, tăindu-i obrazul, până la buza de sus. Cicatricea nu mai era atât de pronunțată acum, însă era totuși la locul ei. Ca și Osborn, acesta era singur. Avea o țigară în mâna dreaptă, iar cu stânga ținea căuș o ceașcă de cafea, concentrându-se pe ziarul de lângă braț. Avea cel puțin cincizeci de ani, poate chiar mai mult.

Din locul în care stătea Osborn, era greu să-ți dai seama cât era de înalt. Poate că avea un metru șaptezeci și șapte sau un metru optzeci. Era îndesat. Avea probabil în jur de optzeci și unu, optzeci și două de kilograme. Avea gâtul gros și trupul îi era musculos. Tenul îi era palid și avea părul scurt și cârlionțat, negru, presărat cu fire cărunte. După ce-și stinse țigara, individul își aprinse alta imediat, privind înspre Osborn în acest timp. Apoi stinse chibritul și reveni la ziarul pe care-l avea în față.

Osborn simți cum îi tresare inima în piept și sângele începu să-i clocotească prin vene. Deodată, se trezi din nou în Boston, în 1966. Nu împlinise încă zece ani și mergea pe stradă împreună cu tatăl său. Era o după-amiază de primăvară timpurie, însorită, dar încă rece. Tatăl său, îmbrăcat într-un costum elegant, plecase devreme de la birou pentru a se întâlni cu fiul său în stația de metrou Park Street. De acolo traversaseră un colț al parcului Common și se întorseseră pe Winter Street, amestecându-se în îmbulzeala cumpărătorilor. Se duceau la Grogin's Sporting Goods, unde aveau reduceri de prețuri. Băiatul economisise toată iarna banii de buzunar ca să-și ia o mănușă nouă de baseball, o mănușă de *first baseman*[1], model Trapper. Tatăl său îi promisese să pună de la el încă pe-atât. Împreună aveau treizeci și doi de dolari. Se vedea deja magazinul, și tatăl său zâmbea, când apăruse individul cu cicatrice și cu maxilarul pătrat, și-l lovise. Ieșise din mulțime și înfipsese un cuțit de măcelărie în stomacul tatălui său. În timp ce făcea acest lucru, se uitase în jur, și-l văzuse pe băiat, care nu avea nici cea mai mică idee ce se întâmpla. În clipa aceea li se întâlniseră privirile. Pe urmă individul plecase mai departe, iar tatăl său căzuse grămadă la pământ.

Încă mai simțea ce simțise atunci, cum rămăsese pe trotuar atât de singur, cu toți străinii care se adunau grămadă să vadă ce se întâmplase, cu tatăl său privindu-l de jos neajutorat, fără să înțeleagă, cu sângele prelingându-i-se printre degetele care căutaseră instinctiv să scoată arma, dar care, în schimb, înțepeniseră acolo.

Douăzeci și opt de ani mai târziu, pe un alt continent, amintirea îi reveni intens, zdruncinându-l. Paul Osborn simți cum îl cuprinde mânia. Se ridică imediat și traversă încăperea. O fracțiune de secundă mai târziu, cei doi bărbați, împreună cu mesele și scaunele din jur, se izbiră de podea.

Simți degetele încolăcindu-i-se în jurul unui gât cu pielea flască și un smoc de barbă de pe gât care îi înțepa una din palme. În aceeași clipă, își simți cealaltă mână izbind cu sălbăticie. Pumnul îi scăpase de sub control, zdrobind carnea și oasele, hotărât să alunge viața din ele. În jurul lui, oamenii țipau, dar nu-i păsa. Singura lui dorință era să distrugă pentru totdeauna ce prinsese în strânsoarea degetelor.

Deodată simți niște brațe sub bărbie, și altele la subsuoară, care-l ridicară în picioare și îl dădură deoparte. Se repezi înapoi. O clipă mai târziu se izbi de ceva dur și se prăbuși la pământ, vag conștient de faptul că niște farfurii cădeau prin jur. Pe urmă auzi pe cineva țipând în franceză să fie chemată poliția. Își ridică privirile și văzu trei ospătari cu cămăși albe și veste negre care stăteau aplecați deasupra lui. În spatele acestora, individul se ridica nesigur, trăgând aer în piept, cu sângele țâșnindu-i pe nas. Văzându-se în picioare, păru să-și dea seama ce se întâmplase și se uită cu groază la atacatorul său. Refuzând un șervet pe care i-l întinsese cineva, se strecură rapid prin mulțime și o zbughi afară pe ușa din față. Într-o clipă, Osborn fu în picioare. Ospătarii încremeniră în fața lui, blocându-i drumul.

— Dați-vă naibii la o parte, țipă el.

Ei nici nu se clintiră. Dacă ar fi fost la New York sau la Los Angeles, ar fi strigat că individul era un criminal și să fie chemată poliția. Însă aici era la Paris, unde de-abia se descurca să comande o cafea. Incapabil să comunice, făcu singurul lucru de care era în stare: atacă. Primul ospătar se mișcă să-l înșface, dar Osborn era cu cincisprezece centimetri mai înalt și cu zece kilograme mai greu și alerga de parcă ar fi avut în mână o minge de fotbal. Își lăsă umărul în jos și îl împinse cu putere în pieptul acestuia, răsucindu-l într-o parte către ceilalți, astfel încât se răsturnară toți cu o izbitură zgomotoasă de tot hazul, căzând, lipsiți de apărare,

unul peste celălalt, într-o zonă mică de serviciu situată între bucătărie și intrarea principală. Apoi Osborn ieși pe ușa din față și dispăru într-o clipă.

Afară era întuneric și ploua. Aglomerația de la ora de vârf umplea străzile. Osborn încercă să-i ocolească pe oameni, examinând cu ochii trotuarul din fața lui, cu inima bătându-i nebunește în piept. În direcția asta fugise individul, unde naiba era acum? Era pe punctul de a-l pierde, știa acest lucru. Pe urmă îl zări, la o oarecare distanță în fața lui, deplasându-se pe strada Fourcy înspre Sena.

Osborn grăbi pasul. Încă mai era furios, dar explozia violentă îi consumase cea mai mare parte din mânia criminală, și rațiunea începuse să-i revină. Uciderea tatălui său avusese loc în Statele Unite, unde nu exista niciun statut de limitare a crimelor. Dar oare acest lucru era adevărat și aici, în Franța? Aveau cele două țări un tratat comun de extrădare? Și dacă individul era francez, oare guvernul francez și-ar fi trimis unul din propriii săi cetățeni în Statele Unite ca să fie judecat acolo pentru crimă?

La mică distanță în fața lui, individul se uită înapoi. Osborn se ascunse în îmbulzeala de pietoni. Mai bine să-l lase să creadă că scăpase, să se liniștească puțin și să mai renunțe la prudență. Apoi, când acesta își va lăsa garda în jos, îl va prinde de unul singur.

Semaforul își schimbă culoarea, traficul se opri, la fel și mulțimea. Osborn stătea în spatele unei femei cu umbrelă, iar individul nu era la o distanță mai mare de șase metri de el. Îi văzu din nou chipul cu claritate. Nu exista niciun dubiu. Îl mai văzuse în coșmarurile sale timp de douăzeci și opt de ani. Putea să-l deseneze și prin somn. În timp ce stătea acolo, furia începu să-i clocotească din nou prin vene.

Lumina semaforului se schimbă din nou, și individul traversă strada înaintea mulțimii. Ajungând pe celălalt trotuar, aruncă o privire

înapoi, nu văzu nimic și merse mai departe. De acum ajunseseră pe Pont Marie, podul care traversa Île St.-Louis. La dreapta lor se afla Catedrala Notre Dame. După câteva minute vor ajunge pe partea cealaltă a Senei, pe malul stâng.

Deocamdată Osborn era în avantaj. Se uită în față, căutând o stradă laterală sau o alee unde ar putea să-l scoată pe individ de sub privirile oamenilor. Nu era deloc ușor. Dacă se mișca prea repede, risca să atragă atenția asupra lui. Însă trebuia să meargă înainte, altfel risca să-l piardă, în caz că individul ar fi cotit-o brusc pe o stradă nevăzută sau ar fi luat un taxi.

Ploaia cădea mai puternic și lumina galbenă orbitoare de la farurile mașinilor pariziene care treceau pe stradă îl împiedica și mai tare să vadă. În față, individul o luă la dreapta pe Bulevardul St.-Germain și traversă brusc strada. Unde naiba se ducea? Apoi Osborn văzu: spre stația de metrou. Dacă intra acolo, va dispărea într-o clipă. Osborn începu să alerge, împingând oamenii în mod grosolan în drumul său. Trecu strada brusc prin fața mașinilor. Claxoanele îl făcură pe individ să se uite în urmă. Acesta încremeni o clipă în locul în care se afla, pe urmă se grăbi mai departe. Osborn știu că fusese zărit și că individul își dăduse seama că era urmărit. Aproape că zbură pe treptele care duceau spre intrarea în stația de metrou. La capătul lor îl văzu pe individ cum își ia bilet de la mașina automată, apoi se împinse prin mulțime către mica barieră rotitoare. Uitându-se înapoi, individul îl zări pe Osborn cum fugea cu iuțeală în jos pe scări. Își duse mâna în față, introduse biletul în mecanismul de la mica barieră care nu mai opuse rezistență și îl lăsă să treacă dincolo de ea. Acesta o luă brusc la dreapta și dispăru după colț.

Nu mai era vreme de bilet sau de barieră. Osborn împinse cu cotul o tânără să se dea din fața lui, sări peste bariera rotitoare, se feri de un tip negru, înalt, și se îndreptă către linia ferată. Un

metrou se afla deja în stație. Îl văzu pe individ cum urcă în el. Ușile se închiseră brusc, și metroul o luă din loc. Osborn mai alergă vreo câțiva pași, pe urmă se opri, cu pieptul săltându-i, fără suflare. Nu mai rămăsese nimic în afară de șinele lucioase și de tunelul gol. Individul dispăruse.

2.

Michele Kanarack se uită spre partea cealaltă a mesei, apoi își întinse mâna. Avea ochii plini de dragoste și de afecțiune. Henri Kanarack îi luă mâna într-a lui și o privi. Aceasta era cea de-a cincizeci și doua aniversare a lui; ea avea treizeci și patru de ani. Fuseseră căsătoriți timp de aproape opt ani, iar astăzi ea îi spusese că rămăsese însărcinată cu primul lor copil.

— Seara aceasta este foarte specială, spuse ea.

— Da, foarte specială. Îi sărută mâna cu blândețe, apoi i-o lăsă, și turnă în pahare dintr-o sticlă de Bordeaux roșu.

— Ăsta-i ultimul pahar, spuse ea, până se naște copilul. Nu voi bea deloc alcool cât timp voi fi însărcinată.

— Atunci voi face și eu la fel, spuse Henri și zâmbi.

Afară, ploaia cădea torențial. Vântul făcea să zdrăngănească acoperișul și ferestrele. Apartamentul lor se afla la ultimul nivel al unei clădiri cu cinci etaje de pe Bulevardul Verdier, din zona Montrouge a Parisului. Henri Kanarack era brutar. Pleca în fiecare dimineață la ora cinci și nu se întorcea mai devreme de ora șase și jumătate seara. Făcea naveta câte o oră dus și o oră întors până la brutăria de lângă Gare du Nord, care se afla în partea de nord a Parisului. Fusese o zi lungă, dar fusese mulțumit. La fel de mulțumit era și de viața pe care o ducea, și de faptul că avea să devină tată pentru prima dată la vârsta de cincizeci și doi de ani. Cel puțin așa fusese până în seara aceea, înainte ca străinul acela să-l atace în braserie, apoi să-l urmărească până în stația de metrou. Părea american, în jur de treizeci și cinci de ani. Era bine făcut și puternic, și era îmbrăcat în blugi și cu un sacou scump pe el, ca un om de

afaceri în vacanță. Cine naiba era? Și de ce făcuse acest lucru?

— Ești bine? îl întrebă Michele, privindu-l lung.

Unde avea să ajungă Parisul, dacă un brutar putea fi atacat într-o braserie de către un străin? Ar fi vrut ca el să cheme poliția. Apoi să caute un avocat și să-l dea în judecată pe proprietarul braseriei.

— Da, spuse el. Sunt bine.

Nu voia nici să cheme poliția, nici să dea braseria în judecată, deși avea ochiul stâng atât de umflat, că nu-l putea deschide, iar buza îi era tumefiată și învinețită în locul în care fusese străpunsă de unul din dinții de sus, din cauza loviturilor sălbatice ale acelui individ.

— Ei, o să fiu tată! spuse el, încercând să treacă peste asta. Nu vreau să văd nicio față lungă pe aici! Cel puțin nu în seara asta!

Michele se ridică de la masă, veni în spatele lui și își încolăci brațele în jurul gâtului său.

— Hai să facem dragoste, să sărbătorim viața. Viața minunată pe care o trăiesc în comun tânăra Michele, bătrânul Henri și noul copilaș.

Henri se răsuci și o privi în ochi, apoi zâmbi. Cum să nu! O iubea.

Mai târziu, în vreme ce stătea pe întuneric și îi asculta respirația, încercă să alunge din minte amintirea individului cu părul negru. Numai că aceasta nu voia să plece. Îi trezea o teamă profundă, aproape primitivă, că indiferent ce ar face sau oricât de departe ar fugi, într-o zi tot va fi descoperit.

3.

Osborn îi putea vedea discutând pe coridor. Presupuse că era vorba despre el, dar nu putea fi sigur. Apoi cel scund plecă, iar celălalt veni la el prin ușa de sticlă, cu o țigară într-o mână, iar în cealaltă cu un dosar.

— Doriți cafea, doctore Osborn?

Tânăr și încrezător, inspectorul Maitrot vorbea încet și politicos. Mai era și blond, și înalt, ceea ce nu era ceva prea obișnuit pentru un francez.

— Aș vrea să știu cât mă veți mai reține.

Osborn fusese arestat de către *Police Urbaine* pentru încălcarea unei ordonanțe orășenești după ce sărise peste bariera rotitoare din stația de metrou. Când fusese interogat, mințise, afirmând că individul după care alergase îl bruscase mai devreme și încercase să-i fure portofelul. Fusese o foarte mare coincidență faptul că doar puțin mai târziu îl văzuse în braserie. Aceasta se întâmplase în momentul în care făcuseră deja conexiunea dintre el și apelul adresat întregului oraș de către poliția din Paris și îl aduseseră pentru interogatoriu la închisoarea centrală.

— Sunteți medic. Maitrot citea de pe o foaie de hârtie capsată pe coperta interioară a dosarului. Un chirurg ortoped american care vizitează Parisul, după ce a participat la o convenție medicală în Geneva. Locuiți în Los Angeles.

— Da, spuse Osborn pe un ton neutru.

Deja spusese această poveste celor de la poliția din stația de metrou, unui polițist în uniformă într-o celulă pe undeva într-o altă parte a clădirii și unui ofițer oarecare în civil, care-l trecuse printr-o serie de activități cum ar fi preluarea amprentelor, fotografii de aproape și un interogatoriu preliminar. Acum, în această celulă minusculă cu pereții din sticlă ai camerei de interogatoriu,

Maitrot verifica totul de la început. Detaliu cu detaliu.

— Nu arătați a medic.

— Nici dumneata nu arăți a polițist, spuse Osborn cu lejeritate, încercând să îndepărteze barierele.

Maitrot nu reacționă. Poate nu înțelesese, pentru că era evident că limba engleză era un efort foarte mare pentru el, dar avea dreptate – Osborn chiar nu arăta ca un medic. Avea un metru optzeci și trei înălțime, părul negru și ochii căprui, și la cele optzeci și șase de kilograme ale sale își păstrase aspectul băiețesc, structura musculară și conformația unui atlet de colegiu.

— Cum se numește convenția la care ați participat?

— Nu am „participat” numai. Am prezentat și o lucrare acolo. La Congresul Internațional de Chirurgie.

Osborn ar fi vrut să spună: „De câte ori trebuie să vă mai spun aceste lucruri? Oare voi nu discutați unul cu celălalt?” Ar fi trebuit să fie speriat, și poate chiar era, dar era încă prea strâns cu ușa ca să-și dea seama. Poate că individul pe care-l căuta scăpase, însă lucrul de o importanță vitală pentru el era că îl găsise! Se afla aici, la Paris! Și, cu ceva noroc, va fi tot aici și în continuare, acasă la el, sau undeva într-un bar, îngrijindu-și rănile și întrebându-se ce se întâmplase.

— Ce trata lucrarea dumneavoastră? Ce subiect avea?

Osborn își închise ochii și numără încet până la cinci.

— Deja v-am spus acest lucru.

— Da, dar nu mi-ați spus *mie.*

— Lucrarea mea era despre traumatismele cu ligamentele anterioare încrucișate. Referitor la genunchi.

Lui Osborn i se uscase gura. Ceru un pahar cu apă. Maitrot fie nu-l înțelese, fie îi ignoră cererea.

— Câți ani aveți?

— Deja știți acest lucru.

Maitrot își ridică privirea spre el.

— Treizeci și opt.

— Căsătorit?

— Nu.

— Homosexual?

— Inspectore, sunt divorțat. Așa e mai bine?

— De când sunteți chirurg?

Osborn nu răspunse. Maitrot își repetă întrebarea, iar fumul de la țigara aprinsă se îndreptă către un ventilator fixat în tavan.

— De șase ani.

— Credeți că sunteți un chirurg destul de bun?

— Nu înțeleg de ce-mi puneți aceste întrebări. Nu au nimic de-a face cu motivul pentru care sunt arestat. Puteți să sunați la cabinetul meu pentru a verifica tot ceea ce v-am spus deja.

Osborn era obosit și începuse să-și piardă răbdarea. Știa însă, în același timp, că dacă voia să plece de aici, trebuia să aibă grijă ce spunea.

— Uite, zise el, cât de calm și de respectuos era în stare. Am cooperat cu dumneavoastră. Am făcut tot ceea ce mi-ați spus: amprente, fotografii, am răspuns la întrebări, tot. Acum, vă rog, aș dori ori să mă eliberați ori să discut cu consulul american.

— Ați agresat un cetățean francez.

— De unde știți că era cetățean francez? spuse Osborn fără să se gândească.

Maitrot nu-i luă în seamă agitația.

— De ce ați făcut asta?

— De ce?

Osborn îl privi cu neîncredere. Nu era zi în care la un moment dat să nu audă încă sunetul cuțitului de măcelărie cum pătrunde în stomacul tatălui său; în care să nu audă exclamația de surpriză a acestuia; în care să nu vadă groaza din ochii săi când privise în sus, ca și cum ar fi întrebat „Ce s-a

întâmplat?”, cunoscând răspunsul totodată; în care să nu vadă cum îi cedaseră genunchii, în vreme ce se prăbușea încet pe trotuar; în care să nu audă sunetul îngrozitor al țipătului unui străin; în care să nu-l vadă pe tatăl său rostogolindu-se și încercând să se ridice, știind că era pe moarte, cerându-i din priviri fiului său să-l apuce de mână, astfel încât să nu-i fie frică; în care-i spunea, fără însă să rostească vreo vorbă, că îl va iubi mereu.

— Da, zise Maitrot și se aplecă în față stingând țigara într-o scrumieră de pe masa care se afla între ei. De ce ați făcut-o?

— Am ajuns de la Londra în Aeroportul Charles de Gaulle, spuse Osborn din nou aceeași minciună, îndreptându-se de spate.

Trebuia să aibă grijă să nu facă nicio modificare față de ce le spusese celor care-l interogaseră anterior.

— Individul m-a atacat în toaleta bărbaților și a încercat să-mi fure portofelul.

— Arătați destul de solid. Era un tip mare?

— Nu neapărat. Voia doar să-mi fure portofelul.

— Și a reușit?

— Nu. A fugit.

— Și ați raportat autorităților?

— Nu.

— De ce?

— Nu furase nimic, iar eu nu vorbesc franceza foarte bine, după cum vedeți.

Maitrot își aprinse altă țigară și aruncă în scrumieră bățul ars de chibrit.

— Și apoi, mai târziu, printr-o simplă coincidență, l-ați văzut în aceeași braserie în care v-ați oprit să beți ceva.

— Da.

— Și ce aveați de gând să faceți, să-l țineți până venea poliția?

— Ca să vă spun adevărul, domnule polițist, n-am nici cea mai vagă idee ce naiba voiam să fac.

Am făcut-o, pur și simplu! M-am enervat. Mi-am pierdut cumpătul.

Osborn se ridică în picioare și privi într-o parte, în timp ce Maitrot făcu o însemnare în dosar. Ce să-i spună? Că individul pe care-l urmărise îl înjunghiase pe tatăl său, ucigându-l în Boston, Massachusetts, Statele Unite ale Americii, marți, pe 12 aprilie 1966? Că îl văzuse când făcuse acest lucru și că nu-l mai văzuse de atunci până în ziua aceea, adică cu câteva ore în urmă? Că poliția din Boston ascultase cu mare compasiune povestea de groază a unui băiețel și că apoi ani întregi încercaseră să-l găsească pe criminal, până când fuseseră nevoiți să recunoască în cele din urmă că nu mai puteau să facă nimic? Da, într-adevăr, procedurile fuseseră corecte: scena crimei și analiza tehnică, autopsia, interogatoriile. Dar băiatul nu-l mai văzuse niciodată pe acel individ, iar mama lui nu-l recunoscuse din descrierea băiatului, și, deoarece nu fuseseră amprente pe arma crimei, și pentru că arma respectivă nu era altceva decât un cuțit obișnuit cumpărat dintr-un magazin, poliția trebuise să se bazeze numai pe ceea ce aveau, mărturia a încă două persoane care asistaseră la eveniment: Katherine Barnes, o funcționară de vârstă mijlocie care lucra la Jordan Marsh, și Leroy Green, custodele Bibliotecii Publice din Boston. Ambii se aflaseră pe trotuar la momentul atacului și fiecare povestise aceeași întâmplare ca și băiatul, cu mici variațiuni. Numai că poliția rămăsese în final cu tot atâta ca și la început: cu nimic. În cele din urmă, Kevin O’Neil, tânărul detectiv nesăbuit de la omucideri care se împrietenise cu Paul între timp și care se ocupase de caz de la început, fusese împușcat de un suspect împotriva căruia depusese mărturie, iar dosarul lui George Osborn ajunsese de la unul de investigații de omucidere de care se ocupa personal cineva, la un dosar oarecare despre încă o crimă neelucidată, înghesuit printre alte sute de dosarele prioritare. Iar

acum, după ce trecuseră treizeci de ani, Katherine Barnes avea în jur de optzeci de ani, era senilă, într-un azil din Maine, iar Leroy Green murise. Ceea ce însemna că Paul Osborn rămăsese ultimul martor care supraviețuise. Cât despre procuror, indiferent cine ar fi acesta, ar fi considerat dus cu pluta dacă la treizeci de ani după eveniment s-ar aștepta ca juriul să condamne un om pe baza mărturiei fiului victimei, care avusese zece ani la vremea asasinatului și care nu-l zărise pe suspect mai mult de două sau trei secunde. Adevărul era pur și simplu că ucigașul le scăpase. Iar în noaptea aceea, aflat într-o închisoare din Paris, adevărul respectiv era încă valabil, deoarece, chiar dacă Osborn ar fi putut convinge poliția să încerce să-l caute pe individ și să-l aresteze, acesta nu ar fi fost adus niciodată în fața unui complet de judecată. Nici în Franța, nici în America, nicăieri în lume, nici într-un milion de ani. Și atunci ce sens avea să spună ceva poliției? Nu ar fi ajutat la nimic și nu ar fi făcut decât să complice lucrurile mai târziu, dacă, prin cine știe ce noroc, Osborn ar fi fost capabil să-l găsească din nou.

— Ați fost la Londra astăzi. Azi-dimineață.

Deodată Osborn fu conștient că Maitrot încă i se adresa.

— Da.

— Spuneați că ați venit la Paris de la Geneva.

— Prin Londra.

— De ce vă aflați acolo?

— Ca turist. Numai că mi s-a făcut rău. Un fel de virus de douăzeci și patru de ore.

— Unde ați stat?

Osborn se așeză la loc. Ce voiau de la el? Să-l aresteze sau să-l lase să plece! Era treaba lor ce făcuse el la Londra?

— V-am întrebat unde ați stat la Londra, spuse Maitrot, privindu-l intens.

Osborn fusese la Londra cu o femeie, tot medic, internistă la un spital din Paris, despre care aflase

apoi că era amanta unui politician francez foarte cunoscut. La vremea respectivă, ea îi spusese cât de important era pentru ea să fie discret, și îl implorase să nu întrebe de ce. Acceptând acest lucru, alesese cu grijă un hotel recunoscut pentru păstrarea discreției privind oaspeții săi și se înregistrase numai cu numele său.

— La Connaught, spuse Osborn, sperând că hotelul nu avea degeaba reputația respectivă.

— Ați fost singur?

— Gata, ajunge! exclamă Osborn și se ridică brusc de la masă. Vreau să mă întâlnesc cu consulul american!

Prin peretele de sticlă, Osborn îl văzu pe militarul care patrula cu pușca mitralieră pe umăr, cum se întoarce și îl privește lung.

— De ce nu vă liniștiți, doctore Osborn?… Vă rog, luați loc, spuse Maitrot calm, apoi se aplecă și făcu o însemnare în dosar.

Osborn se așeză din nou și privi special într-o parte, sperând că Maitrot va lăsa baltă chestiunea din Londra și va trece la întrebarea următoare. Un ceas de pe perete arăta că era aproape ora unsprezece. Asta însemna că era ora trei după-amiaza în Los Angeles, sau poate două. În această perioadă a anului, ora în Europa părea să se modifice pe regiuni de la o oră la alta, în funcție de locul în care te aflai. Pe cine naiba cunoștea el acolo și pe care l-ar fi putut chema într-o situație ca aceasta? Mai avusese doar o singură dată de-a face cu poliția în toată viața lui. Asta se întâmplase după o zi istovitoare, când se legase de un responsabil de parcări neglijent și fără mustrări de conștiință de la un restaurant situat în apropiere de Beverly Hills, pentru că-i bușise bara din față a mașinii lui pe care abia o cumpărase, în timp ce încercase s-o parcheze. Osborn nu fusese arestat, ci mai degrabă reținut, apoi fusese eliberat. Asta fusese tot, o singură experiență în toată viața lui. Când avea cincisprezece ani și era la școala de

băieți, poliția îl arestase pentru că aruncase cu bulgări de zăpadă prin fereastra clasei în ziua de Crăciun. Când îl întrebaseră de ce făcuse asta, le spusese adevărul: pentru că nu avea altceva de făcut.

„De ce?” Aceasta era o întrebare pe care o puneau mereu. La școală, poliția, chiar și pacienții săi. Întrebau *de ce* îi durea ceva. *De ce* operația era sau nu necesară? *De ce* continua să-i doară ceva, deși ei simțeau că nu ar fi trebuit? *De ce* nu aveau nevoie de medicamente, când ei considerau că le erau necesare? *De ce* puteau să facă un anumit lucru, dar nu și un altul? Apoi așteptau ca el să le explice. „De ce?” părea să fie o întrebare la care el era destinat să răspundă, și nu s-o rostească la rândul său. Cu toate acestea, își amintea că mai întrebase și el „de ce?”, în special de două ori: întâi pe prima lui soție, apoi pe cea de-a doua, după ce-l anunțaseră că îl vor părăsi. Însă acum, în această cameră de interogatoriu de la poliție cu pereții din sticlă, în centrul Parisului, cu un polițist francez care făcea însemnări și fuma țigară de la țigară în fața lui, își dădu seama deodată că „de ce?” erau pentru el cele mai importante cuvinte din lume. Și voia să pună și el măcar o singură dată această întrebare. Să-l întrebe pe individul pe care-l urmărise până în stația de metrou: „De ce l-ai omorât pe tatăl meu, ticălosule?”

La fel de rapid îi trecu prin minte că, dacă poliția îi interogase pe ospătarii de la braseria care raportase incidentul, s-ar putea ca ei să aibă deja numele individului. Mai ales dacă era un client constant, sau dacă plătise cu un cec, sau cu o carte de credit. Osborn așteptă până când Maitrot termină de scris. Apoi spuse, cât mai politicos cu putință:

— Pot să vă întreb ceva?

Ridicându-și privirile înspre el, Maitrot încuviință din cap.

— Acest cetățean francez pe care sunt acuzat că l-am agresat… Știți cine era?

— Nu, răspunse Maitrot.

Chiar în clipa aceea, ușa de sticlă se deschise și reveni inspectorul în civil, care se așeză în fața lui Osborn. Acesta se numea Barras. Îi aruncă o privire lui Maitrot, care clătină ușor din cap. Barras era mic de statură, cu părul închis la culoare și ochii negri, lipsiți de umor. Avea părul negru, care îi creștea și pe dosul palmelor, iar unghiile îi erau tăiate la perfecțiune.

— Persoanele care tulbură liniștea publică nu sunt binevenite în Franța. Medicii nu fac excepție de la această regulă. Expulzarea este un lucru extrem de simplu, spuse Barras cu o voce plată.

„*Expulzarea*! O, Doamne, nu!” se gândi Osborn. „Te rog, nu acum! Nu după atâția ani! Nu după ce am reușit să-l văd în cele din urmă! Să știu că trăiește și unde se află!”

— Îmi pare rău, spuse el, mascându-și spaima. Foarte rău… Eram supărat, asta-i tot. Vă rog să mă credeți, pentru că acesta este adevărul!

Barras îl studie din priviri.

— Cât timp v-ați propus să mai petreceți în Franța?

— Cinci zile, spuse Osborn. Să văd Parisul…

Barras ezită, apoi își băgă mâna în buzunarul de la haină și scoase pașaportul lui Osborn.

— Pașaportul dumneavoastră, doctore! Când sunteți gata de plecare, veniți să mă vedeți, am să vi-l restitui.

Osborn se uită de la Barras la Maitrot. Acesta era modul lor de a se ocupa de situație: fără expulzări, fără arestări, doar supravegherea lui, asigurându-se că știa și el acest lucru.

— E târziu, spuse Maitrot, ridicându-se în picioare. *Au revoir,* doctore Osborn!

Era unsprezece și douăzeci și cinci când Osborn părăsi postul de poliție. Ploaia se oprise, și o lună strălucitoare atârna deasupra orașului. Se pregăti

să facă semn la un taxi, apoi se hotărî să se ducă pe jos până la hotelul unde stătea. Va merge pe jos și se va gândi ce urma să facă în legătură cu individul care acum nu mai era doar o amintire din copilărie, ci o ființă în carne și oase, aici, undeva în interiorul Parisului. Cu răbdare, acest individ putea fi găsit. Și interogat. Apoi distrus.

4.

Londra

Aceeași lună strălucitoare lumina o alee care ieșea din strada Charing Cross și ducea în cartierul teatrului. Pasajul era în formă de L, era îngust și sigilat la ambele capete de banda specifică unei zone în care avusese loc o crimă. Trecătorii încercau să se uite prin ambele capete, încercând să vadă dincolo de polițiștii în uniformă, pentru a-și face o idee despre ce se petrecea, despre ce se întâmplase. Însă nu chipurile din mulțimea avidă de informații erau cele care captaseră atenția lui McVey, ci un altul, care aparținuse unui bărbat de vreo douăzeci, douăzeci și cinci de ani, cu ochii ieșindu-i în mod grotesc din orbite. Capul acestuia fusese descoperit într-un container de gunoi de către unul dintre paznicii de la teatru care dusese gunoiul după terminarea spectacolului. În mod normal, la acest caz ar fi lucrat polițiștii metropolitani de la Omucideri, însă de data aceasta lucrurile se petrecuseră diferit. Inspectorul principal Jamison îl sunase acasă pe comandantul Ian Noble de la Departamentul Special, iar Noble, la rândul său, îl sunase pe McVey la hotel, trezindu-l dintr-un somn neodihnitor.

Nu numai fața, ci însuși capul era principala sursă care stârnise interesul polițiștilor metropolitani. Mai întâi, din cauză că nu exista și trupul la care acesta să fie atașat. În al doilea rând, din cauză că acest cap părea să fi fost îndepărtat chirurgical de restul trupului. Unde se găsea acest „rest” nu puteau decât să-și dea cu presupusul, însă povara a ceea ce fusese lăsat acolo îi aparținea de-acum lui McVey.

Lucrul care i se păruse extrem de evident, în timp ce-i urmărise pe ofițerii de la scena crimei

cum ridicaseră cu grijă capul din containerul de gunoi, și apoi îl așezaseră într-o cutie pentru a fi transportat, era faptul că polițiștii inspectorului principal Jamison avuseseră dreptate: secționarea capului de trunchi fusese făcută de un profesionist. Dacă nu de către un chirurg, cel puțin de cineva care era în posesia unui instrument chirurgical ascuțit și cu o cunoaștere solidă a *Anatomiei lui Gray.* Anume: la baza gâtului, unde capul întâlnește clavicula, se află îmbinarea dintre trahee și esofag, care duce la plămâni și stomac, și mușchiul constrictor inferior, care se ridică din lateralele cartilajelor cricoide și tiroidiene… Ceea ce descria cu precizie locul în care capul fusese secționat de restul corpului și nici McVey, nici comandantul Noble nu aveau nevoie de un specialist pentru a le confirma acest lucru. Însă lucrul de care aveau totuși nevoie era să le spună cineva dacă acel cap fusese secționat *înainte* sau *după* deces. Și dacă era cea de-a doua situație, să certifice cauza decesului.

Realizarea unei autopsii a capului este același lucru cu realizarea unei autopsii a întregului corp, doar că procesul se aplică numai pe o porțiune a acestuia.

Analizele de laborator durau de la douăzeci și patru de ore până la trei sau patru zile. Însă McVey, comandantul Noble și doctorul Evan Michaels, tânărul patolog cu față de copil de la *Home Office*[2], chemat de acasă prin *pager* pentru realizarea operațiunii, erau cu toții de aceeași părere: capul fusese separat de trunchi după deces, iar cauza morții era cu siguranță rezultatul unei doze letale de barbiturice, cel mai probabil Nembutal. Oricum, rămânea întrebarea ce făcuse ca ochii să iasă din orbite în felul acela și ce provocase ușoara sângerare de la colțurile gurii. Acelea erau simptomele inspirării letale de vapori de cianură, însă nu exista nicio dovadă clară a acestui lucru.

McVey se scărpină după ureche și își duse privirea în pământ.

— O să te întrebe acum despre ora morții, îi spuse Ian Noble sec lui Michaels.

Noble avea cincizeci de ani și era căsătorit, avea două fete și patru nepoți. Părul cărunt adunat în smocuri, maxilarul pătrat și silueta subțire îi dădeau o ținută militară de școală veche, ceea ce nu era surprinzător pentru un fost colonel în serviciul de informații al armatei și absolvent al Academiei Militare Regale de la Sandhurst, promoția ’65.

— Greu de spus, zise Michaels.

— Încearcă, spuse McVey, iar ochii lui verzui-cenușii se fixară în ai lui Michaels.

Dorea un răspuns, de orice fel. Chiar și o presupunere ar fi fost mai bună decât nimic.

— Este foarte puțin sânge, aproape deloc. E greu de evaluat timpul de coagulare, știți. Aș putea să vă spun că a stat ceva timp acolo unde a fost găsit, pentru că temperatura lui este aproape identică cu temperatura de pe alee.

— Nu este *rigor mortis.*

Michaels îl privi lung.

— Nu, domnule. Nu pare să fie. După cum știți, domnule polițist, *rigor mortis* se instalează de obicei într-un interval de cinci și șase ore, partea superioară a corpului este afectată mai întâi, cam în douăsprezece ore, iar restul corpului cam în optsprezece ore.

— Dar nu *avem* tot corpul, spuse McVey.

— Nu, domnule, nu-l avem.

Lăsând deoparte responsabilitatea față de datorie, Michaels începuse să-și dorească să fi rămas acasă în noaptea aceasta, oferind astfel altcuiva plăcerea de a avea de-a face cu acest polițist american irascibil de la Omucideri, al cărui păr era mai mult cărunt decât castaniu și care părea să cunoască răspunsurile la propriile întrebări chiar înainte să le pună.

— McVey, spuse Noble controlându-și expresia feței, ce-ar fi să așteptăm rezultatele de la laborator și să-l lăsăm pe bietul doctor să se ducă acasă și să-și încheie liniștit noaptea nunții?

— Asta este noaptea nunții dumitale? întrebă McVey consternat. În noaptea asta?

— A fost, răspunse Michaels plat.

— Și de ce naiba ai răspuns la apel? Dacă nu te găseau pe dumneata, ar fi chemat pe altcineva. McVey nu era numai sincer, ci și neîncrezător. Și ce naiba a spus nevasta dumitale?

— Să nu răspund la apel.

— Mă bucur să văd că măcar unul dintre voi știe de la care capăt se aprinde lumânarea.

— Domnule, asta îmi este meseria, doar știți.

McVey zâmbi în sinea sa. Acest tânăr patolog avea să devină într-o zi ori un foarte bun profesionist, ori un funcționar servil. Care din două, nimeni nu avea cum să știe.

— Dacă am terminat, ce ați dori să fac cu el mai departe? întrebă Michaels abrupt. Până acum nu am mai lucrat într-un caz similar nici pentru Poliția Metropolitană, nici pentru Interpol.

McVey ridică din umeri și i se adresă lui Noble.

— Sunt de aceeași părere cu el, spuse el. Nici eu nu am mai lucrat pentru Poliția Metropolitană și nici pentru Interpol. Cum și unde depozitați capetele pe aici?

— Noi depozităm capetele, McVey, la fel cum depozităm și trupurile sau porțiunile de trup. Le etichetăm, le sigilăm în pungi de plastic și le punem în congelator, răspunse Noble.

Era o oră mult prea târzie ca Noble să mai aibă chef de glume.

— Bine, spuse McVey ridicând din umeri; era mai mult decât dornic să încheie această noapte.

La prima lumină a zorilor, polițiștii vor începe să interogheze pe toată lumea de pe această alee care s-ar fi putut să fi văzut vreo activitate în zona containerului de gunoi în orele de dinaintea găsirii

capului. Într-o zi, cel mult două, vor avea rapoartele de la laborator referitoare la probele de țesut și foliculii de păr capilar. Apoi va fi adus un antropolog de la medicina legală pentru a determina vârsta victimei.

Lăsându-l pe doctorul Michaels să eticheteze, să sigileze în pungi de plastic și să plaseze capul într-un sertar în congelator, cu mențiunea specială că de atunci înainte sertarul va fi deschis numai în prezența comandantului Noble sau a inspectorului McVey, cei doi polițiști plecară, Noble înspre casa sa proaspăt renovată cu patru etaje din Chelsea, iar McVey către minuscula cameră dintr-un hotel dezamăgitor de mic de pe strada Half Moon, situat în cealaltă parte de Green Park din Mayfair.

5.

Fusese botezat William Patrick Cavan McVey în biserica catolică Sfânta Maria de pe strada care pe vremea aceea se numea Leheigh, în Rochester, New York, într-o zi de februarie în care ningea, în 1928. În perioada tinereții timpurii, când trecuse prin Școala Parohială Cardinal Manning și prin Liceul Don Bosco, toți îl cunoscuseră drept Paddy McVey, băiatul cel mai mare al inspectorului de la secția locală de poliție. Însă din momentul în care rezolvase „crimele prin tortură de pe deal" din Los Angeles, douăzeci și nouă de ani mai târziu, lumea nu l-a mai strigat decât McVey și nici prietenii, nici foștii colegi din poliție, nici presa, nici chiar soția lui nu l-au mai strigat altfel.

Polițist la Omucideri de la LAPD încă din 1955, îngropase două neveste și ținuse în facultate trei copii. În ziua în care împlinise șaizeci și cinci de ani, încercase să se pensioneze, dar nu-i mersese. Telefonul îi suna întruna. „Sună-l pe McVey, el cunoaște toate modurile în care poți prinde o prostituată." „Sună-l pe McVey, tot n-are nimic de făcut, poate vine și aruncă o privire la acest caz." „Habar n-am, sună-l pe McVey!"

În cele din urmă, se mutase la cabana de pescuit pe care și-o construise în munți, lângă Lacul Big Bear, și își scosese telefonul din funcțiune. Dar, de-abia își pusese deoparte echipamentul și terminase de instalat televiziunea prin cablu, când vechii amici din poliție începuseră să sosească la pescuit. Și nu mult timp după aceea ajunseseră să-i pună aceleași întrebări pe care obișnuiau să i le pună la telefon. În cele din urmă, se dăduse bătut, zăvorâse cabana și se reîntorsese la serviciu cu normă întreagă.

Lucra de aproape două săptămâni la vechiul său birou de polițist, din metal, specific secțiilor de

poliție, așezat pe același scaun cu rotile care scârțâia, la Secția de Omucideri/Furturi, când Bill Woodward, șeful polițiștilor de la investigații, intrase și îl întrebase dacă nu voia să facă o călătorie în Europa, cu toate cheltuielile suportate de ei. Oricare altul din cei șase polițiști din încăpere ar fi sărit în sus de bucurie. McVey, însă, ridicase din umeri și întrebase de ce și pentru cât timp. Nu se înnebunea după călătorii, și atunci când o făcea, era de obicei către locuri mai calde. Erau la începutul lunii septembrie. În Europa urma să fie din ce în ce mai frig, iar el ura frigul.

— „Pentru cât timp” presupun că depinde de tine. Iar la întrebarea „de ce” răspunsul este: pentru că Interpolul are în posesie șapte cadavre decapitate cu care habar n-au ce să facă.

Woodward plasase un dosar sub nasul lui McVey și apoi părăsise încăperea.

McVey se uitase după el cum pleacă, aruncase o privire către ceilalți polițiști din încăpere, apoi își luase ceașca de cafea care se răcise, și deschisese dosarul. În colțul din dreapta sus se afla un semn negru, care în limbajul Interpolului însemna un cadavru neidentificat și cerea orice ajutor posibil pentru identificarea acestuia. Semnul era vechi. Până atunci cadavrele fuseseră identificate mai mult ca sigur.

Din cele șapte cadavre, două fuseseră găsite în Anglia, două în Franța, unul în Belgia, unul în Elveția și unul lângă portul Kiel din vestul Germaniei, care fusese adus de apă la mal. Toți erau bărbați, și vârstele lor erau cuprinse între douăzeci și doi și cincizeci și șase de ani. Toți erau caucazieni și se părea că toți fuseseră drogați cu un fel de barbituric, apoi li se îndepărtaseră capetele chirurgical, în același loc anatomic precis.

Crimele avuseseră loc din luna februarie până în august și păreau realizate complet la întâmplare. Cu toate acestea, erau mult prea asemănătoare ca să fie niște simple coincidențe. Numai că acesta

era singurul aspect comun, restul era cu totul diferit. Niciuna dintre victime nu era rudă cu alta și nici nu păreau să se fi cunoscut vreodată. Niciuna nu avea cazier și niciuna nu dusese o viață violentă. Și toate făceau parte din medii economice diferite.

Statisticile făceau ca lucrurile să fie și mai încâlcite: în mai mult de cincizeci la sută din cazurile în care victima unei crime este identificată, cu sau fără cap, este găsit și ucigașul. În aceste șapte cazuri nu fusese însă descoperit nici măcar un singur suspect *bona fide.* Toate acestea fiind spuse, experți ai poliției celor cinci țări, inclusiv departamentul special de investigații criminale de la Scotland Yard și Interpolul, organizația internațională de poliție, nu înscriseseră niciun punct, iar presa jubila în totalitate. Prin urmare, fusese contactat Departamentul de Poliție din Los Angeles, solicitându-se unul dintre cei mai buni din domeniul remarcabil al investigațiilor criminologice.

Inițial, McVey se dusese la Paris, unde se întâlnise cu locotenentul inspector Alex Lebrun de la Secția Întâi a Prefecturii de Poliție din Paris, un tip imprevizibil și pus pe șotii, cu un zâmbet larg și mereu cu țigara aprinsă. Lebrun, la rândul său, îl prezentase comandantului Noble de la Scotland Yard și căpitanului Yves Cadoux, directorul de proiect de la Interpol. Toți patru examinaseră împreună scenele crimelor din Franța. Prima era la Lyon, la o distanță de două ore în sudul Parisului, parcursă cu TGV-ul, trenul de mare viteză, care mergea cu viteza unui glonț; și, în mod ironic, la mai puțin de un kilometru și jumătate de sediul Interpolului. Cea de a doua era în stațiunea alpină de schi din Chamonix. Mai târziu, Cadoux și Noble îl însoțiseră pe McVey la scenele crimelor în Belgia – într-o fabricuță de la periferia orașului Ostend; în Elveția – la un hotel de lux care dădea

spre Lacul Geneva din Lausanne; în Germania – într-un golf stâncos de lângă coastă, la o distanță de douăzeci de minute la nord de Kiel. În cele din urmă se duseseră și în Anglia. Mai întâi merseseră la un apartament micuț vizavi de Catedrala Salisbury, la o sută treizeci de kilometri în sud-vestul Londrei, apoi se duseseră și la Londra, într-o casă particulară dintr-o piață situată în zona exclusivistă din Kensington.

După aceea, McVey își petrecuse zece zile într-un birou friguros, situat la etajul al treilea de la Scotland Yard, studiind cu mare atenție rapoartele detaliate ale poliției referitoare la fiecare crimă în parte, cel mai adesea găsind de trebuință să se consulte privitor la un detaliu sau altul cu Ian Noble, care avea un birou mult mai mare și mai călduros la etajul întâi. Din fericire, McVey beneficiase de o pauză când fusese chemat înapoi la Los Angeles pentru a depune mărturie două zile la rând într-un proces de crimă. Era vorba despre un traficant de droguri vietnamez, pe care McVey îl arestase personal când individul încercase să ucidă un băiat de serviciu la restaurantul în care McVey lua masa de prânz. De fapt, McVey nu făcuse nimic eroic, decât că-și înfipsese revolverul său de serviciu de calibru 38 în urechea individului și sugerase liniștit să o lase puțin mai moale.

După proces, McVey ar fi trebuit să-și mai ia două zile pentru probleme personale, și apoi să se reîntoarcă la Londra. Însă el reușise cumva să strecoare în acest interval și o operație dentară complet opțională și transformase cele două zile în două săptămâni, din care cea mai mare parte a timpului o petrecuse la un curs de golf lângă Rose Bowl, unde soarele cald care se filtra prin ceața groasă îl ajutase, între lovituri, să se concentreze asupra crimelor.

Până acum, singurul lucru pe care victimele păreau să-l aibă în comun, unicul fir de legătură, era îndepărtarea chirurgicală a capetelor lor; ceva

ce la prima privire părea să fi fost realizat fie de un chirurg, fie de către o persoană familiarizată cu operațiile chirurgicale și care avea acces la instrumentarul necesar. În afară de acest lucru, nimic altceva nu se mai potrivea. Trei dintre victime fuseseră ucise în locul în care fuseseră găsite. Celelalte patru fuseseră ucise în alt loc, dintre care trei fuseseră abandonate pe marginea drumului, iar a patra fusese aruncată în Portul Kiel. Din toți anii pe care-i petrecuse la Omucideri, cazul acesta era cel mai ciudat și mai curios din toate cazurile pe care le întâlnise vreodată.

Apoi, după ce pusese deoparte crosele de golf și după ce se reîntorsese la umezeala Londrei, extenuat și dezorientat din cauza zborului prelungit, de-abia își pusese capul pe obiectul acela pe care hotelurile insistă să-l numească pernă, și închisese ochii, când sunase telefonul, iar Noble îl informase că găsise un cap care să se alăture la restul de cadavre.

Era ora patru fără un sfert dimineața, ora Londrei, iar McVey stătea așezat la masă în cămăruța lui cât o debara, avea în față un pahar în care-și turnase două degete de scotch Famous Grouse, și era într-o conferință telefonică cu Noble și căpitanul Cadoux, pe linia Interpolului din Lyon.

Cadoux, un bărbat cu o constituție robustă, îndesat, cu o mustață uriașă cu vârfurile răsucite, pe care se părea că nu se putea abține niciodată să n-o frământe între degetul mare și arătător, avea în față faxul trimis de Michaels, tânărul medic legist, cu raportul preliminar al autopsiei, care descria, printre altele, locul precis în care capul fusese îndepărtat de trup. În exact același loc fuseseră deposedate de capete toate cele șapte trupuri.

— Știm acest lucru, Cadoux. Dar nu e suficient ca să putem afirma cu certitudine că aceste crime sunt conectate una cu cealaltă, spuse McVey sfârșit de oboseală.

— Intervalul de vârstă este același.

— Și tot nu e suficient.
— McVey, trebuie să mă declar de acord cu căpitanul Cadoux, spuse Noble politicos, ca și cum ar fi purtat o discuție în timp ce-și luau ceaiul de la ora patru. Dacă aceasta nu este o legătură, este o asemănare mult prea mare pentru a o putea ignora, încheie Noble.
— Bine… spuse McVey și rosti cu voce tare un gând care îl preocupa de multă vreme. Nu poți să nu te întrebi cine este acest sărit, care fuge așa, de colo-colo.
În clipa în care McVey rosti aceste vorbe, atât Scotland Yardul, cât și Interpolul reacționară în același mod.
— Crezi că este vorba doar despre un bărbat? întrebară aceștia într-un glas.
— Nu știu. Mda… rosti McVey. Mda, cred că este vorba doar despre un bărbat.
Scuzându-se că diferența de fus orar era pe punctul de a-l da gata, și întrebându-i dacă nu ar putea termina această conversație mai târziu, McVey închise telefonul. Ar fi putut să-i întrebe și pe ei ce părere aveau, dar nu o făcuse. Ei fuseseră aceia care apelaseră la ajutorul lui. În afară de asta, dacă ei ar fi considerat că greșea, i-ar fi spus-o. Oricum, era doar o bănuială.
Se uită pe fereastră, ridicându-și paharul de pe masă. Pe cealaltă parte a străzii se mai afla un hotel, la fel de mic ca acela în care stătea el. Cea mai mare parte a ferestrelor erau cufundate în întuneric, dar o lumină slabă se vedea la etajul al patrulea. Cineva citea, sau poate adormise în timp ce citea, sau poate lăsaseră lumina aprinsă când ieșiseră în oraș, și nu se întorseseră încă. Sau poate în cameră se afla un cadavru care aștepta să fie descoperit în zorii zilei. Asta era problema cu polițiștii, posibilitățile care se deschideau pentru aproape orice erau nesfârșite. Doar în decursul timpului ajungeai să ai un al doilea simț în legătură cu lucrurile care se petreceau, o intuiție a ceea ce

se afla într-o încăpere înainte chiar să intri în ea, și a ceea ce aveai să descoperi atunci când intrai, ce fel de persoană se afla sau se aflase acolo, și ce avea de gând să facă.

Numai că în cazul capetelor secționate de trunchi nu se arătase nicio cameră slab iluminată. Dacă aveau noroc, poate aceasta avea să apară mai târziu. Camera aceea ar duce spre o altă încăpere și în cele din urmă către spațiul care-l conținea pe criminal. Numai că înainte să se întâmple vreunul din lucrurile acestea, trebuia mai întâi ca ei să identifice victima.

McVey își termină de băut scotchul, se frecă la ochi și privi la însemnarea pe care o făcuse mai devreme și pe care o pusese deja în mișcare. CAP/DESENATOR/SCHIȚĂ/ZIAR/ACT DE IDENTITATE.

6.

La ora cinci dimineața, străzile Parisului erau pustii. Serviciul de metrou începea la ora cinci și jumătate, așa că Henri Kanarack se baza pe Agnes Demblon, șefa contabilă de la brutăria la care lucra, să-l ducă cu mașina până la magazin. Și în fiecare dimineață la ora cinci fără un sfert, aceasta sosea, îndatoritoare, lângă blocul în care locuia el, în Citroënul ei alb, vechi de cinci ani. Și în fiecare dimineață, Michele Kanarack se uita afară pe fereastra dormitorului și aștepta ca soțul ei să iasă în stradă, să urce în Citroën și să plece cu Agnes. Apoi își strângea capotul bine pe trup și se băga înapoi în pat și stătea întinsă gândindu-se la Henri și la Agnes. Agnes era o fată bătrână de patruzeci și nouă de ani, o contabilă cu ochelari, care nu era deloc atractivă, oricâtă imaginație ai fi avut. Ce putea să vadă Henri la ea și nu vedea la Michele? Michele era mult mai tânără, arăta de zece ori mai bine, avea un chip corespunzător și se asigura că Henri primea tot sexul de care avea nevoie, ceea ce era, desigur, motivul pentru care rămăsese însărcinată în cele din urmă.

Lucrul pe care Michele nu avea absolut nicio modalitate de a-l afla, și care nici nu avea să i se comunice vreodată, era că Agnes fusese aceea care-i obținuse lui Henri slujba de la brutărie. Ea îl convinsese pe proprietar să-l angajeze, chiar dacă acesta nu avea niciun fel de experiență ca brutar. Proprietarul, un individ mărunt, nerăbdător, care se numea Lebec, nu avusese niciun interes să angajeze un om nou, în special din cauză că trebuia să suporte cheltuielile necesare instruirii acestuia, dar se răzgândise imediat când Agnes îl amenințase că își dă demisia dacă nu o face. Contabili ca Agnes erau greu de găsit, mai ales din aceia care știau să se descurce în hățișul legilor

referitoare la taxe și impozite, cum era ea. Așa că Henri Kanarack fusese angajat, își învățase rapid meseria, era un tip serios și nu solicita permanent să i se mărească salariul, cum făceau alții. Cu alte cuvinte, era angajatul ideal și, prin urmare, Lebec nu avea motiv de ceartă cu Agnes din cauză că-l adusese acolo. Singura întrebare pe care o pusese Lebec era de ce Agnes fusese atât de dornică să-și părăsească locul de muncă din cauza unui individ atât de comun și de indescriptibil cum era Henri Kanarack, iar Agnes îi răspunsese scurt tot cu o întrebare: „Da sau nu, *Monsieur* Lebec?" Iar restul venise de la sine.

Agnes încetini la semnalul intermitent și se uită la Kanarack. Văzuse vânătăile de pe chipul acestuia când se urcase în mașină, iar acum, în lumina becurilor de pe bord, se vedeau și mai urât.

— Iar ai băut, spuse Agnes cu voce tăioasă, aproape cu cruzime.

— Michele este însărcinată, spuse el fără s-o privească, uitându-se în față la lumina galbenă a semaforului care străpungea întunericul.

— Și te-ai îmbătat de bucurie sau de supărare?

— Nu m-am îmbătat. M-a atacat un individ.

— Ce individ? întrebă ea și se uită la el.

— Nu l-am mai văzut în viața mea.

— Și ce i-ai făcut?

— Am luat-o la fugă, spuse Kanarack, cu ochii fixați pe drumul din față.

— În sfârșit te-ai înțelepțit acum la bătrânețe.

— De data asta a fost altceva… spuse Kanarack și se întoarse spre ea. Eram în Braseria Stella, cea de pe Strada St.-Antoine. Citeam ziarul și beam un *espresso* în drumul spre casă. Fără vreun motiv anume, un bărbat a sărit la mine, m-a trântit la podea și a început să mă pocnească. Ospătarii l-au luat de pe mine, iar eu am rupt-o la fugă.

— Dar de ce s-a luat de tine?

— Habar n-am, spuse Kanarack, și apoi își îndreptă din nou privirile înspre șosea.

Noaptea se îndepărta, făcând loc zilei. Dispozitivele automate stingeau luminile de pe stradă.

— M-a urmărit după aceea. Peste Sena, până în stația de metrou. Am reușit să o iau înaintea lui și m-am urcat într-un metrou înainte să mă poată ajunge. M-am…

Agnes schimbă viteza, încetinind pentru un bărbat care își plimba câinele. După ce acesta traversă, acceleră din nou.

— Ce-ai făcut?

— M-am dus la fereastra metroului. Am văzut cum l-a înșfăcat poliția din stația de metrou.

— Păi înseamnă că era vreun nebun. Și e bună și poliția la ceva.

— Poate că nu e chiar așa.

Agnes îl privi. Era ceva ce el nu voia să-i spună.

— Ce este?

— Era american.

•

Paul Osborn reveni la hotelul de pe Bulevardul Kléber la ora unu fără zece dimineața. Un sfert de oră mai târziu se afla în camera lui și vorbea la telefon cu Los Angeles. Avocatul lui îl puse în legătură cu un alt avocat, care îi spuse că va da un telefon, și apoi va reveni la el. La ora unu și douăzeci, sună telefonul. Interlocutorul său era din Paris și se numea Jean Packard.

După ceva mai mult de cinci ore și jumătate, Jean Packard se afla în fața lui Paul Osborn, în restaurantul hotelului. La cei patruzeci și doi de ani ai săi, arăta extraordinar de bine. Avea părul tuns scurt, iar costumul îi atârna pe trupul subțire. Nu purta cravată și avea cămașa descheiată la gât, poate cu scopul de a-și expune cicatricea zimțată, mai lungă de șapte centimetri, care-i traversa gâtul în diagonală. Packard fusese în Legiunea Străină, apoi mercenar în Angola, Tailanda și El Salvador. Acum era angajat la Kolb International,

considerată drept cea mai mare companie particulară de investigații.

— Nu garantăm absolut nimic, dar facem tot ce putem, și pentru majoritatea clienților acest lucru este de obicei suficient, spuse Packard cu un zâmbet neașteptat.

Un ospătar sosi cu o cafea aburindă și o tăviță cu croissante, apoi se retrase. Jean Packard nu se atinse nici de una, nici de alta. În schimb, îl privi pe Osborn direct în ochi.

— Să vă explic, continuă el, vorbind o engleză cu un pronunțat accent străin, însă ușor de înțeles. Toți investigatorii de la Kolb International sunt verificați foarte amănunțit și au recomandări impecabile. Noi acționăm, totuși, nu ca angajați, ci ca persoane independente. Ne luăm sarcinile în primire de la birourile regionale și împărțim veniturile cu cei de acolo. În afară de acest lucru, pe ei nu-i interesează nimic altceva. De fapt, suntem pe cont propriu, asta dacă nu solicităm noi altfel. Confidențialitatea față de clienți este aproape ca o religie pentru noi. Păstrarea informațiilor numai între noi și clienții noștri întărește acest lucru. Sunt convins că puteți aprecia acest lucru în aceste vremuri, în care chiar și informațiile cele mai privilegiate sunt oricând la dispoziția aproape oricărei persoane care este gata să plătească pentru a le obține.

Jean Packard ridică o mână și opri un ospătar care trecea pe acolo, cerând în franceză un pahar cu apă. Apoi se întoarse din nou spre Osborn și îi explică restul procedurii Kolb.

— Când se termină o investigație, spuse el, toate dosarele care conțin lucrări scrise, copiate sau fotografiate, inclusiv negativele, sunt returnate clientului. Investigatorul realizează apoi un raport pe ore și cheltuieli către biroul regional de la Kolb, care, la rândul său, trimite factura clientului.

Sosi apa.

— *Merci,* spuse Packard.

Apoi, după ce luă o înghițitură, puse paharul pe masă și-l privi pe Osborn.

— Cred că înțelegeți acum cât de curată, confidențială și simplă este activitatea noastră.

Osborn zâmbi. Nu numai că-i plăcea metoda de lucru, însă îl atraseră de asemenea stilul și atitudinea detectivului particular. Avea nevoie de cineva în care să poată avea încredere, iar Jean Packard părea să fie persoana potrivită. O persoană neadecvată, cu o abordare neadecvată, ar putea să-l sperie pe omul său, care ar dispărea, și, ca urmare, ar putea strica totul. Și mai era și cealaltă problemă, și nici chiar în acest moment Osborn nu știa încă precis cum să o aducă în discuție. Însă Jean Packard rosti apoi următoarele cuvinte, iar dificultatea lui Osborn se șterse ca prin farmec:

— V-aș întreba de ce doriți să găsiți această persoană, dar simt că preferați să nu-mi comunicați acest lucru.

— Este ceva personal, spuse Osborn liniștit.

Jean Packard încuviință din cap, acceptând explicația. În următoarele patruzeci de minute, Osborn trecu în revistă puținele detalii pe care le cunoștea despre individul cu pricina: braseria de pe Strada St.-Antoine, ora din zi la care-l văzuse acolo, masa la care-l văzuse că stătea, masa la care stătuse el însuși, ce băuse, faptul că-l văzuse fumând, drumul pe care o luase individul după aceea, când crezuse că nu-l urmărea nimeni, metroul de pe Bulevardul St.-Germain în care se năpustise în momentul în care își dăduse seama că era urmărit.

Închizându-și ochii, descriindu-l, Osborn insistă cu grijă asupra trăsăturilor fizice ale lui Henri Kanarack, așa cum îl văzuse acolo, cu doar câteva ore în urmă, în Paris, și așa cum și-l amintea din acel moment, cu ani în urmă, în Boston. În acest timp, Jean Packard vorbi foarte puțin, mai puse câte o întrebare din când în când, pentru a repeta câte un detaliu. Nici nu-și făcu însemnări, ci doar

ascultă. Întâlnirea luă sfârșit în momentul în care Osborn îi înmână lui Packard un desen cu chipul lui Henri Kanarack pe care-l realizase din memorie pe hârtia de la hotel. Ochii înfundați în orbite, maxilarul pătrat, cicatricea zimțată de sub ochiul stâng, care își croia drum ascuțit dinspre umărul obrazului spre buza superioară, urechile care stăteau depărtate de cap aproape în unghi drept. Schița era destul de nefinisată, de parcă ar fi fost desenată de un școlar de zece ani. Jean Packard împături foaia de hârtie și o puse în buzunarul de la sacou.

— O să vă caut peste două zile, spuse el.

Apoi, după ce-și termină de băut apa din pahar, se ridică și ieși.

Paul Osborn se uită îndelung în urma lui. Nu știa cum ar fi trebuit să se simtă sau ce ar fi trebuit să creadă. Printr-o circumstanță unică datorată coincidenței, alegerea la întâmplare a unui loc în care să bea o ceașcă de cafea într-un oraș despre care nu știa absolut nimic, totul se schimbase și sosise ziua despre care crezuse că nu o va mai trăi niciodată. Deodată avea mari speranțe. Nu numai pentru răzbunare, dar și pentru izbăvirea de acea legătură îndelungată și îngrozitoare la care-l condamnase acel criminal. Timp de aproape treizeci de ani, din adolescență și până la vârsta adultă, viața lui fusese un chin solitar de orori și de coșmaruri. Incidentul se derula permanent, fără voie, în mintea lui, stimulat fără milă și de sentimentul de vinovăție care-l însoțea, că moartea tatălui său survenise cumva din vina lui, că el ar fi putut să o preîntâmpine cumva, dacă ar fi fost un fiu mai bun, dacă ar fi fost mai vigilent, dacă ar fi zărit cuțitul la timp pentru a-l avertiza sau chiar dacă ar fi sărit el însuși în fața lui. Dar asta era numai o parte. Restul era și mai întunecat și conținea și mai multă slăbiciune. Din copilărie și până când devenise bărbat, după ce consultase o mulțime de consilieri, terapeuți, protejat de

aparenta securitate dată de împlinirea profesională, se luptase fără succes cu altceva, mult mai tragic: groaza paralizantă de abandon care-l slăbea cu totul și care începuse din momentul în care criminalul îi demonstrase într-un mod implacabil că dragostea putea fi distrusă atât de rapid. Acest lucru se dovedise adevărat în clipa aceea și rămăsese adevărat și de atunci încolo. La început din întâmplare, în relație cu mama și cu mătușa sa, și mai târziu, pe măsură ce creștea, cu iubitele sale și cu prietenii apropiați. Greșeala îi aparținea lui, în viața sa de adult. Deși înțelegea prea bine cauza care stătea la baza acestui lucru, încă îi era imposibil să controleze această emoție. În clipa în care simțea apropierea unei iubiri adevărate sau a unei prietenii adevărate, groaza acaparatoare stârnită de gândul că aceasta îi putea fi smulsă din nou în mod brutal creștea văzând cu ochii, până ajungea să-l copleșească precum curgerea vertiginoasă a unei ape năvalnice. Și odată cu aceasta apăreau neîncrederea și gelozia, cu care se simțea neputincios să se confrunte. Numai și numai din pură autoprotecție, oricâtă bucurie, iubire sau încredere ar fi existat, el le făcea să dispară într-o singură clipă.

Însă acum, după aproape treizeci de ani, cauza suferinței sale fusese deja izolată. Se afla aici, la Paris. Și, odată descoperită, nu va anunța nici poliția, nu va încerca nicio extrădare și nu va căuta dreptatea într-un proces civil. În clipa în care-l va găsi, se va confrunta cu acest bărbat, iar apoi îl va eradica rapid exact ca pe o boală. Singura diferență era că de data aceasta victima își va cunoaște ucigașul.

7.

În ziua imediat următoare înmormântării tatălui său, Paul Osborn și mama lui se mutaseră din casa lor și se duseseră să stea împreună cu sora acesteia într-o căsuță cu două etaje din Cape Cod.

Mama lui se numea Becky. Presupunea că era numele de alint de la Elizabeth sau de la Rebecca, dar nu întrebase niciodată și nici nu auzise ca aceasta să fi fost strigată altfel decât Becky. Se căsătorise cu tatăl lui Paul când avea doar douăzeci de ani și încă nu absolvise școala sanitară.

George David Osborn fusese un bărbat frumos, dar liniștit și introvertit. Venise de la Chicago la Boston să urmeze M.I.T.[3] și imediat după absolvire se dusese să lucreze pentru Raytheon, apoi, mai târziu, pentru Microtab, o mică firmă de design ingineresc de la centrul de tehnologie superioară de pe Route 128. Tot ce știa Paul despre activitatea tatălui său era că acesta proiecta instrumente chirurgicale. Fusese prea mic ca să-și mai aducă aminte și altceva.

Lucrul de care-și amintea, totuși, din ceața care se așternuse peste evenimentul înmormântării, era faptul că împachetaseră totul și se mutaseră din casa lor mare undeva la periferia Bostonului, într-o casă mult mai mică din Cape Cod. Și că aproape imediat după aceea, mama lui se apucase de băut.

Își aminti de serile în care ea pregătea cina pentru amândoi, apoi își lăsa porția ei să se răcească, și în loc să mănânce, se apuca să bea cocteil după cocteil, până când nu mai era în stare nici să mai vorbească, și apoi adormea. Își aminti de teama lui pe măsură ce creștea cantitatea de alcool, și cum încerca s-o facă să mănânce ceva, însă ea refuza și se enerva foarte tare. La început se enerva pe lucruri mărunte, însă după un timp nervii ei aveau mereu legătură cu el. El era vinovat

că nu făcuse ceva, orice, care l-ar fi putut salva pe tatăl său. Și dacă tatăl său ar fi fost în viață, ei ar fi locuit încă în casa aceea frumoasă de lângă Boston, în loc să fi stat împreună cu sora ei în maghernița din Cape Cod.

Apoi, mânia ei se canaliza întotdeauna spre ucigaș și viața pe care o trăia din cauza acestuia. Apoi spre polițiști, care erau niște incapabili și niște incompetenți, și în cele din urmă spre ea însăși, căci pe ea se disprețuia cel mai tare dintre toți, pentru că nu era mama care ar fi trebuit să fie, pentru că nu era pregătită și nu avea tot ce era necesar pentru a se putea confrunta cu urmările unei asemenea tragedii.

La cei patruzeci de ani ai săi, mătușa lui, Dorothy, era cu opt ani mai mare decât sora ei. Necăsătorită și supraponderală, era o femeie simplă, plăcută, care se ducea în fiecare duminică la biserică și care se implica în proiectele comunității. Când îi adusese acasă la ea pe Paul și pe sora ei, făcuse tot ce putuse ca s-o încurajeze pe Becky să-și ia din nou viața în mâini, să meargă la biserică, să se reîntoarcă la școala sanitară, ca într-o zi să aibă o carieră în acest domeniu de care să fie mândră.

— Dorothy este funcționară și lucrează în clădirea administrativă a regiunii, bombănea maică-sa când ajungea pe la jumătatea celui de-al treilea cocteil Canadian Club cu bere de ghimbir. Ce știe ea despre oroarea de a crește un copil fără tată? Cum ar putea ea să înțeleagă faptul că mama unui băiat de zece ani trebuie să fie prezentă în fiecare zi când acesta vine de la școală? Cine îl va ajuta la teme? Cine îi va pregăti cina? Cine va avea grijă ca el să nu intre într-o gașcă dubioasă?

Dorothy nu înțelegea acest lucru. Ea nu avea *cum* să înțeleagă. Și îi dădea înainte, bodogănind întruna despre biserică, despre carieră și despre o viață normală. Becky se jura că oricând putea să se mute de acolo. Mai aveau destui bani din

asigurarea de viață ca să-și permită să trăiască singuri, chiar dacă mai strânși la pungă, până când Paul avea să termine liceul.

Ceea ce Becky nu reușea să înțeleagă era că Dorothy nu se referea neapărat la biserică, la carieră sau la un alt fel de viață față de cea pe care o ducea. Ea se referea la obiceiul ei de a bea. Dorothy dorea să se lase de băut. Numai că Becky nu avea nici cea mai mică intenție de a face acest lucru.

După încă opt luni și trei zile, Becky Osborn intrase cu mașina în Portul Barnstable și rămăsese acolo până se înecase. Tocmai împlinise treizeci și trei de ani. Înmormântarea avusese loc la Prima Biserică Prezbiteriană din Yarmouth, pe 15 decembrie 1966. Ziua fusese mohorâtă, cu un început de ninsoare. La înmormântare participaseră douăzeci și opt de persoane, cu tot cu Paul și cu Dorothy. Majoritatea fuseseră prieteni de-ai lui Dorothy.

Pe 4 ianuarie 1967, când împlinise unsprezece ani, mătușa Dorothy devenise tutorele legal al lui Paul. Pe 12 ianuarie în același an intrase la Hartwick, o școală particulară de băieți din Trenton, New Jersey, cu fonduri publice. Acolo își dusese viața timp de zece luni pe an în următorii șapte ani.

8.

Schița făcută de desenatorul poliției reprezentând capul secționat de trup fu publicată marți dimineața în ziarele londoneze. Chipul din imagine era prezentat ca aparținând unui bărbat dat dispărut și se preciza că oricine deținea vreo informație despre acesta era invitat să se adreseze de urgență Poliției Metropolitane. Era anexat și un număr de telefon și se mai menționa că persoanele care sunau puteau rămâne anonime dacă doreau acest lucru. Poliția nu era interesată decât de informațiile referitoare la locul în care se afla bărbatul respectiv, pentru a veni în ajutor familiei îngrijorate și îndurerate. Nu se făcea nicio referire la faptul că acel chip aparținea unui cap care nu mai era însoțit și de trup.

Până la căderea serii, nu se primi nici măcar un singur telefon.

•

La Paris, schița chipului unei alte persoane avusese mai mult noroc. Pentru o mită de numai o sută de franci, Jean Packard fusese capabil să zdruncine memoria unuia dintre ospătarii care-l luaseră pe Paul Osborn de la beregata lui Henri Kanarack, în timp ce aceștia se luptau pe podeaua Braseriei Stella.

Ospătarul, un bărbat mic de statură, cu mâinile subțiri și efeminate și cu o atitudine similară, îl văzuse pe Henri Kanarack cu o lună în urmă, pe vremea când lucrase într-o altă braserie care se închisese la scurt timp în urma unui incendiu. La fel ca și la Braseria Stella, Kanarack venise singur, comandase un *espresso,* apoi deschisese ziarul și fumase o țigară. Era cam pe la aceeași oră a zilei, puțin după cinci după-amiaza. Braseria se numea Le Bois și se afla pe Boulevard de Magenta, la jumătatea distanței între Gare de l’Est și Place de

la République. Dacă se trasa o linie dreaptă între Le Bois și Braseria Stella, se puteau observa mai multe stații de metrou în zona respectivă. Și cum individul nu avea aspectul unei persoane care obișnuia să meargă cu taxiul, se putea presupune în mod rezonabil că sosise în fiecare dintre aceste locuri ori cu mașina, ori pe jos. Nu era prea probabil nici că-și parca mașina la o oră de vârf lângă oricare dintre aceste două cafenele, pentru a pierde vremea singur cu un *espresso* în față. O logică simplă sugera prin urmare că el venea pe jos.

Atât Osborn, cât și ospătarul îl descriseseră pe individ ca având fața nerasă. Acest lucru, care coincidea cu stilul și aspectul specifice clasei muncitoare, ducea la concluzia rezonabilă și corectă că individul se afla în drumul de la serviciu spre casă și că, din cauză că făcuse acest lucru de cel puțin două ori, părea să aibă obiceiul de a se opri undeva pe drum să bea o cafea.

Tot ce mai trebuia să facă Packard era să treacă și pe la alte cafenele din zona dintre cele două braserii. Negăsind nicio altă cafenea între acestea, el urma să se deplaseze în triunghi de la una la cealaltă, până când avea să găsească o altă cafenea, în care cineva să-l recunoască pe individul din schița lui Paul Osborn. De fiecare dată când își va arăta legitimația, va explica faptul că individul era dat dispărut și că fusese angajat de familie să-l găsească.

Pe când se afla la doar cea de a patra încercare de acest gen, Packard dădu peste o femeie care recunoscu figura din desenul stângaci. Era casieriță la un bistrou de pe strada Lucien, care ieșea din Boulevard de Magenta. Bărbatul din desen venea când și când pe acolo, de vreo doi sau trei ani.

— Știți cumva cum se numește, *madame*?

Auzind această întrebare, femeia îl măsură tăios.

— Păi spuneați că investigați în numele familiei lui, și cu toate acestea nu-i cunoașteți numele?
— Felul în care-și spune într-o zi este deseori diferit de cel în care-și spune în alta.
— Este un infractor?
— Este un om bolnav…
— Îmi pare rău. Dar nu, nu știu cum îl cheamă.
— Știți cumva unde lucrează?
— Nu. Însă de obicei are pe haină un fel de praf fin sau de pudră. Îmi amintesc acest lucru din cauză că încerca mereu să și-l scuture. Era ca un tic nervos.

•

— Firmele de construcții au fost eliminate, din cauză că lucrătorii în construcții nu poartă în general geacă sport când se duc la serviciu. Și în niciun caz în timp ce lucrează.
Abia trecuse de ora șapte în seara aceleiași zile când Jean Packard se așezase împreună cu Paul Osborn în colțul slab luminat al barului de la hotel. Packard promisese să-l contacteze după două zile, dar își făcuse treaba într-un timp mai scurt.
— Individul nostru pare să lucreze într-o zonă în care se depun reziduuri de praf în locul în care-și atârnă geaca la serviciu. După ce am analizat firmele pe o rază de un kilometru și jumătate de cele trei cafenele, mai mult decât distanța normală care se parcurge pe jos de la serviciu, am reușit să îngustăm în mod rezonabil aria sa de activitate profesională la cosmetice, curățătorii sau brutării.
Jean Packard vorbea cu voce scăzută. Își prezenta informațiile scurt și explicit. Numai că Osborn îl auzea ca prin vis. Cu o săptămână în urmă era la Geneva, foarte preocupat și emoționat din cauza lucrării pe care trebuia s-o prezinte la Congresul Mondial de Chirurgie. După șapte zile se afla într-un bar slab luminat din Paris, ascultând un străin cum îi confirma faptul că ucigașul tatălui său era în viață; că mersese pe străzile Parisului; că trăise acolo, lucrase acolo, respirase acolo; că acel

chip pe care-l văzuse era real. Pielea pe care o atinsese, viața pe care o simțise pulsând sub presiunea degetelor sale, chiar în momentul în care încercase s-o distrugă prin strangulare, era reală.

— Mâine cam pe vremea asta voi avea pentru dumneavoastră un nume și o adresă, încheie Packard.

— Bine, se auzi Osborn spunând. Foarte bine.

Jean Packard îl privi stăruitor preț de o clipă înainte să se ridice. Nu era treaba lui ce avea să facă Osborn cu această informație din momentul în care i-o va furniza. Numai că mai văzuse privirea din ochii lui Osborn și la alți oameni. Distantă, tulburătoare și hotărâtă. Oricum, nu exista niciun dubiu în mintea lui că bărbatul pe care i-l va oferi în curând americanului așezat de cealaltă parte a mesei va fi un om mort la scurt timp după aceea.

•

Reîntors în cameră, Osborn se dezbrăcă și făcu un duș, cel de-al doilea pe ziua respectivă. Încerca să nu se gândească la ziua de mâine. În momentul în care va avea numele individului, când va ști cine era acesta, unde locuia, atunci se va putea gândi și la celelalte. La cum să-l chestioneze și cum să-l omoare. Ca să se gândească atunci la așa ceva, era prea dificil și prea dureros. Îi readucea în minte tot ce fusese întunecat și îngrozitor în viața lui: pierderea, furia, vinovăția, mânia, izolarea și singurătatea; teama de dragoste, din cauza groazei că aceasta îi va fi răpită.

Crema de ras îi acoperea jumătate din față, iar el ștergea aburul de pe oglindă în momentul în care sună telefonul.

— Da, spuse el direct, așteptându-se să fie Jean Packard cu vreun detaliu pe care-l uitase.

Însă nu era Jean Packard. Era Vera, care se afla jos, în holul hotelului. Îl deranja dacă venea până în camera lui? Sau era cu altcineva, sau poate avea alte planuri? Așa era ea: politicoasă, grijulie, aproape inocentă. Prima dată când făcuseră

dragoste, îi ceruse permisiunea până și să-i atingă penisul. Venise, spusese ea, ca să-și ia rămas-bun.

Avea pe el doar un prosop când deschise ușa și o văzu cum stătea pe hol, tremurând, cu lacrimi în ochi. Intră, iar el închise ușa, apoi o sărută și îl sărută și ea, apoi se îmbrățișară. Îi împrăștie hainele peste tot. Își odihni buzele pe sânii ei și își strecură mâna între picioarele ei. Apoi ea își desfăcu picioarele, iar el simți satisfacția de a o pătrunde, și totul fu doar râs și lacrimi și dorință de neimaginat.

Nimeni nu-și lua rămas-bun așa. Nici până atunci, și nici de atunci încolo. Nimeni.

9.

Se numea Vera Monneray. O cunoscuse la Geneva, când venise la el la scurtă vreme după ce își susținuse lucrarea și se prezentase. Îi spusese apoi că absolvise Facultatea de Medicină din Montpellier și era rezidentă în primul an la Centrul Spitalicesc Ste.-Anne din Paris. Era singură și împlinea în ziua aceea douăzeci și șase de ani. Nu-și dăduse seama de ce fusese atât de directă, însă el îi atrăsese atenția încă din clipa în care-și începuse prezentarea. Avea ceva aparte care o făcuse să dorească să-l cunoască, să descopere cine era, să stea puțin cu el. La vremea respectivă, ea nu avusese nici cea mai vagă idee dacă era căsătorit sau nu. Nici nu-i păsase. Dacă el i-ar fi spus că era căsătorit și că era acolo împreună cu soția sa, sau dacă i-ar fi spus că era ocupat, ea tot ar fi venit și ar fi dat mâna cu el, i-ar fi spus că-i apreciase lucrarea, și apoi ar fi plecat. Și asta ar fi fost tot. Numai că el *era* liber.

Ieșiseră în oraș și trecuseră Ronul către orașul vechi pe podul pentru pietoni. Vera era strălucitoare și plină de viață. Părul lung îi era aproape negru ca smoala, iar ea îl trăsese pe o parte și îl dăduse pe după ureche într-un mod în care, indiferent cât de mult s-ar fi agitat, stătea prins acolo fără să se desfacă. Avea ochii aproape la fel de negri ca și părul și erau tineri și însetați de viața care i se așternea în față.

Nici nu trecuseră douăzeci de minute de când se cunoscuseră, că se țineau deja de mână. În seara aceea luaseră cina împreună într-un restaurant italian liniștit, chiar lângă cartierul cu felinarele roșii. Era ceva curios ca în Geneva să existe un cartier pentru prostituate. Faima pe care o căpătase pentru ciocolată și pentru ceasuri, și aura aceea de sobrietate dată de faptul că era un centru financiar

internațional nu păreau să fie în concordanță cu fustele strâmte din piele, cu șlițuri până la coapsă, ale prostituatelor de pe stradă, și cu toate acestea ele se aflau acolo, populând cele câteva străzi ciudate care le fuseseră alocate. Vera îl observase cu atenție pe Osborn în timp ce trecuseră pe lângă ele. Era jenat, sau le selecta în minte, ori pur și simplu lăsa viața să-și urmeze cursul așa cum era ea? Toate la un loc, se gândise ea. Toate la un loc.

Iar cina, la fel ca mare parte din după-amiază, fusese la fel într-un mod încă și mai pregnant, explorarea tandră, calmă, a unui bărbat și a unei femei care se simțeau atrași instinctiv unul de celălalt. O ținere de mână, un schimb de priviri și, în cele din urmă, privirea îndelungă, scrutătoare, în ochii celuilalt. Nu o singură dată Paul simțise că se excită. Prima dată se întâmplase când treceau pe la raionul cu produse de panificație dintr-un magazin universal. Zona era aglomerată cu mulți cumpărători, iar el era convins că ochii tuturor se îndreptau spre prohabul său. Înșfăcase rapid o pâine voluminoasă, pe care o așezase discret în dreptul zonei inghinale, în timp ce se prefăcea că examinează produsele din jur. Vera îl văzuse și izbucnise în râs. Era ca și cum ar fi fost împreună de foarte mult timp și împărtășeau în public un joc de care știau numai ei doi.

După cină se plimbaseră pe Strada Alpilor și priviseră cum răsărea luna peste Lacul Geneva. În spatele lor se afla Beau-Rivage, hotelul la care stătea Paul. Planificase cina, plimbarea, cum să-și petreacă seara, pentru a o finaliza la el în cameră, însă deodată, în momentul în care totul părea atât de la îndemână, nu mai fusese la fel de sigur de el însuși pe măsură ce se gândea la acest lucru. Divorțase de mai puțin de patru luni, timp insuficient pentru a-și recăpăta încrederea de sine că era un burlac atrăgător și medic pe deasupra. Încercase să-și amintească cum o făcuse în vremurile de altădată. Cum adusese o femeie în

camera lui? Mintea i se golise complet, nu reușea să-și aducă aminte nimic. Și până la urmă, nici măcar nu fusese necesar; Vera fusese cu un pas înaintea lui.

— Paul, spusese ea și zâmbise, cuibărindu-și mâna într-a lui, trăgându-l spre ea și lipindu-se de el, ca să se protejeze de aerul răcoros care venea dinspre lac, ceea ce trebuie să ții minte întotdeauna referitor la o femeie este că nu ajungi să te culci cu ea decât dacă decizia îi aparține ei.

— Sigur este așa? întrebase el fără expresie.

— Acesta este adevărul adevărat.

El își băgase mâna în buzunar și scosese o cheie, pe care i-o arătase.

— Cheia de la camera de hotel, îi spusese el.

— Trebuie să prind un tren, TGV-ul de la ora zece spre Paris, precizase ea pe un ton neutru, ca și cum ar fi fost ceva ce el ar fi trebuit să știe.

— Nu înțeleg, spusese el și simțise un gol în suflet; nu menționase nimic despre niciun tren sau că urma să plece din Geneva în seara respectivă.

— Paul, astăzi este vineri. Am treburi în Paris la acest sfârșit de săptămână, iar luni la prânz trebuie să fiu la Calais. Este ziua de naștere a bunicii mele, împlinește optzeci și unu de ani.

— Ce treburi ai de făcut în Paris la acest sfârșit de săptămână și care să nu sufere amânare?

Vera îl privise fără să-i răspundă.

— Ei bine? insistase el.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că am un prieten?

— Păi se întâmplă des ca rezidentele frumoase care au prieten să se strecoare în afara orașului și să agațe alți iubiți? Așa se comportă cei din lumea medicală de la Paris?

— Nu te-am agățat! exclamase Vera indignată, dându-se un pas înapoi.

Numai că un zâmbet firav îi scăpase în colțul gurii. El îl zărise, iar ea își dăduse seama de acest lucru.

— Este aeroport la Calais?

— De ce? întrebase ea dându-se înapoi.

— Este o întrebare ușoară, spusese el și zâmbise. Da, este aeroport la Calais. Nu, nu este aeroport la Calais.

Ochii Verei sclipiseră în lumina lunii. O adiere ușoară dinspre lac îi săltase părul puțin.

— Nu sunt sigură…

— Dar la Paris este aeroport.

— Sunt două.

— Atunci luni dimineața poți pleca cu avionul la Paris, și de acolo te duci cu trenul la Calais, spusese el. Dacă ea dorea de la el acest lucru, să-l determine să o convingă, atunci asta și făcuse.

— Și ce să fac aici până luni dimineață? întrebase ea, de astă dată cu un zâmbet și mai vizibil; însă era adevărat, chiar dorea ca el să o convingă.

— Pentru ca un bărbat să se culce cu o femeie, decizia trebuie să-i aparțină ei, spusese el încet și-i mai arătase o dată cheia de la camera de hotel.

Privirea Verei se ridicase înspre ochii lui și rămăsese fixată acolo. Iar în acest timp, degetele i se ridicaseră și cuprinseseră încet cheia.

10.

Două zile nu erau de ajuns, hotărâse Osborn în dimineața următoare. Vera tocmai se dăduse jos din pat, iar el o privise cum trecuse prin cameră, îndreptându-se spre baie. Avea umerii trași înapoi, expunându-și fără să se rușineze sânii mici de culoarea alabastrului, și traversase încăperea cu grația unui animal proaspăt îmblânzit, care nu era conștient de măreția lui. Intenționat, se gândise el, nu-și pusese nimic pe ea, nici tricoul lui cu L.A. Kings pe care i-l dăduse să se îmbrace la culcare și pe care refuzase să și-l pună. Nici nu se înfășurase în vreunul dintre prosoapele care încă mai zăceau pe podea, trofee rămase în urma celor trei episoade prelungite de sex de la duș. Acesta era un mod de a-i spune că noaptea pe care o petrecuseră împreună nu fusese doar o glumă și că în dimineața respectivă nu îi era jenă de ceea ce făcuse.

La un moment dat înainte de a se lumina de ziuă, între două episoade de amor, hotărâseră să-și petreacă ziua următoare vizionând Elveția din tren. Să pornească de la Geneva spre Lausanne, apoi la Zürich, la Lucerne. El ar fi vrut să meargă la Lugano, care se afla la granița cu Italia, însă nu era suficient timp. Se vor duce la Lugano cu următoarea ocazie, își amintea el că hotărâse chiar înainte de a cădea într-un somn complet și profund. Acolo și în Italia.

În momentul în care o auzise pășind sub duș, își dăduse seama. Era sâmbătă, întâi octombrie. Vera trebuia să fie luni la Calais, pe trei. În aceeași zi el avea programat zborul din Londra spre L.A. Ce-ar fi fost dacă atunci, în loc să viziteze Elveția, ar fi plecat amândoi cu avionul în Anglia? Ar fi putut să petreacă împreună toată noaptea aceea, apoi toată ziua și toată noaptea de duminică la Londra sau

oriunde ar fi vrut Vera să meargă în Anglia. Luni dimineața putea să o pună într-un tren spre Dover, și de acolo putea lua feribotul sau Hoverspeed[4] peste Canal, direct spre Calais.

Ideea i se instalase rapid în minte și, fără să se mai gândească, pusese mâna pe telefon. Numai în momentul în care începuse să vorbească cu funcționara de la recepție și o întrebase cum să formeze numărul la Air Europe își dăduse seama că era încă dezbrăcat. Și nu numai asta, dar avea și erecție, ceea ce părea să i se întâmple mai mereu când Vera se afla prin apropiere. Se simțise deodată vinovat ca un adolescent într-un week-end despre care nu știau părinții, asta dacă făcea abstracție de faptul că nu avusese niciodată parte de vreun asemenea week-end în adolescență. Lucrurile de genul acesta se întâmplaseră altora, nu și lui. Chiar așa puternic și frumos cum era – și cum fusese și pe vremea aceea rămăsese virgin până la vârsta de aproape douăzeci și doi de ani, când era student la medicină. El nu făcuse niciodată lucrurile pe care le făceau alți băieți, deși se lăudase cu ele, doar ca să nu pară un fraier. Problema era, ca întotdeauna, aceeași, teama intensă și incontrolabilă că sexul l-ar putea face să se atașeze, să iubească. Și odată îndrăgostit, era doar o chestiune de timp până ar fi găsit o modalitate de a distruge acest lucru.

La început Vera se opusese, Anglia era prea scumpă, prea impulsivă. Însă apoi el o luase de mână, o trăsese lângă el și o sărutase intens. Nimic, îi spusese el, nu era mai scump sau mai impulsiv decât viața însăși. Și nimic nu era mai important pentru el decât să petreacă împreună cu ea cât mai mult timp posibil și ar fi putut face acest lucru cel mai bine dacă s-ar fi dus la Londra împreună în ziua aceea. Era foarte serios. Ea putuse să vadă acest lucru în ochii lui, când se trăsese înapoi să-l privească mai bine, și simțise și

din atingerea lui când, zâmbind, își plimbase încetișor dosul palmei pe obrazul ei.

— Da, spusese ea și-i zâmbise. Da, bine, hai să mergem în Anglia! Dar după aceea gata, da? spusese ea, iar zâmbetul îi părăsise chipul și, pentru prima dată de când o cunoscuse Osborn, devenise serioasă. Ai o carieră, Paul. Și eu am o carieră și vreau să o continui așa cum este.

— Bine, îi zâmbise el și se aplecase să o sărute, numai că ea se trăsese înapoi.

— Nu. Mai întâi spune că ești de acord! Mergem împreună la Londra, dar după aceea nu ne vom mai vedea niciodată.

— Munca ta înseamnă atât de mult pentru tine?

— Tot ce am făcut până acum să trec prin Facultatea de Medicină… Tot ce mai am încă de făcut… Da, înseamnă foarte mult pentru mine. Și nu o să-mi cer scuze pentru că am spus acest lucru sau pentru că l-am gândit.

— Atunci…, rostise el, apoi tăcuse. Bine, sunt de acord.

•

Vizita la Londra fusese foarte tulbure. Vera voise să stea undeva discret, undeva unde să nu se întâlnească cu vreun fost profesor sau coleg – sau „iubit?” o tachinase Paul – și să fie invitată la cină sau la un ceai, ori altceva, pentru ca apoi să trebuiască să se scuze. Osborn luase o cameră la Connaught, unul dintre cele mai grandioase, mai micuțe, mai bine păzite și mai englezești dintre toate hotelurile londoneze.

Nici nu ar fi trebuit să-și facă probleme. Sâmbătă seara se duseseră la Cinematograful Ambasadorilor și văzuseră o reecranizare a romanului *Les Liaisons Dangereuses*[5], apoi luaseră cina la The Ivy, un restaurant pe partea cealaltă a străzii, se plimbaseră mână în mână prin zona cinematografelor și din când în când se opriseră să bea șampanie gâlgâitoare la barurile din drumul lor, apoi făcuseră o cursă lungă cu

taxiul, într-un circuit pe drumul înapoi spre hotel, timp în care se provocaseră unul pe celălalt, în șoapte senzuale și conspirative, să facă dragoste fără ca șoferul să-și dea seama. Și o făcuseră. Sau așa crezuseră ei. Restul celor treizeci și șase de ore cât mai stătuseră la Londra și le petrecuseră în pat. Și asta nu din cauză că făcuseră sex sau pentru că fusese opțiunea lor. Mai întâi Paul și, la scurt timp după aceea și Vera, fuseseră doborâți fie de o intoxicație alimentară, fie de un atac violent de gripă. Tot ce putuseră să spere fusese să fie genul acela care se termină după douăzeci și patru de ore. Și așa se și întâmplase, într-adevăr. Și când se făcuse luni dimineața și luaseră un taxi către Gara Victoria, amândoi erau vindecați aproape sută la sută, deși mai erau încă puțin slăbiți și zdruncinați.

— Ce mai mod de a petrece week-end-ul la Londra, spusese el, în vreme ce o ținea de mână și se îndreptau spre trenul ei.

Ea îi zâmbise, privindu-l.

— La bine și la rău.

Mai târziu, ea se întrebase de ce rostise aceste cuvinte, pentru că știa că pusese suflet în ce spusese. Fusese o anumită inflexiune în vocea ei care îi scăpase de sub control. Încercase să sune lejer și amuzant, numai că simțise că nu fusese așa. Nu știa dacă spusese aceste cuvinte cu vreun scop anume, și nici nu voia să se gândească la acest lucru. Tot ce putea să-și mai aducă aminte după aceea era faptul că Paul o luase în brațe și o sărutase. Fusese un sărut pe care avea să și-l amintească toată viața ei, profund și tulburător și în același timp plin de o forță și de o încredere pe care ea nu le mai experimentase niciodată cu vreun alt bărbat.

Ea își amintise cum îl privise pe fereastra de la compartiment în vreme ce trenul se punea în mișcare. El stătea acolo în gara aceea imensă, înconjurat de trenuri, de șinele de cale ferată și de oameni. Avea brațele încrucișate la piept și se uita

lung după ea, cu un zâmbet trist, nedumerit, și cu fiecare clinchet de roți devenea din ce în ce mai mic, până când, în cele din urmă, trenul ieșise din gară, și ea nu putuse să-l mai vadă deloc.

•

Paul Osborn se despărțise de ea luni dimineața, la ora 7:30, pe 3 octombrie. După două ore și jumătate se afla în magazinul *duty-free* din Aeroportul Heathrow, omorându-și vremea înainte de îmbarcarea în avionul de la ora douăsprezece, care avea să-l ducă înapoi la Los Angeles. Se uita la tricouri, la cănile de cafea și la prosopelele care aveau imprimate pe ele sistemul de metrou londonez, când își dăduse seama că se gândea la Vera. Apoi îi fusese anunțat avionul și își făcuse loc către zona de îmbarcare printr-o mare de pasageri care mișunau peste tot. Putea să vadă pe fereastră cum se făcea plinul la avionul său British Airways 747 și cum se încărcau bagajele. Întorcându-și privirea de la avion, se uitase la ceas. Era aproape ora unsprezece, iar Vera urma să fie la bordul Hoverspeed, traversând Canalul Englezesc către Calais. În momentul în care va reuși să ajungă la bunica ei, ele două vor avea la dispoziție ceva mai mult de nouăzeci de minute, pentru că ea va trebui să se grăbească apoi să prindă trenul de ora două către Paris. Zâmbise la gândul că ea o va ajuta pe bătrâna de optzeci și unu de ani să deschidă cadourile primite de ziua ei, și cum apoi vor glumi și vor râde împreună, în timp ce vor mânca tort și vor bea cafea, iar el se întrebase dacă ea îl va pomeni și pe el. Iar dacă o va face, cum va reacționa bătrâna. Apoi văzuse în minte succesiunea de îmbrățișări de rămas-bun, dojana pentru faptul că vizita fusese atât de scurtă, în vreme ce Vera aștepta să-i vină taxiul care urma să o ducă la gară. Osborn habar n-avea unde locuia bunica Verei în Calais și nici numele de familie al acesteia. Oare era bunica ei de pe mamă sau de pe tată? Atunci își dăduse seama că nu avea nici cea

mai mică importanță. El se gândise de fapt la faptul că Vera urma să fie în trenul de la ora două dinspre Calais spre Paris.

În mai puțin de patruzeci de minute își recuperase bagajele din avionul 747 și se așezase la rând împreună cu cei care se îmbarcau pentru cursa British Airways către Paris.

11.

Vera privea de pe fereastra compartimentului de la clasa întâi, în vreme ce trenul încetinea și intra în gară. Încercase să se relaxeze și să citească în cele câteva ore în care călătorise. Numai că mintea îi zbura aiurea și fusese nevoită să lase deoparte ce citea. Mai întâi, ce impuls o determinase în Geneva să se ducă la Paul Osborn să se prezinte? Și apoi, de ce se culcase cu el în Geneva și de ce se dusese cu el la Londra? Făcuse oare acest lucru din cauză că era o fire inconstantă și acționase din capriciu, simțindu-se atrasă de un bărbat frumos, ori intuise imediat în el altceva, un suflet pereche cum rar poți întâlni, cu care împărtășea pe mai multe niveluri o înțelegere a ceea ce era viața cu adevărat și cum ar putea fi sau unde ar duce aceasta dacă ar fi împreună?

Deodată își dăduse seama că trenul se oprise. Oamenii se ridicau, își luau gențile și valizele din suporturile de bagaje de deasupra capetelor lor și coborau din tren. Ajunsese la Paris. A doua zi urma să se ducă înapoi la serviciu, iar Londra, Geneva și Paul Osborn nu vor mai fi decât niște amintiri.

Cu valiza în mână, coborâse din tren și mersese de-a lungul peronului prin mulțime. Aerul era umed și apăsător, ca și cum se pregătea să plouă.

— Vera!

Ea își ridicase privirile.

— Paul? exclamase ea, uimită.

— La bine și la rău, îi spusese el și zâmbise, îndreptându-se spre ea prin mulțime și luându-i valiza din mână să i-o ducă el.

Luase avionul de la Londra, apoi un taxi de la aeroport până la Gara de Nord, unde se aflau. Între timp, rezervase un loc la avionul dinspre Paris spre Los Angeles. Urma să stea la Paris cinci zile. Timp de cinci zile nu vor face nimic altceva decât să fie

împreună. Voia să o conducă acasă la ea, în apartamentul ei. Știa că ea trebuia să se ducă la serviciu, dar voia să facă dragoste cu ea în tot acest răstimp. Și după aceea, când ea își va termina tura și va veni înapoi acasă, vor face din nou același lucru. Să fie cu ea, să facă dragoste cu ea, nu mai conta nimic altceva în afară de asta.

— Nu pot, îi spusese ea pe un ton neutru, furioasă chiar și numai pentru faptul că venise la ea.

Cum îndrăznise să i se impună așa?

Nu fusese tocmai reacția la care se așteptase el. Timpul pe care-l petrecuseră împreună fusese foarte intim, chiar perfect. Cu foarte multă iubire. Și nu venise numai de la el.

— Ai fost de acord că după Londra nu va mai fi nimic între noi.

— În afară de câteva ore la teatru și de cină, spusese el zâmbind sec, nu prea a fost mare lucru la Londra, nu-i așa? Asta dacă nu pui la socoteală vărsăturile, febra și frisoanele.

Pentru o clipă, Vera nu rostise niciun cuvânt, apoi adevărul ieșise la iveală. I-l spusese rapid și direct. Chiar *exista* cineva în viața ei. Nu era prudent să-i rostească numele, dar era o persoană importantă și influentă în Franța, și nu trebuia să afle niciodată că ei fuseseră împreună la Geneva sau la Londra. L-ar fi rănit foarte mult dacă ar fi aflat, iar ea nu dorea acest lucru. Ceea ce fusese între ea și Paul, tot ce împărtășiseră în ultimele câteva zile, luase sfârșit. Iar el știuse acest lucru, pentru că avuseseră o înțelegere. Oricât de dureros ar fi fost, ea nu putea și nu voia să se mai întâlnească cu el.

Ajunseseră la scările rulante, urcaseră cu ele și apoi ieșiseră afară unde erau parcate taxiurile. El îi dăduse numele hotelului la care stătea, de pe Bulevardul Kléber. Urma să stea acolo timp de cinci zile. Dorea să o mai întâlnească măcar o dată, chiar dacă ar fi fost doar pentru a-și lua rămas-bun.

Vera își ferise privirea. Paul Osborn nu semăna cu niciunul din bărbații pe care-i mai întâlnise. Era gentil și blând și înțelegător chiar și în durerea și dezamăgirea prin care trecea în momentul acela. Însă chiar dacă și-ar fi dorit acest lucru, ea nu putea să-i cedeze. După cum se derula viața ei atunci, el nu avea cum să facă parte din ea. Nu exista nicio altă cale.

— Îmi pare rău, spusese ea, privindu-l în ochi. Apoi urcase într-un taxi, trăsese portiera după ea și plecase.

— Așa, pur și simplu, se auzi el rostind cu voce tare.

După aproximativ o oră, se dusese într-o braserie undeva pe Strada St.-Antoine, încercând să pună cap la cap toate secvențele acestei întâmplări. Dacă și-ar fi urmat intențiile inițiale, nu ar fi luat avionul spre Paris și în câteva ore ar fi aterizat deja în L.A., ar fi luat un taxi spre casa sa cu vedere la Oceanul Pacific, și-ar fi luat câinele de rasă *Chesapeake retriever* de la hotelul pentru animale și ar fi verificat dacă săriseră căprioarele gardul și-i mâncaseră trandafirii. În ziua următoare s-ar fi dus din nou la serviciu. Acesta ar fi fost cursul firesc al lucrurilor, dacă el ar fi acționat normal. Numai că el nu făcuse acest lucru.

Vera, așa cum era ea și cu tot ce stârnise în el, era singura care conta. Nimic altceva nu mai valora absolut nimic. Nici prezentul, nici trecutul, nici viitorul. Cel puțin așa crezuse în momentul în care își ridicase privirile și-l zărise pe individul cu cicatricea zimțată.

12.

Miercuri, 5 octombrie

Abia trecuse de zece dimineața când Henri Kanarack intră într-o băcănie micuță situată în apropierea brutăriei. Încă mai era tulburat de întâmplarea cu americanul, însă în două zile nu se mai întâmplase nimic și începuse și el să le dea dreptate soției sale și lui Agnes Demblon că individul fie se luase de el din greșeală, fie era sărit de pe fix. Se aplecă să ia mai multe sticle de apă minerală pentru serviciu, când Danton Fodor, proprietarul supraponderal și aproape orb al băcăniei, îl luă brusc de braț și îl duse în camera din spate.

— Ce este? întrebă Kanarack, indignat. Sunt la zi cu plățile.

— Nu e vorba de asta, spuse Fodor, privind printre lentilele groase ca să se asigure că nu erau clienți care să aștepte la casă. Fodor nu era numai proprietarul magazinului, ci și contabil, casier, om la toate și paznic. Ieri a trecut pe aici un individ. Era un detectiv particular și avea un desen ciudat care te reprezenta.

— Cum? întrebă Kanarack, simțind cum îi sare inima din piept.

— Arăta imaginea aceea pe aici și îi întreba pe oameni dacă te știu.

— Sper că nu ai spus nimic!

— Bineînțeles că nu! Mi-am dat seama că era ceva putred la mijloc. De la Garda Financiară?

— Habar n-am, spuse Henri Kanarack și își feri privirea.

Un detectiv particular, și ajunsese tocmai până aici! Cum așa? Se întoarse brusc și întrebă:

— La ce companie lucra? I-ai reținut numele?

Fodor încuviință din cap și deschise singurul sertar de la o masă care ținea loc de birou. Scoase o carte de vizită, pe care i-o înmână lui Kanarack.

— Când a vorbit cu noi, ne-a spus să-l sunăm dacă te vedem.

— „Noi”? Care „noi”? întrebă Kanarack.

— Ceilalți oameni din magazin. I-a întrebat pe toți. Din fericire, toți erau străini și niciunul nu te-a recunoscut. Dar unde s-a dus de aici și cu cine a mai vorbit, asta nu mai știu. Eu unul aș avea grijă când m-aș întoarce la serviciu, dacă aș fi în locul tău.

•

Henri Kanarack nu avea de gând să se mai întoarcă la serviciu. În orice caz, nu astăzi, și poate că niciodată. Uitându-se la cartea de vizită din mâna lui, formă numărul de telefon de la brutărie și ceru cu Agnes.

— Americanul, spuse el. A pus un detectiv particular pe urmele mele. Dacă vine pe acolo, aranjează în așa fel încât să discute cu tine. Și vezi să nu mai spună nimeni nimic. Numele lui este…, spuse Kanarack, apoi se uită pe cartea de vizită: Jean Packard. Lucrează la o companie care se numește Kolb International.

Se înfurie deodată.

— Ce vrei să spui, cum adică ce ar trebui să-i spui? Spune-i că nu mai lucrez acolo și că nu am mai lucrat acolo de ceva timp. Dacă vrea să afle unde locuiesc, nu știi nimic. Spui că mi-ai trimis niște acte după ce am plecat și că ți s-au întors fără altă adresă.

Acestea fiind zise, Kanarack îi mai spuse că o s-o sune mai târziu, și apoi închise brusc telefonul.

•

La mai puțin de o oră după aceea, Jean Packard intră în brutărie și aruncă o privire împrejur. Discuțiile cu alți doi proprietari de magazine și cu un băiat care se nimerise să vadă și el desenul indicaseră locul acesta, brutăria în care se afla. În

față se afla un magazin micuț pentru vânzarea cu amănuntul, iar în spate se vedea un birou. Dincolo de acesta se vedea o ușă închisă care presupuse că ducea spre zona din spate, unde se coceau pâinile.

O femeie în vârstă cumpără două pâini, apoi se îndreptă către ieșire. Packard zâmbi și îi deschise ușa.

— *Merci beaucoup,* spuse ea când trecu pe lângă el.

Jean Packard dădu din cap, apoi se întoarse spre tânăra din spatele tejghelei. Individul lucra aici. Așa că în locul acesta nu va mai arăta nimănui desenul cu chipul lui. Asta nu ar face decât să-l atenționeze că îl urmărește cineva. El nu dorea decât o listă cu numele angajaților. Aceasta era o societate mică, în mod evident, probabil cu mai puțin de zece sau cincisprezece oameni pe statul de plată. Toți erau înregistrați la Biroul Central de Taxe și Impozite. O examinare în paralel pe calculator ar face corespondența între nume și adresele lor de acasă. Zece sau cincisprezece persoane nu vor fi dificil de verificat. Prin eliminare, va ajunge ușor la persoana pe care o căuta.

Fata din spatele tejghelei purta o fustă scurtă, strâmtă și tocuri înalte și avea picioarele lungi, bine conturate, acoperite de ciorapi negri cu plasă. Avea părul strâns bine într-o legătură în creștetul capului și purta cercei mari sub formă de verigi, iar rimelul și fardul de pe ochi erau cât pentru trei persoane. Era genul acela, jumătate fată, jumătate femeie, care-și petrecea toată ziua așteptând să vină noaptea. O slujbă în spatele unei tejghele nu era pe lista ei de priorități, dar o ajuta să-și plătească facturile până când va găsi ceva mai bun.

— *Bonjour,* spuse Jean Packard și îi zâmbi.

— *Bonjour,* răspunse ea și îi întoarse zâmbetul. Flirtatul, după cum se părea, era ceva care îi venea natural.

Zece minute mai târziu, Jean Packard plecă din magazin cu șase croissante și cu o listă cu persoanele care lucrau acolo. Îi spusese fetei că deschidea un bar de noapte în zonă și dorea să se asigure că toți comercianții locali și angajații lor primeau invitații la inaugurare. Asta însemna să ai relații bune cu publicul.

13.

McVey se înfioră și turnă apa fierbinte într-o cană mare din faianță, care avea imprimat pe ea steagul britanic. Afară cădea o ploaie rece, iar de pe Tamisa se ridica o ceață ușoară. Șlepuri se deplasau într-o direcție și în cealaltă de-a lungul râului, iar traficul se deplasa greoi pe drumul paralel cu acesta.

Uitându-se împrejur, găsi o linguriță din plastic zăcând pe un șervet pătat de hârtie și adăugă două lingurițe de cafea decofeinizată Taster's Choice pe care o găsise într-o băcănie micuță în apropiere de Scotland Yard. Încălzindu-și mâinile pe ceașcă, luă o gură din cafea și examină din nou dosarul deschis în fața lui, în care se afla o foaie de hârtie listată de Interpol cu ucigași cunoscuți sau cu indivizi suspectați de crime multiple din Europa continentală, Marea Britanie și Irlanda de Nord. Erau probabil vreo două sute în total. Unii fuseseră închiși pentru infracțiuni mai mici și fuseseră eliberați, alții erau încă la închisoare, iar câțiva încă mai erau în libertate. Fiecare dintre ei urma să fie verificat. Nu de către McVey, ci de polițiștii de la Omucideri din țările respective. Cópii ale rapoartelor acestora urmau să-i fie trimise prin fax imediat ce erau completate.

Deodată, McVey puse lista deoparte, se ridică și traversă încăperea cu mâna stângă făcută pumn, frecându-și absent degetul mare de cel mic. Îl tulbura ceva încă de la bun început, sentimentul că persoana care secționa chirurgical capetele de corp nu era cineva cu cazier. Gândurile lui McVey se opriră la o idee. De ce trebuia neapărat să fie bărbat? De ce nu putea foarte simplu să fie o femeie? În zilele astea femeile aveau acces la pregătirea medicală la fel ca și bărbații. În unele cazuri, chiar mai mult. Și cu accentul care se

punea în prezent pe exercițiile de întreținere, multe femei aveau o condiție fizică excelentă.

Prima intuiție a lui McVey fusese că era vorba despre o singură persoană care comitea crimele. Dacă avea dreptate, acest lucru îngusta câmpul posibilităților de la opt ucigași la unul singur. Însă cea de-a doua speculație a lui, sau speculații, cum că ucigașul avea un anumit grad de pregătire medicală și acces la instrumente chirurgicale, și că putea fi de orice gen și probabil fără cazier, îl treceau prin chinurile iadului.

Nu avea la îndemână nicio statistică, dar dacă era să socotească toți medicii, toate asistentele, medicii legiști, tehnicienii din domeniul medical și profesorii universitari cu o anumită expertiză în chirurgie, ca să nu mai pomenească de bărbații și femeile care primiseră instruire medicală în timpul serviciului militar, chiar dacă s-ar fi limitat numai la Marea Britanie sau numai la Europa continentală, cifrele erau cu siguranță cutremurătoare. Asta nu însemna să caute acul în carul cu fân, ci mai degrabă într-o mare de grâne care adiau în bătaia vântului, iar Interpolul nu deținea o armată atât de numeroasă pentru recoltarea și separarea semințelor de pleavă încât să-l poată găsi pe acest criminal.

Posibilitățile trebuiau îngustate, și era sarcina lui McVey să facă acest lucru înainte să spună cuiva ceva. Pentru aceasta, avea nevoie de mai multe informații decât în prezent. Primul lui gând fu că poate pierduse undeva o legătură, o conexiune între prima crimă și cea din urmă. Dacă era așa, singura cale de a afla era să revină și să înceapă din nou cu faptele cele mai evidente pe care le avea la îndemână: rapoartele autopsiilor făcute la cap și la cele șapte trupuri decapitate. Tocmai se întindea spre telefon pentru a solicita acest lucru, când acesta sună.

— McVey, spuse el automat, când ridică receptorul.

— *Oui,* McVey! Aici Lebrun, la dispoziția dumitale!

Era locotenentul inspector Lebrun de la Secția Întâi a Prefecturii de Poliție din Paris, polițistul micuț de statură, fumător înrăit, care-l întâmpinase cu o îmbrățișare și îl sărutase prima dată când pusese piciorul pe pământul francez.

— Nu știu ce înseamnă acest lucru, sau dacă înseamnă cu adevărat ceva, spuse el în limba engleză, dar trecând prin rapoartele zilnice ale polițiștilor mei, am dat peste o plângere de atac la persoană. A fost violent și destul de agresiv, și totuși nu a fost altceva decât un simplu atac, deoarece nu a fost utilizată nicio armă. Și totuși, nu asta era ideea. Ceea ce mi-a atras atenția a fost faptul că atacatorul este un chirurg ortoped american, care s-a întâmplat să se afle la Londra exact în ziua în care individul vostru de pe alee și-a „pierdut” capul. Știu că era în Anglia atunci, pentru că am pașaportul lui în mână. A sosit la Gatwick sâmbătă după-amiază la ora trei și douăzeci și cinci, pe întâi octombrie. Omul vostru se pare că a fost ucis ori târziu, pe data de întâi, ori pe două mai devreme, nu-i așa?

— Da, așa este, spuse McVey. Dar de unde știm dacă a rămas în Anglia și în următoarele două zile? Nu-mi amintesc ca cei de la Biroul Francez de Imigrări să-mi fi vizat pașaportul când am aterizat la Paris. Tipul acesta se poate să fi părăsit Anglia și să se fi dus în Franța în aceeași zi.

— McVey, aș deranja eu un polițist faimos ca dumneata fără să fi făcut niște verificări suplimentare?

McVey simți înțepătura și i-o întoarse:

— Nu știu, ai face-o? întrebă el și zâmbi.

— McVey, încerc să te ajut. Vrei să fii serios sau închid telefonul?

— Ei, Lebrun, nu închide! Am nevoie de orice ajutor aș putea obține, spuse McVey și inspiră adânc. Iartă-mă!

La celălalt capăt al firului, îl putu auzi pe Lebrun cum cerea un dosar în limba franceză.

— Se numește Paul Osborn, medic, spuse Lebrun o clipă mai târziu. Își dă ca adresă personală Pacific Palisades, California. Știi unde vine asta?

— Mda. Eu nu mi-aș putea permite așa ceva. Și mai ce?

— Anexată la fișa de arestare este o listă cu obiectele personale pe care le avea la el în momentul în care a fost arestat. Avea două bilete de la Cinematograful Ambasadorilor, de duminică, întâi octombrie. Mai avea o chitanță la cartea de credit de la Hotelul Connaught din cartierul Mayfair pe data de trei octombrie, dimineața în care a plecat de la hotel. Și mai avea…

— Stai puțin, spuse McVey, care se apleacă în față spre un teanc de dosare de pe birou și scoase unul dintre acestea. Continuă!

— Un permis de îmbarcare pentru avionul British Airways de la Londra la Paris, cu aceeași dată.

În vreme ce Lebrun vorbea, McVey examină mai multe pagini din listările de pe calculator furnizate de Public Carriage Office[6], care răspunseseră la cererea poliției de a furniza numele șoferilor care asiguraseră transportul de persoane din zona cinematografelor de sâmbătă noaptea, întâi octombrie, până duminică dimineața, două octombrie.

— Asta cu greu îl face să pară un criminal, spuse McVey, care mai întoarse o pagină, apoi încă una, până când găsi un transport făcut la Hotelul Connaught, apoi își trecu degetul încet sub rândurile tipărite. Căuta ceva anume.

— Nu, însă a fost foarte evaziv. Nu a vrut să ne spună ce făcea la Londra. A pretins că s-a îmbolnăvit și că a rămas în cameră toată perioada.

McVey se auzi mormăind. Când era vorba de crime, nimic nu era vreodată simplu.

— De când până când? întrebă el cât de entuziasmat putu și își ridică picioarele pe birou.

— De sâmbătă seara, până luni dimineața, când a plecat de la hotel.

— L-a văzut cineva acolo? întrebă McVey, care își privi pantofii și decise că trebuia să le schimbe tocurile.

— Nu a vrut să discute despre acest lucru.

— L-ați presat?

— La vremea respectivă nu aveam niciun motiv, și în afară de asta, începuse să strige după un avocat.

Lebrun făcu o pauză, iar McVey îl auzi cum își aprinde o țigară și apoi cum suflă fumul. Abia apoi termină ce avea de zis:

— Vrei să-l aducem înapoi să-i punem mai multe întrebări?

Deodată, McVey găsi ceea ce căuta. „*Sâmbătă, întâi octombrie, 23*:*11. Doi pasageri luați din Leicester Square. Duși la Hotelul Connaught, 23*:*33*." Șoferul era listat ca Mike Fisher. Leicester Square se afla chiar în inima cartierului cinematografelor și era la distanță de câteva străzi de aleea unde fusese găsit capul.

— Vrei să spui că e în libertate? întrebă McVey și își dădu jos picioarele de pe birou.

Era oare posibil ca Lebrun să fi dat peste tăietorul de capete, dintr-un noroc chior, și apoi să-l fi lăsat să plece?

— McVey, încerc să fiu drăguț cu dumneata. Așa că nu-mi vorbi cu tonul ăsta! Nu am avut motive să-l reținem, și până acum victima nu a venit să depună plângere. Însă avem pașaportul lui și știm unde e cazat în Paris. O să stea aici până la sfârșitul săptămânii, când se va întoarce la Los Angeles.

Lebrun era un tip drăguț care-și făcea meseria. Probabil că însărcinarea sa de om de legătură între Prefectura de Poliție din Paris și Interpol nu era tocmai pe gustul lui, sau faptul că lucra sub

ordinele de o eficiență rece ale directorului de proiect, căpitanul Cadoux, și probabil că nu se înnebunea nici să aibă de-a face cu un polițist din Hollywood, Tărâmul Nebunilor, și nici măcar să vorbească în engleză din motivele enumerate, însă acestea erau genul de lucruri pe care trebuia să le faci ca funcționar public, ceea ce McVey știa, de asemenea, prea bine.

— Lebrun, spuse calm McVey. Trimite-mi prin fax fotografiile lui, și apoi fii pe fază. Te rog…

Peste o oră și zece minute, poliția metropolitană îl găsi pe Mike Fisher, și taximetristul uimit fu trimis la McVey. Atunci McVey îi ceru să confirme că sâmbătă, noaptea târziu, luase o comandă din Leicester Square și că își transportase pasagerii la Hotelul Connaught.

— Așa este, domnule! Un bărbat și o femeie. Și erau și îndrăgostiți ca niște porumbei; credeau că eu nu-mi dau seama ce făceau ei acolo în spate. Numai că eu m-am prins, spuse Fisher cu un rânjet.

— Acesta este bărbatul? întrebă McVey arătându-i fotografiile lui Osborn trimise de poliția franceză.

— Da, domnule. El este, fără îndoială.

Peste trei minute, sună telefonul în biroul lui Lebrun.

— Vrei să-l aducem la secție? întrebă Lebrun.

— Nu, nu faceți nimic. Vin eu acolo, spuse McVey.

14.

În momentul în care avionul Fokker ateriză trei ore mai târziu pe Aeroportul Charles de Gaulle, McVey deja știa unde locuia Paul Osborn, unde lucra, ce autorizații profesionale obținuse, cum era cazierul său auto și faptul că divorțase de două ori în Statul California. Mai știa și că fusese „reținut” și apoi eliberat de poliția din Beverly Hills pentru atacul asupra unui lucrător din parcarea unui restaurant, care îi zdrobise apărătoarea din față dreapta de la BMW-ul proaspăt cumpărat. În mod evident, Paul Osborn era un tip coleric. Pentru McVey însă era la fel de adevărat și faptul că bărbatul pe care îl căuta (sau femeia) nu secționa capetele din cauză că era o persoană pătimașă. Și totuși, o persoană colerică nu era pătimașă douăzeci și patru de ore pe zi. Mai erau și perioadele adecvate dintre accesele necontrolate, timp în care putea să omoare un om, să-i secționeze capul de corp și să-i lase rămășițele pe o alee, lângă un drum, plutind pe ocean sau învelite bine pe o canapea, într-un apartament friguros cu o singură cameră. Iar Paul Osborn *era* un chirurg experimentat, perfect capabil să îndepărteze capul de pe un trunchi.

Partea proastă a situației era, conform vizelor de intrare din pașaportul său, că Paul Osborn nu fusese nici în Marea Britanie, nici pe Continent, când fuseseră comise celelalte crime. Asta putea să însemne o mulțime de lucruri: că era nevinovat; că nu era cel care susținea că era și că putea să aibă mai multe pașapoarte; și chiar că ar fi putut să fie el făptașul crimei de pe alee, dar nu și al celorlalte crime, ceea ce, dacă se dovedea adevărat, însemna că McVey se înșelase susținând teoria cu un singur ucigaș. Astfel, ajuns în acest punct, acesta era suspect mai mult în conexiune cu ultima crimă,

doar din cauza unor coincidențe de timp, de loc și de profesie. Și totuși, era ceva mai mult decât avuseseră până atunci. Pentru că, până atunci, nu avuseseră nimic.

•

Paul Osborn se uită în zare pentru o clipă, apoi privirea îi reveni pe chipul lui Jean Packard. Stăteau în față, în încăperea de pe terasa de la La Coupole, un loc plin de viață și de sporovăială de pe Bulevardul Montparnasse, pe malul stâng al Senei. Hemingway obișnuia să vină să bea aici, la fel cum făcuseră și o mulțime de alți scriitori. Trecu un ospătar, iar Osborn comandă două pahare de Bordeaux alb. Jean Packard clătină din cap și îl chemă înapoi pe ospătar. Jean Packard nu punea gura pe alcool. Comandă în schimb suc de roșii.

Osborn îl privi pe ospătar cum se îndepărtează, apoi se uită din nou la șervețelul pe care Jean Packard mâzgălise ceva și i-l pusese în palmă. Pe acesta erau scrise un nume și o adresă: M. Henri Kanarack, Bulevardul Verdier numărul 175, apartamentul 6, Montrouge.

Ospătarul le aduse băuturile, apoi se retrase. Osborn se uită din nou la șervețel, apoi, după ce-l împături cu grijă, îl puse în buzunarul de la haină.

— Sunteți sigur? întrebă el, ridicându-și privirile înspre francez.

— Da, răspunse Jean Packard.

Se rezemă de spătarul scaunului, își puse un picior peste celălalt și îl privi lung pe Paul Osborn.

Packard era un tip dur, foarte conștiincios și cu foarte multă experiență, iar Osborn se gândi ce-ar spune dacă l-ar întreba despre asta. El nu era decât un simplu medic, iar prima încercare de a-l ucide pe Kanarack eșuase, deși acționase sub impulsul momentului, aprins de mânie. Însă Jean Packard era un profesionist. Cel puțin așa afirmase când se întâlniseră prima dată. Fusese un ucigaș de profesie, luptase ca mercenar împotriva unui inamic politic sau militar într-o țară din Lumea a

Treia, deci care era diferența față de un ucigaș plătit dintr-un oraș cosmopolit important? Poate acest lucru ar avea o altă semnificație, însă în afară de asta, se îndoia că era vreo diferență. Era vorba despre același act, nu-i așa? Și plata era la fel. Ucizi, apoi ești remunerat pentru asta. Așa că unde era diferența?

— Mă întreb, spuse Osborn măsurându-și cuvintele, dacă nu lucrați uneori și pe cont propriu.

— Cum adică?

— Vreau să spun, se întâmplă să lucrați și pe cont propriu? Să acceptați însărcinări în afara companiei?

— Depinde de însărcinare.

— Însă *este posibil* să luați în considerație acest lucru.

— De ce-mi cereți mie asta?

— Atunci știți despre ce este vorba… spuse Osborn, simțind cum îi transpiră palmele. Așeză paharul cu grijă la loc, luă un șervet de pe masă și își șterse palmele.

— Cred, domnule doctor Osborn, că s-a adus la îndeplinire tot ceea ce s-a promis, spuse Jean Packard. Plata se va realiza prin companie. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc și vă doresc mult noroc.

Lăsă o bancnotă de douăzeci de franci pentru consumație, apoi se ridică în picioare.

— *Ah revoir,* spuse el, apoi plecă, ocolind un tânăr așezat la masa de alături.

Paul Osborn îl privi cum pleacă, îl văzu cum trece prin fața ferestrelor mari care dădeau înspre trotuar, și cum dispare apoi înghițit de mulțimea care ieșise la începutul serii. Își trecu absent o mână prin păr. Tocmai îi ceruse unui om să omoare pe cineva, și fusese refuzat. Ce făcea, ce făcuse? Pentru o clipă își dori să nu fi venit niciodată la Paris și să nu-l fi văzut niciodată pe bărbatul pe care acum îl știa drept Henri Kanarack.

Închise ochii și încercă să se gândească la altceva, ca să și-l scoată din minte. Văzu în schimb

mormântul tatălui său, alături de cel al mamei sale. În aceeași imagine se văzu pe el stând în dreptul ferestrei de la biroul directorului de la Hartwick, privind-o pe mătușa Dorothy, cu o haină veche de blană strânsă în jurul trupului, cum urca într-un taxi și pleca în ninsoarea orbitoare. Singurătatea era îngrozitoare și de nesuportat. Era *încă* de nesuportat. Durerea sfredelitoare era la fel de covârșitoare acum, cum fusese și atunci.

Străduindu-se să iasă din această stare, își ridică privirile. În jurul lui, oamenii râdeau și beau, relaxându-se după serviciu sau înainte de cină. În fața lui se afla o femeie frumoasă, îmbrăcată într-un costum cafeniu elegant, care-și pusese mâna pe genunchiul unui domn, pe care-l privea în ochi când i se adresa. Un zvon de râsete care veni de la o altă masă îl determină să-și întoarcă privirile. În aceeași clipă se auzi un ciocănit în geamul din fața lui. Se uită în direcția respectivă și văzu o tânără care stătea pe trotuar și se uita zâmbind în interiorul localului. Pentru o clipă, Osborn se gândi că fata se uita la el, însă apoi un tânăr de la masa alăturată sări în picioare, îi făcu din mână și alergă afară să se întâlnească cu ea.

Când avea zece ani, un bărbat îi străpunsese inima. Acum știa cine era acel bărbat și unde locuia. Nu mai era cale de întoarcere. Nici acum, nici altă dată. Făcea acest lucru pentru tatăl său, pentru mama sa, pentru el însuși.

15.

Succinilcolină: relaxant muscular depolarizant de scurtă durată. Transmisia neuromusculară este inhibată atât timp cât o concentrație adecvată de succinilcolină rămâne la nivelul receptorului. Paralizia se poate instala în urma unei injecții intramusculare între șaptezeci și cinci de secunde și trei minute, iar relaxarea generală apare într-un minut.

Un fel de *curare*[7] sintetic, succinilcolina nu are niciun efect asupra conștiinței sau a pragului de durere. Acționează ca un simplu relaxant muscular, care începe cu mușchii levatori ai pleoapelor, mușchii mandibulei, mușchii membrelor, mușchii abdominali, mușchii diafragmei, alți mușchi scheletici și cei care controlează plămânii.

Este utilizată în timpul operațiilor chirurgicale pentru relaxarea mușchilor scheletici, făcând posibilă administrarea unor doze mai mici de anestezice mai sensibile. O perfuzie intravenoasă continuă de succinilcolină menține nivelul constant al paraliziei în timpul unei operații. O singură injecție cu 0,03 până la 1,1 miligrame (dozarea variază de la o persoană la alta) are același efect, însă durează numai între patru și șase minute. Imediat după aceea, drogul se descompune în organism fără să producă vreun rău sau să se vadă din punct de vedere patologic, deoarece produsele de descompunere a succinilcolinei – acidul succinic și colina – sunt prezente în mod normal în organism. Prin urmare, o doză de succinilcolină cântărită cu grijă, administrată prin injectare, ar produce o paralizie temporară – suficient de îndelungată, să zicem, pentru ca subiectul să se înece – și apoi ar dispărea, nedetectată, în propriul sistem al organismului. Iar un medic legist, cu excepția situației în care ar

examina cu lupa întregul corp al persoanei decedate, sperând să descopere o rană minusculă provocată de înțepătura unei seringi, nu ar avea decât puține șanse să declare decesul altfel decât un accident nefericit.

•

Încă de la început, în primul său an de rezidență, când văzuse cum era utilizat drogul și îi observase efectele în sala de operații, imaginația lui Osborn începuse să o ia razna când se gândise ce ar face vreodată dacă va sosi clipa în care ucigașul s-ar materializa în fața lui prin cine știe ce miracol. Experimentase injecțiile pe șoarecii de laborator, și mai târziu chiar pe el însuși. În momentul în care-și deschisese propriul cabinet, știa exact dozajul necesar unui bărbat la o injecție cu succinilcolină, pentru a-l imobiliza timp de șase sau șapte minute. Iar fără controlul asupra mușchilor scheletici sau respiratori, șase sau șapte minute într-o apă destul de adâncă erau mai mult decât suficiente pentru ca acesta să se înece.

Atacul său asupra lui Henri Kanarack fusese prostesc, făcut la nervi. Șocul pe care-l simțise în momentul în care-l recunoscuse adusese la suprafață toți anii de furie reținută. Însă făcând acest lucru, se expusese atât față de Kanarack, cât și față de poliție. Numai că acum lucrurile se liniștiseră. Trebuia însă să aibă mare grijă să nu-și piardă din nou controlul emoțiilor, așa cum pățise cu scurtă vreme în urmă, când îi pusese întrebarea aceea prostească lui Jean Packard. Nu avea nici cea mai mică idee de ce făcuse acest lucru, decât poate din frică. Crima nu era un lucru ușor, însă aceasta nu era o crimă, își spuse el, nu mai mult decât în situația în care un tribunal l-ar trimite pe Kanarack la camera de gazare, ceea ce s-ar fi întâmplat cu siguranță dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Numai că nu se întâmplase așa, și acceptând aceasta – ceea ce Osborn făcea acum, calm și sigur pe sine – își dădu seama cât de

personal devenise acest lucru între el și Henri Kanarack și că responsabilitatea nu putea să fie niciodată decât numai a lui.

Știa cum să-l găsească pe Kanarack. Și chiar dacă acesta se aștepta să fie încă urmărit, nu avea în niciun caz cum să știe că fusese găsit. Ideea era să-l ia prin surprindere, să-l împingă pe o alee sau în altă zonă retrasă, să-i injecteze succinilcolină și să-l bage într-o mașină pregătită dinainte. Kanarack va opune rezistență, bineînțeles, iar Osborn va trebui să ia în considerație și acest lucru. Injecția era cheia succesului operațiunii. În momentul în care i-o va administra, va trebui să mai fie prevăzător încă șaizeci de secunde, după care Kanarack se va destinde. La maximum trei minute după aceea va paraliza, și fizic va fi cu totul neajutorat.

Dacă va face toate acestea noaptea și dacă va planifica totul corect, Osborn va putea utiliza cele trei minute de la început pentru a-l introduce pe Kanarack în mașină și să conducă din locul în care va avea loc răpirea într-o zonă retrasă, la un lac sau, și mai bine, la un râu cu debit rapid. Apoi, după ce-l va scoate pe Kanarack din mașină, mort sau viu, nu va face decât să-l lase jos în cursul de apă. Dacă va avea timp, îi va turna și niște whisky pe gât. Astfel, când trupul îi va fi scos în cele din urmă din apă, va fi evident atât pentru poliție, cât și pentru medicul legist, că individul băuse și căzuse din neatenție în apă și se înecase. Până atunci, doctorul Paul Osborn va fi ori acasă la el în Los Angeles, ori pe drum, în avion. Iar dacă poliția va pune vreodată lucrurile cap la cap și va bate drumul până la el să-l întrebe ce și cum, ce i-ar putea insinua? Că fusese mai mult decât o coincidență faptul că individul pe care-l atacase în braseria pariziană era același cu cel care se înecase după câteva zile? Cu greu ar fi putut face acest lucru.

•

Osborn nu știa cât de departe mersese – de pe Boulevard du Montparnasse până la Turnul Eiffel și peste Sena pe Pont de Iena, dincolo de Palais de Chaillot, și în continuare către hotelul său de pe Bulevardul Kléber – și nici cât era ceasul sau cât timp trecuse de când stătea la barul din lemn de mahon de la parterul hotelului său, privind fix la paharul de coniac din fața lui, de care nu se atinsese. Aruncă o privire la ceas și văzu că era trecut puțin de ora unsprezece. Deodată se simți epuizat. Nici nu-și mai putea aduce aminte de când nu se mai simțise atât de obosit. Se ridică în picioare și semnă nota de plată pentru barman, apoi plecă, dar își aminti că uitase să-i lase bacșiș. Se reîntoarse și plasă pe tejgheaua barului o bancnotă de douăzeci de franci.

— *Merci beaucoup,* spuse barmanul.

— *Bonsoir,* îl salută Osborn dând din cap, apoi zâmbi ușor și plecă.

În acest timp, atenția barmanului fu atrasă de un alt client care ridică un deget și se deplasă cei trei sau patru metri de la bar până la acesta. Bărbatul stătuse liniștit, pe jumătate cufundat cu privirile în paharul aproape gol, al treilea în decurs de o oră, prezent numai pe jumătate. Era un bărbat în vârstă, cu părul cărunt, greu de descris și singuratic, genul care trece neobservat în barurile din hotelurile din lumea întreagă, sperând să trăiască și el puțină acțiune, de care aproape niciodată nu are parte.

— *Oui, monsieur.*

— Încă unul, spuse McVey.

16.

— *Tu* să-mi spui de ce! se răsti Henri Kanarack, care era beat. Însă nu era genul de beție care să dea peste cap mintea unui om și să-i împleticească limba, astfel încât să nu mai fie capabil să gândească sau să vorbească în mod coerent. Era beat din cauză că așa trebuia, nu mai exista niciun alt loc în care să se ducă.

Mai era o jumătate de oră până la miezul nopții, iar el se așeza, apoi se ridica, apoi se așeza din nou, pentru ca apoi să se ridice iar pentru a măsura cu pași mari încăperea din apartamentul neîncăpător al lui Agnes Demblon din Porte d'Orleans, care se afla la zece minute distanță de propriul său apartament din Montrouge. O sunase ceva mai devreme pe Michele și îi spusese că *Monsieur* Lebec, proprietarul brutăriei, îi ceruse să-l însoțească la Rouen să caute un teren pe care se gândea să deschidă încă o brutărie. Va dura probabil o zi sau două. Michele se entuziasmase. Asta însemna că Henri va fi promovat? Că, dacă *Monsieur* Lebec își deschidea o brutărie în Rouen, Henri va fi pus să o administreze? Se vor muta acolo? Ar fi minunat să-și crească copilașul la distanță de nebunia aglomerației din Paris.

„Nu știu", îi răspunsese el abrupt. Îi spusese că i se ceruse să se ducă acolo și nu mai știa nimic altceva. Apoi închisese telefonul. Acum stătea și o privea fix pe Agnes Demblon și aștepta ca aceasta să-i spună ceva.

— Și ce anume ai vrea să-ți spun? îl întrebă ea. Că da, poate că americanul te-a recunoscut într-adevăr și a angajat un detectiv particular să te găsească. Și că acum, deoarece acesta a fost pe la magazin și din cauză că fata aia proastă i-a dat numele tuturor angajaților, putem presupune că te-a găsit deja, sau că o va face în curând.

Presupunem, de asemenea, că acesta i-a raportat fără îndoială totul americanului. Bine, să presupunem că lucrurile stau chiar așa. Și acuma ce facem?

Ochii lui Henri Kanarack fulgerară și clătină din cap în timp ce traversă camera să-și mai toarne niște vin în pahar.

— Ceea ce nu înțeleg este cum de a putut americanul acela să mă recunoască. Trebuie să fie cu vreo doisprezece ani mai tânăr decât mine, poate chiar cu mai mulți. Am fost plecat din State de douăzeci și cinci de ani, dintre care cincisprezece am stat în Canada, și zece aici.

— Henri! Poate e vorba de o greșeală. Poate te confundă cu altcineva.

— Nu este vorba de nicio greșeală.

— De unde știi?

Kanarack luă o gură de vin și privi în zare.

— Henri, ești cetățean francez. Nu ai făcut nimic rău aici. Pentru prima dată în viața ta, legea te sprijină, e de partea ta.

— Legea nu înseamnă absolut nimic dacă au reușit să mă găsească. Dacă e vorba de ei, sunt ca și mort, doar știi acest lucru.

— Nu este posibil. Albert Merriman e mort. Nu tu. Cum ar fi putut cineva să facă legătura după atâția ani? Mai ales un individ care la vremea aceea, când ai plecat din America, nu putea să aibă mai mult de zece sau doisprezece ani.

— Și atunci de ce naiba mă urmărește? o întrebă Kanarack, străpungând-o cu privirea lui tăioasă.

Era greu de precizat dacă era înspăimântat sau furios, sau ambele.

— Au fotografii cu mine așa cum arătam pe vremea aceea. Și cei de la poliție le au, și ei le au. Și nu m-am schimbat chiar atât de mult. Oricare dintre ei l-ar fi putut trimite pe individul acesta să mă caute.

— Henri, spuse Agnes încetișor.

Trebuia ca el să se gândească, să reflecteze, ori el nu făcea acest lucru. De ce ar căuta un individ care este deja mort? Și chiar dacă ar face-o, de ce te-ar căuta aici? Tu crezi că-l trimit pe acest individ în fiecare oraș din lume cu scopul de a da peste tine pe stradă din întâmplare? îl întrebă Agnes și zâmbi. Faci prea mult caz pentru nimic. Haide, vino și așază-te lângă mine, îi spuse ea zâmbind cu blândețe și bătând cu palma pe canapea, pe locul de alături de ea.

Felul în care îl privise, sunetul vocii ei îi reamintiră lui Kanarack de vremurile în care aceasta nu era chiar atât de neatractivă cum era acum; de zilele de odinioară, când ea nu se mai îngrijise intenționat, pentru ca el să nu se mai simtă atras de ea; de zilele de odinioară când ea îl respinsese din patul ei, pentru ca după o vreme el să nu o mai dorească. Era foarte important ca el să dispară cu totul, să absoarbă cultura franceză și să devină francez. Pentru aceasta, trebuia să se căsătorească cu o franțuzoaică. Pentru a face posibil acest lucru, era necesar ca Agnes Demblon să nu mai facă parte din viața lui. Ea revenise doar în momentul în care el nu fusese capabil să-și găsească de lucru, și ea fusese aceea care-l convinsese pe Lebec că mai avea nevoie de o mână de lucru la brutărie. După aceea, relația lor fusese complet platonică și așa rămăsese până acum, cel puțin din punctul lui de vedere.

În ceea ce o privea pe Agnes, însă, nu trecuse zi în care inima ei să nu se frângă la vederea lui. Nu era nici măcar o oră sau o clipă în care ea să nu dorească să-l cuprindă în brațe și să-l invite în patul ei. Încă de la început ea făcuse absolut totul. Îl ajutase să-și însceneze propria moarte, pozase drept soția lui când trecuseră granița către Canada, îi aranjase un pașaport fals și în cele din urmă îl convinsese să părăsească Montreal și să meargă în Franța, unde ea avea rude și unde el putea să dispară pentru totdeauna. Ea făcuse totul, chiar

până la a renunța la el în favoarea unei alte femei. Și asta numai pentru motivul că-l iubea atât de mult.

— Agnes! Ascultă-mă! îi spuse el, dar nu veni să se așeze alături de ea, ci rămase în mijlocul încăperii privind-o lung, fără să mai țină paharul în mână.

Camera părea cufundată într-o tăcere absolută. Nu se auzea niciun zgomot de trafic de afară, niciun zvon de ceartă de la cei care locuiau cu un etaj mai jos. Pentru o clipă, ea se gândi că poate cei doi care locuiau acolo făcuseră o pauză de la ciorovăiala lor constantă și gălăgioasă, și se duseseră să vadă un film. Sau poate că se băgaseră deja în pat. Agnes își zări unghiile, care erau lungi și ascuțite, și pe care ar fi trebuit să le taie cu mai multe zile în urmă.

— Agnes, i se adresă el din nou; de data aceasta, vocea i se auzi doar ceva mai tare ca o șoaptă. Ceea ce nu știm, trebuie să aflăm. Înțelegi? întrebă el.

Ea continuă să se uite lung la unghii, și după un timp își ridică privirile. Spaima, mânia și furia dispăruseră din el, așa cum știuse că se va întâmpla. În locul acestora nu se mai afla acum decât ceva rece ca gheața.

— Trebuie să aflăm.

— *Je comprends,* murmură ea și reveni cu privirile asupra unghiilor. *Je comprends.* Înțeleg.

17.

Ora 8:00 a.m.

Astăzi era joi, 6 octombrie. Cerul dimineții, așa cum fusese făcută previziunea meteo, era înnorat și cădea o ploaie rece, ușoară. Osborn comandă la bar o ceașcă de cafea, o luă și se duse cu ea la o măsuță, unde se așeză. Cafeneaua era plină de oameni care se duceau la lucru, furând câteva clipe înainte de rutina cotidiană. Își sorbeau cafeaua, se jucau cu câte un croissant, fumau o țigară, aruncau o privire pe ziarul de dimineață. La o masă mai încolo, doi oameni de afaceri discutau foarte rapid în franceză. Alături de ei, un bărbat în costum închis la culoare, cu un păr des mai închis la culoare, se sprijinea în cot, studiind ziarul *Le Monde.*

Osborn își făcuse rezervare la avionul Air France Flight 003, care pleca de pe aeroportul Charles de Gaulle sâmbătă, pe 8 octombrie, la ora 17:00, și care urma să sosească la Los Angeles la ora 19:30, ora Pacificului, în aceeași seară. Lucrul cel mai potrivit cu putință în această schemă generală era să-l contacteze pe polițistul Barras de la sediul poliției, să-l informeze despre rezervare și să-i comunice ora plecării, apoi să-l întrebe politicos de unde putea să-și recupereze pașaportul. Odată realizat acest lucru, cu restul se putea descurca ușor.

Era foarte important să-l ucidă pe Kanarack vineri noaptea. Îi era necesară protecția întunericului nu numai pentru actul în sine, dar și pentru a împiedica să fie descoperit cadavrul lui Kanarack prea devreme și prea aproape de Paris. După câteva cercetări simple, Sena, prima idee care-i venise în minte, devenise cursul de apă pentru care optase în final. Aceasta curgea prin

Paris, și apoi se îndrepta unduindu-se spre nord-vest, străbătând zona rurală franceză pe o distanță de vreo 195 de kilometri, pentru ca apoi să se verse în Golful Senei și în Canalul Englezesc de la Le Havre. Dacă nu aveau să apară complicații neprevăzute, dacă reușea să-l arunce pe Kanarack în râu undeva în vestul orașului, vineri, după lăsarea întunericului, cadavrul lui nu avea cum să fie descoperit decât cel mai devreme sâmbătă dimineața. Până atunci, cu un curent bun, ar trebui ca acesta să parcurgă vreo 50 sau 60 de kilometri. Cu ceva noroc, poate chiar mai mult. Umflat de apă și fără nimic care să-l identifice, va dura câteva zile până când autoritățile vor determina cine era.

Pentru a se asigura, Osborn avea nevoie de un alibi, de ceva care să-l plaseze într-un alt loc la vremea crimei. Un film, se gândise el, ar fi cel mai simplu. Ar putea să-și cumpere bilet, apoi să creeze puțină tulburare la intrare, suficientă ca mai târziu persoana care verifica biletele să-și amintească faptul că-l văzuse la cinematograf. Dovada lui ar fi cotorul biletului, cu data și ora difuzării filmului. În clipa în care se va așeza în sala întunecată a cinematografului, va aștepta să înceapă filmul, apoi se va strecura afară pe o ieșire de serviciu.

Timpul cât va dura toată povestea va depinde de obiceiurile cotidiene ale lui Kanarack. Un telefon la brutărie îi confirmase faptul că era deschisă de dimineața de la ora șapte, până seara la șapte, și că produsele cele mai proaspete, ultimele scoase din cuptor, erau disponibile în jur de ora patru după-amiaza. Îl văzuse pe Kanarack la braseria de pe strada St.-Antoine pe la ora șase seara. Braseria se afla la o distanță de cel puțin douăzeci de minute de mers pe jos de la brutărie și, cum Kanarack plecase pe jos după ce îl atacase Osborn, presupunerea lui părea destul de fondată că ori nu avea mașină, ori nu o folosea să se ducă cu ea la

serviciu, așa cum spusese și Jean Packard mai devreme. Dacă ultimele produse scoase din cuptor erau disponibile la ora 16:00 și, cum Kanarack fusese la braserie la ora 18:00, era de asemenea logic că plecase de la serviciu între orele 16:30 și 17:30. Deși era încă începutul lunii octombrie, zilele se scurtau. În ziar scria că ploaia va continua și în următoarele zile. Asta însemna că se va întuneca încă și mai devreme. Cu siguranță pe la ora 17:30.

Următoarea chestiune pe lista de priorități a lui Osborn era să închirieze o mașină și să caute un loc izolat de pe Sena, în vestul Parisului, unde putea să-l arunce pe Kanarack în râu fără să fie observat. După aceea se va duce cu mașina până la brutărie și înapoi, ca să fie sigur că știe drumul.

În cele din urmă, se va duce înapoi la brutărie și va parca pe stradă, asigurându-se că nu va ajunge acolo mai târziu de ora 16:30. Apoi va aștepta să iasă Kanarack și va vedea în ce direcție se va duce, în susul sau în josul străzii. Prima dată când îl văzuse, Kanarack era singur, așa că spera că nu-și făcuse între timp obiceiul de a pleca de la serviciu în compania colegilor. Dacă, însă, va face acest lucru vineri seara, planul de rezervă al lui Osborn era să-l urmărească cu mașina până când acesta se va despărți de însoțitorii săi, și apoi să-l înhațe în locul cel mai convenabil. Dacă însă Kanarack va merge însoțit de cineva pe toată distanța până la metrou, atunci Osborn se va duce cu mașina până la locuința acestuia și îl va aștepta acolo. Acesta era un lucru pe care nu dorea să-l facă decât dacă era absolut necesar, pentru că exista mai mult ca sigur posibilitatea ca acesta să se întâlnească cu persoane pe care obișnuia să le salute în drumul spre casă. Și totuși, dacă aceasta era singura opțiune, Osborn tot va profita de ea. Își dorea foarte tare să fi avut la dispoziție mai mult de o noapte pentru acest lucru, numai că asta era

situația, așa că, indiferent ce se va întâmpla, va trebui să se descurce cum va putea mai bine.

•

— Bună!

Osborn tresări și își ridică privirile. Fusese atât de concentrat la gândurile sale, încât nu o văzuse pe Vera când sosise. Se ridică rapid și trase un scaun pentru ea, iar ea se așeză în fața lui. În timp ce se îndrepta înapoi spre scaunul său, se uită la un ceas situat în spatele barului. Acesta indica ora 8:25. Uitându-se în jur, realiză că localul nu se golise deloc de când sosise el acolo.

— Pot să-ți ofer ceva?

— Un *espresso, oui,* spuse ea și zâmbi.

Se ridică și parcurse distanța până la bar, comandă un *espresso* și rămase în picioare în timp ce barmanul se întoarse să-l prepare. Privind înapoi înspre Vera, trecu apoi cu privirea dincolo de ea, apoi privi în zare, concentrându-se pe întrebarea de ce se afla el acolo și de ce-i ceruse să se întâlnească cu el la ieșirea din tura ei de la spital.

Succinilcolină. De două ori încercase în dimineața respectivă să o cumpere de la farmaciile locale de pe propria sa rețetă, dar de ambele dăți i se comunicase că medicamentul era disponibil numai la farmaciile din cadrul spitalelor și de fiecare dată fusese avertizat că va avea nevoie de autorizația unui medic de acolo pentru a-l obține. Dăduse telefon la cea mai apropiată farmacie dintr-un spital, care îi confirmase acest lucru. Da, aveau succinilcolină. Și da, avea nevoie de autorizație de la un medic din Paris.

Primul gând al lui Osborn fusese să sune la medicul hotelului, numai că nu era un lucru prea obișnuit să soliciți succinilcolină. Ar fi însemnat să dea naștere la niște întrebări; ar fi putut deveni suspect. Un medic mai suspicios ar fi putut chiar să se ducă la poliție și să raporteze acest lucru. Mai puteau fi și alte metode, dar pentru a le găsi ar fi

avut nevoie de timp, iar timpul nu lucra acum în favoarea lui. În cele din urmă, șovăind, gândurile sale se îndreptaseră înspre Vera. Formase imediat numărul de la farmacia Centrului Spitalicesc Ste.-Anne, unde era ea rezidentă. Da, aveau succinilcolină, însă i se spusese din nou că nu se elibera fără o aprobare locală. Se gândise că poate, dacă juca așa cum trebuia, acordul verbal al Verei la farmacie ar fi fost suficient. Nu ar fi vrut să implice niciun doctor dintre cunoscuții ei, pentru că acesta ar fi vrut mai mult ca sigur să afle motivul. Pregătise o poveste pentru Vera, dar ca să mai convingă și pe altcineva ar fi fost complicat și riscant.

Ezitând, întorcând lucrurile pe toate fețele, se hotărâse totuși și o sunase la spital la ora 6:30 și o întrebase dacă era de acord să se întâlnească cu el la o cafenea din apropiere, să bea o cafea împreună când ieșea de la serviciu. Ascultase tăcerea de la capătul firului și pentru o clipă se temuse că ea se va scuza în vreun fel și îi va spune că nu avea cum să-l întâlnească, însă apoi ea acceptase. Tura ei lua sfârșit la ora 7:00, dar mai avea o ședință care nu se va termina până la ora 8:00. Fusese de acord să se întâlnească cu el după aceea.

Osborn o privi în timp ce-i ducea *espresso*-ul la masă. După o tură de treizeci și șase de ore fără somn, și o ședință de o oră după aceea, ea era încă plină de vitalitate și radioasă, chiar frumoasă. Nu se putu abține să nu se uite lung la ea în vreme ce se așeză, iar când ea îi surprinse privirea, îi zâmbi drăgăstos. Era ceva la ea care-l plasa în altă parte, indiferent ce-l preocupa și în ce mai era implicat. Voia să fie cu ea, să o consume și s-o aibă și pe ea alături consumându-l pe el, întotdeauna și pe vecie. Nimic din ceea ce ar fi putut să facă vreodată fiecare dintre ei nu ar fi trebuit să fie mai important decât asta. Problema era că el trebuia mai întâi să se ocupe de Henri Kanarack.

Se aplecă spre ea și se întinse să-i ia mâna într-a lui. Aproape imediat, ea și-o retrase și și-o strecură în poală.

— Nu face asta, spuse ea, privind în jur prin cafenea.

— De ce ți-e frică? Că ne-ar putea vedea cineva?

— Da.

Vera privi în altă parte, apoi își luă ceașca și luă o gură de *espresso*.

— Tu ai venit la mine, îți aduci aminte? Ca să ne luăm rămas-bun…, spuse Osborn. El știe acest lucru?

Deodată, Vera puse ceașca pe masă și se ridică să plece.

— Uite ce e, îmi pare rău, spuse el. Nu trebuia să spun așa ceva. Hai să ieșim de aici și să ne plimbăm.

Ea ezită.

— Vera, stai de vorbă cu un prieten, un medic pe care l-ai întâlnit la Geneva și care te-a invitat la o cafea. Apoi ați făcut câțiva pași împreună pe stradă. El s-a întors în State, și asta a fost tot. O conversație inofensivă între medici. O poveste frumoasă, cu un sfârșit frumos. Nu-i așa?

Osborn își înclinase capul pe o parte, și pe gât i se vedeau venele ieșite în relief. Nu-l mai văzuse niciodată enervându-se până atunci. Într-un mod pe care nu și-l putea explica, acest lucru îi făcu plăcere și îi zâmbi.

— Ba da, spuse ea, alintându-se aproape ca o fetișcană.

Când ieșiră afară, Osborn deschise umbrela ca să-i protejeze de burnița ușoară. Traversară strada ocolind un Peugeot roșu, apoi merseră pe *rue* de la Santé, în direcția spitalului. În drumul lor trecură pe lângă un Ford alb, parcat lângă bordură. Inspectorul Lebrun se afla la volan, iar McVey stătea așezat pe locul din dreapta acestuia.

— Nu cred că o cunoști pe fata asta, spuse McVey în timp ce-i privea pe Osborn și pe Vera îndepărtându-se. Lebrun băgă cheia în contact și porni mașina în aceeași direcție.

— Nu mă întrebi dacă o cunosc personal, ci dacă știu cine este, nu-i așa? Expresiile din engleză nu înseamnă întotdeauna același lucru cu cele din franceză.

Lui McVey nu-i venea să creadă că un om putea vorbi în timp ce o țigară îi atârna mereu în colțul gurii. Fumase și el cândva, în primele două luni după ce îi murise prima nevastă. Se apucase de fumat ca să nu se apuce de băut. Nu-i făcuse prea mult bine, dar îl ajutase cumva. Când încetase să-l mai ajute, se lăsase.

— Engleza dumitale este mai bună decât franceza mea. Așa că da, întrebam dacă știi cumva cine este.

Lebrun zâmbi, apoi se întinse după microfonul său radio.

— Răspunsul, prietene, este… încă nu.

18.

Copacii de pe Bulevardul St.-Jacques începuseră să se îngălbenească, pregătindu-se să-și lase frunzele și să intre în iarnă. Câteva căzuseră deja, iar ploaia făcuse ca mersul pe jos să fie alunecos. În timp ce traversau strada, Osborn o luă pe Vera de mână ca să o susțină. Ea zâmbi la acest gest, dar imediat ce traversară îi ceru să-i dea drumul. Osborn privi în jur.

— Te îngrijorează femeia care împinge căruciorul sau bătrânul care-și plimbă câinele?

— Ambii. Fiecare. Niciunul, spuse ea pe un ton neutru, cu o rezervă intenționată, deși nu știa exact din ce motiv anume. Poate îi era teamă să nu o vadă cineva. Sau poate nu voia să fie deloc văzută cu el, sau poate voia să fie cu el în totalitate, dar voia ca el să ia această hotărâre pentru ea.

El se opri brusc.

— Nu faci ca lucrurile să fie mai ușoare.

Vera simți cum inima i se oprește pentru o clipă. Când se întoarse să se uite la el, li se întâlniră privirile și rămaseră așa, uitându-se unul la altul, la fel cum li se întâmplase în prima noapte la Geneva, la fel cum li se întâmplase și la Londra, când el o condusese la trenul spre Dover. La fel li se întâmplase și în camera lui de hotel de pe Bulevardul Kléber, când deschisese ușa dezbrăcat, doar cu un prosop în jurul taliei.

— Ce anume nu fac să fie mai ușor?

Apoi el o surprinse cu totul.

— Am nevoie de ajutorul tău și cred că îmi este dificil să găsesc modalitatea de a ți-l cere.

Ea nu înțelese ce voia să spună și îi mărturisi acest lucru. Sub umbrela din mâna lui, lumina era blândă și delicată. Putea să-i vadă gulerul alb de la bluza uniformei medicale pe care o purta pe sub hanoracul albastru. O făcea să arate mai degrabă

ca membra unei echipe de salvamontiști, decât ca un medic în devenire. Avea niște cercei micuți de aur care atârnau de lobul fiecărei urechi ca niște stropi minusculi, accentuându-i chipul îngust și transformându-i ochii în niște veritabile lacuri enorme de smarald.

— E ceva cu adevărat stupid. Și nici măcar nu am idee dacă este ilegal. Însă toată lumea face ca acest lucru să pară ca și cum ar fi.

— Despre ce este vorba? întrebă ea.

Despre ce vorbea el acolo? O băgase total în ceață. Ce legătură avea acest lucru cu ei doi?

— Am o rețetă pe care am scris-o pentru un medicament, despre care acum mi se spune că nu este valabil decât în farmaciile din spitale și că am nevoie de o autorizare locală pentru acest lucru. Nu cunosc niciun medic pe aici și…

— Ce medicament? întrebă ea, și îngrijorarea i se putea citi pe chip. Ești bolnav?

— Nu, spuse Osborn și zâmbi.

— Și atunci?

— Am… ți-am spus că e ceva stupid, începu el nesigur, ca și cum ar fi fost jenat. Trebuie să prezint o lucrare când ajung înapoi. Adică *imediat* ce ajung înapoi. Pentru un motiv care se numește Vera, mi-am mai luat liber o săptămână, când ar fi trebuit să fiu deja înapoi la serviciu…

— Spune-mi ce vrei să-mi spui, bine? spuse Vera cu un zâmbet și se destinse.

Tot ceea ce făcuseră împreună fusese plin de consistență și romantism și extrem de intim, ba chiar se ajutaseră unul pe celălalt trecând peste jena personală a funcțiilor corporale atunci când avuseseră amândoi la Londra viroza aceea de douăzeci și patru de ore. În afară de primele lor conversații din Geneva în care încercau să se cunoască, își spuseseră foarte puține sau chiar nimic despre viețile lor profesionale, iar acum el îi punea o întrebare comună care implica tocmai acest lucru.

— Va trebui să prezint o lucrare către un grup de anesteziști a doua zi după ce ajung în L.A. Inițial trebuia ca eu să prezint în cea de-a treia zi, însă au făcut niște modificări, și acum eu sunt primul. Lucrarea are ca temă ceva legat de pregătirea anestezică preoperatorie, implicând dozajul și eficiența succinilcolinei în condiții de urgență. Majoritatea experimentelor mele au fost realizate în laborator, dar nu voi avea timp deloc când mă voi întoarce acasă, pe când aici mai am încă două zile. Și se pare că dacă vreau să obțin succinilcolină în Paris, voi avea nevoie neapărat de avizul unui medic francez. Și așa cum am mai spus, nu cunosc niciun alt medic.

— Ai de gând să-ți administrezi chiar ție medicamentul? întrebă Vera uimită.

Auzise și de alți medici care făceau acest lucru din când în când, și aproape că încercase și ea pe vremea când era studentă la medicină, însă i se făcuse frică în ultima clipă și copiase în cele din urmă un studiu gata publicat.

— Fac diverse experimente încă de când eram student la medicină, spuse Osborn și un zâmbet larg îi traversă chipul. De aceea sunt puțin cam ciudat. Își scoase brusc limba, își holbă ochii și își îndoi o ureche cu degetul mare.

Vera râse. Ea nu-i văzuse încă această latură, această prosteală despre care nici măcar nu știa că o poate manifesta. La fel de brusc cum începuse, el își dădu drumul la ureche și redeveni serios.

— Vera, am nevoie de succinilcolină, și nu știu cum să fac rost de ea. Poți să mă ajuți?

Era foarte serios. Acest lucru avea legătură cu viața lui și cu ceea ce reprezenta el. Deodată Vera își dădu seama cât de puține știa despre el și, în același timp, cât de multe dorea să afle. Ce credea el și în ce credea? Ce-i plăcea și ce nu-i plăcea? Ce iubea, ce-i provoca spaimă sau invidie? Ce secrete avea pe care nu le-ar împărtăși nici cu ea, și nici cu altcineva? Ce fusese la mijloc de avusese două

căsnicii ratate? Fusese vina lui Paul sau a celorlalte femei? Sau greșise el când le alesese? Sau era altceva, ceva din interiorul lui, care deteriora o relație până o ducea la ruină? Încă de la început simțise că avea sufletul tulburat, însă nu știa din ce motiv. Nu era ceva concret, pe care să-l înțeleagă. Era ceva mai profund, și în cea mai mare parte el ținea acel ceva ascuns. Numai că rămânea tot acolo, în continuare. Iar acum mai mult decât altă dată de când îl cunoscuse, așa cum stătea acolo în ploaie sub umbrela ei, cerându-i să-l ajute, îl văzu absorbit total de acel lucru. Deodată se simți copleșită de dorința de a ști, de a alina și de a înțelege. Mai mult o senzație decât un gând conștient, era de asemenea și periculos, și ea știa acest lucru, pentru că o trăgea undeva unde nu fusese invitată și către un loc unde, era sigură de acest lucru, nu mai fusese invitat nimeni niciodată.

— Vera?

Deodată ea își dădu seama că încă erau la colțul străzii și că el îi vorbea.

— Te-am întrebat dacă m-ai putea ajuta.

Ea se uită la el și îi zâmbi.

— Da, îi spuse. Am să încerc.

19.

Osborn stătea la casă în farmacia spitalului, încercând să citească felicitările cu urări de însănătoșire grabnică scrise în franceză, iar Vera se dusese în spate la farmacist cu rețeta lui. La un moment dat își ridică privirile și îl văzu pe farmacist vorbind și gesticulând cu ambele mâini, în timp ce Vera stătea cu o mână în șold, așteptându-l să termine. Osborn se întoarse. Poate că făcuse o greșeală implicând-o și pe ea. Dacă va fi vreodată prins, și adevărul va ieși la iveală, ea ar putea fi condamnată drept complice. Mai bine i-ar spune s-o lase baltă și să caute o altă cale de a rezolva problema cu Henri Kanarack. Puse cu stângăcie la loc în suport felicitarea la care se uitase și se pregătea să se ducă la ea, în spate, când o văzu că se îndrepta către el.

— Mai simplu decât să cumperi prezervative și mai puțin ciudat, de asemenea, îi spuse ea trecând pe lângă el și făcându-i cu ochiul.

Două minute mai târziu erau afară, mergând pe jos pe Bulevardul St.-Jacques, iar succinilcolina și un pachet de seringi hipodermice se aflau în buzunarul de la sacoul lui Osborn.

— Mulțumesc, spuse el încetișor, deschizând umbrela și ținând-o astfel încât să poată merge amândoi sub ea. Apoi ploaia se porni să cadă mai puternic, iar Osborn sugeră să caute un taxi.

— Te deranjează dacă mergem pe jos? întrebă Vera.

— Dacă pe tine nu te deranjează, pe mine nici atât.

O luă de braț și traversară strada pe culoarea roșie. Când ajunseră pe partea cealaltă, Osborn îi dădu drumul intenționat la braț. Vera zâmbi larg, și în următoarele cincisprezece minute nu făcură decât să meargă în tăcere.

Gândurile lui Osborn se îndreptară spre sine. Într-un fel, se simțea complet eliberat. Obținerea succinilcolinei fusese mai ușoară decât își imaginase. Însă nu-i plăcuse faptul că trebuise s-o mintă pe Vera și să se folosească de ea, și acest lucru îl deranja mult mai tare decât crezuse. Dintre toate persoanele pe care le cunoscuse vreodată, Vera ar fi fost ultima de care să se folosească sau căreia să nu-i spună tot adevărul. Numai că asta era situația, și el își spuse din nou că nu prea avea alte opțiuni.

Ziua aceea nu era o zi ca toate celelalte și nici nu făcea lucrurile pe care le făcea de obicei. Lucruri de demult, lucruri întunecate se puseseră în mișcare. Lucruri tragice, despre care nu aveau cunoștință decât el și Kanarack, și pe care nu le puteau pune la punct decât ori unul, ori altul. Îl îngrijoră din nou ideea că dacă lucrurile aveau să meargă prost, Vera ar putea să fie acuzată de complicitate. După toate circumstanțele, nu ar fi fost condamnată la închisoare, însă cariera ei și tot ce muncise să realizeze ar fi fost distruse în totalitate. Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la aceste lucruri, înainte să fi vorbit cu ea despre asta. Ar fi trebuit, dar n-o făcuse, și acum era deja prea târziu. Acum trebuia să se gândească la restul. Să se asigure că totul se va derula așa cum trebuie, să se asigure că atât el, cât și Vera, erau protejați.

Deodată ea îl apucă de mână și îl întoarse spre ea. În momentul acela, el își dădu seama că nu se mai aflau pe Bulevardul St.-Jacques, ci traversau Jardin des Plantes, fostele grădini ale Muzeului Național de Istorie Naturală, și că erau aproape de Sena.

— Ce este? întrebă el, bulversat.

Vera îi privi ochii cum își caută drumul către ai ei și își dădu seama că-l smulsese din visare.

— Vreau să vii în apartamentul meu, îi spuse ea.

— Cum?! exclamă el, sincer uimit.

Pietonii treceau în grabă prin stânga sau prin dreapta lor, iar grădinarii, în ciuda ploii, se pregăteau de lucru pentru ziua respectivă.

— Am spus că vreau să vii la mine, în apartamentul meu.

— De ce?

— Vreau să faci o baie.

— O baie?

— Da.

— Mai întâi nu voiai să fii văzută cu mine, iar acum vrei să mă iei în apartamentul tău? îi spuse, și pe chip îi înflori un zâmbet ștrengăresc.

— Și ce e rău în asta?

Osborn o văzu cum roșește.

— Știi ce faci?

— Da. Am în minte ideea asta că vreau să-ți ofer o baie, iar în chestia aceea pe care o numesc ei cadă la hotelul tău, cu greu ai putea spăla un cățeluș.

— Și „franțuzul”?

— Nu-i spune așa!

— Spune-mi cum îl cheamă și nu-i mai spun așa!

Pentru o clipă, Vera rămase tăcută. Apoi spuse:

— Nu-mi pasă de el.

— Nu? întrebă Osborn, gândindu-se că glumește.

— Nu.

Osborn o privi cu luare-aminte.

— Tu vorbești serios!

Ea încuviință din cap cu hotărâre.

— De când asta?

— De când… Nu știu. De când m-am hotărât, asta-i tot, spuse ea cu voce pierdută, deoarece nu dorea să analizeze acest lucru în profunzime.

Osborn nu știa ce să creadă sau chiar ce să simtă. Luni îi spusese că nu voia să-l mai vadă niciodată. Avea un iubit, un tip important în Franța. Azi era joi. Azi el luase locul iubitului, care ieșise din ecuație. Oare ei îi păsa de el atât de mult

încât să facă acest lucru? Sau chestia cu iubitul fusese doar o poveste menită să-l îndepărteze pe el de la bun început, un mod convenabil de a încheia o scurtă aventură?

Briza care venea dinspre râu îi înfioră părul, iar ea își trecu o șuviță pe după ureche. Da, era conștientă de riscul pe care și-l asuma, dar nu-i păsa. Nu știa decât că în momentul acela dorea să facă dragoste cu Paul Osborn, în apartamentul ei, în propriul pat. Dorea să fie cu el în totalitate atât timp cât era posibil. Mai avea patruzeci și opt de ore până la următoarea tură. François, „franțuzul” cum îi zicea Osborn, era la New York și nu luase legătura cu ea de mai multe zile. În ce o privea, era liberă să facă ce dorea, când dorea și unde dorea.

— Sunt obosită. Vrei să vii? Da sau nu?

— Ești sigură?

— Sunt sigură, spuse ea.

Era ora zece fără cinci dimineața.

20.

O trezi soneria telefonului. Pentru o clipă, nu-și dădu seama unde se află. O lumină neplăcută pătrundea prin ușile de sticlă întredeschise care dădeau spre curtea interioară. Dincolo de acestea, soarele de după-amiază renunțase să mai încerce să străpungă norii care se încăpățânau să rămână deasupra Senei, și se topise între ei. Pe jumătate adormită, Vera se ridică într-un cot și privi în jurul ei. Lenjeria de pat era împrăștiată peste tot. Ciorapii și chiloții îi zăceau pe podea, jumătate sub pat. Apoi mintea i se limpezi și își dădu seama că se afla în dormitorul din apartamentul ei și că suna telefonul. Acoperindu-se cu o bucată din cearșaf, ca și cum persoana care era la capătul celălalt al firului ar fi putut să o vadă, apucă receptorul.

— *Oui*?

— Vera Monneray?

Era o voce de bărbat. Una pe care n-o mai auzise niciodată.

— *Oui*… spuse ea din nou, nedumerită. Apoi la capătul celălalt se auzi un *clic* distinct și convorbirea se întrerupse. Închise telefonul, apoi se uită prin jur. Paul? strigă ea. Paul?

De data aceasta vocea ei exprimă îngrijorare. Nici acum nu se auzi vreun răspuns și își dădu seama că acesta plecase. Dându-se jos din pat, își văzu goliciunea reflectată în oglinda luată de la antichități de deasupra măsuței de toaletă. La dreapta ei se afla ușa deschisă de la baie. Prosoape folosite zăceau în chiuvetă și pe podea, lângă bideu. Perdeluța de la cadă căzuse și jumătate atârna peste aceasta. În capătul celălalt, unul dintre pantofi i se ițea ceremonios de pe capacul închis al toaletei. Pentru oricine ar fi intrat în apartament în acel moment ar fi fost mai mult decât evident că în aceste două camere și numai Dumnezeu știa unde

în altă parte, se făcuse dragoste intens și îndelung. În viața ei nu mai experimentase nimic asemănător ultimelor ore. O durea tot trupul, și zonele care n-o dureau erau iritate și o usturau. Se simțea ca și cum s-ar fi contopit cu o fiară sălbatică, și făcând acest lucru ar fi eliberat o furie primară care se ridicase în ea clipă de clipă, un impuls după altul, transformându-se într-o ardere pantagruelică de poftă fizică și emoțională față de care nu exista scăpare sau eliberare, decât prin consumarea ei completă și absolută.

Întorcându-și privirile, își văzu din nou reflexia în oglindă și se apropie. Nu știa cu precizie ce anume văzuse, însă acum ceva era diferit. Silueta subțire, sânii micuți erau la fel. Părul, deși total în neorânduială, nu i se schimbase. Era altceva. Ceva o părăsise și apăruse altceva în loc.

Deodată, telefonul sună din nou. Se uită înspre el, deranjată de faptul că-i fuseseră întrerupte gândurile. Acesta continuă să sune, și în cele din urmă ridică receptorul.

— *Oui…* spuse ea distantă.

— O clipă, îi răspunse o voce.

El o suna.

— Vera! *Bonjour*! se auzi vocea lui François adresându-i-se la telefon.

Era în formă, strălucitor și sigur pe el.

Îi luă un timp până să-i răspundă. Și în clipa aceea ea își dădu seama că ceea ce o părăsise era copilul din ea, căci trecuse de o anumită graniță de la care nu mai era punct de întoarcere. Nu mai era deloc cea care fusese până atunci. Iar viața ei, cu bune și cu rele, nu va mai fi niciodată la fel ca până atunci.

— *Bonjour,* spuse ea în cele din urmă. *Bonjour,* François.

•

Paul Osborn părăsi apartamentul Verei la puțină vreme după ce trecuse de amiază și luă metroul înapoi la hotelul unde stătea. Pe la ora două,

îmbrăcat cu un tricou cu mânecă lungă, blugi și adidași, conducea un Peugeot închiriat de culoare albastru închis pe Bulevardul Clichy. Urmărind cu atenție harta străzilor pe care o primise de la agenția de închiriere, o luă la dreapta din *rue* Martre pe autostrada care ducea prin nord-est de-a lungul Senei. În următoarele douăzeci de minute opri de trei ori și o luă pe niște străzi secundare. Însă niciuna nu arăta promițător.

Apoi, pe la ora două și jumătate, trecu pe lângă un drum împădurit care părea să ducă spre râu. Întoarse mașina, reveni, și o luă pe acest drum. După vreo patru sute de metri ajunse la o poiană retrasă privirilor, situată pe un deal chiar de-a lungul malului dinspre răsărit al râului. Din ce putea să vadă, poiana nu era decât un câmp ceva mai mare înconjurat de copaci, cu un drum de țară în jurul periferiei sale. Luând-o pe acesta, conduse până când drumul începu să se curbeze spre autostradă. Apoi zări ceea ce căuta: o pantă din pământ și pietriș care ducea spre apă. Opri mașina, coborî și se uită în spate. Autostrada principală se afla la mai bine de opt sute de metri distanță și era ascunsă privirilor de copaci și de arbuștii care crescuseră din abundență. Probabil că vara, această poiană era foarte utilizată, mai ales că avea acces și la râu, însă acum, la aproape ora trei după-amiaza, în această zi ploioasă de joi din luna octombrie, zona era complet pustie.

Osborn lăsă mașina și se duse pe jos până la capătul pantei, apoi coborî pe aceasta. În vale, printre copaci, râul abia se putea zări. Cerul întunecat și burnița îngrădeau zona, dându-i senzația că era cu totul singur. Panta era abruptă și brăzdată de șanțuri făcute de roțile vehiculelor care o utilizau ca loc de trecere către o platformă din vale, care servea, fără îndoială, drept loc de lansare a unor ambarcațiuni mai mici.

Pe măsură ce se apropia de capăt și panta se nivela, văzu un șir de stâlpi putreziți la marginea

apei și presupuse că acest loc avusese cu ani în urmă un acces mai mare la apă. Când și din ce motiv, sau în ce ani, cine știe? Câte armate, de-a lungul câtor secole, trecuseră apa pe aici? Câți oameni trecuseră chiar prin locul prin care mergea el acum?

La o distanță de vreo patru metri de apă, pietrișul era înlocuit cu un nisip cenușiu, care se transforma brusc într-un nămol roșiatic în locul în care ajungea în contact cu apa. Aventurându-se până acolo, Osborn probă stabilitatea terenului. Nisipul ținea, însă în momentul în care ajunse la nămol, pantofii i se scufundară în el. Se trase înapoi și își curăță pantofii cât putu de bine, apoi privi din nou înspre apă. Chiar în fața lui, Sena curgea leneș, formând ușor niște valuri mărunte în apropiere de linia țărmului. Apoi, la mai puțin de treizeci de metri mai jos, o adunătură de pietre și de copaci îi întrerupeau brusc curgerea, răsucind abrupt cursul apei și trimițându-l înapoi spre curentul principal.

Osborn privi îndelung, pe deplin conștient de ceea ce făcea. Apoi, se decise să se întoarcă și traversă porțiunea de teren către un grup de copaci de la baza dealului care se ridica de la nivelul apei. Găsi o creangă mai mare de copac, o luă, se întoarse înapoi și o aruncă în apă. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic, și creanga rămase nemișcată. Apoi, încet, curentul o împinse în față, și în câteva secunde aceasta fu trasă în jos către copaci, și apoi în mijloc, spre curentul principal al apei. Osborn se uită la ceas. Zece secunde trecuseră până când creanga se mișcase din loc și fusese prinsă de cursul principal. După încă douăzeci de secunde dispăruse din raza vizuală prin zona ridicăturii de pietre și de copaci. Cu totul, trecuseră în jur de treizeci de secunde din momentul în care aruncase creanga și până când o pierduse din vedere.

Întorcându-se din drum, traversă din nou terenul către pădurea de la capătul celălalt. Voia ceva mai

greu, ceva care să aproximeze greutatea unui om. După câteva momente găsi trunchiul dezrădăcinat al unui copac uscat. Se chinui să-l apuce, apoi îl ridică și îl cără până la marginea apei, mai păși o dată în mâl și îi făcu vânt în râu. Pentru o clipă, acesta rămase nemișcat în apă, la fel ca și creanga de mai înainte, apoi curentul îl trase și îl împinse înainte de-a lungul malului. În clipa în care ajunse la îngrămădirea de pietre, își schimbă brusc direcția către curentul principal al apei. Se mai uită o dată la ceas. Trecuseră treizeci și două de secunde până când ajunsese în mijlocul râului și dispăruse apoi de la suprafață. Trunchiul de copac avea mai mult ca sigur în jur de douăzeci și cinci de kilograme. Kanarack avea probabil puțin peste optzeci de kilograme. Diferența de greutate dintre creangă și trunchiul de copac era mult mai mare decât cea dintre trunchi și greutatea lui Kanarack, și totuși ambele fuseseră luate de apă aproape în același interval de timp și purtate apoi către curentul principal.

Osborn își simți pulsul mărit și transpirația de la subsuoară în vreme ce începea să realizeze concretul situației. Va reuși, era sigur de asta! Mergând la început într-o parte și în alta, apoi întorcându-se, Osborn începu să alerge, grăbindu-se de-a lungul malului, dincolo de copacii unde terenul pătrundea cel mai mult spre mijlocul râului. Acolo, descoperi că apa curgea mai adânc și fără obstacole. Neavând nimic care să-i blocheze trecerea, Kanarack, neajutorat fizic sub efectul succinilcolinei, ar pluti la fel ca trunchiul de copac, luând viteză pe măsură ce se va apropia de linia curentului. În mai puțin de șaizeci de secunde după ce îi va arunca trupul de pe platformă, acesta va ajunge în mijlocul râului și va fi prins de curentul principal al Senei.

Acum trebuia să se asigure de acest lucru. Înaintând cu dificultate printr-o porțiune de iarbă înaltă, urmări țărmul râului printre arbuști și prin

desiș încă vreo opt sute de metri sau mai mult. Cu cât înainta mai mult, terenul devenea din ce în ce mai abrupt, iar curentul devenea mai rapid între cele două maluri. Când ajunse în vârful unui deal, se opri. Râul continua neîntrerupt cât putea vedea cu ochii. Nu erau nici insulițe, nici bancuri de nisip, nici blocaje făcute de copaci răsturnați în apă. Nu era decât apa care se deplasa cu viteză, croindu-și drumul în pământul de țară. Mai mult, nu erau nici orașe, fabrici, case sau poduri. Nu era niciun loc, cel puțin din câte-și dădea el seama, de unde ar fi putut cineva să vadă ceva alunecând la vale odată cu apa. Mai ales dacă se întâmpla pe ploaie și pe întuneric.

21.

Lebrun și McVey îi urmăriseră pe Osborn și pe Vera până la grădinile Muzeului Național de Istorie Naturală. Acolo, îi preluase o altă mașină de poliție fără numere de înregistrare și îi urmărise până la apartamentul Verei din Île St.-Louis. Imediat după ce intraseră, Lebrun transmisese adresa prin radio. Patruzeci de secunde mai târziu primiseră o listă a locatarilor din clădire, în urma unei verificări pe calculator a Serviciului Poștal. Lebrun o scanase și i-o înmânase lui McVey, care trebuise să-și pună ochelarii ca s-o citească. Lista confirma faptul că toate cele șase apartamente de la Quai de Bethune numărul 18 erau ocupate. Doi locatari aveau trecute numai inițialele, indicând că apartamentele erau probabil ocupate de femei singure. Una era o anume M. Seyrig, iar cealaltă o V. Monneray. Registrele franceze de *permis de conduire* – permis de conducere – indicaseră că M. Seyrig era Monique Seyrig, în vârstă de șaizeci de ani, iar V. Monneray era Vera Monneray, care avea douăzeci și șase de ani. După mai puțin de un minut, o copie a permisului de conducere al Verei Monneray apăruse pe faxul din Fordul fără numere al lui Lebrun. Fotografia de pe acesta confirmase că ea era însoțitoarea lui Paul Osborn.

În acel moment, venise de la sediu ordinul brusc de a întrerupe supravegherea. Doctorul Paul Osborn, i se spusese lui Lebrun, era vizat de Interpol, nu de Prefectura de Poliție din Paris. Dacă Interpolul dorea să supravegheze de pe partea cealaltă a străzii în timp ce Osborn flirta cu o doamnă, n-aveau decât să suporte ei cheltuielile pentru acest lucru, deoarece cei de la fața locului nu-și puteau permite așa ceva. McVey era extrem de conștient de bugetele reduse ale orașelor, unde managementul încerca să ajusteze pe unde se

putea, și unde politica proiectelor de finanțare se străduia din greu pentru fiecare franc alocat. Așa că, atunci când, o jumătate de oră mai târziu, Lebrun îl lăsase scuzându-se înapoi la sediu, tot ce putuse să facă fusese să strângă din umeri și să se îndrepte către Opelul bej cu două portiere pe care i-l oferise Interpolul, știind că va trebui să facă singur munca de teren.

Lui McVey îi luase mai bine de patruzeci de minute, conducând în cerc în încercarea de a nimeri drumul înapoi spre Île St.-Louis, până reușise în cele din urmă să intre în parcarea din spatele blocului în care locuia Vera Monneray. Structura din piatră și stucatura care acoperea clădirea pe întreaga lungime era bine întreținută și proaspăt văruită. Intrările de serviciu, la distanțe rezonabile de-a lungul clădirii, erau prevăzute cu uși greoaie, fără ferestre, care dădeau parterului din spate aspectul unei garnizoane militare.

McVey deschise portiera, coborî din mașină și merse pe jos pe strada pavată până la șoseaua perpendiculară de la capătul clădirii. Faptul că ploua și că era frig nu era de niciun ajutor. Sau faptul că pietrele străvechi din pavaj erau alunecoase ca naiba sub tălpile lui. Scoase o batistă dintr-un buzunar, își suflă nasul, apoi o pături cu grijă la loc și o puse înapoi. Nu îl ajuta nici faptul că începuse să se gândească la o zi călduroasă, cețoasă, de pe traseul Rancho Park din Pico, vizavi de ansamblul Twentieth Century Fox. El și cu patru amici de-ai săi, polițiști de la Departamentul de Omucideri al Șerifului, se pregăteau să lovească la golf cu crosa de opt când soarele tocmai începea să încălzească lucrurile din jur și să lumineze apoi pentru următoarele ore, asta pe când chiuleau de la sarcinile gospodărești, în ziua lor liberă.

Când ajunse la intersecție, McVey o luă la dreapta și merse până la capătul clădirii. Spre surpriza lui, se afla chiar deasupra Senei. Dacă și-

ar fi întins mâna, aproape că ar fi putut atinge traficul bărcilor de agrement. Pe partea cealaltă a râului, Malul Stâng atârna în întregime sub o pătură de nori care traversau cerul de la stânga la dreapta cât putea vedea cu ochii. Dându-și capul pe spate și privind în sus, își dădu seama că aproape fiecare apartament din clădire avea cu siguranță aceeași priveliște remarcabilă.

„Oare cât naiba ajunge chiria într-un astfel de apartament?” se gândi el, apoi zâmbi. Asta i-ar fi spus celei de-a doua neveste, lui Judy, care fusese cu adevărat singura parteneră adevărată pe care o avusese vreodată. Cu Valerie, prima lui soție, se căsătorise imediat cum terminase liceul. Amândoi erau prea tineri. Valerie lucra ca funcționară la casă într-un supermagazin, în timp ce el se chinuia la Academie, și apoi în primii lui ani din poliție. Pentru Valerie nu conta munca sau cariera, ci copiii. Ea își dorea doi băieți și două fete, la fel cum fusese și familia ei. Și nu-și mai dorea nimic altceva. McVey era în cel de-al treilea an la LAPD când rămăsese însărcinată. După patru luni, în timp ce el era pe teren pentru un furt auto, ea avusese un avort spontan acasă la mama ei și murise în urma hemoragiei pe drumul către spital. De ce naiba îi venise asta în minte tocmai acum?

Își ridică privirile și își dădu seama că se uita prin filigranul porții de securitate din fier forjat de la intrarea principală a blocului Verei Monneray. În interior, un portar în uniformă îi întoarse privirea și știu că singurul mod în care va putea să intre acolo va fi numai cu un mandat de percheziție. Și chiar dacă obținea unul, presupunând că va putea intra, ce se aștepta să găsească acolo? Pe Osborn și pe domnișoara Monneray în cursul unui act sexual? Și ce anume îl făcea să creadă că ei încă se mai aflau acolo? Trecuseră deja două ore de când Lebrun și echipa lui fuseseră retrași de la supraveghere.

McVey se întoarse și porni înapoi spre mașină. După cinci minute se afla în spatele volanului de la Opel, încercând să-și dea seama cum să ajungă în Île St.-Louis și înapoi la hotelul la care stătea. Se afla la un indicator de stop și luase agonizanta, dar decisiva hotărâre de a face dreapta în loc de stânga, când zări o cabină telefonică la colț, foarte aproape de el. Ideea îi veni imediat. Tăie fața unui taxi și parcă mașina lângă bordură. Se duse la cabina telefonică, deschise cartea de telefoane, o căută pe V. Monneray, apoi formă numărul de la apartamentul ei. Telefonul sună timp îndelungat, și McVey era pe punctul de a renunța. Apoi răspunse o voce de femeie.

— Vera Monneray? întrebă el.

Se lăsă o pauză, apoi:

— *Oui,* spuse ea.

El închise imediat. Măcar unul dintre cei doi mai era încă acolo.

•

— Vera Monneray, Quai de Bethune numărul 18? Atât, numai un nume și o adresă? întrebă McVey închizând dosarul și privindu-l lung pe Lebrun. Ăsta-i tot dosarul?

Lebrun strivi chiștocul unei țigări și încuviință din cap. Era trecut puțin de ora șase seara și se aflau în biroul neîncăpător al lui Lebrun de la etajul al patrulea al sediului poliției.

— Un puști de zece ani care ar trebui să scrie scenariul unui spectacol TV ar veni cu mai mult de atât, spuse McVey cu o notă tăioasă în voce care nu-i era caracteristică.

Își petrecuse o bună parte a după-amiezii intrând ilegal în camera de la hotel a lui Paul Osborn, scotocindu-i prin lucruri, și nu descoperise nimic în afară de rufe murdare, cecuri de călătorie, vitamine, antihistaminice, pilule contra durerilor de cap și prezervative. Cu excepția prezervativelor, nu descoperise nimic ce nu avea și el în camera lui de la hotel. Nu că ar fi fost contra prezervativelor,

însă sincer sexul nu mai prezenta nici cel mai mic interes pentru el de când murise Judy, cu patru ani în urmă. Toți acei ani în care fuseseră căsătoriți avusese fantezii senzaționale despre cum făcea dragoste cu tot felul de femei, de la adolescente nubile, la doamne gen Avon de vârstă mijlocie, și întâlnise extrem de multe care fuseseră mai mult decât dornice să cedeze pe loc unui polițist de la Omucideri, însă el nu o făcuse niciodată. Apoi, după ce murise Judy, niciuna dintre ele, nici măcar fanteziile, nu păruse să merite. Era ca un om care credea că va muri de foame și căruia deodată nu îi mai era foame.

În afară de cotoarele biletelor de la Teatrul Ambasadorilor din Londra, care activaseră antenele lui Lebrun de la bun început, singurele obiecte de un interes chiar și trecător pe care le găsise printre lucrurile personale ale lui Osborn erau notele de plată de la restaurant, introduse în buzunărașul de la agenda lui zilnică. Aveau trecută pe ele data de vineri, 30 septembrie, și sâmbătă, 1 octombrie. Vineri fusese la Geneva, sâmbătă, la Londra. Notele de plată erau pentru două persoane. Numai că asta era tot. Deci Osborn invitase pe cineva la cină în ambele orașe. Dar la fel făcuseră și o sută de mii de alte persoane. Le spusese polițiștilor din Paris că stătuse singur la hotelul său din Londra. Probabil că nu-l întrebaseră despre cină. Mai ales că nu avuseseră niciun motiv. Nu mai mult decât avea McVey acum vreun motiv să-l asocieze cu omorurile prin decapitare.

Lebrun zâmbi când văzu dezamăgirea îndurerată a lui McVey.

— Prietene, ai uitat că te afli la Paris!

— Și asta ce înseamnă?

— Înseamnă, *mon ami,* că un puști de zece ani care ar trebui să scrie scenariul unui spectacol TV…, spuse Lebrun și făcu o scurtă pauză pentru efect, e puțin probabil că se culcă cu prim-ministrul.

McVey rămase cu gura căscată.

— Glumești!

— Nu glumesc, spuse Lebrun, aprinzându-și altă țigară.

— Osborn știe?

Lebrun ridică din umeri. McVey îl privi furios.

— Și asta înseamnă că nu ne putem atinge de ea, nu?

— *Oui,* spuse Lebrun și zâmbi scurt.

Polițiștii mai bătrâni de la Omucideri ar trebui să știe destul de bine și să nu fie atât de surprinși când aud de „*l'amour*”, chiar dacă erau americani. Sau încrengăturile complicațiilor îngrozitoare care pot apărea.

— Te rog să mă scuzi, spuse McVey și se ridică în picioare, mă duc acum la hotel, și apoi mă întorc la Londra. Și dacă mai ai suspecți din ăștia străluciți, verifică-i dumneata mai întâi, bine?

— Parcă îmi amintesc că m-am oferit să fac acest lucru de data aceasta, spuse Lebrun cu un rânjet. Poate-ți aduci aminte că ideea de a veni la Paris a fost a dumitale.

— Data viitoare să mă convingi să nu mai fac așa ceva! spuse McVey și porni spre ușă.

— McVey! se întinse Lebrun către el, stingându-și țigara. Nu am putut să dau de dumneata în după-amiaza asta.

McVey nu spuse nimic. Metodele sale de investigare erau cu totul personale și nu erau întotdeauna perfect legale și nici nu-i implicau mereu pe colegii săi, și aici puteau fi incluși și cei de la Departamentul de Poliție din Paris, Interpol, Poliția Metropolitană din Londra sau LAPD.

— Era bine dacă aș fi reușit, mai spuse Lebrun.

— De ce? întrebă McVey pe un ton neutru, întrebându-se dacă Lebrun știa ceva, și acum îl punea la încercare.

Lebrun deschise sertarul de sus de la birou și mai scoase încă un dosar de carton.

— Eram foarte implicați în chestia asta, spuse el, întinzându-i-l lui McVey. Ne-ar fi fost de folos experiența dumitale.

McVey îl privi pentru o clipă, apoi deschise dosarul. În interior erau fotografii de la scena unei crime extrem de violente. Un bărbat fusese ucis într-un apartament. Fotografii separate indicau genunchii luați de aproape. Fiecare fusese distrus de câte o împușcătură puternică.

— Arma utilizată a fost un Colt automat de calibrul treizeci și opt, fabricat în Statele Unite, prevăzut cu amortizor. L-am găsit lângă victimă. Mânerul învelit cu bandă adezivă. Nu sunt amprente. Nu are numere de identificare, rosti Lebrun încet.

McVey se mai uită și la celelalte două fotografii. Prima reprezenta fața individului. Era de trei ori mai umflată decât mărimea ei normală. Ochii îi ieșeau din orbite, exprimând groaza. Strânsă bine în jurul gâtului era o sârmă de garotă care părea să fi fost inițial un umeraș. Cea de a doua fotografie fusese făcută în zona vintrelor. Organele genitale ale individului îi fuseseră spulberate prin împușcare.

— Iisuse, murmură McVey printre dinți.

— A folosit aceeași armă, spuse Lebrun.

— Cineva s-a străduit să-l facă să vorbească, spuse McVey ridicându-și privirile.

— Dacă aș fi fost în locul lui, le-aș fi spus orice ar fi vrut să afle, spuse Lebrun. În speranța că m-ar fi ucis.

— De ce îmi arăți toate astea? întrebă McVey nedumerit.

Secția întâi a Prefecturii de Poliție din Paris avea o reputație strălucită, cel puțin în privința investigațiilor de omucideri din interiorul orașului. Cu siguranță nu aveau ei nevoie de sfaturile lui McVey.

Lebrun zâmbi.

— Pentru că nu aș vrea să fugi imediat la Londra, cel puțin nu atât de curând.

— Nu pricep, spuse McVey, uitându-se încă o dată la dosarul deschis.

— Se numește Jean Packard. Era detectiv particular la biroul din Paris de la Kolb International. Marți, doctorul Paul Osborn l-a angajat să-i găsească o persoană.

— Osborn?

Aprinzându-și încă o țigară, Lebrun stinse chibritul și încuviință din cap.

— Chestia asta e făcută de un profesionist, nu de Osborn, spuse McVey.

— Știu. Unul dintre specialiștii de medicină legală a găsit o amprentă pe un ciob de sticlă. Nu îi aparținea lui Osborn și nici nu avem nimic în calculator care să se potrivească. Așa că am trimis-o la sediul Interpolului din Lyon.

— Și?

— McVey, abia l-am găsit azi-dimineață!

— Și totuși nu a fost Osborn, spuse McVey cu certitudine în voce.

— Nu, ai dreptate, încuviință Lebrun. Și s-ar putea să fie o simplă coincidență și să nu aibă nimic de-a face cu el.

McVey se așeză din nou. Lebrun luă dosarul și îl puse la loc în sertar.

— Te gândești că lucrurile sunt și așa destul de complicate, și treaba asta cu Jean Packard nu are nimic de-a face cu trupurile noastre decapitate și cu capul fără trup. Însă te mai gândești și la faptul că ai venit până la Paris pentru Osborn, din cauză că s-ar putea să fie o cât de mică șansă ca el să aibă vreo legătură cu asta. Și acum se întâmplă chestia asta. Așa că te gândești că dacă o să căutăm mai departe și mai multă vreme, poate că o să găsim până la urmă o legătură… Am dreptate, McVey?

McVey își ridică privirile.

— *Oui,* răspunse el.

22.

Limuzina închisă la culoare aștepta afară. Vera o văzuse cum parchează de la fereastra dormitorului ei. De câte ori nu stătuse în cadrul aceleiași ferestre, așteptând ca aceasta să apară de după colț? De câte ori nu îi sărise inima în piept când o zărise? Acum, însă, își dorea ca aceasta să nu mai aibă nimic de-a face cu ea, ca ea să privească de undeva din exterior, și ca această intrigă să aparțină altcuiva.

Era îmbrăcată cu o rochie neagră și cu ciorapi negri, avea cercei cu perle, și un colier simplu din perle. Își aruncase pe umeri o jachețică din blană de nurcă argintie. Șoferul îi deschise portiera din spate, iar ea se urcă în mașină. O clipă mai târziu, șoferul se așeză în spatele volanului, și porni mașina.

•

La ora 16:55, Henri Kanarack se spălă pe mâini în chiuveta angajaților de la brutărie, apoi își înfipse cardul de lucru în ceasul de pe perete și se pontă pentru ziua respectivă. Ieșind în holul în care-și ținea haina, o găsi pe Agnes Demblon așteptându-l.

— Vrei să te duc eu? întrebă ea.

— De ce? M-ai mai condus vreodată acasă până acuma? Nu, niciodată. Tu întotdeauna stai până când intră toate chitanțele de peste zi.

— Da, dar în seara asta m-am gândit…

— În special în seara asta, spuse Kanarack. Astăzi. În seara asta. Nimic nu e diferit. Înțelegi?

Fără s-o mai privească, își puse geaca pe el, apoi deschise ușa și ieși în ploaie. Distanța de la intrarea angajaților de pe alee până la strada din față era mică. Când dădu colțul, își ridică gulerul să-l protejeze de ploaie, apoi continuă să meargă. Era exact ora cinci și două minute.

Pe partea cealaltă a străzii, puțin mai încolo, un Peugeot închiriat de culoare albastru închis era parcat lângă bordură, iar ploaia se aduna în stropi mărunți pe caroseria proaspăt cernită. În interior, Paul Osborn stătea așezat la volan pe întuneric.

Când ajunse la colț, Kanarack o luă la stânga pe Bulevardul Magenta. În aceeași clipă, Osborn răsuci cheia în contact, apoi trase mașina de lângă bordură și porni în urmărirea lui. Când ajunse la colț o luă la stânga, în direcția în care dispăruse Kanarack. Se uită la ceas. Era ora cinci și șapte minute și, din cauza ploii, era deja întuneric. Uitându-se în urmă, Osborn nu văzu decât persoane necunoscute și, pentru o clipă se gândi că-l pierduse, apoi îl zări pe Kanarack pe trotuar, mergând hotărât, însă fără vreo grabă aparentă. Maniera sa destinsă îl făcu pe Osborn să se gândească la faptul că acesta renunțase la ideea că era în pericol și că interpretase atacul și urmărirea din seara precedentă ca pe un incident oarecare, realizat de un om sărit de pe fix.

În fața lui, Kanarack se opri la semafor. Osborn făcu și el același lucru. În acest timp, simți cum îl copleșesc emoțiile. „De ce n-ai face-o acum?” îi spunea o voce interioară. „Așteaptă-l să coboare de pe bordură și să pornească pe stradă. Apoi apasă pe accelerație, bușește-l și condu mai departe! N-o să te vadă nimeni. Și cui îi pasă dacă te vede cineva? Dacă te găsește poliția, le spui că tocmai te pregăteai să te duci la ei. Că ți s-a părut că ai dat peste cineva pe întuneric și pe ploaie. Nu erai sigur. Te-ai uitat, dar nu ai văzut pe nimeni. Ce ar putea să spună? Cum ar fi putut să știe că era vorba despre același bărbat? Nu aveau nici cea mai mică idee despre cine era vorba. Nu! Nici nu te gândi să faci așa ceva! Din cauza emoțiilor aproape că ai stricat totul prima dată. În afară de asta, dacă-l ucizi așa, nu vei obține niciodată răspunsul la întrebare, iar acest răspuns este la fel de important ca și uciderea lui. Așa că ia și te

calmează, ține-te de planul făcut și totul va fi în ordine. Prima injecție cu succinilcolină va avea efectul de a-i aprinde plămânii din cauza lipsei de oxigen și pentru că nu va mai avea controlul asupra mușchilor pentru a respira. Se va sufoca și va fi neajutorat și atât de speriat cum nu a fost niciodată în toată viața lui. Atunci ți-ar spune orice, dacă ar putea, numai că nu va fi în stare. Apoi, încetul cu încetul, medicamentul va începe să se dilueze și va începe să respire din nou. Recunoscător, va zâmbi și se va gândi că te-a învins. Apoi, brusc, își va da seama că te pregătești să-i faci o a doua injecție. Mult mai puternică decât prima, îi vei spune. Iar el nu se va gândi decât la această a doua injecție și la groaza de a retrăi tot prin ce a trecut mai devreme, numai că de data asta va ști că va fi mai rău, mult mai rău ca prima dată, dacă acest lucru ar fi posibil. Atunci îți va răspunde la întrebare, Paul. *Atunci* îți va spune orice vei vrea să afli de la el!"

Privirile lui Osborn i se îndreptară înspre mâini și observă că i se albiseră încheieturile degetelor din cauza forței cu care le ținea încleștate pe volan. Se gândi că dacă va continua să strângă așa volanul, acesta i se va rupe în palme. Respiră profund și se destinse. Și i se domoli și impulsul de a acționa imediat.

În față, lumina de la semafor se schimbă, iar Kanarack traversă strada. Trebuia să presupună că era urmărit de-acuma, ori de către american, ori de către polițiști, deși se îndoia în privința acestora. În orice caz, nu putea lăsa să se vadă nimic diferit față de ceea ce făcuse până atunci, cinci zile pe săptămână, cincizeci de săptămâni pe an, în ultimii zece ani. Pleca de la brutărie la ora cinci, se oprea undeva pe drum pentru o scurtă înviorare, apoi lua metroul spre casă.

La jumătatea următoarei străzi se afla braseria Le Bois. Își menținu pasul relaxat și sigur pe el; pentru toată lumea el nu era decât un simplu

muncitor, extenuat la sfârșitul unei zile de muncă. Ocoli o tânără care-și plimba cățelul, apoi ajunse la Le Bois, deschise ușa grea din sticlă și intră.

Înăuntru, încăperea care dădea înspre stradă era aglomerată, plină de gălăgia și de fumul celor care veneau să se relaxeze după serviciu. Privind în jur, Kanarack încercă să găsească o masă lângă fereastră, de unde ar fi putut să fie zărit din stradă, dar nu era niciuna. Morocănos, se așeză la bar. Comandă un *espresso* cu Pernod și privi înspre ușă. Dacă avea să intre vreun polițist în civil, îl va recunoaște imediat după atitudine și după limbajul corpului cât timp acesta va privi în jur. Fie că era în civil sau nu, sau că avea rang mai mare sau mai mic, fiecare polițist din lume purta șosete albe și pantofi negri.

Americanul, însă, era altă problemă. Atacul inițial asupra lui fusese atât de neașteptat, încât Kanarack de-abia îi zărise chipul. Și când americanul îl urmărise până în stația de metrou, propriile sentimente ale lui Kanarack erau atât de răvășite, iar locul era plin de oameni. Puținul pe care era în stare să și-l amintească era că acesta avea cam un metru optzeci și trei, avea părul închis la culoare și era foarte puternic.

Sosi băutura comandată de Kanarack, și pentru o clipă el lăsă paharul în fața lui, pe tejgheaua de la bar. Apoi îl ridică, luă o înghițitură și simți căldura amestecului de cafea și de lichior cum i se ducea pe gât. Încă mai simțea mâinile lui Osborn în jurul gâtului, cu degetele afundându-i-se sălbatic în trahee, în vreme ce încerca să-l stranguleze. Partea asta n-o pricepea deloc. Dacă Osborn venise să-l ucidă, de ce încercase să o facă în modul acela? Un pistol sau un cuțit, mai mergea. Dar cu mâinile goale și într-o clădire publică plină de oameni? Nu avea niciun sens! Nici Jean Packard nu fusese capabil să-i explice acest lucru.

•

Fusese destul de ușor să afle unde locuia detectivul, deși nici numărul lui de telefon și nici adresa nu erau afișate în cartea de telefoane. Vorbind engleza cu un accent american distinct, Kanarack dăduse un telefon internațional la centrala de la Kolb International din New York, chiar înainte de închidere. Spusese că dădea telefon din mașină, de pe undeva din Fort Wayne, Indiana, și că încerca disperat să dea de fratele său vitreg, Jean Packard, care era angajat la Kolb International și cu care pierduse legătura de când Packard se mutase la Paris. Mama lui Packard în vârstă de optzeci de ani era grav bolnavă, internată într-un spital din Fort Wayne, și medicii nu se așteptau să supraviețuiască nopții respective. Era vreo posibilitate prin care ar fi putut să-l contacteze pe fratele lui vitreg acasă la el?

New York era cu cinci ore în urma orei Parisului în această perioadă a anului. Ora șase în New York însemna ora unsprezece la Paris, iar birourile Kolb de acolo erau închise deja. Telefonistul de serviciu din New York discutase cu șeful lui. Aceasta era o situație de o reală urgență în familie. Parisul era închis. Ce ar fi putut el să facă în această situație? La ora închiderii, șeful său se grăbea să plece, ca toată lumea, de altfel. După o scurtă ezitare, șeful scosese codul internațional din calculator și autorizase transmiterea la Paris a numărului de telefon de acasă al lui Jean Packard, către fratele lui vitreg din Indiana.

Vărul primar al lui Agnes Demblon lucra ca dispecer la pompieri, la secția din Districtul numărul 1 din Paris. Numărul de telefon devenise o adresă. Nu fusese deloc dificil. După două ore, joi dimineața la ora 1:15, Henri Kanarack se afla în fața blocului lui Jean Packard din Porte de la Chapelle, în zona de nord a orașului. După încă douăzeci de minute sângeroase, Kanarack cobora pe scările din spate, lăsând ce mai rămăsese din Jean Packard să zacă pe podeaua din sufrageria

acestuia. În cele din urmă, acesta îi oferise lui Kanarack numele lui Paul Osborn și numele hotelului în care stătea acesta la Paris. Numai că asta fusese tot. La celelalte întrebări – de ce îl atacase Osborn în braserie pe Kanarack, de ce apelase la Kolb International pentru a da de el, dacă Osborn reprezenta sau lucra pentru altcineva – Packard nu fusese capabil să răspundă. Iar Kanarack era convins că i se spusese adevărul. Jean Packard fusese dur, dar nu chiar atât de dur. Kanarack își învățase bine meseria la începutul anilor șaizeci, predată cu mândrie și entuziasm de către Forțele Armate ale Statelor Unite. Ca lider al unui pluton de recunoaștere pe distanțe lungi în primele sale zile în Vietnam, fusese școlit foarte bine în ce privea modalitățile de a obține informațiile cele mai delicate chiar și de la cei mai încăpățânați adversari.

Problema era că nu obținuse în cele din urmă de la Jean Packard decât un nume și o adresă. Exact aceleași informații i le dăduse Jean Packard și lui Osborn. Așa că, după părerea lui, Osborn nu putea fi decât un singur lucru: un reprezentant al Organizației, care venise să-l lichideze. Chiar dacă prima lui încercare fusese stângace, nu putea fi nicio altă explicație. Nimeni nu l-ar fi putut recunoaște și nimeni altcineva nu ar fi avut un motiv.

Partea neplăcută era că dacă l-ar omorî pe Osborn, ei ar trimite pe altcineva. Asta, bineînțeles, dacă s-ar afla. Singura lui speranță era ca Osborn să lucreze pe cont propriu, un fel de mercenar căruia să i se fi dat o listă de nume și chipuri și căruia să i se fi promis o avere dacă ar fi găsit pe oricare dintre aceștia. Dacă Osborn dăduse peste el din pură întâmplare și îl angajase singur pe Jean Packard, atunci lucrurile nu stăteau prea rău.

Deodată simți un val de aer rece de afară și își ridică privirile. Ușa de la Le Bois era deschisă, iar în cadrul ei stătea un bărbat îmbrăcat într-un

impermeabil. Era înalt, purta pălărie și își roti privirile în jurul său. La început, acesta scrută încăperea aglomerată, apoi își îndreptă atenția către bar. Acolo își opri privirile asupra lui Henri Kanarack, care îl măsura lung. Imediat, acesta își schimbă privirea de la el. După o clipă, ieși pe ușă și dispăru afară. Kanarack oftă ușurat. Lunganul acela nu era polițist și nu era nici Osborn. Era un nimeni.

De partea cealaltă a străzii, Osborn stătea la volanul Peugeot-ului și îl privi pe același individ cum iese, cum privește înapoi prin ușă, apoi cum pleacă. Osborn ridică din umeri. Indiferent cine o fi fost, nu era Kanarack. Brutarul intrase în Le Bois la ora cinci și un sfert. Acum era aproape șase fără un sfert. Parcursese drumul înapoi de la poiana de lângă râu în timpul orei de vârf în mai puțin de douăzeci și cinci de minute și parcase vizavi de brutărie imediat după ora patru. Acest lucru îi permisese să treacă în revistă cartierul și să revină la mașină înainte să iasă Kanarack de la serviciu. După ce mersese pe vreo șase străduțe în ambele direcții, Osborn descoperise trei alei și două căi de acces către niște magazii industriale care erau închise. Oricare dintre cele cinci era suficient de bună. Iar dacă mâine Kanarack va urma aceeași rută pe care mersese astăzi, cea mai bună dintre cele cinci va fi exact în drumul lui. O alee îngustă fără uși spre exterior și fără felinare se afla la mai puțin de câteva străzi de brutărie.

Îmbrăcat cu aceiași blugi și adidași pe care-i purta astăzi, își va pune o șapcă trasă în jos să-i acopere fața și îl va aștepta pe întuneric pe Kanarack să treacă pe acolo. Apoi, ținând în mână o seringă plină de succinilcolină, și o alta în buzunar, pentru mai multă siguranță, îl va ataca pe Kanarack de la spate. Îl va cuprinde de gât cu brațul stâng și îl va împinge în spate pe alee și, în același timp, îi va introduce bine acul în fesa dreaptă, direct prin haine. Kanarack va reacționa

puternic, dar Osborn avea nevoie numai de patru secunde pentru a-i face injecția. Nu trebuia decât să-i dea drumul și să se dea un pas înapoi, iar Kanarack nu avea decât să facă ce voia după aceea. Dacă îl va ataca sau va încerca să fugă, oricum nu va fi nicio diferență. În mai puțin de douăzeci de secunde picioarele vor începe să-i amorțească. După încă douăzeci, nu va mai putea să se țină pe picioare. Imediat ce acesta se va prăbuși, va interveni Osborn. Dacă erau trecători, le va spune în engleză că prietenul său era american și că era bolnav și că-l ajuta să urce în Peugeot-ul parcat lângă bordură, pentru a-l duce la un dispensar medical. Iar Kanarack, pe punctul de a intra în paralizia musculară, va fi total incapabil să protesteze. Imediat ce-l va urca în mașină și va pleca, Kanarack va fi complet neajutorat și înspăimântat. Întreaga lui ființă va fi concentrată pe un singur lucru: să încerce să respire. Apoi, în timp ce vor traversa Parisul în viteză spre drumul de lângă râu și poiana ascunsă vederii, efectul succinilcolinei va începe să scadă, iar Kanarack va începe treptat să respire din nou. Și exact atunci când se va simți ceva mai bine, Osborn va ridica cea de-a doua seringă și îi va comunica prizonierului său cine era el și îl va amenința cu o injecție mai puternică, mult mai concentrată și mai de speriat. Atunci, și numai atunci, va putea să se relaxeze și să-l întrebe pe Kanarack de ce îl ucisese pe tatăl său. Și nu avea niciun dubiu că acesta îi va spune.

23.

La ora șase și cinci minute, Henri Kanarack ieși din Le Bois și parcurse cu indiferență mai multe străzi până la intrarea în stația de metrou situată vizavi de Gare de l'Est.

Osborn îl privi cum dispare, apoi aprinse becul din plafonieră și verifică harta de pe scaunul de alături. După șaisprezece kilometri și jumătate, după aproximativ treizeci și cinci de minute, trecu cu mașina pe lângă blocul în care locuia Kanarack în Montrouge. Își parcă mașina pe o stradă laterală și merse pe jos câteva străzi, apoi se postă în umbră pe partea cealaltă a străzii pe care era blocul lui Kanarack. După cincisprezece minute, Kanarack sosi mergând pe trotuar și pătrunse în bloc. De la început și până la sfârșit, de la brutărie și până acasă, nu fusese nicio indicație că acesta ar fi fost preocupat de faptul că ar fi putut fi urmărit sau că ar fi fost în pericol. Nu părea să aibă vreo altă preocupare în afară de rutina cotidiană. Osborn zâmbi. Totul mergea conform planului.

La ora opt fără douăzeci își parcă Peugeot-ul în fața hotelului, dădu cheile unui băiat de serviciu și pătrunse în interior. Traversă holul și întrebă la recepție dacă primise vreun mesaj.

— Nu, *monsieur,* îmi pare rău, îi spuse zâmbind bruneta micuță de la recepție.

Osborn îi mulțumi și dădu să plece. Pe de o parte, sperase ca Vera să-l fi sunat, însă era la fel de bucuros că n-o făcuse. Nu voia să fie distras. Era important acum ca totul să se deruleze fără incidente neprevăzute și trebuia să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Se întrebă ce-l determinase să-i spună polițistului Barras că va pleca din Paris peste cinci zile. Ar fi putut foarte bine să spună o săptămână sau zece zile, ba chiar două săptămâni. Cinci zile comprimaseră totul

până aproape de a pierde controlul. Lucrurile se întâmplau prea repede. Organizarea timpului era extrem de importantă. Nu era loc de greșeli sau de neprevăzut. Dacă s-ar fi întâmplat ca acest Kanarack să se îmbolnăvească peste noapte și se hotăra să nu se ducă la serviciu? Atunci ce-ar fi făcut? S-ar fi dus la el în apartament, ar fi pătruns cu forța și ar fi făcut-o acolo? Dar ceilalți oameni? Soția lui Kanarack, familia, vecinii? Lucruri de acest gen nu trebuiau să se întâmple, deoarece el însuși nu-și acordase destul timp. Nu mai era nicio alternativă, niciuna. Era ca și cum ar fi avut dinamită în mână, și fitilul era deja aprins. Ce ar fi putut să facă altceva decât să meargă mai departe și să spere că totul va fi bine?

Luându-și gândul de la acest lucru, Osborn se îndepărtă de ascensoare și se îndreptă către magazinul de suveniruri pentru a cumpăra un ziar în limba engleză. Luă un exemplar din stand și se întoarse să-și aștepte rândul la casă. Pentru o clipă îi trecu prin minte ce s-ar fi întâmplat dacă Jean Packard nu l-ar fi localizat pe Kanarack atât de repede precum o făcuse. Ce ar fi făcut atunci – ar fi părăsit țara și apoi ar fi revenit? Dar când? De unde putea ști dacă poliția nu făcuse vreo însemnare în codul electronic de pe pașaportul său, pentru a-i preveni dacă avea să se reîntoarcă după un anumit timp? Cât ar fi trebuit să mai aștepte până când ar fi simțit că era bine să revină? Și ce s-ar fi întâmplat dacă detectivul nu ar fi reușit deloc să-l localizeze pe Kanarack? Ce ar fi făcut atunci? Însă, din fericire, lucrurile nu stăteau așa. Jean Packard își îndeplinise bine însărcinarea și nu depindea decât de el să continue cu restul. „Relaxează-te,” își spuse el și se apropie de casieră, privind în acest timp absent ziarul. Numai că ceea ce văzu în el depășea orice închipuire. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru vederea chipului lui Jean Packard privindu-l de pe prima pagină a ziarului, sub un titlu scris cu litere mari:

DETECTIV PARTICULAR UCIS CU BESTIALITATE! Iar dedesubt era un subtitlu: „Fost mercenar torturat cu sălbăticie înainte de a fi ucis.”

Încet, magazinul cu suveniruri începu să se învârtă în jurul lui. La început mai încet, apoi din ce în ce mai repede. În cele din urmă, Osborn trebui să se sprijine cu mâna de un stand cu acadele pentru a opri mișcarea. Îi bătea inima cu putere și putea să-și audă sunetul propriei respirații. După ce reuși să-și revină, privi din nou ziarul. Chipul era tot acolo, la fel și titlul, și cuvintele de dedesubt.

De undeva de departe auzi vocea casierei care-l întreba dacă se simțea bine. Dădu vag din cap și băgă mâna în buzunar să scoată mărunțișul. După ce plăti pentru ziar, reuși să-și găsească drumul spre ieșirea din magazinul de suveniruri, apoi o luă prin spate, traversând holul să ajungă la ascensoare. Era sigur că Henri Kanarack își dăduse seama că Jean Packard îl urmărise, așa că inversase rolurile și îl ucisese. Trecu rapid în revistă articolul pentru a descoperi numele lui Kanarack, dar nu era trecut acolo. Articolul nu spunea decât că detectivul particular fusese ucis în apartamentul său în noaptea precedentă, la o oră înaintată, și că poliția refuzase să comenteze în privința suspecților sau a mobilului crimei.

Când ajunse la ascensoare, Osborn își dădu seama că se alăturase unui grup de oameni care așteptau, pe care de-abia îi remarcase. Trei dintre ei erau probabil turiști japonezi, iar celălalt era un bărbat cu trăsături șterse, îmbrăcat într-un costum cenușiu șifonat. Privi în altă parte și încercă să se concentreze. Apoi se deschiseră ușile ascensorului și ieșiră doi oameni de afaceri. Ceilalți se strecurară înăuntru și intră și Osborn odată cu ei. Unul dintre japonezi apăsă butonul pentru etajul al cincilea. Bărbatul în costum cenușiu apăsă pentru etajul al nouălea. Osborn apăsă pentru etajul al

șaptelea. Ușile se închiseră și ascensorul începu să urce.

Ce să facă acum? Primul gând al lui Osborn fu la dosarele lui Jean Packard. Ar duce poliția direct la el și la Kanarack. Apoi își aminti de explicația lui Jean Packard despre modul de lucru de la Kolb International, despre cât de mult se mândrea Kolb pentru faptul că-și proteja clienții, despre cum lucrau detectivii acestei firme respectând total confidențialitatea față de clienți, despre faptul că toate dosarele erau oferite clientului la sfârșitul investigației, fără să se facă vreo copie, despre faptul că firma Kolb era ceva mai mult decât un garant al profesionalității și un agent de facturare. Numai că Packard nu-i dăduse niciun dosar lui Osborn. Unde erau acestea?

Deodată, Osborn își aminti de faptul că fusese uimit că detectivul nu-și notase niciodată nimic. Poate că nu exista niciun dosar. Poate că aceasta era metoda de lucru a unui detectiv particular în zilele acestea. În acest fel țineau informațiile numai la îndemâna lor, fără ca alte persoane să aibă acces la ele. Numele și adresa lui Kanarack îi fuseseră date în ultima clipă, scrise de mână pe un șervețel. Șervețel care se afla acum tot în buzunarul de la geaca pe care o purta Osborn. Poate că asta era tot ce conținea acel dosar.

Ascensorul se opri la etajul al cincilea, iar japonezii coborâră. Ușile se închiseră din nou, iar ascensorul porni în sus. Osborn aruncă o privire individului în costumul cenușiu. Chipul lui i se părea vag cunoscut, dar nu-și dădea seama de unde. O clipă mai târziu ajunseră la etajul al șaptelea. Ușa se deschise și Osborn ieși din ascensor. La fel făcu și bărbatul în costumul cenușiu. Osborn se îndreptă într-o direcție, iar acesta o luă în cealaltă parte.

Îndreptându-se pe coridor către camera sa, Osborn respira deja ceva mai ușor. Șocul inițial produs de vestea despre moartea lui Jean Packard

mai trecuse puțin. Avea nevoie de timp să se gândească ce va face în continuare. Dacă Packard îi spusese lui Kanarack despre el? Dacă îi dăduse numele lui și îi spusese unde stătea? Îl ucisese pe detectiv, de ce nu ar fi încercat să-l ucidă și pe el?

Deodată Osborn își dădu seama că era cineva pe coridor care venea în urma lui. Se uită în spate și îl văzu pe bărbatul în costum cenușiu. În aceeași clipă își aminti că acesta apăsase butonul pentru etajul al nouălea, nu al șaptelea. În fața lui, un bărbat deschise ușa și scoase afară o tavă cu vase murdare. Își ridică privirile spre Osborn, apoi închise din nou ușa și Osborn îl auzi cum trage lanțul de la ușă. Acum numai el și bărbatul acela erau singurele persoane de pe coridor. Se simți alarmat de apropierea unui pericol. Se opri brusc și se întoarse.

— Ce doriți? întrebă el.

— Câteva minute din timpul dumitale, spuse McVey, iar răspunsul său fu liniștit și lipsit de orice amenințare. Mă numesc McVey. Sunt din Los Angeles, la fel ca și dumneata.

Osborn îl privi cu atenție. Avea între șaizeci și șaptezeci de ani, cam un metru șaptezeci și opt și în jur de optzeci și cinci de kilograme. Ochii verzi îi erau surprinzător de blânzi, iar părul castaniu era încărunțit și i se rărise în creștet. Avea un costum obișnuit, cumpărat probabil de la The Broadway sau Silverwoods. Cămașa de culoare albastru deschis era dintr-un poliester lucios, iar cravata nu i se asorta cu nimic. Arăta mai degrabă ca un bunic sau așa cum ar fi arătat propriul său tată dacă ar mai fi trăit. Osborn se mai destinse puțin.

— Vă cunosc de undeva? întrebă el.

— Sunt polițist, spuse McVey și îi arătă legitimația sa de la LAPD.

Osborn își simți inima oprindu-i-se în gât. Pentru a doua oară în decurs de câteva minute se gândi că era posibil să leșine. În cele din urmă rosti:

— Nu înțeleg. S-a întâmplat ceva?

Un cuplu de vârstă mijlocie, îmbrăcați de seară, veneau pe coridor înspre ei. McVey se trase într-o parte. Bărbatul zâmbi și dădu din cap. McVey așteptă până trecură aceștia, apoi îl privi din nou pe Osborn.

— Ce-ar fi să discutăm înăuntru? întrebă McVey și arătă din cap către ușa de la camera lui Osborn. Sau dacă preferi, putem merge jos, la bar.

McVey își menținu atitudinea degajată. Barul era la fel de potrivit ca și camera, dacă-l făcea pe Osborn să se simtă mai confortabil. Doctorul nu avea s-o rupă la fugă, în orice caz nu acum. În afară de asta, McVey văzuse deja tot ce era de văzut în camera lui Osborn.

Lui Osborn îi era teamă și trebuia să depună un efort să nu se vadă. În orice caz, nu făcuse nimic, cel puțin nu încă. Nici chiar faptul că se folosise de Vera să obțină succinilcolină nu fusese chiar ilegal. Eludase puțin legea, dar nu comisese nicio infracțiune. În afară de asta, acest McVey era de la LAPD, așa că nu avea nicio jurisdicție aici. „Relaxează-te," își spuse. „Fii politicos, vezi ce dorește. Poate că nu este nimic de fapt."

— Aici e foarte bine, spuse Osborn.

Descuie ușa și îl pofti pe McVey înăuntru.

— Vă rog să luați loc!

Osborn închise ușa în urma lor și își puse cheile și ziarul pe o măsuță.

— Dacă nu vă deranjează, o să mă spăl puțin pe mâini ca să îndepărtez mizeria din oraș.

— Nu mă deranjează, spuse McVey, apoi se așeză pe marginea patului și privi în jurul său, în timp ce Osborn se duse la baie.

Camera era la fel cum o lăsase el mai devreme în după-amiaza aceea, când îi arătase unei menajere ecusonul auriu și îi dăduse două sute de franci ca să-l lase să intre.

— Doriți să beți ceva? întrebă Osborn, ștergându-se pe mâini.

— Numai dacă bei și dumneata.

— Nu am decât scotch.

— E bine așa.

Osborn reveni cu o sticlă pe jumătate goală de Johnnie Walker Black. Luă două pahare învelite în hârtie de pe o tavă nichelată de pe o măsuță, imitație a unui birou franțuzesc, scoase capacul și turnă în fiecare pahar.

— Mă tem că nu am nici gheață, spuse Osborn.

— Nu sunt pretențios, spuse McVey și ochii i se opriră pe adidașii lui Osborn, care erau plini de noroi uscat. Ai făcut jogging?

— Ce vreți să spuneți? întrebă Osborn, întinzându-i paharul lui McVey.

— Pantofii sunt murdari, spuse acesta, arătând din cap către picioarele lui.

— Am… spuse Osborn ezitând, apoi își așternu un zâmbet pe chip. Am ieșit la plimbare. Se lucrează la parcul din fața Turnului Eiffel. Din cauza ploii, nu poți merge nicăieri fără să calci prin noroi.

McVey luă o înghițitură din băutura sa. Asta îi dădu lui Osborn răgazul de a se întreba dacă-și dăduse seama de minciună. De fapt, nu era chiar o minciună. Chiar se lucra la parcul din fața Turnului Eiffel, își amintise acest lucru din plimbarea lui din ziua precedentă. Însă era mai bine să-i distragă atenția cât mai rapid de la asta.

— Deci? întrebă el.

— Deci, spuse McVey, ezitând. Eram în holul hotelului când ai intrat în magazinul cu suveniruri. Ți-am văzut reacția când te-ai uitat la ziar, spuse el și arătă din cap spre ziarul pe care Osborn îl pusese pe măsuță.

Osborn luă o înghițitură de scotch. Bea foarte rar. După prima noapte, însă, după ce-l zărise și îl urmărise pe Kanarack și după ce fusese luat apoi de poliția franceză, sunase la *room service* și comandase sticla aceasta de scotch. Acum, în timp

ce simțea cum băutura i se ducea pe gât, se bucură că făcuse acest lucru.

— Aha, de aceea vă aflați aici… spuse Osborn, privindu-l în ochi pe McVey. „Bine, deci au aflat. Fii direct, lipsit de emoții. Află ce altceva mai știu."

— După cum știi, domnul Packard lucra pentru o companie internațională. Mă aflam la Paris, într-o acțiune care nu avea nicio legătură cu asta, colaborând cu poliția din Paris, când s-a întâmplat acest lucru. Dat fiind că dumneata ai fost unul dintre ultimii clienți ai domnului Packard… spuse McVey și zâmbi, luând încă o înghițitură de scotch. Oricum, poliția din Paris mi-a cerut să vin și să vorbesc cu dumneata despre asta. Ca de la american la american. Să văd dacă ai vreo idee cine ar fi putut face acest lucru. Îți dai seama că nu am nicio autoritate aici. Nu fac decât să-i ajut pe ei.

— Înțeleg. Numai că nu cred că aș putea să vă ajut cu ceva.

— Domnul Packard părea îngrijorat din vreun motiv anume?

— Dacă era, nu a menționat acest lucru față de mine.

— Te deranjează dacă te întreb care a fost motivul pentru care l-ai angajat?

— Nu l-am angajat *pe el.* Am angajat Kolb International. El a fost persoana pe care mi-au trimis-o.

— Nu aceasta a fost întrebarea mea.

— Nu vă supărați, dar este vorba despre ceva personal.

— Doctore Osborn, discutăm despre un om care a fost ucis, spuse McVey, cu tonul cu care s-ar fi adresat unui juriu.

Osborn își puse paharul jos. Nu făcuse nimic, și cu toate acestea se simțea ca și cum ar fi fost acuzat. Nu-i plăcea acest lucru.

— Uitați, domnule polițist McVey, Jean Packard lucra pentru mine. Acum e mort și îmi pare rău, dar nu am nici cea mai mică idee cine ar fi putut face acest lucru sau de ce. Și dacă acesta este motivul pentru care ați venit aici, nu vă adresați persoanei care trebuie!

Nervos, Osborn își băgă mâinile în buzunarele de la geacă. Simți imediat punguța cu succinilcolină și pachetul cu seringi pe care i le dăduse Vera. Intenționase să le scoată mai devreme, când venise să se schimbe de haine ca să se ducă la râu, dar uitase. Odată cu această descoperire, i se schimbă și atitudinea.

— Uitați ce este, îmi pare rău, n-am vrut să sar așa. Cred că e din cauza șocului pe care l-am avut când am aflat că a fost ucis așa… Sunt puțin bulversat.

— Permite-mi să te întreb măcar dacă domnul Packard și-a terminat însărcinarea pe care i-ai dat-o.

Osborn deveni nesigur. Unde naiba voia să ajungă? Aflaseră despre Kanarack sau nu? Dacă spunea da, ce urma după aceea? Dacă spunea nu, problema rămânea deschisă.

— Ei, a terminat sau nu, doctore Osborn?

— Da, spuse Osborn în cele din urmă.

McVey îl privi preț de o clipă, apoi își roti paharul și termină de băut scotchul. Ținu o clipă paharul gol în mână, ca și cum nu prea ar fi știut ce să facă cu el. Apoi reveni cu privirea asupra lui Osborn.

— Cunoști pe cineva cu numele Peter Hossbach?

— Nu.

— John Cordell?

— Nu. Osborn era complet derutat. Nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea McVey.

— Friedrich Rustow? întrebă McVey punând un picior peste celălalt.

Gambele albe, fără pilozitate, i se zăriră între partea de sus a șosetelor și tivul pantalonilor.

— Nu, răspunse Osborn din nou. Aceștia sunt suspecți?

— Sunt persoane dispărute, doctore Osborn.

— Nu am auzit de niciunul dintre ei, spuse Osborn.

— De niciunul?

— Nu.

Hossbach era neamț, Cordell era englez, iar Rustow era belgian. Erau trei dintre cei decapitați. McVey înregistră undeva în computerul lui mintal faptul că Osborn nici măcar nu clipise și nici nu făcuse vreo pauză când menționase numele acestora. Un factor zero de recunoaștere. Bineînțeles, ar fi putut fi un actor desăvârșit și ar fi putut să mintă. Doctorii făceau acest lucru permanent, dacă simțeau că era în interesul pacientului să nu afle un anumit lucru.

— Ei, lumea aceasta este mare și o mulțime de lucruri se petrec în ea, spuse McVey. Meseria mea este să descopăr locul unde se întâlnesc toate ițele și să încerc să descâlcesc lucrurile.

Aplecându-se deasupra măsuței, McVey își puse paharul alături de cheile lui Osborn și se ridică în picioare. Acolo se aflau două seturi de chei. Unul era de la camera de hotel a lui Osborn. Celălalt set erau niște chei de mașină cu imaginea unui leu medieval pe breloc. Erau cheile de la un Peugeot.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, doctore. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Nu-i nicio problemă, spuse Osborn, străduindu-se să nu se arate ușurat de plecarea acestuia.

Acesta nu fusese decât un interogatoriu de rutină din partea poliției. McVey nu făcea decât să-i ajute pe polițiștii francezi, și nimic altceva. McVey ajunse la ușă și își puse mâna pe mâner, însă apoi se întoarse.

— Erai la Londra pe trei octombrie, nu-i așa? întrebă el.

— Cum? reacționă Osborn surprins.

— Asta a fost…

McVey scoase din portofel un calendar mic din plastic și se uită pe el.

— Lunea trecută.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Erai la Londra?

— Da…

— De ce?

— Am… Eram în drum spre casă, mă întorceam de la o conferință pe teme medicale de la Geneva.

Osborn își dădu seama că tremura. De unde știa McVey acest lucru? Și ce legătură avea cu Jean Packard sau cu persoanele dispărute?

— Cât timp ai stat acolo?

Osborn ezită. Unde naiba duceau toate astea? Ce urmărea acesta?

— Nu înțeleg ce legătură are acest lucru cu orice altceva, spuse el, încercând să nu sune prea defensiv.

— Nu e decât o întrebare simplă, doctore. Asta mi-e meseria. Să pun întrebări.

McVey nu avea de gând să renunțe până când nu obținea un răspuns. În cele din urmă, Osborn cedă.

— O zi și jumătate, cu aproximație.

— Ai stat la hotelul Connaught?

— Da.

Osborn simți o picătură de sudoare cum i se prelingea la subsuoara dreaptă. Deodată, McVey nu mai arăta ca un bunic.

— Și ce ai făcut cât ai stat acolo?

Osborn simți cum se înroșește de enervare. Fusese înghesuit într-un colț care nu-i plăcea și pe care nici nu-l înțelegea. „Poate că totuși au aflat despre Kanarack”, se gândi el. Poate că aceasta era o metodă care să-l determine să vorbească despre acest lucru, numai că el nu avea de gând să cadă în

capcană. Dacă McVey știa despre Kanarack, el trebuia să-l aducă în discuție, și nu Osborn.

— Domnule polițist, ce am făcut eu la Londra este treaba mea. Haideți să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

— Uite ce e, Paul, spuse McVey liniștit, eu nu încerc să mă bag în treburile dumitale personale. Am niște persoane dispărute. Dumneata nu ești singurul cu care am vorbit. Tot ce vreau să aflu este să-mi spui cum ți-ai petrecut vremea cât ai stat la Londra.

— Poate ar trebui să chem un avocat.

— Dacă dumneata crezi că ai nevoie de unul, te rog. Uite, telefonul este acolo.

Osborn privi într-o parte.

— Am ajuns sâmbătă după-amiază și m-am dus la o piesă de teatru sâmbătă seara, spuse el pe un ton neutru. Apoi a început să-mi fie rău. M-am întors la hotel și am stat în cameră până luni dimineața.

— Toată noaptea de sâmbătă și duminică toată ziua?

— Exact.

— Și nu ai ieșit deloc din cameră.

— Exact.

— *Room service*?

— Ați avut vreodată un virus de douăzeci și patru de ore? Am avut febră și frisoane, diaree, care alterna cu peristaltice. Adică vărsături, mai precis. Cine ar vrea să mănânce ceva în condițiile astea?

— Ai fost singur?

— Da. Răspunsul lui Osborn fu rapid, hotărât.

— Și nu te-a mai văzut nimeni altcineva?

— Nimeni despre care să știu.

McVey așteptă o clipă, apoi întrebă blând:

— Doctore Osborn, de ce mă minți?

Acum era joi seara. Înainte de a pleca din Londra către Paris, miercuri după-amiază, McVey îl rugase pe comandantul Noble să verifice cazarea

lui Osborn la hotelul Connaught. Joi dimineața, puțin după ora șapte, Noble îl sunase. Osborn sosise la Connaught sâmbătă după-amiaza și plecase luni dimineața. Se înregistrase ca doctorul Paul Osborn din Los Angeles și urcase singur în camera lui. La scurt timp după aceea îl urmase o femeie.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Osborn, încercând să-și mascheze îngrijorarea printr-un ton furios.

— Nu ai fost singur acolo.

McVey nu-i mai dădu șansa de a nega încă o dată.

— Ai fost însoțit de o tânără. Păr închis la culoare. În jur de douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani. Se numește Vera Monneray. Ai făcut sex cu ea în timpul unui drum cu taxiul de la Leicester Square la hotelul Connaught, sâmbăta trecută, seara târziu.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Osborn, înmărmurit.

Felul în care lucrau cei de la poliție, ce știau ei, și modul în care aflau toate aceste lucruri erau ceva greu de închipuit. În cele din urmă, încuviință din cap.

— Ea este pricina pentru care ai venit la Paris?

— Da.

— Presupun că și ei i-a fost rău în tot acest timp cât ți-a fost și dumitale.

— Da, și ei.

— O cunoști demult?

— Am cunoscut-o la Geneva la sfârșitul săptămânii trecute. M-a însoțit la Londra. Apoi am venit la Paris. Ea lucrează aici ca rezidentă.

— Rezidentă?

— Este medic. Adică urmează să devină medic.

Medic? McVey îl privi fix pe Osborn. Era uimitor câte puteai afla când îți încercai șansele. Lebrun n-avea decât să-și vadă mai departe de interdicțiile sale.

— Și de ce nu ai menționat-o până acum?

— V-am spus că era ceva personal…

— Doctore, ea este alibiul dumitale. Ea poate depune mărturie despre felul în care ți-ai petrecut timpul la Londra…

— Nu aș vrea să fie implicată și ea în toate acestea.

— De ce?

Osborn simți din nou cum i se ridică tensiunea. McVey începuse să devină prea personal cu acuzațiile sale și, sincer, lui Osborn nu-i făcea plăcere ca altcineva să se amestece în viața lui particulară.

— Uitați ce e, spuneați că nu aveți aici niciun fel de autoritate. Nici măcar nu ar fi trebuit să vorbesc cu dumneavoastră!

— Nu, așa este. Numai că eu cred că s-ar putea să-ți dorești s-o faci, îi spuse McVey cu blândețe. Poliția din Paris are pașaportul dumitale. Te-ar putea acuza, de asemenea, și de atac foarte grav la persoană dacă doresc acest lucru. Eu le fac o favoare. Dacă vor avea impresia că îmi creezi probleme în legătură cu ceva, s-ar putea să privească cu alți ochi ideea de a te lăsa să pleci. Mai ales acum, când numele dumitale a apărut în legătură cu o crimă.

— Dar v-am spus că nu am nicio legătură cu acest lucru!

— Poate că nu, spuse McVey, însă ai putea sta într-o închisoare franceză mult timp până când se vor hotărî să fie și ei de acord cu acest lucru.

Osborn se simți brusc ca și cum ar fi fost scos dintr-o mașină de spălat rufe și era pe punctul de a fi aruncat în storcător. Nu avea altceva de făcut decât să dea înapoi.

— Poate dacă mi-ați spune unde vreți să ajungeți, aș putea să vă ajut, spuse el.

— Un bărbat a fost ucis la Londra în week-end-ul în care ai fost și dumneata acolo. Aș vrea să am confirmarea exactă a tot ce ai făcut și când anume.

Iar domnișoara Monneray pare să fie singura persoană care poate face acest lucru. Numai că, evident, dumneata eziți s-o implici și pe ea, și, de fapt, prin atitudinea dumitale nu faci altceva decât s-o implici și mai mult. Dacă preferi, pot vorbi cu cei de la poliția din Paris să o ridice și putem avea cu toții o discuție plăcută la sediu.

Până în acel moment, Osborn făcuse tot ce-i stătuse în puteri să o țină pe Vera deoparte de toate acestea. Numai că dacă McVey își ducea amenințarea la îndeplinire, presa avea să afle. Și dacă ei aflau aceste lucruri, întreaga poveste – legătura lui cu Jean Packard, vizita lor clandestină, a lui și a Verei, la Londra, relația Verei cu persoana cu care se întâlnea ar deveni un articol pe prima pagină a ziarelor. Politicienii puteau face absolut ce voiau cu starlete și cu pițipoance, și lucrul cel mai rău care li se putea întâmpla era să piardă alegerile sau o numire, în vreme ce consoartele lor erau afișate pe copertele tuturor ziarelor de consum din fiecare supermagazin din întreaga lume, cel mai probabil îmbrăcate într-un bikini. Numai că o femeie care era pe punctul de a deveni medic era o cu totul altă poveste. Publicului nu-i plăcea deloc ideea ca medicii lor să fie și ei la fel de umani, așa că, dacă McVey insista, existau toate șansele ca Verei să i se ducă pe apa sâmbetei nu numai rezidențiatul, ci toată cariera. Că era șantaj sau nu, până atunci McVey păstrase tot ceea ce aflase între el și Osborn și se oferea să lase lucrurile să rămână la fel.

— Este… începu Osborn, apoi își drese vocea. Este… Deodată își dădu seama că McVey deschisese fără să vrea o portiță. Nu numai în privința chestiunii cu Jean Packard, ci și pentru Osborn, căci putea afla astfel cât de multe știa poliția cu adevărat.

— Ce este?

— Motivul pentru care am angajat un detectiv particular, spuse Osborn; era o minciună

deliberată, însă trebuia să-și asume riscul.

Poliția ar fi verificat fiecare petic de hârtie pe care îl avea Jean Packard acasă sau la birou, numai că el știa că Packard nu lăsase aproape nimic scris în urma lui. Așa că erau probabil în căutarea oricărui fir pe care-l puteau găsi și nu le păsa în ce mod făceau acest lucru, chiar trimițând un polițist american să-l scuture zdravăn pe el.

— Ea are un iubit. Nu voia ca eu să aflu. Și nu aș fi aflat dacă nu aș fi urmat-o până la Paris. Când mi-a spus, m-am înfuriat. Am întrebat-o cine era, dar n-a vrut să-mi spună. Așa că m-am hotărât să aflu singur.

Inteligent și dur cum era, McVey îi crezu totuși povestea, ceea ce însemna că poliția nu știa absolut nimic despre Kanarack. Și dacă ei nu știau nimic, Osborn nu vedea niciun motiv care să-l împiedice să-și ducă planul la îndeplinire.

— Iar Packard a aflat acest lucru pentru dumneata.

— Da.

— Vrei să-mi spui și mie?

Osborn așteptă suficient de mult pentru ca McVey să rămână cu impresia că era dureros pentru el să discute despre acest lucru. Apoi rosti încet:

— Se culcă cu prim-ministrul Franței.

McVey îl privi pe Osborn preț de o clipă. Acesta era răspunsul corect, cel pe care-l aștepta. Dacă Osborn ascundea ceva de el, McVey nu știa despre ce era vorba.

— O să trec peste asta. Într-o zi sunt sigur că am să pot chiar și să râd despre acest lucru. Însă nu și acum.

Replica lui Osborn exprima o atitudine rezonabilă, chiar puțin sentimentală.

— Este acest lucru suficient de personal pentru dumneavoastră?

24.

McVey ieși din hotel și traversă strada, îndreptându-se către mașină. Intuiția îi spunea două lucruri despre Osborn: primul, că nu avea nimic de-a face cu crimele din Londra, iar al doilea, că o iubea sincer pe Vera Monneray, indiferent cu cine se culca aceasta.

Închizând portiera de la Opel, McVey își puse centura de siguranță și porni mașina. Puse în funcțiune ștergătoarele de parbriz, căci afară ploaia nu mai contenea, întoarse mașina și se îndreptă înapoi spre hotelul la care stătea. Osborn nu reacționase diferit față de majoritatea oamenilor care erau interogați de poliție, mai ales dacă erau nevinovați. Gama de emoții mergea de obicei de la șoc la spaimă, apoi la indignare, și de cele mai multe ori se termina cu enervare – uneori cu amenințări că-l vor da în judecată pe polițist, alteori întregul departament de poliție – sau cu un schimb politicos de replici, când polițistul explica faptul că interogatoriul lui nu era ceva personal, că el trebuia doar să-și facă meseria, își cerea iertare pentru deranj și pleca. Ceea ce făcuse și el.

Nu Osborn era omul lui. Pe Vera Monneray ar fi putut s-o pună în agendă pentru o verificare ulterioară, pentru că era o persoană cu pregătire medicală, care acumulase probabil și o anumită experiență chirurgicală. În această privință, ea corespundea profilului și fusese și la Londra în momentul în care avusese loc ultima crimă, numai că ea și cu Osborn își asigurau alibiurile unul altuia pentru orice vor fi făcut acolo. Poate că fuseseră bolnavi, așa cum afirmase Osborn, sau poate că-și petrecuseră vremea giugiulindu-se unul pe altul, iar dacă ea ieșise pentru o oră sau două, nu o văzuse nimeni din cei de la hotel, iar Osborn, din cauză că se credea îndrăgostit de ea, i-ar

asigura un alibi chiar dacă lucrurile ar sta așa. Mai mult, era convins că dacă ar verifica-o, ea ar apărea cu o reputație neștirbită, fără cazier sau altceva. Dacă ar fi împins lucrurile și mai departe, nu ar fi făcut decât să-l pună pe Lebrun într-o lumină proastă și ar fi putut sfârși prin a deranja nu numai întregul departament, însă probabil chiar întreaga Franță.

Ploaia începu să cadă cu mai multă putere, iar McVey începu să se îngrijoreze din cauză că nu știa acum mai multe despre omorurile prin decapitare decât în momentul în care începuse să lucreze la caz, adică cu mai mult de trei săptămâni în urmă. Însă, în afară de situațiile în care aveai imediat noroc, așa se întâmpla de obicei. Asta era de obicei activitatea la Omucideri. Detaliile fără sfârșit, sutele de piste false pe care trebuia să le verifici, apoi revenirea în același punct, o nouă pistă de urmat. Rapoartele, hârțogăraia, interogatoriile nenumărate care violau intimitatea unor străini. Uneori aveai noroc, dar de cele mai multe ori nu. Oamenii se enervau pe tine și nici nu puteai să-i blamezi pentru acest lucru. De câte ori nu fusese întrebat de ce făcea acest lucru! De ce-și consumase întreaga viață pentru această slujbă urâtă, enervantă și îngrozitor de morbidă? De obicei nu făcea decât să ridice din umeri și răspundea că într-o zi se trezise și își dăduse seama că făcea toate astea ca să-și câștige existența. Numai că în sinea lui știa și de aceea făcea asta. Nu știa de unde venise la el sau cum de o dobândise. Știa însă ce era. Era convingerea că și morții aveau drepturile lor. Și la fel și prietenii și familiile care-i iubeau pe aceștia. Crima era un lucru îngrozitor și nu puteai lăsa pe cineva să scape după ce comitea una. Mai ales dacă gândeai așa și dacă aveai experiența și autoritatea necesare pentru a face ceva în acest sens.

Făcu o curbă largă la stânga și McVey se trezi traversând un pod peste Sena. Nu asta

intenționase. Iar acum era dat complet peste cap și nu avea nici cea mai vagă idee unde se afla. Următorul lucru pe care-l făcu în mod conștient fu să intre în fluxul traficului care trecea pe lângă Turnul Eiffel. Așa se întâmpla când câte un mărunțiș din acela care-l sâcâia întotdeauna după un interogatoriu sau o discuție începea să-l înțepe prin diverse zone ale conștiinței sale. Era același gen de lucru care-l făcuse să sune la locuința Verei Monneray, numai ca să vadă cine va răspunde la telefon.

Trecu pe banda din stânga, atent la următoarea stradă laterală, și apoi o luă pe aceasta. Se deplasa de-a lungul marginii exterioare a unui parc, în care vedea la distanță, printre copaci, lucrătura masivă în metal de la baza Turnului Eiffel, acum luminată. Chiar în fața lui, o mașină porni de lângă bordură și intră în trafic. Încet, depăși locul respectiv, apoi dădu cu spatele și parcă. Ieși din mașină, își trase haina pe el să-l protejeze de ploaie, apoi își frecă palmele una de alta să și le încălzească. O clipă mai târziu mergea pe o alee de-a lungul marginii de la Parc du Champ de Mars, cu turnul profilându-se la distanță.

Zona parcului era cufundată în întuneric și nu se vedea mai nimic. Copacii de pe marginea aleii îl mai protejau cu crengile lor de vremea ploioasă și se strădui să rămână sub coroanele lor. Își putu vedea aburii respirației în aerul răcoros al nopții și suflă în mâini, însă în cele din urmă și le vârî în buzunarele de la impermeabil.

Evită cu grijă o zonă în care se refăcea trotuarul, apoi mai merse vreo cincizeci de metri în direcția zonei luminate, unde putea vedea cu claritate turnul ridicându-se spre cerul nopții. Deodată îi alunecară picioarele și aproape căzu. Se redresă, apoi mai merse puțin, unde se vedea un felinar care-și arunca lumina peste o bancă din parc. Lumina de la turn se împrăștia peste pajiștea pe unde tocmai venise. În mare parte, zona respectivă

fusese proaspăt săpată și era în curs de replantare. Se sprijini cu o mână de bancă, apoi ridică un picior și se uită la un pantof. Era ud și plin de noroi. La fel era și celălalt. Satisfăcut, se întoarse și porni înapoi spre mașină. Acesta era motivul pentru care venise. Fusese verificarea simplă a unui răspuns simplu, la o întrebare simplă. Osborn spusese adevărul în privința noroiului.

25.

Michele Kanarack nu-l mai văzuse niciodată pe soțul ei atât de distant și de rece. Acesta stătea pe un scaun, îmbrăcat în chiloți și un tricou uzat, și se uita pe fereastra de la bucătărie. Era ora nouă și zece seara. La ora șapte venise de la serviciu, se dezbrăcase și își pusese hainele imediat în mașina de spălat. Primul lucru pe care-l făcuse după aceea fusese să-și toarne niște vin, numai că se oprise brusc din băut după o jumătate de pahar. După aceea întrebase de cină, mâncase în tăcere și nu rostise de atunci niciun cuvânt.

Michele îl privi fără să știe ce să creadă. Fusese concediat, era sigură de asta. Nu avea nici cea mai mică idee de ce sau cum de se întâmplase acest lucru. Ultimul lucru pe care i-l spusese el fusese că urma să se ducă la Rouen cu *Monsieur* Lebec ca să caute amplasamentul unei noi brutării. Iar acum, la mai puțin de douăzeci și patru de ore după aceasta, uite-l cum stă, în chiloți și uitându-se lung în noapte.

Noaptea – acesta era un lucru pe care Michele îl moștenise de la tatăl ei. Avea patruzeci și unu de ani când i se născuse fiica și era un mecanic auto parizian pe vremea când armata nemților cucerise orașul. Membru al rezistenței, își petrecea câte trei ore în fiecare seară după ce venea de la serviciu stând pe acoperișul blocului, privind pe ascuns și înregistrând traficul militar nazist de pe strada de dedesubt.

Războiul se terminase de șaptesprezece ani când o adusese pe Michele, care avea patru ani, înapoi în apartament și o dusese sus pe acoperiș, pentru a-i arăta ce făcuse în timpul ocupației. Traficul de pe strada de sub ei devenise ca prin farmec plin de tancuri nemțești, camioane și motociclete. Pietonii erau soldați naziști cu puști și cu pistoale

automate. Nu conta faptul că Michele nu înțelesese scopul care stătea la baza acestor chestiuni. Important era faptul că, luând-o și ducând-o la clădirea aceea și călăuzind-o pe întuneric către acoperiș pentru a-i arăta cum și ce făcuse, el împărtășise cu ea un trecut secret și periculos. O făcuse și pe ea părtașă la ceva foarte personal și foarte important, și, când își aducea aminte de el, asta era ceea ce conta. Acum, privindu-l pe soțul ei, își dori ca și el să fie asemenea tatălui ei. Dacă veștile erau proaste, asta era. Se iubeau, erau căsătoriți, așteptau un copil. Întunericul de afară nu făcea decât ca această distanță dintre ei să fie și mai dureros de înțeles.

În partea cealaltă a încăperii, mașina de spălat se opri, terminându-și ciclul programat. Într-o clipă, Henri se ridică, deschise mașina de spălat și își scoase hainele de lucru. Se uită la ele, apoi înjură cu voce tare, apoi traversă camera și deschise nervos ușa de la un dulap. O clipă mai târziu, băgă rufele încă umede într-o pungă menajeră, pe care o prinse la capăt cu o legătură din plastic.

— Ce faci? întrebă Michele.

Acesta își ridică brusc privirile.

— Vreau să pleci, îi spuse el. Acasă la sora ta în Marsilia. Ia-ți din nou numele de fată și spune la toată lumea că te-am părăsit, că sunt un om de nimic și că n-ai nici cea mai mică idee unde m-am dus.

— Ce spui? întrebă Michele ca lovită de trăsnet.

— Fă ce ți-am spus! Vreau să pleci chiar acum! În seara asta.

— Henri, spune-mi te rog ce s-a întâmplat!

Ca răspuns, Kanarack aruncă pe jos punga de plastic și se duse în dormitor.

— Henri, te rog… Lasă-mă să te ajut…

Deodată ea își dădu seama că el vorbea serios. Intră în cameră după el speriată de moarte și rămase în ușă, în timp ce el scotea de sub pat două valize uzate, pe care le împinse înspre ea.

— Ia astea! spuse el. Poți să bagi destule în ele.

— Nu! Sunt soția ta! Ce naiba s-a întâmplat? Cum poți să spui asemenea lucruri fără nicio explicație?

Kanarack o privi lung. Voia să spună ceva, dar nu știa cum s-o facă. Apoi se auzi de afară o mașină care claxonă o dată, apoi de două ori. Ochii lui Michele se îngustară. Îl împinse deoparte și se duse la fereastră. Jos, în stradă, văzu Citroënul alb al lui Agnes Demblon, care rămăsese cu motorul pornit și din care se ridicau gazele de eșapament în aerul nopții.

Henri o privi și îi spuse:

— Te iubesc. Acum pleacă la Marsilia! Îți voi trimite bani acolo.

Michele se trase înapoi.

— Nu te-ai dus niciodată la Rouen! Ai fost la ea!

Kanarack nu îi răspunse.

— Pleacă naibii de aici, ticălosule! Du-te la blestemata ta de Agnes Demblon!

— Tu ești cea care trebuie să plece, spuse el.

— De ce? Se mută ea aici?

— Dacă asta este ceea ce vrei să afli, atunci bine. Da, se mută aici.

— Atunci du-te la dracu' și să nu te mai întorci niciodată! Du-te dracului, ticălos ordinar, și fii blestemat!

26.

— Înțeleg, spuse François Christian încet și fără emoție. Avea în mână un pahar cu coniac, pe care-l rotea ușor, cu privirile la focul din șemineu.

Vera nu spuse nimic. Fusese destul de dificil să-l părăsească, îi datora foarte mult și nu avea de gând să-l insulte nici pe el și nici pe ei amândoi, ridicându-se pur și simplu în picioare și ieșind din încăpere ca și cum ar fi fost o prostituată, pentru că nu era.

Era puțin înainte de ora zece. Tocmai terminaseră cina și stăteau în sufrageria spațioasă a unui apartament enorm de pe *rue* Paul Valéry, între Bulevardul Foch și Bulevardul Victor Hugo. Știa că François mai avea o casă și undeva la țară, în care locuiau soția lui și cei trei copii ai lor. Ea mai bănuia și faptul că avea în oraș mai mult de un singur apartament, dar nu-l întrebase niciodată nimic. Tot așa cum nu-l întrebase nici dacă ea era singura lui iubită, ceea ce bănuia că nu era adevărat.

Luă o gură de cafea și își ridică privirile înspre el. Rămăsese tot nemișcat. Avea părul închis la culoare, tuns îngrijit și era puțin încărunțit pe la tâmple. În costumul său cu dungulițe închis la culoare, cu manșetele albe, scrobite, ieșindu-i cu o precizie căutată din mânecile hainei cu două rânduri de nasturi, arăta exact ca un aristocrat, ceea ce și era. Inelul de cununie de pe inelarul stâng lucea în lumina flăcărilor, în vreme ce sorbea absent din băutură, cu privirea ațintită asupra focului. De câte ori o mângâiaseră mâinile lui? De câte ori o atinseseră așa cum numai el putea să o atingă?

Tatăl ei, Alexandre Baptiste Monneray, fusese ofițer de marină de carieră cu grad mare. Încă de timpuriu, ea, împreună cu mama și cu fratele ei

călătoriseră prin lumea întreagă, urmându-l pe la diversele lui însărcinări și baze militare navale. Când ea împlinise șaisprezece ani, tatăl ei se pensionase și devenise un consultant independent în cadrul apărării și se stabiliseră permanent într-o casă mare din sudul Franței. Acolo se întâmplase ca François Christian, pe vremea aceea subsecretar la Ministerul Apărării, să devină, printre alții, un oaspete frecvent în casa lor. Și tot acolo începuse și relația lor. François îi vorbise îndelung despre artă, despre viață și despre dragoste. Și într-o după-amiază foarte importantă, despre direcția în care urma să-și îndrepte ea studiile. Când ea îi spusese de medicină, el rămăsese surprins. Acesta era adevărul, se apărase ea. Nu numai că *dorea* să fie medic, dar era foarte hotărâtă să devină unul, dacă nu pentru altceva, atunci măcar pentru promisiunea sfidătoare pe care i-o făcuse tatălui ei la șase ani, când stăteau la masă într-o duminică seara și părinții ei discutau despre carierele adecvate pentru femei. Dintr-odată, ea îi anunțase că avea să se facă doctor. Tatăl ei o întrebase dacă vorbea serios, iar ea îi spusese că da. Își amintea până și zâmbetul ușor pe care el i-l aruncase mamei ei când acceptase alegerea Verei. Ea luase acel zâmbet ca pe o provocare. Niciunul dintre părinții ei nu credea că ea ar fi putut sau că va face acest lucru. În momentul acela se hotărâse să le demonstreze că nu aveau dreptate. Și chiar în clipa acelei hotărâri se întâmplase ceva și o lumină albă ușoară se ridicase în jurul ei și rămăsese acolo sclipind. Și, deși știa că nu mai era nimeni altcineva capabil să o vadă, se simțise încălzită și protejată de ea și simțise o forță mai mare decât orice experimentase până atunci. Și atunci o luase ca pe o confirmare că promisiunea făcută tatălui ei era ceva real și că destinul îi era pecetluit. Iar în aceeași după-amiază în care îi povestise acest lucru lui François Christian, aceeași lumină apăruse din nou și ea îi spusese că era acolo.

Zâmbind ca și cum ar fi înțeles exact despre ce era vorba, el îi luase mâna într-a lui și o încurajase din plin să-și urmeze visele.

La douăzeci de ani absolvise Universitatea din Paris și fusese acceptată imediat la Facultatea de Medicină din Montpellier, moment în care tatăl ei își mai înmuiase atitudinea și îi oferise întreaga lui binecuvântare. Un an mai târziu, după ce petrecuse vacanța de Crăciun la Calais împreună cu bunica ei, Vera se oprise la Paris să-și viziteze prietenii. Fără vreun motiv anume, avusese ideea intempestivă de a-l vizita pe François Christian, pe care nu-l mai văzuse de aproape trei ani. Fusese o decizie total inofensivă, fără vreun alt scop decât să-l salute. Numai că François era acum președintele Partidului Democrat Francez și era o figură politică foarte importantă și nu avea nici cea mai mică idee cum să ajungă la el prin întreg șirul acela de subordonați, așa că se dusese la biroul lui și ceruse să fie primită. Spre surpriza ei, fusese lăsată să intre aproape imediat.

În clipa în care intrase în încăpere și el se ridicase de pe scaunul de la birou ca s-o întâmpine, simțise că se petrecea ceva extraordinar. El comandase ceai și stătuseră așezați la fereastră, privind spre grădina din fața biroului său. Se întâlniseră când ea avea șaisprezece ani; acum avea aproape douăzeci și doi. În mai puțin de șase ani, adolescenta plină de îndrăzneală devenise o tânără femeie izbitor de frumoasă, foarte inteligentă și extrem de atrăgătoare. Dacă ea nu ar fi fost convinsă de asta, comportamentul lui i-ar fi confirmat-o întrutotul, și indiferent ce făcea, nu-și putea lua ochii de la el și nici el de la ea. În aceeași seară o adusese aici, în acest apartament. Luaseră cina, apoi o dezbrăcase pe canapeaua de lângă șemineul unde era așezat acum. Să facă dragoste cu el i se păruse cel mai natural lucru din lume. Și fusese așa și în continuare, în următorii patru ani, chiar dacă el devenise prim-ministru. Apoi apăruse

Paul Osborn în viața ei și în ceea ce părea o chestiune de câteva secunde, totul se schimbase.

— Bine, spuse el moale, răsucindu-se în scaun și păstrând în ochi, când li se întâlniră privirile, cea mai mare dragoste și cel mai mare respect pentru ea. Înțeleg.

Apoi puse paharul pe masă și se ridică în picioare. În acest timp, o privi din nou, ca și cum ar fi dorit să-și fixeze în minte pentru totdeauna imaginea ei. Pentru un timp ce păru îndelungat, nu făcu decât să stea acolo. În cele din urmă se întoarse și ieși din încăpere.

27.

Osborn stătea pe marginea patului și îl asculta pe Jake Berger cum se plângea de ochii care îl usturau și de nasul care îi curgea și de temperatura de treizeci și două de grade care cocea orașul Los Angeles sub presiune, ducând la o alertă de ceață de gradul întâi. Berger îi dădea înainte de la telefonul său din mașină de pe undeva între Beverly Hills și birourile lui opulente din Century City. Nu părea să conteze prea mult faptul că Osborn se afla în Paris, la zece mii de kilometri distanță, și că era posibil să aibă propriile lui probleme. Părea mai mult un copil răsfățat decât unul dintre avocații de vârf din Los Angeles, cel care-l îndrumase de la bun început pe Osborn către Kolb International și Jean Packard.

— Jake, ascultă-mă, te rog, reuși Osborn să-l întrerupă în cele din urmă, apoi îi povesti ceea ce tocmai se întâmplase: faptul că Jean Packard fusese omorât, vizita neașteptată a lui McVey, întrebările personale ale acestuia. Nu preciză nimic despre minciună, despre faptul că spusese că îl angajase pe Jean Packard pentru a descoperi cine era prietenul Verei, la fel cum evită să precizeze și motivul pentru care avusese nevoie de un detectiv particular încă de când îl sunase prima dată pe Berger.

— Ești sigur că era McVey? întrebă Berger.

— Îl cunoști?

— Dacă-l cunosc pe McVey? Care avocat care a apărat vreodată un suspect de crimă din orașul Los Angeles nu-l cunoaște? Este un tip dur și meticulos, cu tenacitatea unui pit-bull. Odată ce s-a băgat în ceva, nu se lasă până nu termină. Faptul că se află la Paris nu este o surpriză – expertiza lui McVey a fost căutată ani de zile de către departamentele neajutorate de la Omucideri de pe

tot globul. Întrebarea este: de ce-l interesează pe el Paul Osborn?

— Habar n-am! A apărut deodată și a început să-mi pună întrebări.

— Paul, spuse Berger direct. Despre McVey: el nu pune niciodată întrebări numai ca să se afle în treabă. Am nevoie de un răspuns sincer: ce se petrece acolo?

— Habar n-am, răspunse Osborn, fără nicio umbră de ezitare în voce.

Berger nu spuse nimic preț de o clipă, apoi îl preveni pe Osborn să nu discute cu nimeni altcineva, și dacă McVey avea să revină, să-i comunice acestuia să-l sune pe Berger în Los Angeles. Între timp, el va căuta pe cineva la Paris pentru a găsi o modalitate de a-i recupera pașaportul și să poată pleca naibii de acolo.

— Nu, interveni Osborn imediat. Nu face nimic! Voiam numai să știu despre McVey, asta-i tot. Mulțumesc pentru timpul acordat!

•

Succinilcolina – Osborn studie flaconul la lumina becului de la baie, apoi îl puse rapid în trusa de bărbierit, împreună cu pachetul sigilat de seringi, închise trusa și o ascunse printre mai multe cămăși din valiză pe care nu le mai despachetase.

Se spălă pe dinți, dădu pe gât două somnifere, încuie ușa de două ori, apoi se duse lângă pat și dădu la o parte cuvertura. Se așeză și abia atunci își dădu seama cât de obosit era. De la încordare îl durea fiecare mușchi din corp.

Fără îndoială, vizita lui McVey îl sleise cu totul, iar telefonul dat lui Berger fusese un strigăt de ajutor. Numai că după aceea, în timp ce rostea cuvintele în grabă, își dăduse seama deodată că nu sunase persoana potrivită, nici măcar profesional, căci apelase la cineva foarte calificat în consiliere legală, dar nu și sufletească. Adevărul era că îl solicitase pe Berger să-l scoată din Paris și din încurcătura aceea, așa cum mai devreme încercase

să-l solicite pe Jean Packard pentru a-l ucide pe Kanarack. În loc să-l sune pe Berger, ar fi trebuit să apeleze la psihologul lui din Santa Monica, să-i ceară ajutorul pentru a-și putea controla propria criză emoțională. Numai că nu avea cum să facă așa ceva fără să-și mărturisească intențiile criminale, iar dacă ar fi făcut asta, psihologul ar fi fost obligat prin lege să anunțe poliția. În afară de asta, singura persoană cu care ar mai fi putut discuta era Vera, numai că nu putea face acest lucru fără s-o incrimineze și pe ea. De fapt, nu era nicio diferență *cui* urma să se confeseze, pentru că decizia finală era și avea să fie numai a lui. Adică fie să-l lase în pace pe Kanarack, fie să-l ucidă.

Venirea lui McVey îl strânsese puțin cu ușa. Cu experiența și talentul lui, nu menționase numele lui Kanarack nici măcar o singură dată, dar cum putea Osborn să fie sigur că el chiar nu știa nimic? Cum putea fi sigur că, dacă ar fi continuat să-și ducă planurile la îndeplinire, poliția nu ar fi stat la pândă?

Osborn se întinse și stinse veioza de la cap și se întinse în pat pe întuneric. Afară, ploaia bătea încetișor în fereastră. Luminile de pe Bulevardul Kléber de dedesubt luminau stropii care se prelingeau pe sticla geamului și îi făcea să pară enormi, reflectați pe tavan. Închise ochii și își lăsă gândurile să zboare către Vera și la cum făcuseră dragoste în acea după-amiază. O putea vedea goală deasupra lui, cu capul dat pe spate și cu spatele atât de arcuit, încât părul ei lung îl atingea pe glezne. Singura mișcare era unduirea lentă, senzuală, înainte și înapoi, a zonei ei pelviene, în vreme ce făceau dragoste. Părea ca o sculptură. Era expresia a tot ceea ce putea fi mai feminin. Fată, femeie, mamă. În același timp solidă și lichidă, infinit de puternică și totuși fragilă până la disipare.

Adevărul era că o iubea și că îi păsa de ea într-un fel pe care nu-l mai experimentase până atunci.

Acest lucru avea sens doar dacă ajungeai la el din străfundurile sufletului, plin de dorința, de foamea și de intuirea miracolului că dragostea supremă dintre două persoane poate exista în realitate. Iar el știa dincolo de orice dubiu că, dacă ar fi fost ca amândoi să moară în clipa aceea, tot atunci ar fi fost reuniți în vastitatea spațiului, ar fi luat orice formă ar fi fost necesară și ar fi continuat să se întrepătrundă pe vecie. Dacă această viziune era romantică sau copilărească, sau chiar spirituală, nu avea nicio însemnătate, pentru că Paul Osborn considera că era adevărată. Iar el mai știa și că Vera simțea și ea același lucru, chiar dacă în felul ei. O dovedise mai devreme în ziua aceea, când îl dusese în apartamentul ei. Și acest lucru clarifica restul prin el însuși. Și asta însemna că dacă el și Vera aveau să-și continue relația, el nu putea permite demonului din interiorul lui să facă ceea ce făcuse tuturor relațiilor de dragoste pe care le experimentase încă din tinerețe. Adică să o distrugă. De data aceasta, demonul era cel care trebuia distrus. Inexorabil și pe vecie. Nu conta cât era de dificil, de periculos sau cu ce riscuri.

În cele din urmă, pe măsură ce somniferele își îndeplineau misiunea și somnul începu să-l cuprindă, demonul lui Paul Osborn se materializă în fața lui. Era gheboșat și amenințător și purta o haină prăfuită. Deși era întuneric, îl văzu ridicându-și capul. Avea ochii înfundați în orbite și privirea fixă, iar urechile îi erau depărtate de cap în unghi ascuțit. Avea capul răsucit într-o parte și nu putea să-i vadă fața cu claritate, și totuși el știu instinctiv că avea maxilarul pătrat și că avea o cicatrice care îi traversa obrazul până la buza de jos. Și nu era nicio îndoială, niciuna. Cel pe care-l văzu în fața ochilor săi nu era altul decât Henri Kanarack.

28.

Clic.

McVey știa că era ora 3:17 dimineața fără să se uite la ceas, pentru că ultima dată când se uitase fusese 3:11. Ceasurile digitale nu ar fi trebuit să facă niciun zgomot, numai că, dacă ascultai cu atenție, făceau. Iar McVey ascultase și numărase clicurile, pe când stătea adâncit în gânduri.

Se reîntorsese la hotel pe la unsprezece noaptea, după vizita la Osborn și după incursiunea făcută prin ploaie în fața Turnului Eiffel. Restaurantul minuscul al hotelului era închis, iar *room service* nu era disponibil, din cauză că nu exista această opțiune. Era genul acela de călătorie finanțată de Interpol cu toate cheltuielile incluse. Adică un hotel la limita decenței, cu covoarele decolorate, patul denivelat, mâncarea cu cocoloașe, asta dacă reușeai să ajungi între orele șase și nouă dimineața, și între șase și nouă seara.

Nu-i rămăsese decât fie să se reîntoarcă în ploaie și să caute un restaurant care mai era încă deschis, fie să utilizeze „barul de onoare”, adică frigiderul micuț, mascat de un dulap, înghesuit între cel care avea rolul unui dulap de haine și baia care se inunda ori de câte ori foloseai dușul. McVey nu avea de gând să mai iasă pe ploaie, așa că ori alegea să folosească „barul de onoare”, ori va răbda de foame. Deschizându-l cu cheița anexată la brelocul pe care se afla și cheia de la cameră, găsise înăuntru niște brânză și biscuiți și un triunghi de ciocolată elvețiană. Scotocind pe acolo, mai găsise și o jumătate de sticlă de vin alb, care se dovedise un Sancerre foarte bun. După aceea, când deschisese din întâmplare sertarul de la masa de scris ca să verifice lista de prețuri a „barului de onoare”, înțelesese și motivul pentru care vinul Sancerre fusese atât de bun. Sticluța

aceea de jumătate de litru costa 150 de franci, ceea ce însemna în jur de treizeci de dolari americani. O nimica toată pentru un cunoscător, însă o avere pentru un simplu polițist.

Pe la unsprezece și jumătate se mai calmase, își scosese hainele și era pe punctul de a intra sub duș, când sunase telefonul. Comandantul Noble de la Scotland Yard îl sunase de acasă de la el, din Chelsea.

— Nu închide, McVey, te rog, îi spusese Noble. Îl am pe Michaels pe celălalt fir, patologul de la Home Office, și trebuie să-mi dau seama cum să fac să transform această conversație într-o conferință fără să decuplez pe vreunul.

McVey se înfășurase într-un prosop și se așezase la biroul lucios situat de partea cealaltă a patului.

— McVey? Mai ești acolo?

— Da.

— Doctore Michaels?

McVey auzise vocea tânărului doctor alăturându-se grupului:

— Sunt aici, spusese el.

— Bine, atunci. Doctore Michaels, spune-i dumneata prietenului nostru McVey ceea ce tocmai mi-ai comunicat mie mai înainte.

— Este vorba despre capul secționat de trup.

— Ai identificat persoana căreia îi aparține? se luminase McVey.

— Încă nu. Poate că ceea ce ne va comunica doctorul Michaels ne va ajuta să ne explicăm de ce identificarea acestuia este atât de problematică, spusese Noble. Continuă, doctore Michaels, te rog!

— Da, desigur, spusese Michaels și își dresese glasul. Așa cum vă amintiți, domnule detectiv McVey, rămăsese foarte puțin sânge în capul tăiat atunci când a fost găsit. De fapt, aproape deloc. Așa că a fost foarte dificil să stabilesc timpul de coagulare pentru a determina ora la care a intervenit decesul. Și totuși m-am gândit că dacă aș avea ceva mai multe informații, aș putea să vă

dau o estimare rezonabilă a intervalului de timp în care a fost omorât individul, însă după cum se pare, nu am cum.

— Nu înțeleg, spuse McVey.

— După ce ați plecat, am luat temperatura capului și am selectat câteva mostre de țesut, pe care le-am trimis la laborator să fie analizate.

— Și? întrebă McVey căscând; se făcuse târziu și îi era gândul mai mult la somn decât la crime.

— Capul a fost congelat. Congelat, apoi dezghețat, și apoi aruncat pe alee.

— Ești sigur?

— Da, domnule!

— N-aș putea spune că nu am mai văzut așa ceva și mai înainte, spuse McVey. Numai că de obicei poți spune imediat dacă e așa, deoarece țesuturilor prelevate din interiorul creierului le trebuie un timp mai îndelungat să se dezghețe. Interiorul capului este mai rece decât straturile care se apropie de suprafața craniului.

— Nu a fost cazul aici. A fost dezghețat complet.

— Termină ce ai de zis, doctore Michaels, îl grăbise Noble pe acesta.

— Când probele de țesut de la laborator au demonstrat că fusese congelat, pe mine încă mă preocupa faptul că pielea facială se mișca sub presiunea degetelor, așa cum s-ar fi întâmplat cu capul în condiții normale, adică dacă nu ar fi fost congelat.

— Unde vrei să ajungi?

— Am trimis capul cu totul doctorului Stephen Richman, un expert în micro-patologie de la Colegiul Regal de Patologie, pentru a vedea ce părere avea el despre congelare. M-a sunat imediat ce și-a dat seama ce se întâmplase.

— Și *ce* anume se întâmplase? întrebase McVey cu nerăbdare.

— Amicul nostru are o placă metalică în craniu. Aceasta este, fără îndoială, rezultatul unei operații

chirurgicale pe creier realizate cu ani în urmă. Țesutul cranian nu ar fi revelat nimic, însă metalul a făcut-o. Capul fusese congelat, dar nu de tot, ci până la aproximativ zero grade absolute.

— Mintea mea nu funcționează prea bine la această oră din noapte, doctore. Mă depășești.

— Zero absolut este o temperatură care nu se poate obține în știința congelării. De fapt, este o temperatură ipotetică, caracterizată prin absența totală a căldurii. Chiar și pentru ca o persoană să se poată apropia de această temperatură, ar necesita tehnici de laborator extrem de sofisticate, care utilizează atât heliu lichefiat, cât și sistem de răcire magnetică.

— Cât de rece este această temperatură de zero absolut? întrebase McVey, care nu auzise niciodată de acest lucru.

— În termeni tehnici?

— În orice fel de termeni.

— Minus două sute șaptezeci și trei virgulă cincisprezece grade Celsius sau minus patru sute cincizeci și nouă virgulă șaizeci și șapte grade Fahrenheit.

— Iisuse Hristoase, asta înseamnă aproape trei sute de grade sub zero!

— Da, chiar așa.

— Și ce se întâmplă atunci, presupunând că reușești să atingi zero absolut?

— Tocmai am verificat acest lucru, McVey, intervenise Noble. Asta înseamnă că este un punct în care ar înceta complet mișcările liniare ale tuturor moleculelor unei substanțe.

— Fiecare atom al structurii acesteia ar rămâne într-o mișcare absolută, adăugase Michaels.

•

Clic.

De data aceasta, McVey se uită la ceas. Era vineri, 7 octombrie, ora 3:18 dimineața.

Nici comandantul Noble și nici doctorul Michaels nu avuseseră vreo idee de ce ar fi

încercat cineva să congeleze un cap până la acea temperatură, și apoi să se debaraseze de el. McVey nu avea nici el nici cea mai vagă idee, de asemenea. Exista posibilitatea să fi apărut de la organizațiile acelea de congelare criogenică care preluau trupurile celor decedați recent și le congelau în speranța că într-un anumit moment din viitor, când va exista un tratament pentru afecțiunea care îi ucisese, trupurile vor fi decongelate, tratate și apoi readuse la viață. Pentru orice om de știință din lume, acesta era doar un vis irealizabil, numai că oamenii credeau în aceste lucruri și existau companii care furnizau aceste servicii în mod legal.

Existau două asemenea companii în Marea Britanie. Una era la Londra, iar cealaltă la Edinburgh, iar Scotland Yard urma să le verifice pe amândouă dis-de-dimineață. Poate că omul lor nu fusese ucis, poate capul îi fusese tăiat după ce murise și păstrat deoparte special pentru vreun moment propice din viitor. Poate era propria lui investiție. Poate că el singur își investise economiile de-o viață în congelarea propriului său cap. Oamenii făcuseră și lucruri mai trăsnite.

McVey încheiase convorbirea, spunându-le că va veni la Londra a doua zi și solicitase ca toate cele șapte trupuri decapitate să fie examinate cu raze X, pentru a se vedea dacă vreunul dintre ele suferise vreo intervenție chirurgicală prin care li se implantase metal în schelet. Articulații coxo-femurale artificiale, șuruburi care să susțină oase fracturate – metale care ar fi putut fi analizate, așa cum fusese și placa de oțel din capul personajului lor neidentificat. Iar dacă avea vreunul metal în el, cadavrele trebuiau trimise de urgență doctorului Richman de la Colegiul Regal, pentru a determina dacă nu fuseseră și acestea congelate la fel.

Poate că aceasta era breșa pe care o căutau, genul de chestiune rămasă „întâmplător” la fața locului, de obicei chiar în fața nasului

investigatorului, dar care la prima, a doua, a treia sau chiar a zecea privire încă rămânea cu totul de neobservat; genul acela care aproape întotdeauna schimba macazul în cazurile dificile de omucideri; asta dacă polițistul care întreprindea investigația persevera suficient de mult încât să analizeze acel lucru încă o dată.

•

Clic.

3:19 dimineața. Ridicându-se de pe scaun, McVey trase cuvertura și se lăsă să cadă în pat. Deja *era* „mâine”. Cu greu își mai putea aduce aminte de ziua de joi. Nu era plătit cum se cuvenea pentru genul acesta de ore de lucru. Însă dacă stătea să se gândească, niciun polițist nu era plătit suficient.

Poate capul acela congelat îi va conduce la ceva, dar mai probabil că nu, după cum fusese și povestea aceea cu Osborn, care nu dusese nicăieri. Osborn era un tip simpatic, foarte tulburat și îndrăgostit. Ce chestie, să te duci într-o călătorie de afaceri și să te îndrăgostești de prietena prim-ministrului!

McVey era pe punctul de a stinge lumina și de a se băga sub pătură când își zări pantofii plini de noroi care se uscau sub masă, unde îi lăsase. Cu un oftat, se dădu jos din pat, îi luă și apoi se duse, pășind ușor, către baie, unde îi lăsă pe pardoseală.

•

Clic.

Ora 3:24. McVey se băgă sub pătură, se răsuci, stinse lumina, apoi își puse din nou capul pe pernă. Dacă Judy ar mai fi fost în viață, l-ar fi însoțit și ea în această călătorie. Singurul loc unde călătoriseră vreodată împreună, în afară de excursiile destinate pescuitului de la Big Bear, fusese în Hawaii. Stătuseră acolo două săptămâni în 1975. Nu-și permiseseră niciodată un concediu în Europa. Ei bine, și-ar fi permis de data asta. Nu ar fi fost

condiții de lux, dar asta nu avea nici cea mai mică importanță; Interpolul ar fi achitat totul.

•

Clic.

Ora 3:26. „Noroiul!” spuse McVey deodată cu voce tare și se ridică în capul oaselor. Aprinse din nou lumina, dădu pătura la o parte și se îndreptă către baie. Se aplecă, luă în mână unul dintre pantofi și îl privi cu atenție. Apoi îl luă și pe celălalt și făcu același lucru. Noroiul de pe ei era cenușiu, aproape negru. Iar noroiul de pe adidașii lui Osborn fusese roșiatic.

29.

Michele Kanarack se uită la ceas, în vreme ce trenul ieșea din Gare de Lyon, îndreptându-se spre Marsilia. Era ora 6:54 dimineața. Nu-și luase niciun bagaj cu ea, nu avea decât poșeta. Luase un taxi de la blocul în care locuiau la un sfert de oră după ce văzuse Citroënul lui Agnes Demblon așteptând în fața blocului. Ajunsă la gară, își cumpărase un bilet la clasa a doua spre Marsilia, apoi găsise o bancă și se așezase. Urma să aștepte vreo nouă ore, dar nu-i păsa. Nu-și dorea nimic de la Henri, nici măcar copilul care fusese conceput din dragoste nu mai departe decât cu opt săptămâni în urmă. Bruschețea a ceea ce se întâmplase fusese copleșitoare. Cu atât mai mult, cu cât nu fusese prevestită de nimic.

Odată ieșit din gară, trenul prinse viteză, iar Parisul se pierdu în ceață. Douăzeci și patru de ore mai devreme lumea ei fusese caldă și vie. În fiecare zi, sarcina o umplea de mai multă bucurie decât în ziua precedentă, și acest lucru nu se schimbase, apoi Henri o sunase și îi spusese că se ducea la Rouen cu *Monsieur* Lebec să prospecteze zona în legătură cu deschiderea unei noi brutării, poate chiar, după cum se gândise ea, cu promisiunea unui post de conducere. Apoi, ca o fluturare din mână, totul dispăruse. Totul. Fusese mințită și înșelată. Nu numai asta, dar fusese și o proastă. Ar fi trebuit să fie conștientă de puterea pe care cățeaua aceea de Agnes Demblon o avea asupra soțului ei. Poate că știuse în permanență acest lucru, dar refuzase să accepte. Pentru asta nu se putea blama decât pe ea însăși. Care femeie și-ar lăsa soțul să fie luat cu mașina și dus la serviciu în fiecare zi de către o femeie necăsătorită, indiferent cât de neatrăgătoare ar fi fost aceasta? Dar de câte ori nu o asigurase Henri: „Agnes nu

este decât o veche prietenă, iubita mea, o fată bătrână. Ce m-ar putea interesa la ea?”

„Iubita mea”. Încă îl mai putea auzi rostind aceste cuvinte, și asta îi făcea rău. În starea în care era acum, ar fi putut să-i ucidă pe amândoi, fără să mai stea pe gânduri. Pe fereastră se vedea cum imaginile din oraș făcuseră treptat loc peisajului de țară. Un alt tren trecu zgomotos pe lângă ei, îndreptându-se spre Paris. Michele Kanarack nu se va mai întoarce niciodată în Paris. Henri și tot ceea ce îl privea era un subiect închis. Terminat. Sora ei va trebui să înțeleagă acest lucru și să nu încerce să o convingă să se reîntoarcă la el. Cum îi spusese el? „Ia-ți din nou numele de fată.” Chiar asta o să facă. Imediat ce își va putea găsi o slujbă și își va permite un avocat. Se lăsă pe spate, închise ochii și ascultă sunetul trenului în vreme ce acesta se deplasa în viteză pe șinele de cale ferată înspre sudul Franței. Astăzi era 7 octombrie. Peste exact o lună și două zile, ea și cu Henri împlineau opt ani de căsătorie.

•

La Paris, Henri Kanarack dormea covrigit în poziția fetală într-un fotoliu comod, tapițat, din sufrageria lui Agnes Demblon. La ora 4:45 o dusese pe Agnes cu Citroënul la serviciu, și apoi se reîntorsese în apartamentul ei. Locuința lui de pe Bulevardul Verdier 175 era goală. Oricine s-ar fi dus acolo, nu ar fi găsit pe nimeni acasă și nici nu ar fi avut vreun indiciu unde se duseseră. Sacul menajer verde în care-și pusese hainele de lucru, lenjeria intimă, pantofii și șosetele, fusese aruncată în cuptorul de la subsol și se vaporizase în câteva secunde. Toate lucrurile pe care le purtase în timpul uciderii lui Jean Packard se filtraseră până acum în aerul nopții și zăceau împrăștiate microscopic peste peisajul din Montrouge.

La șaisprezece kilometri distanță, de partea cealaltă a Senei, Agnes Demblon stătea la biroul ei de la etajul al doilea al brutăriei, facturând banii

care intrau întotdeauna în cont pe șapte ale lunii. Îi prevenise deja pe *Monsieur* Lebec și pe angajații lui că Henri Kanarack fusese chemat de urgență în afara orașului într-o problemă de familie și că probabil nu va reveni la serviciu timp de cel puțin o săptămână. Pe la ora 6:30 ea deja pusese avertizări scrise de mână la telefonul de la centrală și la ghișeul principal, cerând ca orice persoană care se interesa de domnul Kanarack să fie direcționată către ea.

•

Cam pe la aceeași oră, McVey se deplasa cu grijă prin parcul Champ de Mars din fața Turnului Eiffel. Lumina picurată a dimineții îi revela aceeași grădină dreptunghiulară întoarsă pe dos pe care o văzuse și în seara precedentă. Mai departe, putu să vadă și mai multe poteci săpate pentru reconfigurare. Dincolo de acestea erau și mai multe poteci care nu erau săpate încă, paralele unele cu altele, intersectându-se cu alte poteci la intervale de aproximativ cincizeci de metri. Deplasându-se pe întreaga lungime a parcului pe o latură a acestuia, traversă și reveni la cealaltă, studiind în acest timp aspectul solului. Nu reuși să găsească nicăieri decât pământul de culoare negru-cenușiu care îi murdări pantofii din nou cu noroi.

Se opri, apoi se întoarse înapoi să vadă dacă nu-i scăpase ceva. În timp ce făcu acest lucru, văzu un paznic care se îndrepta spre el. Individul nu vorbea deloc engleza, iar franceza lui McVey era îngrozitoare. Și totuși, încercă:

— Noroi roșu. Înțelegi? Noroi roșu. Se găsește pe undeva pe aici? întrebă McVey, arătând înspre pământ.

— „Noroș”? întrebă individul.

— Nu, roșu! Culoarea roșie! RO-ȘU! îi strigă McVey.

— RO-ȘU, repetă individul, apoi îl privi ca și cum ar fi fost sărit de pe fix.

Era prea devreme pentru așa ceva. O să se ducă la Lebrun și o să-l aducă aici să pună el întrebările.

— *Pardon,* spuse el, cu pronunția cea mai bună de care era în stare, și era pe punctul de a pleca, însă zări deodată o batistă roșie care-i ieșea individului din buzunarul de la spate. Arătând înspre aceasta, spuse: Roșu.

Dându-și seama ce-i arăta, individul o scoase și i-o oferi lui McVey.

— Nu, nu, îi spuse McVey, făcându-i semn și din mână. Culoarea.

— A! spuse individul cu fața strălucindu-i de satisfacție. *La couleur*![8]

— *La couleur*! repetă McVey, triumfător.

— *Rouge* roșu, spuse individul.

— *Rouge,* repetă McVey, încercând să graseieze ca un parizian adevărat. Apoi, aplecându-se, luă o mână de noroi cenușiu. *Rouge*? întrebă el.

— *Le terrain*[9]?

McVey încuviință din cap.

— *Rouge terrain*? întrebă el, arătând cu mâna înspre grădinile înconjurătoare.

Individul îl privi fix pentru o clipă, apoi făcu și el cu mâna același gest ca McVey spre grădinile înconjurătoare. *Rouge terrain.*

— *Oui*! se lumină McVey la față.

— *Non,* răspunse individul.

— Nu?

— Nu!

•

Reîntors la hotel, McVey îl sună pe Lebrun și îi spuse că-și făcea bagajele ca să plece înapoi la Londra, și că avea sentimentul din ce în ce mai acut că Osborn nu era chiar atât de nevinovat cum crezuse el la început, și că poate ar merita să-l țină sub supraveghere până în ziua următoare, când urma să-și recupereze pașaportul și să plece cu avionul spre Los Angeles.

— A, și încă ceva, adăugă el. Are niște chei de Peugeot.

După treizeci de minute, la ora 8:05, o mașină de poliție fără număr de înmatriculare parcă lângă bordură, pe partea cealaltă a hotelului la care stătea Paul Osborn, pe Bulevardul Kléber. În interiorul acesteia, un polițist în civil își desfăcu centura de protecție și se așeză comod pentru supraveghere. Dacă Osborn urma să iasă, plecând fie pe jos, fie așteptând să i se aducă mașina, polițistul avea să-l vadă oricum. Un telefon cu scuzele de rigoare că sunase la un număr greșit confirmase faptul că Osborn se afla încă în camera lui. O verificare făcută la companiile de închiriere de mașini furnizase anul, culoarea și numărul de înmatriculare de la Peugeot-ul închiriat de Osborn.

La ora 8:10, o altă mașină de poliție fără număr de înmatriculare îl luă pe McVey de la hotel ca să-l ducă la aeroport, un gest de politețe datorat lui Lebrun și Secției Întâi a Prefecturii de Poliție din Paris. După încă cincisprezece minute se aflau tot în trafic. McVey știa deja suficient de multe despre Paris ca să-și dea seama că șoferul lui nu luase drumul către aeroport. Avusese dreptate. După cinci minute, acesta parcă în garajul de la sediul poliției.

La ora 8:45, purtând același costum cenușiu șifonat care îi devenise din nefericire caracteristic, McVey se așeză de partea cealaltă a biroului lui Lebrun și examină fotografia de șaisprezece centimetri pe douăzeci și cinci a unei amprente. Amprenta era a unui deget întreg, iar imaginea era prelucrată clar și fusese obținută de pe ciobul de sticlă pe care-l găsiseră cei din echipa de specialiști de la Omucideri în apartamentul lui Jean Packard. Bucata de sticlă fusese trimisă la laboratorul de examinare a amprentelor de la Interpolul din Lyon, unde un expert în calculatoare a lucrat pe amprentă până când pata respectivă a devenit perfect identificabilă. Amprenta fusese apoi scanată, mărită, fotografiată și trimisă înapoi lui Lebrun la Paris.

— Ai auzit de doctorul Hugo Klass? întrebă Lebrun, aprinzându-și o țigară și revenind cu privirea la ecranul gol al calculatorului său.

— Un german expert în amprente, spuse McVey, punând fotografia înapoi într-un dosar, pe care-l închise. De ce mă întrebi?

— Voiai să mă întrebi despre acuratețea prelucrării, am dreptate?

McVey încuviință din cap.

— Klass operează acum în afara sediului Interpolului. A lucrat cu un portretist în domeniul calculatoarelor pe amprenta originală, până când au reușit să obțină un model lizibil al acesteia. După aceea, Rudolf Halder de la Interpolul din Viena a făcut un test de confirmare cu un fel de comparator optic de medicină legală pe care el și cu Klass l-au realizat împreună. Nicio bombă inteligentă nu ar putea fi mai precisă.

Lebrun privi înapoi la ecranul calculatorului. Aștepta un răspuns la o cerere de identificare pe care o făcuse la centrul de date al Interpolului din Lyon cu toate cazierele. Prima lui căutare i se returnase cu răspunsul „neînregistrat” în Europa. Cea de a doua revenise ca „neînregistrat” în America de Nord. Cea de a treia cerere a sa era pe „căutare automată” și lansase calculatorul în cercetarea „datelor anterioare”.

McVey se aplecă și luă o ceașcă cu cafea amară. Nu conta cât de mult încerca să fie un polițist contemporan și să utilizeze tehnologiile avansate rapide și pe scară largă care îi erau disponibile, pur și simplu nu reușea să-și scoată din sistem școala veche. Din punctul lui de vedere, îți făceai activitatea de teren până când îți găseai omul și dovezile care să susțină acest lucru. Apoi îl încolțeai *mano a mano* până când acesta ceda. Și totuși, știa că mai devreme sau mai târziu ar fi mai bine să-și schimbe metoda și să-și îmbunătățească traiul.

Se ridică, ocoli biroul lui Lebrun și privi înspre ecran. Exact atunci, un fișier de „căutare” apăru de la Interpolul din Washington. După șapte secunde, pe ecran apăru numele MERRIMAN, ALBERT JOHN: căutat pentru crimă, tentativă de omor, furt armat, extorcare – în Florida, New Jersey, Rhode Island, Massachusetts.

— Ce tip drăguț, spuse McVey.

Apoi ecranul redeveni alb, după care mai apăru doar acest mesaj: DECEDAT, NEW YORK CITY – 22 DECEMBRIE 1967.

— Decedat? întrebă Lebrun.

— Calculatorul dumitale super-isteț a obținut un individ mort care ucide oamenii din Paris. Cum ai de gând să explici acest lucru presei? întrebă McVey fără expresie.

Lebrun o luă ca pe un afront.

— În mod evident, Merriman și-a înscenat propria moarte și și-a luat o nouă identitate.

McVey zâmbi din nou.

— Ori asta, ori Klass și Halder nu sunt de fapt ceea ce se presupune că sunt.

— Dumitale nu-ți plac europenii, McVey? întrebă Lebrun cu seriozitate.

— Numai atunci când vorbesc o limbă pe care nu o înțeleg, spuse McVey și plecă, cu privirile ațintite în tavan, apoi se întoarse. Să presupunem că dumneata, Klass și Halder aveți dreptate, și acesta chiar este Merriman. De ce ar fi ieșit din ascunzătoare după toți acești ani ca să ucidă un detectiv particular?

— Din cauză că a fost ceva care l-a forțat să iasă. Probabil ceva la care lucra Jean Packard.

Pe ecranul calculatorului lui Lebrun apăru comanda: DESCRIERE FIZICĂ – FOTOGRAFIE – AMPRENTE – D/N? Lebrun apăsă litera D pe tastatură. Ecranul se șterse, apoi pe el apăru o altă comandă: DOAR FAX – D/N? Din nou, Lebrun apăsă pe D. După două minute, începu să se listeze o fotografie, descrierea fizică a amprentelor lui

Albert Merriman. Fotografia îl reprezenta pe Henri Kanarack așa cum arăta în urmă cu aproape treizeci de ani. Lebrun o examină, apoi i-o înmână lui McVey.

— Nu mi-e cunoscut, spuse McVey.

Scuturând scrumul de țigară de pe mâneca hainei, Lebrun apucă telefonul și-i spuse persoanei de la capătul celălalt al firului să se ducă înapoi în apartamentul lui Jean Packard și în biroul acestuia, și să verifice mai amănunțit decât o făcuseră prima dată.

— Aș mai sugera, de asemenea, să aduceți un portretist din cadrul poliției, să vedeți dacă nu-i poate realiza portretul lui Albert Merriman așa cum ar trebui să arate acum, spuse McVey, apoi își luă geanta uzată din piele maro care îi servea și de servietă, și de trusă portabilă de criminologie, îi mulțumi lui Lebrun pentru cafea, și apoi adăugă: Știi unde să mă găsești la Londra dacă tânărul nostru Osborn face ceva ce nu ar trebui înainte de a pleca spre Los Angeles.

Acestea fiind spuse, se îndreptă către ușă.

— McVey, îi spuse Lebrun când acesta ajunse la ușă, Albert Merriman a decedat în… New York.

McVey se opri, apoi se întoarse ușor, tocmai la timp ca să vadă un rânjet care îi înflorea pe față lui Lebrun.

— Din colegialitate, McVey! Nu vrei să dai dumneata acest telefon, *s'il vous plaît*[10]?

— Din colegialitate.

— *Oui.*

30.

La distanță mai mică de o aruncătură de băț de clădirea de pe *rue* de la Cité, unde McVey stătea cu telefonul lui Lebrun în mână, încercând să ia legătura cu Departamentul de Poliție al orașului New York în legătură cu răposatul Albert Merriman, Vera Monneray se deplasa de-a lungul zonei Porte de la Tournelle, privind absentă traficul de pe Sena. I se păruse corect din partea ei să pună punct relației cu François Christian. Știa că vestea îi produsese durere acestuia, și totuși o făcuse cât putuse mai frumos și mai respectuos. Își spunea că nu-l părăsise pe unul dintre cei mai stimați membri ai guvernului francez pentru un chirurg ortoped din Los Angeles. Adevărul adevărat era că nici ea, nici François nu ar fi putut continua tot așa și, în același timp, să continue să evolueze. Iar viața fără evoluție nu ar fi dus decât la ofilire și, în cele din urmă, la moarte. Ea nu făcuse altceva decât un act personal de supraviețuire, ceva ce François i-ar fi făcut el însuși în timp, când ar fi ajuns în cele din urmă la concluzia că adevărata lui iubire le aparținea soției și copiilor săi.

Când ajunse la capătul de sus al unui lung șir de trepte, ea se întoarse și privi înspre Paris. Observă curbura Senei și arcadele grandioase de la Notre Dame ca și cum ar fi fost pentru prima oară. Copacii, acoperișurile și traficul de pe bulevarde erau ceva cu totul nou pentru ea, la fel ca și sporovăiala romantică a trecătorilor. François Christian era un bărbat cumsecade și ea era recunoscătoare că acesta făcuse parte din viața ei. Acum, se simțea la fel de recunoscătoare și pentru faptul că totul luase sfârșit între ei doi. Poate și din cauză că nici măcar nu reușea să-și mai aducă

aminte de când nu se mai simțise atât de lipsită de constrângeri și complet liberă.

Se răsuci spre stânga și începu să traverseze podul către apartamentul în care locuia. Încercă în mod deliberat să nu se gândească la Paul Osborn, numai că nu se putu abține. Gândurile i se îndreptau mereu către el. Voia să creadă că el o ajutase să se elibereze. Prin faptul că-i acordase atenție, că o adorase chiar, el îi reînnoise încrederea în ea însăși, că era o femeie independentă, inteligentă și atractivă din punct de vedere sexual, complet capabilă să-și conducă singură viața. Și acest lucru îi dăduse încrederea și curajul de a rupe legătura cu François. Numai că asta era numai o parte, și a nu recunoaște acest lucru ar fi însemnat să se mintă singură. Doctorul Paul Osborn suferea, iar ei îi păsa de faptul că el suferea. Pe de o parte voia să creadă că grija și preocuparea făceau parte din instinctul ei de femeie. Asta făceau femeile când simțeau suferința în cineva apropiat de ele. Numai că nu era chiar așa de simplu, iar ea știa acest lucru. Ceea ce dorea ea era să-l iubească până când suferința ar fi încetat, și după aceea să-l iubească și mai mult.

— *Bonjour, mademoiselle*[1], îi spuse voios un portar îmbrăcat în uniformă, cu fața rotundă, care îi ținu deschisă ușa exterioară din fier forjat de la clădirea în care locuia.

— *Bonjour, Philippe,* îi zâmbi ea și trecu pe lângă el înspre hol, apoi urcă rapid treptele lustruite, din marmură, către locuința ei de la etajul al doilea.

Intră, închise ușa și traversă holul, intrând în salonul pentru dineuri cu aspect pretențios. Pe masă se afla o vază cu două duzini de trandafiri roșii, cu tulpinile lungi. Nu avea nevoie să se uite la cartea de vizită ca să știe cine îi trimisese, și totuși se uită. „*Au revoir. François*.”

Scrisese biletul personal. François îi spusese că înțelege, și chiar înțelegea. Biletul și florile

însemnau că vor rămâne întotdeauna prieteni. Vera luă cartea de vizită în mână pentru o clipă, apoi o strecură înapoi în plic și se duse în sufragerie. Într-un colț se afla o pianină. De partea cealaltă a acesteia se aflau două canapele voluminoase, așezate în unghi drept una față de cealaltă, cu o măsuță lungă din abanos și cristal între ele. La dreapta se afla ușa dinspre hol și spre cele două dormitoare, și biroul care se continua din acesta. La stânga era camera unde lua masa. Dincolo de aceasta era o debara și bucătăria.

Afară, norii coborâseră și întunecau orașul. Culoarea sumbră și cenușie făcea ca totul să pară înconjurat de o aură de tristețe. Pentru prima dată apartamentul i se păru imens și greoi, lipsit de căldură sau de confort, un loc pentru cineva mai pretențios și mult mai în vârstă decât ea.

O aură de singurătate la fel de întunecată ca și cerul care sigila Parisul plutea deasupra ei și, fără să se gândească, își dori ca Paul să se afle și el acolo. Dorea să-l atingă și să fie atinsă de el, la fel cum făcuseră cu o zi în urmă. Dorea să se afle cu el în dormitor și sub duș și în orice alt loc ar fi dorit el s-o ducă. Își dorea să-l simtă în interiorul ei și să facă dragoste cu el încontinuu, până la durere.

Își dorea acest lucru atât pentru el, cât și pentru ea. Era important ca el să înțeleagă că ea știa despre acea zonă întunecată. Și, chiar dacă ea nu știa ce era, chiar dacă el nu-i putea spune că era perfect normal ca el să aibă încredere în ea. Pentru că la vremea potrivită, el i-ar spune, totuși, și ar face împreună ceva să rezolve situația. Însă pentru moment, ceea ce el trebuia să știe mai mult ca orice era că ea va fi acolo pentru el, oricând și pentru oricâtă vreme avea el nevoie.

31.

Filmul din 1961 *West Side Story* cu Natalie Wood rula în versiunea originală, în limba engleză, la un cinematograf micuț de pe Boulevard des Italiens. Filmul dura 151 de minute, iar Paul Osborn urma să se ducă la cel de-al doilea spectacol, cel de la ora patru. Când era la facultate, urmase două cursuri succesive de istoria cinematografiei și scrisese o lucrare stufoasă despre translarea spectacolelor muzicale de scenă ca filme pe marile ecrane. *West Side Story* fusese punctul central al disertației lui și încă și-l amintea destul de bine încât să convingă pe oricine că abia văzuse filmul.

Cinematograful de pe Boulevard des Italiens se afla la jumătatea distanței dintre hotelul la care stătea și brutăria unde lucra Kanarack, și se afla câte o stație de metrou la mai puțin de cinci minute de mers pe jos în trei direcții de acolo.

Osborn încercui cu pixul numele cinematografului, apoi împături ziarul și se ridică de la măsuța unde stătuse. Traversă sala de mese a hotelului pentru a-și achita nota pentru micul dejun, și aruncă o privire afară. Încă mai ploua.

Intră în holul hotelului și privi în jurul său. Trei angajați ai hotelului se aflau la birourile lor, iar afară, două persoane se adăposteau sub paravanul din dreptul ușii, în timp ce portarul chema un taxi. Asta era tot, nu mai era nimeni altcineva.

Se îndreptă spre ascensor, apăsă pe buton, iar ușile se deschiseră imediat. Intră și urcă singur până la etajul la care stătea. În acest timp, cântări cu mare atenție situația cu McVey. Era convins că Jean Packard fusese ucis de către Kanarack. Întrebarea era, însă: poliția cunoștea acest lucru? Sau, și mai la obiect, știau aceștia că el îl angajase pe detectivul particular să-l găsească pe Kanarack?

După cum văzuse el însuși, ceea ce știa poliția și felul cum aflau aceștia informațiile, depășea nivelul oamenilor de rând, și aici era inclus și el. În cel mai rău caz, dacă poliția nu știa nimic despre Kanarack, însă îl suspectau pe Osborn că știa mai multe despre moartea detectivului particular decât lăsa să se vadă, atunci McVey sau altcineva supraveghea hotelul și avea să-l urmărească în clipa în care pleca. Problema era destul de spinoasă și trebuia să găsească o portiță de scăpare.

Ascensorul se opri, iar Osborn ieși pe coridor. După câteva clipe, intră în camera lui și închise ușa. Era ora 11:25 dimineața, cu patru ore înainte de a pleca înspre cinematograf. Aruncă ziarul pe pat și se duse la baie să se spele pe dinți, apoi făcu un duș. În timp ce se bărbierea, hotărî că cea mai bună metodă de a-și rezolva problema era să joace rolul pe care dorea să i-l asume poliția, adică de îndrăgostit plin de tristețe, care-și petrecea singur ultima lui zi la Paris. Și cu cât începea mai devreme, cu atât avea șanse mai mari să scape de urmăritorii săi. Și care era locul cel mai avantajos din care să-și înceapă plimbarea singuratică, dacă nu Luvrul, cu multitudinea sa de turiști și numeroasele sale ieșiri?

Osborn își trase pe el haina de ploaie, stinse lumina și se răsuci spre ușă. În timp ce făcu acest lucru, își văzu imaginea întunecată reflectată în oglindă și, pentru o clipă foarte scurtă, totul se concentră asupra lui însuși. Faptul că poliția probabil că-l supraveghea nu făcea decât ca ceea ce făcea el să fie și mai dificil. Dacă Kanarack ar fi fost prins și judecat într-un interval rezonabil de timp, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Numai că nu fusese așa. Cu aproape treizeci de ani mai târziu și la distanță de un continent, crima lui Kanarack rămânea o crimă individuală, fără nicio lege care să poată, sau să vrea, să-i administreze vreo pedeapsă sau să facă dreptate. Iar în absența legii,

nu mai rămăsese decât să facă dreptate așa cum se putea. Iar Osborn spera că, indiferent ce fel de Dumnezeu exista, acesta va înțelege.

Osborn se gândi că dacă merge pe jos va avea mai multe opțiuni, așa că lăsă Peugeot-ul închiriat în garajul hotelului și îl rugă pe portar să-i cheme un taxi. Cinci minute mai târziu se afla pe Champs Élysées, îndreptându-se înspre Luvru. I se păruse că văzuse o mașină închisă la culoare cum ieșise din parcare și îi urmărise în vreme ce taxiul ieșea de pe aleea hotelului, dar când privise în urmă nu mai fusese atât de sigur.

Câteva clipe mai târziu, taxiul oprise în fața la Luvru. După ce îi plăti taximetristului, Osborn coborî din mașină, pătrunzând într-o ceață ușoară. În vreme ce taxiul se îndepărta, simți imediat nevoia să se uite după mașina închisă la culoare. Însă dacă poliția îl supraveghea, el nu îndrăzni să le dea de înțeles că remarcase acest lucru. Își băgă absent mâinile în buzunare, așteptă să treacă mașinile, apoi traversă *rue* de Rivoli și intră în muzeu. Ajuns înăuntru, își petrecu douăzeci de minute studiind lucrările lui Giotto, Raphael, Tițian și Fra Angelico, apoi ieși din galerie pentru a căuta o toaletă. După cinci minute se alătură unui grup de turiști americani care erau pe punctul de a se urca într-un autocar ce se îndrepta înspre Versailles, și merse împreună cu ei până ieșiră pe intrarea principală. În parcare îi părăsi, merse pe jos câteva străzi, apoi intră în stația de metrou.

În mai puțin de o oră se afla înapoi la hotel, așteptând să i se aducă Peugeot-ul din garaj. Dacă poliția îl urmărise, cum și-ar fi putut ei imagina că el nu se afla încă în interiorul muzeului? Cu toate acestea, privi cu atenție în oglinda retrovizoare în timp ce conducea. Pentru a se asigura, coti pe o stradă și, după un timp, pe alta. După câte-și dădea el seama, nu era urmărit.

După douăzeci de minute, parcă Peugeot-ul pe o stradă secundară, la o distanță de câteva străzi de

cinematograf, o încuie și plecă. Luă metroul înapoi la hotel, așteptă până când individul care-i adusese mașina din garaj plecă din fața intrării să aducă altă mașină, apoi se strecură înăuntru și se duse în camera lui. După ce intră, se uită la ceasul de pe noptieră. Era exact 1:15 după-amiaza. Își scoase haina de ploaie și aruncă o privire înspre telefon. Ceva mai devreme în ziua respectivă ridicase receptorul și începuse să formeze numărul de la brutărie, ca să se asigure că nu intervenise nimic și că Kanarack se afla la serviciu, așa cum trebuia. Apoi îi venise ideea că dacă intervenea ceva și lucrurile nu mergeau așa cum ar fi trebuit, s-ar fi putut constata că el dăduse acel telefon din camera lui de hotel. Închisese imediat. Uitându-se acum la telefon, simți același impuls de a dori să afle, însă se hotărî să nu facă asta. Mai bine să aibă încredere în soarta care-l adusese atât de departe, și să presupună că Kanarack își petrecea avea vineri la fel cum își petrecuse și joia, și probabil orice altă zi de lucru din ultimii ani, făcându-și serviciul liniștit și păstrând aparența unui individ cât mai șters cu putință.

Acum, Osborn își scoase pantalonii maronii și jacheta de lână închisă la culoare cu care fusese îmbrăcat la Luvru, și se îmbrăcă cu o pereche de blugi decolorați și cu un pulover vechi, peste o cămașă de bumbac în carouri L.L. Bean. Chiar în momentul în care el își lega cu grijă șireturile de la adidași și își punea în buzunarul de la geacă șapca bleumarin cumpărată în dimineața respectivă de la un magazin cu articole militare și se pregătea să-și pregătească în cele din urmă instrumentele necesare în ziua respectivă, umplând trei seringi hipodermice cu succinilcolină, deci chiar în timp ce făcea toate aceste lucruri, cu ceasul care-i înregistra timpul ce trecea până la clipa în care avea să plece la cinematograful de pe Boulevard des Italiens, Henri Kanarack parca deja Citroënul

alb al lui Agnes Demblon la câteva străzi distanță de hotel.

32.

Cu părul pieptănat și proaspăt bărbierit, Henri Kanarack era îmbrăcat cu salopeta bleu a unui salariat de la compania de întreținere a aerului condiționat. Nu avu nicio problemă când intră pe ușa de serviciu și nici când luă ascensorul de întreținere către etajul cu camera tehnică. Jean Packard îi dăduse numele lui Paul Osborn și numele hotelului unde stătea acesta. Nu avea numărul camerei lui Paul Osborn, dar nici nu avusese cum să obțină de la el această informație. Hotelurile nu ofereau nimănui numerele de la camerele oaspeților lor, mai ales hotelurile de cinci stele cum era cel al lui Osborn, de pe Bulevardul Kléber, unde clientela era înstărită și cosmopolită și protejată cu grijă de cei din afară, care ar fi putut să aibă vreun interes politic sau personal contra acesteia.

Kanarack apucă o cutie cu scule din camera tehnică, apoi se duse pe un coridor de serviciu și coborî pe scările de la ieșirea în caz de incendiu până în holul hotelului. Împinse ușa, se opri și privi împrejur. Holul era micuț, decorat cu lemn închis la culoare și alamă, și ornamentat în special cu antichități. La stânga lui se aflau ascensoarele. În fața acestora se afla biroul de recepție, în spatele căruia se vedea un funcționar în costum închis la culoare, care stătea de vorbă cu un om de afaceri negru, african, care părea că abia sosise. Pentru a putea obține numărul de la camera lui Osborn, Kanarack trebuia să ajungă în spatele biroului de la recepție. Kanarack traversă holul cu un pas hotărât și se apropie de funcționar, iar când acesta își ridică privirile înspre el, profită imediat de avantaj.

— Reparații la aerul condiționat. Este o problemă la sistemul electric. Încercăm să localizăm defecțiunea, spuse el în franceză.

— Nu știu nimic despre așa ceva, spuse funcționarul indignat.

Această atitudine încrezută, superioară, era ceva ce Kanarack urâse la parizieni încă din prima zi în care sosise aici, mai ales când venea de la niște muncitori salariați care făceau puțin mai mult decât făcea el și care se descurcau cu greu de la un salariu la altul.

— Dacă vrei să plec, nu-i nimic. Nu-i problema mea, spuse Kanarack strângând din umeri.

În loc să se mai contrazică cu el, funcționarul îl concedie cu un indiferent „Fă ce ai de făcut” și reveni la african.

— Mulțumesc, spuse Kanarack și se duse în spatele biroului de recepție până când ajunse într-un loc într-o parte a funcționarului, unde putea să examineze un șir de întrerupătoare electrice chiar deasupra registrului principal de oaspeți. În vreme ce se apleca să le studieze, simți apăsarea pistolului automat de calibrul 45 băgat în bata de la pantaloni pe sub salopeta largă. Amortizorul micuț care-i fusese potrivit la capăt îl apăsa pe coapsă. Avea un încărcător plin băgat în magazie și încă unul de rezervă în buzunar.

— Pardon, spuse el și luă tot registrul de oaspeți și îl puse deoparte.

În același timp, sună telefonul de la recepție și funcționarul îl ridică. Rapid, Kanarack trecu registrul în revistă. La litera „O” găsi ceea ce căuta. Paul Osborn era în camera cu numărul 714. Rapid, așeză registrul la loc, își luă trusa cu scule și plecă de după biroul de recepție.

— Mulțumesc, mai spuse el o dată.

•

McVey se uita lung pe fereastră la ceața de afară, obosit și dezgustat. Aeroportul Charles de Gaulle era închis din cauza condițiilor meteorologice și toate zborurile fuseseră anulate. Ar fi vrut să poată spune dacă afară se întuneca sau se lumina. Dacă aeroportul urma să fie închis toată

ziua, el mai degrabă s-ar fi dus să ia o cameră la un hotel din apropiere și s-ar fi băgat în pat. Însă dacă lucrurile nu stăteau așa și exista o șansă cât de mică să plece de acolo, ar fi făcut și el ceea ce făcea toată lumea de acolo de vreo două ore încoace: ar fi așteptat.

Înainte să plece din biroul lui Lebrun, îi dăduse telefon lui Benny Grossman de la Departamentul de Poliție din New York, cu sediul în Manhattan. Benny nu avea decât treizeci și cinci de ani, însă era cel mai bun polițist criminolog cu care lucrase McVey vreodată. De două ori lucraseră împreună, o dată când Benny venise la Los Angeles în căutarea unui ucigaș care fugise din New York și încă o dată când NYPD apelase la McVey să se ducă la New York să vadă dacă nu putea să-și dea seama el de ceva ce ei nu reușiseră. După cum se dovedise, nici McVey nu reușise să dea de capăt la acea chestiune, însă el și cu Benny făcuseră împreună munca de cercetare, și după aceea fuseseră de câteva ori împreună la un pahar și se amuzaseră amândoi. Ba chiar McVey se dusese până acasă la Benny în Queens să sărbătorească Sederul evreiesc de Paște.

Benny tocmai sosise când sunase McVey, și intrase repede pe fir.

— A, McVey! spusese Benny, ceea ce spunea mereu când suna McVey, apoi, după un schimb de politețuri, ajungea la chestii de genul „Deci, *boobalah*[12], ce pot să fac pentru dumneata?"

McVey habar nu avea dacă acesta încerca să sune ca un agent de pe vremuri de la Hollywood sau dacă se adresa la fel oricui în momentul în care se puneau pe treabă.

— Benny, iubitule, răspunsese McVey sarcastic, gândindu-se că dacă Benny era un agent frustrat, de ce să nu intre în jocul lui, apoi îi explicase că nu se afla în Manhattan sau în L.A., ci la sediul Prefecturii de Poliție din Paris.

— Paris în Franța sau în Texas? întrebase Benny.

— În Franța, răspunsese McVey și îndepărtase telefonul de ureche când Benny începuse să fluiere admirativ.

Apoi trecuse la amănunte. McVey avea nevoie să știe tot ce putea Benny să afle despre Albert Merriman, care se presupunea că fusese ucis într-un schimb de focuri din lumea interlopă din New York, în anul 1967. Pentru că Benny nu avea pe atunci decât opt anișori, nu auzise niciodată de Albert Merriman, însă urma să se intereseze și apoi să-l sune pe McVey.

— Lasă că te sun eu, spusese McVey, care nu avea nici cea mai mică ideea unde urma să se afle în momentul în care Benny punea mâna pe vreo informație.

După patru ore, McVey îl sunase din nou. În intervalul de timp care se scursese de când vorbiseră la telefon, Benny se dusese la arhivele Rapoartelor și Informațiilor de la NYPD și se întorsese cu foarte puține informații concrete privitoare la Albert Merriman. Acesta fusese eliberat din Armata Statelor Unite în 1963 și la scurt timp după aceea făcuse echipă cu un vechi prieten, un spărgător de bănci, care făcuse închisoare, pe nume Willie Leonard, care tocmai fusese eliberat din Atlanta. Merriman și Leonard începuseră apoi să ducă o viață fără nicio regulă și fuseseră căutați pentru spargeri la bănci, crime, tentativă de ucidere și extorcare în vreo șase state. Se zvonise, de asemenea, că dăduseră câteva lovituri și pentru familiile de crimă organizată din New Jersey și New England. Pe 22 decembrie 1967 se găsise trupul, identificat ulterior ca aparținându-i lui Albert Merriman, împușcat mortal și ars până la a nu mai putea fi recunoscut, în Bronx, într-o mașină căreia i se dăduse foc.

— E mâna mafiei aici, după cum se pare, spuse Benny.

— Și ce s-a întâmplat cu Willie Leonard? întrebă McVey.

— Încă e căutat, spuse Benny Grossman.

— Cum a fost identificat trupul lui Merriman?

— Nu e trecut în raport. Poate că dumneata nu știi, *boobalah,* dar noi nu păstrăm informații detaliate despre cei decedați. Nu ne permitem un spațiu atât de mare pentru depozitare.

— Ai vreo idee cine i-a revendicat trupul?

— Asta da, stai așa.

McVey auzi paginile foșnind pe măsură ce Grossman se uita prin însemnările sale.

— A, uite aici! Se pare că Merriman nu avea familie. Corpul i-a fost revendicat de către o femeie despre care în raport scrie că-i fusese prietenă în liceu. Agnes Demblon.

— Vreo adresă?

— Nu.

McVey scrise numele lui Agnes Demblon pe dosul plicului cu permisul de zbor, pe care-l puse apoi în buzunarul de la haină.

— Ai idee unde a fost îngropat Merriman?

— Nu, din nou.

— Ei bine, pun pariu pe zece dolari contra unei Coca-Cola dietetice că dacă localizezi sicriul respectiv, o să-l găsești pe Willie Leonard înăuntru.

McVey auzi de la distanță numele zborului său. Surprins, îi mulțumi lui Benny și fu pe punctul de a închide.

— McVey!

— Da.

— Despre dosarul lui Merriman. Nu a mai pus nimeni mâna pe el de douăzeci și șase de ani.

— Și?

— Eu sunt al doilea care l-a cerut în douăzeci și patru de ore.

— Cum?

— A venit o cerere ieri-dimineață de la Interpolul din Washington. Sergentul de la

Rapoarte și Informații a scos dosarul și le-a trimis o copie prin fax.

McVey îi spuse lui Grossman că Interpolul era implicat și la Paris în aceleași cercetări, și trebuia să presupună că acesta era singurul motiv. Chiar atunci se auzi o ultimă chemare la bord de la avionul lui McVey. Îi spuse lui Grossman că trebuia s-o ia la goană, și închise.

Câteva minute mai târziu, McVey își prinse centura de siguranță, iar avionul său Air Europe se îndepărtă de poartă. Aruncă din nou o privire la numele lui Agnes Demblon de pe dosul plicului de la permisul de zbor, apoi oftă și se lăsă pe spate, simțind hurducăturile avionului în vreme ce acesta se deplasa pe calea aerului. McVey privi pe fereastră și zări o succesiune de nori de ploaie care se rostogoleau deasupra peisajului rural al Franței. Umezeala îl făcu să se gândească din nou la noroiul roșiatic de pe pantofii lui Osborn. Apoi avionul urcă și intră în nori.

O stewardesă îl întrebă dacă nu dorește un ziar, iar el luă unul, dar nu-l deschise. Ceea ce-i atrase atenția fu data: vineri, 7 octombrie. Abia în dimineața respectivă fusese anunțat Lebrun de către Interpolul din Lyon că amprenta fusese prelucrată și făcută lizibilă. Și chiar Lebrun fusese acela care ajunsese la Albert Merriman, în vreme ce McVey stătea acolo, lângă el. Și totuși joi sosise o solicitare pentru dosarul lui Merriman către poliția din New York de la Interpolul din Washington. Asta însemna că Interpolul din Lyon găsise sursa amprentei, îl descoperise pe Merriman și ceruse date despre el cu o zi întreagă mai devreme. Poate că aceasta era procedura Interpolului, numai că părea puțin cam ciudat ca Lyon să aibă dosarul complet mult înainte de a-i da polițistului care investiga cazul cea mai mică informație. Dar de ce se gândea el că acest fapt schimba cu ceva datele problemei? Procedurile interne ale Interpolului nu-l priveau pe el. Și totuși,

era ceva care trebuia clarificat, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a-i îndepărta lui nelămurirea. Numai că înainte de a discuta despre acest lucru cu directorul de proiect Cadoux de la Interpolul din Lyon și înainte de a-l întreba pe Lebrun, era bine să aibă bine puse la punct toate datele. Hotărî că modul cel mai simplu era să dea timpul înapoi de la ora la care, joi, solicitarea Interpolului din Washington fusese făcută către NYPD. Pentru acest lucru, trebuia să-l sune pe Benny Grossman când ajungea la Londra.

Brusc, o rază de soare îl izbi în față și își dădu seama că ieșiseră din masa de nori și că acum se deplasau pe deasupra Canalului Englezesc. Era prima rază de soare pe care o văzuse în aproximativ o săptămână. Se uită la ceas: era ora 2:40 după-amiaza.

33.

Un sfert de oră mai târziu, la Paris, Paul Osborn închise televizorul din camera lui de hotel și strecură cele trei seringi umplute cu succinilcolină în buzunarul din dreapta de la geacă. Tocmai își trăsese geaca pe el și se îndrepta către ușă, când sună telefonul. Tresări, iar inima începu să-i bată nebunește. Reacția pe care o avu îl făcu să-și dea seama că era mai încordat decât crezuse, și acest lucru nu-i făcu plăcere.

Telefonul continuă să sune. Se uită la ceas. Era ora 14:57. Cine încerca să dea de el? Poliția? Nu, deja îl sunase pe polițistul Barras, și acesta îl asigurase că pașaportul îl va aștepta la ghișeul de la Air France când va pleca a doua zi după-amiaza. Barras fusese amabil, ba chiar glumise despre vremea îngrozitoare, așa că nu era poliția, doar dacă voiau să se joace cu el sau dacă McVey mai avea vreo întrebare. Și chiar în momentul acela el nu avea niciun interes să discute cu McVey sau cu oricine altcineva.

Apoi telefonul se opri din sunat. Persoana care-l sunase închisese. Poate greșise numărul. Sau poate era Vera. Da, Vera. Își propusese s-o sune mai târziu, când totul se va fi terminat, dar nu înainte, când ea poate ar fi simțit ceva în vocea lui sau, pentru cine știe ce motiv, ar fi insistat să vină la el.

Se uită din nou la ceas. Era deja aproape 15:05. *West Side Story* începea la ora 16:00, așa că trebuia să fie acolo pe la 15:45 cel târziu, ca să-și facă cunoscută prezența față de persoana de la bilete. Și avea de gând să meargă pe jos, să iasă pe ușa laterală a hotelului, asta pentru eventualitatea în care era cineva care să-l supravegheze. În afară de asta, mersul pe jos l-ar putea ajuta să se mai dezmorțească și să-și mai diminueze din tensiune.

Stinse lumina și își atinse buzunarul ca să mai verifice o dată seringile, apoi răsuci mânerul de la ușă și deschise ușa. Deodată aceasta îl izbi în față. Forța cu care se deschisese îl trântise într-o parte, într-un colț al camerei dintre ușa de la baie și dormitor. Înainte să-și poată reveni, un bărbat îmbrăcat într-o salopetă bleu intră de pe hol și închise ușa în urma lui. Era Henri Kanarack. Și avea un pistol în mână.

— Dacă rostești un cuvânt, te împușc pe loc, spuse acesta în limba engleză.

Osborn fusese luat total prin surprindere. Atât de aproape de el, Kanarack avea tenul mai închis la culoare și era mai solid decât și-l amintea el. Avea ochii fioroși și își ținea pistolul, care era ca o prelungire a lui însuși, îndreptat spre fruntea lui, între ochi. Osborn nu avea nici cea mai mică îndoială că acesta va face exact așa cum îl amenințase.

Încuind ușa din spatele său, Kanarack făcu un pas în față.

— Cine te-a trimis? întrebă el.

Osborn simți cum i se uscase gâtul și încercă să înghită.

— Nimeni, spuse el.

Următoarea mișcare se petrecu atât de rapid, că Osborn aproape că nu-și dădu seama ce se întâmplase. În clipa aceasta stătea în picioare, pentru ca apoi să fie pe podea, cu capul înghesuit în perete și cu țeava pistolului lui Kanarack apăsată sub nas.

— Pentru cine lucrezi? întrebă Kanarack încet.

— Sunt medic. Nu lucrez pentru nimeni, spuse Osborn, iar inima îi bătea atât de tare, încât îi fu teamă de-a binelea că ar putea face un atac de cord.

— Medic? întrebă Kanarack surprins.

— Da, spuse Osborn.

— Și atunci ce vrei de la mine?

O picătură de sudoare îi alunecă lui Osborn pe față. Toate lucrurile păreau cufundate în ceață și i se părea că nu se petrec aievea. Apoi se auzi spunând ceva ce nu ar fi trebuit să spună niciodată.

— Știu cine ești.

În timp ce rostea aceste cuvinte, lui Kanarack păreau să-i iasă ochii din orbite. Privirea fioroasă de mai înainte îi deveni de gheață, iar degetul i se strânse pe trăgaci.

— Știi ce s-a întâmplat cu detectivul, șopti Kanarack, lăsând țeava pistolului să alunece în jos, până când se opri pe buza inferioară a lui Osborn. A fost dat și la televizor și s-a scris despre asta în toate ziarele.

Osborn tremură necontrolat. Era destul de dificil să gândească coerent, iar să-și găsească cuvintele și să le mai și rostească i se părea cu totul imposibil.

— Da, știu, reuși el să rostească în cele din urmă.

— Atunci înțelegi nu numai că sunt bun la ceea ce fac, dar odată ce am început ceva, îmi face și plăcere.

Petele negre care erau ochii lui Kanarack părură să zâmbească. Osborn se trase într-o parte, căutând cu ochii prin încăpere o cale de scăpare. Fereastra era singura. Etajul al șaptelea. Apoi țeava pistolului îi atinse obrazul, iar Kanarack îl sili să se uite la el.

— Nu vrei să ieși pe fereastră, îi spuse el. Prea multă mizerie și e și mult prea rapid. Asta o să dureze un timp. Doar dacă nu vrei să-mi spui imediat pentru cine lucrezi și cine ești. Atunci s-ar putea termina foarte repede.

— Nu lucrez pentru ni…

Deodată telefonul începu să sune. Kanarack sări la auzul sunetului, iar Osborn fu convins că acesta va apăsa pe trăgaci. Sună de încă trei ori, apoi se opri. Kanarack se uită din nou la Osborn. Era prea periculos aici. Chiar în clipa aceea, poate că

funcționarul de la recepție întreba pe cineva despre problema cu aerul condiționat și afla că nu era nimic, că nimeni nu chemase pe cineva să-l repare. Asta i-ar face să se întrebe și apoi să înceapă să-l caute. Poate chiar vor chema paza sau poliția.

— Ascultă cu mare atenție! spuse el. O să ieșim de aici. Cu cât mi te opui mai mult, cu atât îți va fi mai greu.

Kanarack se dădu înapoi și se ridică în picioare, apoi îi făcu semn lui Osborn cu pistolul să se ridice și el.

Osborn își aminti prea puține din cele care se întâmplară în clipele imediat următoare. Își aminti vag că ieșise din camera de hotel și că mersese foarte aproape de Kanarack până la ieșirea de incendiu, apoi sunetul pașilor lor pe măsură ce coborau. Undeva se deschise o ușă pe un hol interior care ducea dincolo de unitățile de aer condiționat, încălzire și electricitate. Puțin mai târziu, Kanarack deschise o ușă de metal și se treziră afară, urcând niște trepte de beton. Ploua și aerul era proaspăt și rece. Când ajunseră la capătul treptelor, se opriră.

Încetul cu încetul, Osborn își reveni în simțiri și își dădu seama că se aflau pe o alee îngustă din spatele hotelului, Kanarack stând la stânga lui, cu trupul lipit de al lui Osborn. Apoi Kanarack porni cu el pe alee, iar Osborn simți duritatea pistolului care-i atingea cușca toracică. În vreme ce mergeau, Osborn încercă să se adune, să se gândească ce să facă în continuare. Nu mai fusese atât de speriat niciodată în toată viața lui.

34.

Un Citroën alb era parcat pe stradă la capătul aleii, iar Osborn îl auzi pe Kanarack spunând ceva despre acesta ca fiind destinația lor. Apoi, pe neașteptate, un camion mare de marfă veni de pe stradă și întoarse pe alee, îndreptându-se către ei. Dacă rămâneau împreună așa cum erau, camionul nu avea loc să treacă fără să-i lovească. Acest lucru nu le oferi decât două soluții: ori să se separe, ori să se dea înapoi și să se lipească de zid și să lase camionul să treacă. Camionul încetini, iar șoferul claxonă.

— Încetișor, spuse Kanarack și îl trase pe Osborn înapoi la zidul de pe alee.

Șoferul schimbă viteza și camionul porni din nou înainte. În timp ce stăteau lipiți de zid, Osborn simți pistolul cum îi intră în partea stângă a corpului. Prin urmare, Kanarack ținea pistolul automat cu mâna dreaptă și ținea brațul lui Osborn, fără să-l vadă șoferul, cu mâna lui stângă. Cumva, Osborn reuși să calculeze că îi vor trebui între șase și opt secunde camionului să treacă de ei. Aceeași claritate a minții îl făcu să întrezărească o oportunitate. Seringile hipodermice se aflau în buzunarul din dreapta de la geacă. Dacă ar fi reușit să ia una în mâna dreaptă în timp ce Kanarack era atent la camionul care trecea, va avea o armă despre care Kanarack nu avea nici cea mai mică idee.

Își întoarse capul cu precauție să se uite la Kanarack. Atenția individului era complet îndreptată către camion, care aproape ajunsese în dreptul lor. Osborn așteptă, calculându-și mișcarea. Apoi, exact când camionul ajunse la ei, își modifică greutatea corpului în contact cu pistolul, ca și cum s-ar fi apropiat și mai tare de zidul de pe alee. În acest timp, își strecură mâna dreaptă în

buzunarul de la geacă și căută o seringă. Apoi, în timp ce camionul trecea de ei, reuși să ia una în mână.

— Bine, spuse Kanarack.

Apoi se îndreptară către capătul aleii, unde era parcat Citroënul. În acest timp, Osborn scoase seringa din buzunar și o ținu strâns într-o parte. Mai erau încă vreo douăzeci de metri care-i despărțeau de mașină. Cu puțin timp în urmă, Osborn pusese câte un căpăcel de cauciuc în vârful fiecărei seringi pentru a le proteja acele. Acum încerca febril să scoată cauciucul cu degetele, fără să scape seringa din mână.

Deodată ajunseră la capătul aleii, cu Citroënul la o distanță mai mică de trei metri. Vârful din cauciuc încă nu ieșise, iar Osborn era sigur că Kanarack va observa imediat ce făcea el.

— Unde mă duci? întrebă el, încercând să ascundă ce făcea.

— Taci din gură, suflă Kanarack.

Apoi ajunseră la mașină. Kanarack examină strada de o parte și de cealaltă, apoi îl conduse către scaunul de lângă șofer și deschise portiera. În timp ce făcea acest lucru, vârful de cauciuc ieși și căzu pe pământ. Kanarack îl zări cum sare și se uită nedumerit la el. În aceeași clipă, Osborn sări cu putere în dreapta, își răsuci brațul stâng și se eliberă de pistol și introduse seringa prin materialul salopetei și adânc în carne în partea superioară a fesei drepte a lui Kanarack. Avea nevoie de patru secunde pentru a injecta toată succinilcolină. Kanarack îi oferi trei înainte să se smulgă pentru a se elibera și pentru a readuce pistolul în față. Însă, până atunci, Osborn avu suficientă prezență de spirit să izbească cu putere în el portiera deschisă a mașinii, iar Kanarack căzu pe spate, lovindu-se de pavaj și scăpând pistolul din mână. Într-o clipă, acesta se ridică din nou în picioare, dar era prea târziu; pistolul se afla în mâna lui Osborn, și acesta înțepeni în locul în care

se afla. Apoi se auzi un taxi scârțâind la colțul străzii, îi claxonă, apoi îi ocoli și trecu în viteză pe lângă ei. După aceea se făcu liniște și cei doi bărbați rămaseră în stradă unul în fața celuilalt.

Kanarack avea ochii măriți, nu din cauza fricii, ci de resemnare. Toți anii aceia în care se întrebase dacă îl vor găsi vreodată luaseră sfârșit. Forțat de împrejurări, își schimbase viața și devenise un om diferit, mai simplu. În felul lui, era chiar plăcut, fiind foarte grijuliu cu o soție care acum era însărcinată cu copilul lui. Întotdeauna sperase că va scăpa cumva, dar undeva în străfundurile minții lui știa că nu avea cum. Erau prea buni, prea eficienți, iar rețeaua lor se extindea prea departe. Trăindu-și fiecare zi încercând să nu înnebunească la o privire mai ciudată, la un pas care venea din spate, la o bătaie în ușă fusese mult mai dificil decât și-ar fi putut imagina vreodată. Mai era și durerea, de asemenea, privind tot ce trebuise să-i ascundă lui Michele, și care-l adusese aproape în pragul nebuniei. Încă mai era totuși în formă, dovedise acest lucru cu Jean Packard. Numai că acesta era sfârșitul, și el știa acest lucru. Michele nu mai era. Și nici viața lui. Îi va fi ușor să moară.

— Hai, fă-o! spuse el în șoaptă. Fă-o acum!

— Nu trebuie s-o fac, spuse Osborn și coborî țeava pistolului, pe care-l puse apoi în buzunar. Trecuse deja aproape un minut de când îi injectase succinilcolina. Kanarack nu primise doza întreagă, însă primise destul, iar Osborn îl văzu cum începe să se întrebe ce se întâmpla. De ce îi era atât de dificil chiar și numai să respire sau să-și mențină echilibrul.

— Ce se întâmplă cu mine? întrebă acesta, o expresie nedumerită așternându-i-se pe chip.

— O să vezi, îi răspunse Osborn.

35.

Poliția din Paris îl pierduse pe Osborn la Luvru. Lebrun se afla într-o poziție dificilă și pe la ora două trebuia fie să născocească o poveste care să justifice o nouă supraveghere, fie să le dea liber la oamenii lui. Oricât de mult își dorea să-l ajute pe McVey, niște pantofi murdari de noroi nu constituiau o încălcare flagrantă a legii, mai ales dacă acea persoană era un medic american care pleca din Paris în după-amiaza următoare și care, politicos, dar direct, ceruse unuia dintre polițiști să i se restituie pașaportul, astfel încât să poată pleca. Incapabil să justifice față de superiorii săi costurile implicate de supravegherea în continuare a lui Osborn, Lebrun își trimise oamenii către alte sarcini sugerate de McVey, cum ar fi să verifice de la zero antecedentele personale ale lui Jean Packard. În același timp, adusese o portretistă a poliției să lucreze pe fotografia lui Albert Merriman pe care o primiseră de la Interpolul din Washington, și acum stătea la biroul său, privind peste umărul acesteia, în timp ce-i studia desenul.

— Așa crezi dumneata că arată cu douăzeci și șase de ani mai târziu, spuse Lebrun retoric în franceză.

Apoi își îndreptă privirile către ea. Avea douăzeci și cinci de ani și zâmbea forțat, cu gura rotunjită.

— Da.

Lebrun nu era prea sigur.

— Ar trebui să arăți asta și antropologului de la medicina legală. S-ar putea să-ți dea o idee ceva mai clară despre felul în care ar îmbătrâni acest bărbat.

— Așa am făcut, inspectore.

— Și așa arată el?

— Da.

— Mulțumesc, spuse Lebrun.

Portretista dădu din cap și ieși. Lebrun se uită la schiță. După ce se gândi pentru o clipă, apucă telefonul și sună la secția de presă a poliției. Dacă schița respectivă era tot ce se putea obține mai precis față de cum arăta Merriman acum, de ce să nu o afișeze în edițiile ziarelor de a doua zi, la fel cum făcuse McVey cu schița feței individului decapitat în ziarele britanice? Erau aproximativ nouă milioane de persoane în Paris, ar fi fost suficient ca doar una să-l recunoască pe Merriman și să sune la poliție.

•

Chiar în același moment, Albert Merriman zăcea cu fața în sus pe bancheta din spate a Citroënului lui Agnes Demblon, luptându-se din toate puterile ca să poată respira.

La volan, Paul Osborn schimbă vitezele, puse frână puternică, apoi acceleră și depăși un Range Rover argintiu, evitând traficul care înconjura Arc de Triomphe, și apoi o luă pe Bulevardul Wagram. După scurt timp o luă la dreapta pe Boulevard de Courcelles și se îndreptă spre Bulevardul Clichy și spre drumul de lângă râu care ducea către poiana izolată de-a lungul Senei.

Îi luaseră aproape trei minute să-l bage pe Kanarack, care tremura tot și era înspăimântat, pe bancheta din spate a Citroënului, să găsească cheile și apoi să pornească mașina. Trei minute erau un timp îndelungat. Osborn știa că efectul succinilcolinei va începe să se diminueze până să ajungă la locul respectiv. Odată ce se întâmpla acest lucru, va trebui să aibă de-a face cu un Kanarack plin de furie, care va avea și avantajul de a sta pe banchetă, exact în spatele lui. Singurul lucru pe care putuse să-l facă fusese să-i administreze francezului încă o doză din medicament, iar efectul celor două injecții, una venind atât de rapid după cealaltă, îl liniștise complet pe Kanarack. O vreme, Osborn se temu

că-i administrase prea mult, că plămânii lui Kanarack vor înceta să funcționeze și că se va sufoca. Însă apoi auzi o tuse guturală, urmată de sunetul respirației greoaie, și își dădu seama că acesta era bine.

Problema era că acum mai avea doar o singură seringă. Dacă se întâmpla ceva cu mașina sau dacă erau întârziați în trafic, seringa aceea va fi ultima lui resursă, după aceea va trebui să se descurce cum va putea.

Era deja ora 16:15, și ploaia cădea și mai puternic. Parbrizul începu să se aburească și Osborn căută butonul de dezaburire. După ce-l găsi, deschise ventilatorul și se aplecă în față să șteargă cu mâna interiorul parbrizului. În această zi era convins că nu era nimeni în poiană. Cel puțin vremea era ceva pentru care era recunoscător.

Privi peste umăr la Kanarack, întins pe bancheta din spate. Fiecare extindere și contractare a plămânilor era un efort suprem pentru acesta. Iar Osborn își putu da seama din privirea lui de groaza prin care trecea, întrebându-se odată cu fiecare respirație, dacă va mai avea putere pentru următoarea.

În fața lui se schimbă lumina semaforului de la galben la roșu, iar Osborn se opri în spatele unui Ferrari. Mai aruncă o privire la Kanarack peste umăr. În această clipă nu avea nici cea mai mică idee cum se simțea acesta. Era incredibil, dar în loc să simtă un extraordinar triumf, el nu simțea nimic. Avea, în schimb, o ființă umană neajutorată, speriată peste măsură, un om care nu avea nici cea mai vagă idee ce se întâmpla cu el, care se zbătea din toate puterile pentru a obține nimic mai mult decât aerul care să-l mențină în viață. Faptul că această creatură care era malefică din născare, provocase moartea a două persoane și deviase iremediabil viața personală a lui Paul Osborn încă din copilărie nu părea să mai aibă o semnificație prea mare în acel moment. Ajunsese suficient de

departe și așa. Dacă Osborn ar fi trecut prin restul acțiunilor pe care și le propusese nu ar fi făcut decât ca el să devină egalul lui Kanarack, iar el nu era așa ceva. Și dacă aceasta ar fi fost tot, ar fi putut opri mașina chiar acolo și ar fi plecat pur și simplu, oferindu-i astfel lui Kanarack înapoi viața pe care o avea. Numai că asta nu fusese totul. Celălalt lucru urma abia să se petreacă. Era vorba despre DE CE. *De ce* îl ucisese Kanarack pe tatăl lui?

În fața lui, lumina se schimbă în verde și traficul începu să se miște. Se întuneca din ce în ce mai tare și conducătorii auto își aprindeau luminile de poziție. Chiar în fața lui se afla Bulevardul Clichy. După ce intră pe el, Osborn o luă la stânga și se îndreptă către drumul de lângă râu.

La mai puțin de opt sute de metri în spatele lui, un Ford nou, de culoare verde închis, se desprinse din trafic și mări viteza pentru a depăși. Când intră pe Bulevardul Clichy, se mută rapid pe banda din dreapta și încetini, rămânând la o distanță de trei mașini în spatele Citroënului condus de Osborn. Cel de la volan era un individ înalt, cu ochi albaștri și tenul palid. Sprâncenele de un blond deschis erau identice cu părul de pe cap și de pe dosul brațelor. Purta o haină de ploaie închisă la culoare deasupra unui sacou simplu, în carouri, avea pantaloni largi, gri închis, și un pulover cenușiu cu gulerul răsfrânt. Pe scaunul de lângă el se afla o pălărie cu borurile înguste, o geantă diplomat și o hartă a străzilor din Paris, care fusese împăturită la loc. Acesta se numea Bernhard Oven și în acea zi împlinea patruzeci și doi de ani.

36.

— Mă auzi? întrebă Osborn, în vreme ce întorcea Citroënul spre nord-est, de-a lungul drumului de lângă râu.

Ploaia cădea și mai puternic decât înainte și ștergătoarele se agitau pe parbriz într-un ritm constant. La stânga lui, Sena abia se vedea prin întunecimea copacilor de pe marginea drumului. La mai puțin de un kilometru și jumătate în fața lui se afla curba care ducea înspre poiană.

— Mă auzi? repetă Osborn, privind întâi prin oglinda retrovizoare, apoi răsucindu-se, astfel încât să poată vedea bancheta din spate.

Kanarack zăcea pe spate, uitându-se la plafonul mașinii, iar respirația îi devenise ceva mai regulată.

— Îhî, mormăi el.

Osborn privi din nou la drumul din fața lui.

— M-ai întrebat dacă știu ce s-a întâmplat cu Jean Packard. Am spus că da. Poate că și tu ai vrea să știi ce s-a întâmplat cu tine. Ți s-a injectat un medicament pe nume succinilcolină. Acesta paralizează mușchii scheletici. Ți-am administrat exact cât trebuia ca să vezi ce poate face corpului omenesc. Mai am o seringă plină cu o doză mult mai mare. Dacă ți-o injectez și pe asta sau nu, depinde numai de tine.

Ochii lui Kanarack se fixară pe un nasture din tapițeria de pe plafonul Citroënului. Faptul că putea face acest lucru îl făcu să se gândească la altceva decât la eventualitatea de a fi nevoit să mai îndure o dată tot ceea ce îndurase până atunci. Era imposibil să mai treacă o dată prin așa ceva.

— Mă numesc Paul Osborn. Într-o joi, pe 12 aprilie 1966, mergeam pe o stradă din Boston Massachusetts, împreună cu tatăl meu, George Osborn. Aveam zece ani. Ne pregăteam să

cumpărăm o nouă mănușă de baseball pentru mine, când un individ a ieșit din mulțime cu un cuțit în mână, pe care l-a înfipt în stomacul tatălui meu. Individul a fugit după aceea. Numai că tatăl meu a căzut pe trotuar și a murit. Aș vrea să-mi spui de ce i-a făcut acel individ așa ceva tatălui meu.

„Dumnezeule!” se gândi Kanarack. „Despre asta era vorba! Nu este vorba despre ei! Aș fi putut să rezolv acest lucru atât de ușor! Acum totul ar fi fost gata.”

— Aștept, spuse vocea de pe scaunul din față.

Deodată, Kanarack simți că mașina încetinește. Prinse imaginea unor copaci cu coada ochiului; mașina întoarse și se zdruncină puțin când trecu printr-o groapă. Apoi accelerară din nou și un alt șir de copaci se perindară pe lângă ei. După încă un minut se opriră la un stop și îl auzi pe Osborn cum schimbă viteza. Imediat Citroënul dădu înapoi, apoi se smuci brusc și continuă să meargă la vale. După încă vreo câteva secunde ajunse la un teren drept, apoi se opri. Nemișcarea fu urmată de un sunet metalic ca și cum ar fi fost trasă frâna de urgență. Apoi portiera din partea șoferului se deschise și se închise. Portiera din dreptul lui Kanarack se deschise brusc și Osborn apăru în dreptul ei, cu o seringă hipodermică în mână.

— Te-am întrebat ceva, și nu am primit niciun răspuns, spuse el.

Pe Kanarack încă îl ardeau plămânii. Chiar și cea mai ușoară respirație era o adevărată agonie.

— Hai să te ajut să înțelegi, spuse Osborn, care stătea într-o parte.

Kanarack nu se mișcă.

— Vreau să te uiți *acolo*! spuse Osborn și îl apucă brusc pe Kanarack de păr și îi smuci capul cu putere spre stânga, astfel încât acesta să poată vedea peste umăr.

Osborn încerca să-și controleze nervii, dar nu se descurca prea bine. Încet, Kanarack își schimbă direcția privirii, străduindu-se să pătrundă cu

privirea dincolo de Osborn, prin întunericul din ce în ce mai profund. Apoi râul îi apăru în imagine la nici zece metri distanță.

— Dacă tu crezi că tocmai ai trecut prin suferințele iadului, îi spuse Osborn încet, imaginează-ți cum o să fie când o să te afli acolo, cu brațele și picioarele paralizate. O să plutești timp de cât, poate zece, cincisprezece secunde? Oricum plămânii de-abia o să-ți funcționeze. Și ce crezi că o să se întâmple când o să te scufunzi?

Gândurile lui Kanarack se îndreptară într-o clipită spre Jean Packard. Detectivul particular fusese în posesia unei informații pe care el o dorea și făcuse prin urmare tot ceea ce fusese necesar pentru a o obține. Acum, altcineva era la fel de doritor să obțină o informație de la el. Iar el, la fel ca și Jean Packard, nu avea nicio altă alternativă decât să i-o ofere.

— Am – fost – un – ucigaș – plătit, spuse Kanarack, iar vocea lui nu era decât puțin mai mult decât o șoaptă aspră.

Pentru o clipă Osborn nu fu sigur că auzise bine. Ori asta, ori Kanarack își bătea joc de el. Își intensifică strânsoarea în părul lui Kanarack și îl smuci înapoi, iar Kanarack urlă de durere. Efortul îl făcu să-și țină respirația. O durere îngrozitoare îl străfulgeră și mai țipă o dată.

— Hai să mai încercăm o dată, spuse Osborn, cu fața foarte apropiată de a lui.

— Am fost plătit s-o fac… Bani! spuse Kanarack și tuși.

Aerul expirat îi trecu fierbinte ca o flacără prin gâtul uscat.

— Plătit? întrebă Osborn, șocat.

Nu se așteptase la așa ceva, la nimic de genul ăsta! Întotdeauna privise moartea tatălui său ca pe acțiunea întâmplătoare a unui nebun. Și în lipsa oricărui alt motiv, la fel considerase și poliția. Fusese un act, spuseseră ei, realizat de către un individ care-și urâse tatăl sau mama, frații și

surorile. El întotdeauna considerase că acest act fusese expresia unei uri insuportabile și al unei furii îndelung reprimate, care se eliberase la întâmplare și fără premeditare. Tatăl său se aflase doar în locul nepotrivit și la momentul nepotrivit.

Însă nu, Kanarack îi spunea acum ceva cu totul diferit; ceva care nu avea niciun sens. Tatăl lui proiecta diverse instrumente, fusese un om simplu, liniștit, care nu datora niciun ban nimănui și care nu ridicase vocea niciodată la mânie în toată viața lui. Nu avea cum să fie genul de om pentru care ar plăti cineva ca să-l omoare. Deodată îi trecu prin minte că Kanarack îl mințea.

— Spune-mi adevărul! Ticălos mincinos ce ești! îi strigă Osborn și, într-un acces de furie necontrolată, îl târî pe Kanarack afară din mașină, ținându-l de păr.

Kanarack țipă în agonie, strigătul sfâșiindu-i gâtul și străpungându-i plămânii. O clipă mai târziu se aflau amândoi în râu până la nivelul genunchilor. Seringa apăru în mâna lui Osborn, apoi acesta îl împinse brusc pe Kanarack sub apă. Îl ținu acolo până numără la zece, apoi îl trase afară.

— Spune-mi adevărul, blestematule!

Kanarack, tușind și înecându-se, era îngrozit. De ce nu-l credea acest om? N-avea decât să-l omoare, pentru numele lui Dumnezeu, dar nu așa!

— Sunt… rosti el gutural. Tatăl tău – și încă alți trei – în Wyoming – New Jersey – unul în California. Și pentru aceiași indivizi. Apoi, după aceea – au încercat – să mă omoare pe mine.

— Care indivizi? Despre ce naiba vorbești acolo?

— N-ai să mă crezi… spuse Kanarack, care se înecă și încercă să scuipe apa din râu.

Curentul apei se învârteji în jurul lor, ploaia continuă să cadă cu putere, iar întunericul care creștea încontinuu făcea imposibil să se mai vadă ceva în jur. Osborn își intensifică strânsoarea

asupra gulerului lui Kanarack și aduse seringa direct în fața ochilor acestuia.

— Pune-mă la încercare! spuse el.

Kanarack clătină din cap.

— Spune-mi! strigă Osborn și-l scufundă din nou pe Kanarack. Când îl readuse la suprafață, sfâșie salopeta lui Kanarack și îi apăsă vârful seringii pe braț.

— Încă o dată, șopti Osborn. Adevărul!

— Dumnezeule! Nu face asta! îl rugă Kanarack. Te rog…

Deodată Osborn îl lăsă mai moale. Ceea ce văzuse în ochii lui Kanarack îi dovedise faptul că acesta spunea adevărul, pentru că niciun om nu ar minți într-o astfel de situație.

— Dă-mi un nume! spuse Osborn. Cineva care a luat legătura cu tine, care ți-a transmis ce sarcini ai de îndeplinit.

— Scholl, Erwin Scholl. Erwin, cu E.

Kanarack încă putea să vadă în fața ochilor chipul lui Scholl. Un individ înalt, atletic, îmbrăcat în echipament de tenis. Kanarack fusese trimis în 1966 pe o proprietate de pe Long Island, recomandat pentru această îndeletnicire de către un colonel în rezervă din Armata Statelor Unite. Scholl fusese destul de amabil. Fusese o înțelegere pecetluită printr-o strângere de mână. Fiecare crimă valora douăzeci și cinci de mii de dolari, bani gheață. Cincizeci la sută pe loc, apoi trebuia să revină la Scholl pentru restul când își termina treaba. După crime, se întorsese să-și recupereze banii, iar Scholl îi achitase banii pe care-i datora, apoi îi mulțumise cu amabilitate și îl condusese la ieșire. Apoi, la numai câteva clipe după ce plecase către oraș, mașina lui Kanarack fusese forțată în afara drumului de către o limuzină. Doi indivizi ieșiseră cu niște arme automate în mână. În timp ce se apropiau, Kanarack îi împușcase pe amândoi cu pistolul și fugise. După aceea, mai încercaseră să-l omoare încă de trei ori la rând: în apartamentul în

care stătea, într-un restaurant și pe stradă. De fiecare dată Kanarack scăpase de ei, dar se părea că știau întotdeauna unde se afla sau unde va fi, ceea ce însemna că era doar o chestiune de timp până când aveau să reușească să-l omoare. Astfel, cu ajutorul lui Agnes Demblon, luase problema în propriile mâini. Își omorâse partenerul și îi dăduse foc în mașina lui, pentru a da impresia că fusese ucis într-o altercație între bande. Apoi dispăruse.

— Erwin Scholl *de unde*? întrebă Osborn, care ținea capul lui Kanarack la doar câțiva centimetri de apa care curgea la vale.

Întrebase asta ca să verifice ceea ce tocmai spusese.

— Long Island – o proprietate întinsă din Westhampton Beach, răspunse Kanarack.

— Iisuse Hristoase, ticălos ordinar! spuse Osborn, care avea lacrimi în ochi.

Era cu totul dat peste cap. Kanarack nu fusese un individ sărit de pe fix care-i ucisese tatăl din pură răutate. Fusese un ucigaș profesionist, care-și făcuse treaba. Deodată, crima acestuia fusese depersonalizată. Emoțiile umane nu avuseseră nimic de-a face cu asta. Nu fusese nimic mai mult decât o simplă tranzacție. Și, deodată, apăru din nou monstruosul DE CE? Apoi îi trecu prin minte că totul fusese o greșeală. Asta era! Trebuie să fi fost așa! Osborn își mări strânsoarea.

— Vrei să spui că ai omorât pe cine nu trebuia, nu-i așa? L-ai confundat pe tatăl meu cu altcineva…

Kanarack clătină din cap.

— Nu, pe el trebuia să-l omor. Și pe ceilalți la fel.

Osborn se uită lung la el. Era o nebunie! Imposibil!

— Iisuse Hristoase! țipă el. *De ce*?

Kanarack își ridică privirile de la curgerea apei din jurul lui. Acum respira mai ușor și îi reveneau senzațiile în brațe și în picioare. Acul încă se afla

în mâna lui Osborn. Poate că încă mai avea o șansă. Apoi Osborn se uită brusc într-o parte, ca și cum l-ar fi speriat ceva. Kanarack se uită și el în aceeași direcție. Un bărbat înalt, îmbrăcat cu o haină de ploaie și cu pălărie pe cap cobora panta spre zona în care se aflau ei. Avea un obiect în mână, pe care-l ridică.

O secundă mai târziu se auzi un sunet ca și cum o duzină de ciocănitori ar fi băcănit toate în același timp. Deodată, apa începu să fiarbă în jurul lor. Osborn simți cum ceva îi pătrunde în coapsă și căzu pe spate. Apa continuă să se agite. Încercă să se ridice și-l văzu pe individul cu pălărie croindu-și drum prin apă, iar obiectul din mâna lui continua să păcănească.

Osborn se răsuci, plonjă în apă și începu să înoate. Niște zgomote mici, ca de la niște pietricele, atingeau suprafața apei. Sub apă, puțina lumină care mai era dispăru în totalitate și Osborn nu avea nici cea mai vagă idee în ce direcție se deplasa. Îl izbi ceva, care păru să atârne de el. Apoi curentul îl cuprinse, pe el și ceea ce se agățase de el, și îi duse cu totul. Plămânii lui Osborn ardeau în lipsa aerului, dar forța curentului îl trăgea în jos, către fundul râului. Încă o dată simți obiectul acela cum se lovește de el și își dădu seama că era prins de el. Se întinse către acesta și încercă să se elibereze din strânsoare. Era voluminos, ca un fel de buștean ierbos, și părea să se fi lipit de el. Plămânii lui păreau că i se prăbușesc în interior. Trebuia să respire! Trebuia să ignore chestia aceea care se prinsese de el și nu trebuia să facă nimic altceva decât să-și găsească drumul către suprafață. Își făcu vânt cu putere cu picioarele, își dădu brațele pe spate și înotă în sus.

O clipă mai târziu reuși să iasă la suprafață. Trase cu furie aer proaspăt în piept. Aproape imediat își dădu seama că se mișca cu o viteză considerabilă. Privi în jur și abia putu distinge malul râului de pe partea cealaltă. Privi înapoi și

văzu luminile de la mașini cum se mișcă de-a lungul drumului de lângă râu în spatele lui. Își dădu seama că se afla la mijlocul râului, fiind tras la vale de curentul iute al Senei.

Obiectul care se agățase de el se desfăcuse în momentul în care se ridicase la suprafață, sau cel puțin așa credea el, deoarece nu-l mai simțea. Aluneca odată cu curentul, când deodată simți iar izbitura aceea. Se întoarse și văzu un obiect întunecat cu un smoc ierbos în partea cea mai apropiată de el. Începu să-l împingă deoparte. În timp ce făcea acest lucru, o mână ieși de sub apă și i se încleștă pe braț. Strigă îngrozit și încercă să se elibereze, dar mâna îl ținea bine în strânsoare. Apoi își dădu seama că ceea ce i se păruse că era iarbă, nu era de fapt iarbă deloc, ci păr de om. Auzi la distanță cum tună. Deodată, ploaia începu să cadă torențial, încercă din greu să desfacă strânsoarea degetelor de pe brațul său, iar toată chestia aceea scoase bulbuci și se rostogoli într-o parte. Țipă și încercă să-l împingă într-o parte, numai că nu se lăsa. Apoi un fulger lumină și se trezi privind orbita însângerată a unui ochi, în care se vedeau bucăți hidoase de dinți sfărâmați. În partea cealaltă nu se mai vedea niciun ochi, doar un amestec de carne în locul unde fața îi fusese împușcată. O clipă mai târziu, corpul respectiv se ridică la suprafață și scoase un geamăt zgomotos. Apoi mâna îi dădu drumul încetișor la braț și ceea ce mai rămăsese din Henri Kanarack pluti luat de curentul apei.

•

Când Henri Kanarack, sau Albert Merriman pe numele lui adevărat, se uitase peste umărul lui Paul Osborn și-l văzuse pe individul cel înalt îmbrăcat cu haina de ploaie și cu pălărie pe cap cum cobora panta, îndreptându-se spre ei, se gândise că era ceva familiar la el, că-l mai văzuse undeva înainte. Apoi își amintise că era individul care intrase în Le Bois în seara de după ce-l

omorâse pe Jean Packard. Își aminti că se oprise în dreptul ușii de la intrare și se uitase în jur, trecând cu privirea în revistă toată încăperea. Apoi își aminti că se uitase înspre bar, unde stătea Kanarack, și li se întâlniseră privirile. Își aminti că fusese ușurat de faptul că individul acela nu era Osborn sau cineva de la poliție. Își aminti că se gândise că acel individ nu era cineva special, că era un nimeni. Greșise în totalitate.

37.

Vineri, 7 octombrie.
New Mexico.

După-amiaza la ora 13:55, seara la ora 20:55, ora Parisului, Elton Lybarger stătea așezat într-un fotoliu, îmbrăcat în halat, și privea umbrele aruncate de munții ca niște turnuri Sangre de Cristo din New Mexico, care începuseră să înainteze centimetru cu centimetru în platoul văii situate la o distanță de trei sute de metri mai jos de el. Era încălțat cu pantofi Bass Weejuns, pantaloni bej și un pulover albastru închis. Niște căști mici galbene erau conectate la un Sony Walkman pe care-l ținea în poală. Avea cincizeci și șase de ani și asculta discursurile lui Ronald Reagan.

Elton Lybarger venise din San Francisco la clinica particulară Rancho de Piñon pe data de 3 mai, la șapte luni după ce suferise un accident cerebral foarte puternic în timpul unei călătorii de afaceri către Statele Unite din Elveția lui natală. Accidentul cerebral îl lăsase semi-paralizat și incapabil să vorbească. Acum, aproximativ un an mai târziu, putea să meargă cu ceva ajutor și putea să vorbească distinct, chiar dacă mai încet.

La vreo zece kilometri distanță, un Volvo argintiu ieși din lumina strălucitoare a soarelui de deșert și intră în umbrele adânci ale drumului mărginit de conifere Paseo del Norte, care ducea din vale către Rancho de Piñon. La volan se afla Joanna Marsh, o fizioterapeută de treizeci și doi de ani, puțin supraponderală, cu înfățișare comună, care în decursul ultimelor cinci luni făcuse drumul de două ore dus-întors de la casa ei din Taos de cinci ori pe săptămână. Aceasta urma să fie ultima ei vizită pe care i-o făcea lui Elton Lybarger la Rancho de Piñon. Astăzi urmau să meargă cu

mașina la Santa Fe, unde un elicopter particular îi aștepta ca să-i ducă la Albuquerque. Pe urmă vor zbura către Chicago și se vor îmbarca pe avionul companiei American Airlines numărul 38 către Zürich. În seara aceasta, însoțit de Joanna Marsh, fizioterapeută, Elton Lybarger se ducea înapoi acasă.

După ce își luară toți rămas-bun, portiera mașinii fu închisă și, după ce Joanna făcu din mână paznicului de la intrare, manevră Volvo-ul prin porțile de la Rancho de Piñon și apoi în afară, pe drumul Paseo del Norte. Uitându-se la el, Joanna observă că Lybarger se uita zâmbind la peisajul de țară care i se perinda în fața ochilor. De când îl știa, nu-l mai văzuse niciodată zâmbind.

— Știți unde mergem, domnule Lybarger? întrebă ea.

Lybarger încuviință din cap.

— Unde? îl tachină ea.

Lybarger nu-i răspunse, ci continuă să privească peisajul în vreme ce coborau drumul în pantă și cu serpentine, care tăia ca un cuțit prin pădurea bogată de conifere.

— Haideți, domnule Lybarger! Unde mergem? întrebă Joanna din nou, care nu era sigură dacă el o auzise de prima dată, sau dacă o auzise, dar nu reușise să penetreze sensul cuvintelor.

De când își revenise în urma accidentului cerebral, tot se mai întâmpla ca el să nu reușească să se conecteze la ceea ce i se spunea.

Lybarger își schimbă puțin poziția și se așeză mai în față, punându-și mâna pe bord pentru a se echilibra în timp ce Volvo-ul se înclina într-o serie de curbe. Tot nu răspunse.

Când ajunse la capătul canionului, Joanna se îndreptă către Taos, luând-o pe autostrada numărul 3 din New Mexico. Reglă pilotul automat la o sută de kilometri pe oră și făcu din mână unui grup de bicicliști îmbrăcați în echipamente colorate.

— Prieteni de-ai mei din Taos, spuse ea zâmbind, pe urmă îl privi din nou pe Lybarger, gândindu-se că poate tăcerea lui se datora emoției încercate de brusca lui libertate.

Acesta stătea aplecat în față, sprijinit de centura de protecție, și o privea fix într-un mod care-l făcea să pară că abia se trezise dintr-un somn prelungit și era total nedumerit.

— Sunteți bine? îl întrebă ea, trecându-i prin minte cu groază ideea că poate avea acum un alt accident cerebral și că ar trebui să întoarcă mașina imediat și să se ducă înapoi la clinică.

— Da, răspunse el încet.

Joanna îl evaluă pentru o clipă, apoi se destinse și zâmbi.

— De ce nu stați rezemat, să vă odihniți, domnule Lybarger? Avem în față o după-amiază lungă și o seară.

Răspunsul lui Lybarger fu să se lase pe spate, însă apoi se răsuci și o privi din nou. Expresia nedumerită nu-i dispăruse de pe chip.

— S-a întâmplat ceva, domnule Lybarger?

— Unde este familia mea? întrebă el.

•

— Unde este familia mea? întrebă el din nou.

— Sunt convinsă că vor veni să vă întâmpine, spuse Joanna, apoi se lăsă pe spate pe perna ei de la clasa întâi și închise ochii.

Zburau de aproape trei ore, iar Lybarger pusese aceeași întrebare de vreo unsprezece ori, după calculele ei. Nu era sigură dacă faptul că punea mereu aceeași întrebare nu era cumva cauzat tot de accidentul cerebral, sau dacă nu cumva acesta se simțise brusc inconfortabil din cauza plecării de la Rancho de Pinon, iar familia la care se referea era de fapt personalul cu care petrecuse acolo atât de mult timp, sau dacă nu era chiar preocuparea reală pentru posibilitatea să nu vină nimeni să-l întâmpine la sosirea în Zürich. Adevărul era că, în toată perioada în care ea fusese să-l trateze, nici

măcar o dată, din câte știa ea, nu venise să-l vadă nimeni altcineva în afară de medicul lui personal, un austriac în vârstă pe nume Salettl, care făcuse de șase ori călătoria de la Salzburg la New Mexico. Așa că ea nu avea nici cea mai vagă idee dacă va fi sau nu cineva din familia lui care să-l aștepte pe aeroportul din Zürich când vor ajunge acolo. Putea doar să presupună că da. Numai că, în afară de Salettl, singurul contact personal pe care-l avusese ea cu cineva care să reprezinte interesele lui Lybarger fusese atunci când avocatul acestuia o sunase acasă pentru a-i solicita să-l însoțească pe acesta până în Elveția. Acest lucru în sine constituise o mare surpriză și o luase total pe nepregătite. Joanna rareori ieșise din New Mexico, ca să nu mai vorbească de Statele Unite, iar oferta respectivă, cu bilet de avion dus-întors la clasa întâi și cinci sute de dolari, fusese prea generoasă ca să o ignore. Urma să-i achite creditul făcut pentru Volvo și, chiar dacă va fi doar pentru o scurtă perioadă de timp, va fi o experiență pe care altfel nu o va avea niciodată. Însă, mai mult de atât, fusese și încântată să facă acest lucru. Joanna se mândrea cu faptul că acorda un interes special tuturor pacienților ei, iar domnul Lybarger nu era o excepție. Când începuse, el de-abia putea să se țină pe picioare și tot ce-și dorea să facă era să asculte benzi la Walkmanul lui sau să se uite la televizor. Acum, deși încă își mai asculta benzile și se uita la televizor cu nesaț, putea să meargă pe jos cu ușurință un kilometru, sprijinit în baston, singur și fără vreun ajutor din afară.

Revenindu-și din visare, Joanna își dădu seama că în avion era întuneric și că majoritatea oamenilor dormeau, deși era difuzat un film pe ecranul din fața lor. Pentru prima dată după mult timp, Elton Lybarger era tăcut și ea se gândi că poate adormise și el. Apoi își dădu seama că acesta nu dormea. Căștile prevăzute de compania aeriană îi acopereau urechile și era complet absorbit de

film. Filme, televizoare, benzi audio, de la porcării la muzică clasică, de la sport la politică, de la operă la rock'n'roll, Lybarger părea să aibă un apetit de nestăvilit fie pentru a afla lucruri noi, fie pentru amuzament, sau ambele. Ce-l putea interesa atât de mult, o depășea pur și simplu. Ea își imagina că era doar un fel de evadare. Dar de la ce sau pentru ce, nu avea nici cea mai vagă idee.

Joanna îl înveli cu pătura furnizată de compania aeriană, apoi se rezemă. Singurul ei regret era că trebuise să-l pună pe Henry, câinele ei Saint Bernard de zece luni, într-o cușcă pe perioada cât era ea plecată. Deoarece locuia singură, nu avea cine să aibă grijă de el, iar ca să le ceară prietenilor să primească la ei o grămadă de patruzeci și cinci de kilograme de entuziasm nestăpânit depășea limitele decenței. Numai că nu avea să fie plecată decât cinci zile, iar cinci zile Henry se putea descurca și singur.

38.

Vera încercase fără succes să dea de Paul Osborn încă de la ora trei după-amiaza. Sunase de patru ori, și nu primise niciun răspuns. A cincea oară sunase la recepția hotelului și întrebase dacă nu cumva domnul Osborn plecase. Nu, nu plecase. Nu își amintea cineva dacă nu-l văzuse cumva în acea zi? Funcționarul îi făcuse legătura cu biroul portarului, unde ea pusese aceeași întrebare. Un angajat de la poartă afirmase că ultima dată îl văzuse pe domnul Osborn mai devreme în după-amiaza respectivă, când acesta trecuse prin holul hotelului către ascensoare, îndreptându-se, probabil, înspre camera lui. În acel moment, grija pe care Vera o menținuse deliberat undeva departe în conștiința ei deveni o teamă distinctă.

— Am sunat în camera lui de mai multe ori începând de după-amiază, fără să primesc niciun răspuns. Vă rog, vreți să trimiteți pe cineva sus să se asigure că este bine? întrebă ea cu hotărâre.

Încercase să nu se gândească la succinilcolină sau la experimentele pe care le intenționa Osborn cu aceasta, deoarece știa că el era un medic foarte competent, care înțelegea cu precizie ce făcea și de ce. Numai că oricine putea să facă o greșeală, iar un medicament ca succinilcolina nu era ceva cu care să te joci. O supradoză accidentală putea face ca o persoană să se sufoce foarte rapid.

După ce închise telefonul, Vera se uită la ceas. Era ora 18:45 seara. După zece minute sună telefonul. Era portarul hotelului, care suna înapoi pentru a raporta faptul că domnul Osborn nu se afla în camera lui. Se simți o ușoară ezitare în vocea lui, apoi o întrebă dacă era o rudă de-a lui. Vera simți cum i se accelerează pulsul.

— Sunt o prietenă apropiată. Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Se pare că… începu portarul să spună, poticnindu-se, căutându-și cuvintele …, au fost anumite… dificultăți… în camera domnului Osborn. Niște mobile și obiecte de decor au fost stricate.

— Stricate? Dificultăți? Ce vreți să spuneți?

— Domnișoară, vreți să-mi dați numele dumneavoastră întreg? A fost chemată poliția; este posibil să dorească să vă pună niște întrebări.

Inspectorii Barras și Maitrot de la Prefectura de Poliție din Paris preluaseră telefonul prin care administrația hotelului raporta dovezi ale descoperirii unor nereguli în camera unui client al hotelului, un doctor american pe nume Paul Osborn. Niciunul dintre ei nu știa ce să creadă despre asta. Ușorul ușii de la camera lui Osborn fusese scos din perete în partea interioară, probabil de către cineva care intra forțat din holul exterior. Camera însăși era într-o mare dezordine: patul mare, dublu, era izbit puternic într-o parte, o masă fusese răsturnată, o sticlă aproape goală de Johnnie Walker se afla pe podea lângă aceasta, în mod surprinzător încă intactă. O veioză atârna în mod precar la câțiva centimetri de podea, răsturnată de pe noptieră, dar oprită din cădere de cablul ei, chiar înainte de a atinge podeaua.

Hainele lui Osborn se aflau încă în cameră, la fel ca și articolele de toaletă și valizele cu lucrările lui profesionale, cecurile de călătorie, biletul de avion și niște însemnări pe hârtia de la hotel cu mai multe numere de telefon. Pe podeaua de sub televizor era un exemplar al ziarului din ziua aceea, deschis la pagina cu locuri de amuzament, și numele unui cinematograf de pe Boulevard des Italiens era încercuit cu pixul.

Barras se așeză să examineze foile de hârtie și se uită la numerele de telefon. Recunoscu imediat unul dintre ele: era al său, cel de la sediu. Altul era de la Air France. Încă unul de la o agenție de închiriat mașini. Mai erau patru numere pe care

trebuia să le verifice. Primul era de la Kolb International, compania de investigații particulare. Al doilea era de la un cinematograf cu filme în limba engleză de pe Boulevard des Italiens, același care era încercuit în ziar. Al treilea aparținea unui apartament privat din Île St.-Louis, care era listat ca aparținând lui V. Monneray, același număr și nume pe care le obținuse de la portarul hotelului. Ultimul număr era cel al unei brutării mici dintr-o zonă a Parisului din apropierea Gării de Nord.

— Ai idee ce e asta?

Barras își ridică privirile. Maitrot tocmai venise din baie și ținea între degetul mare și arătătorul de la mâna stângă un recipient mic cu rețetă. Deși nu exista vreo dovadă a unei infracțiuni care să fi fost comisă în încăpere, camera îi aparținea lui Paul Osborn și era destul de multă dezordine ca să trezească suspiciunea ofițerilor de poliție. Drept urmare, amândoi purtau mănuși chirurgicale de unică folosință, pentru a evita distrugerea amprentelor sau pentru a nu adăuga propria lor prezență fizică la ceea ce exista deja acolo.

Luând flaconul din mâna lui Maitrot, Barras îl privi cu atenție.

— Clorură de succinilcolină, spuse el, citind eticheta. I-o dădu înapoi și clătină din cap. N-am nicio idee. Are totuși rețetă locală. Verific-o.

Chiar atunci un polițist în uniformă îl introduse pe portar în cameră. Vera îl însoțea.

— *Messieurs.* Aceasta este tânăra care a dat telefon.

•

Paul Osborn nu mai era conștient de nimic altceva în afară de întuneric și de umezeală. Zăcea undeva cu fața în jos într-un nisip spongios. Nu avea nici cea mai mică idee unde se afla sau ce oră era. Undeva prin apropiere auzi curgerea apei și fu recunoscător pentru faptul că nu se mai afla în ea. Extenuat, simți cum îl apucă somnul, și cu acesta se instaură un întuneric mai negru decât cel din

jurul său și se gândi că aceasta era moartea și că dacă nu făcea ceva rapid, va muri.

Își ridică în sus capul și strigă după ajutor. Numai că nu se auzi decât liniștea și curgerea apei. Cine l-ar fi putut auzi, oricum, în întunericul acela negru ca smoala și în mijlocul necunoscutului? Însă teama de moarte și efortul de a striga îi amplificară bătăile inimii și îi ascuțiră simțurile. Simți pentru prima dată durere, o pulsație profundă în partea din spate a coapsei stângi. Se aplecă, atinse zona ușor și simți sânge cald și lipicios.

— La naiba! înjură el gutural.

Se ridică în coate și încercă să-și dea seama unde se afla. Pământul de sub el era moale, cu mușchi deasupra unui nisip moale. Își întinse brațul stâng și atinse apa. Făcu același lucru cu dreapta și fu surprins să dea de ceva ca un fel de copac căzut la doar câțiva centimetri de fața lui. Ajunsese cumva la mal, fie prin propriile sale puteri, fie împins acolo de curentul apei. Îi veni în minte imaginea oribilă a trupului mutilat al lui Kanarack agățându-se de el în mijlocul râului, apoi smuls de forța apei. Imediat se gândi la individul de pe mal. Bărbatul înalt cu pălărie care îi împușcase în mod evident pe amândoi.

Deodată îi trecu prin minte că poate îl urmărise și că aștepta prin apropiere lumina zilei ca să termine ceea ce începuse. Osborn nu avea nicio idee cât de grav era rănit, cât sânge pierduse sau dacă putea măcar să se țină pe picioare. Trebuia însă să încerce. Nu putea rămâne în locul în care se afla, chiar dacă lunganul era prin apropiere, pentru că altfel era foarte posibil să sângereze până ar fi murit.

Se deplasă în față câțiva centimetri, până ajunse la copacul căzut. Îl apucă cu o mână și îl trase înspre el. Când făcu acest lucru, îl străbătu o durere fulgerătoare și țipă incontrolabil. Își reveni, stătu liniștit, cu simțurile în alertă. Dacă lunganul era prin apropiere, strigătul lui Osborn îl putea

aduce direct la el. Își ținu respirația, își ascuți urechile, dar nu auzi decât râul în mișcare.

Își desfăcu cureaua, o scoase din talie, îi făcu o buclă în jurul coapsei stângi deasupra rănii și o prinse în cataramă. Apoi găsi un băț, îl puse între curea și picior, și îl răsuci de mai multe ori până când bucla se strânse în jurul piciorului ca un garou. Trecu aproape un minut până când începu să simtă amorțeala. Atunci durerea mai scăzu puțin în intensitate. Ținând strâns garoul improvizat cu mâna stângă, Osborn trase copacul cu dreapta. Se chinui până când reuși să-și aducă sub el piciorul nevătămat și într-un minut fu în picioare. Ascultă încă o dată în jurul său. Din nou, nu auzi nimic în afară de apa care curgea la vale.

Bâjbâi pe întuneric și găsi o creangă uscată de grosimea încheieturii mâinii sale, pe care o rupse. Simți o greutate în buzunarul de la geacă. Ținându-se de copac, se aplecă și simți cum cuprinde cu degetele metalul dur al pistolului automat pe care-l luase de la Henri Kanarack. Uitase de el și fu surprins că nu-i căzuse din buzunar în timpul în care stătuse în apă. Habar nu avea dacă mai funcționa sau nu. Și totuși, chiar dacă îl folosea numai ca să amenințe pe cineva, tot i-ar oferi un avantaj față de restul oamenilor. Ar putea chiar să-i asigure câteva clipe în confruntarea cu lunganul. Luă creanga de copac, pe care o folosi drept cârjă, și porni prin întuneric, departe de sunetul apei.

39.

Sâmbătă, 8 octombrie, ora 3:15

Agnes Demblon stătea în sufrageria din apartamentul ei, fumând din cel de-al doilea pachet de Gitanes încă de la miezul nopții și privind fix telefonul. Încă era îmbrăcată în costumul ei șifonat pe care-l purtase la birou toată ziua de vineri. Nu mâncase și nici măcar nu se spălase pe dinți. Până acum, Henri ar fi trebuit să se fi întors sau măcar să fi sunat. Ar fi trebuit să aibă vreo veste de la el. Numai că nu avea niciuna. Se întâmplase ceva, era sigură de acest lucru. Și totuși, ce se întâmplase? Chiar dacă americanul era un profesionist, Kanarack ar fi știut să se ocupe de el cu aceeași eficiență cu care se ocupase de Jean Packard.

Câți ani trecuseră de când o trăsese prima dată de păr și îi ridicase fusta în fața tuturor în curtea școlii de pe Strada numărul 2 din Bridgeport, Connecticut? Agnes era în clasa întâi când se întâmplase acest lucru, iar Henri Kanarack, ba nu, Albert Merriman, în clasa a patra. Făcuse asta și râsese, apoi se îndreptase plin de sine împreună cu prietenii săi înspre un băiat dolofan, ca să-l necăjească pe acesta, îi trăsese un pumn și-l făcuse să plângă. În aceeași după-amiază, Agnes se răzbunase. Îl urmărise la ieșirea de la școală, se strecurase în spatele lui când acesta se oprise să se uite la ceva. Întinzându-se cât era de lungă cu ambele brațe deasupra capului, îl izbise cu un bolovan drept în moalele capului. Își amintea că el căzuse pe pavaj, iar sângele i se împrăștiase peste tot. Își amintea că se gândise chiar că-l omorâse, până când el se întinsese deodată și încercase s-o prindă de gleznă, numai că ea o luase la fugă. Acesta fusese începutul unei relații care durase mai mult de patruzeci de ani. Cum se făcea că

oamenii de același fel se căutau întotdeauna unii pe alții, încă de la început?

Agnes se ridică în picioare și stinse țigara Gitane într-o scrumieră care dădea pe dinafară de chiștoace. Era ora 3:30 dimineața. Sâmbăta, brutăria era deschisă numai o jumătate din zi. În mai puțin de două ore trebuia să plece la serviciu. Apoi își aminti că Henri plecase cu mașina ei. Asta însemna că va trebui să ia metroul, asta dacă acesta mergea atât de devreme. Habar n-avea. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse asta.

Gândindu-se că va trebui probabil să ia un taxi, se duse în camera ei, își scoase hainele și își puse cămașa de noapte. Apoi își fixă ceasul să sune la ora 4:45 și se întinse în pat. Se înveli cu pătura, stinse lumina și se lăsă pe spate. Dacă va putea să adoarmă, șaptezeci și cinci de minute tot erau mai bine decât deloc.

•

De partea cealaltă a străzii, Bernhard Oven, lunganul, se uită la ceas, așezat la volanul unui Ford de culoare verde închis. Era ora 3:37 dimineața.

Pe scaunul de lângă el se afla un dreptunghi negru, mic, care arăta ca o telecomandă de televizor. În colțul din stânga sus era un temporizator digital. Îl luă și setă temporizatorul la trei minute și treizeci și trei de secunde. Apoi porni motorul Fordului, apăsă un buton mic, roșu, de la capătul din dreapta al dreptunghiului negru. Temporizatorul se activă și începu numărătoarea inversă din zece în zece secunde spre 0:0:00. Bernhard Oven mai aruncă o privire spre blocul cufundat în întuneric, apoi porni motorul și plecă. Era ora 3:38 și 16 secunde.

Legate pe podeaua din subsolul blocului în care locuia Agnes Demblon, se aflau șapte dispozitive incendiare de plastic, minuscule, așezate grămadă, atașate la un detonator electronic principal. Puțin după ora 2:00, Oven intrase acolo prin fereastra de

la o boxă. Lucrase rapid și în mai puțin de cinci minute plasase încărcătura printre grămezile de mobilă veche și de haine, și fusese foarte atent în special la butoiul cu o capacitate de aproape patru mii de litri care conținea combustibilul pentru încălzirea clădirii. Apoi se strecurase afară în același mod în care venise și se reîntorsese la mașina lui. Pe la ora 2:40 toate luminile din clădire se stinseseră, mai puțin una. La ora 3:35, Agnes Demblon stinsese și ea lumina.

La ora 3:39 și treizeci de secunde, dispozitivele de plastic explodară.

40.

Zborul 38 al companiei American Airlines de la Chicago la Zürich ateriza la ora 8:35 dimineața pe aeroportul Kloten, cu douăzeci de minute mai devreme decât fusese programat. Linia aeriană prevăzuse un cărucior cu rotile, dar Elton Lybarger dorise să coboare pe jos din avion. Urma să-și vadă familia pe care n-o mai văzuse deloc în anul de când avusese accidentul cerebral și dorea ca aceștia să vadă un om reabilitat, nu un infirm care să le fie o povară.

Joanna adună bagajele lor de mână și se ridică în spatele lui Lybarger când ultimul dintre pasageri părăsi avionul. Apoi îi înmână bastonul și îl preveni să fie atent la mers, iar el porni brusc. Când ajunse la ieșire, ignoră zâmbetul și urările de bine ale stewardesei și își plantă ferm bastonul de partea cealaltă a ușii avionului. Inspiră hotărât, păși prin aceasta, apoi trecu pe culoarul de debarcare.

— Este puțin stresat, dar vă mulțumim, oricum, spuse Joanna scuzându-se din mers, în vreme ce se grăbea să-l prindă din urmă.

Când ajunseră în terminal, așteptară la coadă să treacă prin vama elvețiană. După aceea, Joanna găsi un cărucior și recuperă bagajele, apoi coborâră pe un coridor spre Biroul de Imigrări. Se întrebă deodată ce vor face dacă nu va fi nimeni acolo să-i aștepte. Nu avea nici cea mai mică idee unde locuia Elton Lybarger sau pe cine ar putea suna. Apoi ieșiră de la Biroul de Imigrări și trecură printr-o ușă de sticlă în zona terminalului principal. Deodată, o orchestră din șase persoane începu să interpreteze versiunea elvețiană a cântecului „*For He's a Jolly Good Fellow*" și un grup de douăzeci sau mai multe persoane, bărbați și femei, excepțional de bine îmbrăcați, începură

să aplaude. În spatele lor, patru bărbați îmbrăcați în uniformă de șoferi se alăturară aplauzelor.

Lybarger se opri și rămase cu privirea fixată asupra lor. Joanna nu avea nicio idee dacă el îi recunoscuse sau nu. Apoi o femeie voluminoasă, cu haină de blană și văl pe cap, care avea în mână un buchet uriaș de trandafiri galbeni, se grăbi înspre ei și își aruncă brațele în jurul lui Lybarger, sufocându-l cu sărutări și spunându-i:

— Unchiule! Ah, unchiule! Ce dor ne-a fost de tine! Bine ai venit acasă!

Imediat veniră și ceilalți, înconjurându-l pe Lybarger și lăsând-o pe Joanna uitată deoparte. Toată povestea asta o nedumerea. În cele cinci luni de fizioterapie intensivă, Elton Lybarger nu-i dăduse nici măcar o singură dată vreun indiciu despre averea sau poziția pe care se părea că o avea. Unde fusese acest anturaj în toată acea perioadă? Nu avea sens. Oricum, asta nu o privea pe ea.

— Domnișoara Marsh? o întrebă un bărbat extrem de arătos, care părăsise grupul pentru a o aborda. Mă numesc Von Holden. Sunt un angajat de la compania domnului Lybarger. Îmi permiteți să vă conduc la hotelul dumneavoastră?

Von Holden avea treizeci și ceva de ani, era îngrijit și avea cam un metru optzeci, cu umerii unui înotător. Avea părul castaniu deschis, tuns scurt, și purta un costum bleumarin croit impecabil, la două rânduri de nasturi, cu dungulițe, cămașă albă și cravată închisă la culoare, cu blazon.

— Mulțumesc foarte mult, zâmbi Joanna.

Se uită înspre grup și observă că cineva adusese un cărucior cu rotile, și doi dintre șoferi îl ajutau pe Lybarger să se așeze în acesta.

— Ar trebui să-i spun domnului Lybarger, mai zise ea.

— O să înțeleagă, sunt convins, spuse Von Holden cu amabilitate. În afară de asta, o să vă

întâlniți la cină. Acum, dacă vreți, pe aici, vă rog.

Von Holden luă bagajele Joannei și o conduse spre un ascensor printr-o ușă laterală. Cinci minute mai târziu se aflau pe bancheta din spate a unei limuzine Mercedes, deplasându-se de-a lungul autostrăzii N1B, îndreptându-se spre Zürich.

Joanna nu mai văzuse niciodată atâta verdeață. Copacii și pajiștile de peste tot erau ca smaraldul. Iar dincolo de acestea, ca niște fantasme la orizont, se vedeau Alpii, care chiar și la această vreme timpurie erau acoperiți de zăpadă. Ținutul ei, New Mexico, era un pământ deșertic, care, în ciuda orașelor dezvoltate și a mall-urilor, era încă un teritoriu nou și neprelucrat, care fremăta de agitația de la graniță. Coioții, pumele și șerpii cu clopoței stăpâneau ținutul, iar deserturile și canioanele încă mai găzduiau oameni care preferau să trăiască singuri. Munții și pajiștile înalte, debordând de flori sălbatice la sfârșitul primăverii, erau, în această perioadă a anului, cafenii și prăfuite și uscate ca iasca.

Elveția era cu totul diferită. Joanna văzuse acest lucru pe fereastră în timpul zborului și putea să simtă acest lucru cu atât mai mult în acel moment, în vreme ce limuzina îi ducea la Zürich prin Orașul Vechi. Aici era un loc profund marcat de istoria romanilor și a habsburgilor. O lume întreagă de alei medievale mărginite de clădiri din piatră cenușie cu arhitectură pre-gotică, care existaseră cu secole înainte ca vreo lampă cu ulei de parafină să fi luminat în barăcile din New Mexico.

Joanna își imaginase cam cum va fi când va ajunge acolo. Văzuse cu ochii minții o micuță familie iubitoare așteptând să-l întâmpine pe Elton Lybarger. O îmbrățișare de rămas-bun din partea lui, poate chiar un sărut pe obraz. Apoi o cameră plăcută într-o pensiune de genul Holiday Inn. Poate chiar și un tur al orașului înainte de călătoria ei înapoi din ziua următoare. Nu ar fi avut prea mult timp, dar ar fi profitat la maximum. Și să nu

uite de suveniruri! Pentru prietenii ei din Taos și pentru David, logopedul de la Santa Fe cu care se întâlnea de vreo doi ani, dar cu care nu se culcase niciodată.

— Nu ați mai fost la noi în țară, îi spuse Von Holden privind-o zâmbitor.

— Nu, niciodată.

— După ce vă duceți bagajele în camera de la hotel, dacă-mi permiteți, vă voi arăta câte ceva din țara noastră înainte de cină, spuse Von Holden cu amabilitate. Asta, desigur, dacă doriți…

— Sigur că da, vă rog! Ar fi minunat! Vreau să spun că mi-ar face plăcere.

— Bine.

Limuzina o luă la stânga, pe Bahnhofstrasse, și depășiră stradă după stradă de magazine elegante și de cafenele exclusiviste care emanau din ce în ce mai mult o atmosferă de bunăstare evidentă, dar neostentativă. La capătul celălalt al străzii Bahnhofstrasse se văzu sclipind o întindere de apă de culoare turcoaz – „Zürichsee", spuse Von Holden – presărată cu vaporașe care lăsau în urma lor panglici prelungi de spumă albă luminate de soare.

Joanna fu cuprinsă de atmosfera magică de parcă ar fi fost presărată cu praf de zâne. Elveția, putea spune asta oricui, era luxoasă, plină de amabilitate și de stabilitate. Tot ce era acolo părea calm și primitor, și își dădea sentimentul de foarte mare încredere, în plus, gemea de bani. Se întoarse brusc spre Von Holden.

— Cum te cheamă pe numele mic?

— Pascal.

— Pascal? întrebă ea, căci nu mai auzise acest nume până atunci. Este spaniol sau italian?

Von Holden ridică din umeri, apoi zâmbi:

— Ambele și niciuna, spuse el. M-am născut în Argentina.

41.

Osborn se uită din nou lung la telefon și se întrebă dacă avea puterea să mai încerce o dată. Făcuse deja trei încercări fără succes. Se îndoia că era în stare să mai încerce de trei ori.

Când ieșise din pădure în zorii zilei se trezise pe ceea ce considerase el în lumina palidă a dimineții că era un teren agricol. În apropiere se găsea o baracă micuță care era încuiată, dar care avea afară un robinet. Băuse apa cu poftă. Apoi își rupsese pantalonii la spate și spălase rana cât de bine putuse. Cea mai mare parte din sângerarea exterioară se oprise și reușise să scoată garoul fără ca aceasta să pornească din nou. După aceea probabil că leșinase, pentru că următorul lucru de care-și amintea erau doi tineri cu crose de golf care îl priveau de sus, întrebându-l în franceză dacă se simțea bine. Ceea ce crezuse el că era un teren de țară se dovedise că era de fapt un teren de golf.

Acum stătea în casa clubului de golf, uitându-se lung la telefonul de pe perete. Nu se putea gândi la altceva decât la Vera. Unde era ea acum? La duș? Nu, nu atât de mult timp. La serviciu? Poate. Nu era sigur. Pierduse socoteala programului ei, a zilelor în care lucra și a celor în care era liberă.

Administratorul clubului, un bărbat mărunțel, subțire ca un băț, pe nume Levigne, dorise să cheme poliția, dar Osborn îl convinsese că nu avusese decât un accident și că va veni cineva să-l ia de acolo. Îi era teamă de lungan. Însă îi era teamă și de poliție. Mai mult ca sigur, aceștia găsiseră deja mașina lui Kanarack. Fusese probabil reținută, considerată ca fiind furată sau abandonată. Însă în momentul în care trupul acestuia va fi găsit plutind în apele râului, o vor analiza cu foarte mare minuțiozitate. Amprentele lui Osborn erau peste tot, iar ei aveau amprentele

sale. Barras însuși i le luase în prima seară când îl prinseseră după ce-l atacase pe Kanarack în cafenea, și apoi sărise peste intrarea în metrou în urmărirea lui. Când se petrecuseră toate acestea?

Osborn se uită la ceas. Astăzi era sâmbătă. Miercuri fusese ziua în care-l văzuse pe Kanarack prima dată. Șase zile. Doar atât trecuse? După aproape treizeci de ani? Și acum Kanarack era mort. Și după toate acestea, planurile lui elaborate, poliția, Jean Packard… După toate acestea, el încă nu avea vreun răspuns. Moartea tatălui său era acum la fel de misterioasă cum fusese și mai înainte.

Se auzi un sunet și privi în sus. Un bărbat bine făcut utiliza telefonul. Afară, jucătorii de golf se îndreptau către locul primei lovituri. Razele slabe ale dimineții se transformaseră într-un soare strălucitor. Era prima zi în care nu era înnorat de când sosise el în Franța. Cursul de golf era lângă Vernon, la mai mult de treizeci de kilometri de Paris. Sena, cu meandrele ei prin peisajul de țară, îl dusese probabil cel puțin de două ori pe atât. Nu avea nici cea mai vagă idee cât timp se aflase în apă sau cât de mult mersese prin întuneric.

Pe masa din fața lui, Osborn văzu restul de la cafeaua tare pe care administratorul, domnul Levigne, i-o oferise din partea casei. Luă ceașca între degete, o ridică și bău ce mai rămăsese, apoi o puse înapoi pe masă. Chiar și numai atât, efortul de a ridica o ceașcă micuță și de a bea îl obosiseră peste măsură.

În partea cealaltă a încăperii, bărbatul închise telefonul și ieși afară. Ce s-ar întâmpla dacă ar intra acum deodată lunganul? Încă mai avea în buzunarul de la geacă pistolul lui Kanarack. Avea însă forța necesară să-l scoată, să țintească și să tragă cu el? Exersase ani de zile trasul cu pistolul și era destul de bun la asta. Trasul la țintă în Santa Monica și în valea San Fernando și Conejo. De ce făcuse asta, nu avea nici cea mai mică idee. Ca pe

un mod de a-și exterioriza agresivitatea? Ca pe un sport? Ca pe o apărare față de numărul crescător al crimelor din oraș? Sau fusese altceva? Ceva ce-l îndreptase către o zi în care ar putea avea nevoie de așa ceva? Se uită din nou la telefon. Încearcă! Încă o dată! Trebuie!

Piciorul îi înțepenise deja și se temea că mișcarea va porni din nou sângerarea. Mai mult, șocul chinului său se dispersa și odată cu acesta și protecția anestezicului său natural, producându-i pulsații în picior atât de intense, încât nu știa cât de mult va mai fi capabil să suporte durerea fără medicamente.

Osborn își puse palmele pe masă și se ridică sprijinindu-se în ele. Mișcarea bruscă îl ameți și pentru o clipă nu fu în stare să facă nimic altceva decât să stea acolo și să se sprijine, rugându-se să nu se prăbușească.

Mai mulți jucători de golf care se pregăteau să intre îl văzură și se dădură înapoi. Îl văzu pe unul dintre ei cum vorbește cu Levigne și cum face gesturi către el. La ce se aștepta, la modul în care arăta? Cu ochii sticloși, abia ținându-se pe picioare, îmbrăcat cu haine rupte, îmbibate cu apă, care miroseau de la apa râului, arăta ca un vagabond venit direct din iad. Însă nu-și permitea să-și facă griji din cauza lor. Nu avea vreme să se gândească la ei.

Se uită din nou înspre telefon. Se afla la mai puțin de zece pași de locul în care stătea, dar ar fi putut foarte bine să se afle și în California. Ridică bastonul improvizat din creanga de copac care-l ajutase să ajungă până acolo, îl așeză în fața lui, se sprijini de acesta și înaintă. Cu mâna dreaptă așeza bastonul, cu piciorul drept înainta. Aducea apoi piciorul stâng. Mâna dreaptă, piciorul drept. Aducea piciorul stâng. Pauză. Respirație profundă. Telefonul era ceva mai aproape acum. Gata? Din nou. Mâna dreaptă, piciorul drept. Piciorul stâng adus și el. Deși se concentrase în întregime asupra

mișcărilor sale și asupra țelului spre care se îndrepta, Osborn era perfect conștient de faptul că oamenii din încăpere îl urmăreau din priviri. Fețele lor se încețoșară. Apoi auzi o voce. Vocea lui! I se adresa lui însuși, clar și succint: „Glonțul se află localizat undeva în mușchiul posterior al coapsei. Nu sunt sigur unde exact. Însă trebuie scos.” Mâna dreaptă, piciorul drept. Piciorul stâng adus și el. Mâna dreaptă, piciorul drept. „Fă o incizie verticală de-a lungul coapsei, începând cu pliul inferior al feselor.” Deodată se trezi înapoi la Facultatea de Medicină, citând din *Anatomia lui Gray.* Cum de putea să-și amintească aceste lucruri cuvânt cu cuvânt? Mâna dreaptă, piciorul drept. Piciorul stâng. Pauză de odihnă. În partea cealaltă a încăperii, fețele încă îl priveau. Mâna dreaptă, piciorul drept. Piciorul stâng. Telefonul se află chiar în fața ta. Extenuat, Osborn se întinse încet înspre receptor, pe care îl ridică din furcă.

•

— Paul, ai un glonț în mușchiul posterior al coapsei. Trebuie scos imediat!

— *Știu* asta, la naiba! *Știu.* Scoate-l!

•

— L-am scos. Stai liniștit, nu te mișca. Știi cine sunt?

— Bineînțeles.

— În ce zi suntem astăzi?

— Eu… ezită Osborn. Sâmbătă.

— Ai pierdut avionul, spuse Vera, care își scoase mănușile chirurgicale, apoi se răsuci și ieși din cameră.

Osborn se destinse și privi împrejurul său. Se afla în apartamentul ei, gol, întins pe pat cu fața în jos, în camera ei de oaspeți. Ea reveni o clipă mai târziu. Avea o seringă hipodermică în mână.

— Ce este asta? întrebă el.

— Aș putea să-ți spun că este succinilcolină, îi răspunse ea sarcastic. Numai că nu ar fi adevărat.

Se duse în spatele lui, îi șterse o zonă din partea superioară a fesei cu o bucățică de vată îmbibată în alcool, apoi înfipse acul și îi făcu injecția.

— Este un antibiotic. Ar trebui să ți se facă și un antitetanos. Dumnezeu știe ce se mai afla în râul acela în afară de Henri Kanarack.

— Cum de știi despre asta? întrebă el și deodată tot ce se întâmplase îi trecu prin fața ochilor într-o clipită.

Vera se aplecă și trase cu grijă o pătură peste el, până peste umeri, așa că el simți cum se încălzește. Apoi se duse și se așeză în fața lui pe perna mare a unui fotoliu din piele.

— Ai leșinat în casa de la clubul de golf, care se află la o distanță de vreo patruzeci de kilometri de aici. Ți-ai revenit atât cât să le dai numărul meu de telefon. Am împrumutat mașina unui prieten. Oamenii de la clubul de golf au fost foarte drăguți. M-au ajutat să te bag în mașină. Nu aveam decât câteva tranchilizante la mine. Ți le-am administrat pe toate.

— Toate?

Vera zâmbi.

— Vorbești o grămadă când ești dat peste cap. Și mai ales despre bărbați. Henri Kanarack. Jean Packard. Tatăl tău.

Auziră în depărtare sirena cântată a unei ambulanțe, iar zâmbetul ei păli.

— M-am dus la poliție, spuse ea.

— La poliție?

— Seara trecută. Eram îngrijorată. Ți-au percheziționat camera de la hotel și au găsit succinilcolină. Ei nu știu la ce folosește sau la ce a folosit.

— Dar tu știi…

— Acum da, știu.

— Nu am putut să-ți explic prea bine, nu aveam cum… spuse Osborn, care avea ochii grei și simți cum începe să-l ia cu somn. Poliția? întrebă el slab.

Vera se ridică, traversă camera și aprinse o veioză mică din colț, apoi stinse lumina de la lustră.

— Ei nu știu că te afli aici. Cel puțin, nu cred că știu. Când vor găsi trupul lui Kanarack și mașina lui plină cu amprentele tale, vor veni aici să întrebe dacă nu te-am văzut sau dacă nu am vești de la tine.

— Și ce-o să le spui?

Vera îl văzu cum încearcă să pună totul cap la cap, încercând să-și dea seama dacă nu cumva făcuse o greșeală chemând-o, și întrebându-se dacă putea să aibă încredere în ea cu adevărat. Numai că era prea slăbit. Pleoapele îi căzură peste ochi și se scufundă încet în pernă.

Se aplecă deasupra lui și îi mângâie fruntea cu buzele.

— Nu va ști nimeni nimic, promit, îi șopti ea.

Osborn nu o auzi. Se prăbușea, poticnindu-se. Nu era întreg. Adevărul nu i se dezvăluise niciodată atât de clar sau atât de îngrozitor de urât. Devenise medic din cauză că dorea să îndepărteze durerea și suferința, în tot acest timp știind că nu va reuși niciodată s-o facă să dispară pe a lui proprie. Ceea ce vedeau oamenii era doar imaginea unui doctor. Pentru ei era grijuliu și le era de ajutor. Ei nu vedeau niciodată cealaltă parte a personalității sale, din cauză că aceasta nu exista. Nu mai era nimic altceva acolo și nici nu va fi vreodată până când nu vor muri toți demonii din interiorul lui. Ceea ce știuse Henri Kanarack ar fi putut să-i distrugă, dar nu fusese menit să fie așa. Faptul că-l găsise fusese ca o glumă pe socoteala lui, care făcuse ca lucrurile să fie și mai rele ca înainte. Deodată, încetă să se mai prăbușească și deschise ochii. Era toamnă în New Hampshire și se afla în pădure, împreună cu tatăl său. Râdeau și aruncau cu pietre într-un iaz. Cerul era albastru, frunzele strălucitoare, iar aerul destul de rece. Avea opt ani.

42.

— *Oy,* McVey! spuse Benny Grossman, apoi îl întrebă rapid dacă nu putea să-l sune el mai târziu, și închise telefonul.

Era sâmbătă dimineață la New York și după-amiază la Londra. McVey, reîntors în camera lui neîncăpătoare de la hotelul de pe strada Half Moon, pe care Interpolul fusese atât de generos să i-o furnizeze, picură două degete de Famous Grouse într-un pahar fără gheață – pentru că nu exista la hotel așa ceva – și așteptă ca Benny să sune înapoi.

Își petrecuse dimineața în compania lui Ian Noble, a tânărului patolog de la Home Office – doctorul Michaels – și a doctorului Stephen Richman, specialistul în micro-patologie care descoperise temperatura extrem de scăzută la care fusese supus capul necunoscutului.

După inventarierea atentă care fusese făcută la solicitarea urgentă a Scotland Yardului, niciuna dintre cele două companii de suspendare criogenică autorizate în Marea Britanie, Sepultura Criogenică din Edinburgh sau Cryo-Mastaba din Camberwell, Londra, nu raportase lipsa capului – și nici a întregului corp – de la vreun „client”. Așa că, în afară doar de situația în care exista cineva care să conducă o companie neautorizată de suspendare criogenică sau care să aibă o crio-capsulă portabilă pe care s-o târască după el prin Londra, cu trupuri sau porțiuni de trup înghețate la temperaturi mai mici de minus două sute de grade Celsius, trebuia ca ei să elimine posibilitatea ca acel cap neidentificat să fi fost congelat la dorința proprietarului acestuia.

În momentul în care McVey, Noble și doctorul Michaels tocmai își luaseră micul dejun și sosiseră la biroul, sau laboratorul, lui Richman de pe

Gower Mews, Richman examinase deja corpul lui John Cordell, corpul decapitat care fusese descoperit într-un apartament minuscul de pe terenul de joacă de la Catedrala Salisbury. Radiografiile făcute trupului lui Cordell au revelat două șuruburi care susțineau o fisură subțire cât un fir de păr în zona pelviană inferioară. Acele șuruburi ar fi fost probabil îndepărtate imediat ce fisura s-ar fi vindecat, dacă subiectul ar fi trăit până atunci.

Testele metalurgice pe care le aplicase Richman asupra șuruburilor îi revelaseră niște fracturi microscopice extinse sub forma unei pânze de păianjen, care demonstrau fără doar și poate că trupul lui Cordell suferise aceeași congelare puternică la temperaturi care se apropiau de zero absolut, la fel ca și capul neidentificat.

— De ce? întrebă McVey.

— Asta face parte din întrebare, cu siguranță, nu-i așa? replică doctorul Richman când deschise ușa de la laboratorul aglomerat în care se adunaseră ca să examineze niște lame și să le compare, unele de la șuruburile extrase din trupul lui Cordell, altele de la metalul care formase placa din capul neidentificat, și îi conduse pe un coridor îngust, galben-verzui, spre biroul său.

Stephen Richman avea în jur de șaizeci și ceva de ani și era un individ puternic, bine făcut, cu genul de forță care provine din munca fizică grea, depusă în tinerețe.

— Scuzați dezordinea, spuse el, deschizând ușa de la biroul său. Nu eram tocmai pregătit pentru o partidă de pocher.

Zona lui de lucru era ceva mai mare decât o debara, jumătatea dimensiunii camerei minuscule de la hotel a lui McVey. Depozitate într-un talmeș-balmeș printre cărți, jurnale, corespondență, cutii de carton și grămezi de casete video tehnice se aflau duzini întregi de recipiente care conțineau organele conservate de la Dumnezeu știa câte

specii, câte trei sau patru la un recipient. Undeva prin dezordinea aceea se afla o fereastră, biroul lui Richman și scaunul său. Mai erau două scaune pe care se aflau teancuri de cărți și de dosare, pe care le dădu jos imediat ca să facă loc vizitatorilor săi. McVey se oferi să rămână în picioare, dar Richman nici nu vru să audă așa ceva, așa că dispăru în căutarea celui de-al treilea scaun. După trecerea exasperantă a unui sfert de oră, acesta reapăru, aducând cu el un scaun de secretară cu una dintre roți lipsă, pe care îl găsise într-un depozit de la subsol.

— Întrebarea este, domnule polițist McVey, spuse Richman în momentul în care se așezară cu toții, luând întrebarea pe care McVey o pusese cu aproximativ o jumătate de oră în urmă, ca și cum ar fi pus-o chiar atunci, nu este atât „de ce?", cât „cum?"

— Ce vreți să spuneți? întrebă McVey.

— Vrea să spună că discutăm aici despre țesuturi umane, spuse Michaels pe un ton neutru. Experimentele cu temperaturi care se apropie de zero absolut au fost realizate în principal cu săruri și anumite metale, cum ar fi cuprul.

Deodată, Michaels își dădu seama că era nepoliticos și spuse, cerându-și scuze:

— Vă rog să mă scuzați, doctore Richman, nu am vrut să…

— Nu e nimic, doctore! spuse Richman zâmbind, apoi își îndreptă privirile către McVey și comandantul Noble. Trebuie să înțelegeți că toate astea ajung să se amestece într-un talmeș-balmeș științific. Însă culmea este cea de a treia lege a termodinamicii, care afirmă, printre altele, că știința nu poate atinge niciodată zero absolut, pentru că altfel ar însemna că s-ar obține o stare de ordine perfectă. Ordine la nivel atomic.

Chipul lui Noble nu exprima nimic. La fel și al lui McVey.

— Fiecare atom este alcătuit din electroni care orbitează în jurul unui nucleu, care este alcătuit din protoni și neutroni. Când substanțele se răcesc, se întâmplă următorul lucru: mișcarea normală a acestor atomi și componentele lor se reduce, este încetinită dacă doriți. Cu cât temperatura devine mai rece, cu atât mai lentă devine mișcarea lor. Dacă am lua un magnet exterior și l-am direcționa într-un mod anume asupra acestor atomi în mișcare lentă, am crea un câmp magnetic în care am putea manipula atomii și componentele lor, și i-am determina să facă cam tot ce am vrea noi. Teoretic, dacă am reuși să obținem *zero absolut,* am putea face chiar mai mult de atât, am putea face *cu exactitate* tot ce dorim, deoarece orice activitate ar înceta complet.

— Asta ne readuce la întrebarea lui McVey, spuse Noble. De ce? De ce să congeleze cineva trupuri decapitate și un cap până la această temperatură, presupunând că le-ai putea aduce la zero absolut?

— Pentru a le uni, spuse Richman, fără să exprime nicio emoție.

— Pentru a le uni? întrebă Noble neîncrezător.

— Este singurul motiv pe care l-aș putea da.

Trăgându-se de o ureche, McVey se întoarse și privi pe fereastră. Afară, dimineața era însorită și strălucitoare. Prin contrast, biroul lui Richman era ca interiorul unei boxe uzate. Răsucindu-se înapoi, McVey se trezi nas în nas cu creierul etichetat al unei pisici malteze suspendat într-un fel de conservant lichid, într-un recipient în formă de clopot. Îl privi pe Richman.

— Te referi la chirurgia atomică, nu-i așa?

Richman zâmbi.

— Ceva de genul ăsta. În termeni mai simpli, la zero absolut, la aplicarea unui câmp magnetic puternic, toate particulele atomice ar trebui să fie aliniate perfect și sub control total. Dacă am putea face acest lucru, am putea realiza crio-chirurgie

atomică. Microchirurgie dincolo de orice închipuire.

— Mai dezvoltați puțin ideea, vă rog, spuse Noble.

Ochii lui Richman se luminară și McVey aproape că simți cum îi crește pulsul. Întregul concept pe care-l discuta îl tulbura extrem de puternic.

— Aceasta înseamnă, domnule comandant, că dacă presupunem că am putea congela oamenii până la această temperatură, i-am opera și apoi i-am dezgheța fără să deteriorăm țesuturile, atunci atomii ar putea fi conectați. S-ar forma o legătură chimică între ei, astfel că un anumit electron ar aparține de doi atomi diferiți. Astfel s-ar realiza o conexiune fără cusături. Sau cu o *cusătură perfectă,* dacă vreți. Ar fi ca și cum ar fi ceva creat așa de la natură. Ca un copac care a crescut astfel.

— Sunt persoane care încearcă să obțină acest lucru? întrebă McVey încetișor.

— Nu este posibil! interveni Michaels.

— De ce? întrebă McVey îndreptându-și privirile către el.

— Din cauza Principiului Heisenberg. Îmi permiteți, domnule doctor?

Richman încuviință din cap către tânărul patolog, iar Michaels se întoarse către McVey. Dintr-un anumit motiv, dorea ca americanul să fie conștient că el își cunoștea meseria, că știa despre ce vorbește. Era important pentru ceea ce făceau ei. Și dincolo de acest lucru, era modul lui de a arăta și, în același timp, de a solicita respectul celorlalți.

— Este un principiu de mecanică cuantică care afirmă că este imposibil să măsori două proprietăți ale unui obiect cuantic – să spunem un atom sau o moleculă – în același timp, cu o precizie infinită. Se poate face una sau alta, dar nu și ambele. Se poate spune care este viteza și direcția unui atom,

dar nu se poate spune precis, în același timp, unde se află acesta.

— Și ar fi posibil acest lucru la zero absolut? anticipă McVey.

— Bineînțeles! Pentru că la zero absolut totul s-ar opri.

— Domnule polițist McVey, interveni Richman, este posibil să se obțină temperaturi până la mai puțin de o milionime de grad peste zero absolut. S-a realizat acest lucru. Conceptul de zero absolut este doar atât, un concept. Nu se poate atinge. Este imposibil.

— Întrebarea mea, doctore, nu era dacă se poate sau nu atinge. Eu am întrebat dacă sunt persoane care încearcă să obțină acest lucru.

În vocea lui McVey se simți o nuanță tăioasă. Avusese parte de destulă teorie, și acum dorea fapte. Și îl privea fix pe Richman, așteptând un răspuns.

Aceasta era o latură a polițistului din Los Angeles pe care Noble nu i-o mai văzuse până atunci, și în acel moment își dădu seama de ce McVey avea reputația pe care o avea.

— Domnule polițist McVey, până acum am demonstrat că această congelare s-a aplicat pe un cap și pe un corp. Radiografiile au arătat că există metal numai în două din cele șase cadavre. Când vom analiza acel metal, am putea reuși să ajungem la o evaluare mai concludentă.

— Dar intuiția ce vă spune, doctore?

— Intuiția mea este cu totul neoficială. Pe baza acestui fapt, m-aș aventura să afirm că ceea ce aveți dumneavoastră aici sunt încercări nereușite ale unui tip foarte sofisticat de crio-chirurgie.

— Capul unei persoane unit cu trupul alteia.

Richman încuviință din cap. Noble îl privi pe McVey.

— Cineva încearcă să realizeze un Frankenstein al zilelor noastre?

— Frankenstein a fost creat din trupuri de morți, spuse Michaels.

— Doamne Dumnezeule! spuse Noble, ridicându-se în picioare și aproape răsturnând un recipient care conținea inima voluminoasă a unui jucător profesionist de fotbal.

Fixă la loc recipientul, apoi se uită la Michaels și apoi la Richman.

— Acești oameni au fost congelați când erau încă în viață?

— Așa se pare.

— Și atunci de ce apare dovada otrăvirii cu cianură în toate victimele? întrebă McVey.

Richman ridică din umeri.

— Otrăvire parțială? Ca parte a procedurii? Cine știe?

Noble se uită la McVey, apoi își îndreptă ținuta.

— Mulțumim foarte mult, doctore Richman! Nu o să vă mai reținem.

— O clipă, Ian, spuse McVey, care apoi se îndreptă către Richman. Încă o întrebare, doctore! Capul neidentificat se dezghețase dintr-o congelare profundă când a fost descoperit. Ar conta *momentul* în care a fost congelat referitor la aspectul său și la patologia din momentul dezghețării?

— Nu cred că înțeleg ce vreți să spuneți, zise Richman.

McVey se apleca în față.

— Am avut probleme în a stabili identitatea acelui cap. Nu putem afla cine este. Să presupunem că nu am căutat acolo unde trebuia și am încercat să găsim un bărbat care este dat dispărut în ultimele câteva zile sau chiar săptămâni. Dar dacă acesta este dispărut de luni de zile sau chiar ani? Ar fi posibil acest lucru?

— Este o întrebare ipotetică, însă trebuie să spun că dacă cineva *a descoperit* într-adevăr metoda înghețării până la zero absolut, atunci nu s-a modificat nimic ce ține de molecule. Și, atunci,

după dezghețare, nu există nicio modalitate de a afirma dacă înghețarea s-a realizat acum o săptămână, sau acum o sută, sau o mie de ani.

McVey îl privi pe Noble.

— Cred că poate ar fi bine ca polițiștii dumitale care se ocupă de persoanele dispărute să-și reia activitatea.

— Cred că ai dreptate.

•

Telefonul care sună lângă cotul lui McVey îl readuse la realitate, și acesta îl luă în mână.

— *Oy,* McVey!

— Bună, Benny, și mai lasă expresia asta, da? O folosești prea des.

— Am găsit.

— Ce anume ai găsit?

— Ce mi-ai cerut. Cererea Interpolului din Washington pentru dosarul lui Albert Merriman a fost datată de către sergentul care a luat-o la ora unsprezece treizeci și șapte dimineața, joi, șase octombrie.

— Benny, joi, ora unsprezece treizeci și șapte dimineața în New York înseamnă joi, ora patru treizeci și șapte după-amiaza în Paris.

— Și?

— Cererea a fost numai pentru acest dosar, și nimic altceva?

— Da…

— Păi inspectorul care se ocupă de caz din partea Departamentului de Poliție din Paris a obținut o *copie* abia *vineri* la ora opt dimineața, ora Parisului. Doar o copie. Nimic altceva. Însă cu cincisprezece ore *înainte* de asta, cineva de la Interpol nu numai că avea copia, dar avea și un nume, și un dosar al persoanei.

— Se pare că ai niște probleme interne. O mușamalizare. Interese personale. Sau cine știe ce altceva, însă dacă ceva nu merge așa cum trebuie, polițistul care investighează este tras la răspundere, pentru că poți să pariezi că n-o să

existe nicio înregistrare a celui care a obținut prima transmisie.

— Benny!

— Ce-i, *boobalah*?

— Mulțumesc!

•

Probleme interne, mușamalizare, interese personale – McVey ura aceste cuvinte. Se petrecea ceva undeva în interiorul Interpolului, iar Lebrun era răspunzător fără să aibă habar de asta. N-o să-i placă, dar trebuia să i se spună. Din păcate, însă, când McVey reuși în cele din urmă să obțină legătura cu el la Paris după douăzeci de minute, nu reuși să ajungă atât de departe.

— McVey, *mon ami,* spuse Lebrun entuziasmat. Tocmai mă pregăteam să te sun *eu* pe tine. Lucrurile au ajuns deodată foarte complicate pe aici. Acum trei ore, Albert Merriman a fost găsit plutind pe Sena. Arăta ca o bucată mare de brânză ferfenițită cu un pistol automat. Mașina pe care o conducea a fost găsită cam la nouăzeci de kilometri mai sus, aproape de Paris. Amprentele doctorului tău Osborn erau peste tot în interior.

43.

Într-o oră, McVey era deja în taxi, îndreptându-se către aeroportul Gatwick. Îi lăsase pe Noble și pe cei de la Scotland Yard să scotocească prin dosarele persoanelor dispărute în ideea că vor da peste cineva care corespundea descrierii persoanei neidentificate de ei și care suferise o intervenție chirurgicală ce necesitase implantul unei plăci de oțel. În același timp, aceștia verificau fără să atragă atenția fiecare spital și facultate de medicină din sudul Angliei, pentru a găsi persoane sau programe care experimentau tehnici de chirurgie radicale. O clipă îi trecuse prin minte să solicite Interpolului din Lyon să pună departamentele de poliție să facă același lucru în Europa continentală. Însă, din cauza situației lui Lebrun cu dosarul Albert Merriman, hotărî că era mai bine să mai aștepte puțin. Nu era sigur ce se petrecea în interiorul Interpolului și dacă într-adevăr se petrecea ceva, dar dacă lucrurile stătea așa cu adevărat, nu-și dorea să se întâmple și cu investigația lui ceva asemănător. McVey nu suporta ca lucrurile să se petreacă pe la spatele lui. În experiența lui, majoritatea fuseseră mărunțișuri deranjante, enervante și care-i consumaseră timpul, dar inofensive în general, însă despre acest lucru nu putea spune același lucru. Mai bine se mai abținea un timp și vedea ce afla Noble mai întâi, fără vâlvă.

Acum era după-amiază, ora 17:30, ora Parisului. Zborul 003 de la compania Air France părăsise aeroportul Charles de Gaulle către L.A. la ora cinci, după program. Doctorul Osborn ar fi trebuit să fi plecat cu acesta, însă nu se afla în avion. Nu mai venise la aeroport, ceea ce însemna că pașaportul lui se afla încă în mâinile poliției din Paris.

Din ce în ce mai mult, lui McVey îi scădea încrederea în propria evaluare a acestui individ. Osborn mințise referitor la noroiul de pe pantofii lui. Despre ce mai mințise oare? La o privire exterioară, și în timpul interogatoriului, el păruse să fie, și chiar admisese că era, exact ceea ce considerase McVey despre el, adică un bărbat bine educat, de vârstă mijlocie, îndrăgostit până peste cap de o femeie mai tânără decât el. Cu greu putea găsi ceva semnificativ în toate astea. Diferența era acum că doi bărbați fuseseră omorâți cu violență și că „bărbatul bine educat și îndrăgostit” al lui McVey avea legătură cu amândoi.

Lăsând la o parte uciderea lui Albert Merriman și a lui Jean Packard, mai era ceva care-l rodea pe McVey și îl preocupase încă dinainte să fi vorbit cu Lebrun: remarca neoficială a doctorului Stephen Richman cum că trupurile congelate și decapitate ar putea foarte bine să fie rezultatul unor încercări nereușite de crio-chirurgie foarte avansată de a atașa un cap la un alt trup. Iar doctorul Osborn nu numai că era chirurg, dar era și ortoped, și deci expert în structura scheletului uman, adică cineva care ar fi putut ști foarte bine cum se fac aceste lucruri. Încă de la început, McVey considerase că trebuia să caute un singur individ. Poate că-l avusese în mână și-l lăsase să-i scape.

•

Osborn se trezi dintr-un vis și pentru o clipă nu avu nicio idee unde se afla. Apoi, cu o claritate bruscă, îi apăru în fața ochilor chipul Verei. Stătea pe pat lângă el, tamponându-i fruntea cu o pânză umedă. Era îmbrăcată în pantaloni largi, negri, și un pulover larg de aceeași culoare. Hainele negre și lumina redusă făcea ca trăsăturile ei să pară aproape fragile, ca un porțelan delicat.

— Ai avut febră mare; cred că s-a dus de acum, îi spuse ea cu blândețe.

În ochii ei negri se vedea aceeași scânteie pe care o avuseseră și în ziua în care se întâlniseră pentru prima dată, ceea ce se întâmplase, după calculele lui Osborn, doar cu nouă zile în urmă.

— Cât timp am dormit? întrebă el cu vocea slăbită.

— Nu prea mult. Poate patru ore.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar dureri ascuțite îi străpunseră coapsa la spate. Se întinse din nou în pat, strâmbându-se.

— Dacă m-ai fi lăsat să te duc la spital, acum ai sta ceva mai confortabil.

Osborn își fixă privirile pe tavan. Nu-și aducea aminte să-i fi spus să nu-l ducă la spital, dar probabil că așa fusese. Apoi își aminti că-i vorbise despre Kanarack, despre tatăl lui și despre detectiv, Jean Packard.

Vera se dădu jos din pat și puse bucata de pânză în vasul în care o ținuse pentru a o menține umedă, și apoi se duse la o masă așezată sub o fereastră mică, în formă de scoică, peste care era trasă o draperie închisă la culoare. Nedumerit, Osborn se uită în jurul său. La dreapta lui se afla ușa de la cameră. La stânga, o altă ușă era deschisă către o baie micuță. Deasupra lui, tavanul era foarte ascuțit, astfel încât pereții laterali erau mult mai mici decât ceilalți. Nu aceasta era camera în care fusese mai înainte. Se afla în altă parte, într-o cameră ca un fel de mansardă.

— Te afli în podul clădirii, într-o cameră situată chiar sub streașină. A fost construită de către Rezistență în 1940. Aproape nimeni nu știe că se află aici.

Vera ridică capacul de pe o tavă care se afla pe masa unde pusese și vasul cu apă, apoi reveni și se așeză pe pat alături de el. Pe tavă se afla un castron cu supă fierbinte, o lingură și un șervet.

— Trebuie să mănânci, spuse ea.

Osborn nu făcu decât să se uite lung la ea.

— Poliția a venit să te caute. Așa că a trebuit să chem pe cineva să te mute aici, sus.
— Să chemi pe cineva?
— Philippe, portarul, este un prieten vechi și de încredere.
— Au găsit trupul lui Kanarack, nu-i așa?
Vera încuviință din cap.
— Și mașina. Ți-am spus că vor veni aici când se va întâmpla acest lucru. Voiau să vină până sus în apartament, dar le-am spus că tocmai ieșeam. M-am întâlnit cu ei în holul blocului.
Osborn lăsă să-i scape un oftat slab și privi într-o parte. Vera se așeză pe pat alături de el; luă lingura în mână.
— Vrei să-ți dau eu?
— Cred că pot să mă descurc măcar cu atât, spuse Osborn, zâmbind fără putere.
Luă lingura, o introduse în supă, apoi începu să mănânce. Era un fel de supă de carne. Era suficient de sărată și avea gust bun, iar el mâncă timp de câteva minute fără să se întrerupă. În cele din urmă puse lingura deoparte, se șterse la gură cu șervetul și se odihni.
— Acum nu sunt în formă să fug de nimeni.
— Nu, nu ești.
— O să ai probleme dacă mă ajuți.
— Tu l-ai omorât pe Henri Kanarack?
— Nu.
— Atunci cum aș putea să am probleme? întrebă Vera, apoi se ridică și luă tava de pe pat. Vreau să te odihnești. O să vin mai târziu și o să schimb bandajele.
— Nu e vorba numai despre poliție.
— Ce vrei să spui?
— Cum ai de gând să-i explici *lui,* adică „franțuzului", despre mine?
Vera își sprijini tava de șold ca o ospătăriță de cafenea și își îndreptă privirile către el.
— „Franțuzul", spuse ea, nu mai face parte din decor.

— Nu? întrebă Osborn înmărmurit.
— Nu…, spuse ea și îi zâmbi ușor.
— Când s-a întâmplat acest lucru?
— În ziua în care ne-am întâlnit, îi spuse Vera, neluându-și nicio clipă privirea de la el. Acum ia și te culcă. Mă întorc în două ore.

Vera închise ușa, iar Osborn se lăsă pe spate. Era obosit. Mai obosit ca niciodată în toată viața lui. Se uită la ceas. Era sâmbătă seara, ora 19:35, 8 octombrie. Iar afară, dincolo de draperia de la fereastra micuței lui celule, Parisul începea să danseze.

44.

La exact aceeași oră, la vreo treizeci și opt de kilometri distanță de autostrada A1, zborul Fokker 100 al companiei Air Europe cu care călătorea McVey ateriză pe aeroportul Charles de Gaulle. Un sfert de oră mai târziu, unul dintre ofițerii în uniformă ai lui Lebrun îl conducea cu mașina către Paris. Cunoștea de-acuma fiecare pietricică din aeroportul Charles de Gaulle. Era și cazul; de-abia dacă ieșise din el timp de douăzeci și patru de ore când se întorsese.

În apropiere de Paris, șoferul lui Lebrun traversă Sena și se îndreptă către Porte d'Orleans. În engleza lui stricată, acesta îi spuse lui McVey că Lebrun se afla la scena unei crime și că dorea ca McVey să se ducă și el acolo.

Ploaia se pornise din nou în momentul în care se strecurară pe străduțele pline cu echipament pentru stingerea incendiilor și cu șiruri de privitori care erau ținuți la distanță de jandarmii în uniformă. Șoferul parcă în fața rămășițelor fumegânde ale unui bloc care încă mai ardea mocnit, apoi coborî din mașină și îl conduse pe McVey către o îngrămădeală de furtunuri cu presiune mare și pompieri asudați care încă mai direcționau apa deasupra zonelor fumegânde.

Clădirea era complet distrusă. Acoperișul și toată partea de sus erau desființate. Ieșirile în caz de incendiu, din metal contorsionat, se arcuiau și se plecau sub influența temperaturii extrem de mari în bucle opuse, ca niște secțiuni nefinalizate din autostrăzi aeriene, și se clătinau periculos la etajele superioare, agățate de zidăria de cărămidă care amenința să se prăbușească dintr-o clipă în alta. Între etaje, care se puteau diferenția printre ramele arse ale ferestrelor, se vedeau grinzile distruse de căldură și înnegrite de fum, care

formaseră înainte pereții și tavanele apartamentelor individuale. Și deasupra tuturor, în ciuda ploii care cădea cu încăpățânare, era mirosul inconfundabil de carne arsă.

Ocolind o grămadă de moloz, șoferul îl conduse pe McVey către spatele clădirii, unde Lebrun stătea cu inspectorii Barras și Maitrot la lumina unor lanterne portabile, discutând cu un bărbat solid îmbrăcat în uniformă de pompieri.

— A, McVey! strigă Lebrun, în vreme ce McVey păși înspre lumină. Îi cunoști pe inspectorii Barras și Maitrot. Acesta este căpitanul Chevallier, asistent-șef al batalionului de pompieri din Port d'Orleans.

— Căpitane Chevallier, spuse McVey și dădu mâna cu șeful pompierilor. Chestia asta a fost pusă la cale? întrebă McVey, privind în sus spre distrugere.

— *Oui,* spuse Chevallier, încheind cu o scurtă explicație în limba franceză.

— A ars la temperatură foarte mare și foarte rapid, și incendiul a fost pornit de un fel de dispozitiv extrem de sofisticat, utilizând probabil un dispozitiv incendiar de tip militar, traduse Lebrun. Nimeni nu a avut nici cea mai mică șansă de scăpare. Douăzeci și doi de oameni. Toți morți.

Pentru un timp destul de lung, McVey nu spuse nimic. În cele din urmă întrebă:

— Aveți vreo idee care este motivul?

— Da, spuse Lebrun cu hotărâre, neîncercând să-și ascundă mânia. Una dintre persoane deținea mașina pe care o conducea Albert Merriman când l-a găsit prietenul dumitale Osborn.

— Lebrun, spuse McVey, încet, dar direct. În primul rând, Osborn nu este prietenul meu. În al doilea rând, am o bănuială că mașina lui Merriman îi aparținea unei femei.

— Este o bănuială întemeiată, spuse Barras în engleză.

— Ea se numește Agnes Demblon.

Lebrun ridică din sprâncene.

— McVey! Chiar mă uimești!

— Ce știți despre Osborn? evită McVey complimentul.

— I-am găsit Peugeot-ul închiriat, parcat pe o stradă din Paris la vreo doi kilometri distanță de hotelul la care stătea. Avea trei bilete de parcare, ceea ce înseamnă că nu a mai fost condusă de ieri, de pe la începutul după-amiezii.

— Încă nu a dat niciun semn?

— Am pus să fie căutat în tot orașul, și poliția din provincie verifică zonele rurale dintre locul în care a fost găsit trupul lui Merriman și locul unde a fost găsită mașina lui.

În apropiere, doi pompieri musculoși scoaseră rămășițele arse ale leagănului unui copil printr-o ușă deschisă și îl lăsară pe pământ, alături de carcasa arsă a unui pat cu arcuri. McVey îi privi, apoi se întoarse din nou către Lebrun.

— Locul în care ați găsit mașina lui Merriman, hai să mergem până acolo!

•

Luminile galbene ale Fordului alb al lui Lebrun sfâșiară întunericul, în vreme ce polițistul parizian întoarse pe drumul care se alinia de-a lungul Senei, ce ducea înspre poiana unde poliția găsise Citroenul lui Agnes Demblon.

— Își spunea Henri Kanarack. Lucra de vreo zece ani la o brutărie din apropierea Gării de Nord. Agnes Demblon era contabilă acolo, spuse Lebrun, aprinzându-și o țigară de la bricheta de pe consolă. E evident că au avut o relație împreună. Ce a fost mai exact între ei trebuie să ne imaginăm, doar, pentru că el era căsătorit cu o franțuzoaică pe nume Michele Chalfour.

— Crezi că ea a dat foc la clădire?

— N-o să mă aventurez să fac această afirmație până când n-o vom interoga. Dar dacă ea era o simplă casnică, și cam așa stătea treaba, mă

îndoiesc că ar avea acces la acel gen de material incendiar.

•

Polițiștii Barras și Maitrot percheziționaseră apartamentul lui Henri Kanarack de pe Bulevardul Verdier din Montrouge și nu găsiseră nimic. Apartamentul era gol. Nu se mai aflau în el decât câteva haine de-ale lui Michele Kanarack, un braț de reviste care promovau haine pentru bebeluși, vreo șase facturi neplătite, niște alimente în dulap și frigider, și cam asta era tot. Era evident că familia Kanarack împachetase totul și plecase în mare grabă.

În acest stadiu, singurul lucru pe care-l știau cu certitudine era că Henri Kanarack, alias Albert Merriman, se afla la morgă. Locul în care se afla Michele Kanarack era total necunoscut. O verificare a hotelurilor, spitalelor, pensiunilor, morgilor și închisorilor nu se soldase cu niciun rezultat. Încercarea de a da de ea pe numele ei de fată, Chalfour, avusese același rezultat. Nu avea permis de conducere, nici pașaport, nici măcar permis de bibliotecă, pe niciunul dintre nume. Și nicio fotografie de-a ei nu se afla în apartament și nici în portofelul lui Merriman, alias Kanarack. Drept urmare, nu rămăseseră decât cu un nume. Cu toate acestea, Lebrun dăduse drumul la un buletin în toată Franța prin care o dădea în căutare. Poate poliția locală va descoperi ceva, dacă ei nu reușiseră.

•

— Ce l-a ucis pe Merriman? întrebă McVey, care reținu în memorie configurația terenului în vreme ce ieșiră de pe autostradă și intrară pe drumul de țară care încercuia poiana.

— Heckler & Koch MP-5K. Complet automat. Probabil cu amortizor.

McVey se strâmbă. Un Heckler & Koch MP-5K era un ucigaș de oameni. Pistolul ușor, cu un calibru de nouă milimetri, cu un încărcător cu

treizeci de cartușe, era preferatul teroriștilor și arma aleasă de mulți traficanți importanți de droguri.

— Ați găsit-o?

Lebrun își stinse țigara și încetini foarte mult viteza, ocolind cu Fordul o serie de bălți imense create de ploaie.

— Nu, asta am obținut din analiza balistică și cu ajutorul medicinii legale. Am avut o echipă de scufundători care au lucrat în râu în cea mai mare parte a după-amiezii, dar fără succes. Curentul este puternic și merge pe o suprafață mare în zona asta. De aceea trupul lui Merriman a fost dus atât de departe într-un timp atât de scurt. Lebrun încetini mașina și opri la marginea pâlcului de copaci. De aici mergem pe jos, spuse el, scoțând de sub unul din scaune o lanternă solidă.

Ploaia se oprise și luna arunca o ocheadă pe după norii trecători, în vreme ce cei doi polițiști coborâră din mașină și se îndreptară către panta presărată cu cenușă și noroi care ducea către apă. În vreme ce mergeau, McVey se uită înapoi peste umăr. La distanță, abia se vedeau luminile traficului de sâmbătă seara mișcându-se de-a lungul șoselei paralelă cu Sena.

— Fii atent pe unde mergi, că e alunecos pe aici! îi spuse Lebrun când ajunseră la platforma de la capătul pantei.

Plimbă lumina lanternei și îi arătă lui McVey ce mai rămăsese din urmele spălate de ploaie pe care le făcuse mașina lui Agnes Demblon când fusese remorcată de acolo.

— A plouat prea mult, spuse Lebrun. Urmele de pași care au fost aici au fost șterse înainte să ajungem noi.

— Îmi dai voie? întrebă McVey întinzând mâna după lanternă, pe care Lebrun i-o oferi.

Lumină cu ea înspre apă, evaluă viteza curentului după cum se mișca pe lângă mal. Aduse

lumina mai aproape, apoi se aplecă și examină terenul.

— Ce cauți? întrebă Lebrun.

— Asta, spuse McVey, care își înfundă mâna în pământ și o scoase plină cu noroi, luminându-l bine, ca să fie sigur.

— Noroi?

McVey își ridică privirile.

— Nu, *mon ami. Rouge terrain.* Noroi *roșu.*

45.

În comparaţie cu primirea zgomotoasă de pe aeroportul Kloten, cina dată în onoarea lui Elton Lybarger fu liniştită şi intimă, iar invitaţii ocupară patru mese mari din jurul ringului de dans. Mai mult decât faptul că pătrunsese într-o lume cu totul nouă, Joanna descoperi şi faptul că decorurile erau extraordinare, chiar incredibile. În sala particulară de dans a unui vaporaş care explora pe îndelete ţărmurile de la Zürichsee, deasupra căruia se afla lacul alpin Zürich de mare profunzime, ea se simţi ca şi cum ar fi devenit personajul dintr-o piesă uimitor de elegantă de la începutul secolului.

Aşezată alături de Pascal Von Holden, chipeş şi plin de strălucire în smochingul lui de un albastru închis şi cu cămaşa albă apretată, cu papion, Joanna se afla la o masă de şase persoane. Şi, deşi zâmbea şi făcea conversaţie politicoasă cu ceilalţi invitaţi, fiind cât de atentă putea la fiecare, îi era totuşi imposibil să-şi ia privirile de la peisajul de ţară pe lângă care treceau. Era chiar înainte de apusul soarelui şi, spre răsărit, deasupra unui sat pitoresc cu vile răzleţite, construite chiar la marginea apei, nişte dealuri înalte, împădurite se ridicau drepte, pentru a se topi apoi în măreţia Alpilor, iar soarele moale strălucea pe zăpada celor mai înalte vârfuri, transformând-o în aur topit.

— Sentimental, nu-i aşa? o întrebă Von Holden, privind-o zâmbind.

— Sentimental? Da, cred că termenul e potrivit. Eu aş fi spus doar frumos, spuse Joanna, ai cărei ochi susţinură pentru o clipă privirea lui Von Holden, apoi se îndreptară din nou către ceilalţi.

Alături de ea se afla un cuplu tânăr, foarte plăcut şi, în mod evident, foarte înstărit, din Berlin, Konrad şi Margarete Peiper. Konrad Peiper, din ce putu ea să-şi dea seama, era preşedintele unei mari

companii de comerț din Germania, iar Margarete, soția lui, se ocupa cu ceva legat de spectacole. Joanna nu era prea sigură despre ce era vorba cu exactitate și era dificil s-o întrebe, deoarece în cea mai mare parte a timpului aceasta se retrăgea de la masă și vorbea la un telefon mobil.

În fața ei se aflau Helmuth și Bertha Salettl, frate și soră. Amândoi erau trecuți de șaptezeci de ani, după evaluarea Joannei, și tocmai sosiseră cu avionul în după-amiaza aceea de acasă de la ei, din Austria. Doctorul Helmuth Salettl era medicul personal al lui Elton Lybarger, iar Joanna se mai întâlnise cu el de patru ori în cele șase ocazii în care acesta îl vizitase pe Lybarger la Rancho de Piñon din New Mexico. Medicul, ca și sora lui, era sobru și auster, vorbind foarte puțin și punând doar câteva întrebări la obiect privitoare la starea generală de sănătate și la regimul lui Lybarger. Adevărul era că, deși se ocupa zilnic cu oamenii bogați și faimoși care veneau la Rancho de Piñon pentru a se vindeca în secret de orice suferință pe care o aveau, de la droguri, la dependența de alcool sau la operații estetice, ea nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca Salettl. Prezența lui și aroganța lui fermă o înspăimântau. Descoperise, însă, că dacă îi răspundea la întrebări și se comporta profesional, totul urma să fie în ordine, deoarece el nu stătea niciodată acolo mai mult de douăzeci și patru de ore.

La două mese distanță, Elton Lybarger stătea de vorbă cu femeia dolofană care-l umpluse de sărutări și care-l numise „unchiule” la aeroport. Temerile lui de mai devreme în legătură cu familia lui păreau să se fi disipat și acum părea relaxat și în largul lui, zâmbind și primind urările de bine ale celorlalți, care, în decursul serii, se opriseră în dreptul lui și-l luaseră de mână și îi spuseseră câteva cuvinte personale de încurajare.

Alături de Lybarger stătea o femeie solidă și lipsită de farmec care se apropia de patruzeci de

ani, despre care Joanna află că era Gertrude Biermann, o activistă la Greens, o mișcare radicală pentru protecția mediului, căreia îi făcea mare plăcere să întrerupă conversațiile lui Lybarger cu ceilalți, pentru a începe ea să vorbească. Pe măsură ce seara trecea, Joanna își dori ca aceasta să nu mai fie atât de insistentă, și chiar îi trecu prin minte să se ducă la ea și să-i menționeze acest lucru, deoarece observase că domnul Lybarger începuse să obosească. De ce ar fi avut el ca prietenă o femeie demodată, cu activitate politică, era ceva ce-i stârnise interesul Joannei. Faptul respectiv părea atât de nepotrivit cu stilul lui Lybarger și al celorlalți de acolo, care reprezentau o formă sau alta de afaceri la nivel înalt!

Acaparând toată atenția asupra ei la cea de a treia masă, Uta Baur, despre care se spusese că e „cea mai germană dintre toți designerii de modă germani", care, după ce fusese atât de apreciată la târgurile din München și Düsseldorf la începutul anilor șaptezeci, acum era o instituție internațională la Paris, Milano și New York. Slabă ca un țâr și îmbrăcată toată în negru, nu era machiată aproape deloc, iar părul, tuns foarte scurt, aproape de pielea capului, era vopsit într-un blond foarte deschis la rădăcină. Dacă nu ar fi avut gesturile acelea animate și sclipirea din ochi în vreme ce discuta cu cei de la masa ei, Joanna ar fi luat-o drept o versiune a morții cu coasa. Avea șaptezeci și patru de ani, după cum știa toată lumea de pe acolo și cum află și Joanna ceva mai târziu.

Mai în spate, lângă ușa de la intrare, se aflau doi bărbați îmbrăcați în smoching, cei care mai devreme fuseseră îmbrăcați în uniforma de șoferi la aeroport. Erau subțiri, aveau părul tuns scurt și păreau să supravegheze în permanență sala. Joanna era sigură că erau un fel de bodyguarzi și se pregătea să-l întrebe pe Von Holden despre ei, când un ospătar îmbrăcat în pantalonii scurți specifici zonei o întrebă dacă poate să strângă

resturile de la cină. Joanna încuviință recunoscătoare din cap. Felul principal fusese Berner Platte, adică varză călită garnisită din belșug cu cotlete de porc, slănină fiartă și carne de vită, cârnați, limbă și șuncă. La un metru șaizeci și doi cât avea ea înălțimea, și cu nouă kilograme peste greutatea ei normală, Joanna își respecta cu strictețe dieta. Mai ales în ultima vreme, de când începuse să remarce faptul că majoritatea prietenilor ei bicicliști erau slabi și costumele din spandex li se mulau frumos pe corp, pe talie, la umeri și pe fund. În secret, și lucru mărturisit doar singurului ei prieten adevărat, Saint Bernardul Henry, Joanna începuse să se uite la prohaburi. Prohaburile bărbătești ale bicicliștilor.

Joanna fusese copilul unic al unor părinți pioși și simpli dintr-un orășel din vestul Texasului. Mama ei fusese bibliotecară și o născuse pe Joanna la aproape patruzeci și doi de ani. Tatăl ei, un poștaș, avusese atunci cincizeci de ani. Amândoi considaseră, în felul în care numai astfel de părinți pot considera, că unicul lor copil va crește și va ajunge exact ca ei, adică va munci din greu, va fi recunoscătoare pentru ceea ce avea, nu va fi ieșită din comun. Iar pentru o perioadă, Joanna chiar făcuse aceste lucruri, ca cercetașă sau ca membră în corul bisericii, ca o elevă obișnuită la școală, și, la îndemnul celei mai bune prietene a ei, se înscrisese la o școală sanitară după ce absolvise cele douăsprezece clase. Și totuși, deși părea simplă și îndatoritoare, și, deși ea însăși se considera astfel, în interior Joanna avea un spirit rebel și era chiar imprevizibilă.

Prima dată când făcuse sex avea optsprezece ani și o făcuse cu ajutorul de pastor de la biserică. Oripilată imediat după aceea și convinsă că rămăsese însărcinată, luase un avion până la Colorado, spunând la toată lumea, prieteni, părinți și chiar ajutorului de pastor, că fusese primită la o școală sanitară afiliată Universității din Denver.

Ambele chestiuni fuseseră eronate, nici nu fusese primită la școala sanitară și nu rămăsese nici însărcinată. Rămăsese, însă, în Colorado, muncise din greu și devenise fizioterapeut autorizat. Când tatăl său se îmbolnăvise, se mutase înapoi în Texas să o ajute pe mama ei să-l îngrijească. Și când îi muriseră ambii părinți, la câteva săptămâni unul de celălalt, își făcuse imediat bagajele și plecase la New Mexico.

Sâmbătă, pe 1 octombrie, cu o săptămână înainte de cina oferită în onoarea reîntoarcerii acasă a lui Elton Lybarger, Joanna împlinise treizeci și doi de ani. Nu mai făcuse dragoste cu nimeni din noaptea aceea de când fusese cu ajutorul de pastor din vestul Texasului.

Deodată apărură doi ospătari însoțiți de aplauze, care traversară încăperea, ducând un tort mare plin cu lumânări, pe care-l așezară în fața lui Elton Lybarger. În acel moment, Pascal Von Holden își puse mâna pe brațul Joannei.

— Poți să mai rămâi? o întrebă el.

Ea își întoarse privirile dinspre masa lui Lybarger și îl privi.

— Ce vrei să spui?

Von Holden zâmbi, iar ridurile de pe fața lui arsă de soare se albiră.

— Vreau să spun, poți să rămâi aici, în Elveția, să-ți continui activitatea cu domnul Lybarger?

Joanna își trecu mâna cu nervozitate prin părul proaspăt spălat.

— Eu, să rămân aici?

Von Holden încuviință din cap.

— Pentru cât timp?

— O săptămână, poate două. Până când domnul Lybarger se va simți confortabil din punct de vedere fizic la el acasă.

Joanna rămase complet interzisă. Toată seara se uitase la ceas, întrebându-se când va ajunge în camera ei ca să împacheteze toate cadourile și mărunțișurile pe care Von Holden o ajutase să le

cumpere pentru prietenii ei, în turul lor prin Zürich din după-amiaza respectivă. Se întrebase când se va băga în pat și la ce oră va trebui să se trezească pentru a ajunge la aeroport, la avionul care urma s-o ducă acasă în ziua următoare.

— C-câinele meu, se bâlbâi ea.

Nici prin cap nu-i trecuse că s-ar putea să mai rămână în Elveția. Ideea de a petrece oricât timp în afara cuibului pe care și-l construise era cu totul copleșitoare.

— Cineva va avea grijă de câinele tău cât timp vei fi plecată, bineînțeles, îi spuse zâmbind Von Holden. Și cât timp te vei afla aici, vei avea propriul apartament pe proprietatea domnului Lybarger.

Joanna nu știa ce să creadă, ce să răspundă sau cum să reacționeze. Se auziră aplauze de la masa lui Lybarger când acesta suflă în lumânări și, din nou, apărând pe neobservate, orchestra începu să cânte „*For He's a Jolly Good Fellow*".

Odată cu cafeaua și cu băuturile de la sfârșitul cinei se serviră și pătrate de ciocolată elvețiană. Doamna durdulie îl ajută pe Lybarger să împartă tortul, iar ospătarii duseră feliile la fiecare masă.

Joanna își bău cafeaua și luă o înghițitură din coniacul care era foarte bun. Alcoolul o încălzi și se simți relaxată.

— Va fi stingher și nesigur pe el fără tine, Joanna. Vei rămâne, nu-i așa?

Zâmbetul lui Von Holden era plin de bunătate și de sinceritate. În plus, felul în care îi ceruse să mai rămână făcuse să pară că el, și nu Lybarger, era cel care o încuraja. Mai luă o gură de coniac și simți cum roșește.

— Da, bine, se auzi spunând. Dacă este atât de important pentru domnul Lybarger, o să mai rămân, firește.

Mai în spate, orchestra începu să cânte un vals vienez și tânărul cuplu german se ridică de la masă

ca să danseze. Privind împrejur, Joanna mai văzu și pe alții cum se ridică să danseze.

— Joanna?

Se întoarse și-l văzu pe Von Holden în picioare lângă scaunul ei.

— Îmi permiți? o întrebă el.

Un zâmbet larg îi înflori Joannei pe față fără voie.

— Sigur că da, de ce nu? spuse ea.

Se ridică, și Von Holden îi trase scaunul în spate.

O clipă mai târziu o conduse pe lângă Elton Lybarger spre ringul de dans, printre ceilalți. Și, pe ritmurile străine interpretate de orchestră, el o luă în brațe și începură să danseze.

46.

— Întotdeauna le spun copiilor că n-o să-i doară. Doar o mică înțepătură în piele, spuse Osborn, privind-o pe Vera cum trage dintr-o fiolă, într-o seringă, 0,5 ml de vaccin antitetanos. Ei știu că-i păcălesc. Nu știu de ce le spun asta.

— Le spui asta pentru că face parte din meseria ta, spuse Vera zâmbind.

După ce îi făcu injecția, retrase acul, îl scoase, înveli seringa într-un șervețel de hârtie, făcu același lucru cu fiola, apoi le puse pe amândouă în buzunarul de la haină. Rana este curată și se vindecă bine. Mâine vom începe cu exercițiile.

— Și apoi? Nu pot să rămân aici tot restul vieții mele, spuse Osborn mohorât.

— S-ar putea să-ți dorești asta, spuse Vera și îi întinse în față un ziar împăturit.

Era ultima ediție din *Le Figaro.*

— Pagina a doua, spuse ea.

Osborn deschise ziarul și zări două fotografii granulate: una era a lui, făcută de către poliția din Paris, cealaltă era a unui polițist în uniformă care transporta un cadavru acoperit cu o pătură pe panta abruptă a malului unui râu. Sub amândouă fotografiile se afla un titlu în limba franceză: „*Medic american suspectat în uciderea lui Albert Merriman.*"

Foarte bine, deci au examinat Citroënul și au găsit în el amprentele lui. Știa că se va întâmpla acest lucru. Nu era nevoie să fie surprins sau șocat. Dar…

— Albert Merriman? De unde au scos asta?

— Era numele adevărat al lui Kanarack. Era american. Știai asta?

— Aș fi putut să-mi dau seama. După modul în care vorbea.

— Era ucigaș profesionist.

— Asta mi-a spus… zise Osborn și deodată văzu chipul lui Kanarack privindu-l intens din apa curgătoare, îngrozit că Osborn ar fi putut să-i mai administreze o doză de succinilcolină. În același timp auzi vocea lui Kanarack alterată de spaimă, atât de clar și de distinct de parcă ar fi vorbit atunci în aceeași încăpere.

— Am fost *plătit*…

Din nou, Osborn trecu prin șocul neîncrederii – nu putea să accepte că tatăl său fusese ucis cu sânge rece, detașat.

— Erwin Scholl… îl auzi pe Kanarack spunându-i.

— *Nu*! strigă el cu putere.

Vera își ridică brusc privirile. Osborn rămăsese cu gura căscată și se uita fix în fața lui, privind în gol.

— Paul…

Osborn se răsuci și își aduse picioarele la marginea patului. Se ridică instabil în picioare. Clătinându-se, rămase acolo, cu fața albă ca hârtia, cu ochii complet goliți de expresie. Fruntea i se umplu de sudoare, iar pieptul i se ridica zgomotos la fiecare respirație. Tot ce se întâmplase îi revenea în minte. Era pe punctul de a avea o cădere nervoasă și era conștient de acest lucru, însă nu putea face nimic în acest sens.

— Paul, spuse Vera, care veni spre el. Totul e bine. Totul e bine…

Capul lui se smuci să o privească și ochii i se îngustară. Era nebună. Raționamentul ei venea din lumea exterioară, în care nimeni nu înțelegea nimic.

— La naiba, nimic nu e bine!

Vocea lui era grea de mânie, numai că era mânia chinuită a unui copil.

— Tu crezi că pot să fac asta, nu-i așa? Ei bine, nu pot!

— Ce să poți? întrebă Vera cu blândețe.

— Știi la ce mă refer!

— Nu, nu știu…
— Pe naiba nu știi!
— Nu…
— Vrei s-o spun eu?
— Ce să spui?
— Să spun… că… că… se bâlbâi el. Că pot să-l găsesc pe Erwin Scholl! Ei bine, nu pot! Asta-i tot! Nu pot! Nu pot să o iau de la capăt! Așa că nu-mi mai cere asta, e limpede?

Osborn se aplecă spre ea, urlându-i în față.

— E limpede, Vera? Nu-mi mai cere să fac asta, pentru că nu o voi face! Nu o voi face, pentru că nu pot!

Deodată își zări pantalonii atârnați pe spătarul unui scaun lângă masa de la fereastră și porni după ei. Când însă își mișcă piciorul rănit, strigă de durere. Zări tavanul pentru o clipă, apoi spatele i se izbi de podea. Rămase acolo un timp. Apoi auzi suspinele cuiva, dar vederea i se încețoșă și nu mai putu vedea nimic.

„Nu vreau decât să mă duc acasă. Te rog!” auzi el pe cineva spunând. Deveni confuz, pentru că vocea era a lui, numai că era mult mai tânără și era încărcată de lacrimi. Își întoarse capul disperat, căutând-o pe Vera, dar nu văzu nimic decât o lumină difuză, cenușie.

— Vera… Vera! strigă el, îngrozit brusc de faptul că se întâmplase ceva cu ochii lui. Vera!

Undeva, undeva foarte aproape, auzi o bătaie înfundată. Era un sunet pe care nu-l recunoscu. Apoi simți o mână prin părul său și își dădu seama că stătea lipit de pieptul ei și că zgomotele pe care le auzise erau bătăile inimii ei. După un timp, deveni conștient de ritmul propriei lui respirații. Simți, de asemenea, că și ea se afla pe podea alături de el și că stătea acolo de ceva vreme. Simți că-l ținea în brațe și că-l legăna cu blândețe. Vederea încă nu îi reveni și nu-și dădea seama de ce. Abia apoi își dădu seama că plângea.

•

— Sunteți sigur că aceasta este persoana?
— *Oui, monsieur.*
— Și dumneavoastră?
— *Oui.*

Lebrun lăsă să cadă pe biroul lui fotografiile lui Osborn și își îndreptă privirile către McVey. Polițiștii plecaseră din poiana de lângă râu și se întorceau spre oraș când le parvenise telefonul. McVey ascultase discuția în franceză și auzise rostite numele lui Osborn și Merriman, dar nu înțelesese ce se spunea despre aceștia. Când se terminase discuția telefonică, Lebrun îi tradusese totul.

— Am publicat în ziar fotografia lui Osborn, împreună cu povestea lui Merriman. Administratorul unui club de golf l-a văzut și și-a adus aminte că un american care arăta cam la fel cu Osborn a ieșit din râu în această dimineață, în apropiere de terenul lui de golf. I-a oferit o cafea și l-a lăsat să folosească telefonul. Crede că s-ar putea să fie aceeași persoană.

Acum, după identificarea fotografiilor, nu mai era nicio îndoială că fusese într-adevăr Osborn cel care ieșise din râu.

Pierre Levigne, administratorul clubului, fusese adus de către un prieten cam fără voia lui. Levigne nu dorise să fie implicat în această poveste, dar prietenul lui îl avertizase că era vorba despre o crimă și că ar fi putut să aibă probleme foarte mari dacă nu raporta acest lucru.

— Și unde se află acum? Ce s-a întâmplat cu el? Pe cine a sunat? întrebă McVey, iar Lebrun traduse în franceză.

Levigne tot nu prea voia să vorbească, dar prietenul lui îl impulsiona. În cele din urmă fu de acord, dar numai cu condiția ca poliția să nu menționeze numele său în ziare.

— Nu știu decât că a venit o femeie care l-a luat, și că el a plecat împreună cu ea.

După două minute, după ce li se mulțumi și fură lăudați pentru spiritul lor ascuțit de responsabilitate civică, Levigne și prietenul său plecară, escortați afară de către un polițist în uniformă. Când ușa se închise în spatele lor, McVey își îndreptă privirile către Lebrun.

— Vera Monneray.

Lebrun clătină din cap.

— Barras și Maitrot au discutat deja cu ea. Nu l-a văzut pe Osborn și nici nu a auzit vreodată de Albert Merriman sau de alter ego-ul lui, Henri Kanarack.

— Ei, haide, Lebrun! Ce credeai c-o să spună? întrebă McVey cu cinism. Au aruncat o privire în apartamentul ei?

Lebrun tăcu un timp, apoi spuse pe un ton neutru:

— Tocmai ieșea să-și petreacă seara în oraș. S-au întâlnit cu ea în holul blocului.

McVey mormăi și își aruncă privirile în tavan.

— Lebrun! Iartă-mă dacă ți se pare că îți calc în picioare modul dumitale de a opera, dar ai dat ziarelor fotografia lui Osborn și jumătate din Franța scutură pereții clădirilor ca să dea de el, și acum îmi spui că nimeni nu și-a bătut capul să controleze apartamentul prietenei lui!

Lebrun îi răspunse prin tăcere. În loc să-i spună ceva, puse mâna pe telefon și dădu ordin ca o echipă de inspectori să se ducă și să controleze zona în care ieșise Osborn din apa râului, poate vor găsi arma crimei. Apoi închise telefonul și își aprinse special o țigară.

— S-a întâmplat cumva s-o întrebe cineva unde se ducea? întrebă McVey, încercând să-și controleze nervii.

Lebrun îl privi fără expresie.

— Spuneai că ieșea în oraș. Unde naiba se ducea?

Lebrun inspiră profund și închise ochii. Aceasta era în mod evident o ciocnire între două culturi

diferite. Americanii chiar *erau,* niște sălbatici! Mai mult, nu aveau nici cea mai vagă noțiune de simț al proprietății!

— Hai să-ți explic așa, *mon ami.* Aici te afli la Paris și acum este sâmbătă seara. *Mademoiselle* Monneray se poate să fi fost sau se poate să nu fi fost la o întâlnire cu prim-ministrul. Indiferent de situație, presupun că ofițerii care investigau au simțit că era oarecum nedelicat să o întrebe acest lucru.

McVey inspiră și el profund, apoi se duse la biroul lui Lebrun, se sprijini cu ambele mâini pe acesta și privi în jos către acesta.

— *Mon ami,* vreau să știi că înțeleg perfect care este situația.

Haina de la costumul șifonat al lui McVey era descheiată și Lebrun zări așezat în tocul de pe șold capătul unui revolver de calibrul treizeci și opt, cu o bandă de siguranță trasă peste cocoș. Acum, când majoritatea polițiștilor aveau pistoale automate de nouă milimetri, cu un încărcător care avea între zece și cincisprezece gloanțe, iată-l pe McVey cu un Smith & Wesson cu șase gloanțe. Șase gloanțe! Că era la vârsta pensionării sau nu, McVey era – *mon Dieu* – un adevărat *cowboy*!

— Lebrun, cu tot respectul pe care-l am față de dumneata și față de Franța, îl *vreau* pe Osborn! Vreau să discut cu el despre Merriman. Vreau să discut cu el despre Jean Packard. Și vreau să discut cu el despre prietenii noștri decapitați. Și dacă îmi vei spune „McVey, deja ai făcut acest lucru și apoi l-ai lăsat să plece!”, îți voi spune „Lebrun, vreau să mai fac acest lucru încă o dată!” Și ținând cont de acest lucru, luând în considerație și cavalerismul și, toate celelalte, aș putea spune că drumul cel mai direct către acest nemernic este prin intermediul Verei Monneray, indiferent cu cine și-o pune ea! *Comprenez-vous*?

47.

Jumătate de oră mai târziu, la ora 11:45, cei doi polițiști se aflau în Fordul neînregistrat al lui Lebrun, în fața blocului în care locuia Vera Monneray, pe strada Quai de Bethune, la numărul 18.

Quai de Bethune, chiar și cu complicațiile de trafic, se află la mai puțin de cinci minute cu mașina de la sediul Prefecturii de Poliție din Paris. La ora 11:30 intrară în clădire și discutară în hol cu portarul. Nu o văzuse pe *Mademoiselle* Monneray de când ieșise mai devreme în oraș. McVey îl întrebă dacă ea ar fi putut să intre din nou în clădire prin altă parte, fără să treacă prin hol. Da, dacă ar fi venit pe intrarea din spate și ar fi urcat pe scările de serviciu. Numai că era foarte puțin probabil să se fi întâmplat așa.

— *Mademoiselle* Monneray nu folosește „scări de serviciu".

Simplu ca „bună ziua".

— Întreabă-l dacă îmi dă voie să sun sus, îi spuse McVey lui Lebrun, în vreme ce ridică receptorul de la telefon.

— Nu mă deranjează, domnule, spuse portarul cu promptitudine în engleză. Numărul este 245.

McVey formă numărul și așteptă. Lăsă telefonul să sune de zece ori înainte de a pune receptorul în furcă, apoi își îndreptă privirile către Lebrun.

— Nu e acasă sau nu răspunde. Să mergem sus?

— Mai așteaptă puțin, da? spuse Lebrun, apoi se întoarse către portar și îi dădu cartea lui de vizită. Când revine, vă rog să-i spuneți să mă sune. *Merci.*

McVey se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la miezul nopții. Pe partea cealaltă a străzii, ferestrele de la apartamentul Verei erau cufundate în întuneric. Lebrun îi aruncă o privire lui McVey.

— Îți simt pulsul de american care te împinge să intri acolo orice-ar fi, spuse Lebrun cu un rânjet. Să urci pe scările de serviciu, apoi să strecori o carte de credit prin încuietoare și să intri ca un adevărat spărgător.

McVey își luă privirile de la ferestrele Verei și le îndreptă către Lebrun.

— Ce relație ai cu Interpolul din Lyon? întrebă el încet.

Aceasta era prima ocazie pe care o avusese să aducă în discuție ceea ce aflase de la Benny Grossman.

— Aceeași însărcinare ca și a dumitale, spuse Lebrun zâmbind. Eu sunt omul dumitale din Paris. Legătura dumitale franceză cu Interpolul în cazul capetelor retezate.

— Cazul Merriman, alias Kanarack, este separat, nu-i așa? Nu are nimic de-a face cu acesta?

Lebrun nu prea înțelegea unde voia McVey să ajungă.

— Așa este. Ajutorul lor în această situație, după cum știi, a constat în furnizarea mijloacelor tehnice pentru a transforma o pată într-o amprentă clară.

— Lebrun, mi-ai spus să sun la Departamentul de Poliție din New York. În sfârșit am obținut niște informații.

— Despre Merriman?

— Într-un fel. Interpolul din Lyon, prin Biroul Național Central din Washington, a solicitat dosarul NYPD despre el cu mai mult de cincisprezece ore înainte ca dumneata să fi fost măcar informat că obținuseră o amprentă clară.

— Cum? întrebă Lebrun șocat.

— Asta am spus și *eu.*

Lebrun clătină din cap.

— Lyon nu ar avea ce să facă cu un dosar de acest gen. Interpolul este de fapt un transmițător de informații între agențiile de poliție, și nu o agenție de investigații.

— Am început să mă gândesc la aceste lucruri în timpul zborului de la Londra. Interpolul solicită și obține informații privilegiate cu ore întregi înainte ca ofițerului responsabil de caz să i se comunice măcar că există o amprentă care ar putea duce în cele din urmă la obținerea aceleiași informații. Asta, desigur, dacă polițistul care investighează cazul știe ce face. Chiar dacă asta sună un pic cam aiurea, îți spui da, bine, poate este o procedură internă. Poate verifică să vadă dacă sistemul lor de comunicații funcționează. Poate doresc să afle cât de bun este polițistul care se ocupă de caz. Poate cineva se joacă cu un nou program pe calculator. Cine știe? Și dacă nu s-a întâmplat decât atâta lucru, îți spui atunci hai, lasă, dă-o încolo! Problema este, însă, că o zi după aceea îl pescuiești din Sena pe același individ, unul care se presupune că a fost mort timp de mai mult de douăzeci de ani, și este împușcat peste tot cu un pistol automat Heckler & Koch. O treabă care mă îndoiesc că a fost făcută de vreo casnică la nervi.

Lui Lebrun nu-i venea să creadă.

— Prietene, vrei să spui că cineva de la sediul Interpolului a descoperit că Merriman era în viață, a aflat unde locuia în Paris și apoi l-a omorât?

— Vreau să spun că cincisprezece ore înainte ca dumneata să ai vreo idee despre asta, cineva de la Interpol a obținut acea amprentă. Asta l-a dus la un nume și apoi la găsirea foarte rapidă a persoanei. Poate prin utilizarea sistemului de calculatoare al Interpolului, poate altfel. Însă când sistemul pe care l-a folosit i l-a găsit pe Albert Merriman și l-a asociat unui individ pe nume Henri Kanarack, în viață și locuind la Paris, și a afișat această informație, tot ce s-a mai întâmplat după aceea s-a întâmplat al naibii de repede. Pentru că Merriman a fost ucis la câteva ore după identificarea sa.

— Dar de ce să omori un om care era deja oficial mort? Și de ce atâta grabă?

— E țara ta, Lebrun. Tu să-mi spui de ce. Instinctiv, McVey aruncă o privire spre ferestrele Verei Monneray. Erau tot cufundate în întuneric. Probabil ca să-l împiedice să vorbească atunci când ne cădea nouă în mână. Asta e bănuiala mea.

— Dar după douăzeci de ani? De ce anume s-au temut? Că avea informații despre persoane sus-puse?

— Lebrun, spuse McVey, apoi tăcu. Poate sunt nebun, dar lasă-mă totuși să-ți spun ce am pe suflet! S-a întâmplat ca toate astea să se petreacă acum în Paris. Poate că este o coincidență că au avut de-a face cu un individ pe care-l urmăream deja, poate că nu. Dar să presupunem că acesta nu este primul. Să presupunem că persoana implicată are o super-listă cu vechi amici care s-au dat dispăruți și de fiecare dată Lyonul, ca un fel de curățătorie internațională pentru problemele mai ciudate legate de respectarea legilor, obține o nouă amprentă, sau un fir de păr din nas, sau orice altă probă incriminatoare, face automat o căutare. Și dacă apare un nume care există pe acea listă, se duce vorba. Și se duce în toată lumea, pentru că Interpolul ajunge peste tot.

— Vrei să sugerezi existența unei organizații. Una care are un informator la sediul Interpolului din Lyon.

— Am spus doar că s-ar putea să fiu nebun…

— Și îl suspectezi pe Osborn că face parte din acea organizație sau că e plătit de aceasta?

— Nu-mi face una ca asta, Lebrun, spuse McVey cu un rânjet pe față. Pot să teoretizez până mă învinețesc, dar nu fac nicio conexiune dacă nu am dovezi. Și până acum, nu există niciuna.

— Însă Osborn ar fi un punct bun de plecare.

— De aceea ne aflăm acum aici.

— Altul ar fi, spuse Lebrun zâmbind ușor, să descoperim cine era persoana din Lyon care a solicitat dosarul lui Merriman.

Atenția lui McVey fu distrasă către o mașină care întoarse pe Quai de Bethune și care se îndrepta către ei, farurile ei galbene sfâșiind adânc hățișul ploii care începuse din nou să cadă. Polițiștii se dădură înapoi, în vreme ce un taxi încetini și opri în față la numărul 18. O clipă mai târziu, ușa principală se deschise și portarul ieși cu o umbrelă deschisă Apoi portiera se deschise și Vera coborî din mașină. Se adăposti sub umbrelă, apoi ea și portarul intrară în clădire.

— Să intrăm și noi? îl întrebă Lebrun pe McVey, apoi își răspunse singur la întrebare. Cred că da.

În vreme ce se întinse să deschidă ușa, McVey îi puse mâna pe braț.

— *Mon ami,* în această lume există mai multe Heckler & Koch și sunt mai mulți indivizi care știu să le folosească. Eu unul aș fi foarte precaut în privința cercetărilor mele referitoare la Lyon.

— Albert Merriman a fost un criminal, în mizeria unei afaceri murdare. Crezi că ar încerca să omoare un polițist?

— Ce-ar fi să mai arunci o privire la ceea ce a mai rămas din Albert Merriman? Numără rănile de intrare și cele de ieșire a gloanțelor și remarcă felul în care sunt aranjate. Apoi pune-ți din nou aceeași întrebare.

48.

Vera aştepta în dreptul ascensorului când McVey şi Lebrun intrară în clădire. Îi privi cum traversează holul spre ea.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi inspectorul Lebrun, spuse ea privind înspre ţigara lui. Majoritatea americanilor s-au lăsat deja de fumat. Portarul mi-a dat cartea dumneavoastră de vizită. Cu ce vă pot ajuta?

— *Oui, mademoiselle,* spuse Lebrun, apoi întinse mâna şi îşi stinse ţigara cu stângăcie într-o scrumieră din piatră de lângă ascensor.

— *Parlez-vous anglais*?[13] o întrebă McVey.

Era târziu, trecuse bine de miezul nopţii. Era evident că Vera ştia cine erau şi motivul pentru care se aflau acolo.

— Da, spuse ea, privindu-l în ochi.

Lebrun îl prezentă pe McVey ca pe un poliţist american care lucra împreună cu Prefectura de Poliţie din Paris.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse Vera.

— Doctorul Paul Osborn. Cred că-l cunoaşteţi, spuse McVey, lăsând deoparte politeţurile.

— Da.

— Când l-aţi văzut ultima dată?

Vera se uită de la McVey la Lebrun, apoi din nou la McVey.

— Poate ar fi mai bine dacă am discuta la mine în apartament.

Ascensorul era vechi şi foarte mic şi era placat pe interior cu cupru şlefuit. Te simţeai în el ca într-o cameră minusculă în care fiecare perete era o oglindă. McVey o privi pe Vera cum se întinde în faţă şi apasă un buton. Uşile se închiseră, se auzi un hârâit profund, mecanismul se cuplă şi cei trei urcară în tăcere. Faptul că Vera era frumoasă, sigură pe sine, şi că nu se lăsase intimidată în holul

blocului nu-l impresionă deloc. În fond, ea era amanta celui mai important ministru al Franței. Chiar și acest fapt în sine trebuia să fie o educare a stăpânirii de sine. Însă faptul că-i invitase în apartamentul ei indica o anumită prezență de spirit. Le făcea astfel cunoscut că nu avea nimic de ascuns, indiferent dacă avea sau nu. Aceasta însemna cu siguranță un lucru: dacă Paul Osborn se aflase acolo, acum nu mai era.

Ascensorul îi duse în sus. La etajul al doilea, Vera deschise singură ușa, apoi îi conduse de-a lungul coridorului către apartamentul ei. Trecuse deja un sfert de oră de la miezul nopții. La 11:35 îl învelise în cele din urmă pe Paul Osborn, care era extenuat total, pornise un radiator micuț ca să-i țină de cald, apoi părăsise încăperea ascunsă sub streșinile acoperișului clădirii. Scările abrupte și înguste din interiorul arcadei instalației o conduseseră la o debara care se deschidea într-un alcov de la etajul al patrulea.

Vera tocmai ieșise din debara și se întorcea să încuie ușa când îi trecuse prin minte că dacă polițiștii veniseră acolo mai devreme, existau toate șansele să se întoarcă, mai ales dacă nu vor avea nicio veste referitoare la Osborn. Vor dori să o interogheze din nou, s-o întrebe dacă nu aflase nimic între timp, vor încerca să-și dea seama dacă nu le scăpase ceva sau dacă ea nu-l acoperea.

Prima dată când veniseră, le spusese că tocmai ieșea în oraș. Dacă ei se aflau afară chiar atunci, așteptând ca ea să se întoarcă? Și dacă nu o văzuseră venind acasă, iar mai târziu o găseau dormind în apartamentul ei? Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să cerceteze clădirea. Desigur, încăperea de la mansardă era ascunsă, dar nu atât de bine încât unii dintre polițiștii mai în vârstă, care avuseseră tați sau unchi în Rezistența împotriva naziștilor, să nu-și amintească astfel de ascunzători, și apoi să înceapă să caute dincolo de ce era la vedere.

Presupunând că avea dreptate în privința poliției, Vera coborâse pe scările de serviciu până în strada din spatele clădirii și dăduse telefon la portar de la un telefon public de la colțul străzii. Philippe nu numai că-i confirmase suspiciunile, dar îi citise și cartea de vizită a lui Lebrun. Vera îl avertizase să nu spună nimic în cazul în care poliția va reveni, pe urmă traversase Quai des Celestins, o luase pe *rue* de l'Hôtel de Ville și intrase în stația de metrou de la Pont Marie. Luase metroul o stație până la Sully Morland, apoi ieșise din stația de metrou și luase un taxi înapoi până la apartamentul ei de pe Quai de Bethune. Toată treaba asta nu-i luase mai mult de jumătate de oră.

— Poftim, domnilor, intrați, spuse ea, deschizând ușa și aprinzând lumina de pe hol, apoi conducându-i în sufragerie.

McVey închise ușa în spatele lor și merse după ea. La stânga, în semiîntuneric, observă ceea ce arăta ca un salon pentru dineuri foarte pretențios. De-a lungul holului spre dreapta se afla o ușă deschisă către o altă încăpere, iar în partea opusă acesteia, o altă ușă deschisă. Oriunde își îndrepta privirile, vedea mobilier cumpărat de la antichități și covoare orientale. Chiar și traversa de pe holul lung era tot orientală.

Sufrageria era aproape dublă în lungime față de lățime. Un afiș mare în stilul Art Deco, cu ramă acoperită cu foiță de aur – un Mucha, dacă McVey își amintea bine studiile sale de istoria artei – acoperea aproape întregul perete din capătul îndepărtat al încăperii. Iar cuvântul care-i veni pe buze în timp ce-l privi fu „original". Pe o latură, în partea cealaltă a unei canapele lungi, cu tapițerie albă de in, se afla un fotoliu de modă veche, care fusese restaurat complet. Modelul întortocheat al brațelor și picioarelor sale era pictat de mână în același stil multicolor ca și tapițeria, și arăta ca și cum ar fi fost luat direct din setul *Alice în Țara*

Minunilor. Numai că nu era o jucărie, ci un obiect de artă, un alt original.

În afară de acestea, cu excepția a vreo șase obiecte de anticariat plasate cu mare grijă și a covorului oriental bogat, camera fusese lăsată deliberat goală. Tapetul, un brocart cu fibre aurii și argintii, nu fusese afectat de negreala care, într-un oraș de dimensiunile Parisului, păta absolut totul, mai devreme sau mai târziu. Tavanul și lemnăria erau deschise la culoare și proaspăt vopsite. Întreaga încăpere, și își imagină că și restul apartamentului, avea aspectul unei îngrijiri zilnice meticuloase.

Privi afară pe una din cele două ferestre imense care dădeau înspre Sena și zări Fordul alb al lui Lebrun parcat pe partea cealaltă a străzii. Asta însemna că și altcineva, dacă stătuse în locul în care stătea el, ar fi putut să-l vadă. Ar fi putut să-l vadă cum parcase și stinsese farurile, și cum nu ieșise nimeni din el. Asta până când sosise taxiul domnișoarei Monneray, iar ea intrase în bloc.

Vera aprinse mai multe veioze, apoi se întoarse înspre musafirii săi.

— V-aș putea oferi ceva de băut? întrebă ea în franceză.

— Aș prefera să trecem direct la subiectul care ne interesează, dacă nu vă deranjează, domnișoară Monneray, spuse McVey.

— Desigur, spuse Vera în engleză. Vă rog să luați loc.

Lebrun se duse și se așeză pe canapeaua acoperită cu in alb, însă McVey preferă să rămână în picioare.

— Acesta este apartamentul dumneavoastră? întrebă el.

— Aparține familiei mele.

— Dar locuiți aici singură.

— Da.

— Astăzi v-ați întâlnit cu Paul Osborn. L-ați luat cu mașina dintr-un loc situat la vreo treizeci și

ceva de kilometri de aici, la un teren de golf în apropiere de Vernon.

Vera se așezase în fotoliul *Alice în Țara Minunilor,* iar McVey o privea direct în ochi. Dacă poliția avea atât de multe informații, McVey știa că ea era prea deșteaptă ca să nege.

— Da, rosti ea încet.

Vera Monneray avea douăzeci și șase de ani, era frumoasă, sigură pe sine și pe punctul de a deveni medic. De ce își risca ea o carieră importantă și pentru care muncise din greu ca să-l protejeze pe Osborn? Doar dacă se petrecea ceva despre care McVey nu avea nici cea mai mică idee sau doar dacă ea era îndrăgostită cu adevărat.

— Mai devreme, când ai fost interogată de poliție, ai negat că l-ai fi văzut pe doctorul Osborn.

— Da.

— De ce?

Vera se uită de la McVey la Lebrun, apoi din nou la McVey.

— Voi fi sinceră cu dumneavoastră și vă voi mărturisi că am fost înspăimântată și că nu știam ce să fac.

— El era aici, în apartament, nu-i așa? întrebă McVey.

— Nu, spuse Vera cu răceală, nu era aici.

Aceasta era o minciună care lor le va veni greu s-o dovedească. Dacă le-ar fi spus adevărul, ei ar fi vrut să afle unde se dusese el de acolo și cum ajunsese acolo.

— Atunci nu vă deranjează dacă aruncăm o privire pe aici? întrebă Lebrun.

— Nu, deloc.

Întreaga cameră de oaspeți fusese curățată și aranjată. Lenjeria și prosoapele însângerate pe care le utilizase când scosese glonțul din piciorul lui Osborn fuseseră păturite și depozitate într-o ascunzătoare de la mansardă, instrumentele fuseseră sterilizate și puse la locul lor în trusa ei medicală.

Lebrun se ridică și ieși din încăpere. În hol se opri să-și aprindă țigara, apoi plecă mai departe.

— Din ce motiv erați înspăimântată? întrebă McVey, în vreme ce se așeză în fața Verei pe un scaun cu spătarul drept.

— Doctorul Osborn era rănit. Stătuse în râu cea mai mare parte a nopții.

— A ucis un individ pe nume Albert Merriman. Știați acest lucru?

— Nu, nu el l-a omorât.

— El v-a spus acest lucru?

— Domnule polițist, v-am spus că era rănit. Și nu atât din cauza statului în râu, cât din cauză că fusese împușcat. De către același individ care l-a omorât și pe Albert Merriman. A fost împușcat în spatele coapsei.

— Chiar așa? întrebă McVey.

Vera îl privi pentru o clipă, apoi se ridică și se duse la o masă de lângă ușă. În acest timp, Lebrun reveni în încăpere. Uitându-se înspre McVey, clătină din cap. Vera deschise un sertar, scoase ceva din el, apoi îl închise și veni înapoi.

— Am scos asta din el, spuse ea și puse în palma lui McVey glonțul pe care-l scosese din coapsa lui Osborn.

McVey îl răsuci în palmă, apoi îl apucă între degetul mare și arătător.

— Vârful moale. Ar putea fi unul de nouă milimetri… îi spuse el lui Lebrun.

Lebrun nu spuse nimic, ci numai încuviință ușor din cap. Gestul lui din cap fu suficient pentru McVey ca să înțeleagă că era și el de acord, că putea fi același gen de muniție pe care o scoseseră și din Merriman.

McVey o privi pe Vera.

— Unde ați realizat operația?

„Spune orice îți trece prin minte,” își spuse ea în sine. „Să nu clipești! Să fie cât mai simplu.”

— Pe marginea drumului, în timp ce ne îndreptam spre Paris.

— Care drum?
— Nu-mi amintesc. El sângera și aproape că delira.
— Unde se află acum?
— Nu știu.
— Nu știți nici acest lucru… Păreți să nu știți mai multe decât știți!
Vera îl privi, dar nu dădu înapoi.
— Am vrut să-l aduc aici. De fapt, adevărul este că am vrut să-l duc la un spital. Numai că el nu a vrut. Îi era teamă că persoana care a încercat să-l omoare va veni din nou după el dacă ar fi aflat că scăpase cu viață. Ar fi destul de ușor într-un spital, și dacă ar fi stat la mine, îi era teamă să nu am eu de suferit. De aceea a insistat să facem așa cum am făcut. Rana nu era adâncă. A fost o operație destul de ușoară. Ca medic, el știa acest lucru…
— Ce ați folosit în loc de apă? Știți, pentru a menține totul foarte curat…
— Apă îmbuteliată. Port aproape mereu o sticlă cu mine în mașină. Acum multă lume face așa. Chiar și în America, cred.
McVey se uită fix la ea, dar nu spuse nimic. La fel și Lebrun. Așteptau amândoi ca ea să continue.
— L-am lăsat în Gara Montparnasse în această după-amiază pe la ora patru. Nu ar fi trebuit să fac acest lucru, dar el nu a vrut sub niciun chip să facem altfel decât așa.
— Unde se ducea? întrebă McVey.
Vera clătină din cap.
— Nu știți nici acest lucru.
— Îmi pare rău. V-am spus că era îngrijorat în privința mea. Nu voia ca eu să fiu implicată mai mult decât eram deja.
— Putea să meargă?
— Avea un baston, unul vechi care se afla în mașină. Nu era mare lucru, dar îl ajuta să nu apese direct pe picior. Este sănătos. Genul acela de rană se va vindeca repede.

Vera privi cum McVey se ridică și traversează încăperea pentru a privi pe fereastră.

— Unde ați fost în această după-amiază? Începând cu momentul în care ați ieșit și până acum, spuse el stând cu spatele la ea, apoi se întoarse s-o privească în față.

Până în această clipă, McVey fusese direct, însă în cea mai mare parte a discuției menținuse un ton prietenos. Însă odată cu această întrebare, tonul lui se schimbă vizibil. Deveni greu, chiar urât, și în mod evident acuzator. Era ceva ce Vera nu mai întâlnise niciodată până atunci. Acesta nu era un polițist din filmele de la Hollywood, ci unul în carne și oase, și o înspăimântă foarte tare.

McVey nu avu nevoie să se uite la Lebrun, ca să știe care era reacția acestuia: groază! Și avea dreptate. Lebrun chiar *era* îngrozit! McVey o întrebase pur și simplu dacă avusese o întâlnire clandestină cu François Christian. Problema cu reacția lui fu faptul că și Vera o sesiză. Aceasta îi arătă în mod clar că ei știau de relația ei cu François. Îi mai spuse și că habar nu aveau că se despărțise de el.

— Aș prefera să nu spun, zise ea pe un ton neutru.

Apoi își încrucișă picioarele și îl privi pe Lebrun.

— Credeți că ar trebui să chem un avocat?

Lebrun răspunse imediat:

— Nu, *mademoiselle.* Nu acum, nu în această seară.

Se ridică în picioare și își îndreptă privirile către McVey.

— Deja este duminică dimineața. Cred că a sosit vremea să plecăm.

McVey îl privi o clipă pe Lebrun, apoi cedă în favoarea simțului profund al proprietății înrădăcinat în francez.

— O clipă, doar, mai am un gând care mă preocupă, spuse el, apoi se întoarse spre Vera.

Osborn îl cunoștea pe cel care l-a împușcat?

— Nu.

— V-a spus cum arăta?

— Numai că era înalt, spuse Vera politicos. Destul de înalt și subțire.

— L-a mai văzut și altă dată?

— Nu cred.

Lebrun făcu un semn din cap către ușă.

— Încă o întrebare, inspectore, spuse McVey, privind-o în continuare pe Vera. Acest Albert Merriman, sau Henri Kanarack, cum își spunea el. Știți cumva de ce era doctorul Osborn atât de interesat de persoana lui?

Vera tăcu. Care ar fi problema dacă le-ar spune? De fapt, chiar ar ajuta, dacă ei ar înțelege presiunea în care trăise Osborn, i-ar ajuta să înțeleagă că el nu încercase decât să-i pună lui Kanarack niște întrebări și că nu avusese nicio legătură cu împușcăturile. Pe de altă parte, poliția luase succinilcolina din camera de hotel a lui Osborn. Dacă ea le-ar spune că Kanarack îl omorâse pe tatăl lui Osborn, în loc să fie plini de compasiune, ar presupune că el nu dorise decât să se răzbune. Dacă așa ar fi stat lucrurile și ar fi făcut și legătura cu medicamentul și ar mai fi descoperit apoi și la ce folosea acesta, ar fi putut foarte ușor să analizeze din nou cadavrul lui Kanarack și să descopere urmele de înțepare de la injecții. În momentul de față, Osborn nu era decât un fugar, dar dacă ei ar fi avut vreun motiv să caute mai bine și ar fi descoperit urmele de înțepare, ar putea, și probabil că ar și face acest lucru, să-l acuze de crimă cu premeditare.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Chiar nu am nicio idee.

— Dar râul? insistă McVey.

— Nu înțeleg la ce vă referiți.

— De ce se aflau Osborn și Merriman acolo?

Lebrun nu se simțea prea confortabil, iar Vera ar fi putut să se îndrepte către acesta să-i ceară

ajutorul, dar nu o făcu.

— Așa cum am spus și mai devreme, domnule polițist McVey, chiar nu am nicio idee.

După un minut, Vera închise ușa după ei și o încuie. Se duse înapoi în sufragerie, stinse luminile, apoi se duse la fereastră. Dedesubt, îi văzu cum ies din bloc și traversează către Fordul alb, parcat pe partea cealaltă a străzii. Intrară în mașină, închiseră portierele și plecară. În acel moment, ea lăsă să-i scape un oftat adânc. Pentru a doua oară în acea seară, îi mințise pe polițiști.

49.

Joanna zăcea tremurând pe întuneric. Nu-și imaginase niciodată că sexul ar fi putut să fie așa. Cum se simțea, cum simțea încă totul. Pascal Von Holden plecase de aproape o oră, dar mirosul lui, parfumul lui, transpirația lui, toate erau încă impregnate pe ea și nu voia să piardă pe vecie acest lucru. Încercă să-și aducă aminte cum se întâmplase. Cum un anumit lucru dusese către un altul.

Vaporașul ancora, iar bărbații în smoching se duseseră să se asigure că totul era în siguranță și că limuzina lui Elton Lybarger aștepta la capătul cheiului. Ea și cu Pascal își încheiaseră dansul, iar ea se dusese să-i comunice domnului Lybarger veștile bune, că va mai rămâne un timp pentru a continua fizioterapia cu el. Când ajunsese la el, el îi făcuse semn să-l așeze în căruciorul cu rotile. Se uitase după Von Holden, care aștepta pe chei. Nu voise să plece de lângă el, nici chiar pentru o clipă, însă el îi făcuse semn din cap și îi zâmbise, iar Joanna împinsese căruciorul cu rotile al lui Lybarger. Când ajunseseră în siguranță în afara vaporului, Lybarger se întinsese brusc și o apucase de mână. Părea obosit și dezorientat, chiar puțin speriat. Se uitase la el și îi zâmbise cu blândețe și îi spusese că va mai sta cu el un timp pentru a-l ajuta să se adapteze la noile împrejurimi. În acel moment, el o trăsese mai aproape și îi pusese aceeași întrebare pe care i-o pusese și mai înainte.

— Unde este familia mea? întrebase el. Unde este familia mea?

— Sunt aici, domnule Lybarger. Te-au așteptat la avion. Sunt toți aici, domnule Lybarger, în jurul dumneavoastră. Vă aflați acasă, în Elveția.

— Nu! strigase el cu putere, privind-o cu ochi furioși. Nu! Familia mea. Unde se află?

În acel moment reveniseră bărbații în smoching. Sosise vremea ca domnul Lybarger să fie transportat în mașina dumnealui. Ea îi spusese să se ducă cu ei și să nu-și facă griji, că vor discuta a doua zi despre aceste lucruri.

Von Holden o cuprinsese cu brațul și îi zâmbise încurajator, în vreme ce îl priveau pe Lybarger cum era transportat pe peron în căruciorul cu rotile, și apoi ajutat cu grijă să urce în limuzină.

Trebuie să fi fost foarte obosită, îi spusese el. Probabil încă era după timpul din New Mexico.

— Da, așa este, îi răspunsese ea zâmbind, recunoscătoare pentru grija lui.

— Îmi dai voie să te conduc la hotel?

— Da, ar fi drăguț. Mulțumesc.

Nu mai întâlnise niciodată pe cineva atât de sincer și de grijuliu, sau atât de plin de căldură.

După aceea, ea își amintea vag de drumul de la lac prin Zürich. Îi veniră în minte luminile colorate și își aminti că-l auzise pe Von Holden cum îi spusese ceva despre o mașină pe care urma să i-o trimită dimineața s-o ia și s-o conducă pe proprietatea lui Lybarger.

Își aminti nu se știe din ce motiv faptul că deschisese ușa camerei sale de hotel, iar Von Holden îi luase cheia din mână și închisese ușa în urma lor. O ajutase să-și dea jos haina și o agățase frumos în dulap. Apoi se întorsese către ea și se întâlniseră în întuneric. Buzele lui le atinseseră pe ale ei. Cu blândețe, dar în același timp și cu forță.

Își aminti cum o dezbrăcase și îi luase sânii unul după altul în gură, cu buzele în jurul sfârcurilor, făcându-le să se întărească mai tare ca niciodată. Apoi îi ridicase tot trupul și i-l așezase pe pat. Fără să-și ia o clipă privirea de la ea, se dezbrăcase apoi. Încet, senzual. Întâi cravata, apoi haina, pantofii, șosetele și cămașa. Părul de pe pieptul lui musculos era la fel de deschis la culoare ca și cel de pe cap. O dureau sânii și simțea cum se excită numai când îl privea. Nu dorise acest lucru, ca și

cum ar fi fost ceva nepoliticos, sau ceva de genul acesta, însă nu-și putuse dezlipi privirea de pe mâinile lui în timp ce-și desfăcuse cureaua și își deschisese prohabul cu hotărâre.

Deodată, Joanna își zvârli capul pe spate în întuneric și râse. Era singură în cameră, dar râse zgomotos, cu poftă. Nu-i păsa dacă ar fi auzit-o cineva din camera de alături. Gluma aceea de demult, pe care și-o spuneau fetele încă din liceu, se adeverise: există trei tipuri de bărbați în funcție de organele lor sexuale – mici, medii și DOAMNE DUMNEZEULE!

50.

Paris, ora 3:30 dimineața.
Același hotel, aceeași cameră, același ceas
ca și data trecută.
Clic.
3:31.

•

Era ora trei și jumătate, plus sau minus douăzeci de minute. McVey era extenuat, dar nu putea să adoarmă. Îl durea chiar și numai să gândească, numai că mintea lui nu avea un întrerupător pentru „închis”. Niciodată nu avusese, cel puțin nu din clipa în care-și văzuse primul cadavru, care zăcea pe o alee, cu jumătate din craniu sfărâmat de o împușcătură. Milioanele de detalii care puteau duce de la victimă la ucigaș erau cele care te puteau ține treaz și conștient.

Lebrun își trimisese agenții la Gara Montparnasse pentru a încerca să-i dea de urmă lui Osborn. Numai că aceasta fusese o operațiune pierdută și îi spusese lui Lebrun acest lucru. Vera Monneray mințise referitor la faptul că-l lăsase pe acesta la gară. Îl dusese în altă parte și știa unde se găsește.

Insistase că ar fi trebuit să se ducă din nou la ea a doua zi dimineață și să-i spună că ar dori să continue discuția lor la sediu. O cameră formală de interogatoriu făcea minuni în a-i face pe oameni să spună adevărul, fie că dorea acest lucru sau nu. Lebrun spusese cu putere „nu!” Osborn poate că era suspect de crimă, însă prietena prim-ministrului Republicii Franceze nu era, cu certitudine!

Factorul său de sensibilitate fiind întins la maximum, McVey numărase încet până la zece și venise cu o altă soluție: un test la poligraf. Poate

că nu-l făcea pe suspectul mincinos să dea totul pe față, dar era un cadru emoțional adecvat pentru pregătirea unui al doilea interogatoriu, care ar fi urmat imediat după aceea. Mai ales dacă examinatorul poligrafului era extrem de meticulos și suspectul era cât de cât emoționat, așa cum erau majoritatea dintre ei. Însă, din nou, Lebrun spusese nu, și tot ce reușise McVey în cele din urmă să scoată de la el fusese o supraveghere de treizeci și șase de ore. Și chiar și aceasta fusese obținută cu forța, pentru că necesita cheltuieli mari, iar Lebrun trebuia să se afle în situația dificilă de a pune trei echipe de câte doi polițiști să-i supravegheze fetei toate mișcările clipă de clipă, timp de o zi și jumătate.

Clic.

De data aceasta, McVey nu-și mai bătu capul să se uite la ceas. Stinse lumina, se întinse pe spate în întuneric și privi fix umbrele vagi de pe tavan, întrebându-se dacă îi păsa într-adevăr de vreunul dintre aceștia: Vera Monneray, Osborn, acest „bărbat înalt”, dacă exista cu adevărat, și care se presupunea că-l ucisese pe Albert Merriman și-l rănise pe Osborn, sau chiar trupurile congelate și decapitate, sau capul congelat pe care un doctor Frankenstein invizibil, care utiliza o tehnologie superioară, încerca să-l atașeze de ele. Că acest medic ar fi putut să fie Osborn era de asemenea o chestiune de mică importanță, deoarece, ajuns în acest punct, exista doar un singur lucru de care lui McVey îi păsa într-adevăr, și acela era să doarmă, și el se întrebă dacă va reuși vreodată să realizeze acest lucru.

Clic.

•

După patru ore, McVey se afla la volanul unui Opel de culoare bej, care se îndrepta către poiana de lângă râu. Apăruseră zorii și trebuise să coboare parasolarul pentru a-și proteja ochii de lumina soarelui, în vreme ce conducea de-a lungul Senei,

căutând drumul care cotea înspre poiană. Dacă reușise sau nu să mai adoarmă, nu-și aducea aminte.

După cinci minute, recunoscu pâlcul de copaci care marcau intrarea în poiană. Trase lângă ei și opri. O pajiște era înconjurată de un drum care îi delimita periferia, mărginit de copaci, dintre care unii abia începuseră să-și schimbe culoarea. Privi în jos și văzu urmele de cauciuc ale unui singur vehicul care intrase în poiană și care apoi plecase tot pe acolo. Presupuse că aparțineau Fordului lui Lebrun, pentru că el și inspectorul francez sosiseră după ce ploaia se oprise. Orice alt vehicul care ar fi intrat în poiană ar fi lăsat un al doilea rând de urme.

McVey acceleră încet și conduse în jurul poienii până în locul în care copacii ajungeau în vârful pantei care ducea la apă. Se opri și coborî din mașină. Chiar în fața lui se aflau două perechi de urme de pantofi spălate de apă, care duceau la apa râului: ale lui și ale lui Lebrun. Examină panta și platforma de la capătul acesteia și își imagină unde fusese locul în care fusese parcat Citroënul alb al lui Agnes Demblon lângă malul apei, și încercă să-și dea seama de ce se aflau acolo Osborn și Albert Merriman. Oare lucrau împreună? De ce să fi dus mașina până la platformă? Era ceva în aceasta ce ei aveau de gând să descarce în apă? Poate droguri? Sau aveau de gând să facă ceva chiar cu mașina? S-o arunce? S-o desfacă în bucățele? Dar de ce? Osborn era un medic cu o situație rezonabilă. Toate astea nu aveau niciun sens.

Gândindu-se la faptul că noroiul roșu de aici era același pe care-l remarcase pe pantofii lui Osborn în noaptea de dinaintea crimei, McVey trebuia să ia în considerare faptul că Osborn venise aici și cu o zi înainte. La aceasta se mai adăuga și faptul că trei perechi de amprente fuseseră descoperite în mașină, ale lui Osborn, ale lui Merriman și ale lui Agnes Demblon, și atunci McVey fu destul de

sigur că Osborn alesese locul de lângă râu și că el îl adusese aici pe Merriman.

Lebrun stabilise că Agnes Demblon fusese la serviciu la brutărie toată ziua de vineri și încă se aflase acolo după-amiaza târziu, adică atunci când fusese ucis Merriman.

Pentru moment, și chiar înainte ca examenul balistic să-i ofere lui Lebrun un raport privind glonțul pe care Vera Monneray afirmase că-l extrăsese din Osborn, McVey era gata să creadă povestea ei cum că un individ înalt trăsese cu pistolul. Și în afară de situația în care acesta ar fi purtat mănuși și îi avea atât pe Osborn, cât și pe Merriman sub controlul său, amical sau nu, putea să considere cu tărie că acesta nu venise în poiană în aceeași mașină cu cei doi. Și pentru că Citroënul fusese lăsat la locul faptei, acesta ar fi trebuit să vină cu o altă mașină, sau, dacă cumva venise împreună cu Osborn și cu Merriman, o altă mașină venise și-l luase după aceea. Nu exista transport public până aici și nici nu era prea probabil ca acesta să se fi întors pe jos în oraș. Era posibil, dar deloc probabil, ca acesta să fi făcut autostopul. Un individ care utilizase un Heckler & Koch și care tocmai omorâse doi oameni nu era genul de persoană care să ridice degetul pentru a opri o mașină, furnizând astfel un martor care mai târziu l-ar fi putut identifica.

Acum însă, dacă cineva ar merge pe firul dintre Interpolul din Lyon și dosarele de la Departamentul de Poliție din New York, atunci ar rezulta că Merriman, și nu Osborn, era ținta individului înalt. Dacă lucrurile stăteau așa, atunci exista oare vreo legătură între Osborn și lungan? Dacă da, acesta, după ce-l omorâse pe Merriman, îl trădase pe Osborn și întorsese arma asupra acestuia? Ori lunganul îl urmărise pe Merriman, poate de la brutărie până în locul unde acesta s-a întâlnit cu Osborn, și apoi îi urmărise pe amândoi până aici? Ducându-și raționamentul mai departe

și presupunând că incendiul care distrusese blocul în care locuise Agnes Demblon o avusese pe ea drept țintă, concluzia logică era că ordinele lunganului erau nu numai să aibă grijă de Merriman, dar și de oricine altcineva care îl cunoștea pe acesta în mod intim.

— *Soția* lui! spuse deodată McVey cu voce tare.

Se întoarse de la urme și porni înapoi pe sub copaci către Opel. Nu avea nici cea mai vagă idee unde ar fi putut găsi cel mai apropiat telefon și îi blestemă pe cei de la Interpol pentru că-i dăduseră o mașină fără radio și fără telefon. Lebrun trebuia anunțat imediat că soția lui Merriman, oriunde se afla ea acum, era în pericol foarte mare.

McVey ajunse la liziera copacilor și era aproape lângă mașină, când se opri brusc și privi în jur. Poteca pe care o luase în grabă de la scena crimei, era printre copaci. Era exact ceea ce ar fi făcut un criminal după ce termina de împușcat pe cineva. Felul în care McVey și Lebrun merseseră pe pantă către vârf fusese ocolind copacii, nu printre ei. Polițiștii lui Lebrun și echipa de specialiști nu găsiseră nimic care să indice prezența unei a treia persoane în noaptea crimei. Prin urmare, presupuseseră cu toții că Osborn fusese ucigașul. Însă dacă ar fi căutat aici, sus, pe sub copaci, la distanța asta atât de mare de pantă?

Era o duminică luminoasă, însorită, după aproape o săptămână de ploaie. McVey stătea în cumpănă. Dacă pleca să-l avertizeze pe Lebrun în privința soției lui Merriman, exista riscul ca cineva, sau chiar o mulțime de persoane pasionate de statul în natură să sosească în poiană pe neașteptate și să distrugă dovezile. McVey alese, nu prea încântat, să considere că, atâta timp cât poliția franceză se străduia oricum s-o găsească, lunganul se va lovi de aceeași problemă, așa că decise să își acorde timpul necesar și să rămână acolo unde era.

Se întoarse înapoi și refăcu plin de grijă drumul până la pantă, printre copaci, pe unde venise. Pământul de sub copaci era ca o pătură groasă de ace ude de brad. Păși pe ele și acestea se împrăștiară ca un covor, ceea ce însemna că pentru a rămâne urme pe ele ar fi fost necesară o greutate mult mai mare decât cea a unui om.

McVey traversă spre pantă, apoi se întoarse. Nu descoperise nimic. Merse încă vreo zece metri spre est din locul în care stătea, și traversă din nou. Tot nimic. Se îndreptă către vest și merse către un loc la jumătatea distanței dintre prima sa traversare și cea pe care abia o făcuse, și porni din nou de-a curmezișul. După vreo zece pași, o văzu. O scobitoare plată, ruptă în două, aproape ascunsă de acele de pin. Își scoase batista, se aplecă și o culese. O examină și constată că locul în care fusese ruptă era mai deschis la culoare în interior decât la exterior, ceea ce însemna că nu fusese ruptă cu mult timp în urmă. McVey o înfășură în batistă, o puse în buzunar și se îndreptă înapoi către mașină. De data aceasta merse încet, studiind cu atenție terenul. Ajunsese aproape la marginea copacilor, când ceva îi atrase atenția. Se opri și se aplecă. Acele de pin din fața lui aveau o nuanță mai deschisă decât cele din jur. În timpul ploii, ar fi arătat la fel, dar cum se uscaseră la soarele de dimineață, arătau mai mult ca și cum ar fi fost împrăștiate special pe acolo. McVey luă o ramură de pe jos și le mătură ușor într-o parte. La început nu zări nimic și fu dezamăgit. Însă după ce continuă să facă acest lucru, descoperi urma unui cauciuc. Se ridică și merse pe această urmă, până când găsi o amprentă solidă în solul nisipos chiar la marginea lizierei de copaci. O mașină fusese adusă sub copaci și parcată acolo. Ceva mai târziu, șoferul acesteia dăduse în spate și văzuse propriile urme rămase în sol. Coborâse din mașină, adunase ace proaspete de brad și le presărase prin jur, acoperind urmele, însă când făcuse acest lucru

uitase locul în care parcase. În afara lizierei de copaci, crengile de deasupra protejaseră pământul, lăsând o amprentă mică, dar distinctă, în sol. Nu era mai mare de zece centimetri lungime și un centimetru jumătate adâncime, așa că nu era mare lucru. Însă pentru o echipă de specialiști a poliției va fi mai mult decât suficient.

51.

„Scholl!”

Osborn tocmai terminase de urinat și trăgea apa când numele acestuia îi răsări în minte. Se întoarse cu dificultate și se strâmbă de durere în timp ce-și lăsa greutatea pe piciorul rănit, apoi se întinse după bastonul pe care i-l lăsase Vera din locul în care atârna de marginea chiuvetei. Își schimbă greutatea pe celălalt picior și se întoarse în cameră. Fiecare pas era un mare efort și trebuia să se miște încet, însă își dădu seama că durerea era mai mult din cauza înțepenelii și a traumei musculare decât de la rana propriu-zisă, iar asta însemna că se vindeca.

Camera, în vreme ce ieșea clătinându-se din încăperea care servea drept baie și se îndreptă spre ea, i se păru și mai mică decât atunci când stătea întins. Cu draperia impenetrabilă care acoperea singura fereastră, nu numai că era întunecoasă, dar părea și aglomerată, și limitată, și mirosea a antiseptic. Se opri la fereastră, puse bastonul deoparte și trase draperia. Într-o clipă, camera fu inundată de lumina strălucitoare a unei dimineți de toamnă. Se forță, strângând din dinți când i se încordă piciorul, deschise ferestruica și privi în afară. Nu putu vedea decât acoperișul clădirii cum se înclina abrupt și, dincolo de acesta, vârful turnurilor de la Notre Dame care sclipeau în soarele de dimineață. Îi plăcu în mod deosebit prospețimea aerului de dimineață care plutea pe deasupra Senei. Era dulce și înviorător, iar el îl inspiră profund.

Vera venise la un moment dat în decursul nopții și îi schimbase bandajele. Încercase să-i comunice ceva, însă el fusese prea adormit ca să priceapă, și adormise la loc. Mai târziu, când se trezise și simțurile începuseră să-i revină, își concentrase

gândurile asupra lunganului și asupra poliției, și a ceea ce avea să facă în privința lor. Numai că acum îi venise în minte Erwin Scholl, individul despre care Henri Kanarack jurase, sub teroarea succinilcolinei, că era persoana care-l angajase să-l ucidă pe tatăl său. Acest lucru se întâmplase, după cum își amintea, aproape exact în momentul în care apăruse din întuneric lunganul și trăsese asupra lor. Erwin Scholl. De unde? Kanarack îi spusese și acest lucru.

Osborn se întoarse de la fereastră și șchiopătă înapoi până la pat, netezi puțin cuvertura, apoi se răsuci și se așeză ușurel. Drumul de la pat până la baie și înapoi îl extenuase mai mult decât și-ar fi dorit. Acum stătu acolo, pe marginea patului, aproape incapabil să mai facă și altceva în afară de a inspira și a expira.

Cine era Erwin Scholl? Și de ce dorise acesta moartea tatălui său? Deodată își închise ochii. Era aceeași întrebare pe care și-o pusese timp de aproape treizeci de ani. Durerea din picior nu era nimic în comparație cu ceea ce-i tulbura sufletul. Își aminti senzația care-i străpunsese măruntaiele în momentul în care Kanarack îi spusese că fusese plătit s-o facă. Într-o clipă, întreaga chestiune se transformase dintr-o viață de singurătate, durere și furie, în ceva dincolo de capacitatea de înțelegere a cuiva. În faptul că dăduse pe neașteptate peste Henri Kanarack, că descoperise unde locuia și unde lucra acesta, se gândise că Dumnezeu remarcase în cele din urmă că exista și că, în sfârșit, va pune capăt suferinței din interiorul său. Numai că nu se întâmplase așa. Fusese doar canalizată spre altceva, cu multă cruzime, ingenios. Ca o minge pasată către altcineva în jocul de-a măgărușul. Și el era acela de care se fereau ei și făcuseră acest lucru de atâția ani!

Râul, cel puțin, îl purtase undeva anume. Dacă acel loc ar fi însemnat moartea lui, ar fi fost oricum de preferat celei căreia îi fusese redat

acum, care nu-i permitea niciun strop de odihnă, care-l menținea pe vecie înfuriat, care făcea să-i fie imposibil să iubească sau să fie iubit fără să trăiască teama îngrozitoare că va distruge acest lucru. Cel care-i turmenta gândurile nu dispăruse, ci numai își schimbase forma. Henri Kanarack devenise Erwin Scholl. De data aceasta nu avea un chip, ci era doar un nume. Cât i-ar lua să-l găsească – încă treizeci de ani? Și dacă ar avea curajul și puterea să o facă și în cele din urmă l-ar găsi, ce ar urma după aceea? Încă o ușă care să ducă în altă parte?

Un zgomot care se auzi spre peretele din capătul opus îl smulse pe Osborn din gândurile sale. Venea cineva! Se uită rapid după un loc în care ar fi putut să se ascundă. Nu exista niciunul. Unde era arma lui Kanarack? Ce făcuse Vera cu ea? Se uită din nou înspre ușă. Mânerul se răsuci. Singura armă pe care o avea era bastonul de lângă el. Îl cuprinse cu mâna, iar ușa se deschise. În pragul ei apăru Vera, îmbrăcată în halat alb, pregătită pentru serviciu.

— Bună dimineața, spuse ea, intrând.

Și acum ținea o tavă în mână, de data aceasta cu cafea fierbinte și croissante, și o cutie din plastic termoizolatoare în care se aflau fructe, brânză și o bucată nu prea mare de pâine.

— Cum te simți?

Lui Osborn îi scăpă un oftat și puse bastonul pe pat.

— Bine, spuse el. Mai ales acum, când știu cine venea să mă viziteze.

Vera așeză tava pe măsuța de lângă fereastră și se întoarse să-l privească.

— Poliția a venit din nou noaptea trecută. Era și un polițist american, care părea să te cunoască destul de bine.

— McVey! spuse Osborn tresărind. „Dumnezeule, încă se află la Paris!”

— Pari să-l cunoști și tu… zâmbi Vera subțire, aproape periculos, ca și cum i-ar fi făcut plăcere

toate acestea, într-un mod total nebunesc.

— Ce au vrut? întrebă el rapid.

— Au descoperit că te-am luat de pe terenul de golf. Am recunoscut că am scos un glonț din tine. Voiau să știe unde ești. Le-am spus că te-am lăsat la gară și că nu știu unde te-ai dus și că tu nu doreai ca eu să știu aceste lucruri. Nu sunt prea convinsă că m-au crezut.

— McVey te va supraveghea ca un uliu, așteptând să iei legătura cu mine.

— Știu. De aceea mă duc înapoi la serviciu. Voi fi de serviciu treizeci și șase de ore. Să sperăm că la sfârșitul acestora se vor plictisi și vor presupune că le-am spus adevărul.

— Și dacă nu va fi așa? Dacă vor hotărî să-ți percheziționeze apartamentul, și după aceea și clădirea?

Osborn se simți deodată înspăimântat. Era încolțit și nu avea niciun loc unde să se ducă. Starea piciorului său nu avea nicio importanță; dacă va încerca să iasă și ei supravegheau clădirea, îl vor prinde înainte să treacă strada. Iar dacă se hotărau să percheziționeze clădirea, vor găsi în cele din urmă ascunzătoarea în care se afla și atunci oricum s-ar fi terminat.

— Nu avem ce altceva să facem.

Vera era puternică, sigură pe sine. Nu numai că era de partea lui și că-l proteja, dar ținea și lucrurile foarte mult sub control.

— Apă ai la baie și ai mâncare suficientă până mă întorc eu. Aș vrea să începi să faci exerciții. Să întinzi piciorul și să-l ridici, dacă poți, sau dacă nu, mergi dintr-o parte în alta prin cameră cât de mult poți, din patru în patru ore. Când vom pleca de aici, va trebui să poți merge. Și să ai grijă să ții draperia trasă când se întunecă. Camera este ascunsă vederii în interiorul acoperișului, dar dacă cineva supraveghează clădirea, lumina te-ar da imediat de gol. Uite… spuse Vera și îi puse în mână o cheie. Este cheia de la apartamentul meu –

în cazul în care trebuie să iei legătura cu mine. Numărul se află pe o foaie de hârtie lângă telefon. Scările dau într-o debara de la etajul de dedesubt. Coboară pe scările de serviciu până la etajul al doilea.

Vera ezită și se uită la el.

— Nu trebuie să-ți mai spun să ai grijă!

— Și nici eu nu trebuie să-ți mai spun că încă te poți retrage din chestia asta. Du-te la bunica ta și să negi că ai fi avut cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat aici!

— Nu, spuse ea și se îndreptă către ușă.

— Vera!

— Ce e? se opri ea și privi înapoi.

— Aveam un pistol. Unde este?

Vera reacționă, iar Osborn observă că ei nu-i făcuse nicio plăcere să-l audă spunând asta.

— Vera, spuse el și apoi tăcu. Dacă mă găsește lunganul, cum m-aș putea apăra?

— Cum ar putea să te găsească? Nu are cum să afle despre mine, cine sunt sau unde locuiesc.

— Nu știa nici despre Merriman. Și cu toate acestea, el e mort acum.

Ea avu o ezitare.

— Vera, te rog!

Osborn o privi direct în ochi. Pistolul era pentru a-și apăra viața, și nu ca să împuște polițiști.

În cele din urmă, ea făcu un semn cu capul înspre masa de lângă fereastră.

— Este în sertar.

52.

Marsilia.

Marianne Chalfour Bouget plecă fără tragere de inimă de la slujba de la ora opt la numai zece minute după ce începuse, și asta numai din cauză că plânsul surorii ei îi făcea pe ceilalți enoriași, iar ea îi cunoștea bine pe majoritatea dintre ei, să-și întoarcă privirile și să se uite la ea. Michele Kanarack era la ea de mai puțin de patruzeci și opt de ore, și în tot acest timp fusese incapabilă să-și controleze lacrimile.

Marianne era mai mare cu trei ani decât sora ei și avea cinci copii, dintre care cel mai mare avea paisprezece ani. Soțul ei, Jean Luc, era pescar, iar venitul său varia în funcție de anotimp și își petrecea mare parte din timp departe de familie. Însă când era acasă, așa cum se întâmpla acum, dorea să-și petreacă vremea cu soția și cu copiii săi. Și mai ales cu soția sa.

Jean Luc avea un apetit sexual vorace și nu-i era rușine cu acest lucru. Numai că putea fi problematic, chiar jenant, atunci când dorințele lui îl copleșeau și își lua nevasta din picioare sau așezată pe vreun scaun și o ducea în brațe până în dormitorul apartamentului lor micuț cu trei camere, unde făceau dragoste zgomotos și sălbatic timp de mai multe ore odată.

De ce venise Michele deodată să locuiască împreună cu ei și pentru cât timp era ceva ce el nu putea înțelege. Toți oamenii căsătoriți aveau probleme. Însă, de obicei, le rezolvau cu ajutorul unui preot. Prin urmare, era convins că Henri Kanarack va apărea dintr-o clipă în alta, implorând-o pe Michele să-l ierte, și se vor întoarce la Paris.

Michele, însă, printre lacrimi, era la fel de convinsă că el nu va face acest lucru. Era la ei de două nopți, încercând să doarmă pe canapeaua din minuscula lor sufragerie, care era și bucătărie, împinsă încolo și încoace de copiii care se înghesuiau în jurul micuțului lor televizor alb-negru, certându-se pe programe. Asta în vreme ce în cealaltă cameră, soțul și soția făceau dragoste zgomotos, fără să-i bage cineva de seamă în afară de Michele.

Până duminică dimineața, Jean Luc se săturase deja de lacrimile ei și îi spusese lui Marianne acest lucru direct și la obiect, de față cu Michele. S-o ducă la biserică și, în fața lui Dumnezeu, s-o facă să se oprească din plâns! Sau dacă nu o ajuta Dumnezeu, măcar sfinția sa, părintele.

Numai că nu avusese efect. Iar acum, după ce plecaseră de la biserică și în vreme ce mergeau prin soarele cald, mediteranean, cotind pe Bulevardul Atenei către Canebiere, Marianne o luă de mână pe sora sa.

— Michele, nu ești tu singura femeie din lume al cărei bărbat a plecat dintr-odată. Și nici nu ești prima femeie însărcinată căreia i se întâmplă acest lucru. Da, te doare și te înțeleg. Însă viața merge mai departe cu bucuriile ei, așa că ajunge! Ne aflăm aici pentru tine. Găsește-ți o slujbă și naște-ți copilașul! Apoi caută-ți un bărbat de treabă!

Michele se uită la sora sa, apoi își plecă privirile în pământ. Marianne avea dreptate, bineînțeles. Numai că asta nu îi micșora durerea sau teama de singurătate sau senzația de gol din suflet. Numai că rațiunea nu a îndepărtat niciodată lacrimile. Doar timpul.

După ce-i spusese toate acestea, Marianne se opri într-o piață mică în aer liber de pe Quai des Belges ca să cumpere o găină fiartă și niște legume proaspete pentru cină. Piața și trotuarul, chiar și la această oră, erau aglomerate, iar sunetul oamenilor

și al mașinilor care treceau făceau ca zgomotul să fie foarte mare.

Marianne auzi un zgomot straniu, ca un pocnet, care se evidenție față de celelalte sunete. Când se întoarse spre Michele s-o întrebe despre acesta, o văzu pe sora sa lăsându-se peste o tarabă pe care era o grămadă mare de pepeni, arătând ca și cum ar fi fost foarte surprinsă de ceva. Apoi zări o pată de culoare roșu aprins la baza gulerului alb de la gâtul lui Michele, care începu să se împrăștie. În același timp simți o prezență și își ridică privirile. Un bărbat înalt stătea în fața ei și zâmbea. Apoi îi apăru ceva în mână și ea auzi din nou pocnetul acela. Într-o secundă, bărbatul dispăru și brusc i se păru că ziua începe să se întunece. Se uită în jurul ei și zări mai multe chipuri. Apoi, în mod curios, totul dispăru.

53.

Bernhard Oven ar fi putut să se ducă înapoi la Paris cu avionul, la fel cum venise și la Marsilia, însă un bilet dus-întors în decursul unui timp în care se petrecuseră mai multe crime era prea ușor de depistat de către polițiști. Trenul de mare viteză TGV de la Marsilia la Paris parcurgea distanța în patru ore și trei sferturi, perioadă în care Oven stătu confortabil în compartimentul de clasa întâi și evaluă ce se întâmplase până atunci și ce mai urma să se întâmple.

Să o găsească pe Michele Kanarack acasă la sora ei în Marsilia fusese o chestiune simplă, deoarece o urmărise până la gară în dimineața în care aceasta plecase din Paris, și observase ce tren luase. În momentul în care știuse trenul și destinația, Organizația se ocupase de rest. Fusese așteptată când se dăduse jos din tren, și apoi fusese urmărită până la locuința surorii ei din cartierul Le Panier. După aceea, fusese supravegheată cu grijă și se stabilise exact cine fuseseră persoanele cărora le-ar fi putut face confidențe. După ce obținuse aceste informații, Oven luase un avion Air Inter de la Paris la Marsilia și închiriase o mașină la aeroportul Provence. În locul destinat roții de rezervă se aflau o armă automată cehoslovacă CZ de calibrul 22, muniție suplimentară și un amortizor.

— *Bonjour. Ah, le billet, oui*[14].

Oferindu-i biletul controlorului pentru a i-l verifica, Oven schimbă cu acesta genul de glume fără sens care se obișnuiesc între un controlor de bilete și omul de afaceri de succes pe care-l întruchipa el, apoi se așeză la loc și privi peisajul francez în vreme ce trenul se deplasa rapid spre nord prin verdeața de pe Valea Ronului. Făcu o

evaluare și estimă că se deplasau în zona respectivă cu aproape trei sute de kilometri pe oră.

Făcuse bine că se ocupase de femei acolo unde le găsise. Dacă ar fi reușit cumva să scape de el și ar fi ajuns acasă, ei bine, oamenii isterici au fost întotdeauna niște ținte dificile. Iar imaginea soțului Mariannei și a celor cinci copii împușcați mortal în apartamentul lor, indiferent cât de curat lucrase el, le-ar fi făcut cu siguranță pe cele două femei să-și iasă din minți, aducând în preajmă vecinii și pe toți cei care le-ar mai fi auzit.

Bineînțeles, soțul și copiii vor fi descoperiți, dacă nu fuseseră deja, iar știrea îi va aduce acolo în mare grabă pe polițiști și pe politicieni. Însă Oven nu avusese de ales. Soțul se pregătea să plece pentru a se întâlni cu amicii lui la cafeneaua locală, iar asta ar fi însemnat să aștepte până mai târziu în ziua respectivă, când toată lumea ar fi fost adunată acasă. Iar acest lucru ar fi produs o întârziere pe care nu și-o permitea, deoarece avea de rezolvat niște probleme mai presante în Paris; probleme în care Organizația fusese incapabilă să-l ajute până în acel moment.

Antena 2, rețeaua națională de televiziune, arătase un interviu cu administratorul unui club de golf de pe Sena, lângă Vernon. Un doctor din California, pe care poliția îl suspecta pentru uciderea unui american expatriat pe nume Albert Merriman, se târâse afară din Sena sâmbătă dimineața și petrecuse un timp ca să-și revină în casa administratorului, înainte de a fi luat cu mașina de către o franțuzoaică brunetă.

Până în prezent, toate persoanele care fuseseră implicate în relații intime cu Albert Merriman fuseseră eliminate rapid și eficient de către Bernhard Oven. Însă nu se știe cum, doctorul american, identificat ca Paul Osborn, supraviețuise. Iar acum mai era implicată și o femeie. Trebuia să-i găsească pe amândoi și să se ocupe de ei înainte de a ajunge poliția la ei. Nu era

chiar atât de dificil, dacă timpul nu ar fi lucrat deodată în defavoarea sa. Astăzi era duminică, 9 octombrie. Problemele trebuiau rezolvate până vineri, 14 octombrie, cel târziu.

•

— Ați lucrat vreodată cu domnul Lybarger când acesta era dezbrăcat, domnișoară Marsh?

— Nu, domnule doctor, bineînțeles că nu, spuse Joanna, mirată de întrebare. Nu ar fi existat niciun motiv.

Joanna nu îl plăcea pe Salettl mai mult în Zürich decât în New Mexico. Stilul lui sec și distant când i se adresa era mai mult decât intimidant. O înspăimânta de-a dreptul.

— Atunci înseamnă că nu l-ați văzut niciodată dezbrăcat.

— Nu, domnule.

— Poate în chiloți?

— Doctore Salettl, nu sunt sigură că înțeleg ce vreți să spuneți.

La ora șapte fix în dimineața respectivă, Joanna fusese trezită în camera ei de un telefon de la Von Holden. În locul bărbatului cald și drăgăstos din noaptea precedentă, acesta fusese dur și la obiect. Îi spusese că va veni o mașină în patruzeci și cinci de minute s-o ia împreună cu bagajele ei pentru a o transporta pe proprietatea domnului Lybarger; știa că ea va fi gata până atunci. Surprinsă de tonul lui distant, ea nu spusese nimic în afară de da, bine. Apoi îi venise în minte ceva și întrebase ce ar fi trebuit să facă în privința câinelui ei pe care-l lăsase într-un hotel pentru animale din Taos.

— S-a avut grijă de acest lucru, spusese Von Holden, și după aceea închisese telefonul.

O oră mai târziu, încă puțin marcată în urma combinației de diferență de fus orar, cină, băuturi și maraton sexual cu Von Holden, Joanna se aflase pe bancheta din spate a limuzinei Mercedes a lui Lybarger, în vreme ce aceasta cotise din autostrada principală și oprise la poarta de securitate. Șoferul

apăsase un buton, iar geamul din partea pasagerului se lăsase în jos suficient de mult încât un paznic în uniformă să poată arunca o privire în interior. Satisfăcut, acesta le făcuse semn să treacă mai departe, iar limuzina se deplasase pe un drum lung, mărginit de copaci, înspre ceea ce Joanna urma să descrie mai târziu ca fiind un castel.

O menajeră de vârstă mijlocie cu un zâmbet plăcut o condusese în apartamentul ei: un dormitor imens, cu baie proprie, situat la parter, care dădea înspre o pajiște întinsă, ce se termina la marginea unei păduri dese.

După zece minute, cineva îi bătuse la ușă și fusese escortată de către aceeași femeie până la biroul de la etajul al doilea al doctorului Salettl dintr-o clădire separată, acolo unde se afla și în momentul de față.

— Judecând după rapoartele dumneavoastră, observ că și dumneavoastră ați fost la fel de impresionată ca și noi ceilalți de progresele domnului Lybarger.

— Da, domnule, răspunse Joanna, hotărâtă să nu se lase intimidată de stilul lui Salettl. La început, când am venit prima dată să lucrez cu dumnealui, cu mare dificultate avea vreun control asupra funcțiilor sale motorii voluntare. Îi era greu până și să se concentreze asupra unei idei. Însă pe măsură ce trecea vremea, dânsul a continuat să mă uimească. Are o voință interioară incredibil de puternică.

— Este și robust din punct de vedere fizic.

— Da, și asta.

— Se simte confortabil într-o atmosferă socială. Este capabil să se relaxeze în mijlocul oamenilor și să converseze în mod inteligent cu ei.

— Însă…

Joanna voia să menționeze despre faptul că Lybarger pomenea încontinuu despre familia lui.

— Aveți vreo rezervă?

Joanna ezită. Nu avea niciun rost să pomenească despre ceva ce se întâmplase numai între ea și Lybarger. În afară de asta, de fiecare dată când făcuse acele referiri, acesta fusese fie obosit, fie pe parcursul călătoriei, timp în care rutina lui zilnică îi fusese întreruptă.

— Voiam doar să spun că obosește foarte ușor. De aceea am solicitat să i se aducă un cărucior cu rotile seara trecută pe va…

— Bastonul pe care-l folosește, o întrerupse Salettl, după care făcu o însemnare, apoi își îndreptă din nou privirile către ea. Este posibil să stea în picioare și să se deplaseze fără acesta?

— Este obișnuit să se folosească de el.

— Vă rog să răspundeți la întrebare. Poate să se deplaseze fără el?

— Da, dar…

— Dar ce?

— Nu pe distanțe mari și nu cu prea mare încredere.

— Se îmbracă singur. Se bărbierește singur. Se duce la toaletă fără ajutor, nu-i așa?

— Da.

Joanna începuse să-și dorească să fi refuzat oferta lui Von Holden și să se fi dus astăzi acasă, așa cum își planificase.

— Poate ține un stilou și să-și scrie numele citeț?

— Destul de citeț, spuse ea și își forță un zâmbet.

— Dar celelalte funcții ale lui?

— Nu știu ce vreți să spuneți cu celelalte funcții, spuse Joanna încruntându-se.

— Este capabil să aibă o erecție? Să aibă relații sexuale?

— Nu-nu știu, se bâlbâi ea.

Era jenată. Nu i se pusese niciodată o asemenea întrebare despre niciunul dintre pacienții ei de până atunci.

— Mă gândesc că aceasta este mai mult o întrebare medicală.

Salettl o privi insistent pentru o clipă, apoi continuă:

— Din punctul dumneavoastră de vedere, când ați putea spune că își va recăpăta toate capacitățile lui fizice, și când va fi funcțional în totalitate, ca și cum nu ar fi suferit niciodată de accidentul cerebral?

— Dacă… dacă ne referim la funcțiile lui motorii de bază, cum ar fi statul în picioare, mersul pe jos, vorbitul, fără să obosească, și doar atât – celelalte lucruri, așa cum am mai spus, nu țin de competența mea…

— Numai funcțiile motorii. Cât de mult credeți că va dura?

— Nu-nu știu exact.

— Faceți o estimare, vă rog.

— Chiar… nu știu.

— Acesta nu este un răspuns.

Salettl o privea ca și cum ar fi fost un copil obraznic, și nu terapeuta profesionistă a pacientului.

— Dacă… lucrez mult cu el și dacă el răspunde ca până acum… Aș putea spune că poate după încă o lună… Dar trebuie să înțelegeți că nu e decât o presupunere. Totul depinde de modul în care el…

— Vă voi fixa un termen. Până la sfârșitul acestei săptămâni vreau să-l văd mergând fără baston.

— Nu știu dacă acest lucru este posibil.

Salettl apăsă un buton de lângă brațul său și vorbi prin intercom.

— Domnișoara Marsh este gată să înceapă să lucreze cu domnul Lybarger.

54.

McVey privi prin fereastra de la biroul lui Lebrun. Sub el, cu cinci etaje mai jos, se vedea Place du Parvis, piața deschisă din față de la Notre Dame, plină de turiști. La ora unsprezece și jumătate începuse să se încălzească, atmosfera fiind cea a unei zile indiene de vară.

— Opt morți. Dintre care cinci copii. Fiecare a fost împușcat în cap cu o armă de calibrul 22. Nimeni nu a văzut și nu a auzit nimic. Nici vecinii de alături, nici oamenii din piață.

Lebrun trânti pe birou raportul primit prin fax de la poliția din Marsilia și se întinse după un termos cromat de pe o masă din spatele său.

— Profesionist, cu amortizor, spuse McVey, fără să încerce să-și ascundă mânia. Încă opt persoane pe lista lunganului.

— Dacă *este* vorba despre lungan.

McVey îl privi cu duritate.

— Văduva lui Merriman? Dar dumneata ce crezi?

— Cred că probabil ai dreptate, *mon ami,* spuse Lebrun încetișor.

McVey se întorsese la hotel din poiana de lângă râu cu puțin înainte de ora opt și îl sunase imediat acasă pe Lebrun. Drept urmare, Lebrun alertase toate agențiile de poliție din țară, prevenindu-le că viața lui Michele Kanarack era în pericol. Problema evidentă era, desigur, faptul că nu i se dăduse încă de urmă. Și cum nu aveau nimic altceva în afară de descrierea ei, pe care o obținuseră în cele din urmă inspectorii Maitrot și Barras de la locatarii din bloc, alarma lui Lebrun nu fusese decât o avertizare aruncată în vânt. Fantomele erau foarte dificil de protejat.

— Prietene, cum am fi putut ști? Oamenii mei au stat acolo la râu o zi întreagă înaintea ta și nu au

găsit nimic care să indice prezența unui al treilea om.

Lebrun încerca să fie de folos, însă nu reuși să îndepărteze sentimentul de vinovăție și de neajutorare care strângeau stomacul lui McVey. Opt oameni erau morți și ar fi putut să fie încă în viață dacă într-un fel sau altul el și cu poliția franceză ar fi fost ceva mai buni în activitatea lor. Michele Kanarack fusese împușcată doar cu câteva clipe după ce McVey îl sunase pe Lebrun pentru a-l preveni că aceasta era în pericol. Dacă ar fi descoperit care era situația și ar fi sunat cu vreo trei ore mai devreme, sau patru, sau cinci, oare lucrurile ar fi stat acum altfel? Poate că da, poate că nu. Ea ar fi fost oricum ca un ac care ar fi trebuit căutat în carul cu fân.

„Protecție și acțiune în slujba dumneavoastră" era sloganul scris pe uniformele negre cu alb de la LAPD. Zi de zi, oamenii râdeau de acesta, ori își băteau joc, ori îl ignorau pur și simplu. „Acțiune în slujba dumneavoastră?" Cine mai știe ce mai însemna și asta? Însă protecția oamenilor era cu totul altceva. Asta dacă îți păsa într-adevăr, așa cum îi păsa lui McVey. Dacă oamenii sufereau din cauza ta sau a partenerului tău, sau dacă departamentul nu era la înălțimea așteptărilor, atunci sufereai și tu. Și încă destul de tare. Nimeni nu știe acest lucru, iar tu nu pomenești niciodată despre asta. Decât poate numai față de tine sau poate privind la băutura din fața ta, atunci când încerci să uiți despre asta. Nu era vorba despre idealism – acesta dispărea de prima dată de când ajungeai să vezi pe cineva împușcat în față. Era vorba despre altceva. Despre motivul pentru care sfârșeai, după cine știe câți ani, făcând același lucru, și făcându-l în continuare. Michele Kanarack și familia surorii ei nu fuseseră un aparat stricat care mai putea fi reparat. Oamenii din blocul lui Agnes Demblon nu fuseseră o mașină nouă care se stricase și asupra căreia să se bată

oamenii la o vânzare auto. Fuseseră oameni cu toții, pentru binele cărora luptau polițiștii, la bine și la rău, în fiecare zi de lucru din viețile lor.

— Aia-i cafea? întrebă McVey indicând cu capul înspre termosul din mâna lui Lebrun.

— *Oui.*

— Vreau și eu una amară, spuse McVey. Exact cum e și ziua de astăzi.

Pe la ora 9:30, Lebrun trimisese o echipă de specialiști până la poiană, pentru a lua o amprentă din ghips după urma cauciucului și să caute prin păduricea de pini pentru eventualitatea în care i-ar fi scăpat ceva lui McVey.

La 10:45, McVey se întâlnise cu Lebrun în biroul acestuia și se duseseră împreună la laborator ca să verifice amprenta cauciucului. Când sosiseră, îl găsiseră pe tehnician lucrând la ghipsul care se întărea cu un uscător de păr portabil. După cinci minute, ghipsul era suficient de uscat pentru a se putea face o amprentare a acestuia pe hârtie.

După aceea, le sosise colecția de modele de cauciucuri, furnizată poliției din Paris de către producătorii de cauciucuri. După un sfert de oră găsiseră ceea ce căutau. Modelul scos în cerneală de pe mulajul din ghips realizat în poiană se potrivea cu certitudine unui cauciuc Pirelli a unui producător italian, mărimea P205/70R14, care intra pe o jantă de paisprezece pe cinci inci și jumătate. În dimineața următoare, luni, un specialist de la fabrica Pirelli urma să fie chemat pentru a examina mulajul, să vadă dacă se mai pot observa și alte chestiuni de detaliu.

Pe drumul înapoi spre biroul lui Lebrun, McVey întrebase despre scobitoare.

— Asta o să dureze mai mult, spusese Lebrun. Poate mâine, poate poimâine. Sincer să fiu, mă îndoiesc că ne va revela prea multe informații.

— Poate o să avem noroc. Poate că în momentul în care s-a scobit în dinți și-a rănit gingia și au rămas urme de sânge pe ea. Sau poate are vreo

infecție sau altă boală, care să reiasă din salivă. Orice ar fi mai mult decât avem acum, inspectore.

— Nu avem cum să știm dacă lunganul a utilizat scobitoarea. Ar putea foarte bine să fie a lui Merriman, sau a lui Osborn, sau a unei persoane necunoscute, spusese Lebrun și deschisese ușa de la biroul său.

— Vrei să spui a unui posibil martor, spusese McVey în vreme ce intrară.

— Nu, nu m-am referit deloc la asta. Însă asta *este* o idee, McVey. Una bună. Mă declar învins.

În acel moment se auzise o bătaie în ușă și polițistul în uniformă intrase cu faxul de la poliția din Marsilia.

•

McVey își dădu cafeaua pe gât și se duse în partea cealaltă a camerei. Pe un panou cu anunțuri se afla un exemplar din *Le Figaro,* iar pe un sfert din pagină era tipărită imaginea lui Levigne, în vreme ce acesta oferea presei povestea sa. Frustrat în mod evident, McVey își înfipse degetul în aceasta.

— Ceea ce mă enervează pe mine este acest individ de la clubul de golf, căruia îi era teamă că am putea să dăm presei numele lui, și care se duce apoi și face el singur acest lucru. Și asta nu face decât să-i comunice amicului nostru că are un martor ocular care este încă în viață.

McVey se îndepărtă de articolul din ziar, trăgându-se de ureche.

— Pe toți dracii, Lebrun! Noi nu reușim s-o găsim, dar el reușește!

Se întoarse și îl privi în ochi pe polițistul francez.

— Cum de-a știut să se ducă la Marsilia, când nimeni altcineva n-a știut nimic? Și când a ajuns acolo, cum de-a știut unde s-o găsească?

Lebrun își apăsă vârfurile degetelor unul de altul.

— Te gândești la conexiunea de la Interpol. Cel din Lyon care a solicitat dosarul lui Merriman de la poliția din New York se poate să fi avut mijloace similare să o găsească.

— Da, la asta mă gândeam.

Lebrun își puse jos ceașca de cafea, aprinse o țigară și se uită la ceas.

— Ca să știi și tu, îmi iau liber pentru restul zilei, spuse el încet. Îmi iau o scurtă vacanță, de unul singur. Fac o excursie cu trenul până la Lyon. Nu știe nimeni unde mă duc, nici măcar nevastă-mea.

McVey se încruntă.

— Scuză-mă dacă nu înțeleg. Dar ce ai să faci, ajungi la Lyon și începi să pui întrebări în stânga și în dreapta, și crezi că persoana care a făcut-o o să ridice mâna și o să spună „Eu sunt”? Ai putea foarte bine să convoci înainte și o conferință de presă.

— *Mon ami,* spuse Lebrun și zâmbi. Am spus că mă duc la Lyon. Nu am spus că mă duc la sediul Interpolului. De fapt, am invitat un prieten foarte vechi la o cină foarte liniștită.

— Continuă, spuse McVey.

— După cum știi, Grupul D, care a primit însărcinarea investigației dumitale referitoare la trupurile decapitate, este un subgrup al Diviziei a Doua a Interpolului. Divizia a Doua este divizia de poliție care se ocupă total de partea de descoperire și de analiză a cazului. Persoana care a solicitat dosarul lui Merriman este cu siguranță un membru al Diviziei a Doua, foarte posibil un membru sus-pus. Pe de altă parte, Divizia Întâi ține de administrația generală, care se ocupă de finanțe, personal, procurarea echipamentului, servicii de custodie și lucruri ca personalul, contabilitatea, administrarea clădirii și alte activități de zi cu zi. Una dintre aceste activități de zi cu zi este securitatea subgrupului și răspunde de securitatea sediului. Persoana care este responsabilă cu acest

subgrup are acces la datele referitoare la angajatul care a solicitat dosarul Merriman.

Lebrun zâmbi, încântat de planul lui. McVey îl privi fix.

— *Mon ami,* nu vreau să sune cinic ceea ce voi spune, dar ce se întâmplă dacă prietenul pe care îl inviți atât de drăguț la cină va fi exact persoana care a făcut solicitarea? Nu-ți dai seama că dumneata ești chiar persoana de care se fereau ei, ca nu cumva să afli acele informații? Ca să aibă timp să dea de Merriman. M-ai întrebat mai demult dacă eu cred că acești indivizi ar fi în stare să omoare un polițist. Dacă aveai cumva dubii până acum, mai aruncă o dată o privire pe raportul din Marsilia!

— Ah, dumnealui îi place să avertizeze folosind blestemate de metafore! spuse Lebrun zâmbind și strivindu-și țigara. Prietene, îți apreciez grija. Și dacă circumstanțele ar fi fost diferite, aș fi fost de acord cu tine cu dragă inimă că abordarea mea este cam riscantă. Cu toate acestea, mă îndoiesc că supraveghetorul securității interne i-ar face vreun rău fratelui său mai mare.

55.

Un Ford Sierra de culoare verde închis cu cauciucuri Pirelli P205/70R14 și roți de paisprezece pe cinci inci și jumătate se deplasa încet pe lângă blocul de pe Quai de Bethune numărul 18, apoi coti pe Pont de Sully și parcă în spatele unui Jaguar decapotabil alb, care staționa pe *rue* St.-Louis en Île. O clipă după aceea, portiera se deschise și bărbatul cel înalt coborî din mașină. Era o după-amiază caldă, și cu toate acestea el purta mănuși. Mănuși chirurgicale de culoarea pielii.

Trenul lui Bernhard Oven sosise în Gare de Lyon la ora doisprezece și un sfert. Din gară luase un taxi până la aeroportul Orly, de unde își luase Fordul de culoare verde. Pe la 2:50 era înapoi în Paris și parcase lângă clădirea în care locuia Vera Monneray.

La ora 3:07 deschise încuietoarea și pătrunse în apartamentul ei, închizând ușa după el. Nu-l văzuse nimeni când traversase strada sau când utilizase cheia proaspăt făcută care se potrivea la ușa de siguranță către intrarea de serviciu. Odată pătruns în interior, urcă pe scările de serviciu și intră în apartament prin holul din capăt.

În aproape întreaga Franță, povestea despre bruneta misterioasă care-l luase pe americanul suspect de crimă de la clubul de golf, după ce acesta ieșise din Sena, fusese transmisă mai întâi pe postul de televiziune Antena 2 și, imediat după aceea, fusese repetată de toate celelalte mijloace media. Era o intrigă suculentă, romantică. Cine era ea și cine putea fi americanul erau subiectul unor speculații îndrăznețe – de la o bine-cunoscută actriță franceză, regizor și producător de film, până la o vedetă din lumea tenisului, o cântăreață americană de rock, care purta perucă și vorbea

franțuzește; despre doctor se spunea că nu era de fapt doctor, că imaginea publicată în ziare era un fals și că era de fapt un actor faimos de la Hollywood, care se afla acum în Franța pentru promovarea unui film; unele povești mai puțin optimiste stipulau că acesta era un fost senator al Statelor Unite, a cărui soartă era marcată de încă o tragedie.

Identitatea și adresa Verei Monneray, scrisă de mână pe o carte de vizită, precum și cheile de la ușa de serviciu și de la apartamentul ei se aflaseră în torpedoul de la mașina lui Bernhard Oven când o luase din Orly. În cele cinci ore și ceva de când plecase el din Marsilia, Organizația se dovedise meticuloasă și eficientă. La fel ca și în cazul lui Albert Merriman.

•

Ceasul decorativ de pe masa de lângă patul Verei Monneray indica ora trei și unsprezece minute după-amiaza. Domnișoara Monneray, Oven știa acest lucru, plecase la serviciu în dimineața respectivă la ora șapte și își termina tura abia la ora șapte seara, a doua zi. Aceasta însemna, neluând în considerație intrarea neprevăzută a unei femei de serviciu sau a unui îngrijitor, că nu-l va deranja nimeni în vreme ce îi cerceta apartamentul. Mai însemna și că dacă se întâmpla ca americanul să se afle acolo, acesta ar fi singur.

După cinci minute, Oven își dădu seama că americanul nu se afla acolo. Apartamentul era gol și fără nicio urmă. La ieșire, încuie ușa cu grijă și coborî tot pe unde urcase, pe scările de serviciu, oprindu-se unde ușa de serviciu se deschidea în stradă. Însă, în loc să iasă, coborî în continuare, până la subsol. Găsi un întrerupător și aprinse lumina, apoi privi în jurul său. Văzu un coridor lung și îngust care ducea sub clădire, cu numeroase uși și zone de depozitare cufundate în întuneric. La dreapta, adăpostite sub un plafon jos din bârne groase, se aflau containerele de gunoi ale

locatarilor din clădire. Cât de inocent veneau acestea în sprijinul parizienilor din clasa superioară, fiecare apartament având propriile containere, pe care se afla numărul apartamentului! O examinare mai atentă a zonei îi arătă care erau cele patru containere alocate apartamentului Verei, dintre care doar unul era plin.

Oven dădu deoparte capacul, desfăşură un ziar din ziua precedentă și așternu pe el gunoiul bucată cu bucată. Găsi patru cutii goale de Diet Coke, un recipient gol din plastic de Gelave, balsam pentru păr, un recipient gol de bomboane mentolate Tic Tac, o cutie goală de anticoncepționale Today, patru cutii goale de bere slab alcoolizată Amstel, un exemplar din revista *People,* o conservă goală și îndoită de supă de vită, un recipient galben din plastic de săpun lichid Joy și – Oven se opri, deoarece se auzea ceva zornăind în interiorul recipientului de săpun lichid. Era pe punctul de a deșuruba capacul, când auzi o ușă deasupra lui și cineva începu să coboare scările. Pașii se opriră o clipă brusc în locul unde ușa de serviciu dădea în stradă, apoi continuară să coboare. Oven stinse lumina și se strecură în umbra din spatele scărilor, scoțându-și în același timp pistolul automat Walther de calibru 25 din bata pantalonilor.

O clipă mai târziu, o femeie de serviciu dolofană, îmbrăcată cu un halat apretat negru cu alb, cobora greoi treptele, cărând un sac de gunoi din plastic. Aprinse lumina și ridică capacul de la unul din containerele de gunoi, apoi se reîntoarse înspre scări. În acel moment, zări mizeria pe care o făcuse când împrăștiase gunoiul deasupra ziarului. Mormăi ceva în franceză, se duse acolo, îl ridică și îl aruncă în containerul de gunoi al Verei. Puse capacul la loc, apoi stinse brusc lumina și începu să urce scările greoi.

Oven ascultă cum se pierd pașii ei pe măsură ce se îndepărta. Bucuros că aceasta plecase, își

strecură pistolul Walther înapoi în bata de la pantaloni, apoi aprinse lumina. Ridică din nou capacul de pe containerul de gunoi, scoase recipientul de plastic de la săpun lichid și-i deșurubă capacul, apoi îl răsturnă și îl scutură. Obiectul care se afla în interior zornăia, dar nu cădea. Scoase un cuțit lung, subțire, din manșetă, deschise lama și scoase în afară o fiolă acoperită cu resturi de săpun lichid. O șterse și o ținu în lumină. Era o fiolă de la Produsele Farmaceutice Wyeth; pe etichetă scria 5 ml vaccin antitetanos.

Lui Oven îi trecu pe față umbra unui zâmbet. Vera Monneray era rezidentă și avea să devină medic în curând. Avea posibilitatea să cumpere medicamente și era calificată să facă o injecție. Un om rănit care ieșea dintr-un râu poluat necesita mai mult ca sigur o injecție antitetanos, nu numai pentru a preveni tetanosul, ci și difteria. Și era puțin probabil ca o persoană care ar face această injecție să aducă fiola goală cu ea și s-o ascundă în recipientul gol de la săpun lichid, dacă ar fi făcut injecția în altă parte decât acasă. Nu, injecția fusese făcută aici, în apartamentul Verei. Și pentru că americanul nu se afla acum în acest apartament, însemna că era pe undeva prin apropiere, poate într-o altă clădire sau poate chiar în această clădire.

•

Cu cinci etaje și jumătate mai sus de subsolul în care se afla Bernhard Oven, Paul Osborn se aplecă deasupra măsuței de lângă fereastră și privi peste acoperișurile clădirilor, uitându-se la umbrele după-amiezii cum alunecă peste turlele gotice de la Notre Dame. În răstimpul în care nu dormise, ori mersese prin cămăruță pentru a face exercițiile necesare recuperării, ori privise în gol pe fereastră așa cum făcea acum, încercând să-și adune gândurile.

Erau câteva realități evidente, pe care nu le putea ignora, concluzionase el. În primul rând, poliția încă îl căuta în legătură cu moartea lui

Albert Merriman. Aflase prin intermediul Verei că aceștia găsiseră restul de succinilcolină, pe care-l luaseră din camera lui de hotel. În momentul în care îi vor descoperi scopul, existau toate șansele să reexamineze trupul lui Merriman – căruia el încă dorea să-i spună Kanarack. Dacă se întâmpla acest lucru, vor găsi semnele de înțepare. Și dacă acest lucru nu se întâmplase deja, McVey îi va convinge să o facă. Nu conta că el nu-l omorâse pe Merriman. Ei vor continua să-l învinuiască de tentativă de omucidere. Și dacă vor dovedi acest lucru, ceea ce vor reuși, nu numai că el își va petrece Dumnezeu știe câți ani într-o închisoare franceză, dar își va pierde și autorizația de a lucra ca medic în Statele Unite.

În al doilea rând, el nu ieșise neobservat din râu și, mai devreme sau mai târziu, lunganul, indiferent cine era el, va afla că el era încă în viață și va veni să-l omoare.

În al treilea rând, chiar dacă ar fi reușit să iasă din Paris într-un fel sau în altul, pașaportul său încă se afla la poliție. Așa că, orice-ar fi făcut, era forțat să rămână în Franța, din cauză că nu avea cum să plece în nicio altă țară fără acesta, nici măcar în țara lui.

În al patrulea rând – și probabil cel mai crud și mai dureros dintre toate, lucrul pe care-l examinase pe toate fețele în mintea lui – era constatarea clară și de necontestat că prin moartea lui Albert Merriman nu se schimbase absolut nimic. Demonul care-l bântuia devenise doar mai complex și mai greu de înțeles ca niciodată. Asta dacă, după toți acei ani plini de groază, mai era posibil un asemenea lucru. În sinea lui auzea un strigăt: NU! într-o sută de limbi. Nu începe din nou această urmărire! Pentru că înspre ce ar putea duce această nouă portiță cu numele lui Erwin Scholl pe ea? Spre încă o portiță! Și până atunci, dacă ar fi trăit atât de mult, aceasta nu putea duce decât la nebunie. Mai bine recunoaște, Paul

Osborn, că nu vei primi niciodată un răspuns! Că aceasta este soarta ta, să afli în această viață că răspunsurile pe care le cauți nu sunt niște răspunsuri acceptabile pentru tine. Numai dacă înțelegi acest lucru, vei obține pacea și liniștea în viața următoare! Acceptă acest adevăr și schimbă-te!

Numai că el știa că acest argument nu era altceva decât un mod de a evita lucrurile și, prin urmare, nu era adevărat. Nu putea să se schimbe astăzi mai mult decât ar fi fost capabil s-o facă de când împlinise zece ani. Moartea lui Kanarack, alias Merriman, fusese o lovitură îngrozitoare pentru sufletul său. Însă ceea ce făcuse fusese să limpezească și să simplifice viitorul. Înainte, el nu avea decât un chip. Acum avea și un nume. Dacă acest Erwin Scholl, dacă avea să-l găsească, îl ducea la o altă persoană, atunci așa să fie! Indiferent de preț, el va merge înainte până când va afla adevărul din spatele morții tatălui său. Pentru că dacă nu va face acest lucru, nu va mai fi nicio Vera și viața nu va merita să fie trăită. Așa cum fusese încă de când era un băiețel. Liniștea și pacea vor veni la el în această viață sau niciodată. *Aceasta* era soarta lui și realitatea lui.

Putu să zărească afară turlele de la Notre Dame, care intraseră în plină umbră. Curând se vor aprinde luminile orașului. Sosise vremea să tragă peste fereastră draperia cea deasă și să aprindă veioza. După ce făcu acest lucru, se duse șontâc-șontâc până la pat și se întinse pe spate. În vreme ce făcu acest lucru, determinarea pe care o avusese cu o clipă mai înainte se evaporă și durerea îi reveni impetuoasă, la fel de usturătoare ca întotdeauna.

„De ce i s-a întâmplat acest lucru familiei mele – și de ce mie?” spuse el cu voce tare. Spusese acest lucru și pe vremea când fusese doar un băiețel, apoi ca adolescent, ca bărbat și ca medic de succes. Spusese acest lucru de o mie de ori.

Uneori îi venea ca un gând liniştit sau ca parte a unei conversaţii lucide din timpul unei şedinţe de terapie, iar alteori, în vreme ce emoţia îl copleşea, se dezlănţuia zgomotos oriunde se afla, speriindu-le pe fostele lui neveste, pe prieteni sau pe străini.

Ridică perna şi luă în mână pistolul lui Kanarack. Îi îndreptă vârful înspre el şi observă gaura prin care venea moartea. Părea destul de uşor. Chiar seducător. Cea mai simplă cale dintre toate. Nu ar mai fi existat teama de poliţie sau de lungan. Şi, ce ar fi fost cel mai bine, durerea ar fi dispărut instantaneu. Se întrebă de ce nu se gândise şi mai înainte la acest lucru.

56.

Un sfert de oră mai târziu, la ora șase fără un sfert, Bernhard Oven sună la intrarea blocului de pe Quai de Bethune numărul 18 și așteptă. Alesese să-și înceapă cercetările în privința americanului chiar de la clădirea Verei Monneray, eliminând din prima această posibilitate, și apoi să pornească mai departe dacă era necesar.

Se auzi un clic al zăvorului și Philippe deschise ușa, în vreme ce-și încheia nasturele de sus de la tunica uniformei lui verzi.

— *Bonsoir, monsieur,* spuse el, cerându-și iertare pentru faptul că-l lăsase pe domnul să aștepte.

— Am adus un pachet de la farmacia de la spitalul Sainte Anne, trimis de doctor Monneray. Ea a spus să transmit că este ceva urgent, spuse Oven în franceză.

— Cui? întrebă Philippe nedumerit.

— Dumitale, presupun. Portarul de la această adresă. Asta-i tot ce știu.

— De la farmacie, sunteți sigur?

— Arăt eu a poștaș? Domnule, bineînțeles că sunt sigur. Este vorba despre un medicament, necesar de urgență. Din acest motiv eu, directorul adjunct, am fost trimis tocmai până aici de-a lungul orașului, într-o seară de duminică.

Philippe tăcu. Cu o zi înainte o ajutase pe Vera să-l ducă pe Paul Osborn pe scările de serviciu până la apartamentul ei dintr-o mașină parcată pe strada din spate. Mai târziu în decursul zilei o ajutase să-l ducă pe acesta, sedat puternic după o operație, până sus, în cămăruța ascunsă sub streașină. Știa că Osborn avusese nevoie de îngrijire medicală. Fără îndoială, încă mai avea nevoie, altfel de ce ar fi sosit acest pachet de la

farmacia spitalului într-o duminică seara, la solicitarea Verei?

— *Merci, monsieur,* spuse el, iar Oven îi înmână un carnețel cu rețete oficiale și un pix.

— Semnați pentru el, vă rog.

— *Oui,* spuse Philippe încuviințând din cap și semnă.

— *Bonsoir,* spuse Oven, apoi se întoarse cu spatele la el și plecă.

Philippe închise ușa, apoi se uită la pachet, apoi se duse rapid la birou. Luă telefonul și formă numărul privat al Verei de la serviciu.

Cinci minute mai târziu, Bernhard Oven scoase capacul de oțel de la panoul de telefoane din subsolul clădirii de pe Quai de Bethune numărul 18, conectă un microreceptor la un aparat de înregistrare în miniatură, conectat la linia telefonică de la intrarea în bloc, și apăsă „play”. Auzi explicațiile portarului referitoare la ceea ce se întâmplase, urmate de vocea alarmată a unei femei care trebuia să fi fost a domnișoarei Monneray.

— Philippe! spuse ea. Nu am trimis niciun pachet, nicio rețetă. Deschide-l și vezi ce este înăuntru!

Se auzi un fojgăit de hârtii, urmat de un mormăit, apoi vocea portarului se auzi din nou:

— E mizerie… A-arată ca o fiolă. Ca una dintre acelea pe care o utilizează doctorii când îți fac…

— Ce scrie pe etichetă? îl întrerupse Vera.

Oven remarcă tonul de îngrijorare din vocea ei și zâmbi.

— Scrie… Scuzați-mă, stați să-mi pun ochelarii.

Se auzi apoi un zgomot când Philippe puse receptorul jos. O clipă mai târziu, acesta reveni la telefon.

— Scrie „5 ml vaccin antitetanos”.

— Iisuse Hristoase! exclamă Vera.

— Ce este, *mademoiselle*?

— Philippe, l-ai recunoscut pe acel bărbat? Era unul din cei de la poliție?

— Nu, *mademoiselle.*
— Era înalt?
— *Très* – foarte.
— Aruncă fiola la gunoi și să nu faci nimic altceva. Plec acum de la spital. O să am nevoie de ajutorul tău în momentul în care ajung acolo.
— *Oui, mademoiselle.*

Se auzi un clic distinctiv în momentul în care Vera închise telefonul, apoi se lăsă tăcerea. Calm, Bernhard Oven deconectă microreceptorul de la aparatul minuscul de înregistrare, și-l deconectă și pe acesta de la linia telefonică. O clipă mai târziu, puse înapoi capacul la consola telefonică, stinse lumina și refăcu drumul în sus pe scările de serviciu. Era ora 18:15. Nu avea nimic altceva de făcut decât să aștepte.

•

La mai puțin de opt kilometri distanță, McVey stătea singur la masă, într-o cafenea în aer liber din Place Victor Hugo. La dreapta lui, o tânără în blugi, sprijinită în coate, privea în gol, cu un pahar de vin în fața ei, de care încă nu se atinsese, și cu un cățeluș care somnola la picioarele ei. La stânga lui se aflau două matroane în vârstă, foarte bine îmbrăcate și foarte bogate în mod evident, care stăteau de vorbă în franceză la o ceașcă de ceai. Erau vesele și animate și arătau ca și cum s-ar fi întâlnit aici în fiecare zi la aceeași oră de o jumătate de secol încoace.

Cu un pahar de Bordeaux în mână, McVey se trezi că-și dorește ca acesta să fie modul în care să iasă și el în oraș. Nu neapărat să fie bogat, dar să fie vesel și animat și să se simtă confortabil cu lumea din jurul lui. Apoi o mașină de poliție trecu pe lângă ei cu sirena pornită și el își dădu seama că ultima lui ieșire nu îl preocupa chiar atât de mult pe cât îl preocupa Osborn. Îl mințise în legătură cu noroiul de pe papuci, din cauză că fusese prins. Era un bărbat îndrăgostit, un turist care probabil se plimbase recent pe lângă Turnul Eiffel suficient de

mult încât să știe că grădinile fuseseră săpate și că pe acolo era noroi, și fusese foarte rapid în a-și găsi o poveste care să-l acopere în momentul în care era întrebat despre acest lucru. Problema era, însă, că noroiul de acolo era cenușiu negricios, și nu roșu.

Locul în care fusese Osborn în acea joi după-amiaza – adică acum patru zile – fusese pe malul apei de lângă poiană. Adică în același loc în care fusese ucis Merriman și în care Osborn fusese rănit în ziua următoare.

Ce-și planificase Osborn și nu-i ieșise? Avea de gând să-l omoare chiar el pe Merriman sau îi înscenase acestuia ceva pentru lungan? Dacă avusese ideea de a-l omorî chiar el, unde intervenea lunganul? Dacă îi înscenase ceva pentru a fi prins de lungan, cum se întâmplase că Osborn devenise o victimă el însuși? Și de ce un tip ca Osborn, un chirurg ortoped realizat, chiar dacă destul de impetuos, din California? Și mai era și medicamentul pe care poliția franceză îl găsise în camera lui Osborn. Succinilcolină.

Un telefon la doctorul Richman de la Colegiul Regal de Patologie din Londra stabilise faptul că succinilcolină era un anestezic preoperatoriu, un *curare* sintetic utilizat pentru relaxarea mușchilor. Richman îl prevenise că acesta ar putea fi foarte periculos dacă ar fi căzut pe niște mâini neprofesioniste. Medicamentul relaxa complet mușchii scheletici și putea produce sufocarea dacă era administrat necorespunzător.

— Este ceva neobișnuit ca un medic chirurg să aibă acest medicament în posesia lui? întrebase McVey direct.

Richman replicase la fel de direct:

— În camera lui de hotel, în timp ce se afla în vacanță? Păi bineînțeles că da!

McVey tăcuse, se gândise preț de o clipă, apoi pusese întrebarea de un milion de dolari:

— Ați folosi-o dacă v-ați pregăti să tăiați capul cuiva?
— Posibil. Împreună cu alte anestezice.
— Dar ce părere aveți despre congelare? Ați utiliza-o pentru acest lucru?
— Domnule McVey, trebuie să înțelegi, acesta este un sport pe care nici eu, nici colegii mei a căror părere am solicitat-o nu l-am mai întâlnit până acum. Nu avem suficiente informații despre ce s-a încercat sau despre ce s-a întâmplat cu adevărat nici măcar ca să începem să facem speculații în privința unei proceduri.
— Doctore, vă rog să-mi faceți o favoare, îi spusese McVey. Mergeți cu doctorul Michaels și mai verificați o dată cadavrele!
— Domnule polițist, dacă sunteți în căutarea succinilcolinei, aceasta se descompune în corp la câteva minute după ce este injectată. Nu o să găsiți niciodată vreo urmă a acesteia.
— Însă ați putea descoperi niște răni prin înțepare care să ne arate dacă au fost injectați cu ceva, nu-i așa?
McVey îl auzi foarte clar pe Richman cum încuviințează, apoi sunetul telefonului în vreme ce închidea. Apoi, deodată, îl izbi o idee.
— La naiba! rosti el cu voce tare.
Cățelul de sub masă sări din somn și începu să latre, în vreme ce cele două doamne în vârstă, care înțelegeau în mod evident suficientă engleză ca să fie oripilate, își ridicară privirile înspre el.
— Scuzați, spuse McVey.
Se ridică și lăsă o bancnotă de douăzeci de franci pe masă.
— Și tu, spuse către cățel în vreme ce pleca.
McVey traversă Place Victor Hugo, cumpără un bilet și intră în stația de metrou.
— Lebrun, se auzi spunând, ca și cum s-ar fi aflat încă în biroul inspectorului. Nu am făcut niciodată o asociere cu toți trei, nu-i așa?

Se uită la rutele de metrou pe un panou mare cu traseele, apoi McVey alese ruta care credea că-l va duce unde dorea el și se urcă în metrou. Gândurile îi erau încă îndreptate asupra unei întâlniri imaginare cu Lebrun.

„L-am găsit pe Merriman din cauză că și-a lăsat amprenta la scena crimei lui Jean Packard, nu-i așa? Știam că Osborn l-a angajat pe Packard să-i găsească pe cineva. Osborn mi-a spus că era vorba de prietenul Verei Monneray și, la vremea respectivă, părea ceva rezonabil. Dar dacă el a mințit despre acest lucru, așa cum a făcut și despre noroiul de pe pantofi? Și dacă el încerca de fapt să-l găsească pe Merriman? Pe mormântul mamei mele, cum Dumnezeu ne-a putut scăpa acest lucru?"

McVey se înghesui într-un metrou, se prinse de o bară de deasupra și rămase în picioare. Se aprinsese la ideea că nu văzuse mai devreme ceea ce era evident, și încă era copleșit de șuvoiul gândurilor.

„Osborn l-a văzut pe Merriman în braserie, poate din întâmplare, și l-a recunoscut. A încercat să-l înșface, dar ospătarii l-au ținut și Merriman a scăpat. Osborn l-a urmărit până la metrou, unde a fost luat de poliția metroului, și apoi a ajuns la dumneata. A inventat o poveste cum că Merriman i-a furat banii, iar oamenii dumitale au spus bine și l-au lăsat să plece. Nu e ceva nerezonabil. Apoi Osborn a contactat Kolb International, care i l-a trimis pe Packard. Packard și Osborn și-au pus mințile la contribuție și, câteva zile mai târziu, Packard a apărut cu Merriman, care se ascundea sub numele de Henri Kanarack."

Trenul încetini în tunel, apoi ajunse în stație, încetini și mai mult, și apoi opri. McVey se uită la numele stației și se dădu înapoi în vreme ce un grup de vreo șase adolescenți zgomotoși se urcară înăuntru. Imediat ușile se închiseră, apoi trenul

porni din nou. În toată această perioadă, McVey nu auzi nimic altceva decât vocea sa interioară.

„Aș spune că mai mult ca sigur Merriman a descoperit că Packard îl urmărea, așa că l-a urmărit și el la rândul lui, dorind să afle ce naiba se petrecea. Iar lui Packard, un mercenar uns cu toate alifiile, nu i-a făcut plăcere să fie luat tare, mai ales în propria lui casă. A avut loc o ceartă mai puternică și Merriman a ieșit câștigător. Sau cel puțin așa pare, pentru că a lăsat o amprentă. Apoi a început toată tărășenia. După aceea totul a devenit cam confuz. Însă cheia, dacă am dreptate, este faptul că Merriman era cel asupra căruia Osborn a sărit la bătaie în cafenea în prima seară. Oamenii dumitale au constatat că Osborn era agresorul, dar nimeni nu a identificat vreodată victima. Doar Packard a făcut-o, și astfel a ajuns pe urmele lui Merriman de la bun început. Însă dacă Merriman este cel pe care l-a atacat Osborn, și dacă putem afla și de ce, am putea foarte ușor să facem cercul până la lungan."

Trenul încetini din nou. Încă o dată, McVey se uită la numele stației în momentul în care sosiră. Asta era! Aici era locul unde trebuia să schimbe metroul – Charles de Gaulle-Etoile. Coborî din metrou, își făcu loc printr-un grup de pasageri, urcă un șir de trepte, trecu pe lângă un vânzător de porumb dulce și se grăbi înapoi pe un alt șir de trepte. La capătul acestora, coti spre dreapta și merse cu mulțimea înspre stație, făcându-și loc mai în față, căutând metroul pe care-l dorea.

După douăzeci de minute, ieși din stația de metrou St.-Paul pe strada St.-Antoine. La mică distanță la dreapta sa se afla Braseria Stella. Era 9 octombrie, ora 19:10, duminică seara.

57.

Bernhard Oven se afla în fața ferestrei întunecate a dormitorului din apartamentul Verei Monneray și privi spre taxiul care parcă lângă bloc. O clipă mai târziu, Vera coborî din acesta și intră în clădire. Oven era pe punctul de a se îndepărta de fereastră, când zări o mașină care face curba, cu farurile stinse. Se ascunse înapoi în spatele draperiei și privi cum un Peugeot ultimul model vine pe stradă pe întuneric, apoi oprește. Scoase din buzunarul de la haină un monoclu care-i încăpea în palmă și fixă obiectivul acestuia asupra mașinii. Doi bărbați se aflau pe scaunele din față. Poliția. Deci și ei făceau același lucru, folosindu-se de Vera pentru a-l găsi pe american. O supravegheau; când plecase brusc de la spital, o urmăriseră. Ar fi trebuit ca el să fi anticipat acest lucru.

Își puse din nou monoclul și-l văzu pe unul dintre ei cum ia un microfon radio. Mai mult ca sigur acum cereau instrucțiuni. Oven zâmbi; poliția nu era singura la curent cu relația intimă a domnișoarei Monneray cu prim-ministrul. Organizația cunoștea acest lucru încă de când François Christian fusese numit. Și din cauza acestui lucru și a consecințelor politice neobișnuite care ar fi putut avea loc dacă s-ar fi întâmplat ceva neplăcut, era mai mult ca sigur că polițiștii însărcinați cu supravegherea nu vor obține mână liberă să vină după ea, indiferent de ceea ce suspectau. Aceștia fie rămâneau acolo unde se aflau și continuau supravegherea din afară, fie așteptau până le soseau superiorii. Această întârziere era exact fereastra de care avea nevoie Oven.

Plecă rapid din dormitor și se duse de-a lungul holului și păși în bucătăria cufundată în întuneric

exact în clipa în care se deschise ușa de la apartament. Două persoane discutau și văzu cum o lumină se aprinde în dormitor. Nu înțelese ce se spunea, însă fu convins că vocile le aparțineau Verei și portarului. Deodată, aceștia ieșiră din sufragerie și se îndreptară pe hol direct către bucătărie. Oven se duse în spatele consolei centrale și păși într-o debara, după care își scoase pistolul automat Walther din bata pantalonilor și așteptă pe întuneric.

O clipă mai târziu, Vera intră în bucătărie, cu portarul pășindu-i pe urme, și aprinse lumina. Ea era deja la jumătatea drumului înspre ușa de serviciu, însă apoi se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat, *mademoiselle*? o întrebă portarul.

— Sunt o proastă, Philippe, spuse ea cu răceală. Iar polițiștii sunt deștepți. Au descoperit fiola și ți-au livrat-o presupunând că mă vei anunța și că eu voi face exact ceea ce am făcut. Ei presupun că eu știu unde se află Paul, așa că au trimis un inspector înalt, sperând că eu mă voi gândi că el era omul cu pistolul și că mă voi speria suficient de tare ca să-i conduc până la Paul.

Philippe nu era la fel de sigur.

— Cum puteți fi sigură de acest lucru? Nimeni, nici măcar *Monsieur* Osborn, nu l-a văzut de aproape pe bărbatul acela înalt. Dacă acesta este polițist, atunci este unul pe care nu l-am mai văzut până acum.

— I-ai văzut pe toți jandarmii din Paris? Nu prea cred…

— *Mademoiselle,* gândiți-vă și la asta: dacă totuși acesta nu era polițist, ci era cel care l-a împușcat pe *Monsieur* Osborn?

Oven le auzi pașii cum se îndepărtează pe podeaua din bucătărie. Lumina fu stinsă, iar vocile lor se diminuară pe măsură ce se îndepărtau de-a lungul holului.

— Poate ar trebui să-l *informăm* pe *Monsieur* Christian, spuse Philippe în momentul în care ajunseră la intrarea în sufragerie.

— Nu, spuse Vera încetișor.

Până în clipa aceea, numai Paul Osborn era la curent cu despărțirea ei de prim-ministru. Încă nu se hotărâse cum, și nici dacă, trebuia să-i informeze pe cei care știau despre relația lor asupra schimbărilor survenite. În afară de asta, ultimul lucru pe care voia să-l facă acum era să-l expună pe François la o asemenea situație. François Christian era unul dintre acei posibili succesori la președinție și luptele interne premergătoare următoarelor alegeri deveniseră deja ceea ce era descris de către cei din interior drept „baie de sânge politică”. Un scandal în acest moment, și mai ales unul care implica o crimă, ar fi însemnat ruinarea lui, și, iubiți sau nu, ei încă îi păsa de François mult prea mult pentru a risca să-i distrugă cariera.

— Așteaptă aici, îi spuse ea lui Philippe, pe care-l lăsă pe hol, iar Vera se duse în dormitor.

Philippe se uită după ea. Treaba lui era să fie la dispoziția domnișoarei Monneray și, dacă ar fi fost necesar, să o protejeze. Nu cu viața lui, ci prin comunicare. În biroul său din holul blocului avea numărul personal de telefon al prim-ministrului, cu instrucțiunea de a suna la orice oră, oricând, dacă *mademoiselle* ar avea vreo problemă.

— Philippe, vino aici! îl strigă ea din dormitorul cufundat în întuneric.

Când intră, acesta o văzu în picioare lângă draperia de la fereastră.

— Uită-te și tu!

Philippe se duse acolo, apoi se opri lângă ea și privi în afară. Un Peugeot era parcat pe partea cealaltă a străzii. Lumina difuză a unui felinar era suficientă pentru a lumina chipurile a doi bărbați așezați pe scaunele din față.

— Du-te înapoi la biroul tău, spuse Vera. Fă ceea ce faci în mod normal, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. După câteva minute, cheamă-mi un taxi. Destinația va fi la spital. Dacă va veni poliția cumva, spune-le că am venit acasă pentru că-mi era rău, însă m-am simțit mai bine după aceea și am hotărât să mă reîntorc la serviciu.

— Desigur, *mademoiselle.*

Oven privi prin lumina difuză din dreptul ușii de la bucătărie cum Philippe iese din dormitor, și apoi se duce pe holul care venea spre el. Imediat îi apăru pistolul Walther în mână și se dădu în spate, să nu fie zărit. O clipă mai târziu auzi cum se deschide ușa de la apartament, apoi cum se închide. După aceea se așternu liniștea. Asta însemna numai un singur lucru: portarul plecase, iar Vera Monneray era singură în apartament.

58.

Ridicându-și privirile din întunericul Peugeot-ului lor, inspectorii Barras și Maitrot zăriră lumina aprinsă în sufrageria Verei. Instrucțiunile lui Lebrun către toți inspectorii care aveau sarcina să o urmărească fuseseră foarte explicite. Dacă pleca de la spital, s-o urmărească, apoi să raporteze; să nu facă nimic altceva decât doar dacă circumstanțele ar justifica acest lucru. „Ar justifica” însemna „doar dacă vă duce la Osborn” sau „la cineva de la care vă așteptați să vă conducă la el”. Până în acel moment aveau un ordin scris și un mandat de arestare pentru Osborn, însă asta era tot ceea ce aveau. Urmărirea Verei nu se dovedise nimic mai mult decât un simplu exercițiu. Ea plecase din apartamentul ei duminică dimineața devreme, sosise la Centrul Spitalicesc Ste.-Anne la ora șapte fără zece și rămăsese acolo. Barras și Maitrot își începuseră tura la ora patru, și tot nu se întâmplase nimic. Apoi, la ora șase și un sfert, un taxi oprise în fața intrării principale, Vera ieșise în grabă și taxiul pornise. Barras și Maitrot transmiseseră prin radio că porniseră în urmărire și încă o mașină venise după ei cu întăriri. Însă urmărirea îi dusese doar înapoi la apartamentul ei, iar ea intrase, lăsându-i pe polițiști să stea cocoțați pe așteptările lor mărețe și să privească mereu înspre fereastra ei luminată puternic, așteptând să vadă dacă se întâmpla ceva.

Sus, Vera lăsă draperia să cadă și plecă de la fereastra dormitorului ei cufundat în întuneric. Ceasul ornamental de pe noptieră indica ora 19:30. Plecase de la spital doar de o oră și ceva, într-o noapte destul de liniștită la serviciu, și explicase că era din cauza unor crampe menstruale intense. În caz de urgență, putea ajunge imediat înapoi. Dacă ar fi fost vorba numai de poliția din Paris, lucrurile

ar fi stat cu totul altfel. Acest lucru fusese confirmat cu o seară înainte, datorită reacției lui Lebrun la întrebările presante ale lui McVey. Numai că McVey nu avea asemenea concepții iluzorii. Văzuse acest lucru prima dată când se întâlnise cu el. Și asta îl făcea extrem de periculos dacă era contra ta. Putea el să fie american, însă poliția din Paris, sau cel puțin inspectorii care aveau această misiune, fie că-și dădea seama sau nu, era complet sub vraja lui. Ce voia el să facă, asta făceau, într-un fel sau altul. Acesta era și motivul pentru care ea considerase că lunganul care-i dăduse fiola lui Philippe era o păcăleală. Era o șmecherie ca s-o sperie pe ea și s-o facă să creadă că Osborn era în pericol, și astfel să-i conducă la locul în care se ascundea acesta. Iar prezența poliției – era convinsă că bărbații din mașina de afară erau de la poliție – dovedise că avusese dreptate. Telefonul sună lângă ea, iar ea ridică receptorul.

— *Oui*? *Merci, Philippe.*

Taxiul ei o aștepta jos. Vera intră în baie și deschise o cutie de Tampax. Scoase un tampon din ambalaj și îl aruncă în toaletă, apoi trase apa. Pe urmă aruncă ambalajul în coșul de gunoi de sub chiuvetă. Dacă poliția va verifica după plecarea ei și o va chestiona asupra acestui lucru mai târziu, va avea măcar o dovadă acolo că motivul pentru care venise acasă fusese ciclul menstrual. Având în vedere cine era ea, nu vor insista mai mult de atât.

Se privi în oglindă, își înfoie părul și, pentru o clipă, stătu nemișcată. Tot ceea ce se întâmplase cu Paul Osborn i se păruse nefiresc, chiar și până în clipa aceasta. Prima dată când îl văzuse la Geneva susținându-și lucrarea, avusese o senzație de schimbare și de destin. Prima noapte în care dormise cu el, nu avusese senzația că-l înșela pe François, de parcă acesta ar fi fost fratele ei. Mai înainte, își spusese că nu-l lăsase pe François pentru Osborn. Numai că nu era așa, pentru că asta

făcuse de fapt. Și din acest motiv, ceea ce făcea acum era bine. Osborn avea probleme, iar legile nu mai contau.

Vera stinse lumina la baie, traversă dormitorul pe întuneric și se opri să mai privească o dată pe fereastră. Mașina poliției era încă acolo și imediat în spate se afla taxiul ei. Își luă poșeta, apoi se duse pe hol și se opri. Umbrele făcute de lumina de la felinarul de afară dansau pe tavanul din sufragerie și în holul în care se afla. Ceva nu era în ordine. Lumina era aprinsă în sufragerie. Iar acum nu mai era. Ea nu o stinsese, și nici Philippe. Poate că se arsese becul. Da. Bineînțeles, becul. Deodată o trecu gândul că greșise. Că bărbații care așteptau afară nu erau polițiști, ci oameni de afaceri care discutau, prieteni sau homosexuali. Poate că într-adevăr lunganul nu era polițist. Poate că instinctul o avertizase corect de prima dată. Ucigașul găsise fiola de vaccin antitetanos și i-o dăduse lui Philippe. El era acela care voia ca ea să-l ducă la Osborn. O, Doamne! Inima îi bătea ca și cum urma să-i explodeze. Unde era acesta acum? Pe undeva prin clădire! Poate chiar aici, în apartamentul ei! Cum de fusese atât de proastă încât să-l trimită pe Philippe de acolo? Telefonul! Să-l ia și să-l sune pe Philippe! Repede!

Se întoarse și întinse mâna să aprindă lumina. Brusc, o mână puternică i se încleștă peste gură și fu trasă înapoi lângă trupul unui bărbat. În aceeași clipă simți vârful ascuțit ca un ac al unui cuțit care-i era apăsat sub bărbie.

— Chiar nu aș vrea să te rănesc, dar o voi face dacă nu faci exact cum îți spun. Înțelegi?

Avea vocea foarte calmă și i se adresă în franceză, dar cu un accent care era ori olandez, ori german. Îngrozită, Vera încercă să se concentreze, dar gândurile nu îi veneau în minte.

— Am întrebat dacă înțelegi!

Vârful cuțitului fu apăsat și mai tare în carnea ei, iar ea încuviință din cap.

— Bine, spuse el. O să ieșim din apartament pe scările de serviciu din capătul bucătăriei.

Era foarte sigur pe sine și precis.

— O să-mi iau mâna de pe gura ta. Dacă scoți un sunet, îți tai gâtul! Înțelegi?

„Gândește, Vera! Gândește! Dacă te duci cu el, o să te forțeze să-l duci la Paul. Taxiul! Dacă tragi de timp, Philippe o să sune din nou. Și dacă nu răspunzi, o să vină sus."

Deodată se auzi un zgomot la ușa de la intrare, la aproape patru metri distanță. Vera îl simți cum înțepenește în spatele ei, iar cuțitul se duse mai jos, de-a curmezișul gâtului ei. În aceeași clipă, ușa se deschise, iar Vera scoase un țipăt, în ciuda mâinii apăsate pe gura ei.

Osborn se afla în dreptul ușii. Într-o mână avea cheia de la apartamentul ei, iar în cealaltă pistolul automat al lui Henri Kanarack. Era complet expus la lumină. Vera și lunganul erau aproape complet ascunși de întuneric. Însă asta nu avea nicio importanță, căci deja se văzuseră unii pe alții.

Umbra unui zâmbet trecu pe buzele lui Oven. Într-o clipă o mută pe Vera într-o parte și ridică în sus cuțitul. În aceeași clipă, Osborn ridică pistolul, strigându-i Verei să se arunce la podea. În același timp, Oven aruncă cuțitul spre gâtul lui Paul. Instinctiv, Osborn își ridică mâna stângă. Stiletul se izbi cu toată forța în aceasta, înfigând-o în ușa deschisă. Osborn scoase un strigăt și se strâmbă de durere. Oven o împinse pe Vera într-o parte și își căută pistolul Walther în bata pantalonilor. Țipătul Verei se pierdu într-o izbucnire de flăcări, care fu urmată de o explozie cumplită. Oven căzu într-o parte, iar Osborn, încă prins cu cuțitul de ușă, mai trase o dată. Pistolul mare automat tună de trei ori în succesiune rapidă, transformând holul într-o furtună huruitoare de scântei, peste care se auzea sunetul asurzitor al împușcăturilor.

Răsturnată pe podea, Vera îl zări pe Oven în vreme ce acesta se îndepărta pe hol și ieșea prin

ușa de la bucătărie. Apoi Osborn își smulse mâna din ușă și șontâcăi pe lângă ea în urma lui.

— Rămâi aici! îi strigă el.

— Paul, nu face asta!

Sângele îi șiroia pe fața lui Oven în vreme ce se târa prin debara. Pipăi pe deasupra unui raft cu cratițe și cu oale și reuși să deschidă ușa de serviciu, apoi o zbughi pe trepte în jos.

Câteva secunde mai târziu, Osborn se strecură în lumina obscură a casei scărilor și ascultă. Era liniște peste tot. Își lungi gâtul, se uită la treptele din spatele lui, apoi din nou în jos. Nimic. Unde naiba era? Osborn respiră. „Fii atent! Fii foarte atent!" Apoi se auzi de undeva de jos un scârțâit foarte slab. Privi în jos și i se păru că vede ușa către stradă cum se închide. Dincolo de aceasta, în capătul celălalt, era un întuneric să-l tai cu cuțitul, apoi treptele continuau în jos, curbându-se și dispărând în subsol.

Osborn își îndreptă pistolul automat către ușă și făcu prudent un pas pe treapta de jos. Apoi încă unul. Și încă unul. O treaptă din lemn gemu sub greutatea piciorului său, iar el se opri brusc, încercând să pătrundă cu privirea întunericul de dincolo de ușă. „Oare a ieșit? Sau este acolo jos în subsol, așteptându-mă? Ascultându-mă cum cobor scările?"

Îi trecu prin minte că mâna stângă îi era rece și lipicioasă. Privi în jos și văzu cuțitul lunganului încă înfipt în mâna lui. Însă nu avea ce să facă. Dacă l-ar fi scos, ar fi început să sângereze din nou și nu avea nimic cu care să oprească sângerarea. Singura lui șansă era să-l ignore.

Încă un pas și ajunse pe porțiunea din partea opusă ușii. Își ținu respirația și își lungi gâtul înspre subsol. Tot nu auzi nimic. Privirea i se îndreptă către ușa dinspre stradă, apoi înapoi spre întunericul de dedesubt. Își simțea sângele cum începe să-i pulseze în jurul cuțitului înfipt în mână. Curând șocul se va duce și va începe să doară. Își

schimbă greutatea pe celălalt picior și coborî o treaptă. Nu avea nici cea mai mică idee câte trepte mai erau până ajungea la podeaua subsolului, sau ce se afla acolo. Se opri, ascultă din nou, sperând să audă respirația lunganului.

Deodată liniștea fu întreruptă de zgomotul motorului unei mașini și de scrâșnetul cauciucurilor pe stradă. Într-o clipă, Osborn își făcu vânt cu piciorul sănătos și ajunse la ușă. Lumina farurilor îi trecu peste față în momentul în care ajunse în dreptul ei. Ridică mâna și trase orbește înspre o pată verde, în timp ce mașina trecu în viteză pe lângă el. Apoi, cu cauciucurile scrâșnind, coti după colț la capătul străzii, sclipi sub lumina unui felinar și apoi dispăru.

Mâna cu pistolul automat îi căzu pe lângă corp și Osborn privi în urma mașinii, fără să audă ușa care se deschise încet în spatele lui. Deodată o auzi. Îngrozit, se întoarse rapid, aducând pistolul în poziția de tragere.

— Paul! spuse Vera din ușă.

Osborn o văzu exact la timp.

— Doamne Iisuse!

De undeva de afară se auzi sunetul sirenelor. Vera îl apucă de braț și îl trase înăuntru, apoi închise ușa.

— Poliția. Așteptau afară.

Osborn se clătină, ca și cum ar fi fost dezorientat. Apoi ea îi văzu cuțitul înfipt în mână.

— Paul! tresări ea.

Deasupra lor se deschise o ușă. Se auziră pași.

— *Mademoiselle* Monneray! se auzi vocea lui Barras, al cărei ecou răsună în jos pe casa scărilor.

Prezența polițiștilor îl readuse pe Osborn în fire. Își puse pistolul sub braț, se aplecă, apucă mânerul cuțitului și îl trase din mână. Sângele i se scurse pe podea.

— *Mademoiselle*! se auzi vocea lui Barras și mai aproape.

După zgomote, erau mai mulți oameni care coborau scările.

Vera își scoase eșarfa de mătase din jurul gâtului și o înfășură strâns în jurul mâinii lui Osborn.

— Dă-mi pistolul! îi spuse ea. Apoi du-te în pivniță și rămâi acolo!

Pașii se auziră și mai tare. Polițiștii ajunseseră la etajul de deasupra și începuseră să coboare. Osborn ezită, apoi îi dădu pistolul, începu să zică ceva, apoi privirile li se întâlniră și, pentru o clipă, lui îi fu teamă că n-o s-o mai vadă niciodată.

— Hai, du-te! îi șopti ea, iar el se răsuci și coborî șchiopătând pe treptele cufundate în întuneric, dispărând în bezna din subsol.

O clipă mai târziu, Barras și Maitrot ajunseră acolo.

— *Mademoiselle,* sunteți bine?

Ținând pistolul lui Henri Kanarack în mână, Vera se întoarse spre ei.

59.

Era ora 21:30 când McVey află ce se întâmplase. Incursiunea lui la Braseria Stella de pe *rue* St.-Antoine, cu două ore în urmă, începuse slab, aproape că devenise un fiasco, și se terminase cu o lovitură de teatru.

Când sosise la ora 19:15, găsise localul plin ochi. Chelnerii mișunau ca niște furnici. Șeful de sală, după cum se păruse singurul care vorbea o umbră de engleză prin zonă, îl informase că așteptarea unei mese va dura cel puțin o oră, poate chiar mai mult. Când McVey încercase să-i explice că nu dorea o masă, ci să discute cu administratorul, șeful de sală își dăduse ochii peste cap și își aruncase brațele în sus, spunând că în seara aceea nici chiar administratorul nu i-ar fi putut obține o masă, pentru că proprietarul localului dădea o petrecere și ocupase toată sala principală – și cu acestea se grăbise la treburile sale. Așa că McVey rămăsese acolo în picioare, pur și simplu, ținând în buzunar schița lui Albert Merriman realizată de polițista lui Lebrun, și încercând să găsească o altă abordare.

Probabil că arăta părăsit sau singur pe lume, pentru că următorul lucru care i se întâmplase fusese că o franțuzoaică scundă, ușor amețită de la băutură, într-o rochie roșie, strălucitoare, îl luase de braț și îl condusese la o masă din camera principală, unde era petrecerea, și începuse să-l prezinte ca fiind „prietenul ei american”. În vreme ce el încercase să se retragă politicos, cineva îl întrebase într-o engleză bolborosită de unde anume era din Statele Unite. Iar când el spusese „Los Angeles”, încă două persoane începuseră să pună întrebări despre *Rams*[15] și despre *Raiders*[16]. Altcineva menționase UCLA[17]. Apoi, o tânără extrem de subțire, care arăta și era îmbrăcată exact

ca un model, se strecurase între ei. Zâmbind seducător, îl întrebase în franceză dacă știa pe vreunul dintre cei de la *Dodgers*[18] (echipa americană de baseball). Un individ negru tradusese pentru ea și apoi rămăsese zgâindu-se la el, în așteptarea unui răspuns. Până în acel moment, McVey nu dorise decât să iasă naibii de acolo, însă dintr-un motiv de care nu era conștient, spusese ceva de genul „Îl cunosc pe Lasorda.” Ceea ce era adevărat, pentru că managerul de la *Dodgers,* Tommy Lasorda, avusese parte de numeroase beneficii polițienești și de-a lungul anilor deveniseră mai mult sau mai puțin prieteni. La menționarea numelui lui Lasorda, un alt tip se întorsese și spusese într-o engleză perfectă: „Și eu îl cunosc.” Tipul era chiar proprietarul Braseriei Stella și, după niciun sfert de oră, doi dintre cei trei ospătari care se luptaseră cu Osborn să-l ia de pe Kanarack în seara în care Osborn îl atacase pe acesta se adunaseră în biroul administratorului și examinaseră portretul lui Albert Merriman. Primul se uitase la el și spusese „*Oui*”, apoi îl dăduse mai departe celui deal doilea. Acesta îl studiase pentru o clipă, apoi i-l dăduse înapoi lui McVey. „*L'Homme*”, spusese el încuviințând din cap. Bărbatul.

•

Los Angeles.

— Furturi – Omucideri, Hernandez la telefon, spusese vocea. Rita Hernandez era tânără și sexy. Prea sexy pentru o polițistă, chiar. La douăzeci și cinci de ani avea trei copii, un soț care studia dreptul, și era cea mai nouă și, probabil, și cea mai isteață polițistă din departament.

— *Buenas tardes,* Rita.

— McVey! Unde naiba ești? întrebase Rita, în vreme ce se lăsase pe spate în scaunul ei și zâmbise.

— Mă aflu la naiba, în Paris, Franța, spuse McVey, care se așezase pe pat în camera lui de

hotel și își scosese un pantof. Ora nouă fără un sfert, seara, la Paris, însemna ora unu fără un sfert la prânz în L.A.

— Paris? Vrei să vin să stau cu tine? Pentru asta îmi las soțul, copiii, totul! Hai, te rooog, McVey!

— Nu ți-ar plăcea aici.

— De ce nu?

— Nu găsești o *tortilla*[19] ca lumea, sau cel puțin eu n-am găsit. Oricum, nu așa cum o faci tu.

— Să o ia naiba de *tortilla*! O să mănânc o brioșă.

— Hernandez, am nevoie de o informație despre un chirurg ortoped din Pacific Palisades. Ai timp de așa ceva?

— Adu-mi o brioșă când te-ntorci!

•

La ora 20:53, McVey închisese telefonul, își folosise cheia pentru a deschide „barul de onoare" și găsise ceea ce căuta, adică o sticluță de jumătate de litru de vin de Sancerre, din care băuse și data trecută când stătuse în această cameră. Fie că-i plăcea acest lucru sau nu, începuse să dea de gust vinului franțuzesc. Deschisese sticla de vin, își turnase o jumătate de pahar, își scosese și celălalt pantof și își ridicase picioarele pe pat.

Ce căutau ei? Ce voise Osborn atât de tare de la Merriman, încât după atacul inițial și după ce Merriman reușise să-i scape, făcuse efortul și cheltuiala de a angaja un detectiv particular ca să-l găsească pe acesta? Era posibil ca Merriman să-l fi provocat în vreun fel sau altul pe Osborn la Paris. Poate că era adevărată povestea lui Osborn cum că Merriman se luase de el în aeroport și încercase să-i fure portofelul. Însă McVey se îndoia de acest lucru, pentru că atacul lui Osborn în braserie fusese prea brusc și prea violent. Chiar așa temperamental cum era Osborn, el era totuși medic și era destul de inteligent ca să știe că nu ataci oamenii în public într-o țară străină fără să riști tot felul de repercusiuni, mai ales dacă individul nu

făcuse decât să încerce să-ți ia portofelul. Așa că, în afară de situația în care, mai devreme în ziua respectivă, Merriman făcuse ceva atât de grav încât să-i provoace mânia lui Osborn, părea destul de probabil ca motivul să fi fost altul. Și lui asta îi spunea instinctul. Că orice ar fi fost între ei doi, se întâmplase cu mai mult timp în urmă. Dar de ce ar avea un doctor din L.A. un conflict cu un ucigaș profesionist care-și înscenase propria moarte și care dispăruse din peisaj timp de aproximativ treizeci de ani, dintre care ultimii zece ani se ascunsese în Franța, dându-se drept Henri Kanarack? Din câte aflase Lebrun până atunci, Merriman, alias Henri Kanarack, fusese curat în tot acest timp. Asta însemna că orice relație ar fi existat între Osborn și Merriman, trebuia să fi început pe vremea când Merriman trăia încă în State.

McVey se ridicase, se dusese la masa de scris și își deschisese servieta. Găsise însemnările pe care le făcuse în urma conversațiilor sale cu Benny Grossman referitor la Merriman, își trecuse degetul de-a lungul paginii, până găsise data la care se presupunea că Merriman fusese ucis în New York. „O mie nouă sute șaizeci și șapte?” rostise el cu voce tare. Luase o gură de Sancerre și își mai turnase puțin în pahar. Osborn nu avea mai mult de patruzeci de ani, sau poate chiar mai puțin. Dacă îl cunoscuse pe Merriman în 1967 sau mai devreme, atunci trebuia să fi fost doar un copil.

Strâmbându-se, McVey cântărise posibilitatea ca Merriman să fi fost tatăl lui Osborn. Un tată care-și părăsise familia și dispăruse. Renunțase imediat la această idee. Merriman ar fi trebuit să fi fost adolescent ca să aibă un fiu de vârsta lui Osborn. Nu, trebuia să fi fost altceva.

Se gândise apoi la medicamentul pe care-l găsiseră oamenii lui Lebrun, succinilcolină, și se întrebase ce legătură avea acesta, dacă avea vreo una, cu chestiunea dintre Osborn și Merriman.

Gândindu-se la acest lucru, își dăduse seama că nu mai avea nicio veste de la Comandantul Noble. Era adevărat, de-abia trecuseră douăzeci și patru de ore de când plecase din Londra, dar douăzeci și patru de ore ar fi trebuit să fie destul de mult timp pentru cei mai buni din Secțiunea Specială ca să verifice spitalele și facultățile de medicină din sudul Angliei care experimentau cu tehnici avansate de chirurgie radicală. Celălalt obstacol, descoperirea persoanelor dispărute de-a lungul anilor pentru a o găsi pe cea care se potrivea descrierii capului secționat cu placa de metal în el, ar fi putut să dureze la nesfârșit și era posibil oricum și să nu se descopere nimic. Și cum rămânea cu cererea lui ca doctorii Richman și Michaels să mai verifice o dată trupurile decapitate, să vadă dacă nu aveau răni prin înțepare, care să fi fost trecute cu vederea din cauza diverselor stadii de descompunere a cadavrelor? Răni prin înțepare care ar fi putut fi făcute prin injectarea de succinilcolină.

Acesta era genul de treabă care-i displăcea lui McVey. Prefera să lucreze de unul singur, să petreacă oricât timp îi era necesar pentru a digera ce avea la dispoziție, și apoi să acționeze corespunzător. Și totuși, nu se putea plânge de echipa din jurul lui. Noble și oamenii din personalul lui, împreună cu experții medicali din Londra, făceau exact ceea ce le solicitase el. Lebrun, la Paris, la fel. Benny Grossman fusese extrem de îndatoritor la New York, iar acum spera că Rita Hernandez va face rost în L.A. de niște informații importante despre Osborn, care să-i ofere lui McVey o idee despre ce era posibil să se fi întâmplat în trecut, ceva care să explice legătura acestuia cu Merriman.

Numai că asta era problema. Osborn și Merriman, detectivul particular mort, Jean Packard, lunganul și faptele lui sângeroase, și lucrurile conspirative care implicau Interpolul din

Lyon: acesta ar fi trebuit să fie un singur caz. Trupurile decapitate răspândite în nordul Europei și capul fără trup descoperit la Londra, toate congelate foarte bine într-un fel de experiment medical straniu, ar fi trebuit să constituie un al doilea caz. Ceva, însă, îi spunea că nu erau separate unul de altul, că, într-un anume fel, cele două situații complet disparate erau de fapt interconectate. Iar legătura dintre ele, deși nu avea absolut nicio dovadă pentru a-și susține această teorie, trebuia să fie Osborn.

Lui McVey nu-i plăcea acest lucru. Simțea că întreaga chestiune îl depășea. „Soluționează cazul cu Osborn și Merriman, și atunci vei găsi soluția și la celălalt”, își spusese el cu voce tare. Exact în acel moment observase că degetul mare de la piciorul stâng începea să iasă prin șosetă. Deodată, și pentru prima dată în ani de zile, se simțise foarte singur.

În momentul acela se auzise un bocănit în ușă. Nedumerit, McVey se ridicase și se dusese la ușă.

— Cine e? întrebase el, deschizând ușa cât permitea lanțul. Pe hol se afla un polițist în uniformă.

— Ofițer Sicot, de la Secția Întâi a Prefecturii de Poliție din Paris. Au avut loc niște împușcături în apartamentul domnișoarei Monneray.

60.

McVey se uită la pistolul automat de calibrul 45 pe care Barras îl așezase frumos pe un șervet de pânză, pe masa din salonul Verei Monneray. Scoase un pix din buzunarul hainei și ridică pistolul cu ajutorul lui. Era un Colt fabricat în Statele Unite, vechi de cel puțin zece sau cincisprezece ani. McVey îl puse apoi din nou pe masă și își recuperă pixul, apoi privi în jurul său la activitatea de acolo. Chiar dacă era duminică noaptea, poliția din Paris reușise să umple locul cu experți de medicină legală.

În celălalt capăt al holului, în sufragerie, îi zări pe inspectorii Barras și Maitrot discutând cu Vera Monneray. O polițistă în uniformă stătea deoparte. Pe scaunul Alice în Țara Minunilor stătea portarul, pe care toată lumea îl striga deodată Philippe.

McVey se duse pe hol și văzu cum un membru al echipei de specialiști, subțire și cu ochelari de vedere, prelua probe de sânge uscat de pe perete. Mai încolo, un fotograf cu părul rar tocmai termina de fotografiat, apoi un tip care arăta ca un luptător profesionist intră pentru a extrage cu delicatețe un glonț dintre așchiile unei mese din cireș. În fine, cam tot ce se petrecea acolo furniza cu acuratețe destul de mare imaginea a ceea ce se petrecuse mai devreme, însă deocamdată, cel puțin în ce-l privea pe McVey, pistolul de calibru 45 de pe masa din salon era obiectul care-l preocupa cel mai tare.

Ar fi înțeles dacă ar fi fost vorba despre un pistol micuț, cât să încapă în palmă. Unul de calibrul 25 sau 32. Poate un Walther sau un Beretta italian. Sau, și mai bine, un Mab franțuzesc ar fi fost o alegere bună pentru un membru de seamă al ministerului francez, pe care să i-l strecoare prietenei sale, să-l poată folosi în caz de pericol. Însă un Colt automat din Statele Unite era un

pistol pentru bărbați. Mare și greoi, avea un recul puternic când se trăgea cu el. Dintr-o privire își dădu seama că nu se potrivea.

McVey se duse pe lângă fotograf, care acum lucra la ușa deschisă ce dădea în holul din exterior, și aruncă o privire în sufragerie. Barras tocmai o întrebase ceva pe Vera Monneray, pentru că aceasta clătina din cap. Apoi ea își ridică privirile și văzu că McVey o privea și se întoarse imediat înapoi la Barras.

Primul lucru pe care Barras i-l spuse lui McVey la sosirea lui fu că François Christian fusese anunțat și că acesta vorbise cu Vera la telefon, însă nu va veni acolo. Acesta era modul lui Barras de a prezenta lucrurile. Îl anunța în acest mod pe McVey că existau lucruri mai importante acolo și că McVey mai bine ar lua parte ca spectator la aceste evenimente, în special în ceea ce o privea pe Mademoiselle Monneray.

Dacă Lebrun ar fi fost acolo, situația ar fi putut să fie diferită, numai că el nu era. Plecase din oraș târziu în după-amiaza respectivă, cu probleme personale, și nimeni, nici măcar soția lui, nu știa despre ce era vorba sau unde se dusese acesta, așa că nu era de găsit, nici măcar prin *pager*-ul electronic. Acesta fusese motivul pentru care fusese chemat McVey. În mod evident, cu destule rezerve, deoarece Barras și Maitrot fuseseră la fața locului imediat după împușcături, ca parte a echipei de urmărire, și abia după două ore ofițerul Sicot fusese trimis să-l aducă pe McVey din camera lui de hotel.

McVey nu fu surprins de acest lucru. La fel se întâmpla și la celelalte agenții de poliție. Polițist sau nu, dar dacă nu erai unul de-al lor, pur și simplu nu erai unul de-al lor. Dacă doreai să faci parte din echipă, trebuia să fii invitat, și asta cerea timp. Așa că, în cea mai mare parte, erai tratat cordial, dar erai pe cont propriu, și uneori erai

ultimul tip pe care-l chemau într-o situație de urgență.

McVey se duse înapoi pe hol și intră în bucătărie. Se dăduse alarma în tot orașul pentru găsirea unui individ înalt, blond, în jur de un metru nouăzeci și cinci înălțime, îmbrăcat în pantaloni gri și o haină închisă la culoare, care vorbea franceza cu accent olandez sau german. Nu era mare lucru, dar era ceva. Cel puțin, asta dacă Vera nu inventase totul, ceea ce se îndoia, era o dovadă că lunganul exista într-adevăr.

Trecu prin bucătărie și ieși prin ușa deschisă pe scările de serviciu. Echipa de specialiști lucra la scări și, două etaje mai jos, la zona din dreptul ușii de serviciu, care dădea în stradă. McVey coborî scările, atent pe unde mergea, și privi prin ușa deschisă spre locul în care polițiștii în uniformă stăteau de pază afară.

Vera le spusese lui Barras și Maitrot că venise acasă de la spital din cauză că avusese niște crampe menstruale puternice. Intrase, luase niște analgezice speciale pe care le avea acasă, și se întinsese. La scurtă vreme după aceea începuse să se simtă mai bine și se hotărâse să se reîntoarcă la serviciu. Îl sunase pe Philippe să-i cheme un taxi, iar când acesta îi spusese că sosise, ieșise pe hol să-și ia poșeta, întrebându-se de ce era mai întuneric decât ar fi trebuit să fie, apoi își dăduse seama că lumina din sufragerie fusese stinsă. Atunci o înșfăcase individul. Scăpase din strânsoare și fugise în salon, unde ținea pistolul pe care i-l dăduse François Christian pentru situații de urgență. Se întorsese brusc, ridicase pistolul și trăsese de mai multe ori – nu-și aducea aminte de câte ori – înspre lunganul care se retrăsese în grabă pe ușa de serviciu și, în jos, pe scări, către stradă. Se dusese după el, gândindu-se că poate-l împușcase, și acolo o găsiseră Barras și Maitrot, lângă ușă, cu pistolul în mână. Precizase că auzise o mașină pornind, dar nu o văzuse.

McVey păși afară în lumina albastră și albă a farurilor de poliție și văzu echipa de specialiști cum măsura niște urme de cauciuc de pe stradă, paralele și aproape exact pe partea cealaltă a ușii de pe care ieșise.

Coti după colț, ieși în stradă și se uită în direcția în care plecase mașina, apoi urmări linia rutei de mers a mașinii până când se găsi în întuneric, în afara razei de lumină de la faruri. După încă aproape cincisprezece metri se întoarse înapoi. Se aplecă și examină strada. Era asfalt turnat peste pietriș. Ridicându-și capul, își aduse privirile la nivelul farurilor din depărtare. Ceva sclipea pe stradă la vreo cinci metri de el. Se ridică în picioare, se duse până acolo și ridică obiectul respectiv. Era un ciob de oglindă spartă, genul de oglindă retrovizoare de pe automobile. O strecură cu grijă în buzunarul de la piept al hainei, se întoarse spre lumini până când ajunse exact în dreptul ușii de serviciu, apoi privi peste umăr. De partea cealaltă a străzii, ferestrele de la celelalte apartamente erau luminate și siluetele locatarilor se uitau la ceea ce se petrecea pe stradă.

Se menținu pe aceeași linie cu ușa de serviciu și traversă către clădirea de la capătul celălalt al străzii. Singura lumină aici era de la un felinar, la o distanță de vreo zece pași. McVey evită să atingă un gard din fier proaspăt vopsit, apoi se duse până la clădire și îi studie suprafața din cărămidă și piatră, cât de atent putea în lumina disponibilă. Căuta un ciob înfipt de curând în piatră sau în cărămidă, locul unde ar fi putut să ajungă un glonț tras de pe partea cealaltă înspre o mașină în trecere. Însă nu găsi nimic și se gândi că poate greșise, că poate ciobul de oglindă nu căzuse în urma unei împușcături; poate că era acolo pe stradă de mai multă vreme.

Echipa de specialiști din stradă își terminase măsurătorile și se întorceau înăuntru, iar McVey se întoarse să li se alăture, când observă că lipsea

vârful uneia din barele decorative din gardul proaspăt vopsit. Se duse în spatele gardului, se aplecă și examină terenul din spatele vârfului lipsă. Apoi îl zări, căzut în umbra unui burlan de la capătul clădirii. Se duse acolo și îl ridică. Jumătatea din fața barei metalice fusese zdrobită și îndoită de un impact puternic. Iar în locul unde lovise obiectul respectiv, vopseaua neagră proaspăt aplicată fusese înlocuită de oțelul lucios.

61.

Hotărârea lui Bernhard Oven de a se retrage fusese corectă. Prima împușcătură a americanului, deviată din cauza cuțitului din mâna sa, îi lăsase o urmă sângerie de-a lungul bazei maxilarului. Avusese noroc. Dacă nu ar fi fost cuțitul, Osborn probabil că l-ar fi împușcat direct între ochi. Iar dacă Oven ar fi avut pistolul Walther în mână în locul cuțitului, i-ar fi făcut același lucru lui Osborn, și apoi ar fi ucis-o pe fată. Numai că lucrurile nu stătuseră așa și nici nu alesese să rămână și să se bată cu americanul, din cauză că polițiștii care așteptau afară ar fi venit foarte rapid, și sigur o și făcuseră, la auzul împușcăturilor. Ultimul lucru pe care-l dorea Oven era să fie prins la mijloc între un individ plin de furie cu un pistol în mână și poliția care să vină pe ușa de la intrare după el.

Chiar dacă l-ar fi ucis pe Osborn, existau toate șansele să fie prins sau rănit de către poliție. Dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, poate ar fi supraviețuit o zi, cel mult, în închisoare, până când Organizația ar fi găsit o cale de a scăpa de această problemă. Ceea ce era un motiv în plus pentru care retragerea sa fusese o alegere corectă și avusese loc la timp. Numai că plecarea sa crease o altă problemă. Pentru prima dată, fusese văzut foarte clar, atât de Osborn, cât și de Vera Monneray, care îl vor descrie polițiștilor ca fiind foarte înalt, cel puțin un metru nouăzeci și cinci, cu părul blond și sprâncenele la fel.

Acum era aproape ora 21:30, la două ore și ceva după ce avuseseră loc împușcăturile. Oven se ridică din scaunul cu spătar, unde stătuse absorbit în gânduri, și se duse în dormitorul din apartamentul său cu două camere de pe *rue* de l’Eglise, deschise dulapul și scoase o pereche de

blugi proaspăt călcată, cu o cusătură interioară de optzeci și unu de centimetri. Îi întinse pe pat, își scoase pantalonii gri din flanel, îi atârnă cu grijă pe umeraș și îi puse în dulap. Își trase pe el blugii, se așeză pe marginea patului și desfăcu benzile de scai care conectau proteza cu piciorul, lungă de douăzeci și cinci de centimetri, de cioturile picioarelor sale, în locul în care îi fuseseră amputate, la jumătatea distanței între gleznă și genunchi.

Deschise o trusă de voiaj din plastic și scoase de acolo încă o pereche de proteze, identice cu celelalte, dar mai scurte cu cincisprezece centimetri. Le potrivi la îmbinarea cu fiecare picior, reatașă benzile cu scai, trase pe el niște șosete atletice albe și, pe deasupra, o pereche de Reebok cu glezna înaltă. Se ridică în picioare, puse cutia de la proteze într-un sertar și se duse la baie. Acolo își puse o perucă cu părul scurt și de culoare castaniu închis, și își dădu cu rimel de aceeași culoare pe sprâncene.

La ora 21:42, purtând un pansament ușor peste zgârietura de pe maxilar provocată de glonț, Bernard Oven, cu o înălțime de un metru optzeci, cu părul și sprâncenele închise la culoare, ieși din apartamentul său de pe *rue* de l'Eglise și merse pe jos până la restaurantul Jo Goldenberg din apropiere, de pe *rue* Rosiers numărul 7, unde ocupă o masă lângă fereastră, comandă o sticlă de vin Israeli și specialitatea serii, adică sărmăluțe în foi de viță, umplute cu carne de vită.

•

Paul Osborn stătea ghemuit în întuneric deasupra cuptorului îmbătrânit de vreme din subsolul clădirii Quai de Bethune numărul 18, într-o zonă de vreo șaizeci de centimetri pătrați, care nu putea fi văzută de pe podea, cu capul la o distanță de numai câțiva centimetri de tavanul prăfuit, plin de păianjeni, format din grinzi vechi și mortar. Găsise acest loc cu doar câteva clipe

înainte ca primii polițiști să fi invadat zona, iar acum, după aproape trei ore, se afla tot acolo, după ce se oprise de ceva vreme să mai numere șobolanii care urcau acolo din când în când să-l adulmece și să-l privească cu ochii lor roșii, hidoși. Dacă ar fi fost ceva pentru care să fie recunoscător, atunci acel lucru era faptul că noaptea era caldă și că nimeni din clădire nu solicitase căldură, pornind astfel cuptorul.

În primele două ore, se părea că polițiștii se aflau în fiecare colț al subsolului. Erau acolo polițiști în uniformă și polițiști în civil, cu identitățile prinse de hainele lor. Unii plecau și reveneau. Vorbeau în franceză cu voce tare și râdeau din când în când la vreo glumă pe care el nu o înțelegea. Avusese noroc că nu aduseseră acolo și câini.

Sângerarea de la mână părea să se fi oprit, însă durea îngrozitor, iar el înțepenise acolo, îi era sete și era extrem de obosit. Ațipise de mai multe ori, însă se trezise din nou din cauza polițiștilor care căutau peste tot, mai puțin în locul în care se afla el.

Se lăsase tăcerea de o bucată de vreme și se întrebă dacă mai erau acolo. Sigur mai erau, altfel Vera ar fi coborât să-l caute. Apoi se gândi că poate ea nu avea cum să vină la el. Poate că polițiștii plasaseră oameni de pază, care s-o protejeze în cazul în care lunganul ar veni înapoi. Și atunci? Cât de mult ar trebui să mai stea acolo înainte ca măcar să facă efortul de a ieși?

Deodată auzi o ușă care se deschise deasupra. Vera! Simți cum îi tresaltă inima și se ridică. Se auziră pași care coborau. Vru să spună ceva, dar nu îndrăzni. Apoi auzi persoana care cobora cum se oprește la un moment dat. Sigur era Vera. De ce ar mai fi coborât un polițist dacă zona fusese deja verificată cu minuțiozitate? Poate era cineva care verifica ușa de serviciu să vadă dacă era bine

închisă. Dacă era așa, persoana va urca apoi din nou.

Se auzi deodată un scârțâit ascuțit în momentul în care persoana își lăsă greutatea pe o treaptă, coborând către zona în care se afla el. Nu era pasul unei femei. Lunganul! Dacă acesta reușise să scape de poliție exact cum reușise și Osborn și era încă acolo? Sau găsise o cale să se întoarcă? Osborn se panică deodată și se uită în jurul său după o armă. Nu era niciuna.

Treptele scârțâiră din nou și pașii continuară să coboare. Osborn își ținu respirația și își lungi gâtul, însă nu putu zări decât porțiunea de la capătul scărilor. Încă un pas și se zări un picior de bărbat, apoi încă unul, și apoi acesta păși pe podeaua subsolului. Era McVey.

Osborn se lăsă pe spate, lipit de partea superioară a cuptorului. Auzi pașii lui McVey cum se apropie, apoi cum se opresc. Apoi se mișcă din nou, îndepărtându-se de cuptor, și se duse mai departe în subsolul lung cât ținea strada, sub formă de sicriu.

Timp de mai multe secunde, nu mai auzi nimic. Apoi se auzi un clic și se aprinse lumina. O clipă mai târziu, se mai auzi un clic și subsolul fu și mai iluminat. Puținul pe care-l putea vedea îl mai văzuse și mai înainte, când poliția franceză venise să cerceteze. Subsolul arăta ca o magazie mai mică. Recipiente vechi care serveau la depozitarea cărbunilor din lemn erau acum înghesuite cu mobila locatarilor și cu obiectele personale ale acestora, aliniate lângă ambii pereți, și care dispăreau în întunericul unde becurile nu ajungeau cu lumina lor. Osborn se gândi că dacă ar fi reușit să ajungă atât de departe, în zona în care nu mai era lumină, ar fi putut să se ascundă oriunde. Poate chiar ar fi găsit o ieșire la capătul celălalt.

Imediat se auzi un zgomot brusc deasupra lui și îi căzu ceva pe piept. Era un șobolan, gras și cald. Îi putea vedea ghearele cum îi apăsau pielea prin

cămașă în vreme ce se plimba pe pieptul lui și adulmeca eșarfa Verei, umedă și lipicioasă de la sângele care se usca, înfășurată în jurul mâinii rănite.

— Doctore Osborn!

Ecoul vocii lui McVey răsună pe toată suprafața subsolului. Osborn tresări, iar șobolanul căzu și se lovi de pământ. McVey auzi și el izbitura, apoi îl zări cum dispare în întunericul de sub scări.

— Eu nu mă dau în vânt după șobolani. Dumneata ce părere ai despre ei? Mușcă în momentul în care sunt încolțiți, nu-i așa?

Osborn se ridică vreo câțiva centimetri și îl văzu pe McVey cum stă la jumătatea distanței dintre cuptor și întunericul de la celălalt capăt al încăperii. De fiecare parte a lui se aflau lăzi stivuite una peste alta până în tavan și mobile fantasmagorice, acoperite cu pânzeturi pentru protejarea lor. Înălțimea acestora îl făcea pe McVey să pară aproape miniatural.

— Cu excepția polițiștilor în uniformă din fața și din spatele clădirii, polițiștii francezi au plecat. Domnișoara Monneray i-a însoțit până la sediu. Vor să o pună să încerce să-l găsească în fotografii pe bărbatul cel înalt. Dacă Parisul este cam la fel cu L.A., o să stea acolo destul de multă vreme. Sunt o mulțime de registre.

McVey se întoarse și se uită la mobila din spatele lui.

— Haideți să vă spun ce am aflat, doctore, spuse el, apoi se întoarse din nou și începu să se deplaseze încet către Osborn, pașii săi răsunând ușor, privind în jur cu ochii scrutători, căutând orice sugestie de mișcare.

— Domnișoara Monneray a mințit când a spus poliției franceze că *ea* a fost cea care a folosit pistolul împotriva bărbatului cel înalt. Ea este o femeie foarte educată, cu niște relații extrem de sus-puse, care mai este și viitor medic. Chiar dacă ar fi reușit să tragă asupra unui atacator cu un

pistol atât de mare cum este cel automat de calibru 45, chiar dacă l-ar fi împușcat, mă îndoiesc că ar fi fugit după el să-l urmărească pe scările șubrede din dos sau să-l urmărească până în stradă, ba mai mult, să tragă asupra lui în vreme ce acesta se îndepărta cu mașina.

McVey se opri în locul în care se afla și privi înapoi peste umăr, apoi se întoarse și continuă pe drumul pe care mai fusese, apropiindu-se încetișor de ascunzătoarea lui Osborn, vorbind destul de tare ca să fie auzit și în fața și în spatele lui.

— Apropo, ea susține că a auzit o mașină care pleacă, dar că nu a putut s-o vadă. Dacă nu a putut s-o vadă, cum a reușit să-i spargă acesteia oglinda retrovizoare cu o împușcătură și să lovească cu alta vârful barei dintr-un gard de metal de pe partea cealaltă a străzii?

McVey știa mai mult ca sigur că poliția franceză cercetase întreg subsolul și nu descoperise nimic. Asta însemna că mergea la ghici că Osborn se afla acolo. Însă era doar o presupunere și nu era sigur de acest lucru.

— S-au găsit urme proaspete de sânge pe ușa care dădea în holul de la intrare. Și pe podeaua din bucătărie, și lângă ușa de serviciu care dă în stradă. Echipa de specialiști a Prefecturii de Poliție din Paris este destul de bună. Au determinat într-un timp scurt că este vorba despre două tipuri de sânge: tipul O și tipul B. Domnișoara Monneray nu era rănită și nu sângera. Așa că sunt gata să pariez că dintre dumneata și individul înalt unul are grupa O și celălalt B. Cât de grav rănit este fiecare dintre voi, presupun că o să aflăm.

McVey se afla chiar sub Osborn acum. Stătea în picioare și privea în jurul său. Lui Osborn îi veni să zâmbească. Dacă McVey ar fi purtat o pălărie cum obișnuiau polițiștii criminologi din L.A. în anii ’40, Osborn ar fi putut să-și întindă mâna și să i-o dea jos de pe cap. Își imagină expresia de pe chipul lui McVey, dacă ar fi făcut acest lucru.

— Apropo, doctore, Departamentul de Poliție din Los Angeles îți realizează un profil detaliat. Când mă voi întoarce la hotel, voi găsi un fax cu datele preliminare. Undeva, în fișa aceea, va fi trecută și grupa dumitale sangvină.

McVey așteptă și ascultă. Apoi porni înapoi pe unde venise, mergând încet, răbdător, așteptând ca Osborn, dacă se afla acolo, să facă o greșeală care să-l dea de gol.

— Dacă ești curios, să știi că nu am aflat cine este lunganul sau ce urmărește. Însă cred că ar trebui să știi că este direct responsabil de mai multe morți care implică oamenii care l-au cunoscut pe un individ pe nume Albert Merriman, pe care dumneata l-ai cunoscut drept Henri Kanarack. Prietena lui Merriman, o femeie pe nume Agnes Demblon, a ars într-un incendiu pe care acest individ l-a stârnit în clădirea ei. Incendiul a mai ucis încă nouăsprezece adulți și doi copii, dintre care probabil că niciunul nu a auzit vreodată despre Albert Merriman. Apoi s-a dus la Marsilia și a găsit-o pe soția lui Merriman, pe sora ei, pe cumnatul ei și pe cei cinci copii ai lor. I-a împușcat pe toți în cap.

McVey se opri, se întinse și stinse un set de lumini.

— Pe dumneata te căuta, doctore Osborn. Nu pe domnișoara Monneray. Însă, desigur, după seara aceasta, acum că l-a văzut și ea, o să fie preocupat și de persoana ei.

Se auzi un sunet sec, iar McVey stinse și al doilea set de lumini. Apoi Osborn îl auzi cum vine înapoi spre el pe întuneric.

— Sincer, doctore Osborn, ești într-o mare belea. Eu te vreau. Poliția din Paris te vrea. Și lunganul acesta te vrea și el. Dacă te găsește poliția, poți să fii convins că lunganul va găsi o modalitate să se ocupe de dumneata în închisoare. Și după ce va face acest lucru, se va duce după domnișoara Monneray. Acest lucru nu se va

întâmpla imediat, pentru că o perioadă ea va fi păzită. Însă la un moment dat, în timp ce-și va face cumpărăturile, sau poate când va merge cu metroul, sau când va fi la coafor, sau la cafeneaua spitalului la ora trei dimineața…

McVey se apropie și mai mult. Când se află exact sub Osborn, se răsuci și privi din nou înspre subsolul cufundat în întuneric.

— Nu știe nimeni că mă aflu aici în afară de dumneata și de mine. Poate că dacă am sta de vorbă, aș putea să te ajut. Gândește-te la acest lucru, da?

Apoi se lăsă tăcerea. Osborn știa că McVey asculta să prindă cel mai mic sunet și își ținu respirația. După mai bine de patruzeci de secunde Osborn îl auzi cum se întoarse, se îndreptă către scări și începu să urce, apoi se opri din nou.

— Stau la un hotel ieftin care se numește Vieux Paris, de pe strada Git le Coeur. Camerele sunt mici, dar dețin un anume farmec specific franțuzesc. Lasă-mi un mesaj unde te-aș putea găsi. N-o să vin însoțit de nimeni. O să fim numai noi doi. Dacă ți-e teamă, nu îți folosi propriul nume. Spune doar că a sunat Tommy Lasorda. Spune-mi o oră și un loc.

McVey urcă treptele rămase și dispăru. O clipă mai târziu, Osborn auzi cum se deschide ușa de serviciu care dădea în stradă, și apoi cum se închise. După aceea, totul rămase cufundat în tăcere.

62.

Se numeau Eric și Edward, iar Joanna nu văzuse niciodată niște bărbați atât de perfecți. La vârsta de douăzeci și patru de ani, păreau să fie niște specimene de masculi fără cusur. Amândoi aveau un metru optzeci înălțime și aveau aceeași greutate, șaptezeci și șase de kilograme. Îi văzuse pentru prima dată mai devreme în după-amiaza aceea, când lucrase cu Elton Lybarger la capătul mai puțin adânc al piscinei de interior din clădirea în care se afla sala de gimnastică pe proprietatea lui. Piscina avea niște dimensiuni olimpice, cincizeci de metri lungime și douăzeci și trei de metri lățime. Eric și Edward făceau ture de viteză în stilul fluture. Joanna mai văzuse și mai demult așa ceva, însă de obicei pe distanțe scurte, din cauză că acest stil era destul de solicitant. La un capăt al piscinei se afla un contor de ture care număra turele celui care înota în piscină.

Când intraseră Joanna și Lybarger, băieții înotaseră deja opt ture, sau aproape un kilometru. Când ea și cu Lybarger terminaseră, ei încă mai înotau în stilul fluture, o mișcare după alta, unul alături de celălalt. Contorul turelor indica șaizeci și două, exact cu două ture mai puțin de șase kilometri și jumătate. Șase kilometri și jumătate de înot în stilul fluture, fără oprire? Era incredibil, dacă nu imposibil. Însă nu era nicio îndoială, pentru că fusese martoră.

O oră mai târziu, când un îngrijitor îl luase pe Lybarger să-l ducă la terapia pentru dicție, Eric și Edward ieșiseră din piscină și se pregăteau să alerge prin pădure, moment în care Von Holden le făcuse prezentările.

— Nepoții domnului Lybarger, spusese el zâmbind. Erau studenți la Educație Fizică la

Colegiul din Germania de Est până s-a închis în urma unificării. Așa că s-au reîntors acasă.

Amândoi erau extrem de politicoși, spuseseră „Bună ziua, îmi pare bine de cunoștință”, apoi o luaseră la fugă. Joanna întrebase dacă aceștia se antrenau cumva pentru Jocurile Olimpice, iar Von Holden zâmbise.

— Nu. În niciun caz Jocurile Olimpice! Politică! Domnul Lybarger i-a încurajat spre acest domeniu încă de când erau copii, după ce le-a murit tatăl. S-a gândit atunci că Germania se va reunifica într-o bună zi. Și a avut dreptate.

— Germania? Credeam că domnul Lybarger este elvețian.

— Este german. S-a născut în orașul industrial Essen.

•

La ora șapte fix, familia și oaspeții se așezaseră la masă în salonul pretențios de pe proprietatea Lybarger, despre care Joanna aflase că se numea „Anlegeplatz”, punct de îmbarcare. Ceea ce însemna că o persoană putea pleca, dar se va reîntoarce întotdeauna.

Joanna revenise în camera ei după ce lucrase intensiv cu domnul Lybarger și descoperise acolo o rochie pretențioasă de seară, aleasă pentru ea numai după o fotografie de-a ei, și care i se potrivea fără cusur, de către faimoasa creatoare de modele Uta Baur, căreia îi fusese prezentată scurt noaptea trecută pe vaporașul de pe lac și care se părea că era și ea oaspete la Anlegeplatz. Rochia era lungă, mulată, și în loc să-i scoată în evidență trăsăturile mai proeminente, o avantaja prin faptul că i se mula pe trup și îi sublinia trăsăturile. Creată pentru a fi purtată fără lenjerie intimă, evitând astfel o linie sau o umflătură produsă de elasticul strâns, era ostentativă în mod deliberat și plină de o eleganță erotică. Era din catifea neagră, se încheia la câțiva centimetri sub gât și avea un model țesut, din pene aurite, care venea de la ceafă

până peste sâni și, în jos, pe partea cealaltă, ca un fel de boa șerpuind strâns pe ea. Pe umeri, într-o nuanță perfectă, cădea câte un buchet de mai multe fire aurii.

La început Joanna fusese reticentă. Nu se așteptase să poarte vreodată ceva de acest gen. Însă nu-și adusese cu ea nimic mai elegant, iar la Anlegeplatz cina era formală. Așa că nu prea avea altă opțiune decât să se îmbrace cu ea. Când însă făcuse acest lucru, se simțise transformată. Era ceva magic. Cu machiaj corespunzător și cu părul prins într-un coc în stilul franțuzesc, nu mai arăta deloc ca fizioterapeuta plinuță, cu aspect comun, din New Mexico, ci ca o femeie de lume, sexy și cosmopolită, care se mișca plină de grație și stil.

•

Încăperea imensă care era salonul unde se luau mesele la Anlegeplatz ar fi putut servi și ca decor pentru un teatru medieval. Cei doisprezece invitați stăteau pe scaune sculptate manual, cu spătare înalte, așezate unul în fața altuia, de-a lungul unei mese lungi și înguste, care ar fi putut găzdui cu ușurință treizeci de persoane, în vreme ce vreo șase chelneri pândeau să le satisfacă și cea mai mică dorință. Încăperea în sine avea înălțimea a două etaje și era construită în întregime din piatră. Steaguri cu blazoanele măreților familii erau atârnate de tavan ca niște stindarde de luptă, creând senzația că acesta fusese un loc ce aparținuse regilor și al cavalerilor.

Elton Lybarger stătea la capătul mesei, cu Uta Baur imediat la dreapta lui, conversând cu el în stilul ei animat, ca și cum ei doi ar fi fost singurele ființe prezente acolo. Ea era îmbrăcată complet în negru, ceea ce Joanna află mai târziu că era marca ei distinctivă. Purta în picioare ghete negre, lungi până la genunchi, pantaloni negri bine mulați pe picioare și un sacou negru cu un singur buzunar, închis numai la nasturele din dreptul pieptului. Pielea de pe mâini, față și gât îi era întinsă și

iridescentă, ca și cum nu ar fi fost atinsă niciodată de razele soarelui. Decolteul cu sânii ei micuți, ridicați cu ajutorul unui sutien cu balene, avea aceeași culoare lăptoasă, brăzdat cu vinișoare de un albastru deschis, care arătau ca niște crăpături fine într-un porțelan de calitate. Sub părul ei extraordinar de scurt și alb, singurul accent se punea pe sprâncenele pensate. Nu era machiată deloc și nu purta bijuterii de niciun fel. Era destul de impunătoare și fără ele.

Cina în sine fu lungă și relaxată și, în ciuda prezenței celorlalți oaspeți – doctorul Salettl, gemenii Eric și Edward și alți oameni care-i fuseseră prezentați Joannei, dar pe care nu-i cunoștea Joanna își petrecu cea mai mare parte a timpului discutând cu Von Holden despre Elveția – istoria acesteia, sistemul ei de cale ferată și geografia ei. Von Holden părea să fie expert, însă din punctul ei de vedere, acesta ar fi putut vorbi și despre partea nevăzută a lunii, că ar fi fost același lucru. Telefonul lui rece și sec de dimineață, când îi spusese să fie gata pentru a fi luată de la hotel, o făcuse să se simtă ieftină și urâtă, ca și cum s-ar fi folosit de ea cu o noapte înainte. Însă când se întâlnise cu el în grădină în după-amiaza aceea, fusese cald și atent, la fel cum fusese cu o noapte înainte, și comportamentul lui continuase și în timpul cinei. Și pe măsură ce trecea seara, și oricât de mult încerca să nu o arate, adevărul era că se topea după mângâierile lui.

După cină, Lybarger, Uta, doctorul Salettl și ceilalți musafiri se retraseră în biblioteca de la etajul al doilea să-și bea cafeaua și să asculte un recital la pian cântat în duet de Eric și de Edward. Joanna și Von Holden, ca angajați, nu fură invitați, așa că cerură voie să se retragă.

— Doctorul Salettl mi-a spus că se așteaptă ca domnul Lybarger să poată merge fără baston până vinerea aceasta, spuse Joanna în timp ce o urmărea

pe Uta cum îl ia de braț pe Lybarger și îl ajută să urce scările.

— Și o va face? întrebă Von Holden și își îndreptă privirile către ea.

— Sper, însă depinde de domnul Lybarger. Nu știu de ce e așa de importantă vinerea asta. Care ar fi diferența dacă ar fi cu câteva zile în plus?

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse Von Holden, neluând în seamă întrebarea ei și ducând-o înspre o ușă laterală din capătul celălalt al salonului.

Intrară pe un coridor lambrisat și merseră către o ușiță care dădea spre un șir de trepte. Von Holden îi întinse brațul și o conduse pe Joanna în jos pe trepte către o altă ușă, care se deschise într-un coridor îngust, care ducea dedesubtul zonei din față a casei, și apoi se îndepărta de ea.

— Unde mergem? întrebă ea încetișor.

Von Holden nu răspunse nimic, iar Joanna simți un fior de plăcere în vreme ce mergeau înainte. Pascal Von Holden era un bărbat care ar fi putut atrage și ar fi putut avea aproape orice femeie și-ar fi dorit. Trăia într-o lume cu oameni extrem de bogați și de frumoși, care erau aproape la nivelul regilor. Joanna nu era decât o femeie obișnuită, o fizioterapeută cu accentul nazal al celor din sud-vestul Americii. Avusese o aventură cu el noaptea trecută și știa că nu avea cum să fi fost ceva special pentru el. Și atunci de ce mai venea la ea? Dacă asta era ceea ce făcea el acum.

La capătul coridorului erau niște trepte care duceau în sus. Sus era încă o ușă, iar Von Holden o deschise. Se dădu deoparte și o lăsă pe ea să intre prima, apoi închise ușa după ei. Joanna rămase cu gura căscată, privind în sus. Se aflau într-o încăpere ocupată în întregime de o roată de moară enormă, pusă în mișcare de debitul unui pârâu adânc, care curgea cu repeziciune.

— Acest sistem asigură electricitatea pentru întreaga proprietate, spuse Von Holden. Ai grijă, podeaua este destul de alunecoasă.

Von Holden o luă de braț și o duse spre o altă ușă, pe care o deschise, apoi intrară și aprinse lumina. Înăuntru era o încăpere făcută din lemn și piatră, cu o suprafață de vreo șase metri pătrați. În mijloc se afla o piscină cu apa învolburată, deviată din pârâu, cu bănci de piatră de jur împrejur. Von Holden arătă înspre o ușă de lemn și spuse:

— Acolo se află o saună. Foarte naturală și bună pentru sănătate.

Joanna simți cum roșește și, în același timp, simți cum se încălzește toată.

— Nu mi-am adus haine de schimb, spuse ea.

Von Holden zâmbi.

— A, dar vezi, tocmai ăsta-i punctul forte al creațiilor Utei.

— Nu înțeleg.

— Rochia este mulată pe corp și creată să fie purtată fără lenjerie intimă, nu-i așa?

— Da, dar… spuse Joanna și roși din nou.

— Forma întotdeauna se îmbină cu utilitatea, spuse Von Holden și întinse mâna și atinse cu grijă firele aurii de pe umărul Joannei. Acest buchet cu fire decorative.

Joanna știa că el făcea ceva acolo, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce anume.

— Și ce e cu el?

— Dacă ar fi să tragi unul dintre ele, ușor de tot…

Deodată, rochia Joannei se desfăcu și alunecă pe podea la fel de elegant ca o cortină la teatru.

— Vezi? Gata pentru baie și pentru saună, spuse Von Holden, care se dădu înapoi și își lăsă privirile să-i alunece pe trupul ei.

Joanna simți o dorință cum nu mai simțise niciodată, mai mult decât în noaptea precedentă, dacă acest lucru era posibil. Niciodată nu simțise prezența unui bărbat atât de devastator de erotică. În clipa aceea ar fi făcut orice i-ar fi cerut și chiar mai mult.

— Ai vrea să mă dezbraci și tu? Așa ar fi corect, nu-i așa?

— Da… se auzi Joanna șoptind. O, Doamne, da!

Apoi Von Holden o atinse, iar ea se apropie de el și îl dezbrăcă și făcură dragoste în piscină și pe băncile de piatră și apoi în saună. Extenuați după ce făcuseră dragoste, se odihniră, atingându-se și mângâindu-se, apoi Von Holden o mai luă o dată, încet și cu anumite intenții în minte, în moduri care depășeau cele mai ascunse fantezii ale ei. Joanna privi în sus și se văzu reflectată în tavanul-oglindă, apoi din nou în peretele-oglindă din stânga sa, iar ceea ce văzu o făcu să râdă de bucurie și de neîncredere. Pentru prima dată în viața ei se simți atractivă și dorită. Savură acest lucru, iar Von Holden o lăsă. Timpul îi aparținea ei, cât de mult își dorea ea.

•

Într-un birou cu lambriuri închise la culoare de la etajul al doilea al clădirii principale din Anlegeplatz, Uta Baur și doctorul Salettl stăteau răbdători în fotoliile lor și priveau ceea ce se mișca pe trei ecrane imense. Monitoarele de televiziune de înaltă definiție primeau semnalele și le transmiteau prin camerele de filmat montate în spatele oglinzilor. Fiecare cameră de filmat avea propriul său monitor, furnizând astfel acoperirea completă a ceea ce se înregistra.

Este puțin probabil că vreunul dintre ei era excitat fizic de ceea ce vedea, nu din cauză că aveau peste șaptezeci de ani, ci din cauză că observațiile lor erau pur clinice. Von Holden nu era decât un instrument în acest studiu. Joanna era cea asupra căreia își focalizau tot interesul. În cele din urmă, degetele lungi ale Utei se întinseră și apăsară un buton. Monitoarele se stinseră, iar ea se ridică în picioare.

— *Ja,* îi spuse ea lui Salettl. *Ja,* mai spuse o dată, apoi ieși din încăpere.

63.

Ceasul lui Osborn arăta ora 2:11 dimineața. Era luni, 10 octombrie. Cu jumătate de oră în urmă urcase ultimele trepte și luase ascensorul ascuns către camera de sub streașina blocului de pe strada Quai de Bethune numărul 18. Extenuat, se dusese la baie, dăduse drumul la apă și băuse cu poftă. Apoi îndepărtase eșarfa Verei îmbibată de sânge și curățase rana de la mână. Aceasta îi pulsa de o durere cumplită și îi fusese foarte greu să-și deschidă palma. Însă durerea era un semn bun, pentru că asta însemna că, oricât de urâtă era tăietura, niciunul dintre nervii sau tendoanele importante nu-i fusese deteriorat grav. Cuțitul lunganului îi pătrunsese între oasele metacarpiene, chiar sub îmbinarea celui de-al doilea și celui de-al treilea deget.

Datorită faptului că putea să-și deschidă și să-și închidă mâna, fusese destul de convins că nu suferise nicio afectare permanentă. Oricum, avea nevoie de o radiografie ca să fie sigur. Dacă îi fusese fracturat vreun os, ar fi avut nevoie de o operație și, după aceea, ar fi trebuit să stea cu mâna în ghips. Dacă ar fi lăsat-o netratată, aceasta risca să se vindece deformată, ceea ce l-ar fi transformat într-un chirurg cu o singură mână, punând capăt carierei sale. Asta dacă mai putea fi vorba despre o carieră pe care să o mai salveze.

Găsi antisepticul pe care-l utilizase Vera la rana de la picior, îl frecă în palmă, apoi își bandajă mâna cu un pansament curat. După aceea se duse în cealaltă încăpere, se lăsă ușurel pe pat și își scoase cu greu pantofii cu o singură mână.

Așteptase încă o oră după ce plecase McVey, apoi se strecurase de pe cuptor și urcase scările de serviciu cufundate în întuneric. Mersese cu mare prevedere, câte un pas, așteptându-se mai mereu să

fie descoperit și atacat de vreun polițist în uniformă, înarmat. Însă acest lucru nu se întâmplase, așa că era evident că polițiștii care fuseseră lăsați de pază se aflau în afara clădirii.

McVey avusese dreptate. Dacă îl prindea poliția franceză și îl băgau la închisoare, lunganul ar fi găsit o modalitate să-l omoare acolo. După care s-ar fi dus după Vera. Osborn era prins la înghesuială, McVey aflându-se în cel de-al treilea vârf al triunghiului.

Osborn își desfăcu cămașa, stinse lumina și se întinse în pat pe întuneric. Piciorul, deși era mai bine, începuse să-i înțepenească de la efortul prelungit. Își dădu seama că pulsațiile din mână se ameliorau dacă o ținea în sus, așa că puse o pernă sub ea. La cât de extenuat era, ar fi trebuit să adoarmă imediat, însă avea prea multe gânduri care i se agitau în minte.

Intrarea sa intempestivă peste Vera și lungan fusese o simplă coincidență. Convins că aceasta se afla la serviciu și că apartamentul era gol, riscase să vină până aici numai ca să dea un telefon. Stătuse ore întregi în agonie, pentru ca apoi să ajungă la concluzia că lucrul cel mai realist pe care-l putea face era să sune la Ambasada Americii, să le explice cine era și să le ceară ajutorul. Asta însemna de fapt să se lase la mila Guvernului Statelor Unite. Cu puțin noroc, aceștia l-ar fi protejat de jurisprudența franceză și, poate, în cel mai bun caz, i-ar fi acordat circumstanțe atenuante și l-ar fi exonerat de ceea ce făcuse. De altfel, nu el fusese cel care-l omorâse pe Henri Kanarack. Și, lucru și mai important, aceasta ar fi fost o acțiune care ar fi fixat toată atenția asupra lui și ar fi ferit-o pe Vera de umbra unui scandal care i-ar fi putut distruge viața. Războiul său personal durase aproape treizeci de ani. Nu era nici drept, nici corect, ca proprii lui demoni să-i distrugă Verei viața, indiferent ce va mai fi între ei. La toate astea se gândise până în momentul în care

deschisese ușa și îl văzuse pe lungan la gâtul ei. În clipa aceea, claritatea simplă a planului său se evaporase ca prin farmec și totul se schimbase. Vera era deja implicată, indiferent dacă ei doreau acest lucru sau nu. Iar dacă s-ar fi dus acum la Ambasada Americii, asta ar fi însemnat sfârșitul și ar fi fost același lucru dacă l-ar fi prins poliția. În cel mai bun caz ar fi protejat în custodie în vreme ce se aranjau lucrurile. Și din cauza publicității făcute în cazul uciderii lui Kanarack, alias Merriman, toată mass-media ar fi cu ochii pe el, arătându-i astfel lunganului sau complicilor acestuia unde se afla. Și în momentul în care ajungeau la el, se vor duce apoi după Vera, așa cum spusese McVey.

Stând întins în patul din încăperea de sub acoperiș, ca un porumbel în culcușul său, sus, deasupra Parisului, cu mâna pulsându-i în întuneric, gândurile lui Osborn se îndreptară către McVey și oferta lui de a-l ajuta. Și cu cât cântărea mai mult lucrurile în minte, întrebându-se dacă putea să aibă încredere în el, dacă oferta fusese sinceră sau doar o viclenie pentru a-l ademeni și a fi prins de poliția franceză, cu atât începu să-și dea seama că nu prea îi mai rămăsese altceva de făcut în afară de asta.

•

La ora 6:45, McVey stătea întins pe burtă îmbrăcat numai cu pantalonii de pijama, cu un picior ieșit de sub pătură, dorind să adoarmă, însă dându-și seama că era imposibil.

Mersese pe intuiție, pentru că nu avusese altceva la dispoziție. Fără prezența lui Lebrun, inspectorii francezi nu i-ar fi permis să o interogheze pe Vera Monneray sub nicio formă. Așa că nici măcar nu mai încercase. Chiar dacă Lebrun ar fi fost acolo, ar fi avut mari dificultăți să scoată adevărul a ceea ce se întâmplase, deoarece domnișoara Monneray era destul de deșteaptă să se ascundă în spatele

respectului față de *l'amour* sau, mai bine zis, față de prim-ministrul Franței.

Chiar dacă greșise și ea chiar fugise după lungan, din frică, sau mânie, sau ofensată fiind – mai văzuse asemenea cazuri – trăgând cu pistolul așa cum spusese, afirmația ei că nu văzuse mașina făcea să nu mai creadă povestea ei. Pentru că o persoană ieșise cu siguranță în stradă și trăsese asupra mașinii în vreme ce prindea viteză. Admițând că ea ar fi făcut exact așa cum spusese, de ce ar minți că nu văzuse mașina? Numai în situația în care ar fi sosit prea târziu la fața locului ca să știe exact ce se întâmplase. Ceea ce, desigur, însemna că altcineva trăsese în mașină.

Faptul că echipa de specialiști descoperise două grupe de sânge diferite și faptul că Vera nu fusese rănită însemna că fuseseră cel puțin trei oameni în apartament când avuseseră loc împușcăturile. Unul plecase cu mașina, iar unul se afla în apartament. Asta însemna că unul lipsea.

Prima împușcătură îi făcuse atenți pe Barras și pe Maitrot. A doua și a treia îi făcuseră s-o ia la fugă, în vreme ce Barras cerea întăriri prin radio. Lunganul o luase la fugă cu o mașină rapidă. Câteva clipe mai târziu, polițiștii umpluseră zona. Fiecare apartament din clădire și cele de pe o rază de încă trei străzi fuseseră verificate, la fel fiecare alee, fiecare acoperiș, fiecare mașină parcată și fiecare vapor în trecere pe Sena, pe care ar fi putut să sară un fugar de pe un pod sau de pe chei. Asta însemna un singur lucru: cea de-a treia persoană încă se afla acolo, undeva. Din cauza răspunsului prompt al poliției și din cauză că împușcăturile avuseseră loc chiar în afara ușii de serviciu, locul cel mai probabil în care era ascunsă acea persoană era subsolul. Da, e drept că fusese verificat foarte bine, însă o făcuseră fără câini. Experiența îl învățase că oamenii disperați pot fi extraordinar de inteligenți, iar uneori chiar și numai foarte norocoși. Acesta fusese motivul pentru care lăsase

polițiștii francezi să-și termine treaba, după care se întorsese.

•

La ora 6:30 deschise un ochi, se uită la ceas și mormăi. Stătea în pat de patru ore și jumătate și era sigur că nu dormise nici măcar două. Într-o zi va dormi opt ore întregi. Însă nu avea nici cea mai mică idee când va veni ziua aceea. Știa că oamenii vor aștepta să se facă ora șapte, după care vor începe să sune. Lebrun va suna să-i spună că era pe drum dinspre Lyon și va stabili o oră să se întâlnească. Comandantul Noble și doctorul Richman vor suna de la Londra. Apoi mai erau două telefoane pe care le aștepta din L.A.: unul de la polițista Hernandez, pe care o sunase când se întorsese în cameră la ora două dimineața, din cauză că nu-l aștepta niciun fax cu datele cerute despre Osborn. Hernandez nu era acolo și nimeni altcineva nu știa nimic despre asta. Celălalt telefon pe care-l aștepta era de la instalatorul pe care-l sunaseră vecinii în momentul în care aspersoarele automate ale lui McVey începuseră să se pornească și să se oprească din patru în patru minute. Instalatorul urma să sune pentru a-i comunica o estimare a costului instalării unui sistem cu totul nou, pentru a-l înlocui pe cel vechi, pe care McVey îl instalase cu douăzeci de ani în urmă cu o trusă de la Sears, ale cărei componente nici nu se mai fabricau. Apoi mai era un telefon pe care-l aștepta, sau mai bine zis pe care *spera* să-l primească, cel care-l făcuse să se zvârcolească în cea mai mare parte a nopții – telefonul de la Osborn. Se gândi din nou la subsol. Era mai mare decât părea și în el se aflau o grămadă de obiecte. Însă era posibil să se fi înșelat, poate că vorbise de unul singur.

•

6:52. „Încă opt minute, McVey. Închide ochii și încearcă să nu te gândești la nimic, lasă-ți toți mușchii și nervii și toate celelalte să se relaxeze.”

În acel moment sună telefonul. McVey mormăi, se ridică din pat și răspunse.

— Aici McVey.

— Sunt inspectorul Barras. Îmi cer scuze că vă deranjez.

— Nu-i nimic. Ce s-a întâmplat?

— Inspectorul Lebrun a fost împușcat.

64.

Se întâmplase la Lyon, în Gare la Part Dieu, imediat după ora șase. Lebrun tocmai se dăduse jos dintr-un taxi și intra în gară, când un individ pe motocicletă deschisese focul cu o armă automată, apoi dispăruse imediat de la fața locului. Mai fuseseră împușcate încă trei persoane. Două erau moarte, a treia era rănită grav.

Lebrun fusese împușcat în gât și în piept și fusese dus la Spitalul la Part Dieu. Primele rapoarte precizau că acesta se afla într-o stare gravă, dar că medicii se așteptau să supraviețuiască.

McVey ascultase detaliile, solicitase să fie ținut la curent cu situația, apoi închisese rapid telefonul. Imediat după aceea îl sunase pe Ian Noble la Londra.

Când i se făcu legătura cu Noble, acesta tocmai ajunsese la serviciu și își bea primul ceai de pe ziua respectivă. Simțise imediat că McVey era foarte precaut cu ceea ce spunea. La momentul respectiv, McVey nu avea nici cea mai vagă idee în cine putea să aibă încredere și în cine nu. În afară de situația în care lunganul se dusese de la Paris direct la Lyon după ce scăpase din altercația de la apartamentul Verei Monneray – ceea ce era puțin probabil, deoarece acesta știa mai mult ca sigur că poliția era în căutarea lui –, atunci însemna că persoanele care se aflau în spatele celor întâmplate nu numai că aveau trăgători de elită și în alte părți, dar ei reușeau cumva să monitorizeze tot ceea ce făcea poliția. Cu excepția lui, nimeni nu mai știuse că Lebrun se dusese la Lyon, și totuși acesta fusese urmărit acolo, până la a se cunoaște cu precizie ce tren urma acesta să ia înapoi spre Paris.

Complet bulversat, habar nu avea cine erau aceștia, cu ce se ocupau sau care le erau motivele.

Însă trebuia să presupună că dacă-l împușcaseră pe Lebrun când acesta se apropiase prea tare de organizația lor de la Lyon, aceștia erau la curent cu faptul că el și polițistul parizian lucraseră împreună la cazul lui Merriman și, pentru că el nu fusese – cel puțin până atunci – atacat, se putea aștepta ca telefonul lui de la hotel să-i fie pus sub supraveghere. Acceptând acest lucru, ceea ce-i transmise lui Noble fură numai informații pe care un eventual ascultător s-ar aștepta să le audă: că Lebrun fusese împușcat și că se afla la Lyon, în stare gravă la Spitalul la Part Dieu. McVey urma să facă un duș, să se bărbierească, să mănânce rapid o chiflă la micul dejun și să ajungă la sediul poliției cât de repede putea. Când va avea mai multe vești, va suna din nou.

La Londra, Ian Noble pusese ușor receptorul în furcă și își apăsase degetele unele de altele. McVey tocmai îi spusese care era situația, unde se afla Lebrun și că îi era teamă că telefonul îi era supravegheat și că-l va suna din nou de la un telefon public. După zece minute, ridicase receptorul de la linia sa telefonică privată.

— La Interpolul din Lyon se află un fel de informator, spuse McVey dintr-o cabină telefonică de la o cafenea micuță la o stradă distanță de hotelul său. Are legătură cu uciderea lui Merriman. Lebrun s-a dus acolo să vadă ce poate afla. Imediat ce o să afle că mai este încă în viață, o să încerce din nou să-l omoare.

— Înțeleg.

— Ai putea să-l duci la Londra?

— O să fac tot ce pot…

— Iau asta ca pe un „da”, spuse McVey, apoi închise telefonul.

•

După două ore și șaptesprezece minute, un avion British Royal Air Force ateriză pe aerodromul Lyon-Bron. Imediat după aceea, o ambulanță care transporta un diplomat britanic

care suferise un atac de cord se deplasă în viteză spre acesta. După un sfert de oră, Lebrun se îndrepta către Anglia pe calea aerului.

•

La ora șapte și cinci minute, o mașină opri în fața blocului în care locuia Vera Monneray, pe strada Quai de Bethune numărul 18, iar din ea coborî Philippe, extenuat și cu hainele în neorânduială în urma unei nopți lungi și lipsite de succes în care se zgâise la fotografii ale unor criminali cunoscuți. Clătină din cap în loc de salut către cei patru polițiști în uniformă care stăteau de pază la ușa principală a clădirii și intră în hol.

— *Bonjour,* Maurice, spuse el către paznicul de noapte care stătea la birou și pe care îl înlocuia acum cu întârziere, și-i mai solicită acestuia o oră ca să aibă timp să se bărbierească și să doarmă puțin.

Împinse o ușă și intră pe holul de serviciu, coborî un șir de trepte către apartamentul său modest de la subsol, în capătul celălalt al clădirii. Își scosese cheia și aproape ajunsese la ușă când auzi un zgomot în spatele său și pe cineva care-l striga pe nume. Tresări, se răsuci plin de groază, aproape așteptându-se să-l vadă pe lungan stând acolo în picioare, cu un pistol îndreptat către inima sa.

— Domnule Osborn, spuse el vădit ușurat, când îl văzu pe Osborn că face un pas înainte de după ușa care dădea într-o cameră în care erau depozitate contoarele electrice ale clădirii. N-ar fi trebuit să ieșiți din camera dumneavoastră. Polițiștii sunt peste tot.

Apoi zări mâna lui Osborn, bandajată, și pe care acesta o ținea adusă la brâu ca pe o gheară.

— *Monsieur…*

— Unde este Vera? Nu se află în apartamentul ei. Unde este?

Osborn arăta ca și cum nu ar fi dormit nici el prea mult. Însă, mai mult decât asta, arăta

înspăimântat.

— Veniți înăuntru, *s'il vous plaît.*

Philippe descuie rapid ușa și intrară amândoi în micuțul său apartament.

— Polițiștii au condus-o la serviciu. Ea a insistat. Aveam de gând să mă duc la baie, apoi urcam la dumneavoastră să văd dacă sunteți acolo. *Mademoiselle* era și ea foarte îngrijorată.

— Trebuie să vorbesc cu ea. Ai un telefon?

— *Oui*, bineînțeles. Numai că este posibil să fie ascultat de poliție. Și atunci își vor da seama că telefonul vine de aici.

Philippe avea dreptate, mai mult ca sigur.

— Atunci sun-o dumneata! Spune-i că ți-e teamă că lunganul acela ar putea s-o găsească. Spune-i să le ceară polițiștilor care o păzesc să o ducă acasă la bunica ei, la Calais. N-o lăsa să comenteze! Spune-i să stea acolo până…

— Până când?

— Nu știu… spuse Osborn și se uită lung la el. Până… este în siguranță.

65.

— Acum intru pe o linie telefonică sigură.

McVey apăsă un buton și se aprinse imediat o lumină la „telefonul sigur” de dimensiuni foarte mari din biroul personal al lui Lebrun, la sediul poliției, confirmând că linia nu era ascultată de către altcineva.

— Mă auzi?

— Da, spuse Noble de la un telefon similar de la centrul de comunicații de la Departamentul Special din Londra. Lebrun a sosit acum patruzeci de minute, mulțumită ajutorului de la RAF[20]. Acum se află la Spitalul Westminster, sub un alt nume. Nu este în cea mai bună stare, însă doctorii par să creadă că o să supraviețuiască.

— Poate vorbi?

— Încă nu. Însă poate scrie, sau măcar să mâzgălească ceva. Ne-a oferit două nume: „Klass” și „Antoine” – Antoine are un semn de întrebare după el.

Klass era doctorul Hugo Klass, expertul german în amprente, care lucra pentru Interpolul din Lyon.

— Vrea să ne spună că Hugo Klass este persoana care a cerut dosarul lui Merriman de la Departamentul de Poliție din New York, spuse McVey. Antoine este fratele lui Lebrun, supraveghetor al securității interne de la sediul Interpolului, spuse McVey, întrebându-se dacă semnul de întrebare după numele lui Antoine însemna că Lebrun era preocupat de siguranța fratelui său sau că era posibil ca și acesta să fi fost implicat în incidentul cu împușcăturile.

— Pentru că tot discutăm despre asta, permite-mi să-ți aduc și altceva la cunoștință, spuse Noble. Am găsit un nume care să corespundă la capul acela secționat atât de curat.

— Ce spui? întrebă McVey, tocmai când începuse să creadă că termenul de „noroc” fusese exclus din vocabularul său.

— Se numește Timothy Ashford și era zugrav în Clapham South, despre care s-ar putea să știi sau nu, dar este un cartier muncitoresc din sudul Londrei. Locuia singur și lucra ca zugrav ziler, trecând de la o slujbă la alta. Singura lui rudă este o soră care locuiește la Chicago, însă nu prea aveau legături unul cu celălalt. A dispărut acum doi ani. Proprietăreasa lui a declarat dispariția lui. S-a dus la autorități când a văzut că nu mai vine pe acasă de mai multe săptămâni și rămăsese în urmă și cu chiria. Ea a închiriat până la urmă apartamentul lui altcuiva, dar nu știa ce să facă cu obiectele sale personale. Individul a avut capul zdrobit cu un tac de biliard într-o bătaie la un bar. Norocul nostru că a pocnit și un polițist tot atunci. Când l-au peticit, au fost nevoiți să-i pună o placă de metal în cap; acest lucru a intrat în rapoartele poliției.

— Asta înseamnă că aveți și amprentele lui.

— Ai absolută dreptate, polițist McVey. Avem amprentele lui. Problema este că tot ce avem din el acum este doar capul.

Se auzi un țârâit și McVey îl auzi pe Noble cum face legătura cu biroul său.

— Da, Elizabeth, îl auzi McVey.

Urmă o pauză, și apoi spuse „mulțumesc” și reveni pe firul cu McVey.

— Cadoux sună de la Lyon.

— Vorbește de la un telefon sigur?

— Nu.

— Ian, spuse McVey încetișor, înainte să răspunzi la telefon: poți avea încredere în el? Adică fără rezerve.

— Da, răspunse Noble.

— Întreabă-l dacă este la sediu. Dacă da, găsește o modalitate să-i spui să iasă din clădire și să sune pe linia dumitale privată de la un telefon public.

Când intri în legătură cu el, conectează-mă și pe mine, să avem o discuție în trei.

•

După un sfert de oră, sună pe linia privată a telefonului lui Noble, iar acesta răspunse imediat.

— Yves, McVey e pe fir, de la Paris. Îl introduc și pe el acum pe fir.

— Cadoux, aici este McVey. Lebrun este la Londra, l-am scos de acolo pentru propria lui siguranță.

— Mi-am dat seama. Deși trebuie să precizez că oamenii din paza spitalului, la fel ca și poliția din Lyon, sunt destul de supărați de modul în care s-a realizat acest lucru. Cum se simte?

— O să supraviețuiască, spuse McVey, apoi făcu o pauză. Cadoux, ascultă cu atenție! Aveți un informator la sediu. El este doctorul Hugo Klass.

— Klass? întrebă Cadoux, foarte surprins. Este unul dintre cei mai străluciți specialiști ai noștri. El a descoperit amprenta lui Albert Merriman pe ciobul de sticlă luat de la scena crimei în cazul lui Jean Packard. De ce ar…?

— Nu știm acest lucru.

McVey și-l putea imagina pe Cadoux, solid cum era, înghesuit într-o cabină telefonică undeva în Lyon, răsucindu-și mustața cu vârfurile răsucite, încremenită și aceasta în aceeași perplexitate.

— Însă, ceea ce *știm* este că el a solicitat dosarul Merriman de la NYPD, prin Interpolul din Washington, cu cincisprezece ore *înainte* de a-l alerta pe Lebrun despre faptul că descoperise o amprentă. După douăzeci și patru de ore, Merriman era mort. Și la scurt timp după aceea, la fel și prietena lui din Paris și soția lui plus întreaga ei familie din Marsilia. Într-un fel sau în altul, Klass trebuie să fi aflat că Lebrun a sosit la Lyon și că se interesa de cel care solicitase dosarul. Așa că a făcut tot posibilul să-i închidă gura.

— Abia acum începe să aibă sens.

— Ce anume? întrebă Noble.

— Fratele lui Lebrun, Antoine, supraveghetorul nostru pentru securitatea internă, a fost găsit împușcat în cap azi-dimineață. Pare să fie o sinucidere, dar poate că nu e chiar așa.

McVey blestemă în sinea lui. Lebrun era și așa într-o stare fizică destul de proastă, chiar și fără să mai afle că fratele lui murise.

— Cadoux, mă îndoiesc foarte tare că ai de-a face cu o sinucidere în acest caz. Se întâmplă ceva care l-a implicat pe Merriman, dar care se întinde mult mai departe. Și orice ar fi, oricine ar fi în spatele acestui lucru, acum s-a apucat să ucidă polițiști.

— Yves, cred că ar fi mai bine să-l arestezi pe Klass cât mai curând posibil, spuse Noble fără ocolișuri.

— Scuză-mă, Ian, nu prea cred că e bine așa, se opuse McVey, mergând încolo și încoace în spatele biroului lui Lebrun. Cadoux, găsește pe cineva în care să poți avea încredere! Chiar și din alt oraș, dacă trebuie. Klass nu ne suspectează că îl bănuim. Supraveghează-i linia telefonică privată de acasă și urmărește-i fiecare mișcare! Vezi unde se duce, cu cine discută. Apoi investighează ce s-a întâmplat înainte de moartea lui Antoine. Vezi dacă poți urmări firul care duce de la momentul morții sale la întâlnirea de duminică pe care a avut-o cu Lebrun. Încă nu știm de care parte aparținea el. În cele din urmă, dar cu foarte mare atenție, vezi la cine a apelat Klass de la Interpolul din Washington pentru a solicita dosarul Merriman de la poliția din New York.

— Înțeleg, spuse Cadoux.

— Căpitane, ai grijă de dumneata! îl preveni McVey.

— Voi avea. *Merci. Au revoir.*

Se auzi un clic atunci când Cadoux închise telefonul.

— Cine este acest doctor Klass? întrebă Noble.

— Dincolo de ceea ce pare? Habar n-am!

— O să contactez MI6. Poate descoperim și noi ceva despre doctorul Klass.

Noble închise, iar McVey rămase privind lung peretele din fața lui, enervat la culme că nu putea să-și dea seama foarte clar despre ceea ce se petrecea. Era ca și cum ar fi devenit subit impotent profesional. Se auzi imediat un bocănit în ușă și un polițist în uniformă își băgă capul pe ușă și îi spuse în engleză că portarul de la hotel îl căuta la telefon.

— Pe linia doi, spuse acesta.

— *Merci*, răspunse McVey, iar după ce ieși polițistul, trecu de la „linia sigură” la telefonul de pe biroul lui Lebrun, al cărui receptor îl ridică. Aici McVey, spuse el.

— Aici Dave Gifford, de la Hôtel Vieux, îi răspunse o voce masculină.

Când plecase mai devreme de la hotel, McVey lăsase la portar, un american expatriat, un bacșiș de două sute de franci și-i ceruse să-l informeze privitor la orice telefon sau mesaj care îl privea.

— Am primit un fax din L.A.?

— Nu, domnule.

Ce naiba făcea Hernandez cu informațiile despre Osborn, le livra la Paris în persoană? McVey se așeză, deschise un carnețel și luă un creion. Primise două telefoane de la polițistul Barras, la distanță de o oră. Un telefon era de la instalatorul din Los Angeles, care-i confirma faptul că îi fuseseră montate aspersoarele sale automate și că acestea funcționau cum trebuie. Acesta voia însă ca McVey să-l sune înapoi și să-i spună în care zile să funcționeze acestea și cât timp de stropire să le seteze.

— Iisuse, rosti McVey cu jumătate de gură.

În cele din urmă, mai fusese un telefon despre care portarul credea că era o glumă. Fapt este că apelantul sunase de trei ori, dorind să vorbească personal cu McVey. Nu lăsase niciun mesaj, însă de fiecare dată sunase din ce în ce mai disperat. Își lăsase numele de Tommy Lasorda.

66.

Joanna se simțea ca și cum ar fi fost drogată și ar fi trăit un coșmar. După maratonul ei sexual cu Von Holden din camera cu piscină și oglinzi, Von Holden o invitase să meargă cu el la Zürich. Prima ei reacție fusese să zâmbească și să se scuze. Era extenuată. Petrecuse mai devreme în ziua aceea șapte ore cu domnul Lybarger, lucrând din greu cu el, și adesea împotriva voinței lui, pentru a-l face suficient de încrezător încât să poată merge fără baston. Încerca să respecte termenul limită nebunesc al zilei de vineri, stabilit de doctorul Salettl. Pe la ora 15:30 constatase că el făcuse toate eforturile posibile și îl dusese în apartamentele sale să se odihnească. Se așteptase ca acesta să tragă un pui de somn, să ia o cină ușoară în camera lui și probabil să se ducă devreme la culcare. Însă nu mică îi fusese surpriza când îl văzuse coborând la cină îmbrăcat formal, strălucitor și energic, și cu destule rezerve pentru a asculta sporovăiala fără de sfârșit a Utei Baur, ca apoi să urce la etajul al doilea și să asculte recitalul de pian al lui Eric și Edward.

Dacă domnul Lybarger putuse să facă acest lucru, o tachinase Von Holden, atunci și Joanna putea cu siguranță să meargă cu mașina la Zürich pentru o detestabilă ciocolată elvețiană. În afară de asta, de-abia era ora zece seara.

Prima lor oprire fusese la unul dintre restaurantele preferate ale lui James Joyce de pe Ramistrasse, unde se delectaseră cu ciocolată și cu cafea. Apoi Von Holden o dusese la o cafenea nebunească de pe Munzplatz, aproape de Bahnhofstrasse, ca să-și facă o idee despre viața de noapte. După aceea se duseseră la Champagne Bar de la Hotelul Central Plaza, și apoi la un bar de pe

Pelikanstrasse. În cele din urmă merseseră pe jos pentru a privi luna deasupra lacului Zürichsee.

— Nu vrei să-mi vezi apartamentul? o întrebase Von Holden zâmbind cu subînțeles, în vreme ce se aplecase peste balustradă și aruncase o monedă în apă pentru noroc.

— Glumești! îi spusese Joanna, care se gândea că nu va mai putea merge vreodată pe jos.

— Nu glumesc deloc, îi spusese Von Holden, care-și ridicase brațul și o mângâiase pe păr.

Joanna fusese uimită de cât de excitată se simțise. Ba chiar chicotise când se gândise la asta.

— Ce-i așa de nostim? o întrebase Von Holden.

— Nimic…

— Haide, atunci!

— Ești un ticălos, îi spusese Joanna privindu-l lung.

— Nu mă pot abține, îi răspunsese Von Holden zâmbind.

Băuseră coniac pe terasa apartamentului său care dădea înspre Orașul Vechi, și el îi spusese povești despre copilăria lui și cum crescuse el la o fermă imensă de vite din Argentina. După aceea o duseseră în pat și făcuseră dragoste.

De câte ori o făcuseră în noaptea aceea? Joanna încercă să-și amintească. Apoi își aminti cum el stătea deasupra ei, cu penisul încă enorm, chiar și în repaus, și cum o întrebase, zâmbind jenat, dacă ar fi deranjat-o foarte tare dacă el îi lega de pat încheieturile mâinilor și picioarelor. Apoi cotrobăise într-un dulap până găsise legăturile moi de catifea pe care voia să le utilizeze. Nu știa de ce dorea atât de mult acest lucru, însă întotdeauna și-l dorise. Gândul la acest lucru îl excita foarte tare. Și când ea se uitase la el și văzuse *cât* de tare, chicotise și îi spusese că este de acord, dacă acest lucru îi făcea plăcere. În acel moment îi spusese, chiar înainte de a o face, că nu fusese niciodată cu o femeie care să facă pentru el ceea ce făcea Joanna. Apoi îi picurase coniac peste sâni și, ca o

pisică de Cheshire în călduri, îi linsese încet până îi curățase. Excitată peste măsură, Joanna se lăsase pe spate, în vreme ce el o legase de stâlpii patului. Când el se întinsese pe pat alături de ea, ea începuse să vadă niște puncte luminoase în spatele ochilor și simțea o amețeală pe care nu o mai simțise până atunci. Apoi îi simțise greutatea trupului peste al ei și îl simțise cum o penetrează masiv. Și cu fiecare mișcare, petele luminoase se făceau din ce în ce mai mari și mai strălucitoare, și în spatele lor putea zări niște nori în culori incredibile, care pluteau în forme sălbatice și grotești. Și undeva, dacă exista într-adevăr un asemenea loc, în caleidoscopul ireal care o îngloba cu totul – în mijlocul acestuia, chiar în mijlocul ei – avusese senzația că Von Holden plecase și că un alt bărbat îi luase locul. Se luptase cu propriul ei vis și încercase să deschidă ochii să vadă dacă era adevărat. Însă acel tip de conștiență nu îi era accesibilă și, în locul acesteia, se prăbușise și mai adânc în vârtejul erotic de lumină și de culoare.

Când se trezise, era deja după-amiază și își dăduse seama că se afla în patul ei de la Anlegeplatz. Se dăduse jos din pat și își văzuse hainele pe care le purtase în seara dinainte, aranjate frumos în dulap. Avusese cumva un vis al visurilor sau fusese altceva?

La scurtă vreme după aceea, când se afla la duș, își zărise zgârieturile de pe coapse. Se privise în oglindă și văzuse că avea zgârieturi și pe fese, ca și cum ar fi fugit dezbrăcată printr-un câmp de spini. Apoi își amintise foarte vag că fugise goală, plină de groază din apartamentul lui Von Holden, coborâse scările și ieșise afară pe ușa din spate. Iar Von Holden venise după ea și o prinsese în cele din urmă în grădina de trandafiri din spatele blocului său.

Deodată își dădu seama că nu se simte bine deloc. Un val de greață o trecu din cap până-n picioare. Îi era îngrozitor de frig și o treceau și

toate căldurile în același timp. Îi veni să vomite, ridică capacul de la toaletă și vărsă tot ce mai rămăsese din ciocolata și din cina de seara trecută.

67.

Era ora 14:40 după-amiaza. Osborn îl sunase pe McVey de trei ori la hotelul la care stătea acesta și de fiecare dată i se spusese că Monsieur McVey ieșise și nu lăsase o oră la care se va întoarce, însă urma să-și verifice mesajele. Când dăduse și cel de-al treilea telefon, Osborn ajunsese deja la capătul răbdării, deoarece se adunase anxietatea a ceea ce avea de gând să facă, agravată de faptul că McVey nu era de găsit nicăieri. Din punct de vedere rațional și emoțional, el se lăsase deja pe mâna polițistului și, făcând acest lucru, se pregătise pentru tot ce însemna asta: un american ca și el, care l-ar putea înțelege și ajuta, sau dimpotrivă, o aterizare rapidă în închisoarea franceză. Se simțea ca un balon lipit de tavan, prins în capcană și totuși liber în același timp. Tot ce dorea să facă era să fie tras în jos, însă nu era nimeni care să tragă de sfoară.

Stătea singur, proaspăt spălat și bărbierit, în apartamentul de la subsol al lui Philippe și se chinuia să-și dea seama ce să facă mai departe. Vera era pe drum către bunica ei din Calais, transportată acolo de polițiștii care o păzeau. Și chiar dacă Philippe fusese cel care-i dăduse telefon, Osborn dorea să creadă că ea-și dăduse seama că el fusese cel care-i spusese acest lucru și că Philippe fusese doar intermediarul său. Spera că ea înțelesese că îi ceruse să plece acolo nu numai pentru siguranța ei, dar și pentru că o iubea.

Mai devreme, Philippe se uitase la el și îi spusese să folosească apartamentul său ca să se spele. Îi lăsase prosoape curate, desfăcuse un săpun nou și îi dăduse o lamă să se bărbierească. Apoi portarul îi spusese să se servească cu orice dorea din frigider, își pusese cravata și se reîntorsese la serviciu. Din poziția pe care o avea

în holul de la intrare, știa ce aveau de gând polițiștii să facă. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, i-ar fi dat imediat telefon lui Osborn.

Fără îndoială, Philippe fusese un înger. Numai că era obosit, iar Osborn avusese senzația că nu era departe de a ceda nervos. Se petrecuseră prea multe în ultimele douăzeci și patru de ore, care-i testaseră nu numai loialitatea, dar și echilibrul mintal. Oricât era Philippe de generos, el era totuși, și asta din propria sa alegere, un simplu portar. Și nimeni, cu atât mai puțin el, nu se aștepta să reziste la nesfârșit. Dacă Osborn s-ar fi reîntors în ascunzătoarea sa de sub streașină, nu se știa cât de mult timp ar mai fi fost în siguranță. Mai ales dacă lunganul găsea o cale prin care să eludeze poliția și să revină în căutarea lui.

În cele din urmă, își dăduse seama că nu avea decât o singură soluție. Ridicase receptorul telefonului, îl sunase pe Philippe la biroul lui de la intrare și îl întrebase dacă polițiștii se aflau încă afară.

— *Oui, monsieur.* Doi în față, doi în spate.

— Philippe, mai există vreo ieșire din această clădire în afară de ușa principală și de intrarea de serviciu?

— *Oui, monsieur.* Chiar acolo unde vă aflați. Ușa de la bucătărie dă într-un coridor micuț; la capătul acestuia se află niște trepte care duc direct pe trotuar. Dar de ce? Aici sunteți în siguranță și…

— *Merci, Philippe. Merci beaucoup,* spuse Osborn, mulțumindu-i pentru tot. Închise și mai dădu un telefon. La Hôtel Vieux. Dacă McVey își verifica mesajele, acesta era unul pe care-l dorea. Osborn urma să-i comunice ora și locul unde să se întâlnească: ora 19:00, în încăperea din față, care dădea înspre terasă, de la La Coupole, pe Bulevardul Montparnasse. Aici îl văzuse pentru ultima dată pe detectivul particular Jean Packard, pe vremea când acesta mai era încă în viață, și singurul loc din Paris care-i era destul de familiar

ca să știe că la ora aceea era foarte aglomerat. Asta îl va face pe lungan să nu riște să-l împuște.

După cinci minute, deschise ușa spre exterior și urcă cele câteva trepte până la trotuar. După-amiaza era răcoroasă și senină, iar pe Sena se vedeau trecând vaporașe. Pe stradă în jos se vedeau polițiștii care stăteau de pază în fața clădirii. Se întoarse și porni în direcția opusă.

•

La ora 17:20, Paul Osborn ieși din Aux Trois Quartiers, un magazin universal cu mult stil de pe Boulevard de la Madeleine, și merse către stația de metrou la o stradă distanță. Avea părul tuns scurt și purta un costum nou, bleumarin cu dungulițe, cămașă albă și cravată. În niciun caz aceasta nu era imaginea unui fugar.

Pe drumul până acolo se oprise la cabinetul particular al doctorului Alain Cheysson de pe *rue* de Bassano, lângă Arcul de Triumf. Cheysson era medic urolog, era mai tânăr cu vreo doi, trei ani decât el și luaseră masa împreună la Geneva. Făcuseră schimb de cărți de vizită și își promiseseră să se sune când Osborn va fi la Paris, sau Cheysson în L.A. Osborn uitase complet de el, până când se hotărâse să meargă la cineva care să arunce o privire la mâna lui, și încercase să găsească cea mai bună abordare.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebase Cheysson după ce asistentul său îi făcuse radiografia și când intrase în cabinet pentru a-l examina pe Osborn.

— Aș prefera să nu spun, răspunsese el, încercând să zâmbească.

— Bine, îi replicase Cheysson cu înțelegere, bandajându-i mâna cu un pansament curat. Este o rană de cuțit. Dureroasă, poate, însă ca medic chirurg ai avut foarte mult noroc.

— Da, știu…

•

La ora șase fără zece, Osborn ieși din metrou și coborî pe Bulevardul Montparnasse. La Coupole

era la o distanță de mai puțin de trei străzi. Asta îi oferea mai mult de o oră la dispoziție, timp în care va observa, sau va încerca să observe, dacă poliția îi întindea o capcană. Se opri la o cabină telefonică, îl sună pe McVey la hotel și i se spuse că da, mesajul său îi fusese transmis lui Monsieur McVey.

— *Merci.*

Închise telefonul, deschise ușa și ieși afară. Aproape că se întunecase, iar trotuarele erau pline de oamenii care ieșiseră de la serviciu. Pe partea cealaltă a străzii, puțin mai jos, se afla La Coupole. Chiar la stânga lui se afla o cafenea micuță cu ferestrele destul de mari încât să poată observa cine intra și cine ieșea de pe partea cealaltă a străzii. Intră, își alese o măsuță lângă fereastră care îi oferea o imagine bună, comandă un pahar cu vin alb și se lăsă pe spate.

Avusese noroc. Radiografia făcută la mână, așa cum se gândise și el, nu indica nimic grav, iar Cheysson, deși urolog și nespecialist în mâini, îl asigurase că, după părerea lui, nu se produsese niciun traumatism grav. Recunoscător pentru ajutorul și înțelegerea lui Cheysson, încercase să-i achite consultația, însă Cheysson nici nu voise să audă.

— *Mon ami,* îi spusese el pe un ton glumeț, când mă va căuta poliția din L.A., voi ști că voi avea acolo un prieten care să mă trateze și care nu va spune nimic nimănui. Și care nici măcar nu va înregistra vizita mea. Ei?

Cheysson îl primise imediat și îl tratase fără să-i pună întrebări, în tot acest timp știind că Osborn era căutat de poliție și punându-se astfel pe el în pericol prin ajutorul pe care i-l acorda lui Osborn. Cu toate acestea, nu spusese nimic. La urmă se îmbrățișaseră, iar francezul îl sărutase pe obraji în stilul franțuzesc și îi făcuse urări de bine. Măcar atât putea și el să facă – spusese el – pentru un

coleg doctor cu care luase masa împreună la Geneva.

Deodată Osborn își puse ochelarii și se aplecă în față. O mașină de poliție parcase pe partea cealaltă a străzii. Imediat coborâră doi polițiști în uniformă și intrară în La Coupole. O clipă mai târziu, aceștia ieșiră afară, ținând între ei un individ îmbrăcat bine, cu cătușe la mâini. Acesta se agita, se lupta cu ei și părea beat. Trecătorii priviră în vreme ce acesta fu așezat pe bancheta din spate a mașinii. Unul din polițiști se așeză alături de el, iar celălalt se așeză la volan. Apoi mașina plecă, cu sirena pornită și cu girofarul în acțiune. Așa de repede se putea întâmpla. Osborn își scoase ochelarii și se uită la ceas: era ora șase și un sfert.

68.

La ora 18:50, taxiul lui McVey abia se târa în trafic. Și totuși, era mai bine decât să fie cu Opelul și să încerce să-și croiască acum drum prin Paris.

Scoase o agendă zdrențuită, se uită la însemnările din ziua aceea, luni, 10 octombrie. Chiar ultima dintre ele era: „*Osborn – La Coupole, Bulevardul Montparnasse, ora 19:00*.” Deasupra mâzgălise un mesaj de la Barras. Reprezentanța companiei de cauciucuri Pirelli examinase mulajul făcut în poiana de lângă râu. Modelul acela fusese găsit la cauciucuri fabricate special pentru un furnizor de mașini voluminoase, care avea un contract cu Pirelli să le furnizeze cauciucurile la noile lor mașini. Cauciucul acela era acum echipamentul standard la două sute de Ford Sierra noi, dintre care optzeci și șapte se vânduseră în ultimele șase săptămâni. O listă de cumpărători urma să fie pregătită și le va fi înmânată până marți dimineața. Mai mult, ciobul de sticlă din oglinda retrovizoare, pe care McVey îl culesese de pe stradă în noaptea de după împușcăturile din apartamentul Verei Monneray, fusese examinat de laboratorul poliției. Și acesta provenea tot de la un Ford, deși era imposibil de precizat ce marcă sau ce model. Serviciul de Control al Parcărilor fusese alertat și tuturor ofițerilor de acolo li se ceruse să raporteze orice Ford sau Ford Sierra care avea oglinda retrovizoare spartă.

Ultima însemnare a lui McVey de pe pagina cu 10 octombrie era raportul laboratorului referitor la scobitoarea ruptă pe care o găsise printre acele de brad chiar înainte de a descoperi urmele de cauciuc. Persoana care ținuse acea scobitoare în gură fusese un „secretor” – o substanță specifică unui anumit grup de persoane pe care o conține sângele de la șaizeci la sută din populație și care

face posibilă determinarea grupei sanguine din alte lichide corporale, cum ar fi urina, sperma și saliva. Grupa de sânge a secretorului din pădure era aceeași cu grupa de sânge descoperită în petele de pe podeaua bucătăriei Verei Monneray: grupa O.

Taxiul opri în față la La Coupole exact la ora șapte și șapte minute. McVey achită șoferului, coborî din mașină și se îndreptă către restaurant. Încăperea mare din spate fusese aranjată pentru persoanele care urmau să vină să cineze și numai câteva mese erau ocupate. Însă încăperea din față, cu pereții din sticlă, care dădea înspre trotuar era aglomerată și zgomotoasă. McVey rămase în ușă și privi în jurul său. O clipă mai târziu, se strecură pe lângă un grup de oameni de afaceri, găsi o masă liberă mai în spate și se așeză. Era exact așa cum dorea să apară: un bărbat singur.

•

Organizația își extindea tentaculele mult în afara membrilor acesteia. Ca multe alte grupări profesionale, subcontracta mâna de lucru, utilizând de multe ori oameni care nu aveau nici cea mai vagă idee pentru cine lucrau de fapt.

Colette și Sami erau două liceene din familii înstărite, care se apucaseră de droguri și prin urmare făceau tot ce era necesar ca să-și hrănească acest obicei și, în același timp, să mențină ascuns de familie secretul dependenței lor. Acest lucru le făcea disponibile la aproape orice oră, pentru orice motiv.

Solicitarea de luni era simplă: să supravegheze singura ieșire din clădirea de pe strada Quai de Bethune numărul 18 pe care nu o supraveghea poliția, intrarea care ducea la apartamentul portarului. Dacă ieșea pe acolo un individ arătos în jur de treizeci și cinci de ani, trebuiau să raporteze, apoi să-l urmărească.

Ambele fete îl urmăriseră pe Osborn până la cabinetul doctorului Cheysson de pe strada Bassano. Apoi Sami îl urmărise până la magazinul

Aux Trois Quartiers de pe Boulevard de la Madeleine, și chiar flirtase cu el și îi ceruse să o ajute să aleagă o cravată pentru unchiul ei în vreme ce acesta aștepta să-i fie ajustat costumul. După aceea, Colette îl urmărise până în stația de metrou și rămăsese cu el până ce acesta intrase în cafeneaua de vizavi de La Coupole. Din acel moment, la ora șapte și cinci, Bernhard Oven preluase urmărirea, privindu-l pe Osborn cum ieșea din cafenea și traversa Boulevard du Montparnasse pentru a intra în La Coupole. Având o înălțime de un metru optzeci, cu părul negru, îmbrăcat cu blugi și o geacă de piele și încălțat cu ghetele Reebok, cu un cercel cu diamant în urechea stângă, Bernhard Oven nu mai era lunganul blond. Cu toate acestea, nu era mai puțin periculos. În buzunarul drept de la geaca sa avea un pistol automat Cz de calibru 22, pe care-l utilizase în Marsilia cu atât de mult succes.

•

La ora 19:20, convins că McVey venise într-adevăr singur, Osborn se ridică de la locul său de lângă fereastră, se strecură printre mai multe mese aglomerate și se apropie de acesta, cu mâna bandajată ținută cu grijă într-o parte. McVey se uită la mâna bandajată a lui Osborn, apoi îi arătă un scaun alături de el și Osborn se așeză.

— Am spus că am să vin singur. Sunt singur, spuse McVey.

— Spuneați că m-ați putea ajuta. La ce v-ați referit? întrebă Osborn.

Costumul lui cel nou și tunsoarea nu însemnau absolut nimic. McVey știa că el se aflase acolo în tot acel timp. McVey îi ignoră întrebarea și îl întrebă la rândul său:

— Ce grupă sanguină ai, doctore?

Osborn ezită.

— Credeam că o să aflați și singur.

— Voiam să aud de la dumneata.

Chiar în acel moment, un ospătar îmbrăcat cu cămașă albă și pantaloni negri se opri în dreptul mesei. McVey clătină din cap.

— *Café,* spuse Osborn și ospătarul plecă. Grupa B.

Raportul preliminar despre Osborn al polițistei Hernandez de la LAPD ajunsese în cele din urmă prin fax la McVey chiar înainte de a pleca din biroul lui Lebrun. Printre altele, includea și informația despre grupa sanguină a lui Osborn, tipul B, ceea ce însemna nu numai că Osborn spusese adevărul, dar grupa sanguină a lunganului era tipul O.

— Doctorul Hugo Klass. Vorbește-mi despre el! îi spuse McVey.

— Nu cunosc un doctor Hugo Klass, spuse Osborn fără să clipească, încă agitat, întrebându-se dacă nu se aflau în încăpere polițiști îmbrăcați în civil, care așteptau ca McVey să le dea un semnal.

— El te cunoaște pe dumneata, îl minți McVey.

— Atunci l-am uitat. Ce fel de medicină practică?

Ori Osborn era foarte bun, ori era complet nevinovat. Însă îl mai mințise odată referitor la noroiul de pe pantofi, așa că exista și acum posibilitatea să facă același lucru.

— Este medic generalist. Prieten cu Timothy Ashford.

McVey făcea afirmații riscante cu intenția de a-l face pe Osborn să se poticnească.

— Cine?

— Ei, haide, doctore! Timothy Ashford. Un zugrav din sudul Londrei. Un bărbat frumos, în vârstă de douăzeci și patru de ani. Îl cunoști.

— Îmi pare rău, nu-l știu.

— Nu?

— Nu.

— Atunci bănuiesc că nu ar însemna mare lucru pentru dumneata dacă ți-aș spune că am capul lui la Londra, într-un congelator.

O femeie de vârstă mijlocie de la masa de alături, îmbrăcată cu un costum subțire în carouri, reacționă brusc. McVey își menținu privirea asupra lui Osborn. Afirmația lui fusese deplasată și plină de înțelesuri, cu scopul de a obține de la Osborn reacția pe care o avusese femeia. Însă Osborn nici măcar nu clipise.

— Doctore, m-ai mai mințit și mai demult. Dorești să te ajut. Trebuie să-mi oferi ceva ce ar putea să-mi fie de folos. Un motiv ca să am încredere în dumneata.

Ospătarul veni cu cafeaua lui Osborn, o așeză pe masa din fața lui și apoi plecă. McVey îl privi cum se retrage. La câteva mese distanță, se opri în dreptul mesei unui bărbat brunet îmbrăcat cu o geacă de piele. Individul stătuse singur timp de vreo zece minute și nu comandase nimic până atunci. Avea un cercel cu diamant în urechea stângă și o țigară în mâna stângă. Ospătarul se mai oprise o dată acolo și mai înainte, dar i se făcuse semn să plece. De data asta, individul privi în direcția lui McVey, apoi îi spuse ceva ospătarului. Acesta încuviință din cap și se îndepărtă. McVey îl privi din nou pe Osborn.

— Ce este, doctore, nu te simți bine să discutăm aici? Vrei să mergem în altă parte?

Osborn nu știa ce să facă sau ce să creadă. McVey îi punea același gen de întrebări pe care i le pusese când se întâlniseră prima dată. Era evident că era în căutarea unui lucru și credea că Osborn era implicat în acesta, însă el nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba. Și asta făcea ca lucrurile să fie și mai dificile, pentru că fiecare răspuns pe care-l dădea părea să fie o modalitate de a evita deliberat să răspundă, când, de fapt, el nu făcea decât să spună adevărul.

— Domnule McVey, credeți-mă când vă spun că nu am nicio idee despre ce vorbiți. Dacă aș fi știut, poate aș fi putut să vă ajut, însă nu știu.

McVey se trase de ureche și privi într-o parte. Apoi reveni cu privirea la Osborn.

— Poate ar trebui să încercăm o altă abordare, spuse el și apoi făcu o pauză. Cum se face că i-ai injectat suc-ci-nil-colină lui Albert Merriman? Am pronunțat corect?

Osborn nu se panică, iar pulsul nu i-o luă razna. McVey era prea inteligent ca să nu fi descoperit acest lucru și el se pregătise pentru așa ceva.

— Poliția din Paris știe?

— Te rog să răspunzi la întrebare!

— Albert Merriman… l-a ucis pe tatăl meu.

— Pe tatăl dumitale?

Acest lucru îl surprinse pe McVey. Era ceva ce ar fi trebuit să ia în considerație, dar nu o făcuse, anume că Merriman fusese obiectul unei urmăriri pentru răzbunare.

— Da.

— L-ai angajat pe bărbatul înalt să-l omoare?

— Nu. Acesta a apărut acolo pur și simplu.

— Cu cât timp în urmă l-a ucis Merriman pe tatăl dumitale?

— Când aveam zece ani.

— Zece*?*

— În Boston. Pe stradă. Am fost de față. Am văzut cum s-a întâmplat. Nu i-am uitat niciodată figura. Și nu l-am mai văzut niciodată, până acum o săptămână, aici, la Paris.

Într-o clipă, McVey puse lucrurile cap la cap.

— Nu ai spus poliției din Paris, din cauză că nu terminaseși cu el. L-ai angajat pe Jean Packard să-l găsească. Și când l-a găsit, ai căutat un loc unde s-o faci și l-ai găsit pe malul râului. I-ai administrat o doză sau două din medicament. L-ai băgat în apă, unde nu putea să respire sau să-și utilizeze mușchii, ar fi plutit și s-ar fi înecat în cele din urmă. Curentul este destul de puternic acolo, substanța se disipează rapid în corp, iar el urma să fie atât de umflat, încât nimeni nu s-ar fi gândit să caute urme de înțepare. Asta era ideea.

— Într-un fel.
— Ce fel?
— În primul rând, voiam să aflu motivul pentru care făcuse ceea ce făcuse.
— Și ai aflat?
Deodată, privirea lui McVey își schimbă direcția. Individul îmbrăcat cu geaca de piele nu se mai afla la masa la care stătuse. Era mai aproape, la două mese distanță, în linie directă cu Osborn, la stânga acestuia. Încă avea o țigară în mâna stângă, însă dreapta nu se afla la vedere, ci o ținea sub masă. Osborn se întoarse să vadă la ce se uita McVey, când McVey se ridică deodată în picioare, pășind între Osborn și bărbatul de la masă.
— Ridică-te și mergi în fața mea. Ieși pe ușa aceea. Nu întreba de ce. Fă doar cum ți-am spus!
Osborn se ridică. În acel moment își dădu seama la cine se uitase McVey.
— McVey, el este! Lunganul!
McVey se răsuci. Bernhard Oven se ridicase în picioare, iar pistolul cehoslovac cu amortizor Cz îi apăru în mână. Cineva țipă. Deodată, în aer se auziră două detunături grozave, care avură loc una după cealaltă, urmate aproape imediat de zgomotul de sticlă spartă.
Bernhard Oven nu prea înțelesese de ce americanul mai în vârstă îl lovise în piept atât de tare. Sau de ce simțise că trebuia s-o facă de două ori. Apoi își dădu seama că stătea pe spate, pe trotuarul de ciment de afară, în vreme ce picioarele i se aflau încă în interiorul restaurantului, atârnându-i de pervazul ferestrei prin care trecuse. Erau cioburi de sticlă peste tot. Apoi îi auzi pe oameni țipând, dar nu avea nicio idee din ce motiv. Nedumerit, își ridică privirile și îl văzu pe același american cum stătea în picioare deasupra lui. Avea în mână un revolver Smith & Wesson albastru metalic de calibru 38, iar țeava acestuia era îndreptată către inima lui. Clătină vag din cap. Apoi totul dispăru.

Osborn se apropie și își puse mâna pe artera carotidă a lui Oven. În jurul lor era mare vânzoleală. Oamenii strigau, țipau, urlau de groază sau din cauza șocului. Unii se dăduseră deoparte și priveau. Alții încercau să-și facă drum spre ieșire, încercând să plece, în vreme ce alții veneau mai aproape, încercând să vadă ce se petrecea. În cele din urmă, Osborn îl privi pe McVey.

— E mort.

— Ești sigur că este lunganul acela?

— Da.

Lui McVey îi trecură prin minte instantaneu două gânduri. Primul fu că un Ford Sierra nou cu cauciucuri Pirelli și oglinda retrovizoare spartă era parcat undeva prin apropiere, iar al doilea fu: „Nu are un metru nouăzeci și cinci.” McVey se lăsă în genunchi și ridică un crac de la pantalonii mortului, până peste dunga de la șosetă.

— Proteze, spuse Osborn.

— Asta-i ceva nou pentru mine.

— Doar nu crezi că a făcut asta în mod special?

— Să-și amputeze ambele picioare astfel încât să-și poate modifica înălțimea?

McVey scoase o batistă din buzunarul de la spate, apoi se apleacă și înfășură în aceasta pistolul automat Cz care însă se afla în mâna lui Oven. După ce luă pistolul, îl examină. Avea mânerul învelit cu bandă și semnele de identificare îi fuseseră îndepărtate. La gură avea pus un amortizor. Era arma unui ucigaș profesionist. McVey se uită din nou la Osborn.

— Mda, spuse el. Ba cred că da. Cred că special și-a amputat picioarele.

69.

McVey se îndepărtă de trupul lui Oven și se uită la Osborn.

— Acoperă-i fața cu ceva, bine?

Apoi își arătă legitimația la un grup de ospătari încremeniți de groază și fascinație, care se aflau la câțiva metri distanță, și le spuse să cheme poliția, dacă nu o făcuseră deja, și să îndepărteze spectatorii de acolo.

Osborn trase fața de masă albă de pe o masă din apropiere și acoperi fața lui Bernhard Oven, în vreme ce McVey îl verifică în ideea că poate găsea vreun act de identitate asupra lui. Negăsind nimic, își băgă mâna în haină și rupse coperta din carton de la carnețelul lui cu însemnări. Luă mâna lui Oven, îi apăsă degetul mare pe cămașa îmbibată cu sânge, apoi apăsă degetul însângerat pe carton, realizând o amprentă clară a acestuia.

— Hai să plecăm de aici, îi spuse el lui Osborn.

Își făcură loc rapid printre privitorii care mai întârziau pe acolo, traversară sala de mese, intrară în bucătărie și apoi ieșiră pe ușa din spate într-o alee. Când ieșiră, auziră primele sirene ale mașinilor de poliție.

— Pe aici, spuse McVey, care nu era foarte sigur spre ce se îndreptau.

Încă din momentul în care reacționase prima dată, presupunerea lui McVey fusese că Oven fusese pe punctul de a-l împușca pe Osborn. Însă acum, în timp ce pășeau pe Boulevard du Montparnasse, îndreptându-se către Boulevard Raspail, își dădu seama că ținta acestuia putea foarte bine să fi fost chiar el însuși. Lunganul îl împușcase pe Albert Merriman la câteva ore după ce se descoperise că era încă în viață și că trăia la Paris. Apoi, în aceeași ordine, prietena lui Merriman, soția lui și familia acesteia fuseseră

găsiți și măcelăriți cu toții. Ultimii tocmai la Marsilia, adică cu peste șapte sute de kilometri mai la sud. Apoi, într-o clipită, ucigașul se reîntorsese la Paris, în apartamentul Verei Monneray, căutându-l pe Osborn. Cum de-i găsise pe toți atât de rapid unul după altul? Cum o găsise pe soția lui Merriman, de exemplu, când toată forța polițienească din țară fusese alertată, și tot nu reușiseră să dea de ea? Iar despre Osborn – cum de reușise atât de repede să descopere că Vera Monneray era „femeia misterioasă" care-l luase pe Osborn de la terenul de golf după ce acesta ieșise din Sena, când mass-media încă era în stadiul de speculații și numai cei de la poliție știau cu certitudine despre cine era vorba? Și după aceea, aproape în același timp, Lebrun și fratele acestuia fuseseră atacați la Lyon. Deși probabil că nu de către lungan, de data aceasta. Nici chiar el nu putuse să se afle în două locuri deodată.

În mod evident, ceea ce se întâmpla se întâmpla într-un ritm din ce în ce mai rapid. Și, prin urmare, cercul morții se strâmta în jurul lui. Probabil că nu însemna mare lucru faptul că lunganul ieșise brusc din imagine. Acesta nu ar fi avut cum să facă tot ce făcuse fără ajutorul unei organizații complexe, sofisticate, cu conexiuni bine puse la punct. Dacă se infiltraseră la Interpol, atunci de ce nu și la Prefectura de Poliție din Paris?

O mașină de poliție trecu pe lângă ei, apoi încă una. Orașul zbârnâia de sirene.

— De unde știa că o să fim acolo? întrebă Osborn în vreme ce-și făceau loc prin mulțimea care devenise electrizată de ceea ce tocmai se întâmplase.

— Continuă să mergi, îl grăbi McVey, iar Osborn îl văzu cum aruncă priviri furișe către mașinile de poliție care blocau Boulevard du Montparnasse la ambele capete.

— Ești îngrijorat din cauza poliției, nu-i așa? întrebă Osborn.

McVey nu răspunse. Ajunseră pe Boulevard du Raspail, apoi cotiră la dreapta și o luară pe stradă în sus. În fața lor se afla o stație de metrou. McVey se gândi o clipă dacă să se ducă într-acolo, apoi se decise că mai bine nu și merseră mai departe.

— De ce i-ar fi unui polițist frică de poliție? întrebă Osborn.

Deodată, un camion albastru cu negru coti de pe o stradă secundară și opri brusc la semaforul de la o intersecție chiar în spatele lor. Ușa din spate se deschise brusc și vreo doisprezece polițiști din brigada antiteroristă Compania de Securitate Republicană săriră din el, purtând haine de artilerie anti-aeriană peste uniformele de parașutiști și arme automate amenințătoare. McVey înjură cu voce joasă și privi în jur. La două uși mai jos se afla intrarea într-o cafenea.

— Acolo, spuse el, luându-l pe Osborn de braț și împingându-l spre ușă.

Oamenii stăteau adunați la ferestre, privind acțiunea din stradă și de-abia îi observară când intrară în local. Găsiră un colț la capătul barului, iar McVey îl îndreptă pe Osborn în direcția respectivă, apoi ridică două degete către barman și spuse:

— *Vin blanc.*

Osborn se lăsă pe spate.

— Vreți să-mi spuneți și mie ce se petrece?

Barmanul așeză două pahare în fața lor și le umplu cu vin alb.

— Merci, spuse McVey, luând unul din pahare și înmânându-i-l lui Osborn.

După ce luă o înghițitură mare, McVey se întoarse cu spatele la încăpere și îl privi pe Osborn.

— O să-ți pun aceeași întrebare. De unde știau că o să fim acolo? Răspuns: ori dumneata ai fost urmărit, ori eu. Sau cineva a supravegheat mesajele de la Hôtel Vieux și și-a dat seama că s-ar putea să nu mă întâlnesc chiar cu Tommy Lasorda să bem un pahar împreună. Un prieten de-al meu,

un polițist francez, a fost împușcat grav azi-dimineață, iar fratele acestuia, polițist de asemenea, a fost ucis din cauză că încercau să afle cine, în afară de dumneata, a descoperit atât de brusc existența lui Albert Merriman după un sfert de secol de la întâmplările propriu-zise. Este posibil să fie implicată și poliția, sau nu, nu știu acest lucru. Însă ceea ce știu este că se petrece ceva care face să fie periculos ca naiba pentru oricine a fost în legătură chiar și foarte vagă cu Merriman. Și în acest moment, aceştia suntem eu și cu dumneata, iar lucrul cel mai înțelept pe care-l putem face este să nu stăm în stradă.

— Domnule McVey, spuse Osborn, brusc alarmat. Mai există cineva care știe despre Merriman.

— Vera Monneray.

În graba cu care se petrecuseră lucrurile, McVey uitase de ea.

Osborn fu cuprins de groază.

— Polițiștii francezi care o păzeau aici – am aranjat s-o ducă la bunica ei în Calais.

70.

— *Dumneata* ai aranjat? întrebă McVey neîncrezător.

Osborn nu-i răspunse. În schimb își puse paharul pe tejgheaua barului și porni către un coridor care se afla dincolo de toalete, îndreptându-se către un telefon public din spatele cafenelei. Aproape ajunsese acolo, când McVey îl ajunse din urmă.

— Și ce vrei să faci acum, încerci s-o suni?

— Da, spuse Osborn fără să se oprească.

Nu se gândise prea bine la acest lucru, însă trebuia să știe că ea era bine.

— Osborn!

McVey îl prinse de braț cu putere și îl trase înspre el.

— Dacă este acolo, înseamnă probabil că e bine, însă polițiștii care se află cu ea vor monitoriza linia telefonică. Te vor lăsa să vorbești, timp în care vor detecta de unde suni. Dacă poliția franceză este implicată, nici tu, nici eu nu vom ajunge nici la un metru distanță de ușa aceea, spuse McVey arătând cu capul spre ușă. Iar dacă nu se află acolo, nu este absolut nimic ce ai mai putea face.

— Nu înțelegi, nu-i așa? sări Osborn în sus. *Trebuie* să știu!

— Cum?

Osborn avea deja o soluție.

— Philippe.

Osborn îl va suna, îl va pune pe Philippe s-o sune pe Vera, apoi îl va suna înapoi pe Osborn. Nu aveau cum să detecteze cel de-al doilea telefon.

— Portarul de la blocul ei?

Osborn încuviință din cap.

— El te-a ajutat să ieși din clădire, nu-i așa?

— Da.

— Și poate tot el a aranjat și să fii urmărit când ai plecat?

— Nu, nu ar face așa ceva. Este…

— Este *ce*? Cineva l-a anunțat pe lungan că Vera era femeia misterioasă și cineva i-a spus unde locuiește. De ce nu el? Osborn, deocamdată liniștea ta sufletească va trebui să mai aștepte, îi spuse McVey și îl privi destul de lung încât să fie suficient de convingător, apoi privi dincolo de el pentru o ieșire prin spate.

•

O jumătate de oră mai târziu, plătind cu bani gheață și folosind alte nume, afirmând că bagajele lor fuseseră pierdute la gară, McVey făcu demersurile pentru a se caza în două camere care dădeau din una în alta, la etajul al cincilea de la hotelul St.-Jacques de pe Bulevardul St.-Jacques, un hotel turistic la mai puțin de un kilometru și jumătate de La Coupole și de Boulevard du Montparnasse.

În mod evident americani și fără bagaje, McVey mizase pe dispoziția amoroasă a francezilor. După ce își luară camerele în primire, McVey îi dădu omului care îi însoțise un bacșiș foarte mare, spunându-i timid, dar cu mare sinceritate, să se asigure că nu vor fi deranjați.

— *Oui, monsieur,* spuse acesta și îi aruncă lui Osborn un zâmbet plin de înțeles, apoi plecă, închizând ușa în spatele lui.

McVey cercetă imediat cele două camere, dulapurile și băile. Satisfăcut, trase draperiile la ferestre, apoi se întoarse către Osborn.

— Mă duc până în holul hotelului să dau un telefon. Nu vreau să-l dau de aici, pentru că nu vreau să fie detectat că vine din această cameră. Când mă întorc, aș vrea să trecem în revistă absolut tot ce-ți amintești despre Albert Merriman, din momentul în care ți-a ucis tatăl, până în ultima secundă din râu.

McVey își introduse mâna în buzunar, de unde scoase pistolul automat Cz al lui Bernhard Oven, și îl puse în mâna lui Osborn.

— Te-aș întreba dacă știi cum să-l folosești, însă știu răspunsul deja, spuse McVey, iar privirea lui fu suficient de grăitoare, atenționarea din voce nu făcu decât să adauge o notă în plus la aceasta. Nimeni nu intră aici în afară de mine, pentru niciun motiv, mai spuse el, îndreptându-se către ușă.

McVey deschise ușa, privi în jur, apoi păși pe coridorul gol. Ascensorul era și el gol. Când ajunse în holul hotelului, ușile se deschiseră și el păși în afară. Cu excepția unui grup de turiști japonezi care veneau dintr-un tur cu autobuzul și mergeau în urma unui conducător de grup care purta un stegulet verde cu alb, nu mai era nimeni altcineva în zonă.

McVey traversă holul și căută un telefon public, pe care-l găsi lângă magazinul cu suveniruri. Utiliză numărul unei cărți de credit AT&T, facturabil către o cutie poștală din Los Angeles, și formă numărul de telefon al mesageriei vocale a lui Noble la Scotland Yard. Mesajul îi fu înregistrat. Închise telefonul, se duse în magazinul cu suveniruri, se uită rapid la exponatele cu felicitări, apoi cumpără o felicitare pentru aniversarea zilei de naștere, cu un iepuraș gras și galben. Reveni în hol, scoase coperta din carton de la carnețelul de însemnări cu amprenta în sânge care se uscase și o strecură alături de felicitare, expediind-o lui „Billy Noble”, la o adresă poștală din Londra. Apoi se duse la recepție și îl rugă pe portar să i-o trimită cu poșta de noapte.

Tocmai îi achitase portarului și se întorcea din hol, când doi polițiști în uniformă intrară și aruncară o privire înăuntru. La stânga lui McVey se aflau mai multe broșuri turistice. Se duse cât mai natural cu putință către acestea. În acest timp, unul dintre polițiști privi înspre el. McVey îl ignoră

și începu să răsfoiască broșura. În cele din urmă, alese trei dintre acestea și reveni în hol chiar în fața polițiștilor. Se așeză lângă telefon și începu să se uite prin broșuri. Călătorii cu vaporul. Turul Versailles-ului. Turul țării vinurilor. Numără până la șaizeci, apoi își ridică privirile. Polițiștii plecaseră.

După patru minute, Ian Noble sună dintr-o locuință particulară unde el și soția lui se duseseră să ia o cină oficială închinată pensionării unui general al armatei britanice.

— Unde te afli?

— La Paris. Hotelul St.-Jacques. Jack Briggs. San Diego. Vânzare de bijuterii, spuse McVey cu voce monotonă, dându-i locul și numele pe care-l folosise când se cazase.

O mișcare la stânga sa îi atrase privirile. Își modifică poziția și zări trei bărbați la costum care se îndreptau către el. Unul părea să se uite direct la el, ceilalți doi discutau între ei.

— Îți amintești de Mike, nu-i așa? spuse el plin de vervă, desfăcându-și haina, făcând pe vânzătorul american extravertit, ținându-și mâna la câțiva centimetri de pistolul de calibru 38 pe care-l ținea la brâu. Mda, l-am luat cu mine.

— Îl ai pe Osborn.

— Sigur că da.

— Îți face probleme?

— O, Doamne, nu. Cel puțin încă nu.

Cei trei trecură mai departe, intrând în holul care ducea spre ascensor. McVey așteptă până când aceștia intrară și ușa se închise după ei, apoi reveni la telefon și povesti rapid ce se întâmplase, adăugând faptul că tocmai îi trimisese cu poșta de noapte amprenta lunganului de la degetul mare.

— O să o căutăm în baza de date imediat ce sosește, spuse Noble, apoi adăugă că avusese probleme cu atașatul de afaceri francez, care ceruse să afle ce fusese în mintea britanicilor când răpiseră ca în Shanghai un inspector de poliție

parizian grav rănit din camera lui de spital din Lyon.

Şi, mai mult de atât, îl voiau înapoi, cât mai rapid cu putinţă. Noble îi spusese că regreta nespus, că nu îi fusese adus la cunoştinţă acest incident şi că se va ocupa imediat de acest lucru. Apoi schimbă subiectul şi îi spuse că nu aflaseră nimic când încercaseră să găsească pe cineva care experimenta crio-chirurgia avansată în Marea Britanie. Dacă exista o astfel de practică, atunci ea avea loc într-un secret total.

McVey aruncă o privire prin holul hotelului. Nu suporta paranoia. Îl schilodea pe un bărbat şi îl făcea să vadă lucruri care nu existau. Însă trebuia să accepte realitatea că oricine, cu sau fără uniformă, putea lucra pentru această grupare, indiferent cine sau ce erau. Lunganul nu ar fi avut nicio ezitare să-l împuşte chiar acolo, în hol, şi trebuia să presupună că înlocuitorul său va face acelaşi lucru. Sau dacă nu ar fi făcut-o atunci, ar fi raportat mai departe locul în care se afla. Prin faptul că mai întârzia pe acolo îşi forţa norocul fie într-o situaţie, fie în cealaltă.

— McVey, mai eşti acolo?

Reveni la telefon.

— Ce ai găsit despre Klass? întrebă el.

— MI6 nu a descoperit decât un dosar impecabil. Soţie, doi copii. Născut în München. A crescut în Frankfurt. Căpitan în Forţele Aeriene Germane. Recrutat de acolo de către Serviciile Secrete Germane, *Bundesnachrichtendienst,* unde şi-a dezvoltat abilităţile şi şi-a creat reputaţia de expert în amprente. După aceea, s-a dus să lucreze pentru Interpolul care are sediul la Lyon.

— Nu. Nu e bine, reacţionă McVey. Le-a scăpat ceva. Mergi mai în profunzime! Caută oamenii cu care s-a asociat, în afara rutinei sale cotidiene. Stai puţin…

McVey se gândi, străduindu-se să-şi amintească biroul lui Lebrun în ziua în care primiseră

amprenta lui Merriman de la Interpolul din Lyon.

— Mai era cineva care lucra cu Klass: Hal, Hall, Hald… Halder! Halder, cu prenumele Rudolf. Interpolul din Viena. A lucrat cu Klass la amprenta lui Merriman. Uite, Ian, îl cunoști pe Manny Remmer?

— De la Poliția Federală din Germania.

— E un vechi prieten, lucrează în afara sediului în Bad Godesberg. Locuiește într-o zonă numită Rungsdorf. Nu e prea târziu. Contactează-l acasă. Spune-i că eu ți-am zis să-l suni. Spune-i că vrei orice poate găsi atât despre Klass, cât și despre Halder. Dacă există ceva, el o să afle! Poți să ai încredere în el!

— McVey… îi spuse Noble și se simți îngrijorarea în vocea lui. Cred că ai reușit să deschizi o cutie foarte mare cu niște viermi foarte scârboși. Și, sincer îți spun, cred că ar trebui să pleci din Paris cât mai repede!

— Cum? Într-un sicriu sau într-o limuzină?

— Unde te-aș putea găsi în următoarele nouăzeci de minute?

— Nu ai unde. Te contactez eu.

•

Trecuse de ora 21:30 când McVey bătu la ușa de la camera lui Osborn. Osborn deschise ușa cât permitea lanțul și aruncă o privire.

— Sper că-ți place salata de pui.

McVey ținea într-o mână o tavă cu salată de pui în recipiente albe din plastic cu nailon Stretch-Tight lipit la gură, iar în cealaltă abia căra un recipient plin cu cafea și două cești, pe care le cumpărase de la un funcționar iritabil de la cafeneaua hotelului, deoarece încerca să închidă pentru noapte.

Pe la ora zece, cafeaua și salata de pui dispăruseră și Osborn mergea prin cameră cu pași mari, mișcându-și absent degetele de la mâna rănită, în vreme ce McVey stătea cocoșat pe pat,

utilizându-l ca masă de lucru, uitându-se lung la ce scrisese în carnețelul său.

— Albert Merriman ți-a spus că un anume Erwin Scholl – Erwin scris cu E – din Westhampton Beach, New York, l-a plătit să-l omoare pe tatăl tău și pe încă trei indivizi, cândva prin anul 1966.

— Așa este, spuse Osborn.

— Dintre ceilalți trei, unul era din Wyoming, altul în California și celălalt în New Jersey. El a făcut treaba și a fost plătit. Apoi oamenii lui Scholl au încercat să-l omoare.

— Da.

— Asta-i tot ce a spus, numai numele statelor. Fără numele victimelor, fără orașe?

— Numai statele.

McVey se ridică de pe pat și se duse la baie.

— Cu aproape treizeci de ani în urmă, un domn Erwin Scholl îl angajează pe Merriman să facă niște crime plătite. Apoi Scholl dă ordin ca și el să fie omorât. Jocul de-a omorâți-l pe ucigaș. Să se asigure că ceea ce se realizase era ceva stabil, fără aspecte lăsate la întâmplare care ar fi putut răsufla după aceea.

McVey scoase șervețelul de hârtie dintr-un pahar, îl umplu cu apă, apoi reveni în încăpere și se așeză.

— Numai că Merriman a reușit să-i păcălească pe oamenii lui Scholl, și-a înscenat propria moarte și a scăpat. Iar Scholl, presupunând că Merriman era mort, a uitat de el. Asta până când ai apărut dumneata și l-ai angajat pe Jean Packard să-l găsească.

McVey luă o înghițitură de apă, abținându-se să menționeze numele doctorului Klass și Interpolul din Lyon. Osborn nu trebuia să știe mai mult de atât.

— Crezi că Scholl se află în spatele a ceea ce s-a întâmplat în Paris? întrebă Osborn.

— Și la Marsilia, și la Lyon, cu treizeci de ani mai târziu? Încă nu știu cine este domnul Scholl. Poate e mort sau poate nu a existat niciodată.

— Și atunci cine face toate lucrurile astea?

McVey se aplecă peste pat, mai făcu o însemnare în carnețelul lui, apoi îl privi pe Osborn.

— Doctore, când l-ai văzut pentru prima dată pe lungan?

— La râu.

— Nu înainte de asta?

— Nu.

— Gândește-te bine. Poate mai devreme în ziua respectivă, poate cu o zi înainte, sau cu două zile înainte.

— Nu.

— Te-a împușcat din cauză că erai cu Merriman și el nu dorea să lase vreun martor în viață. Asta crezi?

— Ce alt motiv ar fi putut să existe?

— Ei bine, un motiv ar putea fi faptul că s-ar fi putut să fie invers, și că el se afla acolo să te omoare pe dumneata, și nu pe Merriman.

— De ce? De unde să mă cunoască? Și chiar dacă aceasta ar fi fost situația, de ce ar mai fi omorât toată familia lui Merriman după aceea?

Osborn avea dreptate. Se părea că nimeni nu știuse că Merriman era în viață până când Klass îi descoperise amprenta. Apoi acesta fusese redus la tăcere, cel mai probabil, așa cum sugerase Lebrun, pentru a fi împiedicat să vorbească, pentru că ei știau cum era poliția, în momentul în care aveau o amprentă, l-ar fi găsit foarte curând. Klass poate că reușise să întârzie afișarea amprentei, însă nu avea cum să nege existența ei, deoarece mai știau despre ea încă două persoane de la Interpol. Așa că lui Merriman trebuise să i se închidă gura, din cauza a ceea ce ar fi putut spune dacă ar fi fost prins. Și pentru că trecuseră mai mult de douăzeci de ani de când nu mai făcuse parte din afacere, ceea ce ar fi putut spune ar fi fost legat de cum

acționase când încă mai *făcea* parte din afacere. Ceea ce ar fi fost aproape exact în același timp în care fusese plătit de Erwin Scholl. Din acest motiv, Merriman, împreună cu toți ceilalți oameni de care fusese suficient de apropiat încât să le fi făcut mărturisiri, fuseseră lichidați. Pentru a-l împiedica pe el și pe ceilalți să vorbească despre ceea ce făcuse pe vremea când era angajatul lui Scholl sau, în cel mai bun caz, pentru a nu-l implica pe Scholl într-un scenariu cu ucigași plătiți. Asta însemna că ei ori nu știau cine era Osborn, ori le scăpase din vedere faptul că el era urmașul uneia dintre victimele lui Merriman și…

„La naiba!” își spuse McVey în gând. „De ce naiba nu mi-am dat seama până acum? Răspunsul la ceea ce s-a întâmplat nu depinde de Merriman sau de Osborn, ci de cele patru persoane pe care Merriman le-a omorât acum treizeci de ani, printre care și tatăl lui Osborn!”

McVey se ridică foarte agitat.

— Cu ce se ocupa tatăl dumitale?

— Profesia lui?

— Da.

— El… inventa obiecte, spuse Osborn.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Din ce-mi amintesc eu, lucra în ceea ce pe vremea respectivă era un fel de laborator de înaltă tehnologie. El inventa obiecte, apoi construia prototipuri ale obiectelor inventate. În cea mai mare parte cred că aveau legătură cu proiectarea unor instrumente medicale.

— Îți amintești numele companiei?

— Se numea Microtab. Îmi amintesc foarte clar numele companiei din cauză că au trimis o jerbă mare de flori la înmormântarea tatălui meu. Numele companiei era scris pe cartea de vizită, însă nu a venit nicio persoană din partea companiei, spuse Osborn cu vocea spartă.

McVey își dădu seama de intensitatea durerii lui Osborn. Știa că acesta încă putea să vadă

înmormântarea cu ochii minții, ca și cum s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă. Trebuie să fi fost la fel când îl zărise pe Merriman în braserie.

— Microtab era în Boston?

— Nu, Waltham, este un orășel.

McVey își luă pixul și scrise: „Microtab – Waltham, Massachusetts, 1966.

— Ai vreo idee cum își făcea treaba? Lucra singur? Sau în grupuri, se adunau câte patru sau cinci persoane care născoceau chestiile acelea?

— Tata lucra singur. Toată lumea făcea la fel. Angajaților nu li se dădea voie să discute despre obiectul la care lucrau, nici chiar unul cu celălalt. Îmi amintesc că mama discuta acest lucru cu el la un moment dat. Ea zicea că e ridicol ca el să nu poată vorbi cu persoana din biroul alăturat. Mai târziu am presupus că era ceva legat de patentare, sau ceva de genul ăsta.

— Ai vreo idee la ce lucra când a fost omorât?

— Da, zâmbi Osborn. Tocmai îl terminase și-l adusese acasă să mi-l arate. Era mândru de ceea ce realizase și îi plăcea să-mi arate la ce lucra. Deși sunt convins că nu avea voie să facă asta.

— Și ce era?

— Un bisturiu.

— Un bisturiu? Din acelea utilizate în chirurgie? întrebă McVey, simțind cum începe să i se zbârlească părul de pe ceafă.

— Da.

— Îți amintești cum arăta? De ce era acesta diferit de alte bisturie?

— Era turnat. Era făcut dintr-un aliaj special care putea rezista la variații extreme de temperatură, fără să-i altereze în vreun fel tăișul lamei din punct de vedere chirurgical. Era proiectat pentru a fi utilizat în conexiune cu un braț electronic, manevrat de un computer.

Lui McVey nu numai că i se zbârlise părul de pe ceafă, dar simțea ca și cum i-ar fi turnat cineva cuburi de gheață pe șira spinării.

— Oare cineva avea de gând să practice chirurgia la temperaturi extreme, utilizând niște blestemății manevrate prin computer, care să acționeze bisturiul tatălui tău și să facă toată treaba?

— Habar n-am. Nu uitați că în acea vreme computerele erau gigantice, ocupau încăperi întregi, așa că nu știu cât de practic ar fi fost dacă într-adevăr ar fi funcționat.

— Chestia cu temperatura.

— Ce-i cu ea?

— Spuneai ceva de temperaturi extreme. Asta ar însemna cald, sau rece, sau ambele?

— Habar n-am. Însă s-a aplicat deja o activitate experimentală în domeniul energiei laser, care de fapt înseamnă transformarea luminii în căldură. Așa că dacă experimentau niște concepte chirurgicale neexplorate până atunci, presupun că lucrau în direcția opusă.

— Rece.

— Da.

Deodată gheața dispăru, iar McVey simți cum i se încinge sângele în vene. *Acesta* era lucrul care îi tot ținea atenția îndreptată către Osborn. Conexiunea dintre Osborn, Merriman și trupurile decapitate.

71.

Berlin, luni, 10 octombrie, ora 22:15

— *Es ist spät, Uta,* – Este târziu, Uta – spuse tăios Konrad Peiper.

— Îmi cer scuze, *Herr* Peiper. Însă sunt sigură că vă dați seama că nu pot face absolut nimic, răspunse Uta Baur. Sunt convinsă că vor sosi dintr-o clipă în alta.

Îi aruncă o privire doctorului Salettl, care nu-i răspunse. Ea și cu Salettl veniseră cu avionul de la Zürich mai devreme în seara aceea, cu avionul corporației lui Elton Lybarger, și apoi veniseră cu mașina direct aici, pentru a realiza pregătirile finale înainte de sosirea celorlalți. În mod normal, ea ar fi început cu o jumătate de oră în urmă. Oaspeții adunați acolo, în încăperea rezervată de la ultimul etaj al Galeriei Pamplemousse, o galerie cu cinci etaje destinată pentru „*neue Kunst*" – noua artă – de pe strada Kurfürstendamm, nu erau genul de oameni care să fie lăsați să aștepte, mai ales la o oră atât de târzie în noapte. Însă cei doi bărbați care întârziau nu făceau parte dintre aceia pe care alții să-i insulte plecând înainte de sosirea lor, indiferent de numele pe care-l purtau. Mai ales că toată lumea venise aici la invitația acestora.

Uta, îmbrăcată în negru ca întotdeauna, se ridică și traversă încăperea către o masă laterală, pe care odihneau un vas mare din argint plin cu cafea arăbească din boabe proaspăt măcinate, platouri cu tartine asortate și cu dulciuri, și apă îmbuteliată, pe care două tinere delicioase, îmbrăcate în blugi și cu ghete de cowboy aveau grijă să le înlocuiască dacă se consumau.

— Puneți altă cafea în vas, vă rog. Cafeaua asta nu mai este proaspătă, se răsti ea la una dintre ele.

Fata făcu imediat ce i se spuse, ieșind pe ușă și îndreptându-se către bucătăria de serviciu.

— Îi mai aștept doar un sfert de oră, nu mai mult. Și eu sunt ocupat, nu-și dau seama? spuse Hans Dabritz, care își setă cronometrul, își puse mai multe tartine pe o farfurie și apoi se retrase în locul în care stătuse până atunci.

Uta își turnă un pahar cu apă minerală și făcu înconjurul încăperii cu privirile, uitându-se la oaspeții ei, care-și pierduseră răbdarea. Numele lor ar fi putut face parte dintr-un *Who's Who* al Germaniei contemporane. Putea să vadă cu ochii minții descrierea fiecăruia pe scurt.

Mărunt de statură, bărbos, Hans Dabritz, cincizeci de ani. Implicat în activități imobiliare și *powerbroker* politic[21]. Activitățile sale imobiliare includeau complexele masive de apartamente din Kiel, Hamburg, München și Düsseldorf, magazii industriale și clădiri zgârie-nori cu birouri comerciale din Berlin, Frankfurt, Essen, Bremen, Stuttgart și Bonn. Deținea zone întregi din centrul marilor orașe cum erau Bonn, Frankfurt, Berlin și München. Făcea parte din consiliul de directori de la Deutsche Bank din Frankfurt, cea mai mare bancă din Germania. Contribuțiile către politicienii locali erau extinse și continue; îi controla astfel pe majoritatea dintre ei. Era o glumă care circula destul de des, spunându-se că influența cea mai mare în Parlamentul Germaniei, Bundestag, se află în mâinile unuia dintre cei mai mărunți oameni ai Germaniei, în culisele reci și sobre ale politicii germane, Dabritz era privit ca fiind principalul păpușar. Aproape niciodată nu i se întâmpla să nu obțină ceea ce dorea.

Konrad Peiper, treizeci și opt de ani – împreună cu soția sa, Margarete, fuseseră la bordul vaporașului din Zürich cu două nopți în urmă, făcând parte din grupul care sărbătorise revenirea acasă a lui Elton Lybarger – era președintele și directorul executiv al GDG, Goltz Development

Group, cea de-a doua companie comercială ca mărime din Germania. Sub auspiciile sale, se înfiinţase Lewsen International, o companie care acţiona de fapt de la Londra. Cu Lewsen la înaintare, GDG înfiinţase o reţea de cincizeci de companii germane mici şi mijlocii care deveniseră principalele furnizoare ale lui Lewsen International. Între 1981 şi 1990, GDG, prin compania Lewsen, furnizase în secret irakienilor bogaţi, în schimbul a bani gheaţă, substanţe cheie pentru protejarea de războiul chimic şi biologic, dezvoltaseră proiectilele de război şi furnizaseră părţi componente de capacitate nucleară. Faptul că Irakul pierduse cea mai mare parte a produselor furnizate de Lewsen în Operaţiunea Furtuna din Deşert nu era de prea mare importanţă. Peiper stabilise GDG cu fermitate ca furnizor de armament de clasă internaţională.

Margarete Peiper, soţia lui Konrad, douăzeci şi nouă de ani. Micuţă, încântătoare, muncea prea mult. Pe la douăzeci de ani devenise aranjor muzical, producător de discuri şi managerul personal al trei formaţii germane de rock care erau în top. Pe la douăzeci şi cinci de ani, devenise proprietar unic al studioului imens Cinderella, cel mai mare studio de înregistrări din Germania, avea două mărci de discuri şi case în Berlin, Londra şi Los Angeles. În prezent era consilier, acţionar majoritar şi forţa conducătoare din spatele A.E.A., Agenţia pentru Artele Electrice, o organizaţie imensă, internaţională, talentată, care îi reprezenta pe cei mai renumiţi scriitori, cântăreţi, producători şi interpreţi. Cei din interior spuneau că geniul conducător al lui Margarete Peiper era faptul că psihicul ei este conectat în permanenţă la „canalul tinereţii". Criticii îi considerau abilitatea de a rămâne în topul unei audienţe vaste şi în continuă creştere a tinerilor contemporani ca fiind ceva mai degrabă înspăimântător decât extraordinar, din cauză că ceea ce făcea ea se afla la limita precară

dintre strălucirea creativă și manipularea deschisă a voinței. Aceasta era o învinuire pe care o respinsese întotdeauna. Ea susținea în continuare că nu era însuflețită decât de dedicația ei viguroasă, până la sfârșitul vieții, față de oameni și față de artă.

Generalul maior Matthias Noll, pensionat din armată, șaizeci și doi de ani. Un om politic respectat. Un orator strălucit când se adresa maselor. Campion al puternicei mișcări germane pentru pace. Critic fără rezerve al modificărilor constituționale rapide. Foarte respectat de o mare populație de germani în vârstă, care încă sufereau din cauza vinovăției și rușinii generate de Cel de-al Treilea Reich.

Henryk Steiner, patruzeci și trei de ani. Numărul unu în cutremurarea forței de muncă, care nu era chiar atât de liniștită, din noua Germanie. Tatăl a unsprezece copii. Un tip îndesat, extrem de plăcut. Croit după tiparul lui Lech Walesa[22]. Organizator politic dinamic și extraordinar de popular. Deținea susținerea emoțională și fizică a mai multor sute de muncitori din industria automobilelor și de prelucrare a oțelului care luptau pentru supraviețuirea economică în cadrul landurilor din Germania de Est. Fusese condamnat la opt luni de închisoare pentru instigarea la grevă a trei sute de șoferi de camioane, protestând contra autostrăzilor periculoase și reparate de mântuială; la două săptămâni după ce ieșise din închisoare, condusese cinci sute de polițiști din Potsdam, care, din cauza birocrației, nu fuseseră plătiți timp de aproape o lună, într-o grevă de patru ore.

Hilmar Grunel, cincizeci și șapte de ani, șef executiv la HGS Beyer, cea mai mare tipografie de reviste și ziare din Germania. Fost ambasador al Națiunilor Unite și conservator declarat, supraveghea operațiunile cotidiene și controla conținutul editorial al celor unsprezece publicații

majore, dintre care toate aveau o vedere puternică și predominant de dreapta.

Rudolf Kaes, patruzeci și opt de ani. Specialist în afaceri monetare la Institutul de Cercetări Economice din Heidelberg și consilier economic principal al guvernului Kohl. Singurul reprezentant german în consiliul Băncii Centrale a noii Comunități Economice Europene. Susținător viguros al monedei europene unice, perfect conștient de influența dominatoare a mărcii germane pe piața europeană și de cât de mult ar putea o monedă unică bazată pe aceasta să servească la dezvoltarea economiei germane.

Gertrude Biermann (de asemenea oaspete pe vaporașul de pe lac, în Zürich), treizeci și nouă de ani. Părinte unic a doi copii. O forță predominantă în Greens, o mișcare radicală de stânga pentru susținerea păcii, care-și trăgea rădăcinile din încercarea de a menține proiectilele americane Pershing în afara granițelor Germaniei la începutul anilor 1980. Influența pătrunsese profund în conștiința germană, tulburată de orice încercare de a alinia Germania cu Occidentul militarizat.

Se auzi un țârâit și Uta îl văzu pe Salettl ridicând receptorul telefonului de lângă cotul său. Acesta ascultă, apoi închise și își îndreptă privirile către Uta.

— *Ja,* spuse el.

O clipă mai târziu se deschise ușa și intră Von Holden. Trecu scurt în revistă încăperea, apoi se dădu deoparte.

— *Hier sind sie* – Iată-i – spuse Uta către invitați, privind în același timp tăios în direcția ospătărițelor, care părăsiră imediat încăperea printr-o ușă laterală.

O clipă mai târziu, intră un bărbat izbitor de frumos și extrem de bine îmbrăcat în jur de șaptezeci și cinci de ani.

— Dortmund este reținut la Bonn. O să începem fără el, spuse Erwin Scholl în germană, fără să se

adreseze cuiva anume, apoi se așeză alături de Steiner.

Dortmund era Gustav Dortmund, șef al Băncii Centrale a Germaniei, Federal Bundesbank.

Von Holden închise ușa și se îndreptă către masă. Turnă un pahar cu apă minerală, i-l înmână lui Scholl, apoi se dădu mai în spate și se duse să stea în picioare lângă ușă.

Scholl era înalt și subțire, cu smocuri de păr alb, era foarte bronzat și avea ochi foarte albaștri. Vârsta și averea considerabilă nu reușiseră decât să-i adauge și mai multă prestanță la un chip deja dăruit cu o frunte înaltă, un nas aristocratic și bărbia despicată. Avea un aer militar în stilul vechi, care atrăgea atenția chiar din momentul în care-și făcea apariția.

— Prezentarea, te rog, îi spuse el Utei încetișor.

Un amestec ciudat de timiditate căutată și de aroganță totală, Erwin Scholl întruchipa povestea perfectă de succes a americanilor: un neamț emigrant fără o lețcaie, care se ridicase pentru a ajunge stăpânul unui imperiu vast de publicații și care, la rândul său, își asumase rolul de filantrop, organizator de evenimente destinate strângerii de fonduri și prieten intim al președinților, de la Dwight Eisenhower la Bill Clinton. Ca majoritatea celor adunați acolo, și el depindea de masele de oameni pentru averea și influența sa, însă el alesese ca printr-o orchestrare foarte atentă, să le fie complet necunoscut acestora.

— *Bitte* – Vă rog – spuse Uta prin intercom.

În aceeași clipă, în încăpere se făcu întuneric și un perete din fața lor, pe care se aflau picturi abstracte, se desfăcu în trei, apoi se retrase, lăsând vederii un ecran plat, de înaltă definiție, de doi metri și jumătate pe trei metri și jumătate. Imediat apăru o imagine foarte clară. În prim-plan se afla o minge de fotbal. Deodată, apăru un picior în cadru, care trase cu șutul în ea. În aceeași clipă, camera video se îndepărtă, cuprinzând în imagine pajiștile

frumos aranjate de la Anlegeplatz și pe nepoții lui Elton Lybarger, Eric și Edward, care jucau veseli fotbal unul cu celălalt. Apoi camera se mută într-o parte, unde Elton Lybarger stătea în picioare împreună cu Joanna, privindu-i. Deodată, unul dintre băieți trase cu șutul în minge în direcția lui Lybarger, iar acesta îi dădu un șut sănătos, trimițând mingea înapoi către nepoții săi. Apoi se uită la Joanna și zâmbi mândru de el. Joanna îi zâmbi și ea, cu același sentiment de realizare.

Apoi imaginea video se întrerupse și Lybarger apăru în biblioteca lui elegantă. Așezat în fața unui foc zdravăn, îmbrăcat nepretențios, într-un pulover și cu pantaloni largi, acesta explica în detaliu către cineva care nu apărea în imagine despre axa pe care Parisul și Bonnul o creaseră prin realizarea noii Comunități Economice Europene. Documentată și bine articulată, ideea limpede pe care o susținea era că rolul asumat de Marea Britanie, de „superioritate morală detașată”, nu servea decât să mențină Marea Britanie nemulțumită în această ecuație, și că dacă aceasta continua să joace același rol, acest lucru nu ar fi de folos nici Marii Britanii, nici Comunității Europene. Părerea sa era că *trebuia* să existe o apropiere între Bonn și Londra pentru ca această Comunitate să devină o forță economică majoră, așa cum se preconizase. Discursul său se încheie ușor, cu o glumă care nu era de fapt o glumă.

— Desigur, ceea ce voiam să spun de fapt este că ar trebui să existe o apropiere între *Berlin* și Londra, zise el, pentru că, așa cum știe toată lumea, deștepții care fac legile, refuzând să întoarcă timpul înapoi la vremea când Germania era unită, și-au ținut promisiunea de acum patruzeci de ani, când ne-au asigurat că vor reface capitala la Berlin până în anul 2000. Prin aceasta, au făcut ca Berlinul să fie din nou inima Germaniei.

Apoi figura lui Lybarger dispăru și fu înlocuită de altceva. Obiectul din imagine, perpendicular și ușor arcuit, acoperea aproape în întregime înălțimea de doi metri și jumătate a ecranului. Preț de o clipă, nu se petrecu nimic, apoi obiectul respectiv se întoarse, ezită și se deplasă înainte cu hotărâre. Într-o clipă, fiecare își dădu seama ce era: un penis imens, în erecție.

Brusc, unghiul se deplasă către silueta unui alt bărbat care stătea în întuneric, privind. Apoi imaginea se deplasă din nou, iar spectatorii o văzură pe Joanna, dezbrăcată și cu membrele desfăcute, întinsă pe un pat mare, cu mâinile și picioarele prinse de stâlpii de la pat cu legături moi de catifea. Sânii plini se vedeau ca niște pepeni de o parte și de alta a pieptului, picioarele îi erau desfăcute ușor, iar V-ul întunecat unde se întâlneau i se ondula ușor odată cu ritmul inconștient al șoldurilor. Avea buzele umede. Ochii, larg deschiși, erau sticloși și dați pe spate, probabil din cauza anticipării extazului care avea să vină. Era întruchiparea plăcerii și a consimțământului și nu indica nimic care să sugereze că vreunul din aceste lucruri se petrecea împotriva dorinței ei.

Apoi, bărbatul cu penisul se așeză deasupra ei, iar ea îl primi total, plină de dorință. O varietate complexă de unghiuri diferite de filmare înregistraseră autenticitatea actului. Mișcările penisului erau lungi și puternice, eficiente și, totuși, fără grabă, iar Joanna nu reacționa decât cu o plăcere din ce în ce mai mare. Camera de filmat se îndreptă către celălalt bărbat, care stătea mai în spate. Era Von Holden și era complet gol. Își ținea brațele încrucișate la piept și privea cu indiferență.

Apoi camera reveni la pat și în colțul din dreapta al ecranului apăru un cod de timp, care înregistra timpul scurs de la inserarea penisului până la orgasm. La 4:12:04, Joanna experimentă vizibil primul ei orgasm. La 6:00:03, apăru în partea superioară a ecranului un grafic al

encefalogramei, care măsura undele ei cerebrale. Între 6:15:43 și 6:55:03 ea experimentă șapte oscilații separate ale undelor cerebrale excesive. La 6:57:23, mai apăru un grafic al encefalogramei în colțul din stânga sus al ecranului, care reprezenta undele cerebrale ale partenerului ei masculin. Din acel moment și până la 7:02:07, acestea fură normale. În această perioadă, Joanna mai avu încă trei episoade de activitate extremă a undelor cerebrale. La 7:15:22, activitatea cerebrală a bărbatului crescu de trei ori. În acest timp, camera se mută pe chipul Joannei. Aceasta avea ochii dați pe spate și numai albul ochilor i se mai vedea, iar gura îi era deschisă într-un țipăt silențios. La 7:19:19, bărbatul experimentă un orgasm total. La 7:22:20, Von Holden păși în față, intrând în imagine și îl escortă pe bărbat afară din încăpere. În timp ce plecau, două camere de filmat se fixară simultan asupra bărbatului care participase la actul sexual împreună cu Joanna, dovedind fără umbră de îndoială că bărbatul care fusese în pat era același cu cel care părăsea încăperea. Nu era nicio îndoială cine era acesta și faptul că el îndeplinise complet și până la capăt actul sexual. Era Elton Lybarger.

•

— *Eindrucksvoll*!

— Impresionant! – rosti Hans Dabritz în vreme ce se aprinseră luminile, iar triunghiul cu picturi abstracte alunecă la locul său, acoperind ecranul.

— Numai că noi nu o să arătăm un film, nu-i așa, *Herr* Dabritz? spuse tăios Erwin Scholl și privirea lui se îndreptă brusc înspre Salettl. Va fi capabil să realizeze ceea ce dorim, doctore?

— Aș dori să am mai mult timp. Însă este remarcabil, așa cum am văzut cu toții.

În orice altă încăpere din lume, remarca lui Salettl ar fi dat naștere la râsete, însă nu și aici. Aceștia nu erau oameni glumeți. Tocmai fuseseră

martorii unui studiu clinic, pe baza căruia urmau să ia o hotărâre. Nimic altceva.

— Doctore, te-am întrebat dacă va fi gata să facă ceea ce trebuie. Da sau nu? întrebă Scholl, iar privirea lui ca un cuțit îl despică în două pe Salettl.

— Da, va fi.

— Fără baston! Și fără o altă persoană care să-l ajute să meargă! insistă Scholl.

— Fără. Fără baston. Fără o altă persoană care să-l ajute să meargă.

— *Danke,* spuse Scholl cu dispreț. Se ridică în picioare și își îndreptă privirile către Uta.

— Nu am nicio rezervă.

Acestea fiind spuse, Von Holden deschise ușa și ieșiră afară.

72.

Scholl evită ascensorul și coborî pe jos cele patru etaje ale galeriei, cu Von Holden alături. Când ajunseră în stradă, Von Holden deschise ușa și pășiră amândoi în aerul răcoros. Un șofer în uniformă deschise portiera unui Mercedes închis la culoare. Scholl urcă primul, apoi Von Holden.

— Mergi în Savignyplatz, spuse Scholl când porni mașina. Să conduci încet, mai spuse el când Mercedesul intră într-o piață mărginită de copaci și se deplasă foarte încet, abia târându-se, de-a lungul unei străzi pline de restaurante și de baruri.

Scholl se aplecă în față uitându-se în afară, privind oamenii de pe stradă, cum mergeau și cum vorbeau unii cu alții, examinându-le fețele, gesturile. Intensitatea cu care făcea acest lucru dădea impresia că se uita la ceva nou, ce nu mai văzuse niciodată în viața lui.

— Mergi pe Kantstrasse!

Șoferul viră pe o stradă cu cluburi de noapte stridente și cafenele zgomotoase.

— Trage pe dreapta, te rog, spuse Scholl în cele din urmă.

Chiar dacă fusese politicos, modul său de adresare era scurt și concis, ca și cum ar fi dat ordine în armată.

Puțin mai jos pe stradă, șoferul găsi un loc în colț și opri mașina. Scholl se lăsă pe spate, își îndoi mâinile sub bărbie și privi aglomerarea de tineri berlinezi care mergeau pe acolo fără oprire, prin lumina colorată a neoanelor din lumea lor gălăgioasă de artă pop. Din spatele ferestrelor cufundate în întuneric, părea un *voyeur* care se bucura de plăcerile lumii pe care o privea, dar care se menținea la distanță de ea.

Von Holden se întrebă ce era cu acesta. Își dăduse seama că-l preocupa ceva încă din

momentul în care-l luase de la Aeroportul Tegel și îl dusese la galerie. Credea că știa despre ce era vorba, însă Scholl nu spusese nimic, iar Von Holden se gândi că orice ar fi fost, trecuse deja.

Însă nu se putea lăuda nimeni că-l putea citi pe Scholl. Era o enigmă ascunsă în spatele unei măști de o aroganță inflexibilă. Avea un temperament pe care nu părea să și-l poată corecta sau cu care nu dorea să se confrunte, pentru că-l ajutase să devină ceea ce era. Nu era ceva neobișnuit pentru el să-și pună oamenii la treabă optsprezece ore pe zi timp de mai multe săptămâni, și apoi fie să-i critice pentru că nu munciseră mai mult, fie să-i recompenseze, oferindu-le o vacanță de lux în celălalt capăt al pământului. Nu o dată se întâmplase ca el să plece din încăpere înainte de sfârșitul unor negocieri sensibile legate de activitatea sa și să dispară, ducându-se singur la vreun muzeu, sau chiar la un film, pentru ca apoi să revină după câteva ore. Iar când revenea, se aștepta ca problema să fie rezolvată în favoarea sa. De obicei așa se întâmpla, pentru că ambele părți știau că-și concedia toată echipa de negocieri dacă nu obținea ce voia. Dacă se întâmpla acest lucru, alt personal era adus, iar negocierile reîncepeau de la zero, proces care îl costau pe Scholl și pe oponentul său o avere în ceea ce privea taxele legale. Diferența era că Scholl își permitea.

În ambele cazuri, era ceva mai mult decât să rezolve pur și simplu ceea ce trebuia rezolvat, era un mecanism de control, afișarea ostentativă a unui orgoliu imens. Iar Scholl nu numai că știa acest lucru, el se delecta cu așa ceva.

Von Holden fusese timp de opt ani *Leiter der Sicherheit* – șeful securității – pentru operațiunile generale ale lui Scholl din Europa – două tipografii în Spania, patru posturi de televiziune, dintre care trei în Germania și unul în Franța, și GDG, Grupul de Dezvoltare Goltz, din Düsseldorf, al cărui președinte era Konrad Peiper. El se ocupase cu

angajarea personalului de securitate și cu supravegherea antrenării acestora.

Responsabilitățile lui Von Holden nu se opreau însă aici. Scholl mai avea și alte investiții, mai întunecate și cu rază mare de acțiune, iar siguranța acestora făcea parte tot din atribuțiile lui Von Holden. De exemplu, situația din Zürich. Curtea pe care i-o făcuse Joannei nu fusese decât un caz de manipulare care necesita pricepere și delicatețe. Salettl considera că Elton Lybarger era capabil de recuperare completă: emoțională, psihologică și fizică. Însă își exprimase de timpuriu temerile că, neexistând nicio femeie în viața lui Lybarger, când va sosi vremea să-i testeze acestuia capacitatea reproductivă, o femeie cu care nu era familiarizat l-ar fi putut face să se simtă inconfortabil și el ar fi putut refuza actul sexual sau l-ar fi îndeplinit cu rigiditate. Însă o femeie care-i fusese fizioterapeut pe o perioadă îndelungată de timp și care-l însoțise tocmai până în Elveția ca să aibă grijă de el era o persoană în care el avea încredere și cu care se simțea confortabil. Ar fi familiarizat cu atingerea ei, chiar și cu mirosul ei. Și deși era posibil să nu se fi gândit niciodată la ea din punct de vedere sexual, i s-ar administra un puternic stimulent sexual în momentul în care va fi pus în situația de a face sex cu ea. Excitat la maximum, deși nu total conștient de circumstanțe, va simți instinctiv nota de familiar și astfel se va relaxa și va trece la acțiune. Și așa o alesese pe Joanna. Departe de casă, fără familie și fără să fie extraordinar de atractivă, ea ar fi fost vulnerabilă din punct de vedere fizic și emoțional la seducția unui surogat, o seducție al cărei unic scop ar fi fost să o pregătească pentru copulația cu Elton Lybarger. Necesitatea surogatului fusese ideea calculată a lui Salettl și el îi propusese acest lucru lui Scholl, care i-o dăduse în primire celui care îi era *Leiter der Sicherheit.* Participarea personală a lui Von Holden nu numai că i-ar fi garantat lui Lybarger siguranța

și intimitatea, însă ar fi dovedit și mai mult cât era el de dedicat față de Organizație.

Pe partea cealaltă a străzii, un ceas digital cu neon, așezat deasupra intrării la o discotecă, arăta ora 22:55. Unsprezece fără cinci. Se aflau acolo de o jumătate de oră, iar Scholl continua să stea cufundat în tăcere, absorbit de grupurile de tineri care umpleau strada.

— Masele, spuse el încetișor. Masele.

Von Holden nu era sigur dacă Scholl i se adresase lui sau nu.

— Îmi cer scuze, domnule. Nu am auzit ce ați spus.

Scholl își întoarse capul și privirea lui o întâlni pe cea a lui Von Holden.

— *Herr* Oven este mort. Ce i s-a întâmplat?

Von Holden avusese dreptate de la bun început. Eșecul lui Bernhard Oven de la Paris îl preocupase pe Scholl în tot acest timp, însă abia în acel moment se hotărâse să discute despre asta.

— Sunt nevoit să spun că a făcut o eroare de judecată, spuse Von Holden.

Deodată, Scholl se aplecă în față și îi spuse șoferului să pornească, apoi se întoarse spre Von Holden.

— Nu am avut probleme pentru multă vreme, până când Albert Merriman a ieșit la suprafață. Faptul că el și elementele din jurul său au fost eliminate atât de rapid și de eficient nu dovedește decât că sistemul nostru continuă să funcționeze așa cum a fost proiectat. Acum Oven a fost ucis. Acesta a fost întotdeauna un risc pe care și l-a asumat în profesia lui, însă problema este ceea ce implică acest lucru, adică faptul că sistemul nostru s-ar putea să nu fie chiar atât de eficient cum îl consideram noi.

— *Herr* Oven lucra singur și acționa conform informațiilor care îi erau furnizate. Situația este acum sub control în sectorul din Paris, spuse Von Holden.

— Oven a fost antrenat de tine, nu de sectorul din Paris! îi aruncă Scholl nervos.

Făcea ceea ce făcuse dintotdeauna, luase lucrurile la modul personal. Bernhard Oven lucrase pentru Von Holden, prin urmare eșecul lui îi aparținea lui Von Holden.

— Ești conștient de faptul că i-am dat Utei semnalul de începere.

— Da, domnule.

— Atunci îți dai seama și de faptul că mecanismele pentru noaptea de vineri au început deja să fie puse în mișcare. Să le oprim acum ar fi dificil și jenant.

Privirea lui Scholl îl pătrunse pe Von Holden în același fel în care mai devreme îl pătrunsese pe Salettl.

— Sunt sigur că înțelegi.

— Înțeleg…

Von Holden se lăsă pe spate. Avea o noapte lungă în fața sa. Tocmai i se ordonase să se ducă la Paris.

73.

O boare umedă dădea târcoale prin jur și începuse să se lase ceața. Farurile gălbui de la puținele mașini care mai treceau pe stradă croiau cărări parcă ireale în drumul lor pe Bulevardul St.-Jacques, pe lângă cabina telefonică.

— *Oy,* McVey! răspunse Benny Grossman, iar vocea lui străbătu cei aproape cinci mii de kilometri de fibră optică subacvatică exact ca un soare luminos. Marți la prânz, ora douăsprezece și un sfert la Paris însemna luni seara, ora șapte și un sfert la New York, iar Benny tocmai se reîntorsese la birou pentru a-și verifica mesajele după o zi lungă petrecută la tribunal.

McVey putea zări hotelul jos, în vale, prin burniță și printre copacii care separau strada cu două benzi. Nu se încumetase să sune din cameră și nu voia să riște să sune din holul hotelului, în cazul în care poliția avea să revină.

— Benny, știu, te scot din minți…

— Stai liniștit, McVey! râse Benny.

Benny întotdeauna râdea.

— Să-mi trimiți prima de Crăciun în bancnote de câte o sută. Hai, spune, scoate-mă din minți!

McVey aruncă o privire pe stradă și simți atingerea reconfortantă a pistolului de calibru 38 de sub haină, apoi se uită din nou pe însemnările sale.

— Benny! 1966, Westhampton Beach. Un tip pe nume Erwin Scholl, cine este? Mai este în viață? Dacă da, unde este? De asemenea, 1966 – pe la începutul anului, primăvara, sau chiar toamna târziu prin 1965, trei crime nerezolvate, treabă de profesioniști. În statele…

McVey se opri și își verifică însemnările:

— Wyoming, California, New Jersey.

— O nimica toată, boobalah! Și în vreme ce mă ocup de asta, ce-ar fi să-l găsesc naibii și pe adevăratul ucigaș al lui Kennedy?

— Benny, dacă n-aș fi avut nevoie de asta… spuse McVey și aruncă o privire înspre hotel.

Osborn era în hotel la adăpost, cu pistolul Cz al lunganului, la fel ca prima dată, și cu aceleași indicații să nu răspundă la telefon și să nu deschidă ușa nimănui în afară de el. Aceasta era genul de treabă care lui McVey îi displăcea extrem de tare, să fie în pericol fără să aibă nicio idee de unde ar putea veni acesta sau cum ar putea să arate. Își petrecuse cea mai mare parte din ultimii săi ani punând informațiile cap la cap și adunând dovezi după ce traficanții de droguri își încheiau tranzacțiile. În cea mai mare parte a timpului era în siguranță, pentru că oamenii care erau morți de obicei nu mai încercau să te omoare.

— Benny, reveni McVey la telefon, victimele au lucrat probabil într-un domeniu de genul înaltă tehnologie. Inventatori, proiectanți de instrumente de precizie, poate oameni de știință, chiar și profesori de facultate. Cineva care experimenta cu temperaturi extrem de scăzute, adică o sută, două, până la trei sute de grade sub zero. Sau poate invers: cineva care experimenta cu temperaturi înalte. Cine erau aceștia? La ce lucrau când au fost uciși? Și acum ultima chestiune: Corporația Microtab, din Waltham, Massachusetts, 1966. Încă mai există? Dacă da, cine este la conducere, cine deține majoritatea acțiunilor? Dacă nu, ce s-a întâmplat cu ei și cine era proprietarul ei în 1966?

— McVey, dar ce sunt eu, Wall Street[23]? IRS[24]? Departamentul de Persoane Dispărute? Apeși pe butonul unui computer și imediat îți apar răspunsurile? Când naiba vrei să-ți dau informațiile astea, de Anul Nou în 1995?

— Te sun mâine dimineață.

— Cum?!

— Benny, este foarte, foarte important. Dacă nu găsești nimic, dacă ai nevoie de ajutor, sună-l pe Fred Hanley de la FBI în Los Angeles. Spune-i că e pentru mine, că eu am cerut ajutor.

McVey făcu o pauză.

— Încă ceva, spuse apoi. Dacă nu auzi nimic de la mine până mâine la prânz, sună-l pe Ian Noble la Scotland Yard și spune-i lui tot ce ai aflat!

— McVey… spuse Benny Grossman, iar din voce îi dispăru explozia de iritare. Ai probleme?

— O grămadă!

— O *grămadă*? Asta ce naiba înseamnă?

— Hei, Benny, îți rămân dator…

•

Osborn stătea la fereastra cufundată în întuneric și se uita la strada de dedesubt. Ceața era groasă, iar traficul aproape inexistent. Pe trotuare nu era niciun pieton. Oamenii erau pe la casele lor și dormeau, așteptând ziua de joi. Apoi văzu o siluetă care trecu pe sub un felinar și care traversă bulevardul spre hotel. Se gândi că era McVey, dar nu era sigur. Trase draperia înapoi la fereastră, se așeză și aprinse o veioză micuță de lângă pat, luminând pistolul Cz de calibrul 22 al lui Bernhard Oven. Se simțea ca și cum s-ar fi ascuns așa de o jumătate de secol, și totuși abia trecuseră opt zile de când ridicase privirile și îl zărise pentru prima dată pe Albert Merriman, stând la o masă în fața lui în Braseria Stella.

Câte persoane muriseră în opt zile? Zece, douăsprezece? Mai multe. Dacă nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Vera și nu ar fi venit la Paris, toți acei oameni ar fi fost încă în viață. Oare era vina lui? Nu exista niciun răspuns, pentru că nu era o întrebare rezonabilă. O *întâlnise* pe Vera și *venise* la Paris și nimic nu mai putea schimba tot ce se întâmplase de atunci încoace.

Pe parcursul ultimelor ore, cât timp McVey fusese plecat, încercase să nu se gândească la Vera. Însă în momentele în care se gândea totuși la ea,

trebuia să-și spună de fiecare dată că ea era bine, că inspectorii care o duseseră la bunica ei de la Calais erau polițiști buni și de încredere, și nu tentaculele corupte ale chestiei care se petrecea acum.

Violența îl izbise încă de la o vârstă timpurie și efectele acesteia îl întovărășiseră încă de atunci. Coșmarurile pe care le avusese după ce Merriman fusese împușcat, căderea nervoasă și emoțională oribilă care-l doborâse la podeaua încăperii de la mansardă în brațele Verei fuseseră ceva mai mult decât o încercare disperată de a se răzvrăti față de un adevăr diavolesc: faptul că moartea lui Albert Merriman nu rezolvase nimic. Oribilul ucigaș, cu fața brăzdată de cicatrice, pe care-l urmărise încă din copilărie, fusese înlocuit pur și simplu cu un nume și prea puțin altceva. Prin faptul că părăsise clădirea în care locuia Vera – când ieșise din ascunzătoare, riscând să se întâlnească cu lunganul și cu poliția din Paris, existând și posibilitatea ca McVey, odată ajunși față în față, să-l aresteze pe loc – el recunoștea faptul că nu se mai putea descurca singur. Nu venise la McVey pentru iertare, ci pentru ajutor.

Un ciocănit în ușă îl făcu să tresară ca la zgomotul unei împușcături. Capul i se răsuci brusc într-o parte, cu bărbia în sus, ca și cum ar fi fost prins undeva cu pantalonii pe vine. Se uită lung la ușă, nefiind sigur dacă nu cumva îi juca mintea vreo festă. Ciocănitul se auzi din nou.

Dacă ar fi fost McVey, acesta ar fi spus ceva sau ar fi descuiat cu cheia. Degetele lui Osborn se încleștară pe pistol în momentul în care mânerul începu să se răsucească. Ușa se împinse numai atât cât persoana care era pe partea cealaltă să se asigure dacă era încuiată, căci renunță imediat după aceea.

Traversă camera și se lipi de perete, chiar lângă ușă. Își simțea sudoarea cum i se adună în palma

cu care strângea pistolul. Ce urma să se întâmple depindea de cine se afla pe coridor.

— Îmi pare rău, dragă. Ai greșit camera! îl auzi pe McVey adresându-se zgomotos din spatele ușii.

O voce de femeie îi răspunse ceva șfichiuitor în franceză.

— Ai greșit camera, scumpo! Crede-mă! Încearcă mai sus – poate ai greșit etajul!

Răspunsul în franceză veni prompt, nervos și plin de indignare. Apoi se auzi zgomotul cheii în broască. Ușa se deschise și McVey intră în cameră. Ținea la braț o brunetă, iar din buzunarul de la haină îi ieșea un ziar făcut sul.

— Dacă vrei să intri, poți să intri, îi spuse el fetei, apoi se uită la Osborn. Încuie ușa!

Osborn închise ușa, o încuie, apoi trase și lanțul.

— Bine, dragă, ai intrat. Și acum ce facem? o întrebă McVey pe fată, care se oprise în mijlocul camerei, cu o mână în șold.

Privirile acesteia se îndreptară către Osborn. Avea în jur de douăzeci de ani, un metru cincizeci și opt, un metru șaizeci înălțime, și nu era speriată câtuși de puțin. Purta o bluză de mătase strânsă pe corp și o fustă neagră foarte scurtă, cu ciorapi din plasă și pantofi cu tocuri înalte.

— *Fucky, fucky,* spuse ea într-o engleză aproximativă, apoi zâmbi seducător, mutându-și privirile dinspre Osborn spre McVey.

— Vrei să te culci cu amândoi. Așa este?

— Sigur, de ce nu? spuse ea și zâmbi, iar engleza îi deveni din ce în ce mai bună.

— Cine te-a trimis?

— Sunt un pariu.

— Ce fel de pariu?

— Recepționerul de noapte a spus că voi sunteți homosexuali. Băiatul cu bagajele a spus că nu.

— Și te-au trimis pe tine să vezi care e treaba, râse McVey.

— *Oui,* spuse ea și scoase mai multe sute de franci din sutien pentru a dovedi cele spuse.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Osborn.

— Ei bine, de fapt ne-am distrat pe socoteala lor, scumpo. Băiatul cu bagajele are dreptate, spuse McVey zâmbind, apoi se uită la Osborn. Vrei să te culci tu primul cu ea?

— Cum?! sări Osborn.

— De ce nu, doar a fost deja plătită pentru asta, spuse McVey, apoi zâmbi către fată. Scoate-ți hainele!

— Sigur, spuse ea.

Era serioasă și se pricepea. Îi privi în ochi tot timpul. Întâi pe unul, apoi pe celălalt, și apoi din nou pe fiecare, ca și cum fiecare piesă de îmbrăcăminte care cădea de pe ea ar fi fost un spectacol special numai pentru unul dintre ei. Și încet, fără grabă, scoase tot ce avea pe ea.

Osborn o privi cu gura căscată. Doar McVey nu avea de gând chiar s-o facă? Așa, pur și simplu, și cu el de față? Mai auzise el povești despre ce făcuseră polițiștii în anumite situații, toată lumea auzise. Dar cine putea crede așa ceva, ca să nu mai pomenească de faptul că ar fi participat direct la un asemenea eveniment?

McVey îi aruncă o privire.

— Mă duc eu primul, da? întrebă el și zâmbi. Nu te deranjează dacă ne ducem la baie, nu-i așa, doctore?

— N-aveți decât, spuse Osborn, privind lung la el.

McVey deschise ușa de la baie și fata intră. McVey se duse după ea și închise ușa. După o secundă, Osborn auzi fata scoțând un țipăt scurt și apoi o bufnitură puternică în ușă. Apoi ușa se deschise și McVey ieși complet îmbrăcat. Osborn nu mai înțelegea nimic.

— A venit până aici ca să ne vadă. Pe mine m-a văzut pe hol și era tot ce-i trebuia, spuse McVey scoțând ziarul din buzunarul de la haină și întinzându-i-l, apoi se aplecă și adună toate hainele fetei de pe jos.

Osborn deschise ziarul. Nici măcar nu văzu ce ziar era. Doar titlul cu litere mari în franceză: DETECTIV DE LA HOLLYWOOD CĂUTAT ÎN LEGĂTURĂ CU ÎMPUȘCĂTURILE DIN LA COUPOLE! Sub acesta, scris cu caractere mai mici: „În legătură cu doctorul american căutat pentru uciderea lui Merriman!” Osborn mai văzu o dată aceeași fotografie pe care i-o făcuseră la poliția din Paris, care fusese tipărită cu ceva timp în urmă în *Le Figaro,* iar alături de aceasta era fotografia zâmbitoare a lui McVey, făcută cu vreo doi-trei ani în urmă.

— Au luat asta din *L.A. Times Magazine.* Dădusem un interviu referitor la viața de zi cu zi a unui polițist de la Omucideri. Au vrut ceva scăpărător și au obținut ceva plictisitor. Însă au publicat totuși articolul.

McVey puse hainele într-un sac de rufe pentru trimis la curățătoria hotelului și apoi descuie ușa. Verifică prudent coridorul, apoi puse sacul la ușă.

— De unde au știut asta? Cum de-au reușit să afle? întrebă Osborn, căruia nu-i venea încă să creadă.

McVey închise ușa și o încuie din nou.

— Știau cine era omul lor și faptul că acesta îl urmărea pe unul dintre noi. Știau că eu am lucrat cu Lebrun. Nu au trebuit decât să trimită pe cineva la restaurant cu câteva poze și să întrebe: „Ăștia sunt indivizii?” Nu e chiar așa de greu. De aceea au trimis fata. Au vrut să se asigure că-i au chiar pe Mutt și Jeff[25] înainte să trimită artileria grea. Ea probabil spera că o să poată să arunce o privire, apoi să inventeze ceva și s-o șteargă. Însă e evident că era pregătită să facă orice trebuia dacă nu-i mergea așa.

Osborn privi dincolo de McVey înspre ușa închisă de la baie.

— Ce i-ai făcut?

— M-am gândit că nu ar fi fost o idee prea bună s-o las să coboare scările imediat, spuse McVey

ridicând din umeri.

Osborn îi dădu ziarul lui McVey și deschise ușa de la baie. Fata era așezată pe toaletă, goală-goluță, și avea mâinile prinse cu cătușe de o țeavă de pe peretele de lângă ea. Avea un căluș în gură, iar ochii păreau gata să-i iasă din orbite de mânie. Fără să spună o vorbă, Osborn închise ușa.

— E o tipă sensibilă, spuse McVey, cu umbra unui zâmbet pe față. Indiferent cine o s-o găsească aici, ea o să facă mare tam-tam pentru hainele ei înainte să dea voie cuiva să pună mâna pe telefon. Să sperăm că întârzierea asta o să mai adauge câteva secunde la durata vieții noastre care este din ce în ce mai redusă.

74.

Zece secunde mai târziu, McVey și Osborn se strecurară cu grijă pe hol și închiseră ușa în spatele lor. Amândoi aveau pistoalele în mână, dar nu era nevoie de ele – coridorul era gol.

După câte-și dădeau ei seama, cei care trimiseseră fata la ei stăteau probabil jos și o așteptau. Asta însemna că indivizii respectivi numai suspectaseră că ei erau cei pe care-i căutau, și că nu erau siguri. De asemenea, îi dădeau timp fetei să acționeze. Ea era o profesionistă și, dacă trebuia să facă sex cu suspecții, ar fi făcut-o. Însă McVey știa că aceștia nu-i acordaseră totuși prea mult timp.

Interiorul coridoarelor din hotelul St.-Jacques erau vopsite în cenușiu și aveau covoarele de culoare roșu închis. Scările de incendiu se găseau la capătul fiecărui coridor și încă un set se afla în apropierea centrului clădirii, înconjurând corpul ascensorului. McVey alese scările din capăt, mai îndepărtate de ascensor. Dacă se întâmpla ceva, nu voia să fie prinși la mijloc.

Le luă patru minute și jumătate să ajungă la subsol, să treacă prin ușa de serviciu și s-o ia pe o alee dosnică înspre stradă. Cotiră la dreapta, apoi merseră prin ceața densă pe Bulevardul St.-Jacques. Era ora 2:15 dimineața, marți, 11 octombrie.

•

La ora 2:42, telefonul roșu de lângă patul lui Ian Noble sună de două ori, apoi se opri, continuând cu semnalul luminos. Atent să nu o deranjeze pe soția sa, care suferea de dureri artritice și dormea foarte prost, acesta se strecură jos din pat și ieși pe ușa neagră din lemn de nuc care separa dormitorul de biroul lui personal. O clipă mai târziu, ridică receptorul de la celălalt telefon.

— Da.
— Aici McVey.
— Astea nouăzeci de minute au fost al naibii de lungi. Unde naiba ești?
— Pe străzile Parisului.
— Osborn este încă cu tine?
— Suntem ca niște frați siamezi.
Noble apăsă un buton de sub blatul biroului, care scoase la vedere harta văzută din avion a Marii Britanii. Mai apăsă o dată pe buton și apăru un meniu codificat. Mai apăsă o dată și Noble avu în față harta detaliată a Parisului și a împrejurimilor sale.
— Puteți să vă duceți în afara orașului?
— Unde?
Noble se uită din nou pe hartă.
— Cam la douăzeci și cinci de kilometri la est de autostrada N3 este un oraș care se numește Meaux. Chiar înainte de a ajunge în oraș se află un aeroport micuț. Căutați un avion civil, un Cessna, cu numărul ST95. Ar trebui să fie acolo, dacă vremea permite acest lucru, între orele opt și nouă. Pilotul va aștepta până la ora zece. Dacă-l pierdeți, căutați-l din nou, la aceeași oră, în ziua următoare.
— *Gracias, amigo,* spuse McVey și închise telefonul.
Se aflau pe un coridor lângă una din intrările dintr-o gară, Gare de Lyon, de pe Bulevardul Diderot, chiar la nord de Sena, în partea de nord-vest a orașului.
— Ei bine? întrebă Osborn, așteptând să-i spună ceva.
— Ce părere ai să dormim puțin? întrebă McVey.
După un sfert de oră, Osborn își lăsă capul pe spate și examină locul în care aveau să doarmă, o placă de piatră adăpostită sub Podul Austerlitz, care trecea peste Quai Henri IV, cu vedere în întregime spre Sena.

— O să ne alăturăm celor fără căpătâi timp de câteva ore, spuse McVey și își ridică gulerul în întuneric, apoi se așeză pe o parte.

Și Osborn ar fi trebuit să se culce, dar nu o făcu. McVey se ridică puțin și-l văzu cum stătea sprijinit de bucata de granit, stând în fund, cu picioarele desfăcute în fața lui, uitându-se la apă, ca și cum tocmai ar fi fost azvârlit în iad și i s-ar fi spus să rămână acolo pe vecie.

— Doctore, îi spuse McVey încetișor, e mai bine aici decât la morgă.

•

Avionul Learjet al lui Von Holden ateriza pe un aeroport particular la vreo treizeci de kilometri la nord de Paris, la ora 2:50. La ora 2:37, i se transmise prin radio că persoanele țintă fuseseră identificate de către sectorul din Paris și că acestea plecaseră din hotelul St.-Jacques pe la ora 2:10. Din acel moment nu mai fuseseră văzuți. Mai multe informații vor fi transmise în momentul în care vor fi disponibile.

Organizația avea ochi și urechi pe străzile, la secțiile de poliție, sindicatele, spitalele, ambasadele și pensiunile din douăsprezece orașe mari din Europa și din încă șase din restul lumii. Prin acești informatori fuseseră găsiți Albert Merriman, Agnes Demblon, soția lui Merriman și Vera Monneray. Și prin aceștia îi vor găsi și pe Osborn și McVey. Întrebarea care se punea era doar *când.*

Pe la ora 3:10, Von Holden stătea pe bancheta din spate a unui BMW albastru închis, îndreptându-se spre Paris pe autostrada N2, intrând pe la Aubervilliers. Era ca un ofițer comandant care aștepta cu nerăbdare să afle vești de la generalii săi de pe teren.

Ca să-l poată ucide pe Bernhard Oven, acest McVey, acest polițist american trebuia să fi fost ori foarte norocos, ori foarte bun, ori ambele. Faptul că le scăpase printre degete exact când fusese

descoperit însemna același lucru. Nu-i plăcea acest lucru. Sectorul din Paris era de rangul întâi, foarte apreciat și foarte disciplinat, iar Bernhard Oven făcuse parte întotdeauna dintre cei mai buni. Iar Von Holden știa prea bine acest lucru. Deși fusese mai tânăr decât Oven cu mai mulți ani, fusese superiorul acestuia, atât în Armata Sovietică, cât și, mai târziu, în Stasi, poliția secretă a Germaniei de Est, în anii dinaintea reunificării și a dizolvării acesteia.

Cariera lui Von Holden începuse devreme. La optsprezece ani plecase din Argentina, unde copilărise, și se dusese la Moscova să-și încheie ultimii ani de școală. Imediat după aceea începuse pregătirea oficială sub directivele KGB din Leningrad. După cincisprezece luni, ajunsese comandant de companie în Armata Sovietică, cu misiunea de a proteja Ambasada Sovietică din Viena în cadrul Armatei a Patra de Tancuri pentru Pază. Acolo devenise el ofițer al unităților speciale de recunoaștere Spetsnaz, pregătite pentru sabotaj și terorism. Tot acolo îl întâlnise și pe Bernhard Oven, unul dintre cei șase locotenenți de sub comanda sa de la Paza a patra.

După doi ani, Von Holden fusese lăsat la vatră în mod oficial de către Armata Sovietică și devenise director adjunct la Administrația Sportivă a Germaniei de Est, care avea ca scop supravegherea antrenamentului atleților de elită ai Germaniei de Est de la Facultatea de Educație Fizică din Leipzig; printre aceștia fuseseră și Eric și Edward Kleist, nepoții lui Elton Lybarger.

La Leipzig, Von Holden devenise și un „angajat neoficial” al Ministerului Securității de Stat, adică Stasi. Pe baza pregătirii sale ca soldat Spetsnaz, îi antrenase pe recruți în operațiuni clandestine contra cetățenilor Germaniei de Est și realizase adevărați „specialiști” în arta terorismului sau a asasinării. În acel moment îl solicitase pe Bernhard Oven de la Armata a Patra de Tancuri pentru Pază.

Aprecierea lui Von Holden pentru talentul acestuia nu a trecut fără a fi recompensată. În mai puțin de un an și jumătate, Oven devenise unul dintre oamenii de frunte din Stasi la lucrul pe teren și cel mai bun ucigaș.

Von Holden păstra foarte bine în minte amintirea unei după-amiezi din Argentina, când avea șase ani și îi fusese hotărâtă întreaga lui carieră. Se dusese să călărească împreună cu partenerul de afaceri al tatălui său, iar în timpul plimbării, bărbatul respectiv îl întrebase ce voia să se facă atunci când va fi mare. Aceasta era o întrebare destul de obișnuită pentru un copil, pusă de către un om mare. Răspunsul său, însă, fusese neobișnuit, la fel și ce făcuse după aceea.

— Să lucrez pentru dumneavoastră, bineînțeles! răspunsese tânărul Pascal cu fața luminoasă și dăduse pinteni calului, luându-se la întrecere prin întinderea pampasului.

Îl lăsase singur pe bărbatul acela, călare pe calul său, privind cum silueta mărunțică, cu gesturi sigure și cu tupeul deja conturat, își mâna calul său mare în susul și în josul terenului, pentru ca apoi, cu un salt în aer, să sară peste o porțiune de vegetație mai înaltă și să dispară din vedere. În acea clipă, lui Von Holden îi fusese hotărât viitorul. Bărbatul care îi pusese întrebarea, partenerul său de călărie din acea după-amiază, fusese Erwin Scholl.

75.

Zgomotul uşor al roţilor pe şine care venea de dedesubt era odihnitor, iar Osborn se lăsă pe spate, moțăind. Dacă dormise vreun pic în timpul celor două ore pe care le petrecuseră înghesuiți sub Podul Austerlitz, el unul nu-și amintea. Nu știa decât că era foarte obosit și că se simțea foarte murdar. În fața lui, McVey se sprijinea de fereastră și moțăia ușor, iar el se minună de abilitatea lui McVey de a putea dormi în orice loc.

La ora cinci urcaseră din ascunzătoarea lor de lângă Sena și se duseseră înapoi la gară, unde descoperiseră că trenurile către Meaux plecau din Gara de Est, care se afla la o distanță de un sfert de oră cu taxiul, în altă parte a Parisului. Presați de timp, își luaseră inima în dinți și se urcaseră într-un taxi pentru a traversa orașul, sperând că taximetristul ales la întâmplare nu era altceva decât părea.

Când ajunseseră în gară, intraseră separat și pe alte uși, fiecare dintre ei fiind perfect conștient de edițiile matinale ale ziarelor care stăteau expuse în fiecare chioșc, afișând agresiv titlurile mari și negre despre împușcăturile din La Coupole, și fotografiile lor tipărite clar dedesubt.

Câteva momente mai târziu, își luaseră biletele cu mâinile tremurând, de la ghișee separate, însă niciunul dintre funcționari nu făcuse altceva decât să le dea biletele în schimbul banilor, și apoi să servească următorul client.

Apoi așteptaseră trenul timp de douăzeci de minute, stând separat, însă cu posibilitatea de a se vedea unul pe celălalt. Tresăriseră doar în momentul în care apăruseră brusc cinci polițiști în uniformă, care conduceau spre un tren în așteptare patru deținuți cu înfățișarea aspră, prinși în cătușe și în lanțuri. Păreau pe punctul de a lua și ei trenul

spre Meaux, însă în ultima clipă își schimbaseră intenția și își duseseră în alt tren încărcătura deprimantă.

La ora 6:25 traversaseră peronul împreună cu un grup de alte persoane și se așezaseră la distanță unul de celălalt în același vagon al trenului, care părăsise Gara de Est la ora 6:30 și urma să ajungă la Meaux la ora 7:10. Era timp suficient să coboare din tren și să ajungă la aeroport până avea să aterizeze pilotul lui Noble cu avionul lui Cessna ST95.

Trenul avea opt vagoane și era un tren local, făcând parte din linia EuroCity. Peste douăzeci de persoane, majoritatea navetiști matinali, mergeau în același compartiment de clasa a doua în care erau și ei. Secțiunea de la clasa întâi era goală și o evitaseră. Doi bărbați singuri erau mai ușor de ținut minte și de descris într-un compartiment gol, chiar dacă ar fi stat la distanță unul de altul. Era mai puțin probabil să fie recunoscuți dacă aceiași doi bărbați stăteau singuri amestecați printre alți călători.

Osborn își trase mâneca și se uită la ceas. Era ora 6:59. Mai aveau unsprezece minute până când ajungeau în gara de la Meaux. Afară se vedea cum răsare soarele în ziua cenușie, făcând ca pajiștile din peisajul rural francez să pară mai catifelate și mai verzi decât erau în realitate. Contrastul dintre acesta și arbuștii uscați de dogoarea soarelui din sudul Californiei era deconcertant. Fără vreun motiv anume, îi aduse în minte cine erau McVey și lunganul, și moartea care plana în jurul lor. Moartea nu avea ce căuta aici. Această călătorie cu trenul, pământul plin de verdeață, trezirea unei zile noi erau lucruri care ar fi trebuit să fie covârșite de dragoste și de miraculos. Deodată, Osborn se simți atins de un dor aproape de nesuportat de Vera. Voia să o simtă. Să o atingă. Să-i respire mirosul. Închise ochii și aproape că îi văzu textura părului și pielea catifelată. Și zâmbi când își aminti puful

aproape imperceptibil de pe lobii urechilor ei. Vera era tot ce conta. Aceasta era țara ei, locurile prin care trecea acum. Era dimineața ei. Ziua ei.

De undeva se auzi o bufnitură înfundată și grea. Trenul se cutremură, iar Osborn fu aruncat cu putere într-o parte înspre un tânăr preot care citea un ziar cu câteva secunde mai devreme. Apoi vagonul în care se aflau se răsturnă și căzură amândoi. Continuă să se rostogolească, ca într-o călătorie grotescă de carnaval. Peste tot era numai sticlă spartă și oțel contorsionat, amestecat cu țipetele oamenilor. Zări fulgerător tavanul chiar în clipa în care o bară de aluminiu îl lovi puternic în cap. O fracțiune de secundă mai târziu, Osborn se afla răsturnat pe tavan, iar deasupra lui era corpul altcuiva. Apoi deasupra lui explodă un geam și fu scăldat tot în sânge. Vagonul porni din nou, iar persoana de deasupra lui îi alunecă mai jos de piept. Era o femeie și îi lipsea complet partea superioară a trunchiului. Apoi se auzi un scrâșnet înfiorător, de la metalul care venise în contact cu alt metal, urmat de o bufnitură cumplită. Osborn fu trântit în spate și apoi totul se opri.

După câteva secunde sau minute, Osborn își deschise ochii. Putea zări cerul cenușiu printre copaci și o pasăre zburând în rotocoale deasupra acestora. Preț de o clipă, rămase zăcând acolo, fără să facă altceva decât să respire. În cele din urmă, încercă să se miște. Mai întâi piciorul stâng, apoi cel drept. Apoi brațul, până când își putu zări mâna stângă încă bandajată. Își mișcă și mâna și brațul drept. În mod miraculos, supraviețuise. Se ridică încetișor și văzu aglomerarea masivă de oțel. Ce mai rămăsese dintr-un vagon zăcea răsturnat pe o parte, prăvălit până la jumătatea unei pante. Abia atunci își dădu seama că fusese aruncat din tren.

În susul pantei, zări și celelalte vagoane, dintre care unele erau băgate unul în altul, ca un acordeon. Altele erau făcute grămadă, aproape cu fundul în sus, unul peste altul. Trupuri de oameni

se aflau peste tot. Unele se mișcau; majoritatea însă nu. În vârful dealului apăru un grup de băieți, care se uitau la dezastru și arătau cu degetul.

Treptat, Osborn începu să înțeleagă ce se petrecuse.

— McVey! se auzi strigând cu voce tare. McVey! mai spuse o dată, chinuindu-se să se ridice în picioare.

Apoi îi zări pe primii salvatori cum coborau panta, trecând de grupul de băieți.

Chiar și numai faptul de a sta în picioare îl făcea să amețească, închise ochii, se ținu de un copac pentru a-și recâștiga echilibrul și inspiră adânc. Își duse mâna la gât și își luă pulsul. Era puternic și regulat. Apoi cineva, probabil un pompier, i se adresă în franceză.

— Sunt bine, îi spuse el în engleză, iar bărbatul plecă mai departe.

Gemetele și țipetele victimelor îi pătrunseră și mai mult în minte și văzu că totul era un haos în jurul lui. Oamenii care veniseră în ajutor se împânziseră pe panta dealului. Intrau în vagoane, începuseră să-i scoată pe oamenii din interior prin ferestrele sparte, scoțându-i ușor pe sub resturile vagoanelor sfărâmate. Pe cei morți îi acopereau în grabă cu câte o pătură. Pe întreaga porțiune a dealului era o activitate frenetică. Și deasupra tuturor – peste țipete, gemete, sirenele îndepărtate, strigătele de ajutor – era mirosul pătrunzător, copleșitor al lichidului de frână care se scurgea de la conductele sfărâmate. Mirosul acela îl făcu pe Osborn să-și acopere nasul, în vreme ce își făcea loc prin tragedia din jurul lui.

— McVey! strigă el din nou. McVey! McVey!

— Sabotaj, auzi pe cineva spunând în timp ce trecea pe lângă el.

Se întoarse și se trezi în fața unui lucrător din echipa de salvare.

— American, spuse el. Un bărbat mai în vârstă. L-ai văzut?

Bărbatul se uită la el ca și cum nu ar fi înțeles nimic. Apoi veni un pompier și începură să urce din nou dealul în fugă.

Osborn păși peste cioburile de sticlă, se cățără pe metalul distrus și contorsionat, și se duse de la o victimă la alta. Se uită la doctorii care lucrau cu cei care supraviețuiseră, și ridică păturile de pe chipurile morților. McVey nu era nicăieri.

La un moment dat, ridicând pătura să se uite la chipul unui mort, văzu cum acesta își deschise ochii o dată, apoi îi închise la loc. Îi luă pulsul și îi simți bătăile inimii. Își ridică privirile și zări un paramedic.

— Ajutor! strigă el. Acest om trăiește!

Paramedicul veni repede, iar Osborn se dădu la o parte. Începu să-i fie frig și se simți amețit. Știa că șocul începuse să se facă simțit. Primul său gând fu să-i întrebe pe paramedici de unde ar putea să ia o pătură, și porni înspre ei, însă deodată avu suficientă prezență de spirit să realizeze că dacă trenul fusese sabotat, era foarte posibil ca acest fapt să fi fost îndreptat împotriva lui și a lui McVey. Dacă ar cere o pătură, și-ar da seama că fusese și el un pasager. I-ar cere numele și ar fi declarat ca fiind în viață.

„Nu,” se gândi el și se îndepărtă. „Mai bine mă retrag de aici și stau ascuns.”

Privi în jurul său și zări un grup de copaci lângă vârful dealului, nu departe de locul în care se afla. Paramedicul stătea cu spatele la el, iar ceilalți lucrători din echipa de salvare erau mai în josul pantei. Efortul fizic necesar să urce cei câțiva metri până la copaci se dovedi o solicitare foarte mare și se temu că îi va lua prea mult și că va fi văzut de cineva. În cele din urmă ajunse acolo și aruncă o privire în urmă. Nu se uita nimeni înspre el. Satisfăcut, se adânci în desișul copacilor, și acolo, departe de isteria generală, se lăsă pe frunzele umede, își puse brațul sub cap și închise ochii. Aproape imediat îl cuprinse un somn greu.

76.

Vestea despre trenul de la Paris la Meaux care deraiase ajunse la urechile lui Ian Noble la mai puțin de o oră după ce se întâmplase. Primele rapoarte indicau sabotaj. Un al doilea raport confirmase faptul că fusese utilizat un explozibil, care fusese amplasat chiar sub motor.

Faptul că McVey și Osborn erau pe aceeași rută, la aceeași oră, pentru a se întâlni cu pilotul lui Noble pe aeroportul din Meaux, ar fi fost o coincidență mult prea mare. Și dat fiind că pilotul aterizase, așteptase intervalul de timp prevăzut, și apoi decolase fără să fi primit vreun semn de la ei, existau toate motivele să considere că McVey și Osborn se aflaseră în acel tren.

Imediat, Noble îl sună pe căpitanul Cadoux la locuința acestuia din Lyon și îl informă despre ce se întâmplase. Era important să afle ce descoperise Cadoux în urma investigațiilor sale privind expertul neamț în amprente digitale, Hugo Klass, și moartea fratelui lui Lebrun, Antoine. Noble porni de la presupunerea că McVey și Osborn se aflau în tren și că organizația pentru care lucra Klass, și în care ar fi putut fi implicat și Antoine, era răspunzătoare de deraiere. Era o demonstrație în plus la cât de departe ajungea rețeaua lor de spionaj. Nu numai că îi găsiseră pe Merriman, pe Agnes Demblon și pe ceilalți, că știau cine era Vera Monneray și unde locuia aceasta, însă fuseseră capabili să depisteze întâlnirea clandestină dintre McVey și Osborn din La Coupole, și apoi descoperiseră că aceștia se aflau în trenul Paris-Meaux – lucruri nu mai puțin surprinzătoare.

Cadoux rămase fără grai, iar situația nu făcea decât să-i agraveze propria frustrare. Persoana pe care o pusese pe urmele lui Klass nu venise până

acum cu nimic mai sinistru decât faptul că acesta se dusese luni la serviciu ca de obicei. Microfonul plasat în telefonul lui nu adusese nimic nou. Cât despre Antoine, duminică noaptea venise direct acasă după o cină târzie cu fratele său și se băgase direct în pat. Nu se știe din ce motiv, se trezise la un moment dat și se dusese în biroul său înainte de apariția zorilor, ceea ce nu-i stătea în fire. Și acolo îl găsise soția lui la ora 7:30. Zăcea pe podea, lângă birou, iar pistolul său Beretta cu un calibru de nouă milimetri se afla pe covor lângă el. Din pistol se trăsese o singură dată și el nu avea decât o singură rană produsă de glonț în tâmpla dreaptă. Raportul balistic și al autopsiei dovedise faptul că glonțul provenea din aceeași armă. Ușile care duceau în afară erau încuiate, însă ivărul de la unul dintre geamurile de la bucătărie era deschis. Deci era posibil ca cineva să fi intrat și să fi ieșit prin același loc, deși nu se vedea niciun semn.

— Sau doar a ieșit, spuse Noble.

— Da, ne-am gândit și la acest lucru, spuse Cadoux cu accentul său puternic franțuzesc. Ne-am gândit că Antoine a lăsat pe cineva să intre în casă pe ușa din față, pe care apoi a încuiat-o din nou. La ora aceea, cunoștea persoanele respective, altfel nu le-ar fi lăsat să intre în casă. Apoi aceștia l-au ucis și au ieșit pe fereastră. Și totuși nu se vedeau urme, iar medicul legist a declarat în mod oficial că a fost sinucidere.

Noble era mai nedumerit ca niciodată. Toți cei care-l cunoscuseră pe Albert Merriman erau fie morți, fie o țintă precisă, iar cel care-l descoperise cu ajutorul unei amprente părea complet nevinovat.

— Cadoux! Interpolul din Washington – cu cine a vorbit Klass acolo pentru a solicita dosarul lui Merriman de la poliția din New York?

— Cu nimeni.

— Cum adică?

— Washingtonul nu are nicio înregistrare a acestui lucru.

— Asta-i imposibil! Li s-a trimis un fax acolo direct de la New York.

— Codurile vechi, prietene, spuse Cadoux. În trecut, oamenii de sus din Interpol aveau coduri private care le ofereau acces la informații pe care nimeni altcineva nu le putea obține. Acest lucru nu se mai practică. Și totuși, mai sunt persoane care și le amintesc și le folosesc, și nu există nicio cale de a le depista. Poliția din New York poate că a trimis materialul prin fax la Washington, însă acesta a ajuns direct la Lyon, reușind cumva să treacă electronic peste Washington.

— Cadoux… spuse Noble cu o ezitare. Știu că McVey se opune acestui lucru, însă eu cred că suntem în criză de timp. Puneți mâna pe Klass fără zarvă și interogați-l! Dacă vrei, vin chiar eu acolo.

— Înțeleg, prietene. Și sunt de acord. Anunță-mă în momentul în care ai vreo veste de la McVey. Fie ea bună sau rea, da?

— Sigur că da. Ori bună, ori rea.

Noble închise telefonul, se gândi o clipă, apoi se răsuci către un raft cu mai multe pipe expuse în spatele biroului său. Alese o pipă Calabash galbenă și uzată, o umplu, presă tutunul și o aprinse.

Dacă McVey și Osborn nu se aflaseră în trenul Paris-Meaux și de fapt nu reușiseră pur și simplu să ia legătura cu pilotul lui de pe aeroportul din Meaux, atunci ei vor fi acolo în momentul în care acesta va ateriza mâine din nou. Numai că douăzeci și patru de ore era un timp de așteptare prea lung. Îi spusese lui Cadoux că trebuia să pornească de la premisa că aceștia se aflaseră totuși în tren. Și de la acest lucru va porni și el. Dacă aceștia erau morți, nu mai avea ce face, dar dacă erau în viață, atunci trebuiau scoși de acolo imediat, înainte ca partea adversă să afle același lucru.

•

La puțin timp după ora 10:45, la aproape patru ore după deraiere, o reporteră înaltă, subțire, foarte atrăgătoare, cu legitimație de la ziarul *Le Monde,* își parcă mașina de-a lungul drumului cu o singură bandă, alături de celelalte automobile ale presei, și se alătură roiului de jurnaliști care se aflau deja la fața locului.

Trupele franceze din Garda Națională se alăturaseră poliției și pompierilor din Meaux în efortul de salvare a oamenilor, iar până în momentul respectiv existau treisprezece morți, printre care și conductorul trenului. Încă treizeci și șase de persoane erau spitalizate, dintre care douăzeci erau în stare gravă, iar încă cincisprezece fuseseră tratați pentru zgârieturi ușoare, apoi li se dăduse drumul. Restul încă erau înmormântați în măruntaiele metalice, iar estimările pesimiste specificau că vor trece mai multe ore, chiar zile, până când numărul victimelor va fi complet.

— Există vreo listă de nume și naționalități? întrebă ea, intrând în cortul mare destinat presei, la cincizeci de metri de calea ferată.

Pierre André, un aghiotant medical încărunțit, care era responsabil cu identificarea victimelor din partea Gărzii Naționale, aruncă o privire de la masa la care stătea către legitimația de la *Le Monde* din jurul gâtului ei, apoi se uită la ea și îi zâmbi, poate chiar primul lui zâmbet pe ziua respectivă.

— *Oui, madame…*

Apoi se întoarse către un subordonat și îi spuse:

— Locotenent, oferă-i doamnei o listă cu victimele, *s'il vous plaît.*

Ofițerul scoase o foaie de hârtie dintr-un dosar, după ce-l alese pe acesta din mai multe care se aflau în fața lui, apoi se ridică în picioare politicos și i-o înmână femeii.

— *Merci,* spuse ea.

— Trebuie să vă previn, *madame,* că nu e nici pe departe lista completă. Nici nu este gata de

publicat până când nu vor fi informate toate rudele apropiate, spuse Pierre Andre, de data aceasta fără să mai zâmbească.

— Bineînțeles.

Avril Rocard era o polițistă din Paris, care lucra pentru Guvernul Franței ca specialistă în falsuri. Numai că prezența ei aici, jucând rolul unei corespondente pentru *Le Monde,* nu se datora unei solicitări din partea Guvernului Franței sau a Prefecturii de Poliție din Paris. Ea se afla aici pentru Cadoux. Erau amanți de mai mult de zece ani, iar ea era singura persoană din Franța în care el putea avea încredere la fel ca în el însuși.

Se îndepărtă și se uită la listă. Majoritatea pasagerilor identificați erau de naționalitate franceză. Mai erau, însă, și doi nemți, un elvețian, un sud-african, doi irlandezi și un australian. Nu era niciun american. Plecă de acolo, se duse la mașină, descuie portiera și se urcă înăuntru. Luă telefonul mobil, formă un număr din Paris și așteptă cât timp acesta suna către Lyon.

— *Oui*? se auzi clar vocea lui Cadoux.

— Nimic deocamdată. Nu există niciun american pe listă.

— Cum arată acolo?

— Arată ca naiba. Ce să fac mai departe?

— Te-a întrebat cineva ceva în legătură cu legitimația?

— Nu.

— Atunci mai stai până când se va ști care sunt toate victimele.

Avril Rocard închise telefonul și îl așeză încet la loc. Avea treizeci și trei de ani. Ar fi trebuit ca până acum să fi avut deja casa ei și un copilaș. Ar fi trebuit să fi avut măcar un soț. Pentru ce naiba făcea ea asta?

77.

Era ora opt dimineața, iar Benny Grossman tocmai sosise de la serviciu. Se întâlnise cu Matt și cu David, puștii lui adolescenți, chiar când aceștia plecau către școală. Îi spuseseră rapid „Bună, tată, pa, tată!" și apoi dispăruseră. Iar acum soția lui, Estelle, se pregătea să plece la serviciul ei de stilistă de la un salon de frizerie din Queens.

— Ce rahat! îl auzi ea pe Benny spunând din dormitor.

Acesta era în pantaloni scurți, avea o bere într-o mână și un sandviș în cealaltă, și stătea în fața televizorului. Stătuse toată noaptea la Divizia de Evidență și Informații, lucrând cu telefoanele și cu calculatoarele, bazându-se și pe ajutorul unor *hackeri* foarte experimentați în domeniul calculatoarelor, pentru a intra în bazele de date particulare, încercând să ducă la îndeplinire rugămintea lui McVey privind oamenii omorâți în anul 1966.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Estelle, intrând în cameră. Despre ce rahat vorbești?

— Șt! îi spuse el.

Estelle se răsuci să vadă la ce se uita. Erau niște imagini pe CNN despre deraierea unui tren undeva în afara Parisului.

— E îngrozitor, spuse ea, privindu-i pe pompieri cum se chinuiau să care pe un deal o femeie însângerată, așezată pe targă. Dar ce te-a făcut pe tine să reacționezi așa?

— McVey este în Paris, spuse el cu ochii la televizor.

— McVey este la Paris, rosti Estelle pe un ton neutru. Păi acolo sunt și un milion de alți oameni. Mi-ar fi plăcut ca și *noi* să fi fost în Paris!

Benny se întoarse brusc către ea:

— Estelle, du-te la serviciu, bine?

— Tu știi ceva ce eu nu știu?

— Scumpo, Estelle, du-te la serviciu! Te rog!

Estelle Grossman se uită lung la soțul ei. Când vorbea așa, era ca un polițist care îi spunea să-și vadă de treabă.

— Să te odihnești!

— Mda.

Estelle se uită la el câteva clipe, clătină din cap, apoi plecă. Uneori considera că soțului ei îi păsa prea mult de prieteni și de familie. Dacă îl rugau ceva, el era în stare să facă orice, chiar dacă asta l-ar fi doborât. Însă atunci când era obosit, așa cum era acum, imaginația lui lucra la fel de mult suplimentar ca și el însuși.

•

— Comandant Noble, aici Benny Grossman, NYPD.

Benny era încă îmbrăcat sumar, iar însemnările îi erau împrăștiate pe masa din bucătărie. Îl sunase pe Noble din cauză că așa îi spusese McVey, în cazul în care nu-l suna el. Și el avea senzația precisă, aproape ca o intuiție, că McVey nu avea de gând să sune, cel puțin nu în ziua aceea. În zece minute îl informase pe Noble despre tot ce descoperise:

— Alexander Thompson fusese un programator pe calculatoare avansat, care se retrăsese din New York în Sheridan, Wyoming, în 1962, din motive de sănătate. Cât timp stătuse acolo, fusese abordat de un scriitor care făcea cercetări pentru un film SF despre calculatoare, care urma să fie turnat într-un studio din Hollywood. Numele scriitorului era Harry Simpson, iar studioul se numea American Pictures. Lui Alexander Thompson i se oferiseră douăzeci și cinci de mii de dolari pentru a realiza un program care să instruiască un calculator să acționeze o mașinărie capabilă să țină și să ghideze cu precizie un bisturiu în timpul operațiilor chirurgicale, pentru a-l putea înlocui pe chirurg. Toate astea erau doar teorie, SF, futurism, desigur.

Trebuia însă să fie ceva care să meargă în realitate, măcar la un nivel elementar. În ianuarie 1966, Thompson predase programul respectiv. Trei zile mai târziu fusese găsit mort, împușcat pe un drum de țară. Polițiștii care investigaseră cazul descoperiseră că nu exista niciun Harry Simpson la Hollywood și nicio companie cu numele American Pictures. Nici nu exista vreo urmă din programul pe calculator al lui Alexander Thompson.

— David Brady proiectase instrumente de precizie pentru o firmă micuță din Glendale, California. În 1964, majoritatea acțiunilor firmei fuseseră cumpărate de Alama Steel Ltd. din Pittsburgh, Pennsylvania. Brady fusese pus să realizeze un braț mecanic acționat electronic, care să se poată deplasa pe aceeași distanță ca și încheietura unei mâini umane și care să fie capabil să țină și să controleze un bisturiu cu extremă precizie în timpul unei operații chirurgicale. Acesta își realizase schițele de proiect și le predase pentru evaluare cu patruzeci și opt de ore înainte să fie găsit mort în piscina familiei. Nici nu se pusese în discuție înecarea accidentală, pentru că avea un spărgător de gheață înfipt în inimă. După două săptămâni, Alama Steel se retrăsese de pe piață și compania fusese închisă. Schițele lui Brady nu fuseseră găsite niciodată. După câte putea Benny să-și dea seama, Alama Steel nu existase de fapt niciodată. Plățile fuseseră făcute de o companie din Ontario, Canada, numită Wentworth Products Ltd. Această companie se retrăsese de pe piață în același moment în care o făcuse și Alama Steel.

— Mary Rizzo York fusese un fizician care-și dăduse doctoratul și care lucrase pentru Standard Technologies din Perth Amboy, New Jersey, o firmă specializată în știința temperaturilor scăzute și subcontractată la T.L.T. International din Manhattan, companie care avea ca activitate transportarea cărnii congelate din Australia și

Noua Zeelandă către Marea Britanie și Franța. La un moment dat în timpul verii din 1965, T.L.T. începuse o activitate de diversificare, iar lui Mary York i se solicitase să realizeze un program de lucru care să permită transportarea gazelor naturale lichefiate în super-rezervoare la temperaturi scăzute. Ideea era că frigul lichefiază gazele, iar pentru că gazele naturale nu pot fi transportate peste ocean prin conducte, acestea ar fi putut fi lichefiate și transportate cu vaporul. Pentru a realiza acest lucru, Mary York începuse experimente cu temperaturi foarte scăzute, lucrând mai întâi cu azot lichid, un gaz care se lichefiază la minus o sută nouăzeci și șase de grade Celsius sau aproximativ minus trei sute optzeci și cinci de grade Fahrenheit. După aceea, experimentase cu hidrogen lichid și, mai târziu, cu heliu lichefiat, ultimul gaz care se lichefiază, deoarece temperatura este redusă și devine lichid la minus două sute șaizeci și nouă de grade Celsius sau la minus cinci sute șaisprezece grade Fahrenheit. La această temperatură, heliul lichid ar fi putut fi utilizat pentru aducerea altor substanțe la aceeași temperatură. Mary York era însărcinată în luna a șasea și lucrase până târziu în laboratorul ei, când dispăruse deodată, pe 16 februarie 1966. Laboratorul îi fusese incendiat. După patru zile i se găsise trupul strangulat, adus de ape la Steel Pier, în Atlantic City. Iar însemnările, formulele sau planurile la care lucrase fie arseseră în incendiu, fie îi fuseseră luate de cel care o ucisese. După două luni, T.L.T. International dăduse faliment după ce președintele companiei se sinucisese.

— Domnule comandant, McVey mai voia să știe încă două lucruri, spuse Benny. Compania Microtab din Waltham, Massachusetts a dat faliment în mai, în același an. Iar al doilea lucru pe care dorea să-l afle era…

•

Ian Noble înregistrase întreaga conversație cu Benny Grossman. Când terminară, făcu o transcriere pentru dosarele sale private, apoi luă caseta și casetofonul, și se duse cu ele la Lebrun, în camera acestuia extrem de bine păzită de la spitalul Westminster. Închise ușa, se așeză lângă pat și dădu drumul la casetofon. În următorul sfert de oră, Lebrun ascultă în tăcere, cu tuburile de oxigen încă ieșindu-i din nas. În cele din urmă îl auziră pe Benny Grossman care încheia, cu accentul său specific de New York:

— Iar al doilea lucru pe care dorea să-l afle era ce informații avem despre un individ pe nume Erwin Scholl, care în 1966 deținea o proprietate imensă în Westhampton Beach, în Long Island. Ei bine, Erwin Scholl *încă* deține această proprietate acolo. Mai are una în Palm Beach și una în Palm Springs. Preferă să nu iasă în evidență, însă este o personalitate marcantă în afacerile legate de publicații și este un bine-cunoscut colecționar de artă, cu foarte mulți bani. Joacă golf cu Bob Hope, Gerry Ford și din când în când chiar cu președintele. Spuneți-i lui McVey că acest Scholl nu e tipul pe care-l caută el. Tipul se află undeva foarte sus. Foarte. Nu poate fi atins. Și *asta,* apropo, a spus-o amicul lui McVey, Fred Hanley, de la FBI din L.A.

Noble închise casetofonul. Benny încheiase convorbirea destul de preocupat și de îngrijorat pentru soarta lui McVey, dar Noble nu voia ca Lebrun să audă aceste lucruri. Până atunci nu i se spusese nimic despre accidentul de tren. Primise prost vestea morții fratelui său; nu era cazul să forțeze nota acum.

— Ian, șopti Lebrun, am aflat despre tren. Poate că am fost împușcat, însă încă n-am murit. Am vorbit chiar eu cu Cadoux, acum douăzeci de minute.

— O faci pe polițistul dur, nu-i așa? îi spuse Noble zâmbind. Ei bine, este și ceva ce nu știi.

McVey l-a împușcat pe ucigașul lui Merriman, și care a încercat să-i omoare pe Osborn și pe fată, pe Vera Monneray. Mi-a trimis amprenta de la degetul mare al mortului. Am căutat-o în baza de date și nu am primit nicio informație. Individul era curat, nu avea cazier. Niciun nume. Din motive mai mult decât evidente, nu am putut apela la serviciile Interpolului pentru mai multe informații. Așa că am sunat la Serviciul Militar de Contrainformații, care mi-a furnizat cu amabilitate următoarea informație…, spuse Noble, apoi scoase un carnețel pe care-l răsfoi până dădu de ceea ce căuta: Numele criminalului nostru este Bernhard Oven. Adresă necunoscută. Au reușit, totuși, să găsească un număr de telefon mai vechi: 0372-885-7373. Acesta corespunde numărului unui magazin de carne.

— 0372 era prefixul pentru Berlinul de Est înainte de unificare, spuse Lebrun.

— Corect. Iar amicul nostru, Bernhard Oven, a fost până în momentul desființării, un membru de frunte în Stasi.

Lebrun își puse o mână pe tuburile care îi intrau și îi ieșeau din gât, și șopti gutural:

— Ce Dumnezeu caută în Franța poliția secretă din Germania de Est? Mai ales acum, când nici nu mai există!

— Sper și mă rog ca McVey să fie în curând aici să ne spună, zise Noble cu voce sumbră.

78.

Noaptea, sfărâmăturile amestecate ale trenului Paris-Meaux arătau și mai cumplit decât ziua. Niște felinare uriașe iluminau zona, în vreme ce două macarale gigantice, care acționau de la vagoanele de pe șine și care se aflau deasupra, se chinuiau să îndepărteze vagoanele comprimate și contorsionate de pe panta dealului.

Mai târziu în după-amiaza respectivă începuse să cadă o ceață ușoară, iar răcoarea umedă îl trezise pe Osborn acolo unde se culcase, în apropierea pâlcului de copaci. Se ridicase în fund, își luase pulsul și văzuse că era normal. Îl dureau mușchii și umărul drept îi era lovit destul de rău, însă altfel era într-o stare surprinzător de bună. Se ridicase în picioare și se dusese printre copaci către marginea desișului, unde putuse să se uite la operația de salvare, și să rămână totuși ascuns vederii. Nu exista nicio cale de a afla dacă McVey fusese găsit, mort sau în viață, și nu îndrăznise să iasă și să întrebe, ca să nu riște să fie el însuși descoperit. Tot ce putea să facă era să stea ascuns și să privească, sperând să vadă sau să audă ceva. Era o senzație îngrozitoare, lipsită de speranță, însă nu exista nimic altceva ce ar fi putut face.

Se lăsase în jos pe frunzele îmbibate de umezeală, își trăsese haina în jurul lui și, pentru prima dată după mult timp, își lăsase gândurile să i se îndrepte către Vera. Își lăsase gândurile să-i hălăduiască până la clipa în care se întâlniseră la Geneva pentru prima dată, amintindu-și zâmbetul ei, culoarea părului ei și licărul magic din ochii ei când se uitase la el. Și prin aceasta ea devenise tot ceea ce însemna, sau ar fi putut să însemne, dragostea.

•

Până la căderea nopții, Osborn auzise destule de la lucrătorii din echipa de salvare care treceau pe acolo și de la cei din Garda Națională, pentru a înțelege că fusese într-adevăr o bombă care distrusese trenul, și devenise mai sigur ca niciodată că el și cu McVey fuseseră ținta atacului. Tocmai se gândea dacă să se ducă sau nu la comandantul Gărzii Naționale și să se prezinte în speranța de a-l găsi pe McVey, când un pompier care lucra în apropiere își scoase nu se știe de ce casca și haina, le puse pe o baricadă temporară făcută de poliție, după care se îndepărtă. Era o invitație pe care nu o putea trece cu vederea. Ieși rapid din ascunzătoare și le înșfăcă. Își puse haina pe el, își trase casca pe ochi și se duse printre sfărâmături, sigur pe el că arăta destul de oficial ca să nu fie luat la întrebări. Lângă un cort ridicat special pentru cei din mass-media, se strecură pe lângă mai mulți reporteri și o echipă de televiziune, și găsi o listă de victime. O scană rapid și găsi un singur american identificat, un adolescent din Nebraska. Faptul că McVey nu era trecut însemna fie că plecase de acolo, așa cum făcuse și Osborn, fie încă era îngropat sub grămada hidoasă de oțel contorsionat. Își ridică privirile și zări o femeie înaltă, subțire, atrăgătoare, cu o legitimație de ziaristă atârnată la gât. Îl fixa cu privirea în mod evident și deodată porni în direcția lui. Osborn luă de jos un târnăcop, îl puse pe umăr și se duse înapoi spre zona de lucru. Se uită o dată înapoi să vadă dacă îl urmărea, dar nu o văzu. Puse târnăcopul deoparte și pătrunse în întuneric.

Putu să zărească la distanță luminile din orașul Meaux. Populația era de vreo patruzeci și ceva de mii, își aminti el că văzuse scris pe undeva. Din când în când, câte un avion decola sau ateriza pe aeroportul micuț din apropiere, unde avea de gând să se ducă și el când se lumina de ziuă. Nu avea nici cea mai vagă idee pe cine sunase McVey la Londra. Și fără pașaport, și cu bani puțini, cel mai

bun lucru pe care-l putea face era să-și croiască drum până la aeroport și să spere că avionul Cessna va reveni conform planului inițial.

Deodată, se auzi un scrâșnet puternic și sfâșietor de metal în momentul în care una dintre macarale eliberă un vagon dintre sfărâmături, îl ridică sus în aer și îl balansă peste culmea dealului, apoi acesta dispăru din raza lui vizuală. O clipă mai târziu, o altă macara se roti în același loc și muncitorii se urcară să asigure cablurile la următorul vagon care trebuia mutat. Cu inima grea, Osborn se întoarse și se duse înapoi spre întunecimea copacilor din vârful dealului. Își miji ochii și privi cu atenție.

Cât timp îl cunoscuse pe McVey? Trecuseră cinci zile, maximum șase, de când îl întâlnise prima dată în hotelul din Paris. Amintirile îi reveniră. Fusese speriat de moarte, nu avusese nici cea mai mică idee ce căuta polițistul sau de ce voia să vorbească cu el, însă fusese foarte hotărât să nu arate acest lucru. Se protejase calm de întrebările sale și chiar mințise cu privire la noroiul de pe pantofi, în tot acest timp rugându-se ca McVey să-i ceară să-și golească buzunarele, și apoi să-l pună să-i explice ce era cu succinilcolina și cu seringile. Cum ar fi putut ști vreunul dintre ei cât de repede se vor accelera lucrurile, trimițându-i pe amândoi cu capul înainte în ițele complexe, sângeroase ale conspirației și în mijlocul împușcăturilor, vârtej care se încheiase aici atât de brusc, în acest labirint îngrozitor al rămășițelor de metal și al groazei. Dorea să creadă că noaptea va trece fără vreun incident și că a doua zi dimineață îl va găsi pe McVey pe aeroportul din Meaux, făcându-i semne cu mâna înspre avionul Cessna în așteptare, care îi va duce pe amândoi spre o zonă sigură. Numai că aceasta era doar o dorință, un vis, și el era conștient de acest lucru. Pe măsură ce trecea timpul, se instală o realitate mai apropiată de realitate: în situații de distrugere în masă, cu cât trecea mai mult timp fără ca o persoană să fie

găsită, cu atât erau mai mici șansele ca aceasta să fie descoperită în viață. Într-adevăr, McVey era undeva pe acolo, poate chiar la distanță de un braț de locul în care stătea el acum, și va fi găsit în cele din urmă. Tot ce spera el era ca sfârșitul să vină rapid și să fie cât mai puțin dureros. Și odată cu această speranță avu o senzație de finalitate, ca și cum McVey ar fi fost deja găsit și declarat mort. Era o persoană pe care abia începuse să o cunoască și pe care și-ar fi dorit să o cunoască mai bine. La fel ca un băiat care, pe măsură ce crește, ar ajunge să-și cunoască tatăl. Deodată, Osborn își dădu seama că avea lacrimi în ochi și se întrebă de ce îi venise gândul acela: McVey ca un tată pentru el. Era o idee neașteptată și curioasă, care îi stăruia în minte. Și cu cât stăruia mai mult, cu atât începu să fie cuprins mai puternic de sentimentul unei pierderi enorme.

În clipa aceea, în vreme ce încerca să se sustragă stării care-l cuprinsese, își dădu seama că trecuse ceva vreme de când se uita lung în josul pantei, departe de activitatea de salvare, iar atenția îi fusese captată de ceva care se afla într-un pâlc de copaci de lângă capătul pantei. La lumina zilei, din cauza frunzișului gros și al luminii slabe a cerului înnorat, ar fi putut scăpa foarte ușor privirilor. Deabia acum, pe întuneric, luminile felinarelor de deasupra creaseră umbra ascuțită care definea forma respectivă.

Osborn se deplasă rapid către capătul pantei. Își făcu drum către forma respectivă, alunecând pe pietriș, ținându-se de arbuști să nu cadă, deplasându-se dintr-o parte în alta. Când ajunse la capăt, văzu că obiectul respectiv era o porțiune dintr-un vagon, o bucată intactă a unui compartiment care fusese cumva smuls din tren. Stătea răsturnat în desiș, cu partea de dedesubt în sus, spre deal. Se apropie și văzu că era un compartiment întreg, iar ușa acestuia era blocată,

îndoită de o lovitură puternică. Apoi își dădu seama ce era de fapt: toaleta vagonului.

— A, nu! spuse el tare, însă în loc de groază, în vocea lui se citea amuzamentul. Nu e posibil!

Se apropie și mai tare și începu să râdă.

— McVey? strigă el când ajunse lângă acesta. McVey, ești acolo?

Preț de o clipă nu se auzi niciun răspuns. Apoi…

— Osborn? se auzi replica înfundată, nesigură din interior.

Teamă. Ușurare. Absurditate. Orice ar fi fost, balonul fusese spart, iar Osborn izbucni în râs. În hohote, se sprijini de compartiment și bătu în el cu palmele, apoi își trase cu pumnii în coapse de bucurie și își șterse lacrimile de pe obraji.

— Osborn! Ce naiba faci? Deschide naibii ușa!

— Ești bine? îi strigă Osborn înapoi.

— Scoate-mă odată de aici!

Râsul îi trecu la fel de brusc cum îi venise. Îmbrăcat tot cu haina de pompier, Osborn se repezi înapoi în susul dealului. Trecu cu grijă pe lângă trupele franceze care patrulau cu arme semiautomate și se îndreptă către zona principală de salvare. La lumina felinarelor, găsi o rangă de fier cu mânerul scurt. O strecură sub haină și se duse înapoi pe unde venise. În vârful dealului se opri și privi în jur. Convins că nu-l urmărea nimeni, trecu de coamă și coborî înapoi în vale.

După cinci minute se auzi zgomotul puternic al ușii de metal blocate care sări din balamale, iar McVey ieși la aer. Avea părul și hainele în neorânduială, mirosea cumplit și avea un cucui urât deasupra unui ochi, de mărimea unei mingi de baseball. Însă, în afară de umbra argintie a părului neras de pe obraji, era într-o stare surprinzător de bună.

— Doar n-oi fi fiind tipul acela, Livingston[26], îi spuse Osborn zâmbind.

McVey vru să spună ceva, apoi, prin întuneric, văzu macaralele gigantice care lucrau mai sus pe

deal la rămășițele dezastrului. Nu se mișcă, rămase doar privind cu atenție.

— Iisuse Hristoase! exclamă el.

În cele din urmă privirile lui poposiră asupra lui Osborn. Cine erau, sau de ce se aflau acolo, nu mai însemna absolut nimic. Erau în viață, în vreme ce alții nu fuseseră la fel de norocoși. Se întinseră unul spre celălalt și se îmbrățișară cu putere și rămaseră așa o vreme. Era mai mult decât un gest spontan de ușurare și de camaraderie. Era împărtășirea spirituală a unei stări pe care doar cei care au stat în preajma morții și care au fost cruțați ar putea să o înțeleagă.

79.

Von Holden stătea singur în spatele barului în stilul Art Deco din Hotelul Meaux, luând câte o înghițitură de Pernod cu apă minerală, ascultând povestirile despre dezastrul feroviar de la mulțimea zgomotoasă a mass-mediei care-și petrecuse ziua culegând informații. Barul devenise locul în care-și petreceau vremea reporterii veterani la sfârșitul zilei, dintre care majoritatea erau încă în legătură prin pagere sau aparate de emisie-recepție cu colegii care rămăseseră la fața locului. Dacă se întâmpla ceva nou, ei ar fi aflat în mai puțin de o secundă, și la fel și Von Holden.

Se uită la ceasul de la mână, apoi la ceasul de deasupra barului. Ceasul lui analog LeCoultre arăta de cinci ani ora precisă, exact ca un ceas atomic din cesiu care se afla la Berlin. Un ceas atomic din cesiu avea o rată de precizie de plus sau minus o secundă la trei mii de ani. Ceasul lui Von Holden arăta ora 21:17. Ceasul de deasupra barului era în urmă cu un minut și opt secunde. În cealaltă parte a încăperii, o fată cu părul blond tuns scurt și cu o fustă și mai scurtă, fuma și bea vin împreună cu doi tineri de vreo douăzeci și cinci de ani. Unul era subțire și avea niște ochelari cu rame foarte groase și arăta ca un absolvent de facultate. Celălalt avea o constituție ceva mai solidă, purta pantaloni eleganți și un pulover cafeniu de cașmir și avea părul lung și cârlionțat. Felul în care se lăsa cu scaunul pe picioarele din spate, vorbind și gesticulând cu ambele mâini, oprindu-se din când în când să-și aprindă o țigară și să arunce chibritul în direcția scrumierei de pe masă, îi conferea aspectul tipic de tânăr de bani-gata și răsfățat care se afla în vacanță. Fata se numea Odette. Avea douăzeci și doi de ani și era experta în explozibili care amplasase încărcătura de-a lungul șinelor.

Tânărul subțire cu ochelari și cel cu figură de banigata erau teroriști internaționali. Toți trei lucrau în afara sectorului din Paris și se aflau acolo în așteptarea indicațiilor lui Von Holden în cazul în care Osborn sau McVey ar fi fost găsiți în viață.

Von Holden simți că aveau noroc chiar și pentru faptul că se aflau în locul acela. Trecuseră mai multe ore până când sectorul din Paris reușise să-i localizeze pe Osborn și pe McVey. Însă imediat după ora 6:00 dimineața, un vânzător de bilete EuroCity îi zărise în Gare de l'Est, iar Von Holden fusese alertat că aceștia își luaseră bilete pentru trenul de Meaux de la ora 6:30. Stătuse în cumpănă pentru câteva clipe dacă să-i omoare în gară, apoi se hotărâse că mai bine nu. Timpul era prea scurt pentru a organiza un atac adecvat. Și chiar dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, nu exista nicio garanție de succes, iar ei ar fi riscat apariția în grabă a poliției antiteroriste. Era mai bine să acționeze altfel.

La ora 6:20, cu zece minute înainte ca trenul Paris-Meaux să plece din Gare de l'Est, un motociclist singuratic ieșea din Paris pe autostrada N3, să se întâlnească cu Odette într-un loc unde calea ferată mergea în pantă, la o distanță de trei kilometri și ceva la est de Meaux. Avea cu el patru pachete de explozibil C4.

Lucraseră împreună, amplasaseră explozibilul și reglaseră detonatorul exact când trenul ajunsese în pantă, apoi dispăruseră imediat în zona de provincie. După trei minute, întreaga greutate a motorului apăsase pe detonator, catapultând întregul tren în josul pantei la o viteză de o sută treisprezece kilometri la oră.

S-ar fi putut argumenta că ei puteau foarte simplu să mute doar într-o parte una dintre linii, obținând același efect și făcând ca lucrurile să pară un accident. Și da, și nu. Un dezastru feroviar, accidental sau deliberat, nu asigura moartea persoanelor țintă. O linie de cale ferată mutată din

loc ar fi putut foarte ușor să scape unei investigații preliminare și nu era sigur că ancheta ulterioară ar fi scos la iveală acest lucru. Un act flagrant de terorism, însă, se putea datora unei multitudini de cauze diferite. Iar o bombă aruncată mai târziu într-o secție de spital plină cu supraviețuitorii atacului nu ar face decât să valideze actul respectiv.

Von Holden se mai uită o dată la ceas, apoi se ridică și ieși din încăpere fără să arunce nici măcar o privire în direcția celor trei, apoi luă ascensorul până la camera sa. Înainte să plece din Paris, își făcuse rost de fotografiile lui Osborn și McVey de pe prima pagină a ziarelor. În momentul în care ajunsese la Meaux, le studiase cu atenție și acum avea un simț mai acut al persoanelor cu care avea de-a face.

Paul Osborn i se păruse destul de inofensiv pentru eventualitatea în care va ajunge să aibă de-a face cu el. Erau amândoi cam de aceeași vârstă și din trăsăturile sale suple se vedea că era într-o formă rezonabilă. Numai că asemănarea dintre ei se reducea doar la atât. Exista o privire aparte la un bărbat care era antrenat să lupte în atac, sau chiar în apărare. Lui Osborn îi lipsea așa ceva. Avea însă un aer de „nelalocul lui”.

În ce-l privea pe McVey, însă, era cu totul altă treabă. Faptul că era în vârstă și poate și puțin supraponderal nu însemna absolut nimic. Von Holden văzuse într-o clipită ce anume îl ajutase pe acesta să-l omoare pe Bernhard Oven. Avea în el ceva ce nu exista în oamenii obișnuiți. Tot ce văzuse și făcuse de-a lungul întregii sale cariere de polițist se afla în privirea lui, iar Von Holden știuse instinctiv că odată ce acesta punea mâna pe tine, ori la propriu, ori la figurat, nu-ți mai dădea drumul niciodată. Antrenamentele Spetsnaz[27] îl învățaseră că nu exista decât un singur mod de a se comporta cu un individ ca McVey, iar acesta era

să-l omoare din prima clipă. Dacă nu făcea acest lucru, avea să regrete toată viața.

Von Holden intră în cameră și încuie ușa în urma lui, apoi se așeză în fața unei măsuțe. Deschise o servietă și scoase un transmițător mic pe unde scurte. Apăsă un buton, introduse un cod și așteptă. Abia după opt secunde urma să aibă un canal liber.

— Lugo, spuse el, identificându-se. Ecstasy, spuse apoi, care era numele de cod pentru operațiunea care începuse cu Albert Merriman, iar acum era centrată pe McVey și pe Osborn. D.B.E. – Divizia Blocului European – continuă el. *Nichts* – nimic.

Von Holden introduse apoi codul de ieșire și apăsă butonul de închidere. Tocmai informase Divizia Blocului European al Organizației că nu exista nicio confirmare privind lichidarea fugarilor Ecstasy. Oficial, aceștia se aflau „în libertate", și toți agenții care acționau în cadrul D.B.E. trebuiau alertați.

Von Holden puse deoparte radioul, stinse lumina și privi pe fereastră. Era obosit și frustrat. Până acum ar fi trebuit să-l găsească măcar pe unul dintre ei. Fuseseră văzuți când urcaseră în tren, și acesta nu oprise în nicio gară. Ori erau încă printre rămășițele trenului avariat, ori se evaporaseră ca niște magicieni. Se așeză pe pat și aprinse veioza, apoi ridică receptorul telefonului și o sună pe Joanna în Zürich. Nu o mai văzuse din noaptea în care ea fugise goală din apartamentul său, într-o criză de isterie.

— Joanna, aici e Pascal. Ești mai bine?

Preț de o clipă nu se auzi nimic.

— Joanna?

— Nu m-am simțit prea bine, spuse ea în cele din urmă.

Îi putea simți distanțarea și anxietatea din voce. Ceva i se întâmplase în noaptea aceea, bineînțeles. Numai că ea nu avea cum să-și mai aducă aminte

de nimic, din cauză că drogurile pe care i le administrase dinainte fuseseră prea complexe. Reacția ei ulterioară fusese similară cu o „călătorie” nu prea grozavă cu LSD, și asta era ceea ce își aducea ea aminte.

— Am fost foarte îngrijorat. Am vrut să te sun mai devreme, dar nu a fost posibil… Ca să-ți spun drept, te-ai comportat cam nebunește în noaptea aceea. Poate prea mult coniac și diferența de fus orar nu trebuie combinate. Poate și cam prea multă patimă, nu crezi? spuse el și râse.

— Nu, Pascal, nu e vorba despre asta, răspunse ea nervoasă. A trebuit să lucrez foarte mult cu domnul Lybarger. Dintr-odată trebuie ca el să poată merge fără baston până vinerea asta. Nu știu nici care este motivul. Nu știu ce s-a întâmplat noaptea trecută. Nu-mi place să lucrez cu domnul Lybarger atât de mult. Nu-i face bine. Nu-mi place felul în care mă tratează doctorul Salettl și nici felul arogant în care se comportă cu oamenii din jur.

— Joanna, dă-mi voie să-ți explic ceva. Te rog! Cred că doctorul Salettl se comportă așa din cauză că este foarte agitat. Vinerea asta, domnul Lybarger trebuie să țină un discurs pentru acționarii principali din corporația sa. Bunăstarea și orientarea întregii companii depinde de ceea ce vor simți oamenii, adică dacă lor li se va părea sau nu suficient de competent pentru a-și relua pe mai departe postul de consilier. Salettl se află acolo din cauză că supravegherea recuperării domnului Lybarger face parte din responsabilitățile sale. Înțelegi?

— Da… adică nu. Îmi pare rău, nu am știut… Însă acesta nu este un motiv ca…

— Joanna, discursul domnului Lybarger va avea loc la Berlin. Vineri dimineața, tu, eu, domnul Lybarger, Eric și Edward ne vom duce acolo cu avionul corporației domnului Lybarger.

— La Berlin?

Joanna nu mai auzise nimic din ce-i spusese, doar Berlin. Von Holden își putu da seama din felul în care reacționase că o deranja acest lucru. Simțea că ea se săturase și că voia să se reîntoarcă în îndrăgitul ei New Mexico cât mai repede cu putință.

— Joanna, te cred că ești obosită. Poate că și eu personal am cerut prea mult de la tine. Eu țin la tine, știi asta. Mă tem că așa sunt eu făcut, să-mi urmez sentimentele. Te rog, Joanna, mai rezistă încă puțin. Vineri va sosi fără ca măcar să-ți dai seama, iar sâmbătă vei putea pleca acasă, direct de la Berlin, dacă vrei.

— Acasă? În Taos?

Von Holden o simți cum îi crește entuziasmul.

— Asta te face să fii fericită?

— Da.

Lăsând deoparte hainele create de case de modă renumite, ori castelele, ea își dăduse seama în cele din urmă că nu era decât o fată simplă de la țară, căreia îi plăcea viața ei lipsită de complicații din Taos. Și ea acolo voia să se ducă, mai mult decât orice.

— Atunci înseamnă că pot conta pe tine să duci toate astea până la capăt? o întrebă Von Holden cu căldură și afecțiune în voce.

— Da, Pascal. Poți conta pe prezența mea acolo.

— Îți mulțumesc, Joanna. Îmi cer scuze pentru orice neplăcere pe care ți-am creat-o, a fost cu totul fără intenție. Dacă vrei și tu, aștept cu nerăbdare să mai petrecem o ultimă noapte împreună în Berlin. Singuri. Poate dansăm și ne luăm rămas-bun. Noapte bună, Joanna!

— Noapte bună, Pascal!

Von Holden aproape că îi putea vedea zâmbetul în vreme ce ea închidea telefonul. Ceea ce-i spusese fusese suficient.

80.

Țârâitul soneriei îl trezi pe Benny Grossman dintr-un somn profund. Era ora 15:15. De ce naiba suna soneria aceea? Estelle era încă la serviciu. Matt era la școala de ebraică, iar David la antrenamentul de fotbal. Nu avea chef de nicio solicitare. Persoana respectivă n-avea decât să bată la ușa altcuiva! Începuse să adoarmă la loc, când soneria se auzi din nou.

— Dumnezeule! spuse el.

Se dădu jos din pat și se uită pe fereastră. În curte nu se vedea nimeni, iar ușa de la intrare nu se vedea, pentru că era chiar sub el.

— Imediat! spuse el când sună din nou.

Își trase pe el o pereche de pantaloni de trening și coborî la parter, se duse la ușa de la intrare și se uită pe vizor. Afară erau doi rabini hasidici, unul tânăr și proaspăt bărbierit, iar celălalt în vârstă, cu o barbă lungă și încărunțită.

„O, Doamne!” se gândi el, „oare ce naiba s-o fi întâmplat?” Deschise ușa, cu inima bătându-i nebunește în piept.

— Da? spuse el.

— Polițist Grossman? întrebă rabinul mai în vârstă.

— Da, eu sunt.

Deși fusese polițist atâția ani și văzuse atâtea lucruri cumplite, când venea vorba de propria sa familie, Benny Grossman era la fel de neajutorat ca un copil.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? E vorba de Estelle? Matt? Nu David…

— Mă tem că e vorba de tine, polițistule, spuse rabinul în vârstă.

Benny nu avu timp să reacționeze în niciun fel. Rabinul mai tânăr își ridică brațul și îl împușcă între ochi. Benny căzu pe spate în casă ca un

pietroi. Rabinul tânăr intră după el și îl mai împușcă o dată, ca să se asigure. În acest timp, rabinul mai în vârstă se uită prin casă. La etaj, pe măsuța din dormitor, găsi foile cu însemnările pe care le utilizase Benny când sunase la Scotland Yard. Rabinul le împături cu grijă și le băgă în buzunar, apoi coborî la parter.

Doamnei Greenfield, vecină cu ei, i se păru ciudat să vadă doi rabini ieșind din casa familiei Grossman, închizând ușa în urma lor, mai ales la ora aceea a zilei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea când aceștia deschiseră poarta dinspre stradă a lui Benny și trecură pe lângă ea pe trotuar.

— Nu, nimic. *Shalom*[28], spuse rabinul mai tânăr politicos, fără să se oprească.

— *Shalom,* răspunse doamna Greenfield și privi cum rabinul mai tânăr deschide portiera de la mașină pentru rabinul mai în vârstă.

Apoi, zâmbindu-i încă o dată, se așeză la volan și, o clipă mai târziu, porni mașina.

•

Avionul Cessna cu șase locuri ieși din plafonul gros de nori și zbură pe deasupra peisajului agricol francez. Pilotul Clark Clarkson, un tip arătos, cu părul castaniu, fost pilot de bombardier, cu mâinile mari și un zâmbet larg, menținu stabil micul avion prin turbulențele din ce în ce mai mari pe măsură ce coborau. Ian Noble stătea alături de el, în scaunul copilotului, cu capul lipit de fereastră, privind înspre sol. Chiar în spatele lui Clarkson, îmbrăcat în civil, era maiorul Geoffrey Avnel, chirurg militar și membru al Forțelor Britanice Speciale de Comando, care vorbea franceza fluent. Nici agenții militari britanici din spionaj, nici amanta căpitanului Cadoux, Avril Rocard, care fusese trimisă la fața locului, nu avuseseră succes în obținerea vreunei informații referitoare la destinul lui McVey sau al lui Paul Osborn. Dacă

aceștia fuseseră cu adevărat în acel tren, se părea că dispăruseră din el.

Noble se baza pe teoria că unul dintre ei sau amândoi fuseseră răniți și, temându-se de un alt atac din partea celor care aruncaseră trenul în aer, se târâseră undeva la distanță de rămășițele trenului. Amândoi știau că avionul Cessna urma să revină astăzi pentru ei, ceea ce însemna că, dacă Noble avea dreptate, puteau fi oriunde între aeroport și locul exploziei, la o distanță de trei kilometri și ceva. Această posibilitate era motivul pentru care venise și maiorul Avnel.

În fața lor se vedea orașul Meaux, iar la dreapta era aeroportul. Clarkson luă legătura prin radio cu turnul și i se acordă permisiunea să aterizeze. Cinci minute mai târziu, la ora 8:01, avionul Cessna ST95 ateriză. Noble și maiorul Avnel luară un taxi până la stația de lângă turnul de control, după care coborâră și intrară în clădirea micuță care servea drept terminal.

Noble nu avea nici cea mai vagă idee cu ce se va confrunta acolo. Fiecărui polițist îi erau făcute cunoscute pericolele din activitatea sa încă din prima zi de lucru. Londra nu era diferită de Detroit sau de Tokyo, iar moartea oricărui polițist ucis la datorie era privită oriunde în lume la fel de serios, pentru că putea foarte simplu să fie vorba de oricare dintre ei. I se putea întâmpla oricăruia dintre ei, în orice zi și în orice oraș de pe acest pământ. Dacă reușeai să ajungi întreg la capătul zilei, și asta în fiecare zi, atunci erai un tip norocos. Și așa era modul în care îți duceai zilele, câte una, pe rând. Dacă reușeai să scapi cu viață, îți luai pensia, te retrăgeai frumușel și îmbătrâneai încetișor, încercând să nu te mai gândești la ceilalți polițiști, la cei care nu fuseseră la fel de norocoși. Asta era viața polițiștilor, asta era ceea ce făceau ei. Și totuși, acest lucru nu se referea și la McVey. El era diferit, era genul de polițist care supraviețuia tuturor și care la nouăzeci de ani

probabil că va fi tot la datorie. Asta era clar. Era vorba de cum era privit și de ceea ce credea el însuși, indiferent cât de des ar fi mormăit el că nu era așa. Problema era, însă, că Noble avea o presimțire. Simțea tragedia în aer. Poate de aceea venise el însuși împreună cu Clarkson, și îl adusese și pe maiorul Avnel, din cauză că simțea că îi datorează lui McVey acest lucru, să fie acolo.

Avea picioarele ca de plumb în vreme ce se apropia de Biroul de Imigrații, unde îi arătă ofițerului de serviciu legitimația sa de la Departamentul Special. Simți și mai acut acest lucru în timp ce el și cu Avnel împinseră ușile de sticlă cu chipurile mohorâte, intrând în zona terminalului. Din acest motiv, ultimul lucru la care se aștepta era să-l vadă pe McVey așezat în fața lui, cu o șapcă de baseball pe cap și cu un tricou cu mânecă lungă cu imprimeu EuroDisney, citind ziarul de dimineață.

— Doamne Dumnezeule! exclamă el.

— Bună dimineața, Ian, spuse McVey zâmbind, apoi se ridică în picioare, își puse ziarul sub braț și îi întinse mâna.

La vreo șase metri mai încolo, Osborn, cu părul pieptănat lins pe spate, îmbrăcat tot cu haina pompierului francez, își ridică privirile dintr-un exemplar din *Le Figaro* și îl privi pe Noble cum dă mâna cu McVey, apoi îl văzu pe Noble cum clatină din cap, face un pas înapoi și i-l prezentă lui McVey pe bărbatul care-l însoțea. În acest timp, McVey privi în direcția lui Osborn și îi făcu semn din cap. Aproape imediat după aceea, Noble, McVey și maiorul Avnel porniră înapoi spre ușa care ducea către pista de avion. Osborn li se alătură și merseră vreo douăzeci de metri până la avionul Cessna. Clarkson porni motorul și ceru permisiunea să decoleze. La ora 8:27, fără niciun incident, se aflau pe calea aerului.

81.

În vreme ce avionul Cessna intră în norii de deasupra orașului Meaux și dispăru din raza vizuală a celor de la sol, McVey le explică felul în care scăpaseră din accidentul feroviar, cum își petrecuseră noaptea în pădurea de lângă aeroport, apoi veniseră în interiorul terminalului chiar înainte de ora șapte și jumătate. Făcând-o pe turistul, își cumpărase șapca, tricoul și câteva articole de toaletă, apoi intrase în toaleta bărbaților, unde îl aștepta Osborn, și se schimbase de haine. Apoi McVey se bărbierise și își aruncase sacoul la gunoi, înlocuindu-l cu tricoul EuroDisney. Osborn își modificase înfățișarea pieptănându-și părul lins pe spate. Cu barba nerasă și cu hainele de pompier pe el, arăta ca un lucrător extenuat din echipa de salvare, care venise să aștepte pe cineva care sosea cu avionul. Nu aveau altceva de făcut decât să aștepte.

Noble clătină din cap și zâmbi:

— McVey, ești un tip uimitor! Uimitor!

— A, nu, spuse McVey clătinând din cap. Doar norocos.

— Același lucru.

Noble îl lăsă pe McVey să se relaxeze câteva minute, apoi scoase o copie a conversației înregistrate cu Benny Grossman. După două ore, când aterizară, McVey o citise deja de două ori, o digerase și o examinase pentru evaluare și comentarii.

Faptele pe care le aveau se prezentau astfel:

Tatăl lui Paul Osborn inventase și realizase un prototip de bisturiu capabil să rămână la fel de ascuțit chiar și la temperaturile cele mai puțin probabile, mai bine zis extrem de scăzute. Categoria: USTENSILE.

Următoarele fapte le fuseseră confirmate de Benny Grossman:

Alexander Thompson din Sheridan, Wyoming, realizase un program pe calculator care permitea unui computer să acționeze o mașinărie construită pentru a ține și a manevra un bisturiu în timpul microchirurgiei avansate. Categoria: SOFTWARE.

David Brady din Glendale, California, inventase și realizase un mecanism manevrat electronic cu raza de acțiune a încheieturii unei mâini, capabil să țină și să controleze un bisturiu în timpul unei operații chirurgicale. Categoria: USTENSILE.

Mary Rizzo York din New Jersey experimentase cu gaze care să poată coborî temperatura și să răcească mediul înconjurător până la cel puțin minus două sute șaizeci și nouă de grade Celsius. Categoria: CERCETARE ȘI DEZVOLTARE.

Toate acestea se întâmplaseră între anii 1962 și 1966. Fiecare om de știință lucrase singur. Pe măsură ce fiecare proiect fusese realizat, inventatorul sau omul de știință respectiv fusese ucis de Albert Merriman. După cum îi mărturisise Albert Merriman lui Paul Osborn, persoana care îl angajase și îl plătise pentru aceste crime fusese Erwin Scholl, un imigrant capitalist care până la vremea respectivă dobândise deja afacerile și mijloacele de a finanța, prin niște firme fantomă, aceste proiecte experimentale. Acesta era același Erwin Scholl care, conform FBI, era acum – și fusese așa zeci de ani la rând – prietenul intim și respectat al mai multor președinți ai Statelor Unite și care, prin urmare, era de neatins.

Și totuși, ceea ce aveau ei în congelatorul din subsolul de la morga din Londra erau șapte trupuri decapitate și un cap secționat de trup, dintre care la cinci se confirmase faptul că fuseseră congelate până aproape de temperatura zero absolut, cifră destul de apropiată de activitatea lui Mary Rizzo York pentru a fi de o semnificație considerabilă.

Cu ceva timp în urmă, McVey îl întrebase pe eminentul doctor micro-patolog Stephen Richman: „De ce ar congela cineva trupuri decapitate și capete la această temperatură, presupunând că s-ar putea obține într-un fel sau altul zero absolut?” Răspunsul prompt al lui Richman fusese: „Pentru a le uni.”

Oare Erwin Scholl finanțase cu treizeci de ani în urmă cercetarea în domeniul crio-chirurgiei cu intenția de a uni capetele congelate de trupurile congelate? Dacă da, ce era atât de secret încât ordonase ca toți cercetătorii săi să fie uciși? Obținerea patentului? Posibil. Însă din câte se știa – conform investigației realizate de Departamentul Special al Poliției Metropolitane prin toată Marea Britanie și al recentelor conversații telefonice ale lui Noble cu doctorul Edward L. Smith, președinte al Societății de Criogenie din America, și cu Akito Sato, președintele Institutului de Criogenie din Orientul Îndepărtat – nu fuseseră realizate experimente similare de chirurgie criogenică nicăieri în lume.

•

Acum, pe măsură ce apusul se așternea învăluitor peste Londra, Noble, McVey și Osborn se așezară să discute în biroul de la Scotland Yard al lui Noble. McVey își scosese șapca de baseball cu Mickey Mouse, însă încă mai era îmbrăcat cu tricoul EuroDisney, iar Osborn îi cedase lui Noble haina pompierului francez, în schimbul unei jachete de lână purtate, de culoare bleumarin, cu emblema aurie a Poliției Metropolitane brodată deasupra buzunarului stâng.

O căutare în baza de date RDI International din Londra nu găsise niciun patent în toată lumea care să fi fost obținut în domeniul ustensilelor sau software proiectate pentru genul de micro-chirurgie avansată de care discutaseră. Fusese solicitată o revizuire în combinația Moody’s/Dun & Bradstreet a istoricului companiilor care

angajaseră victimele lui Albert Merriman prin Biroul de Fraude Grave, însă aceasta nu fusese terminată încă.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și intră secretara lui Noble, Elizabeth Welles, care avea patruzeci și trei de ani, un metru optzeci și trei, și care nu se măritase niciodată. Ținea în mâini o tavă pe care se aflau cești și lingurițe, un recipient micuț cu lapte, o farfurioară de argint pe care se aflau cuburi de zahăr, un vas de cafea și unul de ceai.

— Mulțumesc, Elizabeth, îi spuse Noble.

— Nu aveți pentru ce, domnule comandant, răspunse ea, pe urmă se îndreptă de spate pe toată lungimea ei, îi aruncă o privire lungă lui Osborn și ieși.

— Te consideră un tip foarte arătos, doctore Osborn. Ea este și o persoană cu o mare doză de sexualitate. Ceai sau cafea?

— Ceai, vă rog, spuse Osborn zâmbind.

McVey privea pe fereastră, urmărind absent cum un individ mărunțel plimba pe stradă doi câini mari, prea puțin atent la nota scurtă de amuzament din spatele său.

— Cafea, McVey? îl auzi pe Noble întrebându-l.

Se întoarse brusc și veni spre ei. Avea o privire tăioasă și mergea nervos.

— S-a întâmplat de mai multe ori de-a lungul anilor când la un moment dat, în timpul unei investigații, m-am simțit ca un blestemat de idiot din cauză că-mi venea deodată în minte ceva ce ar fi trebuit să observ de la bun început. Însă îți spun, Ian, de data asta ne-a scăpat la toți: mie, dumitale, doctorului Michaels, chiar și doctorului Richman.

— Despre ce anume vorbești? întrebă Noble, iar mâna în care ținea un cub de zahăr îi încremeni în aer chiar înainte de a-l pune în ceașca de ceai.

— Despre viață, la naiba! exclamă McVey și îl privi pe Osborn ca să-l includă și pe el în conversație, apoi se sprijini de birou în fața lui Noble. Nu crezi că dacă cineva a lucrat în toți

acești ani pentru a perfecționa o modalitate de a uni un cap secționat de trup de un alt trup, scopul final al acestui lucru nu ar fi doar actul în sine, ci de a aduce la viață rezultatul respectiv? Pentru a face această creatură, acest Frankenstein, să trăiască și să respire!

— Da, dar de ce? spuse Noble, lăsând cubul de zahăr să-i cadă în ceașcă.

— Habar n-am. Însă altfel de ce ar face-o? întrebă McVey, apoi se întoarse către Osborn. Imaginează-ți întregul proces din punct de vedere medical. Cum ar avea loc?

— Simplu. În teorie, oricum, spuse Osborn și se sprijini cu spatele de spătarul scaunului din piele roșie. Se readuce produsul congelat la temperatura normală, adică de la aproape minus două sute nouăzeci și trei de grade, până la plus treizeci și șapte de grade. Pentru a realiza această operație, sângele ar trebui extras. Pe măsură de corpul se topește, sângele trebuie reintrodus. Dificultatea ar fi ca acest corp să se topească în mod uniform.

— Dar acest lucru s-ar putea face? întrebă Noble.

— Eu aș spune că dacă au fost capabili să găsească o modalitate să realizeze prima chestiune, cea de a doua în mod sigur e rezolvată deja.

Imediat se auzi sunetul emis de un fax de pe măsuța antică din spatele biroului lui Noble. Se aprinse un bec și o clipă mai târziu acesta începu să listeze ceva. Era raportul Moody's/Dun & Bradstreet pe care-l solicitaseră de la Biroul de Fraude Grave. McVey și Osborn se apropiară de Noble pentru a citi informațiile pe măsură ce apăreau:

> *Microtab, Waltham, Massachusetts. Lichidată în iulie 1966. Deținută de Wentworth Products, Ltd., Ontario, Canada. Consiliul de administrație*: *Earl Samules, Evan Hart, John Harris. Toți*

din Boston, Massachusetts. Toți decedați în 1966.

Wentworth Products, Ltd., Ontario, Canada. Lichidată în august 1966. Companie privată. Deținută de James Tallmadge din Windsor, Ontario. Tallmadge a murit în 1967.

Alama Steel, Ltd. Din Pittsburgh, Pennsylvania. Lichidată în 1966. Filială a companiei Wentworth Products, Ltd., Ontario, Canada. Consiliul de administrație: Earl Samules, Evan Hart, John Harris.

T.L.T. International, filială deținută în totalitate de Omega Shipping Lines, 17 Hanover Square, Mayfair, Londra, Regatul Unit. Acționarul majoritar: Harald Erwin Scholl, 17 Hanover Square, Mayfair, Londra, Regatul Unit.

— Asta era! strigă Noble triumfător când văzu numele lui Scholl tipărit pe foaia de hârtie, în vreme ce faxul continua.

T.L.T. International lichidat în 1967.

Omega Shipping Lines cumpărată de Goltz Development Group, S.A., Düsseldorf, Germania, 1966. Goltz Development Group – GDG – parteneriat. Partenerii generali: Harald Erwin Scholl, 17 Hanover Square, Londra, Regatul Unit, Gustav Dortmund, Friedrichstadt, Düsseldorf, Germania. Președinte, din 1978, Konrad Peiper, 52 Reichsstrasse, Charlottenburg, Berlin, Germania. (N.b. GDG a achiziționat Lewsen International, Bayswater Road, Londra, Regatul Unit, o companie care

controlează alte companii mai mici, în 1981.)

SFÂRȘITUL TRANSMISIEI.

Noble se răsuci în scaun și își ridică privirile către McVey.

— Ei bine, scumpul nostru domn Scholl s-ar putea să nu fie chiar așa de neatins cum consideră FBI-ul vostru. Știi cine este Gustav Dortmund…

— Președintele Băncii Centrale a Germaniei, spuse McVey.

— Exact. Iar Lewsen International a fost un important furnizor de oțel, componente ale armelor și supraveghetori în construcții, în Irak, în perioada anilor optzeci. Pun pariu că domnii Scholl, Dortmund și Peiper au devenit foarte bogați în acea perioadă, asta dacă nu erau deja.

— Îmi dați voie? întrebă Osborn și se apropie cu un exemplar din revista *People* pe care o luase dintre mai multe care se aflau pe marginea biroului lui Noble.

McVey îl privi înmărmurit cum acesta dădu deoparte ceașca de ceai a lui Noble și deschise revista la o reclamă pe două pagini, așezând-o în fața lui pe birou. Era o reclamă provocatoare la cea mai recentă înregistrare muzicală a unei vedete rock feminine foarte cunoscute. Aceasta era toată udă și purta o rochie mulată și transparentă și stătea călare pe o balenă ucigașă în vreme ce aceasta ieșea teatral din apă. Noble și McVey îl priviră pe Osborn fără expresie.

— Nu știți, nu-i așa? zâmbi Osborn.

— Ce să știm? întrebă McVey.

— Konrad Peiper al vostru, spuse Osborn.

— Ce-i cu el? întrebă McVey, care nu avea nici cea mai vagă idee unde voia Osborn să ajungă.

— Soția lui este Margarete Peiper, una dintre cele mai puternice femei din lumea spectacolelor. Conduce o agenție gigantică de talente și ea este managerul și producătorul acestei tinere călare pe

balenă și, probabil, la încă vreo alte douăsprezece dintre cele mai mari vedete tinere din rock și video. Și – aici făcu o pauză – ea face toate aceste lucruri din biroul ei de la ultimul etaj al vilei din secolul al șaptesprezecelea restaurate pe care o deține în Berlin.

— De unde Dumnezeu știi aceste lucruri? întrebă Noble uimit.

Osborn luă revista, o închise și o puse la loc pe marginea biroului lui Noble.

— Domnule comandant, sunt un chirurg ortoped în Los Angeles. Probabil jumătate dintre pacienții mei sunt puști sub douăzeci de ani care au suferit traumatisme în domeniul sportului. Nu țin degeaba în sala de așteptare toate revistele acelea la modă.

— Și le și *citești*?

— Cred și eu, spuse Osborn zâmbind.

82.

Din cauza vizibilității din ce în ce mai reduse, Clarkson își modificase planul de zbor și aterizase lângă Ramsgate, pe Canalul Englez, la aproximativ o sută șaizeci de kilometri sud-est de destinația sa inițială. Manevra sa întâmplătoare îl dăduse peste cap pe Von Holden.

La o oră după ce avionul Cessna ST95 decolase din Meaux, un îngrijitor de la aeroport găsise sacoul lui McVey aruncat la gunoi în toaleta bărbaților. În câteva minute, sectorul din Paris fusese alertat, iar după douăzeci de minute sosise Von Holden și solicitase de la biroul de obiecte pierdute sacoul unchiului său. În mod inteligent, McVey rupsese eticheta înainte de a arunca sacoul, însă nu-și dăduse seama că pistolul său de calibrul 38 rosese căptușeala acestuia în locul în care se atingea constant de el, suficient încât să nu treacă neobservat, iar Von Holden știa din experiență că singurul lucru care rodea un sacou în locul respectiv era mânerul unui pistol.

Von Holden se retrăsese în hotelul său din Meaux, în vreme ce sectorul din Paris scana planurile de zbor ale avioanelor care decolaseră din Meaux între răsăritul soarelui și ora la care fusese găsit sacoul. Pe la 9:30 aflase că un avion Cessna cu șase locuri, cu numărul ST95, venise acolo din Bishop’s Stortford, Anglia, în dimineața respectivă, și aterizase la ora 8:01, apoi decolase către aceeași destinație după douăzeci de minute, la ora 8:27. Nu era o garanție, însă era suficient pentru a alerta sectorul din Londra. Pe la ora trei, agenții localizaseră avionul Cessna ST95 pe aeroportul din Ramsgate, iar biroul sectorului din Londra stabilise că aparținea unei mici companii agricole englezești, care își avea sediul în orașul Bath din partea de vest. De acolo însă nu mai

găsiseră nicio urmă. Avionul Cessna fusese parcat pe aeroportul din Ramsgate, iar pilotul lăsase vorbă că va reveni după el când se va limpezi vremea, după care plecase, luând un autobuz către Londra în compania unui alt bărbat. Niciunul dintre ei nu corespundea descrierii lui McVey sau Osborn. Această informație fusese înaintată imediat sectorului din Paris pentru a-i fi transmisă lui „Lugo”, care se reîntorsese la Berlin. Pe la ora patru și un sfert în seara respectivă, sectorul din Londra avea cópii făcute după fotografiile din ziare ale ambilor bărbați și era în alertă totală pentru găsirea lor.

La ora 20:35, McVey stătea singur pe marginea patului, îmbrăcat numai cu un maieu, într-un hotel din secolul al optsprezecelea, restaurat, în Knightsbridge. Își scosese pantofii și un pahar de scotch whisky Famous Grouse se odihnea alături de el, pe măsuța telefonului. Departamentul Special îl cazase sub numele Howard Nichol din San Jose, California. Osborn, sub numele de Richard Green din Chicago, fusese cazat la hotelul Forum în Kensington, nu prea departe, iar Noble se dusese acasă la el, în Chelsea.

Ținea în mână un fax de la Bill Woodward, șeful poliției din LAPD, prin care-l informa despre uciderea lui Benny Grossman. Investigațiile preliminare și confidențiale ale NYPD erau centrate pe probabilitatea ca această crimă să fi fost realizată de doi bărbați îmbrăcați în haine de rabini hasidici.

McVey încercă să facă ceea ce știa că ar fi făcut și Benny: să-și lase deoparte sentimentele și să gândească logic. Benny fusese omorât acasă la el la aproximativ șase ore după ce-l sunase pe Ian Noble să-i comunice informațiile pe care i le solicitase el. Ca să nu mai pomenească de restul, adică de faptul că Benny stătuse treaz toată noaptea ca să adune informațiile, pentru că McVey îi spusese că era urgent; sau de faptul că îl sunase

pe Noble din cauză că văzuse la televizor știrile despre dezastrul feroviar de pe ruta Paris-Meaux și că avusese intuiția că McVey se afla în acel tren, iar Noble urma să aibă nevoie cât mai curând posibil de informațiile pe care le obținuse.

Partea și mai proastă era că Benny îl sunase pe Noble de la el de acasă cu lista lui detaliată de informații. Asta însemna nu numai că gruparea avea agenți care operau în State cu o tehnologie foarte sofisticată de obținere a informațiilor, pe care le accesau prin sistemele secrete de calculatoare de la departamentele de poliție, însă acum erau la curent și cu informațiile care fuseseră strânse, de către cine și de unde. Dacă puteau face aceste lucruri, atunci puteau foarte ușor să intre în registrele de la compania de telefoane și în momentul de față știau mai mult ca sigur unde sunase Benny și, mai ales, pe cine, pentru că Benny utilizase numărul de telefon privat al lui Noble. Și dacă aceștia operau în Franța și în Statele Unite, atunci mai mult ca sigur că operau și aici, în Anglia.

McVey luă o înghițitură mare de scotch, apoi puse paharul pe masă, își puse pe el o cămașă curată și o cravată și scoase din dulap celălalt costum al său. După câteva minute, își strecură pistolul de calibru 38 în tocul pe care-l ținea la șold, mai luă o gură de scotch și plecă. Nu avea nevoie să se uite în oglindă, pentru că știa ce avea să vadă.

Împinse ușa lustruită din alamă a hotelului și merse pe jos distanța scurtă până la stația de metrou din Knightsbridge. După douăzeci de minute se afla în casa aranjată cu gust a lui Noble din Chelsea, așteptând ca Noble să sune la New Scotland Yard pe linie directă, chemând o mașină pentru soția lui. Un sfert de oră mai târziu, soții își luară rămas-bun, iar ea plecă însoțită de pază la sora ei acasă, în Cambridge.

— Nu e nimic nou pentru ea, a mai trecut prin asta într-un fel sau altul, spuse Noble după plecarea soției lui. I.R.A., știi? O treabă foarte urâtă, oricum ai lua-o.

McVey încuviință din cap. Era îngrijorat din cauza lui Osborn. Polițiștii metropolitani care îl duseseră la hotel îl avertizaseră să rămână în camera lui. McVey încercase să-l sune înainte de a pleca de la hotelul său pentru a se întâlni cu Noble, însă nu primise niciun răspuns. Mai încercă și acum o dată, și obținu același rezultat.

— Tot nimic? întrebă Noble.

McVey clătină din cap și închise telefonul. În aceeași clipă, telefonul sună. Era linia directă de la sediul Scotland Yard. Noble ridică receptorul.

— Da. Da, este aici, spuse el și își îndreptă privirile către McVey. O tipă pe nume Dale Washburn din Palm Springs încearcă să dea de dumneata.

— E la telefon?

Noble ceru o confirmare, dar primi în schimb un număr de telefon unde Washburn putea fi găsită. Îl notă pe o bucată de hârtie, pe care i-o dădu lui McVey.

McVey se duse pe hol și formă numărul din Palm Springs de la telefonul de acasă al lui Noble.

— Mai încearcă o dată la Osborn, da? îi spuse el lui Noble.

Era puțin trecut de unsprezece seara, ora Londrei. În Palm Springs abia trecuse de ora trei după-amiaza.

— Aici Dale, se auzi o voce catifelată.

— Bună, îngeraș, aici McVey. Ce ai aflat?

— Să-ți spun chiar acum?

— Chiar acum.

— Chiar vrei să spun așa, pur și simplu? Mai sunt niște persoane pe aici.

— Atunci înseamnă că-ți sunt prieteni. Spune-mi ce-ai aflat!

— Două perechi, iubitule. Ași cu optari, mâna mortului. Na, te bucuri că m-am aruncat?

— Poker…

— Da, dragule, joc poker. Sau cel puțin asta făceam până să mă suni tu. Stai să mă duc în camera cealaltă.

McVey o auzi spunând ceva către o altă persoană. Un minut mai târziu ridică receptorul de la o extensie telefonică, iar celălalt telefon fu închis.

Dale Washburn era ca un personaj din cărțile lui Raymond Chandler. Avea treizeci și cinci de ani, părul ei era blond platinat în mod natural, avea un corp excepțional și un creier așijderea. Lucrase ca polițistă sub acoperire pentru LAPD timp de cinci ani, până când fusese deconspirată în timpul unui raid eronat realizat la miezul nopții în cartierul de bogătani Brentwood. Din cauza unui glonț care îi pătrunsese în zona lombară și care nu era operabil, ieșise la pensie pe caz de boală și se stabilise în Palm Springs, unde juca cărți cu câțiva amici divorțați plini de bani, bărbați și femei, și acționa foarte discret ca detectiv particular. McVey o sunase imediat ce se cazase la hotelul Knightsbridge. Voia să știe tot ce putuse ea să afle în două ore despre domnul Harald Erwin Scholl.

— Nimic.

— Ei, haide… Cum, *nimic*? spuse McVey și își dădu seama că i se putea citi enervarea în voce.

Nu reușise să treacă peste uciderea lui Benny Grossman atât de bine precum crezuse.

— Nimic, dragule. Îmi pare rău. Erwin Scholl este cel pe care-l știe toată lumea. Un publicist mai bogat ca dracul însuși, colecționar de artă și în relații strânse cu cei mai cei, cum ar fi președinți și prim-miniștri. Asta-i tot, cu majuscule, dragule. Dacă mai există și altceva, atunci e îngropat bine în groapa cu nisip unde se joacă numai copiii foarte mari. Iar fetițele și băiețeii ca tine și ca mine nu au nicio șansă să afle.

— O poveste, ceva? întrebă McVey.

— Un imigrant sărac sosește aici din Germania chiar înainte de al Doilea Război Mondial, muncește pe rupte, iar restul ți l-am spus deja.

— Căsătorit?

— Niciodată, dragule. Cel puțin nu am aflat nimic de genul ăsta în două ore. Iar dacă te gândești că e homosexual, scumpule, reginele cu care se întovărășește sunt de genul acela cu smaralde, haine de samur și cu armate. Doamne care au fost încoronate și au condus imperii, și care probabil încă stau pe capete pline de giuvaeruri.

— Îngeraș, nu mi-ai oferit mare lucru!

— Un singur lucru aș putea să-ți ofer, și poți să faci cu el ce dorești: tipul tău se află în Berlin până duminică. Are loc o comemorare de mare amploare, sau ceva de genul ăsta, într-un loc numit – stai să mă uit pe însemnările mele, sunt pe aici pe undeva – da, am găsit, locul este un palat sau cam așa ceva, numit Charlottenburg.

— Palatul Charlottenburg? întrebă McVey și se uită la Noble.

— E un muzeu în Berlin.

— Întoarce-te la joc, îngeraș. Te invit la cină când mă întorc.

— McVey, pentru tine oricând.

McVey închise telefonul. Noble se uita lung la el.

— Îngeraș? întrebă el zâmbind.

— Mda, îngeraș… spuse McVey fără expresie. Ce vești ai despre Osborn?

Lui Noble i se stinse zâmbetul și spuse clătinând din cap:

— Niciuna!

83.

— Vera!

— O, Doamne, Paul!

Osborn îi sesiză ușurarea și entuziasmul din voce. În ciuda tuturor evenimentelor prin care trecuse, Vera nu-i părăsise gândurile nici măcar o clipă. Trebuise să ia legătura cu ea cumva, să vorbească cu ea, să o audă cum îi spune că e bine. Nu putea utiliza telefonul din camera lui și știa acest lucru, așa că se dusese jos, în holul hotelului. Lui McVey nu i-ar fi plăcut asta dacă ar fi aflat, însă din punctul lui de vedere nu avea altă soluție.

Când ajunsese în holul hotelului, găsise ocupate toate telefoanele de lângă intrare. Își încercase norocul și se dusese la recepție și întrebase dacă mai erau și alte telefoane. Un funcționar îl îndrumase spre un coridor chiar dincolo de bar, unde găsise un grup de cabine telefonice în stilul vechi. Intrase și închisese ușa, apoi scosese un carnețel în care notase numărul de telefon al bunicii Verei din Calais. Fără să știe de ce, se simțise în siguranță în cabina cu lemnul lustruit și cu ușa închisă. Auzise pe cineva în cabina de alături cum încheia o convorbire, după care închisese și plecase. Se uitase prin ușa din sticlă și văzuse cum trecea o pereche de tineri, îndreptându-se către ascensoare. După aceea, holul rămăsese gol. Se întorsese, ridicase receptorul, formase numărul și transferase cheltuiala telefonului în contul de la cabinetul său.

Auzise cum suna la celălalt capăt al firului. Sunase un timp și era pe punctul de a închide când femeia în vârstă răspunsese, surprinzându-l. În cele din urmă, reușise să înțeleagă că Vera nu era acolo, și nici nu fusese. Își simțise emoțiile cum o iau razna și știa că ar fi înnebunit dacă nu le-ar fi controlat. Apoi îi trecuse prin minte că ea se afla

încă la spital și că nu mai plecase. Își utilizase din nou contul și o sunase pe numărul direct. Telefonul sunase, și apoi îi auzise vocea.

— Vera… spusese el, tresărindu-i inima când o auzise.

Numai că ea continuase să vorbească în franceză, și el își dăduse seama că era de fapt mesageria ei vocală. Apoi auzise un clic și vocea înregistrată îi indicase să formeze „0”. O clipă mai târziu îi răspunsese o femeie. „*Parlez-vous anglais*?” o întrebase el. Da, femeia vorbea puțin în engleză. Îi spusese că Vera fusese chemată în afara localității cu două zile în urmă, din cauza unei urgențe în familie; nu se știa când urma să revină. Ar dori să vorbească cu un alt medic? „Nu. Nu, mulțumesc,” spusese el și închisese telefonul. Stătuse apoi mult timp cu privirea în gol. Nu mai rămăsese decât un loc unde mai putea suna. Poate, din cine știe ce motiv, ea se dusese înapoi în apartamentul ei.

Pentru a treia oară utilizase contul, de data aceasta întrebându-se dacă nu ar fi trebuit totuși să sune de la alt telefon, din afara clădirii. Însă înainte de a închide, auzise cum suna, iar la al doilea apel un bărbat răspunsese:

— Reședința Monneray, *bonsoir.*

Era Philippe, care preluase telefonul de la centrală. Osborn nu spusese nimic. De ce îi monitoriza Philippe telefoanele Verei fără să le lase să sune mai mult, pentru a putea ea să răspundă? Poate că McVey avusese dreptate și Philippe fusese cel care alertase această „grupare” asupra locului unde se afla Vera și unde locuia, apoi, mai târziu, îl ajutase să scape de sub nasul poliției, însă nu înainte de a-l înștiința pe lungan.

— Reședința Monneray, spuse Philippe din nou.

De data aceasta vocea îi fusese seacă, de parcă ar fi devenit suspicios în privința telefonului. Osborn mai așteptase o secundă, apoi se hotărâse să riște.

— Philippe, aici doctorul Osborn.

Reacția lui Philippe fusese oricum, numai prudentă nu. Fusese entuziasmat, încântat să-l audă. Sunase de parcă ar fi fost îngrijorat de moarte în privința lui.

— *Oh, monsieur.* Împușcăturile din La Coupole. Au dat totul la televizor. Doi americani, au spus. Sunteți bine? Unde sunteți?

„Nu, în niciun caz”, își spusese Osborn. „Nu-i spune!”

— Unde este Vera, Philippe? Ai vreo veste de la ea?

— *Oui, oui*!

Vera sunase mai devreme în ziua respectivă și lăsase un număr de telefon. Trebuia să i-l dea numai lui, dacă ar fi sunat, și nimănui altcuiva. Un zgomot în afara cabinei telefonice îl făcuse pe Osborn să se uite în jur. O negresă măruntică îmbrăcată în uniforma hotelului dădea cu aspiratorul pe coridor. Era în vârstă, iar părul ridicat în creștet și prins cu o bentiță de culoare bleu o făcea să pară haitiană. Vuietul aspiratorului devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropia de el.

— Numărul, Philippe, spusese el, întorcându-se cu spatele spre coridor.

Găsise un pix în buzunar și căutase ceva pe care să scrie, dar nu era nimic pe acolo, așa că scrisese numărul direct în palmă, apoi îl repetase ca să se asigure.

— *Merci,* Philippe! spusese el și, fără să-i mai lase timp portarului să-i mai pună vreo întrebare, închisese telefonul.

Peste sunetul aspiratorului femeii în vârstă, Osborn luase receptorul, stătuse din nou în dubiu dacă să se mute la alt telefon, apoi își spusese „ducă-se naibii”, formase numărul scris în palmă și așteptase să sune.

— *Oui*?

Osborn tresărise, deoarece răspunsese o voce de bărbat, dură și puternică.

— Cu *mademoiselle Monneray,* vă rog, spusese Osborn.

Apoi o auzise pe Vera spunând ceva în franceză și adăugase numele Jean Claude. Primul telefon se închisese și apoi o auzise pe Vera rostindu-i numele.

— Doamne, Vera… spuse el, apoi trase aer profund. Ce naiba se petrece? Unde ești?

Dintre toate femeile pe care le cunoscuse vreodată, niciuna nu îl afectase așa cum o făcea Vera: mental, emoțional, fizic – și tot ce se adunase în interiorul lui ieși deodată la suprafață într-un talmeș-balmeș, comportându-se ca un adolescent, fără gândire sau raționamente.

— Am sunat-o pe bunica ta, îngrijorat de moarte în privința ta, iar engleza ei e mai rea decât franceza mea și nu am înțeles decât că nu știa nimic de tine. Începusem să mă gândesc la polițiștii din Paris, că poate sunt și ei băgați în chestia asta, iar eu te trimisesem cu ei… Vera, unde naiba ești? Spune-mi că ești bine!

— Sunt bine, Paul, dar… nu-ți pot spune unde mă aflu, spuse Vera după o ezitare.

Privi în jurul ei, în încăperea micuță, veselă, văruită în galben și alb, cu o singură fereastră care dădea înspre o șosea lungă, luminată. Dincolo de aceasta se vedeau copaci, și apoi întuneric. Deschise ușa și zări un tip îndesat îmbrăcat cu un pulover negru, cu pistol la brâu, care îi monitoriza telefonul cu un aparat de înregistrare fără fir. O pușcă de asalt era sprijinită de perete, alături de el. Acesta își ridică privirile și o văzu că îl privea, acoperind telefonul cu mâna.

— Jean Claude, te rog… îi spuse ea în franceză.

El ezită pentru o clipă, apoi închise aparatul.

— Cu cine vorbești? Aceia nu sunt de la poliție. Cine este bărbatul care a răspuns la telefon? se răsti Osborn deodată.

Simțea gelozia cum îl cuprinde ca un val uriaș și oribil. În afara cabinei telefonice, zgomotul clar al aspiratorului era mai puternic ca până atunci. Se întoarse nervos și o văzu pe bătrână cum se uita lung la el. Când li se întâlniră privirile, ea își plecă brusc capul și plecă, zgomotul aspiratorului dispărând odată cu ea.

— La naiba, Vera! reveni Osborn la telefon.

Era nervos, suferea și era confuz.

— Ce naiba se petrece?

Vera nu răspunse nimic.

— De ce nu poți să-mi spui unde ești? întrebă el din nou.

— Pentru că…

— De ce?

Osborn privi prin sticla cabinei. Holul era gol acum. Apoi, brutal și în grabă, își dădu seama.

— Ești cu el! Ești cu „franțuzul”, nu-i așa?

Ea îi auzi în voce asprimea dură a furiei și îl urî pentru acest lucru. Așa, îi spunea de fapt că nu avea încredere în ea.

— Nu, nu sunt cu el. Și nu-i mai spune așa! se răsti ea la el.

— La naiba, Vera! Nu mă minți! Nu acum. Dacă el este acolo, spune-mi!

— Paul! Termină! Dacă nu, îți spun să te duci la naiba, și asta o să fie sfârșitul relației noastre!

Deodată el își dădu seama că nu o mai asculta și că nici nu mai era în stare să gândească, însă făcea ceea ce făcuse dintotdeauna, încă din ziua în care tatăl său fusese ucis, reacționa la propria sa teamă copleșitoare când îi pierdea pe cei pe care-i iubea. Furia, mânia și gelozia – acesta era modul în care se apăra de suferință, protejându-se. Și totuși, în același timp, îi forța să se îndepărteze de el pe toți cei care ar fi putut să-l iubească, reducând orice sentimente mai rămâneau la ceva mai mult decât tristețe și compasiune. Apoi, blamându-i pe ei, el se înfunda, așa cum făcuse întotdeauna, în colțul

întunecat al propriului său exil, răvășit și suferind, înnebunit de orice lucru omenesc de pe pământ.

Ca un dependent care devine brusc conștient, își dădu seama că dacă avea de gând vreodată să oprească propria sa distrugere, trebuia s-o facă acum, în acest moment. Și oricât ar fi fost de dificil, singura cale prin care putea realiza acest lucru era să dea naibii consecințele și să-și găsească curajul de a avea încredere în ea. Pătrunzând până în străfundurile sale, duse din nou receptorul la ureche.

— Îmi cer scuze… spuse el.

Vera își trecu o mână prin păr și se așeză la un birou micuț din lemn. Pe acesta se afla o sculptură din argilă reprezentând un măgăruș, realizată în mod clar de un copil. Era ciudată și primitivă, dar foarte pură. O luă în mână, se uită la ea, apoi o duse la piept și o ținu acolo, liniștită.

— Mi-a fost teamă de poliție, Paul. Nu știam ce să fac. În disperare de cauză l-am sunat pe François. Ai idee cât de greu mi-a fost să fac acest lucru după ce tocmai l-am părăsit? El m-a adus aici, într-un conac de la țară, și apoi s-a întors la Paris. A lăsat trei agenți de la Serviciile Secrete să mă păzească. Nu trebuie să știe nimeni unde mă aflu, de aceea nu pot să-ți spun. În cazul în care ascultă cineva…

Deodată lui Osborn i se ridică vălul de pe ochi, gelozia dispăru, făcând loc grijii profunde care fusese acolo și înainte.

— Ești în siguranță, Vera?

— Da.

— Cred că ar trebui să închidem, spuse el. Dă-mi voie să te sun mâine din nou!

— Paul, ești în Paris?

— Nu. De ce?

— Ar fi periculos dacă ai fi acolo.

— Lunganul e mort. McVey l-a împușcat.

— Știu. Însă ceea ce tu nu știi este că a fost membru Stasi, fosta poliție secretă a Germaniei de

Est. Ei afirmă că s-a desfiinţat, însă eu nu cred că este adevărat.

— Ai aflat acest lucru de la François.

— Da.

— De ce ar fi vrut Stasi să-l omoare pe Albert Merriman?

— Paul, ascultă-mă, te rog! spuse Vera cu un ton imperativ, însă ea mai era şi înspăimântată, şi confuză. François îşi dă demisia. O să facă public acest lucru mâine dimineaţă. Face asta din cauza unor presiuni din interiorul propriului său partid. Are legătură cu noua comunitate economică, noua politică europeană.

— Ce vrei să spui? întrebă Osborn, care nu înţelegea.

— François crede că toţi sunt supuşi Germaniei şi că Germania va ajunge să controleze baierele pungii pentru întreaga Europă. Lui nu-i place chestia asta şi consideră că Franţa devine mai implicată decât ar trebui.

— Vrei să spui că este silit să-şi dea demisia!

— Da, nu chiar pe faţă, dar fără alte opţiuni. A devenit ceva foarte urât.

— Vera, lui François îi este teamă pentru viaţa lui dacă nu va demisiona?

— Nu mi-a vorbit niciodată despre acest lucru…

Osborn atinsese un punct sensibil. Poate că nu discutaseră niciodată, însă ea se gândise la acest lucru. Şi probabil nu se putea împiedica să nu se gândească. François Christian o sechestrase undeva la ţară cu trei indivizi de la Serviciile Secrete care s-o păzească. Asta însemna că lunganul fusese un agent Stasi care avea cumva legătură cu ceea ce se întâmpla în politica franceză? Şi că François era îngrijorat că şi Vera ar putea fi în pericol din acest motiv, pentru că i-ar face ei un rău pentru a-l preveni pe el? Sau ea era ascunsă şi protejată numai din cauza legăturii ei cu

Osborn, și acum și cu McVey, și cu ce i se întâmplase lui Lebrun și fratelui său în Lyon?

— Vera, dacă ascultă cineva, nu-mi pasă absolut deloc, spuse el. Vreau să te gândești cu atenție. Din ce ți-a spus François, există vreo legătură între Albert Merriman, situația lui François și mine?

— Nu știu…, spuse Vera, și se uită la măgărușul micuț, sculptat, pe care-l ținea în mână, apoi îl puse ușurel înapoi pe masă. Îmi aduc aminte că bunica mi-a povestit cum era în Franța în timpul războiului. Când naziștii au venit și au rămas aici, spuse ea încetișor. Fiecare clipă era plină de groază. Oamenii erau luați fără nicio explicație și nu se mai întorceau niciodată înapoi. Oamenii se spionau unii pe alții, uneori chiar în cadrul aceleiași familii, și raportau autorităților ceea ce observau. Iar bărbați cu pistoale se aflau peste tot. Paul…, spuse Vera ezitând, iar el o auzi cât de speriată era cu adevărat. Simt și acum aceeași umbră întunecată…

Deodată Osborn auzi un zgomot în spatele lui. Se răsuci. McVey era în fața cabinei telefonice. La fel și Noble. McVey deschise ușa într-o clipă.

— Închide! spuse el. Acum!

84.

Osborn fu silit să iasă în grabă din bar, și apoi direct în stradă, încercase să-și ia rămas-bun de la Vera, dar McVey intrase în cabină și închisese telefonul cu mâna lui.

— Fata, nu-i așa? Vera Monneray, spuse McVey, deschizând portiera unui Rover fără număr de înmatriculare care era parcat acolo.

— Da, spuse Osborn supărat.

McVey se băgase în viața lui particulară, și lui nu-i plăcea acest lucru.

— Este cu polițiștii din Paris?

— Nu. Cu Serviciile Secrete.

Portierele fură închise, iar șoferul lui Noble porni mașina. După cinci minute făcură rondul la Piccadilly Circus, și o luară pe Haymarket către Trafalgar Square.

— Număr privat? întrebă McVey pe un ton neutru, uitându-se la cifrele pe care Osborn și le mâzgălise în palmă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Osborn defensiv, vârându-și palmele la subsuori.

— Sper că nu ai ucis-o în felul acesta, spuse McVey uitându-se lung la el.

Noble se întoarse către ei de pe locul din față, de lângă șofer.

— Ai întrebat pe cineva unde era telefonul pe care-l foloseai sau l-ai găsit singur?

Osborn își întoarse privirile dinspre McVey.

— Ce importanță are?

— Ai întrebat pe cineva unde era telefonul sau l-ai găsit singur?

— Telefoanele din hol erau ocupate. Am întrebat dacă mai erau și altele.

— Și cineva ți-a spus.

— Evident.

— Te-a mai văzut cineva vorbind la telefon? A văzut cabina în care ai intrat?

McVey îl lăsă pe Noble să continue.

— Nu, spuse Osborn repede, apoi își aminti brusc. Ba da, o angajată a hotelului, o negresă în vârstă. Dădea cu aspiratorul pe coridor.

— Nu e dificil să descoperi unde s-a sunat de la un telefon public, spuse Noble. Mai ales dacă știi care este acel telefon. Număr privat sau nu, cincizeci de lire în mâna cui trebuie îți pot obține numărul, orașul, strada, adresa, și chiar și ce s-a servit la cină. Toate astea cât ai clipi.

Osborn rămase mult timp în tăcere și privi imaginile nocturne din Londra cum trec pe lângă el. Nu-i plăcea să recunoască, însă Noble avea dreptate. Se comportase prostește, nebunește. Însă nu aceasta era lumea lui, în care fiecare gând trebuia cântărit bine înainte și în care toată lumea era suspectă, indiferent cine era persoana respectivă. În cele din urmă îl privi pe McVey.

— Cine face chestia asta? Cine sunt ei?

McVey clătină din cap.

— Știați că individul pe care l-ai împușcat a fost membru Stasi? întrebă Osborn.

— Ea ți-a spus asta?

— Da.

— Are dreptate.

— Știați? întrebă Osborn, nevenindu-i să creadă.

McVey nu-i răspunse. Nici Noble.

— Haideți atunci să vă spun ceva ce *nu* știți! Prim-ministrul Franței și-a dat demisia din postul său. Se va anunța oficial mâine dimineață. A fost forțat să facă asta de oamenii din propriul său partid din cauză că el se opunea la participarea Franței la noua Comunitate Europeană. El consideră că nemții au prea multă putere și că părerile lor nu coincid.

— Nu e nimic nou în asta, spuse Noble strângând din umeri, și apoi se întoarse să-i spună ceva șoferului.

— Ba este ceva nou, dacă el consideră că ei l-ar ucide dacă nu ar face acest lucru. Sau că ar ucide-o pe Vera, ca să-i demonstreze ceva lui și familiei lui.

McVey și Noble schimbară priviri între ei.

— Asta crezi tu, sau asta ți-a spus ea? întrebă McVey.

Osborn se uită la el enervat.

— Ei bine, e speriată, da? Din mai multe motive.

— Oricum, tu nu ai ajutat-o deloc. Data viitoare când îți spun să faci ceva, așa să faci! îi spuse McVey, apoi se întoarse să se uite pe geam.

După aceea în mașină se lăsă tăcerea, auzindu-se doar mersul roților pe asfalt. Din când în când, farurile de la mașinile care veneau din față iluminau persoanele din interiorul mașinii, însă în cea mai mare parte rămaseră cu toții cufundați în întuneric.

Osborn se lăsă pe spate. În toată viața lui nu se gândise că va fi vreodată atât de obosit. Îl dureau toate membrele. Plămânii, pe măsură ce se ridicau și coborau odată cu fiecare respirație, parcă îi erau de plumb. Să doarmă. Nici nu-și mai amintea când făcuse acest lucru ultima oară. Își trecu absent mâna peste obrajii aspri și își dădu seama că uitase să se bărbierească. Se uită la McVey și văzu și la el aceeași oboseală. Avea cearcăne adânci la ochi și pe bărbie părul alb-cenușiu începuse să-i crească. Hainele, chiar dacă erau curate, arătau de parcă ar fi dormit îmbrăcat cu ele o săptămână întreagă. Iar Noble, care stătea în față, nu arăta nici el mai grozav.

Roverul încetini, o luă pe o stradă laterală îngustă și, puțin mai încolo, pătrunse într-un garaj subteran. Deodată, Osborn își dădu seama că nu știa unde mergeau, așa că îi întrebă.

— La Berlin, îi răspunse McVey, luându-l prin surprindere.

— La Berlin?

Doi polițiști în uniformă se apropiară când mașina se opri, și deschiseră portierele.

— Pe aici, vă rugăm, domnilor, spuseră ei și îi conduseră pe un coridor, apoi ieșiră pe o ușă care ducea la pistă.

Se aflau în capătul cel mai îndepărtat al unui aeroport comercial. La distanță se vedea un avion cu două motoare care stătea în așteptare, cu luminile aprinse în interior și cu o scară portabilă care ducea sus la ușa deschisă din fuzelaj.

— Motivul pentru care ne însoțești, spuse McVey în vreme ce se îndreptau către acesta, este pentru a depune mărturie în fața unui judecător german. Vreau să-i spui ce ți-a spus Albert Merriman înainte de a fi împușcat.

— Te referi la Scholl.

McVey încuviință din cap. Osborn simți cum i se accelerează pulsul.

— E la Berlin.

— Da.

În fața lor, Noble urcă treptele și intră în avion.

— Mărturia mea va ajuta la obținerea unui mandat de arestare pe numele său.

— Vreau să discut cu el, spuse McVey și începu să urce scările.

Osborn era euforic. Acesta era motivul pentru care dorise să se întâlnească cu McVey de la bun început. Ca să-l ducă un pas mai departe, să-l ajute să ajungă la Scholl.

— Vreau să fiu și eu acolo cu tine când faci asta.

— Așa am presupus și eu, spuse McVey și dispăru în interiorul avionului.

85.

— Vedeți, nu există nicio urmă de împotrivire și nicio dovadă că s-a întâmplat ceva. Gardurile care delimitează zona sunt monitorizate cu camere video și au fost verificate personal de gardienii care patrulează cu câini. Nu există nicio dovadă că securitatea ar fi fost încălcată în vreun fel.

Georg Springer, subțire, cu un început de chelie, șeful pazei la Anlegeplatz, traversă dormitorul imens al lui Elton Lybarger, privind înspre patul acestuia, în care se vedea că dormise cineva, dar care acum era gol, ascultându-l pe ofițerul înarmat responsabil cu paza. Era ora 3:25, joi dimineața.

Springer fusese trezit imediat după ora trei și fusese informat că Lybarger lipsea din camera lui. Imediat luase legătura cu cei de la sediul central al pazei, ale căror camere video monitorizau poarta principală, gardul care delimita perimetrul pe o distanță de peste treizeci de kilometri pătrați, și celelalte locuri pe unde ar fi putut să iasă, adică intrarea de serviciu de lângă garaj, care era păzită, și o anexă pentru întreținere la aproape un kilometru distanță, pe un drum sinuos care ducea în partea din spate. În cele patru ore care trecuseră nu ieșise și nu intrase absolut nimeni.

Springer mai aruncă o ultimă privire camerei lui Lybarger, apoi se îndreptă către ușă.

— Poate i s-a făcut rău și a căutat pe cineva să-l ajute, sau poate este încă toropit de somn și nu știe unde se află. Cât personal de serviciu avem?

— Șaptesprezece persoane.

— Adună-i pe toți! Verificați zona cu atenție, inclusiv toate încăperile și dormitoarele. Nu-mi pasă dacă oamenii dorm sau nu. Mă duc să-l trezesc pe Salettl.

•

Elton Lybarger stătea pe un scaun cu spătarul drept și se uita la Joanna. Timp de cinci minute, aceasta nu se mișcase deloc. Dacă nu ar fi fost ridicarea ușoară a sânilor ei pe sub cămașa de noapte, și-ar fi luat inima în dinți și ar fi chemat ajutoare, temându-se că i se făcuse rău.

Trecuse mai puțin de o oră de când găsise caseta video. Incapabil să doarmă, se dusese în bibliotecă să caute ceva de citit. În ultima vreme îi fusese foarte greu să adoarmă. Iar în puținul interval în care adormea, somnul îi era întrerupt, plin de vise ciudate în care el mergea singur printre o grămadă de oameni și prin locuri care i se păreau familiare, dar pe care nu știa de unde să le ia. Iar perioadele de timp prin care trecea erau diferite una de alta, la fel ca și oamenii, variind de la Europa dinaintea războiului la incidente cum fusese cel din această dimineață.

În bibliotecă răsfoise mai multe reviste și ziare. Pentru că somnul tot nu-i venea, ieșise afară. Se vedea lumina aprinsă în căsuța nepoților lui, Eric și Edward. Se dusese și bătuse la ușă. Nu-i răspunsese nimeni, așa că intrase. Camera principală, foarte luxoasă, prevăzută cu un șemineu din piatră masivă și mobilier scump, plină de articole audio și video, și cu rafturile gemând de trofee sportive, era goală. Ușile către dormitoarele din spate erau închise. Presupunând că nepoții lui dormeau, Lybarger se pregătise să plece, când văzuse un plic mare pe un raft de lângă ușă, lăsat acolo probabil pentru un mesager. Pe el scria „Unchiul Lybarger”. Gândindu-se că îi era destinat lui, îl deschisese și înăuntru găsise o casetă video. Curios, o luase și se dusese înapoi în biroul lui, unde o pusese să meargă la video-casetofon, dăduse drumul la televizor și se așezase comod, să vadă ce aveau de gând băieții să-i trimită.

Ceea ce văzuse era o casetă cu el dând cu șutul la o minge de fotbal, împreună cu Eric și Edward, niște fraze politice pe care le rostea el și care

fuseseră pregătite cu atenție de profesorul lui de dicție, un profesor de teatru la Universitatea din Zürich. Și apoi, o scenă șocantă în care el și Joanna erau în pat împreună, cu tot felul de cifre care se derulau pe ecran, și cu Von Holden stând în picioare lângă ei, gol pușcă. Joanna era prietena și tovarășa lui. Îi era ca o soră, ba chiar ca o fiică. Cum se putea așa ceva? Cum de se întâmplase așa ceva? Oricum, el nu-și aducea aminte absolut nimic. Ceva, era sigur de asta, nu era deloc așa cum trebuia. Întrebarea era: Joanna știa despre acest lucru? Era acesta vreun joc pervers pe care îl jucau ea și cu Von Holden? Șocat, plin de mânie, se dusese imediat în camera ei. O trezise din somnul profund, țipase la ea indignat și îi ceruse să se uite imediat la casetă.

Confuză și destul de supărată de felul în care i se adresa și de prezența lui în camera ei, aceasta făcuse precum îi spusese. Iar acum, pe măsură ce se derula banda, devenise și ea la fel de șocată ca și el. Visul îngrozitor pe care-l avusese cu câteva nopți în urmă nu fusese un coșmar, până la urmă, ci amintirea vie a ceea ce se petrecuse cu adevărat.

Când se termină caseta, Joanna închise videocasetofonul și se întoarse înspre Lybarger. El era palid și tremura, la fel de epuizat emoțional ca și ea.

— Nu ați știut, nu-i așa? Nu ați avut nici cea mai mică idee că s-a întâmplat așa ceva? întrebă ea.

— Nici dumneata…

— Nu, domnule Lybarger. Vă asigur că nu am știut nimic.

Deodată se auzi o bătaie puternică în ușă, care se deschise imediat, și pe ea intră Frieda Vossler, o femeie de douăzeci și cinci de ani, membră a forțelor de pază de la Anlegeplatz. Salettl și Springer, șeful pazei, veniră după câteva minute în camera Joannei, găsindu-l acolo pe Lybarger, care era foarte indignat, izbind caseta video în palmă și

răstindu-se la agenta de pază Vossler, cerând să afle semnificația unei asemenea ofense.

Calm, Salettl luă caseta video și îl rugă pe Lybarger să se liniștească, prevenindu-l că ceea ce făcea putea să îi creeze un al doilea accident cerebral. Salettl o lăsă pe Joanna în compania agenților de pază și îl însoți pe Lybarger în camera lui, îi luă tensiunea și îl introduse în pat, administrându-i un sedativ puternic, amestecat cu un drog psihedelic slab. Lybarger urma să doarmă ceva timp, iar somnul îi va fi plin de vise nerealiste și ciudate. Salettl era convins că aceste vise se vor confunda cu imaginile incidentului cu caseta video și cu vizita lui în camera Joannei.

Pe de altă parte, Joanna fu mai puțin cooperantă, iar când Salettl se întoarse în camera ei, se gândi să o concedieze pe loc și să o trimită cu primul avion înapoi în America. Numai că își dădu seama că lipsa ei ar putea produce și mai multe necazuri. Lybarger era obișnuit cu ea și avea încredere în ea pentru confortul său fizic. Ea îl adusese până aici, chiar până la a-l face să aibă încredere în el să meargă singur, fără baston, fără alt ajutor, și nu se știa absolut deloc cum ar reacționa acesta dacă ea nu se va mai afla acolo. Nu, se hotărî Salettl, nici nu încăpea vorbă să o concedieze. Era extrem de important ca ea să-l însoțească pe Lybarger la Berlin și să stea cu el până în momentul în care el se va duce să-și țină discursul. Politicos, încercă să o convingă să se ducă înapoi la culcare, pentru binele lui Lybarger. Îi spuse că dimineață i se va oferi o explicație pentru ceea ce văzuse. Înspăimântată, nervoasă și epuizată emoțional, Joanna avu prezența de spirit să nu împingă lucrurile mai departe.

— Spuneți-mi măcar, i se adresă ea, cine a mai știut despre acest lucru în afară de Pascal? Cine a făcut pozele astea blestemate?

— Nu știu, Joanna. Îți spun cu certitudine că eu nu am văzut caseta, așa că nici măcar nu sunt sigur

despre *ce* este vorba. De aceea te rog să aștepți până dimineață, când aș putea să-ți ofer un răspuns mai elocvent.

— Bine, spuse ea, apoi așteptă să iasă toată lumea, închise ușa după ei și o încuie.

Salettl o postă imediat lângă ușă pe agenta de pază Frieda Vossler, dându-i instrucțiuni ca nimeni să nu intre sau să iasă din cameră fără permisiunea lui. După cinci minute se așeză la biroul său. Era deja joi dimineață. În mai puțin de treizeci și șase de ore, Lybarger va fi la Berlin, pe punctul de a fi prezentat la Palatul Charlottenburg. După toate câte se întâmplaseră, și atât de aproape de final, faptul că s-ar fi putut întâmpla ceva rău la Anlegeplatz era o chestiune pe care nu o luase nimeni în considerație. Ridică receptorul telefonului și o sună pe Uta Baur la Berlin. El se așteptase să o trezească din somn, dar telefonul lui îi fu transferat acesteia la birou.

— *Guten Morgen,* o auzi el, cu vocea proaspătă și plină de viață. La ora patru dimineața, ea era deja gata să înceapă o nouă zi de lucru.

— Cred că ar trebui să afli ceva… s-a întâmplat ceva neașteptat aici la Anlegeplatz.

86.

Osborn se uită la ceas. Era aproape 2:30 dimineața, joi, 13 octombrie. Lângă el, prin întuneric, îl zări pe Clarkson examinând bordul cu luminițe roșii și verzi al avionului Beecheraft Baron, în vreme ce îl menținea la o viteză constantă de 200 de noduri. În spatele lor, McVey și Noble moțăiau cu întreruperi, arătând mai degrabă ca niște bunici obosiți, decât ca niște polițiști cu vechime de la Omucideri. Dedesubt, Marea Nordului sclipea în lumina unei semiluni în descreștere, cu fluxul ei puternic cuprinzând toată coasta Olandei.

La puțin timp după aceea, se înclinară spre dreapta și intrară în spațiul olandez. Apoi trecură peste oglinda întunecată care era Ijsselmeer, și curând după aceea trecură în zbor spre est, pe deasupra terenurilor agricole luxuriante înspre granița Germaniei.

Osborn încercă să și-o imagineze pe Vera prizonieră într-o casă de la țară din Franța. Trebuia să fie un fel de conac, cu o alee lungă în fața lui, astfel încât oamenii înarmați care îl păzeau să poată vedea pe oricine se apropia mult înainte să ajungă acolo. Sau poate că nu. Poate că era o casă modernă cu două etaje lângă calea ferată dintr-un orășel, pe lângă care treceau trenurile de peste zece ori pe zi. O casă indescriptibilă, ca mii de alte case de pe teritoriul Franței, simplă, cu aspect comun, cu o mașină veche de cinci ani parcată în față. Ultimul loc în care s-ar gândi un agent Stasi că se ascunde ținta sa.

Probabil că Osborn ațipise și el în cele din urmă, pentru că următorul lucru pe care-l zări fu sclipirea slabă a zorilor la orizont, iar Clarkson se apropia de sol cu avionul Beecheraft trecând printr-un plafon ușor de nori. Chiar sub ei, spuse el, se afla

râul Elba, întunecat și neted, ca un reper de bun venit care se întindea în fața lor cât puteau cuprinde cu ochii.

Coborâră și mai mult și se deplasară pe linia malului de sud al râului încă vreo treizeci de kilometri, până când luminile orașului de provincie Havelberg se văzură sclipind la distanță.

McVey și Noble se treziseră și văzură cum Clarkson aplecă aripa stângă și se înclină puternic. Reveni, opri motorul și plană jos, aproape neauzit, deasupra peisajului în umbră. În acest timp, un semnal luminos de pe sol clipi de două ori, apoi se stinse.

— Du-ne jos, spuse Noble.

Clarkson încuviință din cap și ridică botul Baronului. Dădu un impuls motoarelor duble de 300 de cai putere, execută o răsucire cu înclinare abruptă spre dreapta, apoi micșoră viteza și coborî spre sol. Avionul se zgudui când ieși trenul de aterizare, apoi Clarkson echilibră avionul și ajunse chiar deasupra copacilor. Chiar atunci apăru un șir de luminițe albastre, conturând în iarba din fața lor o pistă de aterizare. După un minut, roțile atinseră solul, botul coborî și roata din față ajunse la același nivel. Imediat luminile de aterizare se stinseră și se auzi un zgomot asurzitor când Clarkson dădu elicelor un impuls de rotire inversă. După câteva sute de metri, avionul Baron se opri la un stop.

— McVey!

Puternicul accent german fu urmat de un râs sănătos când McVey coborî pe iarba udă de rouă de pe pajiștea Elbei, la aproximativ o sută de kilometri nord-est de Berlin, și fu cuprins instantaneu în îmbrățișarea ca de urs a unui bărbat uriaș îmbrăcat cu o geacă de piele și blugi.

Locotenentul Manfred Remmer de la *Bundeskriminalamt,* Poliția Federală Germană, avea un metru nouăzeci și trei înălțime și peste o sută de kilograme. Un tip sentimental și cu fire deschisă, dacă ar fi fost mai tânăr cu zece ani ar fi

putut juca pe post de fundaș pentru orice echipă din NFL[29]. Încă era solid și bine echilibrat. Căsătorit, tată a două fete, avea treizeci și șapte de ani și îl cunoștea pe McVey încă de când fusese trimis la LAPD ca tânăr polițist cu doisprezece ani în urmă, într-un program internațional de schimb de experiență din poliție.

Fusese repartizat trei săptămâni la Furturi și Omucideri, și după două zile Manny Remmer devenise partenerul-ucenic al lui McVey. În cele trei săptămâni, „elevul" Manfred Remmer fusese prezent la șase înfățișări la tribunal, nouă autopsii, șapte arestări și douăzeci și două de ședințe de întrebări și interogatorii. Lucrase șase zile pe săptămână, cincisprezece ore pe zi, dintre care șapte fără plată, dormind pe un pat îngust din biroul lui McVey, în loc de camera de hotel asigurată, în cazul în care se întâmpla ceva care să le solicite atenția imediată și totală. În cele șaisprezece zile și ceva în care el și cu McVey au stat împreună, arestaseră cinci traficanți de droguri importanți, care aveau la activ crime răsunătoare, și îl depistaseră, prinseseră și obținuseră o mărturie completă de la un individ care omorâse opt tinere. În prezent, omul respectiv, Richard Homer, se afla în închisoarea San Quentin, după ce epuizase zece ani de apeluri, și aștepta să-i vină rândul la pedeapsa cu moartea.

— Mă bucur să te văd, McVey! Mă bucur că ești bine, am fost foarte fericit când am aflat că vii aici, spuse Remmer în vreme ce conducea un Mercedes argintiu fără număr de înmatriculare, ieșind de pe gazon și intrând pe un drum de țară. Pentru că am obținut câteva informații despre prietenii tăi din Interpol, *Herren*[30] Klass și Halder. Nu a fost ușor să le obțin. Mai bine să-ți spun personal decât la telefon. Pot să vorbesc de față cu el? întrebă Remmer și aruncă o privire peste umăr înspre Osborn, care stătea în spate alături de Noble.

— Da, poți să vorbești, spuse McVey, făcându-i cu ochiul lui Osborn.

Numai era necesar să ascundă de el ce se mai petrecea.

— *Herr* Hugo Klass s-a născut la München în 1937. După război s-a mutat cu mama lui în Mexico City. Mai târziu s-au mutat în Brazilia. Rio de Janeiro, apoi São Paulo.

Remmer izbi Mercedesul destul de tare de capacul unui canal și acceleră pe un drum pavat. În fața lor cerul începea să se deschidă la culoare, lăsând astfel să se vadă o idee din orașul baroc Havelberg în linia subțire a orizontului.

— În 1958, s-a reîntors în Germania și s-a înrolat în Forțele Aeriene Germane, apoi în *Bundesnachrichtendienst,* Agenția de Spionaj a Germaniei de Vest, unde și-a creat reputația de expert în amprente. Apoi…

Noble se aplecă spre scaunul din față și completă:

— S-a dus să lucreze la sediul Interpolului. Exact ce am obținut și noi de la MI6.

— Foarte bine, zâmbi Remmer. Acum spune-ne și restul.

— Care rest? Nu mai este nimic altceva.

— Fără date personale? Fără informații despre familia sa?

Noble se așeză la loc.

— Îmi pare rău, asta este tot ce avem, spuse el sec.

— Nu ne mai lăsa să așteptăm, spuse McVey, care își puse ochelarii de soare, deoarece soarele la răsărit umpluse orizontul.

La distanță, Osborn văzu o berlină cenușie, marca Mercedes, cum intră de pe un drum lateral și pornește pe autostradă în aceeași direcție cu ei. Se deplasa mai încet decât ei, însă în momentul în care o ajunseră, acceleră, mărind viteza, iar Remmer rămase chiar în spatele ei. O clipă mai târziu își dădu seama că o mașină identică mergea

în spatele lor și se menținea acolo. Se întoarse și zări doi bărbați pe scaunele din față. Apoi, pentru prima dată, zări arma semiautomată din portiera lui Remmer, chiar lângă brațul lui stâng. Indivizii din mașinile din față și din spate făceau parte în mod evident din poliția federală. Remmer nu își asuma riscuri.

— Klass nu este numele lui de botez, ci Haussmann. În timpul războiului, tatăl lui, Erich Haussmann, a fost membru Schutzstaffel, adică SS. Numărul de identificare 337795. A fost și membru al *Sicherheitsdienst,* adică SD. Serviciul de securitate al partidului nazist. Remmer urmă Mercedesul din față înspre sud, pe Uberregionale Fernverkehrsstrasse, autostrada interregională de legătură, și toate cele trei mașini prinseră viteză.

— Două luni înainte de terminarea războiului, *Herr* Haussmann a dispărut. *Frau* Bertha Haussmann și-a reluat apoi numele ei de fată, Klass. *Frau* Haussmann nu era o femeie înstărită când a plecat împreună cu fiul ei din Germania spre Mexico City în 1946. Și totuși acolo a locuit într-o vilă și a avut bucătăreasă și menajeră, pe care le-a luat cu ea când a plecat în Brazilia.

— Crezi că era întreținută de naziștii expatriați după război? întrebă McVey.

— E posibil, dar cine poate dovedi? A murit în 1966 într-un accident de mașină în apropiere de Rio. Însă pot să vă spun cu siguranță că Erich Haussmann i-a vizitat pe ea și pe fiul ei de peste douăzeci de ori cât timp au locuit în Brazilia.

— Dar spuneai că bătrânul a dispărut *înainte* de terminarea războiului, spuse Noble, care se aplecă din nou în față.

— Și s-a dus direct în America de Sud, împreună cu tatăl și fratele mai mare al lui *Herr* Rudolf Halder, omul vostru de la Interpolul din Viena, individul care l-a ajutat pe Klass atât de eficient să reconstituie amprenta lui Albert Merriman din ciobul de sticlă găsit în apartamentul

din Paris al detectivului particular care a fost omorât, Jean Packard. Remmer luă un pachet de țigări de pe bord, îl scutură până ieși o țigară, pe care și-o aprinse. Numele adevărat al lui Halder este Otto, spuse el suflând fumul de țigară. Tatăl și fratele lui mai mare au făcut parte amândoi din SS și SD, la fel ca și tatăl lui Klass. Halder și Klass au aceeași vârstă, cincizeci și cinci de ani. Și-au petrecut anii de formare nu numai în Germania nazistă, ci și pe la fanaticii naziști. Și-au petrecut adolescența în America de Sud, unde au fost educați, îngrijiți și finanțați de naziștii expatriați.

Noble își îndreptă privirile către McVey.

— Doar nu crezi că avem de-a face cu o conspirație neonazistă…

— E o idee interesantă, dacă pui toate datele cap la cap. Uciderea lui Merriman de către un agent Stasi în ziua în care se descoperă că este în viață, de către o persoană plasată strategic într-un post în care date despre investigațiile polițiste din lumea întreagă vin și pleacă de o sută de ori pe zi. Uciderea prietenei lui Merriman și a soției și familiei acesteia din Marsilia. Împușcarea lui Lebrun și a fratelui său când aceștia au început să investigheze cu ce se ocupa Klass la Lyon, obținând dosarul lui Merriman de la NYPD prin utilizarea unor coduri vechi de la Interpol, despre care majoritatea oamenilor nici măcar nu mai știau că există. Aruncarea în aer a trenului în care ne aflam eu și cu Osborn. Împușcarea lui Benny Grossman în casa lui din Queens după ce acesta a obținut și a comunicat informațiile către Noble despre oamenii pe care se presupune că Erwin Scholl i-a omorât acum treizeci de ani. Ai dreptate, Ian. Dacă le pui pe toate cap la cap, sună într-adevăr ca activitatea unei unități de spionaj, de genul operațiilor KGB. Ce părere ai, Manny? întrebă McVey întorcându-se înspre acesta. Legătura dintre Klass și Halder transformă toate astea într-un fel de chestiune neo-nazistă?

— Ce naiba vrei să spui cu *neo*-nazistă? se răsti Remmer. Spartul capetelor, salutul nazist, puști cu capetele rase care țin în buzunare cartofi plini de cuie? Ticăloși care-i bat pe imigranți și le dau foc în afara taberelor lor și care apar la știrile de la televizor în fiecare seară?

Remmer își schimbă privirea dinspre McVey spre Noble, și apoi spre Osborn; era furios.

— Merriman, Lebrun, trenul Paris-Meaux, Benny Grossman, care, atunci când l-am sunat să întreb unde aș putea să stau în New York, când m-am dus acolo cu copiii, mi-a spus „Stai la mine acasă!" Ziceai că e ceva de genul KGB, însă eu cred că ar trebui să spunem nu că sunt neo-naziști, ci neo-naziști care lucrează cu *vechii* naziști! O *continuare* a ceea ce a ucis șase milioane de evrei și a distrus Europa! Neo-naziștii sunt doar cireașa de pe tort, ei nu înseamnă nimic! În momentul de față sunt doar o pacoste, atâta tot. Nimic altceva. Însă în straturile de dedesubt zace această plagă, ascunzându-se în spatele chipurilor nedumerite ale funcționarilor de la bănci și ale chelnerițelor de la cocteiluri, fără măcar ca ei să fie conștienți de acest lucru, ca o sămânță care așteaptă vremea potrivită, combinația corespunzătoare de elemente, pentru a germina din nou. Dacă ați fi petrecut și voi tot atâta timp ca și mine pe străzile și în încăperile dosnice din Germania, ați fi știut și voi acest lucru. Nu-l va rosti nimeni niciodată, însă el există acolo, la fel ca aerul.

Remmer îi aruncă o privire furioasă lui McVey, apoi își stinse țigara și își îndreptă privirile înapoi spre drumul din fața lui.

— Manny, spuse McVey încet, din ce ai spus până acum îmi dau seama că acesta este războiul tău personal: vina, rușinea și toate celelalte ți-au fost aruncate în față de o altă generație. Ceea ce s-a întâmplat a fost înfăptuit de ei, nu de tine, însă tu ți-ai însușit oricum toate astea. Poate ai fost nevoit

să faci așa. Și nu te contrazic cu nimic. Însă, Manny, sentimentele nu sunt fapte.

— Mă întrebi dacă am informații de prima mână. Răspunsul este nu, nu am.

— Dar *Bundeskriminalamt,* sau *Bundesnach*…, ori cum naiba se mai cheamă Agenția Germană de Spionaj, a găsit vreodată dovezi concrete referitoare la organizarea unei mișcări pro-naziste de o amploare suficient de mare pentru a avea influență?

Remmer îl privi din nou.

— A găsit?

— Același răspuns: nu. Sau cel puțin nu ceva de care să aflăm eu sau superiorii mei, pentru că astfel de lucruri sunt discutate tot timpul între agențiile de poliție. Politica guvernului este să fim *je wachsam.* Asta înseamnă mereu atenți, mereu vigilenți.

McVey îl studie cu atenție pentru o clipă.

— Dar tu, personal, tu ce părere ai? Crezi că a sosit vremea?

Remmer ezită, apoi încuviință din cap.

— Niciodată nu o să se vorbească despre asta. Când o să apară, n-o să auziți niciodată cuvântul nazist. Însă ei vor fi cei care vor avea puterea. Eu le dau cam doi, trei ani, cel mult cinci.

După acest pronostic, bărbații din mașină se cufundară în tăcere, iar Osborn se gândi la ce-i spusese Vera despre demisia lui François Christian și noua Europă; despre amintirile bunicii ei, bântuite de ocupația Franței de către naziști: oameni care erau luați fără vreun motiv anume și care nu mai erau văzuți niciodată după aceea, vecinii care se spionau între ei și familiile între ele și peste tot bărbați înarmați. „Simt și acum aceeași umbră întunecată…” Sunetul vocii ei era la fel de clar ca și cum s-ar fi aflat acolo, alături de el, și spaima pe care i-o simți îl îngheță.

Mașinile încetiniră când ajunseră la periferia unui orășel și intrară pe străzile acestuia. Privind

pe geam, Osborn zări soarele de dimineață cum lumina acoperișurile clădirilor. Observă frunzele de toamnă care formau un covor roșu aprins și auriu. Copiii care se duceau la școală așteptau la colțul străzii, iar o pereche de oameni în vârstă traversară pe trecerea de pietoni, femeia sprijinindu-se într-un baston, cu brațul liber ținându-se mândră de cel al soțului ei. Un agent de circulație stătea lângă o intersecție și se certa cu un șofer de camion, iar peste tot vânzătorii își scoteau mărfurile afară.

Era greu să-ți dai seama cât era de mare orașul. Poate avea o populație de vreo două sau trei mii de persoane, dacă puneai la socoteală și străzile secundare și cartierele care nu se vedeau, dar despre care știai că erau acolo. Câți la fel ca aceștia se deplasau prin Germania în această dimineață? Sute, mii? Târguri, sate, orașe; fiecare cu oamenii lor, care își vedeau de viața lor cotidiană, într-un punct situat undeva între naștere și moarte. Era posibil ca vreunul dintre ei să mai aspire în secret la vederea trupelor armate cu pasul cadențat, cu soldații îmbrăcați în cămăși strâmte, pe braț având banderole cu svastica, sau care să dorească să mai audă sunetul ghetelor lor lustruite trecând prin fața tuturor ușilor și ferestrelor din Țara Aleșilor? Cum ar mai fi posibil așa ceva? Trecuse deja o jumătate de secol de la perioada aceea îngrozitoare. Aspectele morale corecte și eronate ale acelei perioade fuseseră discutate zi de zi, încontinuu. Vina și rușinea colectivă încă mai apăsau asupra generațiilor care se născuseră la zeci de ani după ce perioada aceea luase sfârșit. Cel de-al Treilea Reich și ceea ce reprezentase el se terminase. Poate că restul lumii voia să-și amintească în permanență acest lucru, însă Germania dorea să uite, iar Osborn fu convins de acest lucru în vreme ce privea în jurul său. Nu se putea ca Remmer să aibă dreptate!

— Mai am o veste pentru voi, spuse Remmer, întrerupând liniștea. Numele persoanei care a fost de importanță vitală în asigurarea unor posturi permanente pentru Klass și Halder în interiorul Interpolului. În prezent este director și a fost ofițer în Prefectura de Poliție din Paris. Cred că-l cunoașteți.

— Cadoux? Nu, n-are cum! Îl cunosc de ani de zile! spuse Noble surprins din cale-afară.

— Da, așa este, spuse Remmer, apoi se aplecă și își mai aprinse o țigară. Cadoux!

87.

La ora șapte fără un sfert, Erwin Scholl stătea la fereastra de la birou, în apartamentul său de la ultimul etaj de la Grand Hotel Berlin, privind soarele de dimineață cum se ridica deasupra orașului. Ținea în brațe o pisică cenușie de Angora, pe care o mângâia absent.

În spatele lui, Von Holden discuta la telefon cu Salettl, la Anlegeplatz. Prin ușa închisă, care dădea într-un alt birou, le putea auzi pe secretarele sale cum duceau o adevărată luptă cu telefoanele internaționale, deoarece el refuzase să preia vreun apel. Afară, pe terasă, Viktor Shevchenko fuma o țigară și privea de sus la ceea ce fusese cândva Berlinul de Est, așteptând instrucțiuni. Shevchenko avea treizeci și doi de ani, și avea constituția dură și suplă a unui bătăuș de pe stradă. Ca și Bernhard Oven, fusese recrutat din Armata Sovietică de Von Holden și fusese introdus în Stasi direct în subordinea comandantului. Apoi, după reunificare, plecase de acolo și intrase în Organizație ca șef al sectorului din Berlin.

— *Nein*! spuse Von Holden tăios, iar Scholl se întoarse spre el. Nu, nu este necesar! spuse el în germană și clătină din cap.

Scholl se întoarse înapoi la fereastră, continuând să mângâie pisica. Auzise singurele cuvinte care-l interesau încă de la începutul conversației lui Von Holden: Elton Lybarger se odihnea confortabil și urma să sosească la Berlin în ziua următoare, așa cum era programat. În treizeci și șase de ore, o sută dintre cele mai influente persoane din Germania vor sosi de prin toată țara și se vor aduna la Palatul Charlottenburg pentru a-l vedea. Imediat după ora nouă, se vor deschide ușile care dau înspre salonul unde va avea loc cina festivă; cei din încăpere vor face toți liniște, iar Lybarger își va face intrarea sa

plină de măreție. Strălucitor în costumul său elegant, fără baston, se va deplasa singur pe culoarul central, ignorându-i complet pe cei care vor fi cu ochii țintă la el. Când va ajunge în capătul încăperii, va urca cele câteva trepte către podium, iar acolo, în ovațiile tunătoare, se va întoarce spre mulțime ca un adevărat rege. În cele din urmă își va ridica brațele pentru a se face liniște, și apoi va rosti cel mai important și mai magnific discurs din toată viața lui.

Când îl auzi pe Von Holden că închide telefonul, Scholl se trezi din reverie. Puse pisica pe un fotoliu și se așeză la birou.

— Domnul Lybarger a găsit din greșeală caseta video și i-a arătat-o Joannei, spuse Von Holden. În această dimineață el nu-și mai amintește nimic, sau prea puțin, despre această întâmplare. Însă ea încă mai produce anumite neplăceri. Salettl va avea grijă de acest lucru.

— El voia ca tu să faci asta, să te duci acolo pentru a calma spiritele. Acesta a fost motivul neînțelegerii dintre voi?

— Da, însă nu este necesară plecarea mea acolo.

— Pascal, doctorul Salettl are dreptate. Dacă fata continuă să fie tulburată, acest lucru se va transmite și asupra lui Lybarger, ceea ce este cu totul inacceptabil. Salettl poate o mai liniștește puțin, însă e greu de crezut că ar putea s-o facă la fel ca tine. Există o diferență între gândire și simțire. Gândește-te cât de greu este să schimbi un sentiment față de un gând. Chiar dacă o face să se răzgândească acum, ea se poate răzgândi din nou după aceea și, astfel, ar putea crea genul de perturbare pe care vrem să o evităm. Însă dacă va fi calmată și mângâiată, va ajunge să toarcă mulțumită ca pisica aceea, care doarme liniștită pe fotoliu.

— Poate că așa stau lucrurile, domnule Scholl, însă în momentul de față locul meu este aici, la Berlin, spuse Von Holden, privindu-l în față pe

Scholl. Vă făceați probleme că sistemul nostru s-ar putea să nu fie atât de eficient precum credeam. Ei bine, este și nu este. Sectorul din Londra l-a găsit pe polițistul francez care a fost rănit, Lebrun, la Spitalul Westminster din Londra. Este protejat în permanență de poliția londoneză. Sectorul din Londra care lucrează împreună cu sectorul din Paris a localizat un telefon dat din Londra de americanul Osborn către o casă de la țară, de pe lângă Nancy. Vera Monneray se află acolo, păzită de Serviciile Secrete Franceze.

Scholl rămase ascultând nemișcat, cu mâinile încleștate pe birou.

— Lui Osborn și McVey li s-a alăturat un comandant de la Departamentul Special al Poliției Metropolitane, continuă Von Holden. Acesta se numește Noble. Au aterizat la Havelberg cu un avion particular chiar înainte de răsăritul soarelui, iar de aici au fost așteptați și luați cu mașina de un inspector de la Bundeskriminalamt pe nume Remmer. Au fost escortați de două mașini de poliție de la Bundeskriminalamt, fără numere de înmatriculare. Trebuie să luăm în considerație posibilitatea că vin aici, la Berlin.

Von Holden se ridică și se duse înspre o măsuță, unde își umplu un pahar cu apă minerală.

— Nu sunt vești dintre cele mai bune, însă sunt precise și furnizate la timp. Problema este că au reușit să ajungă atât de departe. Aici este punctul în care sistemul nostru nu mai funcționează. Bernhard Oven ar fi trebuit să-i împuște pe amândoi la Paris, în schimb polițistul american l-a împușcat pe el. Ar fi trebuit să fie uciși în explozia feroviară sau de către agenții din sectorul din Paris care erau cu mine la Meaux, așteptând lista cu supraviețuitori pentru a face următoarea mișcare. Nici acest lucru nu s-a întâmplat. Acum vin aici, cu o zi și jumătate înainte ca domnul Lybarger să fie prezentat.

Von Holden își goli paharul cu apă și îl puse înapoi pe măsuță.

— Aceasta este o problemă pe care nu o pot rezolva dacă voi fi la Zürich.

Scholl se lăsă pe spate și se uită atent la Von Holden. În acest timp, pisica se dădu jos de pe fotoliul pe care dormise și, cu un salt ușor, sări în poala lui.

— Pascal, dacă pleci acum, până seara ești înapoi.

Von Holden se uită lung la el, de parcă nu ar fi fost întreg la minte.

— Domnule Scholl, acești oameni sunt periculoși. Nu e clar acest lucru?

— Știi de ce vin acum la Berlin, Pascal? Îți pot spune în două vorbe: Albert Merriman. Le-a spus despre mine, spuse Scholl și schiță un zâmbet – ideea părea să-l flateze. Când am sosit prima dată la Palm Springs în vara anului 1946, am întâlnit un bărbat de nouăzeci de ani. În tinerețe, prin anii 1870, fusese un luptător indian. Unul dintre nenumăratele lucruri pe care mi le-a spus a fost că luptătorii indieni îi omorau întotdeauna pe băieții indieni când îi găseau, pentru că, după cum spunea el, știau că dacă nu făceau acest lucru, într-o bună zi băieții aceia aveau să devină bărbați.

— Domnule Scholl, ce vreți să spuneți cu asta?

— Ce vreau să spun, Pascal, este că ar fi trebuit să-mi aduc aminte de acest lucru când l-am angajat pe Albert Merriman.

Degetele lungi ale lui Scholl mângâiau blana mătăsoasă a pisicii, arătând ca niște brice delicate.

— Nu demult m-am uitat prin dosarele mele personale. Unul dintre oamenii de care s-a ocupat *Herr* Merriman în numele meu a fost un bărbat care inventa instrumente medicale. Acesta se numea Osborn. Acum sunt mai mult ca sigur că fiul acestuia este cel care vine la Berlin împreună cu polițistul.

Scholl se îndepărtă de birou, cu pisica cuibărită pe un braț, se ridică și se duse la ușa care dădea spre terasă. Când ajunse la mâner, Viktor Shevehenko o deschise din exterior.

— Lasă-ne singuri, spuse Scholl, pășind pe lângă el, ieșind la soare.

Pentru lumea exterioară, Erwin Scholl era un bărbat elegant, care ajunsese prin forțele proprii în poziția pe care o avea și care era foarte charismatic. Propria lui persoană era extrem de impenetrabilă, însă avea capacitatea mistică de a vedea ce îi motiva pe ceilalți. Pentru președinți și oameni de stat, acesta era un har de o valoare inestimabilă, deoarece oferea o privire critică față de ambițiile cele mai ascunse ale adversarilor lui. Însă pentru cei pe care nu dorea să-i farmece, era o persoană rece și arogantă, optând să manipuleze prin frică și intimidare. Iar pe cei câțiva oameni care îi erau apropiați, printre care și Von Holden, îi făcea să fie servili față de partea cea mai întunecată a firii sale.

Scholl aruncă o privire în spate și văzu că Von Holden ieșise și el pe terasă, și că stătea în picioare în spatele lui, iar pentru o clipă își lăsă privirile să cadă pe traficul de pe Friedrichstrasse, de la înălțimea celor opt etaje. Se întrebă de ce îi aprecia pe tineri și, în același timp, nu avea încredere în ei. Poate acesta era motivul pentru care nu ar putea niciodată să li se expună din punct de vedere sexual. În mai puțini ani decât dorea să numere, va împlini optzeci de ani, iar dorința lui sexuală era la fel de puternică ca întotdeauna. Și totuși, realitatea era că niciodată în toată viața lui nu făcuse sex dezbrăcat cu absolut nimeni, nici bărbat, nici femeie. Bineînțeles că cealaltă persoană trebuia să se dezbrace, însă pentru el acest lucru era de neconceput, din cauză că ar fi implicat un anumit grad de încredere și de vulnerabilitate pe care lui îi era absolut imposibil să le exprime. Era adevărat că niciodată nu fusese dezbrăcat complet în fața

unei alte persoane, și asta din copilărie. Și pe singurul copil pe care-l văzuse așa îl izbise mai târziu cu un ciocan până îl omorâse și îi ascunsese trupul într-o peșteră, iar asta se întâmplase când avea șase ani.

— Ei nu vin la Berlin din cauza domnului Lybarger sau din cauză că ar avea vreo idee despre ce se petrece la Charlottenburg. Ei vin aici pentru mine. Dacă poliția ar fi avut vreo dovadă concretă a implicării mele în cazul lui Merriman, ar fi acționat deja. Cel mult au o informație care a fost comunicată, cel mai probabil lui Osborn, de către un om care acum e mort. Drept urmare, acțiunea lor va fi a unor polițiști care sondează terenul: strategici, calculați, dar previzibili, ușor de respins de către avocați și care vor putea fi evitați până la urmă, într-un fel sau altul. În ce-l privește pe Osborn, însă, sunt de acord că este cu totul altceva. El vine aici din cauza tatălui său. Nu are nicio obligație față de poliție și este posibil chiar să se fi folosit de ei, sperând să ajungă cumva la mine. Odată ajuns aici, își va asuma riscul. Și mă tem că acest lucru ar însemna o patimă și o nesăbuință care ar putea perturba lucrurile.

Scholl se întoarse cu fața la Von Holden și în lumina strălucitoare a soarelui acesta îi putu vedea ridurile adânci ale vârstei, pe care timpul i le sculptase pe chip.

— Ei vin aici foarte bine protejați. Găsește-i, supraveghează-i! La un moment dat vor încerca să ia legătura cu mine, să stabilească o oră și un loc unde am putea discuta. Aceasta ar fi oportunitatea noastră de a-i izola. Și apoi tu și Viktor veți face ceea ce trebuie. Între timp, te vei duce la Zürich.

Von Holden se uită într-o parte, apoi își îndreptă din nou privirea asupra lui.

— Domnule Scholl, îi subestimați pe acești oameni!

Până atunci, Scholl fusese liniștit și detașat. Mângâind cu blândețe pisica din brațele lui, el

înaintase pur și simplu un plan de acțiune. Deodată, însă, chipul i se înroși.

— Tu crezi că mie îmi place că oamenii aceștia, cum le spui tu, sunt încă în viață sau că fizioterapeuta lui Lybarger creează probleme? Toate astea, Pascal, toate astea sunt responsabilitatea ta!

Pisica se ridică speriată în brațele lui Scholl, însă el o ținu bine, mângâind-o aproape mecanic.

— Și, după toate aceste eșecuri, îmi mai și răspunzi! Ai descoperit *tu* de ce vin oamenii aceștia la Berlin? Ai înțeles *tu* ce intenții au și ai venit *tu* la mine cu un plan în această privință?

Scholl își menținu privirea intensă asupra lui Von Holden. Fiul cel mult prețuit, care nu putea să facă nimic rău, deodată greșise. Era mai mult decât dezamăgire, era o trădare a credinței, iar Von Holden știa acest lucru. Scholl trebuise să se lupte cu Dortmund, Salettl și Uta Baur pentru a-l face pe el director al securității pe întreaga Organizație și pentru a-l introduce în cercul de intimi. Ei erau bătrâni, le spusese el, și nu făcuseră niciun fel de prevederi pentru viitor. Cele mai mari imperii din istorie fuseseră pierdute aproape peste noapte din cauză că nu fusese niciun plan precis de succesiune a puterii. În decursul timpului, alții își vor ocupa locul la conducerea Organizației: poate cei din familia Peiper, sau Hans Dabritz, Henryk Steiner, chiar Gertrude Biermann. Însă acele vremuri nu sosiseră încă și, până atunci, era necesar ca Organizația să fie protejată din interior. Scholl îl cunoștea pe Von Holden de când acesta era un băiețel. Îi cunoștea viața și pregătirea, și acesta își dovedise de mult capacitățile și loialitatea. Trebuia ca ei să aibă încredere în el, să-l pună la conducerea securității, dacă nu pentru altceva, atunci pentru viitoarea siguranță a tot ceea ce se străduiseră să obțină.

— Îmi pare rău, domnule, că v-am dezamăgit, îngăimă Von Holden în șoaptă.

— Pascal, spuse Scholl înmuindu-se. Doar știi că tu ești singurul pe care l-aș putea considera ca pe propriul meu fiu, rosti el încet.

Pisica se relaxă în brațele sale, iar el începu s-o mângâie din nou.

— Însă astăzi nu-mi pot permite să-ți vorbesc ca unui fiu. Tu ești *Leiter der Sicherheit* și ești responsabil în totalitate pentru desfășurarea în siguranță a întregii operațiuni.

Deodată, mâna lui Scholl se încleștă pe ceafa pisicii. Cu o răsucire bruscă a mâinii, ridică animalul de pe brațul pe care stătea ghemuit, și îl duse peste balustrada terasei, deasupra mașinilor care se deplasau la douăzeci și cinci de metri mai jos. Pisica mieună, luptându-se cu sălbăticie. Se făcu ghem, mieunând sălbatic, și se agăță de mâna și de brațul lui Scholl, încercând cu disperare să găsească o cale de a se prinde de ceva.

— Niciodată nu trebuie să-mi pui ordinele la îndoială, Pascal!

Deodată, lăbuța dreaptă a pisicii se ridică și îl zgârie, lăsând o urmă sângerie pe dosul palmei lui Scholl.

— Niciodată, ai înțeles? continuă Scholl, ignorând pisica; aceasta, după ce îi făcuse prima zgârietură, continuă să îl atace neîncetat, până când mâna și brațul lui Scholl fură pline de sânge.

Însă ochii lui Scholl rămaseră fixați asupra lui Von Holden. Nu simțea durerea, pentru că nu mai exista nimic altceva, nici pisica, nici mașinile de dedesubt. Numai Von Holden. El solicita o ascultare totală. Nu numai pentru atunci, ci pentru tot restul vieții sale.

— Da, domnule. Am înțeles, suflă Von Holden.

Scholl își mai menținu privirea o clipă asupra lui.

— Îți mulțumesc, Pascal, spuse el încet, apoi își deschise palma, iar pisica, mieunând îngrozită, dispăru din fața lor, căzând ca un pietroi.

Apoi Scholl își aduse mâna pe care o ținuse deasupra balustradei cu palma în sus, cu sângele scurgându-i-se în semicerc în jurul încheieturii, înainte de a dispărea în albul imaculat al manșetei de la cămașă.

— Pascal, mai spuse el, atunci când va sosi vremea, să îi arăți tot respectul cuvenit tânărului doctor. Omoară-l pe el primul!

Privirea lui Von Holden se îndreptă înspre mâna din fața lui, apoi din nou la Scholl.

— Da, domnule…, reuși el să îngaime.

Apoi, ca și cum ar fi urmat un ritual întunecat și străvechi, Scholl își lăsă mâna în jos, iar Von Holden se lăsă în genunchi și îi luă mâna într-a sa. O duse la gură și începu să lingă sângele de pe ea, mai întâi de pe degete, apoi, încet, își croi drum către palmă, și apoi mai sus, către încheietură. Făcu acest lucru deliberat și cu ochii deschiși, știind că Scholl stătea deasupra lui, privind transfigurat. Și continuă în acest fel, sugând cu limba și cu buzele rănile încă o dată, și încă o dată, până când, în cele din urmă, fără grabă, Scholl fu zguduit de un fior profund, după care se dădu înapoi. Von Holden se ridică atunci încet și îl privi intens preț de o clipă, apoi se întoarse rapid și intră în casă, respectând intimitatea lui Scholl, lăsându-l singur să-și revină după satisfacerea dorinței sale.

88.

Londra, ora 7:45.

Millie Whitehead, asistenta lui Lebrun, o femeie cu sânii extrem de generoși, prin urmare și favorita lui, tocmai terminase să-l spele cu buretele și îi așeza pernele, umflându-i-le sub cap, când intră Cadoux, îmbrăcat în uniformă.

— E mult mai ușor să treci așa prin aeroporturi, spuse el cu un zâmbet larg, referindu-se la uniforma sa.

Lebrun ridică o mână să-l salute pe vechiul său prieten. Oxigenul încă îi era administrat prin tuburi care îi erau vârâte în nas și felul în care acestea îi atârnau peste gură făcea ca vorbitul să fie extrem de dificil.

— Bineînțeles, nu am venit aici să te văd pe tine, am venit să văd o doamnă, glumi Cadoux, zâmbind înspre asistenta Whitehead.

Aceasta roși, chicoti, îi făcu din ochi lui Lebrun, apoi părăsi încăperea. Cadoux își trase un scaun și se așeză lângă Lebrun.

— Cum te simți, prietene? Cum ești îngrijit?

Pe parcursul următoarelor zece minute, Cadoux continuă să vorbească despre timpurile trecute. Își aminti de zilele în care crescuseră împreună, de prietenii cei mai buni din același cartier, despre fetele pe care le știau pe atunci, despre femeile cu care se căsătoriseră în cele din urmă, și despre copiii lor. Râse cu poftă de amintirea încă vie a întâmplării când fugiseră de acasă să se înroleze în Legiunea Străină, unde fuseseră respinși și escortați imediat acasă de către doi legionari adevărați, din cauză că nu aveau decât paisprezece ani. Cadoux îi zâmbea cu toată fața și râdea mult în încercarea sinceră de a-și înveseli camaradul rănit.

Tot timpul cât vorbiră, degetul arătător de la mâna dreaptă a lui Lebrun stătu pregătit pe trăgaciul metalic al unui pistol automat de calibrul 25, ascuns sub pătură și îndreptat către pieptul lui Cadoux. Avertizarea codificată a lui McVey fusese extrem de clară. Nu avea nicio importanță faptul că acesta era un prieten vechi și drag; toate dovezile îl indicau drept un conspirator important, care lucra pentru „grupare”, cum o numeau ei acum. Era foarte posibil ca el să fi fost cel care controlase operațiunile secrete din Interpolul din Lyon și care era responsabil de executarea fratelui lui Lebrun și de tentativa de omor suferită de Lebrun în gara din Lyon.

Dacă McVey avea dreptate, Cadoux venise în vizită pentru un singur motiv: să termine el însuși treaba cu Lebrun. Însă, cu cât vorbea mai mult, cu atât devenea mai prietenos, iar Lebrun începu să se întrebe dacă nu se putea ca McVey să se fi înșelat sau ca informația să fi fost incorectă. Mai mult, cum ar fi îndrăznit să încerce așa ceva, când polițiști înarmați stăteau de pază la ușă douăzeci și patru de ore pe zi, la o distanță de doar câțiva metri, iar ușa era deschisă?

— Prietene, spuse Cadoux, ridicându-se în picioare, iartă-mă, dar trebuie să fumez o țigară și știu că nu am voie aici.

Își luă chipiul și porni către ușă.

— Mă duc până jos, la intrare, și mă întorc în câteva minute.

Cadoux plecă, iar Lebrun se relaxă. Mai mult ca sigur că McVey se înșelase. O clipă mai târziu intră unul dintre polițiștii metropolitani care stăteau de pază la ușa lui.

— Totul e în ordine, domnule?

— Da, mulțumesc.

— A venit un tip aici să schimbe lenjeria de pe pat.

Polițistul se dădu deoparte și făcu loc unui individ solid, îmbrăcat în uniforma unui îngrijitor

de la spital, care intră ținând în mâini lenjerie curată.

— Bună ziua, domnule! spuse individul cu un accent Cockney pronunțat și așeză lenjeria pe un scaun de lângă pat.

Polițistul se întoarse la postul lui de pe hol.

— Să avem puțină intimitate, nu-i așa, domnule? spuse el și din doi pași închise ușa.

Lebrun simți că ceva nu era în ordine și se alarmă.

— De ce ai închis ușa? strigă el în franceză.

Individul se întoarse spre el și zâmbi. Apoi se întinse brusc și scoase tuburile din nasul lui Lebrun. O fracțiune de secundă după aceea, îi îndesă o pernă peste față și se lăsă peste ea cu toată greutatea lui.

Lebrun se zbătu cu putere, încercând să găsească pistolul automat cu mâna dreaptă. Însă greutatea mare a individului, la care se adăuga propria lui slăbiciune, făcea ca această luptă să nu fie în favoarea lui Lebrun. În cele din urmă, reuși să apuce pistolul cu mâna și se chinui să-l scoată afară, astfel încât să-l poată împușca pe individ în abdomen. Deodată, acesta își schimbă poziția, iar țeava pistolului se prinse în așternut. Lebrun mormăi, încercând febril să elibereze pistolul. Plămânii îi țipau după aer, însă nu mai primea deloc. Și chiar în clipa aceea își dădu seama că avea să moară și imediat totul în jur deveni cenușiu, apoi un cenușiu și mai închis, care era aproape negru. I se păru că simte cum cineva îi ia pistolul din mână, însă nu era sigur. Apoi auzi un pocnet înfundat și în față îi apăru lumina cea mai strălucitoare pe care o văzuse vreodată.

Lui Lebrun i-ar fi fost imposibil să-l vadă pe îngrijitor cum dăduse pătura deoparte, îi smulsese pistolul automat din mână și i-l pusese în dreptul urechii pe după pernă. La fel, i-ar fi fost imposibil să vadă explozia însângerată a creierului său și a așchiilor care-i săriseră din craniu, împrăștiindu-se

pe peretele de lângă pat și lipindu-se de varul alb exact ca un jeleu purpuriu.

După cinci secunde, se deschise ușa. Îngrijitorul tresări și îndreptă pistolul către aceasta. Cadoux intră, îi făcu semn cu mâna și închise calm ușa în urma lui. Îngrijitorul se liniști, lăsă în jos brațul cu pistolul și făcu semn cu capul în direcția lui Lebrun. În aceeași clipă zări revolverul pe care Cadoux și-l scosese din toc.

— Ce înseamnă asta? strigă el, însă țipătul i se înecă în explozia tunătoare care urmă.

Polițiștii metropolitani care veneau în fugă de pe coridor mai auziră două împușcături și îl găsiră pe Cadoux stând în picioare deasupra îngrijitorului mort. Acesta încă mai ținea în mână pistolul automat de calibru 25 al lui Lebrun.

— Acest individ tocmai l-a împușcat pe inspectorul Lebrun, spuse el.

89.

Brandenburg, Germania.

— Palatul Charlottenburg ăsta, unde se duce Scholl la sindrofie, ce este mai exact? întrebă McVey aplecându-se în față de pe bancheta din spate unde stătea, în vreme ce Remmer mergea după mașina din capătul coloanei pe un bulevard mărginit de copaci cu minunate frunze galbene de toamnă, trecând pe lângă casele burgheze din orașul Brandenburg din secolul al cincisprezecelea, îndreptându-se spre est, spre Berlin, cu soarele strălucitor în față.

— Ce este? întrebă Remmer privindu-l pe McVey prin oglinda retrovizoare. Este o comoară de artă barocă; e un muzeu, un mausoleu, o casă cu o mie de comori scumpe, în special sufletului german. A fost reședința de vară pentru mai toți regii prusaci, de la Friedrich I, până la Friedrich Wilhelm al IV-lea. Dacă acum ar locui cancelarul acolo, ar fi ca și cum Casa Albă și toate marile muzee ale Americii s-ar reuni într-o singură reședință.

Osborn privi într-o parte. Soarele de dimineață se ridica din ce în ce mai sus, colorând un grup de lacuri de la mov închis la albastru strălucitor. Toate întâmplările prin care trecuse în ultimele zece zile – atât de rapid, de brutal și după atâția ani – îl aduseseră într-o stare de amorțeală. Gândul la ce urma să se petreacă în Berlin era și mai copleșitor. Într-un fel, se simțea ca și cum ar fi fost purtat de un val puternic, asupra căruia nu avea niciun control. Și totuși, în același timp, avea senzația unică și liniștitoare că fusese adus până în acest punct din cauză că îl ghidase o mână nevăzută și că, indiferent ce se afla în fața lui, oricât ar fi fost de nesigur, de periculos sau de îngrozitor, era

acolo dintr-un motiv bine întemeiat și că, în loc să se opună acestui lucru, era mai bine să aibă încredere. Se întrebă dacă acest lucru era valabil și pentru ceilalți. McVey, Noble și Remmer erau oameni diferiți, care aparțineau unor lumi diferite, cu diferențe de vârstă mai mari de treizeci de ani între ei. Oare viețile lor, împreună cu a lui, fuseseră aduse în contact de aceeași forță pe care o simțea el acum? Cum era posibil acest lucru, când cu o săptămână în urmă nu-l cunoștea pe niciunul dintre ei? Și totuși cum altfel s-ar fi putut explica acest lucru?

•

Lăsându-și gândurile să zboare aiurea, Osborn reveni cu privirile la peisajul de țară prin care treceau, un tărâm pastoral, ușor împădurit, presărat peste tot cu lacuri. Brusc, și pentru foarte scurt timp, îi apăru în imagine un teren acoperit cu conifere. Acestea dispărură imediat din imagine, iar la distanță zări soarele atingând turlele unei catedrale din secolul al cincisprezecelea. Și atunci simți că percepția lui era corectă, că toți se aflau acolo – McVey, Noble, Remmer, și el însuși – datorită unui plan mult mai măreț, că ei făceau parte dintr-un destin care se desfășura dincolo de limitele cunoașterii lor.

Nancy, Franța.

Soarele de dimineață se ridică deasupra dealurilor, luminând conacul văruit în maro și alb, arătând ca o pictură de Van Gogh. Afară, agenții Serviciilor Secrete Alain Cotrell și Jean Calude Dumas stăteau relaxați pe verandă, iar Dumas ținea într-o mână o cană cu cafea, iar în cealaltă o carabină cu calibrul de nouă milimetri. La vreo două sute de metri mai jos, pe aleea lungă pentru mașini, la jumătatea distanței dintre autostradă și casă, se afla agentul Jacques Montant, cu o pușcă de asalt franțuzească Famas atârnându-i pe umăr.

Acesta stătea rezemat de un copac și privea un alai de furnici care mărșăluiau în interiorul și în afara unei găuri de la baza acestuia.

În casă, Vera era așezată la o măsuță achiziționată de la un magazin de antichități, chiar în fața ferestrei de la camera ei, și scria o scrisoare de dragoste adresată lui Paul Osborn, din care cinci pagini erau deja gata. Ea încerca, în această scrisoare, să găsească niște explicații la tot ce se întâmpla și la tot ce se întâmplase de când se întâlniseră prima dată, menținându-și mintea ocupată cu aceste lucruri, încercând să nu se gândească la sfârșitul brusc al convorbirii lor telefonice din seara precedentă.

La început se gândise că era o problemă cu sistemul telefonic și că va suna din nou. Însă el nu mai sunase și, pe măsură ce treceau orele, își dădu seama că se întâmplase ceva. Ce ar fi putut fi, nici măcar nu voia să se gândească. În mod stoic, își petrecuse restul serii și cea mai mare parte a nopții citind două reviste medicale pe care și le luase cu ea când plecase în grabă din Paris. Anxietatea și frica erau niște tovarășe imposibile și ea se temea că această călătorie ar putea fi plină chiar de așa ceva.

Când se luminase de ziuă încă nu primise nicio veste, așa că se hotărâse să discute cu el, scriind cuvintele pe hârtie, ca și cum el ar fi fost acolo cu ea și ar fi fost singuri unul cu celălalt, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea, și ei erau niște oameni oarecare, întâlnindu-se în niște circumstanțe obișnuite. Toate acestea aveau ca scop, bineînțeles, să nu se lase copleșită de propria ei imaginație.

Lăsă pixul jos, se opri să citească ceea ce scrisese și deodată izbucni în râs. Ceea ce ea intenționase să vină din inimă, era de fapt un lung tratat alandala, pseudo-intelectual, despre sensul vieții. Voise să scrie o scrisoare de dragoste, însă ce așternuse pe hârtie era mai mult ca o mostră de

caligrafie pentru un post de profesoară de engleză la o școală particulară de fete. Încă zâmbind, rupse paginile în bucățele și le aruncă la gunoi. În acel moment zări o mașină care cotise de pe autostradă și pornise pe aleea lungă care ajungea la casă.

Pe măsură ce se apropia, văzu că era un Peugeot negru cu lumini albastre de avertizare montate pe cupolă. Când ajunse la jumătatea distanței, îl văzu pe agentul Montând cum se așază pe alee cu mâinile ridicate, făcând semn mașinii să oprească. Când aceasta opri, Montând se duse la fereastra șoferului. O clipă după aceea vorbi în aparatul său de emisie-recepție, așteptă un răspuns, apoi făcu semn mașinii că poate să treacă.

În vreme ce se apropia de casă, Alain Cotrell ieși în întâmpinarea ei și, ca și Montând, îi făcu semn să oprească. Jean Claude Dumas veni în spatele acestuia, apucând carabina de pe umăr.

— *Oui, madame,* spuse Alain când geamul din partea șoferului fu lăsat în jos și în dreptul lui apăru o femeie foarte atrăgătoare cu părul negru.

— Mă numesc Avril Rocard, spuse ea în franceză, arătându-le o legitimație cu fotografia ei, de la Secția Întâi a Prefecturii de Poliție din Paris. Am venit pentru *mademoiselle* Monneray, să o duc la Paris la solicitarea domnului polițist McVey. Ea va ști despre ce este vorba.

Scoase un ordin oficial pe hârtie cu antetul guvernului francez.

— Din ordinul căpitanului Cadoux de la Interpol. Și la solicitarea urgentă a prim-ministrului, François Christian.

Agentul Cotrell luă hârtia, o examină, apoi i-o restitui. În acest timp, Jean Claude Dumas se duse în spatele mașinii și se uită în interiorul acesteia. În afară de femeie, nu mai era nimeni.

— O clipă, spuse Cotrell.

Se dădu câțiva pași înapoi, își scoase propriul aparat de emisie-recepție din geacă și se îndepărtă. Între timp, Dumas reveni în dreptul femeii.

Avril se uită în oglinda retrovizoare și-l văzu pe agentul Montând la vreo treizeci de metri în spatele ei, pe alee. O clipă mai târziu, Cotrell își puse brusc aparatul în buzunar și se întoarse spre ei, apropiindu-se de mașină. Limbajul corpului lui se schimbase în întregime, iar Avril observă că mâna i se duse la spate, sub geacă.

— Este vreo problemă dacă îmi deschid poșeta să-mi scot o țigară? întrebă Avril, adresându-se lui Dumas.

— *Oui,* încuviință din cap Dumas, apoi privi mâna dreaptă a lui Avril cum se duse spre poșetă pentru a scoate țigara.

Însă mâna ei stângă îl luă prin surprindere. Se auziră două pocnete rapide și acesta căzu pe spate, dând peste Cotrell. Preț de o clipă, Cotrell se dezechilibră și nu putu să vadă decât pistolul Beretta din mâna lui Avril. Trase o dată, iar Cotrell se apucă de gât. Cea de-a doua împușcătură, cea dintre ochi, îl omorî.

Montând venea în fugă către ea, cu pușca de asalt Famas pregătită să tragă, când ea își ridică pistolul Beretta. Primul glonț îl lovi în picior, trântindu-l la pământ și trimițându-i pușca zăngănind pe alee, la o distanță la care nu mai avea cum să mai ajungă la ea. Era la pământ, strângând din dinți de durere și făcând un efort să reziste, când ea se îndreptă înspre el. Se uită de sus la el și își ridică pistolul încet. Îi dădu un răgaz să se gândească la asta, apoi îl împușcă: o dată chiar sub ochiul stâng, o dată în inimă. Apoi, îndreptându-și geaca, se răsuci și porni către casă.

90.

Vera văzuse totul pe fereastra de la camera ei. Se dusese imediat la telefon, însă nu putuse forma niciun număr, se auzea doar tonul. Nu putuse să facă linia să funcționeze cu niciun chip și nu putuse să contacteze nicio centralistă.

Mai devreme, când François Christian o adusese aici, îi ceruse un pistol ca să se poată proteja în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva rău. Nu se putea întâmpla nimic rău, îi spusese el. Bărbații care o păzeau erau cei mai buni de la Serviciile Secrete Franceze. Ea îi răspunsese că deja se întâmplaseră prea multe, că indiferent cine erau oamenii aceia, aveau un stil foarte precis de a *face* să se întâmple ceva rău. Răspunsul lui François fusese că acesta era și motivul pentru care ea se afla acolo, la trei sute de kilometri de Paris, sechestrată, la distanță de orice pericol și păzită de oamenii lui cei mai buni și mai credincioși. Și cu aceasta discuția se încheiase. Iar acum, oamenii lui cei mai buni și mai credincioși zăceau toți pe alee, iar femeia care îi omorâse aproape că intrase în casă.

Avril Rocard ajunse la capătul aleii și trecu peste o porțiune îngustă de gazon, apoi păși pe verandă. Până acum, spionii Organizației avuseseră dreptate. Trei bărbați păziseră casa. Era posibil, fusese ea avertizată, să mai existe și un al patrulea agent care să le fi scăpat și care să aștepte înăuntru. Era posibil, de asemenea, ca cel de-al doilea agent să fi alertat pe cineva prin aparatul de emisie-recepție înainte ca ea să-l omoare. Presupunând că acest lucru era adevărat, asta însemna că restul, cu sau fără al patrulea agent, trebuia realizat cât mai rapid posibil.

Introduse încă un glonț în Beretta, păși într-o parte a ușii de la intrare, răsuci mânerul cu mâna

stângă și apăsă ușor. Ușa din stejar se deschise pe jumătate. Înăuntru era liniște. Singurele zgomote veneau din spatele ei, unde păsărelele începuseră să ciripească din nou, după tăcerea care se lăsase în urma primei împușcături.

— Vera! spuse ea tăios. Mă numesc Avril Rocard. Sunt ofițer de poliție. Telefoanele nu funcționează. François Christian m-a trimis să te iau de aici. Indivizii care te păzeau erau criminali care s-au infiltrat în Serviciile Secrete.

Liniște.

— Este cineva lângă tine, Vera? De aceea nu poți să vorbești?

Încet, Avril împinse ușa până se deschise suficient cât să pășească în interior. La stânga ei se afla o bancă lungă, lângă un perete gol. În fața ei, prin cadrul ușii, se zărea sufrageria. Dincolo de aceasta, holul era în umbră și apoi continua în afara razei ei vizuale.

— Vera? spuse ea încă o dată, dar nici de data asta nu primi vreun răspuns.

Vera stătea singură, chiar la intrarea pe hol. Pornise să iasă pe ușa din spate, însă își dăduse seama că aceasta se deschidea spre o pajiște întinsă care ducea spre un iaz. Dacă s-ar fi dus pe acolo, ar fi fost o țintă sigură.

— Vera! se auzi vocea lui Avril din nou și scândurile late din podea scârțâiră sub pașii ei. Nu-ți fie teamă, Vera! Am venit să te ajut. Dacă te ține cineva imobilizată, nu te mișca. Nu opune rezistență! Stai unde ești, că vin eu la tine.

Vera trase adânc aer în piept, apoi își ținu respirația. În dreapta ei era o ferestruică și Vera se uită afară, sperând că va vedea pe cineva venind pe alee: agenți trimiși să-i ia pe gardienii uciși, un poștaș, nu conta.

— Vera!

Vocea lui Avril era mai aproape acum. Venea în direcția ei. Vera privi în jos. Ea era medic și fusese învățată să salveze viețile oamenilor, nu fusese

antrenată să-i omoare. Cu toate acestea, nu voia să moară, cel puțin nu acolo, dacă ar fi putut face ceva care să împiedice acest lucru. Ținea între mâini o bucată din cordonul albastru închis de la draperie, pe care-l trăsese de la perdelele din camera ei.

— Dacă ești singură și te-ai ascuns, te rog să ieși afară, Vera! François așteaptă vești ca să știe că ești în siguranță.

Vera ascultă cu atenție. Vocea lui Avril se auzea mai departe acum. Poate intrase în sufragerie. Se destinse și expiră profund. În acel moment, ferestruica din dreapta ei se făcu brusc țăndări.

Avril era chiar acolo! Se auzi o împușcătură ascuțită și fragmente de lemn explodară peste tot. Vera țipă când așchiile îi săriră pe față și pe gât. Apoi mâna lui Avril pătrunse în interiorul cadrului ferestrei, căutând cu pistolul să tragă împușcătura finală. Mâinile Verei se aruncară orbește înainte și înfășurară cordonul albastru în jurul mâinii lui Avril, în care acesta ținea pistolul. Totodată, strânse bine și trase înspre ea cu toată puterea. Luată prin surprindere, Avril se izbi cu capul de sticla sfărâmată, trecând cu fața prin ea. Beretta căzu cu un zgomot surd la picioarele Verei.

Cu fața tăiată și sângerând de la cioburile de sticlă, Avril se zbătea sălbatic să se elibereze. Însă cu cât se zbătea mai tare, cu atât era Vera mai puternică în strânsoarea ei. Trăgând-o pe Avril de cordon, reuși să-i aducă în interior tot brațul. Apoi, deoarece Avril opunea rezistență cu trupul lipit de exteriorul casei, Vera trase înspre ea cu ambele mâini. Se auzi un pocnet, iar Avril țipă în momentul în care i se dislocă umărul. Vera îi dădu drumul după aceea, iar Avril alunecă încet înapoi pe fereastră și se lăsă moale pe pământ, urlând de durere.

— Cine ești? întrebă Vera, apropiindu-se prin afara casei.

Ținea în mână pistolul Beretta al lui Avril și îl ținea îndreptat spre silueta cu picioarele lungi, care-i ieșeau de sub fusta neagră, adunată grămadă pe pământ, cu brațul dislocat răsucit sub ea într-o poziție anormală.

— Răspunde-mi, cine ești? Pentru cine lucrezi?

Avril nu spuse nimic. Vera înaintă foarte prudentă. Femeia întinsă pe jos era o profesionistă. În ultimele cinci minute o văzuse împușcând trei bărbați și trăgând și asupra ei.

— Ridică mâna sănătoasă și rostogolește-te ca să-ți pot vedea ambele mâini! spuse ea pe un ton poruncitor.

Avril nu se clinti. Apoi Vera zări o scurgere de culoare roșu aprins în locul în care sânul și umărul acesteia se atingeau de pământ. Se întinse și lovi piciorul lui Avril. Nu se întâmplă nimic. Tremurând, se apropie și mai mult, cu pistolul ațintit înspre ea, gata să tragă. Se aplecă cu grijă, apucă umărul lui Avril și o rostogoli pe spate. Sângele i se scurgea pe bluză de sub bărbie. Avea pumnul stâng închis. Vera se lăsă ușor pe un genunchi și îl deschise. În clipa aceea îi scăpă un strigăt și se dădu câțiva pași în spate. În el era o lamă cu un singur tăiș. În timpul în care Vera luase pistolul de pe jos și ieșise din casă, Avril Rocard își tăiase gâtul.

91.

Berlin, ora 11.

O chelneriță blondă în costum bavarez îi zâmbi scurt lui Osborn, apoi așeză pe masă un recipient plin de cafea aburindă și se retrase. Veniseră la Berlin pe autostradă și merseseră cu mașina direct la un restaurant micuț de pe Waisenstrasse, care era prezentat drept unul dintre cele mai vechi restaurante din Berlin. Proprietarul, Gerd Epplemann, un tip subțire, cu un început de chelie, îmbrăcat într-un halat alb apretat, îi duse direct la subsol, într-o încăpere privată, unde îi aștepta Diedrich Honig așezat la masă.

Honig avea părul negru și ondulat, și barba tunsă îngrijit îi era presărată cu păr cărunt. Era aproape la fel de înalt ca Remmer, însă constituția lui slăbănoagă și felul în care îi atârnau brațele din mânecile hainei, care îi erau prea scurte, îl făceau să pară mai înalt. Acest lucru, adăugat la poziția lui ușor cocoșată, cu capul aplecat direct din gât, îl făceau să semene izbitor de bine cu un Abraham Lincoln neamț.

— Aș vrea să luați în considerație riscurile, *Herr* McVey, *Herr* Noble, spuse Honig în timp ce traversă camera să-i întâmpine, cu ochii fixați asupra bărbaților cărora li se adresa. Erwin Scholl este unul dintre cei mai influenți oameni din Occident. Dacă îl veți aborda veți deschide poarta către niște experiențe care le vor depăși cu mult pe cele pe care le considerați a fi cele mai importante. Riscați să vă faceți de rușine în mod oribil, atât față de dumneavoastră înșivă, cât și față de departamentele de poliție pe care le reprezentați, până în punctul de a fi dați afară sau forțați să vă dați demisia. Și lucrurile nu vor lua sfârșit odată cu aceasta, pentru că în momentul în care nu veți mai

fi protejați de organizațiile dumneavoastră, veți fi dați în judecată de o mare de avocați pentru violarea unor legi de care nu ați auzit niciodată și în moduri pe care nici nu veți reuși să vi le imaginați. Vă vor desființa cu totul. Vor găsi o modalitate să vă ia casa, mașina, tot ce aveți. Și când toate acestea se vor termina, vă veți socoti norocoși dacă veți mai rămâne cu o pensie. Atât de mare este puterea unui asemenea om.

Acestea fiind spuse, Honig luă loc la masa lungă și își turnă o ceașcă din cafeaua tare și amară pe care o lăsase chelnerița bavareză. Superintendentul poliției din Berlin, în prezent pensionat, era un om curtat de cei mai înstăriți și de cei mai puternici oameni de la cele mai înalte niveluri din industria Germaniei. Ultimele stadii ale războiului rece nu reușiseră să diminueze înclinarea morbidă către distrugere a terorismului internațional. Prin urmare, preocuparea funcționarului din corporațiile europene pentru securitatea proprie și pentru cea a familiei lui devenise din ce în ce mai mare. În Berlin, protejarea magnaților din domeniul financiar căzuse în sarcina lui Honig. Prin urmare, dacă era cineva în poziția de a ști cum se protejau cei bogați și puternici în măreția lor, în special în orașul Berlin, acela era Diedrich Honig.

— Cu tot respectul, *Herr* Honig, sări McVey, am mai fost amenințat și mai înainte, și până acum am reușit să supraviețuiesc. Același lucru l-aș putea spune și despre inspectorii Noble și Remmer. Așa că haideți să lăsăm asta la o parte și să trecem la motivul sosirii noastre aici: crime. O serie din aceste crime este posibil să fi început acum treizeci de ani, sau chiar mai demult, și continuă și astăzi. Una dintre ele s-a petrecut la New York, chiar în ultimele douăzeci și patru de ore. Victima era un evreu pe nume Benny Grossman. Era și polițist, și un foarte bun prieten al meu, spuse McVey, cu vocea încărcată de mânie. Lucrăm la acest caz de ceva vreme, însă abia de vreo două zile am început

să ne facem o idee cu privire la identitatea sursei. Și de câte ori ne îndreptăm către ceva, imediat apare și numele lui Erwin Scholl. Criminali plătiți, *Herr* Honig. Acesta este un delict care se pedepsește cu închisoare pe termen lung aproape oriunde în lume, și chiar cu pedeapsa capitală.

Deasupra lor se auziră râsete, urmate de scârțâitul parchetului, pe măsură ce mai mulți oameni intrară să ia masa de prânz. În același timp, mirosul înțepător de varză călită se împrăștie prin aer.

— Vreau să stau de vorbă cu Scholl, spuse McVey.

Honig era destul de rezervat.

— Nu știu dacă acest lucru este posibil, domnule polițist. Dumneavoastră sunteți american. Nu aveți nicio autoritate în Germania. Și în afară de situația în care aveți dovezi clare ale unei crime comise aici, eu…

— Uitați cum stă treaba, îl întrerupse McVey, neluându-i în seamă reticența. Avem nevoie de un mandat de arestare pe numele inspectorului Remmer, care să-l facă pe Scholl să se predea Poliției Federale Germane, pentru a fi extrădat în Statele Unite. Va fi acuzat pe baza faptului că este suspectat că a plătit niște criminali să ucidă în numele lui. Consulatul american va fi informat de acest lucru.

— Un mandat de acest fel nu va însemna nimic pentru un om ca Scholl, spuse Honig încet. Avocații lui îl vor înghiți la masa de prânz.

— Știu, spuse McVey. Însă eu îl vreau oricum.

Honig își încrucișă mâinile pe masă în fața lui și ridică din umeri.

— Domnilor, tot ce pot să vă spun este că voi face tot ce voi putea.

McVey se aplecă înspre el.

— Dacă dumneavoastră nu puteți aranja acest lucru spuneți-ne acum și voi găsi pe cineva care să poată. Trebuie făcut chiar azi!

92.

Von Holden ieșise din apartamentul lui Scholl de la Grand Hotel Berlin la ora opt fără zece dimineața. La ora zece și zece, avionul său particular se înclină pentru aterizare pe aeroportul Kloten din Zürich. La ora 10:52, își parcă limuzina în garajul de la Anlegeplatz și la ora unsprezece fix Von Holden bătu ușor în ușa de la dormitorul Joannei. Trebuia să o convingă pe Joanna, să o mângâie și să facă orice mai era necesar pentru a o readuce la starea ei de spirit anterioară, când era și cooperantă, și dispusă să se ocupe de Elton Lybarger. Acesta fusese motivul pentru care Von Holden ținea în brațe un pui de Saint-Bernard negru, care dăduse ordin să-i fie pregătit la sosirea sa.

— Joanna, spuse el, după ce prima bătaie în ușă rămase fără răspuns. Sunt eu, Pascal. Știu că ești supărată. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu am nimic de discutat nici cu tine, nici cu altcineva! îi aruncă ea prin ușa închisă.

— Te rog…

— Nu! La naiba! Pleacă acum!

Von Holden puse mâna pe mâner și îl răsuci.

— A încuiat ușa, spuse agenta de pază Frieda Vossler cu asprime.

Von Holden se întoarse să se uite la ea. Severă și autoritară, avea o constituție solidă și maxilarul pătrat. Avea nevoie să se destindă și să zâmbească și să devină ceva mai feminină, dacă acest lucru era posibil, pentru ca un bărbat să o privească și cu alt sentiment în afară de dispreț.

— Poți să pleci, îi spuse Von Holden.

— Mi s-a dat ordin să…

— Poți să pleci! îi spuse Von Holden privind-o furios.

— Da, *Herr* Von Holden, spuse Frieda Vossler, care își prinse aparatul de emisie-recepție la cingătoare, îi aruncă o privire tăioasă, apoi se îndepărtă.

Von Holden se uită lung în urma ei. Dacă aceasta ar fi fost bărbat și ar fi făcut parte din Spetsnaz, ar fi omorât-o chiar și numai pentru privirea aceea. Apoi cățelușul scânci și se foi în brațele sale, așa că atenția îi reveni înapoi la ușă.

— Joanna, spuse el cu blândețe. Am un cadou pentru tine. De fapt e pentru Henry.

— Ce e cu Henry?

Deodată Joanna deschise ușa larg și apăru în cadrul ei cu picioarele goale, îmbrăcată în blugi și un tricou. Ideea că cineva ar fi putut să-i facă vreun rău câinelui ei, care se afla tot la hotelul pentru animale din Taos, o îngrozea pur și simplu. Apoi văzu cățelușul.

Cinci minute mai târziu, după ce sărutase lacrimile din ochii Joannei, Von Holden se uita la ea cum se așezase pe jos și se juca cu Saint-Bernardul de cinci săptămâni. Îi explicase că filmul pe care-l văzuse privind escapada sexuală evidentă la care participase era un studiu de o oarecare cruzime, față de care el protestase vehement, însă pentru care insistase Consiliul de administrație al lui Lybarger, după ce aceștia puseseră serios la îndoială capacitatea lui de a deține controlul corporației lui multinaționale în valoare de cincizeci de miliarde de dolari. Temându-se de un al doilea accident cerebral sau de un atac de cord, reprezentanții de la Asigurări doriseră o dovadă fără echivoc a forței sale și a tonusului său fizic în activitățile de zi cu zi care implicau un consum maxim de energie. Testele obișnuite nu erau suficiente, iar cei de la Asigurări îi solicitaseră medicului lor șef să găsească ceva, după ce se va consulta cu Salettl. Iar Salettl, știind că în prezent Lybarger nu era nici căsătorit, nici implicat emoțional în vreo relație, și observând cât

de mult se atașase acesta de Joanna și câtă încredere avea în ea, își dăduse seama că ea era singura persoană cu care el s-ar fi simțit confortabil. Temându-se că niciunul dintre ei nu ar fi fost de acord cu această propunere dacă le-ar fi cerut părerea, Salettl hotărâse să-i sedeze pe amândoi fără ca vreunul dintre ei să știe ceva. Experimentul fusese realizat, înregistrat, iar rezultatele fuseseră expuse în fața Consiliului de administrație. Caseta video, realizată în unic exemplar, fusese distrusă încă de atunci. Nimeni altcineva nu mai asistase la scena respectivă, camerele video fuseseră acționate prin telecomandă.

— Joanna, pentru ei nu a fost decât un subiect legat de afaceri, și nimic altceva. Am încercat să mă opun, însă mi s-a spus că voi fi dat afară din companie dacă voi continua să protestez. Nu puteam să fac așa ceva, de dragul domnului Lybarger și al tău. Pentru că măcar știam că eu voi fi de față, și nu un străin oarecare. Îmi pare rău…, spuse el cu blândețe, în vreme ce Joannei i se umpluseră ochii de lacrimi. Încă o zi, te rog, Joanna! Pentru domnul Lybarger. Numai călătoria până la Berlin, și apoi vei pleca acasă la tine! Von Holden se așeză și el pe podea alături de ea și frecă pe burtică Saint-Bernardul care se rostogolise pe spate. Dacă vrei totuși să pleci acum, eu te înțeleg și îți voi pune o mașină la dispoziție ca să te duci la aeroport. Putem angaja temporar un fizioterapeut și mâine o să ne descurcăm cu domnul Lybarger cât de bine o să putem.

Joanna se uită lung la Von Holden, ezitând ce hotărâre să ia. Era furioasă și ultragiată din cauza a ceea ce i se făcuse cu o atât de mare lipsă de scrupule, însă mai era și nedumerită din cauză că-și dădea seama că Elton Lybarger fusese și el o victimă, ca și ea, iar ea era încă foarte implicată din dorința de a-l ajuta să se vindece.

Von Holden își retrase mâna, iar ghemotocul cu blana neagră se chinui să se ridice în picioare și îl linse pe degete. Von Holden îi răspunse scărpinându-l pe cap și după urechi, având pe față același zâmbet cald, afectuos, care îi topise inima încă din prima zi în care-l întâlnise. În acel moment, Joanna decise că tot ce-i spusese el era adevărat și că, în condițiile date, rugămintea lui nu era chiar atât de nerezonabilă.

— Am să merg cu tine la Berlin, spuse ea cu un zâmbet trist, timid.

Von Holden se aplecă spre ea și o sărută pe frunte, apoi îi mulțumi pentru înțelegere.

— Joanna, eu trebuie să mă întorc la Berlin astăzi pentru ultimele pregătiri. Îmi cer scuze, însă nu am de ales. Tu ai să vii mâine, împreună cu domnul Lybarger și cu ceilalți, da?

Joanna ezită și, pentru o clipă, el se gândi că era pe punctul de a se răzgândi, însă apoi o văzu cum se destinde.

— O să ne întâlnim acolo, nu-i așa? îl întrebă ea.

— Bineînțeles, îi spuse Von Holden zâmbind cu înțeles.

Joanna își simți propriul zâmbet și se destinse pentru prima dată de când văzuse filmul de pe caseta video. Von Holden mai zbârli o dată în joacă urechile cățelului, apoi se ridică în picioare, îi dădu mâna Joannei și o ajută și pe ea să se ridice. În acest timp, scoase un plic din buzunar și îl puse pe masa de lângă ea.

— Un gest din partea corporației pentru a te ajuta să treci peste neplăceri și să depășești orice suferință ți-a fost provocată. Mă tem că nu e ceva prea personal, însă e foarte util, cu siguranță. Ne vedem în Berlin, îi mai șopti el, apoi plecă.

Joanna rămase uitându-se lung la plic, în timp ce cățelușul scâncea la picioarele ei. În cele din urmă îl luă și îl deschise. Când văzu ce era

înăuntru, rămase fără aer: un cec pe numele ei pentru suma de cinci sute de mii de dolari.

93.

Remmer ieși cu Mercedesul de pe Hardenbergstrasse și intră în garajul subteran al unei clădiri municipale cu numărul 15. Una dintre cele două mașini de escortă de la poliția federală, de culoare cenușie și fără număr de înmatriculare, intră după ei și parcă în fața lor. Osborn zări fețele polițiștilor când coborî din mașină și merse alături de ceilalți către ascensoare. Erau mai tineri decât se așteptase, aveau probabil chiar mai puțin de treizeci de ani. Acest lucru îl surprinse, fără să știe de ce, și îi trecu prin minte imaginea unei întregi avangarde de oameni mai tineri decât el și care veneau din spate ca profesioniști. Acest lucru nu îl făcea să se simtă bătrân, însă părea să dezechilibreze lucrurile așa cum le știa el. Polițiștii fuseseră întotdeauna mai mari decât el și el fusese întotdeauna în prima linie a tinerilor care se ridicau, ceilalți fiind încă elevi de școală. Însă deodată lucrurile nu mai stăteau așa. Nu știa motivul pentru care îi venise să se gândească la acest lucru tocmai atunci, însă probabil că încerca să nu se gândească la locul spre care se îndreptau și la ce ar fi putut să se întâmple în momentul în care ajungeau acolo.

Stătuseră în încăperea aceea privată de la restaurant mai mult de două ore, luaseră masa de prânz, băuseră cafea și așteptaseră. Apoi Honig le trimisese veste că judecătorul care se ocupa de criminalistică, Otto Gravenitz, îi va primi în biroul său la ora trei.

Pe parcursul drumului, McVey îl sfătuise ce să scrie în mărturia lui. Cuvintele pe care le rostise Merriman chiar înainte de a muri erau ceea ce îi interesa pe ei, iar Osborn trebuia să ofere numai datele esențiale referitoare la ce se întâmplase. Cu alte cuvinte, nu trebuia să-l menționeze pe

detectivul particular Jean Packard, să nu pomenească de seringi și nici de substanța pe care i-o administrase Osborn. McVey încerca de fapt să găsească o modalitate de a atenua teama lui Osborn, pe care el nu o menționase, dar care era în mod cert reală, de a intra într-o situație în care ar putea fi forțat să se incrimineze singur și să fie acuzat de tentativă de omucidere.

Gestul lui McVey venea dintr-o intenție generoasă, iar Osborn trebuia să-l aprecieze, și chiar o făcu, numai că el știa că exista și un revers al medaliei. McVey nu își făcea griji că Osborn ar fi putut să se pună pe el în pericol, însă el nu dorea o complicație care să-i pericliteze șansele de a obține un mandat de arestare pentru Scholl, cu acuzația că angajase niște ucigași plătiți. Asta însemna că audierea trebuia să decurgă simplu și să fie direcționată către Scholl, atât pentru judecător, cât și pentru Honig, a cărui opinie cântărea în mod evident foarte mult. Dacă Osborn ar fi mers prea departe cu spusele sale, ar fi intrat într-o cu totul altă poveste, care ar fi putut să direcționeze atenția de la Scholl la Osborn și care ar periclita în mod serios motivul principal pentru care se duseseră acolo.

— Ce crezi? îl întrebă McVey pe Remmer când se închiseră ușile ascensorului. Au aflat că suntem aici?

Remmer ridică din umeri.

— Tot ce pot să-ți spun este că nu am fost urmăriți de la avion până am ajuns la Berlin. Și nici de la restaurant până aici. Însă cine știe pe unde ei au ochi, iar noi nu știm. Cred că e mai prudent să presupunem că au aflat, nu-i așa?

Noble îi aruncă o privire lui McVey. Remmer avea dreptate, era mai prudent să fie cu garda sus. Chiar dacă „gruparea” nu știa că ei se aflau acolo, trebuiau să ia în considerație faptul că vor afla în curând. Văzuseră deja prea multe din metoda lor de lucru.

La etajul al șaselea, ascensorul se opri, iar ei ieșiră, pășind într-o zonă de primire, de unde fură îndrumați către un birou personal și rugați să aştepte acolo.

— Îl cunoști pe acest judecător? Gravenitz? Așa îl cheamă? întrebă McVey, privind în jurul său la ceea ce era în mod evident biroul unui funcționar public. Biroul simplu din metal și scaunul din același set erau identice cu mobilierul din oricare instituție publică din L.A., la fel ca și biblioteca nepretențioasă și ilustrațiile ieftine de pe pereți.

Remmer clătină din cap.

— Nu prea bine, dar îl știu, spuse el.

— La ce ne-am putea aștepta?

— Depinde ce i-a spus Honig. Fără îndoială, a fost suficient pentru a-l determina să accepte să ne primească. Dar să nu crezi că datorită faptului că Honig a stabilit întâlnirea, sau că Gravenitz a fost de acord să ne primească imediat, înseamnă că rezultatul e ca și garantat. Gravenitz va trebui convins.

McVey se uită la ceas și se așeză pe colțul unui birou, pe urmă îl privi pe Osborn.

— Sunt bine, spuse Osborn, care se duse și se sprijini de perete, lângă fereastră.

McVey nu uitase de atacul său asupra lui Merriman și nici nu avea să o facă. Aceasta era o altă poveste, la care el nu dorea să se gândească, cel puțin nu atunci. Și totuși atârna undeva deasupra capului său, pentru că știa că va veni vremea când faptului respectiv i se va da importanța cuvenită.

Se deschise ușa și Diedrich Honig intră în birou, scuzându-se că judecătorul Gravenitz mai întârzie, însă îi va primi cât de curând. Apoi își îndreptă privirile spre Noble și îi spuse acestuia că venise un mesaj pentru el și că trebuia să sune de urgență la biroul său din Londra.

— O breșă, poate? spuse Noble îndreptându-se spre birou și ridică receptorul.

În treizeci de secunde obținu legătura cu biroul lui. După încă douăzeci de secunde fu transferat către inspectorul șef de la Omucideri, de la poliția din Londra.

— O, Doamne, nu se poate! spuse el o clipă mai târziu. Cum s-a întâmplat așa ceva? Avea pază douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Lebrun, oftă McVey.

— Și unde Dumnezeu este acum? întrebă Noble nervos. Găsiți-l și, când dați de el, țineți-l izolat. Când aveți vreo informație, trimiteți-o la biroul inspectorului Remmer, la Bad Godesberg!

Noble închise telefonul și se întoarse către McVey, să-i comunice detaliile referitoare la uciderea lui Lebrun și faptul că dispăruse Cadoux în confuzia care urmase după ce-l împușcase pe îngrijitor.

— Pun pariu că îngrijitorul este mort, spuse McVey printre dinții încleștați.

— Da, așa este.

McVey își trecu o mână prin păr și traversă încăperea. Când reveni, se uită direct la Honig.

— Vi s-a întâmplat să pierdeți vreun prieten în timp ce vă făceați datoria, *Herr* Honig?

— Nu poți juca acest joc fără să treci și prin așa ceva…, rosti Honig încetișor.

— Atunci cât trebuie să-l mai așteptăm pe judecătorul Gravenitz?

Aceasta nu fusese o întrebare, fusese o solicitare.

94.

Grandios, scund și roșu la față, cu un smoc de păr cărunt cu tentă argintie, judecătorul de criminalistică Richter Otto Gravenitz gesticulă către un grup de scaune din piele și lemn de tec birmanez, și le spuse în germană să ia loc. Rămase în picioare până se așezară cu toții, apoi trecu prin fața lor și se așeză la un birou masiv în stilul rococo, iar tălpile picioarelor lui cu greu atingeau covorul oriental de sub ele. Contrastând cu decorul spartan din restul clădirii, biroul lui Gravenitz era o oază de bogăție a bunului gust, de antichități și de bunăstare. De asemenea, aranjamentul interior atent calculat demonstra putere și poziție socială.

Întorcându-se către ceilalți, Honig explică în engleză că din cauza poziției înalte a domnului Scholl și a gravității acuzației aduse împotriva dumnealui, judecătorul Gravenitz hotărâse să conducă el însuși ședința, fără prezența unui procuror de stat.

— Bine, spuse McVey, să continuăm.

Gravenitz se aplecă și porni un casetofon pe înregistrare, iar la ora trei și douăzeci și cinci începură.

Într-o scurtă introducere, tradusă de Remmer în germană, McVey explică cine era Osborn, faptul că acesta avusese ocazia să-l întâlnească pe ucigașul tatălui său într-o cafenea din Paris, și cum, în absența poliției și de teama că l-ar putea pierde, îl urmărise până într-o poiană din apropierea Senei. Acolo își făcuse curaj pentru a-l aborda și a-l chestiona în această privință, însă Merriman fusese ucis prin împușcare câteva momente mai târziu de către un atacator despre care ei considerau, de asemenea, că era angajat de Erwin Scholl. După ce termină, McVey îl măsură

pe Osborn din priviri, apoi îi oferi cuvântul și se așeză la loc.

Remmer traduse cât timp Gravenitz îl puse pe Osborn să depună jurământ, pe urmă Osborn își începu mărturia, prin care repetă ce spusese McVey mai devreme, și apoi spuse adevărul pur și simplu.

Lăsându-se pe spate, Gravenitz îl examină pe Osborn, în același timp fiind atent la traducere. Când Osborn termină, îi aruncă o privire lui Honig, apoi își îndreptă din nou privirile înspre Osborn.

— Sunteți sigur că Merriman l-a ucis pe tatăl dumneavoastră? Sigur după aproape treizeci de ani?

— Da, domnule, spuse Osborn.

— Cu siguranță că l-ați urât.

McVey îi aruncă lui Osborn o privire de atenționare. Ai grijă, îi spunea, te pune la încercare.

— Și dumneavoastră l-ați fi urât, răspunse Osborn fără să clipească.

— Știți motivul pentru care Erwin Scholl ar fi dorit moartea tatălui dumneavoastră?

— Nu, domnule, răspunse Osborn liniștit, iar McVey răsuflă ușurat; Osborn se descurca bine. Trebuie să țineți cont că eram doar un copil pe vremea aceea. Numai că am văzut chipul individului și nu l-am mai uitat niciodată. Și nu l-am mai văzut niciodată până în seara aceea la Paris. Nu știu ce altceva aș mai putea să vă spun.

Gravenitz așteptă, apoi se uită înspre McVey.

— Sunteți sigur, fără nicio îndoială, că Erwin Scholl, cel care se află acum în Berlin, este aceeași persoană care l-a angajat pe Albert Merriman?

— Da, domnule, spuse McVey ridicându-se în picioare.

— De ce credeți că individul care l-a împușcat pe *Herr* Merriman era tot un angajat al lui *Herr* Scholl?

— Din cauză că oamenii lui Scholl au încercat să-l omoare pe acesta și mai înainte și din cauză că Merriman se ascunsese pentru o vreme îndelungată. În cele din urmă au reușit să-i dea de urmă.

— Și sunteți sigur, fără nicio îndoială, că Scholl se află în spatele acestor lucruri?

Acesta era genul de lucru pe care McVey încercase să-l evite, însă Gravenitz, ca orice judecător respectabil din orice colț al lumii, avea o intuiție aparte, așa cum au părinții, și transmitea aceeași avertizare: dacă minți, te-ai dus!

— Dacă pot dovedi acest lucru? Nu, domnule, încă nu.

— Înțeleg…, spuse Gravenitz.

Scholl era o personalitate internațională, un tip foarte sus-pus și important, iar Gravenitz era nehotărât. Un judecător care avea ceva minte nu ar fi semnat cu ușurință un mandat de arestare pe numele lui Erwin Scholl, la fel cum nu ar fi făcut-o nici pentru cancelarul țării, iar McVey era conștient de acest lucru. Iar mărturia lui Osborn, chiar așa puternică cum era, dacă stăteai să te gândești mai bine nu era în realitate decât ceva din auzite, și nimic mai mult. Trebuia făcut ceva pentru a-l impulsiona pe Gravenitz, altfel erau nevoiți să se ducă la Scholl fără un mandat scris, și ăsta era ultimul lucru pe care McVey dorea să-l facă. Probabil că Remmer simțise și el același lucru, pentru că se ridică deodată în picioare, împingându-și scaunul mai în spate.

— Onorată instanță, spuse el în germană, după cum am înțeles, unul dintre motivele principale pentru care ați fost de acord să ne primiți într-un timp atât de scurt a fost din cauză că doi colegi, ofițeri de poliție, care lucrau la acest caz, au fost împușcați. Dacă ar fi fost unul singur, ar fi fost o coincidență, însă doi…

— Da, acest lucru a cântărit mult când am luat hotărârea, spuse Gravenitz.

— Atunci trebuie să știți că unul a fost polițist în New York și a fost ucis în propria lui casă. Cel de-al doilea, un membru foarte respectat al poliției din Paris, a fost rănit grav în gara din Lyon, apoi a fost transportat la Londra și internat într-un spital sub un nume fals, și a stat sub pază douăzeci și patru de ore pe zi.

Remmer făcu o pauză, apoi continuă:

— Cu puțin timp în urmă a fost omorât, împușcat în rezerva lui de la spital.

— Îmi pare rău…, spuse Gravenitz cu sinceritate.

Remmer îi acceptă regretele, apoi continuă:

— Avem toate motivele să credem că individul care a făcut aceasta lucra pentru organizația lui Scholl. Trebuie să-l interogăm personal pe *Herr* Scholl, Onorată Instanță, nu să discutăm cu avocații lui. Fără un mandat scris, nu vom putea niciodată să facem acest lucru.

Gravenitz își lipi palmele una de cealaltă și se lăsă pe spate, apoi îl privi pe McVey, care se uita drept în ochii lui, așteptându-i hotărârea. Fără să lase să se vadă ceva pe chipul său, se aplecă și scrise ceva pe o hârtie cu antet oficial din fața lui. Apoi, trecându-și o mână prin coama argintie și aruncându-i o privire lui Honig, se uită după Remmer.

— *Okay,* spuse el în engleză. *Okay.*

95.

McVey aşteptă împreună cu Noble și cu Osborn până când Gravenitz semnă *Haftbefehl,* mandatul de arestare pentru Erwin Scholl, după care i-l dădu lui Remmer. Apoi, după ce-i mulțumiră lui Gravenitz și dădură mâna cu Honig, cei patru părăsiră sala de judecată și coborâră până la garaj cu ascensorul personal al lui Gravenitz.

Mergeau pe un teren minat și știau cu toții acest lucru, chiar și Osborn. Deși obținut după atâtea eforturi, ordinul de judecată care se afla acum în buzunarul lui McVey era practic inutil, așa cum sugerase și Honig. Dacă i l-ar fi prezentat lui Scholl ca pe un fapt oarecare – „Bună seara, domnule, suntem de la poliție și avem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră din aceste motive” – poate că Scholl s-ar fi lăsat dus la închisoare ca un oarecare, însă în mai puțin de o oră ar veni o armată de avocați care ar conduce toate discuțiile, iar în final Scholl ar pleca acasă, cel mai probabil fără să fi rostit nici măcar un singur cuvânt. În săptămânile următoare, Scholl va trimite o mulțime de depoziții și nenumărate persoane extrem de distinse vor garanta pentru caracterul lui Scholl și vor jura că acesta era total neimplicat, negând că ar fi cunoscut vreodată, sau că ar fi lucrat, sau că ar fi avut motive să lucreze cu tatăl lui Osborn, sau cu oricare altul dintre cei care fuseseră uciși; negând că ar fi auzit vreodată de un om cu numele de Albert Merriman, cu atât mai mult că nu a avut niciodată de-a face cu el; declarând că se aflase în cu totul altă parte, și nu pe proprietatea din Long Island în perioadele menționate; negând că ar fi auzit vreodată sau că ar fi avut vreodată de-a face cu un fost agent Stasi pe nume Bernhard Oven; declarând că se aflase în Statele Unite și nicăieri în apropiere de Paris în

ziua în care fusese ucis Albert Merriman. Și toate aceste mărturii sub jurământ, întărite de importanța celor care le vor oferi, vor garanta până la urmă totala nevinovăție a lui Scholl. Adăugând și faptul că nu exista nicio dovadă concretă, acuzațiile vor fi respinse cu promptitudine.

Apoi, poate după un an sau doi, numele și persoana lui Scholl fiind la mare distanță și episodul fiind uitat cu desăvârșire, ar interveni și răzbunarea rece, detașată, despre care îi prevenise Honig. Iar McVey, Noble, Remmer și Osborn își vor vedea carierele și apoi propriile lor vieți cum se transformă în fărâme. Prieteni, colegi și oameni de care nu auziseră niciodată vor apărea cu acuzații de furt, corupere, depravare sexuală, malpraxis, și chiar mai rău. Familiile lor vor ajunge de râsul tuturor și numele lor, de care se mândreau cândva, vor intra în titlurile ziarelor cât timp va fi necesar pentru a-i distruge. În comparație cu ei, Humpty-Dumpty[31] va fi un imens edificiu de granit, sculptat în întregime pentru eternitate alături de ceilalți mari supraviețuitori de pe vârfurile stâncoase ale Muntelui Rushmore.

Scrâșnind din roți, Remmer scoase mașina din garaj și intră pe Hardenbergstrasse, escortat în spate de o mașină a poliției federale. După cinci minute intră într-un garaj de pe o stradă vizavi de Europa-Center, o clădire din oțel și sticlă cu douăzeci și două de etaje.

— *Auf Wiedersehen. Danke,* spuse el în aparatul său de emisie-recepție.

— *Auf bald*! Pe curând!

Mașina care îi escortase acceleră și dispăru în trafic.

— Presupun că de-acum simți că suntem în siguranță, spuse Noble, în vreme ce Remmer parcă într-un loc mai departe de intrare.

— Sigur că suntem în siguranță, spuse Remmer, care coborî din mașină, scoase arma semiautomată

din compartimentul din portieră și o încuie în portbagaj.

Apoi își aprinse o țigară și îi conduse pe o platformă, apoi printr-o ușă de serviciu din metal și de-a lungul unui culoar plin de conducte de apă și de instalații electrice, care ducea direct sub strada de deasupra lor și care făcea legătura la capătul celălalt cu complexul Europa-Center.

— Știm unde se află Scholl acum? întrebă McVey, iar ecoul vocii lui răsună de-a lungul coridorului.

— La Grand Hotel Berlin, pe Friedrichstrasse, vizavi de Tiergarten. De aici e cale de o plimbare mai lungă pentru un domn în vârstă ca dumneata, spuse Remmer și îi zâmbi lui McVey, apoi împinse o ușă de incendiu de la capătul culoarului.

Își stinse țigara într-o scrumieră, se opri la ascensorul de serviciu și apăsă pe buton.

Ușa se deschise aproape imediat și cei patru intrară. Remmer apăsă butonul pentru etajul al șaselea, ușile se închiseră și ascensorul începu să urce. Abia atunci Osborn își dădu seama, uitându-se la Remmer dintr-o parte, că acesta purtase tot timpul o armă la el. Uitându-se la ceilalți trei așa cum stăteau acolo în tăcere, în lumina palidă a ascensorului, se simți total nelalocul lui, ca și cum ar fi fost al cincilea la un joc de bridge sau cavaler de onoare la nunta fostei sale soții. Aceştia erau polițiști cu vechime, profesioniști, ale căror vieți erau strâns legate una de alta în acea lume așa cum se prindeau mușchii de oasele dintr-un corp. Mandatul din buzunarul lui McVey fusese emis de unul dintre cei mai renumiți judecători din criminalistică, iar omul împotriva căruia acționau ei era aproape o personalitate mondială, care probabil că avea propria lui armată. McVey îi comunicase că motivul pentru care îi însoțea și el la Berlin era pentru a depune mărturie, și el făcuse acest lucru. Iar acum nu mai era nevoie de el. Oare era atât de naiv încât să creadă că McVey chiar

avea de gând să meargă mai departe și să respecte ceea ce-i spusese și să-l lase și pe el să meargă cu ei atunci când îl vor confrunta pe Scholl? Deodată simți un nod strângându-i-se în stomac. Lui McVey nu-i păsa de războiul personal al lui Osborn. Planurile lui îi aparțineau în întregime și nu priveau pe nimeni altcineva.

— Ce este? îl întrebă McVey, văzându-l că se uită fix la el.

— Mă gândeam, spuse Osborn liniștit.

— Nu exagera cu gânditul, îi spuse McVey fără să zâmbească.

Ascensorul încetini, apoi opri. Ușa se deschise și Remmer ieși primul. Mulțumit, îi conduse pe un culoar cu pardoseala acoperită de covoare. Se aflau într-un hotel. Hotelul Palace. Osborn zări o broșură pe o măsuță când trecură pe lângă ea.

Apoi Remmer opri și bătu la ușa camerei cu numărul 6132. Ușa se deschise și un polițist solid, cu aspect dur, îi introduse într-un apartament spațios, care avea două camere bine proporționate, care comunicau printr-un hol îngust. Ferestrele din ambele camere dădeau spre verdeața din parcul Tiergarten, iar fereastra din prima cameră era înclinată puțin spre camerele din ceea ce părea o aripă nouă a hotelului.

Remmer își introduse pistolul în geacă și se întoarse să discute cu polițistul care le dăduse drumul înăuntru. McVey se duse pe hol și aruncă o privire în cealaltă încăpere, apoi reveni. Noble nu era foarte încântat de proximitatea aripii noi, care avea mai multe camere din care se putea vedea într-a lor, chiar dacă dintr-o parte. McVey fu și el de acord.

Polițistul solid își ridică brațele în sus și le spuse, vorbind cu un accent pronunțat, că fuseseră norocoși chiar și pentru faptul că reușiseră să găsească niște camere, nemaivorbind de faptul că acestea mai și comunicau între ele. Berlin era plin de târguri și de convenții. Nici măcar poliția

federală nu avea prea mare influență când camerele erau rezervate cu trei luni în avans.

— Manfred, în cazul acesta suntem super-încântați, spuse McVey.

Remmer încuviință din cap, apoi spuse ceva în germană către polițist și acesta plecă. Remmer încuie ușa după el.

— Tu și cu mine ne vom stabili aici, îi spuse McVey lui Remmer. Noble și Osborn se pot duce în camera de alături.

Apoi se duse la fereastră, ridică între degete materialul foarte subțire al storurilor și privi traficul de pe strada Kurfürstendamm de mai jos.

— Telefoanele sunt sigure? întrebă el, iar privirea i se ridică înspre suprafața întunecată a parcului Tiergarten de pe partea cealaltă a străzii.

— Două linii, răspunse Remmer și își aprinse o țigară, apoi își scoase geaca de piele, expunându-și trunchiul musculos și un toc de pistol de modă veche din piele, care se prindea peste umăr și în care Osborn văzu un pistol automat foarte mare.

McVey își scoase și el haina și se uită înspre Noble.

— Verifică situația cu Lebrun, ce zici? Vezi dacă nu au descoperit cine era cel care a tras, cum a intrat acolo, ce se mai știe despre Cadoux. Vezi dacă nu știe cineva unde s-a dus și unde se află acum. Trebuie să vedem dacă se afla acolo din întâmplare sau cu un scop precis.

Își agăță haina în cuier și i se adresă lui Osborn:

— Fă-te comod! O să mai stăm aici o vreme.

Apoi se duse la baie și se spălă pe mâini și pe față. Când reveni în cameră, se ștergea pe mâini cu un prosop și i se adresă lui Remmer:

— Chestia asta de mâine seară de la Charlottenburg – să aflăm ce-i cu ea și cine o să fie prezent acolo. Cred că oamenii tăi de la Bad Godesberg pot afla lucrurile astea pentru noi.

Osborn îi lăsă acolo și se duse în cealaltă încăpere, uitându-se prin jur. Făcea eforturi

supraomenești să-și controleze paranoia care îl copleșea din ce în ce mai puternic. În cameră erau două paturi identice, cu așternuturi în culori combinate oliv și albastru, o măsuță între paturi, două corpuri micuțe cu sertare, un televizor, o fereastră care dădea în afară. Camera avea baie proprie. Știa că mintea lui McVey cuprindea totul în întregime, ca un ofițer de teren cu un as subțire în manșetă, manevrând o mică unitate de luptă împotriva armatei unui rege, căutând orice posibilitate de a câștiga un avantaj față de acesta. Osborn nici măcar nu făcea parte din gândurile acestuia. Special îl așezase în cameră cu Noble, astfel încât McVey să nu se afle în situația de a rămâne singur cu el, iar Osborn să înceapă să-i pună întrebări. Pentru că atunci McVey ar fi în situația penibilă de a trebui să-i explice lui Osborn de ce nu putea să meargă și el când se duceau cu toții să se întâlnească cu Scholl. Fusese o chestie deșteaptă. Să-l lege de mâini și de picioare. Să amâne până în ultima clipă. Apoi să iasă pe ușă, spunând: „Îmi pare rău, dar asta este treaba poliției.” Apoi să-l lase în paza poliției federale care aștepta afară pe culoar.

96.

— Cină între intimi. Ținută festivă. O sută de invitați. Se intră numai pe bază de invitație, spuse Remmer, care stătea așezat la o măsuță, îmbrăcat numai în cămașă, cu o ceașcă de cafea într-o mână și o țigară în cealaltă.

În ultima oră, vreo șase telefoane fuseseră date între Remmer și agenții săi de la Divizia de Contrainformații de la Bundeskriminalamt – BKA – cu sediul la Bad Godesberg, în vreme ce încercau să realizeze profilul sindrofiei de la Palatul Charlottenburg.

Osborn stătea și el în cameră cu ei, cu manșetele de la cămașă suflecate, privindu-l pe McVey cum mergea numai în șosete dintr-o parte în alta a încăperii. Se hotărâse că cea mai bună soluție era să se folosească de McVey la fel cum se folosise acesta de el. Liniștit, fără pretenții. Să încerce să găsească o modalitate de a profita de situația în care se afla, fără să ofere poliției vreo idee despre ce îl preocupa pe el. Aflase că Hotelul Palace făcea parte din giganticul complex cu magazine și cazinouri Europa-Center, din centrul Berlinului. Tiergarten, chiar vizavi de ei, era ca Central Park din New York, imens și extins, cu drumuri care-l traversau și cu poteci peste tot. Din ce reușise să concluzioneze din mai multe conversații ale polițiștilor între ei și din multitudinea de discuții la telefon cu alții, în afară de polițiștii în civil de la BKA care erau postați pe hol în fața camerei lor, se mai aflau și alții la parter, lucrând în schimburi de câte doi pentru a păzi holul de la intrarea în hotel, încă doi erau postați pe acoperiș și niște unități de acoperire conduse prin transmițătoare stăteau și ele în alertă. Se făcuse o verificare de siguranță a clienților care ocupau cele șase camere din aripa care avea vizibilitate în camera lor. Patru erau

ocupate de niște turiști japonezi din Osaka, iar celelalte două de niște oameni de afaceri care participau la un târg de calculatoare. Unul era din München, celălalt din Disney World, din Orlando. Toți erau exact persoanele care pretinseseră că erau. Asta însemna că erau cât se putea de în siguranță, chiar dacă „gruparea” descoperise unde se aflau și încerca să facă ceva în acest sens. Problema era însă că asta însemna și că șansele lui Osborn de a face altceva decât ce voia McVey erau complet nule.

— O corporație elvețiană cu numele Berghaus Group oferă recepția, citi Remmer însemnările pe care le mâzgălise pe o foaie de hârtie galbenă, cu antetul oficial.

La stânga lui, Noble vorbea agitat la telefon, având alături o foaie de hârtie identică cu a lui Remmer.

— Ocazia este o festivitate în care este sărbătorită revenirea lui…

Remmer se întrerupse ca să se uite din nou pe însemnările sale:

— Elton Karl Lybarger. Un industriaș din Zürich care a suferit un accident cerebral grav cu un an în urmă la San Francisco și care acum s-a restabilit complet.

— Cine naiba este Elton Lybarger? întrebă McVey.

Remmer ridică din umeri.

— Nu am auzit de el niciodată. Și nici de acest Berghaus Group. Divizia de Contrainformații lucrează acum la asta și încearcă să ne facă rost și de lista de oaspeți.

Noble închise telefonul și își ridică privirile.

— Cadoux a trimis un mesaj codificat la biroul meu, spunând că a plecat în fugă de la spital din cauză că se temea că polițiștii de pază îl lăsaseră pe ucigașul lui Lebrun să intre la el. Că aceștia făceau parte din „grupare” și că urmau să-l atace

pe el. A spus că va lua legătura cu mine când va avea posibilitatea.

— Când a trimis mesajul și de unde? întrebă McVey.

— A sosit cam acum o oră și ceva. A fost trimis prin fax de la aeroportul Gatwick.

•

Menținut în aer din cauza ceții, avionul lui Von Holden ateriză la aeroportul Tempelhof la ora 18:35, cu trei ore mai târziu decât fusese planificat. La ora 19:30 coborî dintr-un taxi pe strada Spandauerdamm și traversă strada înspre Palatul Charlottenburg, acum cufundat în întuneric și închis pentru seară. Fu tentat să intre pe o ușă secundară pentru a verifica personal ultimele preparative de securitate. Însă Viktor Shevchenko făcuse acest lucru deja de două ori în ziua aceea și îi raportase totul când el era pe drum. Iar în Viktor Shevchenko avea încredere deplină.

Rămase acolo privind prin porțile de fier, văzând cu ochii minții ce se va întâmpla acolo în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Aproape că vedea și auzea totul aievea. Iar gândul că se aflau în ajunul acestui eveniment îl emoționă aproape până la lacrimi. În cele din urmă se desprinse de acolo și plecă.

La ora cinci în după-amiaza aceea, sectorul din Berlin stabilise că McVey, Osborn și ceilalți sosiseră în oraș și erau cazați la Hotelul Palace, unde se aflau sub protecția poliției federale. Era exact așa cum prezisese Scholl, și avusese dreptate fără îndoială și când spusese că aceștia veniseră la Berlin să vorbească cu el. Lybarger nu făcea parte din preocupările lor, și nici ceremonia de la Charlottenburg.

„Găsește-i, supraveghează-i,” îi spusese Scholl. „La un moment dat vor încerca să ia legătura cu mine, să stabilească o oră și un loc unde am putea discuta. Aceasta ar fi oportunitatea noastră de a-i

izola. Și apoi tu și Viktor veți face ceea ce trebuie.”

Da, se gândi Von Holden în timp ce mergea pe jos – vom face ceea ce trebuie. Cât mai rapid și mai eficient posibil. Cu toate acestea, Von Holden nu prea se simțea în largul lui. Știa că Scholl îi subestima, în special pe McVey. Aceștia erau inteligenți și experimentați și fuseseră, de asemenea, și foarte norocoși. Aceasta nu era o combinație fericită și însemna că orice plan ar propune el, va trebui să fie excepțional de bine pus la punct, în care experiența și norocul să joace un rol cât mai insignifiant posibil. Ar fi preferat de fapt să ia inițiativa și să termine cât mai rapid cu putință, înainte ca ei să aibă ocazia să-și ducă propriile planuri la îndeplinire. Numai că a reuși să ajungă la cei patru bărbați, dintre care cel puțin trei erau înarmați, păziți de poliție, într-un hotel care făcea parte dintr-un complex imens cum era Europa-Center, era cu totul imposibil. Ar fi fost necesară o acțiune pe față, de mari proporții, însă așa ar ieși ceva prea sângeros, prea zgomotos, și nici nu ar avea vreo garanție pentru rezultatul final. În afară de asta, dacă ceva nu mergea așa cum trebuia și vreunul dintre ai lor ar fi fost prins, ar fi existat riscul de a compromite întreaga Organizație în momentul cel mai nepotrivit cu putință. Așa că, în afară de situația în care făceau vreo greșeală neașteptată și rămâneau astfel expuși, rămânea ca el să se conformeze ordinelor lui Scholl și să-i aștepte pe ei să facă prima mișcare. Din experiența lui personală știa că, fără îndoială, indiferent de contramăsurile pe care le va hotărî, acestea vor fi încununate de succes atât timp cât el va conduce personal acțiunea. Mai știa și că era mai bine să-și consume energia pe logistica unui plan de acțiune, decât făcându-și griji din cauza adversarilor săi. Și totuși prezența acestora era iritantă, iar pe el îl deranja atât de mult, încât i-ar fi cerut lui Scholl să amâne

festivitatea de la Charlottenburg până când rezolva problema. Însă acest lucru nu era posibil. Scholl spusese asta încă de la început.

Coti după un colț de stradă, mai merse încă puțin, apoi urcă treptele din fața unui bloc liniștit de pe Sophie-Charlottenstrasse numărul 37 și apăsă butonul soneriei.

— *Ja*? se auzi o voce prin interfon.

— Von Holden, spuse el.

Se auzi un bâzâit puternic în momentul în care ușa se deblocă, și el urcă scările până la etajul al doilea, unde fusese ocupat un apartament spațios pentru a găzdui sediul securității privitoare la festivitatea lui Lybarger. Un paznic în uniformă îi deschise ușa, iar el se duse pe un coridor, trecând de un grup de birouri la care mai multe secretare încă lucrau.

— *Guten Abend*! Bună seara, spuse el încet și deschise ușa de la un birou micuț, însă destul de eficient.

Problema era – își continuă el cursul gândurilor – cu cât aceștia rămâneau la hotel mai mult timp fără să-l contacteze pe Scholl, cu atât avea el mai puțin timp la dispoziție pentru a întocmi un plan de acțiune și cu atât aveau ei mai mult timp pentru a-și pune la punct planul lor. Însă acesta era un lucru pe care începuse deja să-l utilizeze în favoarea lui. Timpul se scurgea în ambele sensuri și, cu cât stăteau ei mai mult acolo, cu atât avea el mai multă vreme să pună în mișcare forțele care să-i spună cât de multe știau ei și ce puneau la cale.

97.

— Gustav Dortmund, Hans Dabritz, Rudolf Kaes, Hilmar Grunel… citi Remmer, apoi puse pe masă foaia de hârtie trimisă prin fax și aruncă o privire înspre McVey, care stătea jos și citea aceeași listă pe cinci pagini cu invitații de la Charlottenburg. *Herr* Lybarger are câțiva prieteni foarte înstăriți și foarte influenți!

— Și câțiva nu prea înstăriți, însă la fel de influenți, adăugă Noble, care studia propriul său exemplar al listei. Gertrude Biermann, Matthias Noll, Henryk Steiner…

— Din punct de vedere politic, de la extrema stângă la extrema dreaptă. În mod normal, acești oameni nu ar sta împreună în aceeași încăpere, spuse Remmer și scutură o țigară, apoi se aplecă și își turnă un pahar cu apă minerală dintr-o sticlă de pe masă.

Osborn îi privea, stând sprijinit de perete. Lui nu i se dăduse niciun exemplar al listei de invitați și nici nu ceruse una. În ultimele ore, pe măsură ce soseau mai multe informații și polițiștii își concentrau din ce în ce mai mult atenția asupra lor, el fusese ignorat aproape total. Efectul acestui lucru era de a-l îndepărta și mai tare și de a-i intensifica sentimentul pe care-l avusese mai devreme: acela că atunci când vor pleca să se întâlnească cu Scholl, el nu va fi invitat să-i însoțească.

— Naturalizat sau nu, Scholl pare să fie singurul american de acolo. Am dreptate sau nu? întrebă McVey, uitându-se la Remmer.

— Toți sunt identificați ca germani, spuse Remmer. Sunt șaptesprezece nume în această listă pe care Bad Godesberg nu a reușit până acum să le identifice. Însă, cu excepția lui Scholl, toți cei care au fost identificați deja sunt cetățeni germani

foarte respectați, chiar dacă disparați politic. Privind lista încă o dată, Remmer suflă un nor de fum de țigară, pe care McVey îl împrăștie cu mâna când ajunse în dreptul său.

— Manfred, fără supărare, ce-ar fi să te lași odată de fumat, ce zici?

Remmer se uită urât la el și fu pe punctul de a-i replica, însă McVey ridică o mână în aer și spuse:

— Da, știu, am să mor oricum. Însă nu vreau să fii tu acela care să mă termine.

— Scuze, spuse Remmer pe un ton neutru și își stinse țigara în scrumieră.

Fragmente de discuții din ce în ce mai iritate, urmate de lungi perioade de tăcere, evidențiau frustrarea colectivă a celor trei bărbați epuizați total, care încercau să pună informațiile cap la cap pentru a afla ce se petrece. În afară de faptul că festivitatea de la Charlottenburg se ținea într-un palat, și nu în salonul unui hotel, la suprafață nu părea să mai fie și altceva în afară de ce se știa, adică o petrecere ca toate celelalte, cum aveau loc cu sutele pe an, reunind grupări din toate colțurile lumii. Însă suprafața era doar o suprafață, iar interesul lor se îndrepta către ce se afla dedesubt. Dacă ar fi adunat anii lor de vechime ca polițiști profesioniști, ar fi obținut peste o sută de ani. Asta le dădea o anumită intuiție a lucrurilor pe care alții nu o aveau. Veniseră la Berlin pentru Erwin Scholl și, din câte își dădeau seama, Erwin Scholl venise la Berlin pentru Elton Lybarger. Întrebarea care se punea era: de ce? Acest „de ce?” începu să-i intrige și mai tare când unul dintre ei își dădu seama că, dintre toate persoanele ilustre invitate la festivitatea care avea loc în onoarea lui, Lybarger era cel mai puțin ilustru și cel mai puțin cunoscut dintre ei.

Căutările echipei de la Bad Godesberg în bazele de date arătau că Elton Karl Lybarger se născuse în Essen, Germania, în 1933, și fusese singurul copil al unui zidar. Absolvise o școală publică în 1951,

apoi dispăruse în cursul evenimentelor din Germania postbelică. Apoi, cu treizeci și ceva de ani mai târziu, în 1983, acesta reapăruse brusc ca multimilionar, locuind pe o proprietate cu un castel pe nume Anlegeplatz, care se afla la o distanță de douăzeci de minute cu mașina în afara Zürich-ului, înconjurat de servitori, și controlând acțiuni considerabile de la numeroase corporații vest-europene de prima mână. Întrebarea care se punea era: cum?

Înregistrările de venit mai timpurii, din 1956 până în 1980, arătau că ocupația sa era de „contabil" și trimiteau la adrese care erau ale unor blocuri de locuințe pentru clasele inferioare din Hanovra, Düsseldorf, Hamburg și Berlin, și în cele din urmă din Zürich, în 1983. Și în fiecare an, până în 1983, venitul său abia ajungea la nivelul unui salariu mediu. Apoi, începând cu înregistrările din anul 1983, venitul său începuse să crească simțitor. În 1989, anul accidentului său cerebral, venitul său impozabil ajunsese deja în stratosferă, având mai mult de patruzeci și șapte de milioane de dolari. Și nu exista nimic, nicăieri, care să explice acest lucru. Într-adevăr, oamenii puteau avea succes. Uneori chiar peste noapte. Însă cum putea cineva, după ce ani întregi fusese un simplu contabil, trăind într-o lume care se afla cu un pas mai sus de sărăcie, să devină deodată un om cu o bogăție opulentă și cu o influență la fel de mare? Chiar și acum, el era tot un mister. Nu făcea parte din Consiliul de administrație de la nicio corporație europeană, universitate, spital sau fundație. Nu era membru al niciunui club privat, nu avea nicio afiliere politică înregistrată. Nu avea permis de conducere și nici nu fusese căsătorit vreodată. Nu existau nici măcar cărți de credit emise pe numele său. Și atunci cine era? Și de ce veneau acolo o sută dintre cei mai bogați și mai influenți cetățeni ai Germaniei din toate colțurile țării pentru a-i sărbători însănătoșirea?

Remmer își dădu cu părerea că în toți acei ani Lybarger se ocupase în secret cu traficul de droguri, mutându-se dintr-un oraș în altul, adunând o avere în bani gheață, pe care apoi îi spălase în băncile elvețiene, iar în 1983 adunase suficient pentru a-i legitima brusc.

McVey clătină din cap. Era ceva ce le atrăsese atenția și lui, și lui Noble în momentul în care văzuseră lista de invitați. Era ceva ce nu-i comunicaseră încă lui Remmer. Două dintre numele de pe listă – Gustav Dortmund și Konrad Peiper – erau acționarii principali, împreună cu Scholl, la GDG – Goltz Development Group – compania care cumpărase Standard Technologies din Perth Amboy, New Jersey. Firma care în 1966 o angajase pe doctor Mary Rizzo York să experimenteze cu gaze de răcire sub zero grade Celsius. Mary Rizzo York, care fusese omorâtă în același an de ucigașul plătit Albert Merriman, din ordinul lui Erwin Scholl.

Era adevărat că preluarea companiei se întâmplase într-o perioadă în care Scholl și Dortmund erau implicați în GDG. Konrad Peiper nu venise în cadrul companiei până în 1978. Însă de atunci încoace, ca președinte al ei, îi conferise, oricât de ilegal ar fi fost, statutul principal de furnizor de arme la nivel internațional. Partea evidentă era că atât înainte de Peiper, cât și după aceea, Goltz Development nu avusese o activitate corectă și sănătoasă.

Când McVey îl întrebă pe Remmer ce știa despre Dortmund, polițistul neamț glumi și spuse că în afară de postul său destul de „neimportant” ca președinte al Bundesbank, banca centrală a Germaniei, Dortmund era deja unul dintre super-bogații renumiți. La fel ca familia Rothchilds, și a lui fusese una dintre cele mai mari familii europene din domeniul bancar, pe o perioadă mai mare de două secole.

— Deci, la fel ca și lui Scholl, nu i se poate reproșa nimic, spuse McVey.

— Doar un scandal de proporții l-ar putea dărâma, dacă la asta te referi.

— Dar Konrad Peiper?

— Despre el nu știu aproape nimic. Este un tip bogat și are o soție extraordinar de frumoasă, care are și ea o grămadă de bani și propria ei influență. Însă ceea ce ar trebui să se știe cu adevărat despre Konrad Peiper este că un strămoș de-al său de pe linie paternă, Friedrich, a fost furnizor de arme pentru jumătate din planetă în ambele războaie mondiale. Astăzi, aceeași companie se descurcă foarte bine fabricând cafetiere și mașini de spălat vasele.

McVey se uită la Noble, care clătină imperceptibil din cap. Situația era la fel de încurcată acum ca și în momentul în care începuseră. Festivitatea de la Charlottenburg atrăsese un grup de oameni printre care erau Scholl, președintele de la Bundesbank, președintele unei companii internaționale care comercializa muniții și o parte dintre cetățenii germani care erau cei mai importanți super-bogătani, oameni cu influență și cu legături politice puternice, dintre care mulți, în alte circumstanțe, ar sări unii la beregata altora, metaforic vorbind, dar chiar și fizic. Și totuși veneau toți aici, braț la braț, într-un muzeu decorativ construit de regii prusaci, pentru a sărbători însănătoșirea unui individ cu un trecut atât de lipsit de consistență, că puteai să-ți treci mâna prin el.

Și mai era și situația cu Albert Merriman și atacurile îngrozitoare care urmaseră, printre care și sabotarea trenului Paris-Meaux, uciderea lui Lebrun în Anglia, a fratelui acestuia la Lyon și împușcarea lui Benny Grossman în New York. Și mai era și trecutul de nazist nedezvăluit al lui Hugo Klass, reputatul expert în amprente de la

Interpolul din Lyon, și al lui Rudolf Halder, șeful Interpolului din Viena.

— Primul care a fost ucis a fost tatăl lui Osborn, în aprilie 1966, imediat după ce inventase un tip foarte special de bisturiu, spuse McVey, făcând câțiva pași prin încăpere, după care se așeză pe pervazul ferestrei. Ultimul a fost Lebrun, în această dimineață, spuse el cu amărăciune, la scurt timp după ce a făcut legătura dintre Hugo Klass și uciderea lui Merriman… Și de la primul până la ultimul, singura legătură cu toți, în linie dreaptă de atunci și până acum, este…

— Erwin Scholl, termină Noble propoziția în locul lui.

— Și acum am revenit exact de unde am plecat, cu aceleași întrebări: de ce, care este motivul? Ce Dumnezeu se întâmplă?

McVey își petrecuse cea mai mare parte a carierei sale pe același drum circular, punându-și de sute de ori aceeași întrebare. Asta se întâmpla dacă lucrai la Omucideri, doar dacă nu se nimerea să intri în încăpere și să găsești o persoană cu un pistol fumegând în mână. Și aproape de fiecare dată acest drum se încheia cu un detaliu ignorat până în acel moment, unul care devenea dintr-odată atât de clar, de parcă ar fi fost o stâncă imensă care se aflase tot timpul în acel loc, având vopsit pe ea cu litere mari, roșii, cuvântul INDICIU.

Însă nu aceeași era situația acum. Acesta era un cerc care avea un început, dar nu părea să aibă un sfârșit. Era rotund și mergea în continuare. Cu cât adunau mai multe informații, cu atât cercul devenea mai mare, și asta era tot.

— Trupurile decapitate, spuse Noble.

McVey își ridică brațele în sus.

— Bine, de ce nu? Hai să vedem și din perspectiva asta!

— Ce perspectivă? Despre ce vorbiți? întrebă Remmer, schimbându-și privirile de la Noble la

McVey și înapoi.

Bundeskriminalamt a lui Remmer, ca toate agențiile de poliție din țările în care fuseseră găsite trupurile decapitate, primise cópii ale rapoartelor lui McVey trimise la Interpol. În mod intenționat, McVey nu informase Interpolul despre congelarea cadavrelor la temperaturi extrem de scăzute și nici despre experimentele realizate în afară de congelare. Așa că, firește, Remmer se afla pe un teren necunoscut; nu avea suficiente date. În situația dată, acum părea momentul cel mai potrivit de a fi informat și el despre toate acestea.

98.

Gerd Lang era un tip arătos, cu părul cârlionțat, din München, care proiecta programe software pe calculator și venise la Berlin să participe la o expoziție de trei zile despre arta calculatoarelor. Stătea în camera 7056 din aripa nouă, cu cazinouri, de la Hotelul Palace. Avea treizeci și doi de ani, și tocmai încheiase un divorț dureros, așa că, în momentul în care o blondă atrăgătoare de douăzeci și patru de ani, cu un zâmbet încurajator, intrase în vorbă cu el în sala expoziției și începuse să-i pună întrebări despre ce făcea și cum făcea asta și cum ar fi putut ea să-și dezvolte priceperea în această direcție, i se păruse foarte natural să o invite să discute despre aceste lucruri la un pahar și, poate, să ia și cina împreună. Fusese o decizie nefericită pentru că, după mai multe pahare și foarte puțină mâncare la cină, simțindu-se înveselit sufletește după depresia îndelungată care urmase divorțului său, nu prea era în stadiul de a fi complet pregătit pentru ceea ce avea să se întâmple după ce ea îi acceptase invitația la un pahar, după cină, pe care să-l bea în camera lui.

Prima lui impresie fusese, așa cum stăteau pe canapea, mângâindu-se și explorându-se unul pe altul pe întuneric, că ea încercase doar să-l mângâie pe gât. Apoi degetele i se strânseseră în jurul gâtului și ea zâmbise ca și cum ar fi fost doar o joacă și îl întrebase dacă-i place. Când el încercase să-i răspundă, degetele i se încleștaseră pe gâtul lui, strângându-l ca într-o menghină. Prima lui reacție fusese să se ridice și să-i îndepărteze mâinile, însă nu reușise – ea era incredibil de puternică și zâmbea văzându-i încercările, ca și cum ar fi fost un joc. Gerd Lang se luptase să o îndepărteze, să se desfacă din strânsoarea degetelor ei ca de fier, însă nimic nu

avusese efect. Fața întâi i se înroșise, apoi îi devenise vineție. Și ultimul lui gând, deși părea ceva nebunesc și pervers, fusese că în tot acel timp ea nu se oprise nicio clipă din zâmbit.

După aceea, fata îi transportă trupul în baie, îl puse în cadă și trase perdeaua. Apoi reveni în sufragerie, scoase din poșetă un binoclu de teren pentru zi și noapte și îl îndreptă spre fereastra luminată de la camera 6132, care era cu un etaj mai jos, pe partea cealaltă a clădirii, în unghi față de corpul în care se afla ea. Reglă imaginea și zări o draperie transparentă care fusese trasă în dreptul ferestrei și un bărbat cu părul alb care stătea chiar acolo. Reglă pentru vederea de noapte și îndreptă binoclul către acoperiș. În lumina verzuie a obiectivului pentru noapte zări un bărbat care stătea în picioare chiar lângă margine, cu o pușcă automată atârnându-i pe umăr. „Poliția”, șopti ea și mută binoclul înapoi în direcția ferestrei.

•

Osborn stătea pe marginea unei măsuțe, ascultându-l pe McVey în vreme ce acesta îi oferea lui Remmer niște noțiuni elementare despre fizica criogenică, apoi îi spuse și restul despre ceea ce părea să fie încercarea de a uni un cap secționat de un alt trup, printr-un proces de chirurgie atomică, realizată la temperaturi foarte apropiate de zero absolut. Așa cum auzi Osborn spusă povestea, părea scoasă dintr-un film SF, numai că nu era, pentru că cineva ori făcea acest lucru, ori se străduia să-l facă. Iar Remmer, stând cu un picior sprijinit pe un scaun cu spătarul drept, cu pistolul automat din metal albăstrui atârnând în tocul cu o baretă ce-i trecea peste umăr, asculta fascinat fiecare cuvânt rostit de McVey.

Deodată toate păliră, când Osborn fu izbit de ideea dură și copleșitoare că McVey s-ar putea să nu fie în stare să rezolve acest caz. Oricât de bun era, poate că de data asta lucrurile îl depășiseră

total și Scholl va câștiga în cele din urmă, așa cum sugerase Honig. Și după aceea ce va mai fi?

Întrebarea nu era decât retorică, pentru că Osborn cunoștea deja răspunsul. Fiecare centimetru pe care-l câștigase, oricât de aproape ajunsese în cele din urmă, îi va exploda în față. Și odată cu asta îi va dispărea fiecare gram de speranță pe care o avusese vreodată în viața lui. Pentru că din momentul acela încolo, nicio persoană din lumea exterioară nu va mai ajunge vreodată atât de aproape de Erwin Scholl.

— Scuzați-mă, spuse deodată, se ridică în picioare, trecu pe lângă Remmer, se duse în camera pe care o împărțea cu Noble și rămase acolo pe întuneric.

Le putea auzi vocile din camera cealaltă. Vorbeau la fel ca și până atunci. Nu era nicio diferență dacă se afla și el acolo sau nu. Și mâine va fi la fel, când, cu mandatul în mână, vor ieși pe ușă să se întâlnească cu Scholl, lăsându-l pe el în camera de hotel, doar cu un polițist BKA care să-i țină companie.

Fără vreun motiv anume, camera i se păru deodată insuportabil de închisă și de claustrofobă. Se duse la baie, aprinse lumina și căută un pahar. Pentru că nu zări niciunul, își făcu mâna căuș, se aplecă și bău direct de la robinet. Apoi își duse mâna udă și și-o lipi de ceafă, simțindu-i răcoarea. Îl văzu pe Noble prin oglindă cum intră în cameră, luă ceva de pe o măsuță, apoi îi aruncă o privire și se reîntoarse lângă ceilalți.

Când se întinse să închidă robinetul, privirile îi fură atrase de propria lui imagine. Culoarea îi dispăruse de pe chip și sudoarea i se adunase în broboane pe frunte și pe buza superioară. Își ridică mâna și observă cum îi tremură. Cum stătea acolo așa, deveni conștient de lucrul care se agita din nou în interiorul său și, aproape în același timp, auzi sunetul propriei sale voci. Era atât de limpede, încât pentru o clipă se gândi că vorbise cu adevărat

cu voce tare: „Scholl se află aici, la Berlin, într-un hotel de partea cealaltă a parcului.”

Deodată îl străbătu un fior prin tot corpul și fu convins că era pe punctul de a leșina. Apoi senzația îi dispăru și atunci un lucru îi deveni limpede fără niciun dubiu. Acesta era un lucru pe care McVey nu i-l va putea răpi, după toate prin câte trecuse. Scholl era prea aproape. Indiferent ce ar fi trebuit să facă sau cum ar fi reușit să treacă de bărbații care se aflau în cealaltă cameră, el unul nu putea și nu voia să mai trăiască încă douăzeci și patru de ore fără să știe de ce îi fusese ucis tatăl.

99.

Imaginea celor trei bărbați care stăteau de vorbă într-o cameră de hotel putea fi interesantă sau plictisitoare, mai ales când era privită dintr-o cameră cufundată în întuneric, așezată în unghi față de aceștia și fotografiată de aproape cu un aparat foto cu teleobiectiv.

Aparatul foto fu lăsat brusc deoparte în favoarea binoclului în momentul în care un al patrulea bărbat intră dintr-o altă cameră, luându-și o haină pe el. Unul dintre cei trei se ridică și se duse la el. Avu loc o scurtă conversație, apoi unul dintre ceilalți puse mâna pe telefon. O clipă mai târziu închise și primul bărbat porni spre ușă. Când fu aproape să iasă se întoarse și îi spuse ceva bărbatului care se dusese lângă el. Acesta ezită, apoi se întoarse și ieși din raza vizuală. Când reveni, îi dădu ceva bărbatului care se pregătea să iasă. Apoi acesta deschise ușa și ieși din încăpere.

Blonda atrăgătoare, cu proiectantul de software mort, în curs de rigidizare, aflat la numai câțiva pași de ea în baia elegantă cu marmură pe jos, lăsă jos binoclul și luă în mână aparatul de emisie-recepție.

— Natalia, spuse ea.

— Lugo, veni răspunsul.

— Osborn tocmai a ieșit.

•

Osborn era sigur că McVey nu i-ar fi dat în niciun caz pistolul automat și nici nu l-ar fi lăsat să iasă din cameră dacă ar fi știut ce avea el de gând să facă. Spusese pur și simplu că nu avea cu ce să contribuie la treburile poliției, că se simțea puțin amețit și claustrofob și că dorea să iasă să se plimbe pentru a-și limpezi mintea.

Era ora zece fără cinci, iar McVey, epuizat peste măsură și cu o grămadă de lucruri care-l

preocupau, se gândise puțin, apoi fusese de acord. Îi ceruse lui Remmer să trimită cu el pe unul dintre polițiștii BKA și îl avertizase să nu iasă din complex și să se întoarcă până la ora unsprezece.

Osborn nu protestase, încuviințase doar din cap și pornise către ușă. În acel moment se întorsese și îi ceruse lui McVey să-i dea un pistol. Fusese o mișcare calculată din partea lui Osborn, însă știa că McVey va trebui să evalueze în mod serios tot ce se întâmplase și își va da seama că Osborn nu cerea de fapt decât ceva mai multă siguranță, indiferent că era însoțit de polițist sau nu. Cu toate acestea, durase câteva momente lungi și inconfortabile până când McVey se înmuiase și îi dăduse pistolul automat Cz al lui Bernhard Oven.

•

Osborn nu făcuse douăzeci de pași spre ascensor când se întâlni cu inspectorul Johannes Schneider de la BKA. Schneider avea în jur de treizeci de ani, era înalt și avea o umflătură pe nas, aproape de rădăcină, care sugera faptul că îi fusese spart în repetate rânduri.

— Vrei să ieși la aer, spuse el plin de energie, vorbind engleza cu accent. Hai să mergem!

Ceva mai devreme, când abia se cazaseră, Osborn găsise o broșură care descria Europa-Center ca un complex cu mai mult de o sută de magazine, restaurante, cabarete și un cazinou. Avea pe ea tot felul de diagrame care indicau intrările și ieșirile din clădire.

— Ai fost vreodată la Las Vegas, inspectore Schneider? întrebă Osborn zâmbind.

— Nu, nu am fost.

— Îmi place să joc puțin, spuse Osborn. Cum este cazinoul de aici?

— Spielbank Casino? Este excelent și e foarte scump, zâmbi Schneider.

— Atunci să mergem! îi întoarse Osborn zâmbetul.

Luară ascensorul până jos, se opriră la recepția hotelului, unde Osborn schimbă francii francezi care îi rămăseseră în mărci germane, apoi îl lăsă pe Schneider să meargă înainte spre cazinou.

După un sfert de oră, Osborn îl rugă pe polițist să preia jocul lui la masa de bacara, ca să se ducă repede până la toaletă. Schneider îl văzu cum cere lămuriri de la un gardian și apoi cum se îndepărtează.

Osborn traversă sala cazinoului și coti după colț, se asigură că Schneider nu îl urmărea, apoi ieși. Se opri la un chioșc cu ziare din holul hotelului, cumpără o hartă turistică a orașului, o puse în buzunar și ieși pe o ușă laterală, luând-o la stânga pe Nurnbergerstrasse.

•

Pe partea cealaltă a străzii, Viktor Shevchenko îl văzu cum iese. Îmbrăcat în blugi și cu un pulover închis la culoare, stătea pe trotuar puțin într-o parte față de lumina care venea de la un restaurant grecesc puternic iluminat, ascultând heavy-metal prin căștile unui aparat care părea un Sony Walkman. Își ridică mâna ca și cum ar fi vrut să tușească și vorbi în acesta.

— Viktor.

— Lugo, se auzi vocea lui Von Holden prin căștile lui Viktor.

— Osborn tocmai a ieșit și este singur. Traversează Budapesterstrasse, îndreptându-se către Tiergarten.

•

Ferindu-se de mașini, Osborn traversă Budapesterstrasse către trotuarul de pe partea cealaltă și se uită în urmă spre Europa-Center. Dacă Schneider venea în urma lui, el unul nu-l zări. Se feri de lumina felinarelor de pe stradă și porni în direcția Grădinii Zoologice din Berlin, apoi, dându-și seama că mergea în direcția greșită, se întoarse pe unde venise. Pavajul era acoperit cu frunze și era alunecos din cauza unei burnițe

ușoare, iar aerul era destul de rece și îi ieșeau aburi pe gură. Se uită înapoi și văzu un tip îmbrăcat cu o haină de ploaie și cu pălărie pe cap, plimbându-și încet câinele, care voia să amușineze fiecare copac și fiecare stâlp de pe stradă. Tot nu se vedea nici urmă de Schneider. Mări pasul și merse vreo două sute de metri, apoi se opri sub acoperișul luminat al unei parcări și desfăcu harta.

Îi luă mai multe minute până descoperi ceea ce căuta. Friedrichstrasse se afla în capătul celălalt de la Poarta Brandenburgică. După estimarea sa, era un drum de zece minute cu taxiul sau o plimbare de o jumătate de oră prin Tiergarten. Un taxi era ușor de depistat. Era mai bine să meargă pe jos. Și, în afară de asta, va avea astfel timp să se gândească.

•

— Viktor.

— Lugo, răspunse vocea lui Von Holden.

— Îl am. Merge spre est. Intră în Tiergarten.

Von Holden era încă în biroul său din apartamentul de pe Sophie-Charlottenstrasse. Se ridicase în picioare în timp ce vorbea în aparatul de emisie-recepție, nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el.

— Tot singur e?

— Da, spuse Viktor, iar vocea lui se auzi limpede precum cristalul prin difuzorul minuscul al aparatului.

— Prostul de el!

— Instrucțiuni?

— Urmărește-l! Ajung și eu acolo în cinci minute.

100.

Noble închise telefonul și se uită la McVey.

— Încă nu avem nicio veste de la Cadoux. Nu răspunde nici la numărul său confidențial din Lyon.

Agasat și frustrat, McVey se uită la Remmer, care era la a treia ceașcă de cafea amară în ultimele patruzeci de minute. Examinaseră lista invitaților de douăzeci de ori și, în afară de cele câteva nume pe care Bad Godesberg tot nu reușise să le identifice, nu descoperiseră nimic în plus față de prima dată când se uitaseră pe ea. Poate că pe undeva, printre persoanele neidentificate, ar putea să descopere ceva, însă era posibil și ca aceștia să nu le aducă nimic nou. McVey simțea că ar trebui să se concentreze pe ceea ce aveau și nu pe ceea ce le lipsea, așa că îi ceru lui Remmer să vadă dacă nu ar putea să obțină mai multe informații despre invitații pe care îi identificaseră deja. Poate că nu conta cine erau acele persoane și cu ce se ocupau ele, ci poate că, la fel ca și Klass și Halder, era ceva legat de familiile lor sau ceva din trecutul lor, ceva ce nu se vedea la prima privire.

Poate că nu avuseseră date suficiente chiar de la început, ca să poată face lucrurile să meargă și ca să poată descoperi stânca aceea pe care o căutau ei și pe care scria INDICII cu litere mari, roșii. Și poate că nici nu era ceva deosebit aici. Poate că Scholl se afla în Berlin în mod legitim și poate că toată festivitatea aceea în cinstea lui Lybarger nu era altceva decât ceea ce se vedea: o manifestare nevinovată în cinstea unui bărbat care fusese bolnav. Numai că McVey nu avea de gând să lase lucrurile la voia întâmplării până când nu afla sigur cum stătea treaba. Și în vreme ce așteptau să le vină mai multe informații de la Bad Godesberg,

reluară aceleași raționamente, de data asta revenind la Cadoux.

— Să luăm situația Klass-Halder și s-o aplicăm la Cadoux, spuse McVey, care stătea pe un scaun, cu picioarele ridicate pe unul dintre paturi. Ar fi putut avea o rudă – tată, frate, văr, nu contează – care să fi fost nazist sau simpatizant al naziștilor în timpul războiului?

— Ați auzit vreodată de Ajax? întrebă Remmer.

Noble își ridică privirile și spuse:

— Ajax a fost o rețea a poliției franceze care a lucrat împreună cu Rezistența în timpul ocupației. După război au descoperit că numai cinci la sută dintre membri au făcut parte efectiv din Rezistență. Majoritatea lucrau pe ascuns pentru guvernul Vichy.

— Unchiul lui Cadoux a fost polițist, membru al grupării Ajax în Nisa. După război a fost eliberat din funcție când au fost îndepărtați toți cei care au colaborat cu naziștii, spuse Remmer.

— Dar tatăl său, și el a fost în Ajax?

— Tatăl lui Cadoux a murit în același an în care s-a născut el.

— Vrei să spui că a fost crescut de unchiul lui? întrebă McVey, apoi strănută.

— Chiar așa.

McVey se uită lung la el, apoi se ridică și traversă camera.

— Despre asta este vorba, Manny? Despre naziști? Oare Scholl este nazist? Sau Lybarger?

Reveni și luă de pe pat lista cu invitați.

— Oare toți acești oameni influenți, înstăriți și educați asta sunt, o nouă grupare de naziști germani?

Chiar în acel moment se aprinse becul de la fax. Se auzi un huruit și hârtia începu să se deruleze în afară. Remmer o scoase și citi ce scria.

— Nu există nicio înregistrare a nașterii lui Elton Lybarger în Essen în anul 1933 sau în anii aceia.

Continuă să caute. Remmer citi mai departe, apoi își ridică privirile.

— Castelul lui Lybarger din Zürich…

— Ce-i cu el?

— Este proprietatea lui Erwin Scholl.

•

Osborn nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să facă în momentul în care va ajunge la Grand Hotel Berlin. Situația cu Albert Merriman din Paris fusese diferită. Avusese timp să se gândească, să-și facă un plan de acțiune în vreme ce Jean Packard îl căuta pe Merriman. Întrebarea care se punea acum în mod clar, în timp ce mergea pe o potecă luminată care străbătea pajiștile întunecate printre copacii din Tiergarten, era de fapt formată din trei părți: cum să dea de Scholl singur, cum să-l facă să vorbească, ce să facă după aceea?

Imaginându-și cam cum ar fi un om cu poziția socială a lui Scholl, putea fi sigur că acesta era înconjurat de asistenți și alții asemenea și că avea cel puțin un bodyguard, poate chiar mai mulți. Asta însemna că era extrem de dificil, dacă nu chiar imposibil, să dea de el singur. În afară de asta, presupunând că reușea să-l găsească singur, ce l-ar fi făcut pe Scholl să dezvăluie ceea ce dorea el să afle, să-i spună ceea ce aștepta de la el? Scholl, așa cum prevăzuse Diedrich Honig, cu sau fără avocați, tot va nega faptul că ar fi auzit vreodată de Albert Merriman, de tatăl lui Osborn sau de ceilalți. Poate că succinilcolina ar fi avut efect, ca în cazul lui Merriman, însă nu avea niciun aliat în Berlin care să-l ajute s-o obțină. Pentru o clipă, gândurile i se îndreptară către Vera: dacă era bine, unde era, de ce trebuiseră să se întâmple toate acestea… Imediat își alungă aceste gânduri din minte. Trebuia să rămână concentrat asupra lui Scholl, și nimic altceva.

•

Îl puteau vedea în fața lor, cam la două sute de metri distanță. Era tot singur și mergea pe o alee

care în câteva momente îl va duce la marginea parcului, în apropiere de Poarta Brandenburgică.

— Cum vrei s-o faci? întrebă Viktor.

— Vreau să-l privesc în ochi, spuse Von Holden.

•

Osborn se uită la ceas: era ora 22:35. Oare Schneider îl mai căuta încă sau deja îi comunicase lui Remmer absența sa? Dacă făcuse acest lucru, probabil că McVey va alerta poliția din Berlin și va trebui să se ferească și de ei. Nu avea pașaport, iar McVey putea foarte bine să-i lase să-l trimită la închisoare, numai ca să-l țină deoparte.

Deodată îi trecu prin minte că poate lucrurile nu stăteau chiar așa și, odată cu asta, și ideea că poate greșise și în cealaltă privință, de asemenea. Și el era la fel de obosit ca și ceilalți. Poate că din cauza asta începuse să-și facă probleme că McVey ar fi putut să nu-l ia cu ei când se vor duce să se întâlnească cu Scholl. Căutase de la bun început ajutorul lui McVey și venise cu el tocmai până aici. De ce acum îi întorcea spatele și încerca să facă totul de unul singur? Își dădu seama deodată ce era să facă. Sentimentele sale îl împinseseră să fugă, așa cum i se întâmplase timp de aproape treizeci de ani. Era prea aproape de final pentru a le lăsa să strice totul acum. Chiar nu înțelegea acest lucru? Dorise să fie puternic și să-și asume responsabilitatea, dragostea față de tatăl lui s-o ia în propriile lui mâini și să termine odată cu asta. Însă nu așa trebuia să procedeze, el nu avea nici mijloacele, nici experiența necesare pentru a putea face totul de unul singur, și în niciun caz cu un individ ca Scholl. Își dăduse seama de acest lucru în Paris. Acum de ce nu-și dăduse seama?

Deodată se simți dezorientat și îngrozitor de confuz. Tot ce păruse să fie atât de clar și să aibă sens cu doar scurt timp în urmă, acum părea tulbure, chiar imprecis, ca și cum s-ar fi petrecut cândva în trecutul îndepărtat. Trebuia să-și oprească gândurile s-o mai ia razna. Chiar și

pentru un timp scurt, trebuia să nu mai gândească. Privi în jurul său și încercă să stabilească adevărata sa situație. Afară era încă frig, însă încetase să mai burnițeze. Parcul era pustiu, cufundat în întuneric și plin de copaci. Numai potecile luminate și clădirile înalte care se vedeau la distanță demonstrau că încă se afla în oraș, și nu în adâncul unei păduri. Se uită în urmă și văzu că tocmai trecuse de un loc în care se încrucișau cinci poteci. Oare pe care venise? Și pe care se afla acum?

Aproape de el se afla o bancă, așa că se duse și se așeză pe ea. Își va acorda câteva momente ca să i se limpezească mintea și apoi va decide ce va face în continuare. Aerul rece era curat și proaspăt și îl inspiră profund. Absent, își vârî mâinile în buzunarele de la haină pentru a și le încălzi. În momentul următor atinse cu mâna dreaptă pistolul automat. Era ca un obiect pus deoparte cu mult timp în urmă și uitat acolo.

Chiar în clipa aceea ceva îi atrase atenția și își ridică privirile. Se apropia un om. Avea gulerul ridicat și mergea ușor aplecat pe o parte, ca și cum ar fi avut un fel de dezabilitate fizică. Pe măsură ce se apropia, Osborn își dădu seama că era mai înalt decât părea, subțire, cu umerii largi și părul tuns scurt. Se afla la o distanță de numai vreo doi metri de el, când își ridică ochii și privirile li se întâlniră.

— *Guten Abend,* spuse Von Holden.

Osborn încuviință ușor din cap, apoi se uită în altă parte, pentru a evita un contact prelungit, strecurându-și mâna în buzunarul de la haină, unde apucă pistolul automat. Individul abia făcuse vreo zece pași după ce trecuse de el, când se opri și se întoarse înapoi. Mișcarea acestuia îl alarmă pe Osborn, care reacționă imediat. Scoase pistolul din haină și îl îndreptă direct spre pieptul individului.

— Pleacă! îi spuse el în limba engleză.

Von Holden se uită lung la el preț de o clipă, după care privirea îi căzu asupra pistolului. Osborn era nervos și emoționat, însă mâna îi era sigură și

degetul îi stătea fixat cu ușurință pe trăgaci. Pistolul era un Cz ceh, de calibru mic, însă foarte precis la distanță mică. Von Holden zâmbi: pistolul îi aparținuse lui Bernhard Oven.

— Ce-i așa de amuzant? sări Osborn, apoi văzu că privirea individului se îndreaptă undeva dincolo de el, peste umărul lui.

Imediat Osborn sări în spate, ținând în continuare pistolul fixat spre individ. Apoi își întoarse capul încet și se uită la dreapta lui, unde mai văzu un bărbat, care stătea în umbra unui copac, la vreo patru metri distanță.

— Spune-i să vină lângă tine, spuse Osborn, revenind cu privirile înspre Von Holden.

Acesta nu spuse nimic.

— *Sprächen Sie Englisch*? întrebă Osborn.

Von Holden rămase în continuare tăcut.

— *Sprächen Sie Englisch*? întrebă Osborn din nou, de data asta cu mai multă putere.

Von Holden încuviință din cap abia vizibil.

— Atunci spune-i să vină lângă tine!

Osborn trase cu degetul mare cocoșul pistolului, ținând trăgaciul apăsat. Dacă îl atacau, nu trebuia decât să-și lase degetul să-i alunece într-o parte, iar arma s-ar fi descărcat oricum.

— Spune-i acum!

Von Holden mai așteptă o clipă, apoi rosti în germană:

— Fă cum ți-a zis!

La ordinul lui Von Holden, Viktor ieși de sub copac și traversă încet porțiunea de iarbă spre locul în care stătea Von Holden.

Pentru o clipă, Osborn se uită cu atenție la ei în tăcere, apoi se îndepărtă încet cu spatele, ținând pistolul îndreptat în continuare înspre pieptul lui Von Holden. Continuă să meargă cu spatele încă vreo douăzeci de metri. Apoi, trecând pe sub un copac, se întoarse și o luă la fugă. Traversă o potecă luminată, sări peste câteva trepte și alergă prin iarbă, trecând printre copaci. Se uită în urmă

și îi văzu cum veneau după el: niște siluete întunecate, conturate doar preț de o clipă pe cerul nopții, în timp ce veneau în fugă, trecând prin pâlcul de copaci pe unde trecuse și el mai devreme.

Văzu în fața lui lumini strălucitoare și mașini trecând pe stradă. Se uită din nou în urmă: copacii se confundau cu întunericul. Trebuia să considere că veneau după el în continuare, însă nu putu să-și dea seama precis. Fugi mai departe, cu inima bătându-i nebunește, cu picioarele alunecându-i pe iarba udă. În cele din urmă simți pavajul sub tălpi și văzu că ajunsese la marginea parcului. Luminile de pe stradă și fluxul constant al traficului erau chiar în fața lui. Fără să se oprească, traversă strada în fugă. Mașinile claxonară. Se feri de o mașină, apoi o ocoli pe alta. Se auziră scrâșnete de cauciucuri, și apoi o bufnitură puternică în momentul în care un taxi îl ocoli ca să-l evite și se izbi de o mașină care staționa. O fracțiune de secundă mai târziu, o altă mașină se izbi de taxi, sărindu-i o bucată din bara de protecție, care se pierdu în întuneric.

Osborn nu privi înapoi. Cu plămânii arzând, se lăsă în jos, ascunzându-se pe după un șir de mașini parcate, și fugi aplecat pe o stradă, apoi traversă o stradă laterală. În fața lui se afla o intersecție și o stradă puternic luminată. Fără suflu, coti după colț și intră rapid pe o trecere de pietoni plină de trecători. Își puse pistolul la brâu și îl acoperi cu haina, apoi continuă să meargă, încercând să-și tragă sufletul. Când trecu pe lângă un Burger King, se întoarse și se uită în spatele lui. Nimic. Poate că de fapt nici nu veniseră după el. Poate fusese doar imaginația lui. Continuă să meargă, deplasându-se odată cu mulțimea.

Un grup de adolescenți îmbrăcați strident trecură pe lângă el venind din direcția opusă și o brunetă îi zâmbi. De ce scosese pistolul? Individul acela nu făcuse altceva decât să se întoarcă din

drum. Din câte știa el, cel de-al doilea poate că nici nu era împreună cu el, poate că era doar un tip care se plimba pe acolo. Însă poziția ciudată a străinului, felul în care se întorsese atât de calculat după ce îi dăduse bună seara, îl făcuseră pe Osborn să creadă că urma să fie atacat. De aceea reacționase așa. Și bine făcuse! Mai bine în siguranță decât atacat mortal.

Un ceas de pe stradă arăta ora 22:52. Până în clipa aceea uitase cu totul de McVey. În opt minute trebuia să fie înapoi la hotel și habar nu avea unde se afla. Ce să facă? Să-l sune? Să inventeze o poveste, să-i spună că… Însă după ce trecu de colțul străzii, zări Europa-Center chiar în fața lui. Dedesubt, numele luminos al hotelului Palace stătea agățat deasupra intrării.

La ora unsprezece fără șase minute, Osborn intră în ascensor și apăsă butonul pentru etajul al șaselea. Ușile se închiseră și ascensorul începu să urce. Era singur și în siguranță.

Încercând să uite de indivizii din parc, își aruncă privirile în jur prin ascensor. Peretele de lângă el era acoperit de o oglindă, așa că își aranjă puțin părul și își îndreptă haina. Pe celălalt perete era un afiș turistic cu fotografii ale atracțiilor turistice din Berlin. Chiar în centru se afla o fotografie a Palatului Charlottenburg. Deodată, își aduse aminte ce spusese Remmer mai devreme: „Ocazia este o festivitate în care este sărbătorită revenirea lui Elton Karl Lybarger. Un industriaș din Zürich care a suferit un accident cerebral grav cu un an în urmă la San Francisco și care acum s-a restabilit complet.”

— La naiba! blestemă el printre dinți. La naiba!

Ar fi trebuit să-și fi dat seama mai devreme.

101.

Exact la ora 22:58, Osborn bătu la ușa camerei cu numărul 6132. O clipă mai târziu, McVey deschise ușa. Cinci bărbați stăteau în picioare în spatele lui și toți îl priveau în tăcere: Noble, Remmer, polițistul Johannes Schneider și doi polițiști în uniformă de la poliția din Berlin.

— Ei, ce s-a întâmplat, Cenușăreaso? întrebă McVey pe un ton neutru.

— M-am pierdut de agentul Schneider. L-am căutat peste tot. Ce era să fac? spuse Osborn și, neluând în seamă privirea furioasă a lui McVey, traversă încăperea și ridică receptorul de la telefon, apoi formă un număr.

După un timp, se auzi sunând la capătul celălalt al firului.

— Cu doctorul Mandel, vă rog.

Remmer strânse din umeri, mulțumi polițiștilor din Berlin, iar McVey dădu mâna cu Schneider, apoi Remmer îi conduse afară pe cei trei și închise ușa.

— Am să revin, mulțumesc, spuse Osborn, după care închise telefonul și se uită la McVey. Spune-mi dacă greșesc, spuse el cu o energie pe care McVey nu i-o mai văzuse de când plecaseră din Anglia, însă dintre toate chestiile la care am participat, cu sau fără mandatul de arestare, șansele de a obține destule dovezi pentru a-l aduce pe Scholl în fața unui tribunal, nu mai spun să fie și condamnat, sunt aproape nule. Este prea puternic, cu prea multe relații, mult deasupra legii. Așa este?

— Ai cuvântul, doctore!

— Atunci hai să privim lucrurile din altă perspectivă și să ne întrebăm de ce o persoană ca Scholl ar străbate o jumătate de glob pentru a sărbători un individ despre care cu greu am putea

afirma că există, în vreme ce, în același timp, pare să comande un val de crime care crește în avalanșă pe măsură ce se apropie evenimentul ăsta de la Charlottenburg.

Osborn se uită rapid la ceilalți, apoi privirile îi reveniră la McVey.

— Lybarger! Pun pariu că el este cheia la povestea asta. Și dacă aflăm ce este cu el, pun pariu că o să descoperim mult mai multe și despre Erwin Scholl.

— Dacă tu crezi că poți afla ceva ce poliția federală germană nu a reușit, n-ai decât! spuse McVey.

— Sper s-o fac, McVey, spuse Osborn și arătă din cap înspre telefon.

Era foarte încordat și plin de energie. Să se ducă de unul singur, acum știa acest lucru, era imposibil, însă nici ei nu aveau cum să-l țină în afara jocului.

— Am dat telefon doctorului Herb Mandel. Nu numai că este cel mai bun în chirurgia vasculară pe care-l cunosc, dar este și director de personal la Spitalul General din San Francisco. Dacă este adevărat că Lybarger a avut un accident cerebral, atunci ar trebui să aibă niște *antecedente medicale.* Iar acestea ar trebui să înceapă în San Francisco.

•

Von Holden era nervos. Ar fi trebuit să-l împuște pe Osborn când se apropiase de el, când acesta era așezat pe banca din parc. Însă dorise să se asigure că era omul potrivit. Viktor și Natalia erau amândoi demni de încredere, însă ei se bazau numai pe fotografia lui Osborn. Problema nu era că ar fi putut să omoare un om nevinovat, ci că s-ar fi gândit după aceea că omorâse pe cine trebuia, când de fapt nu ar fi fost așa. Acesta fusese motivul pentru care se apropiase atât de tare de Osborn, până la a-i spune „bună seara”. Apoi, însă, Osborn îl luase prin surprindere cu pistolul. Era ceva la care ar fi trebuit să se aștepte, pentru că

mergea mână în mână cu afirmația lui Scholl că Osborn avea o încărcătură emoțională și prin urmare era extrem de imprevizibil.

Chiar și așa, tot ar fi trebuit să reușească să-l omoare. Privirea pe care i-o aruncase lui Viktor fusese deliberată, cu intenția de a-l determina pe Osborn să se întoarcă și să se uite în direcția respectivă. Asta ar fi fost tot ce-i trebuia. Însă Osborn se dăduse înapoi, pentru a-i avea pe ambii în fața lui și, în același timp, ținuse pistolul îndreptat către Von Holden. Faptul că trăsese cocoșul cu trăgaciul apăsat însemna că dacă ar fi fost împușcat, degetul lui ar fi alunecat de pe cocoș, descărcând arma direct înspre Von Holden. Iar Von Holden fusese mult prea aproape ca să riște să fie lovit.

Era adevărat că atunci când Osborn o luase la fugă și ei alergaseră prin parc după el, aceasta fusese șansa lui de a trage direct în el. Și dacă americanul s-ar fi oprit măcar o milisecundă în loc să alerge printre mașinile de pe Tiergartenstrasse, ar fi avut-o. Numai că el nu se oprise, iar cele două mașini care se ciocniseră una de alta imediat după aceea îi dăduseră peste cap linia de tragere și îi eliminaseră și orice altă șansă de a mai trage în el.

În timp ce urca ultimele trepte către apartamentul de pe Sophie-Charlottenstrasse, Von Holden era preocupat nu atât de eșecul lui – pentru că lucruri de genul acesta se mai întâmplau; pe el îl sâcâia o stare generală de disconfort. Faptul că Osborn nu era însoțit fusese ca un fel de dar, iar el, mai ales, ar fi trebuit să fie capabil să se descurce. Numai că nu o făcuse. Părea să fie ca un tipar. Bernhard Oven ar fi trebuit să-l elimine la Paris. Nu o făcuse. Explozibilul plasat pe linia Paris-Meaux ar fi trebuit să ducă la moartea amândurora, și a lui Osborn, și a lui McVey, ori în momentul în care se răsturnase trenul, ori uciși de echipa de asasini pe care o adunase să-i omoare dacă ar fi supraviețuit. Însă aceștia erau tot în viață. Nu era

vorba numai de noroc, ci și de altceva. Iar pentru Von Holden personal, era ceva mai mult decât o presimțire. „*Vorahnung*". Era un cuvânt care-l bântuise încă din tinerețe. Însemna premoniție, iar pentru el aceasta purta semnificația unei morți premature și îngrozitoare. Era o senzație pe care nu și-o putea controla. Ceva ce părea să existe de sine stătător peste tot în jurul lui. În mod straniu, cu cât lucra mai mult pentru Scholl, cu atât își dădea seama că și el era sub influența aceluiași blestem și că drumul lui și drumul tuturor celor care îl urmau era destinat în cele din urmă să sfârșească într-o catastrofă. Deși, desigur, nu exista nicio dovadă, nimic care să sugereze așa ceva, pentru că toate lucrurile de care se ocupa Scholl mergeau în felul în care le ghida el, și asta se întâmplase mereu de-a lungul anilor. Și totuși senzația aceea stăruia.

Uneori senzația se mai atenua, uneori zile la rând, chiar luni întregi. Însă după aceea revenea și, odată cu ea, apăreau coșmaruri îngrozitoare, în care niște cortine imense, fantastice, în culorile translucide roșu și verde, specifice aurorei boreale, se ondulau în sus și în jos în vârtejul minții sale, ca niște pistoane gigantice. Groaza îl apuca și din cauza dimensiunilor lor, dar și din cauză că era total neajutorat și nu putea întreprinde nimic pentru a le controla existența. Și când se trezea din aceste „chestii" – așa le spunea el – era mereu scăldat de o sudoare rece, tremura de groază și se silea să rămână treaz tot restul nopții, de teamă că dacă ar fi adormit din nou, acestea ar reveni. Se întreba adesea dacă nu era cumva bolnav, dacă nu avea vreun dezechilibru chimic sau chiar o tumoare pe creier, însă știa că nu avea cum să fie așa din cauza lungilor perioade de sănătate dintre aceste coșmaruri.

Și apoi acestea dispăruseră. Pur și simplu dispăruseră. Timp de aproape cinci ani nu le mai avusese și era convins că se vindecase. De fapt, în

ultimii ani nici măcar nu se mai gândise la ele. Asta până în noaptea care trecuse, când aflase că McVey și ceilalți plecaseră din Londra cu un avion particular. Nici nu era nevoie să le ghicească destinația, deja știa acest lucru. Și se dusese la culcare, temându-se să adoarmă, știind în adâncul sufletului său că acele „chestii” vor reveni. Și așa se și întâmplase. Și fuseseră mai înspăimântătoare ca niciodată.

Când intră în apartament, Von Holden salută din cap paznicul de la intrare și se duse pe coridorul cel lung. Când ajunse la grupul de birouri ale secretarelor, o femeie înăltuță, cu fața plină, cu părul vopsit în roșu, își ridică privirile din verificarea pe calculator pe care o realiza pentru sistemul electronic de securitate de la Charlottenburg.

— Este aici, spuse ea în germană.

— *Danke,* spuse Von Holden, apoi deschise ușa de la biroul său, unde îl întâmpină un chip familiar care îi zâmbea.

Cadoux.

102.

Abia trecuse de ora două dimineața. După trei ore și vreo zece telefoane din momentul în care începuseră, Osborn și McVey, lucrând împreună cu doctorul Herb Mandel din San Francisco și cu agentul special Fred Hanley din biroul FBI din Los Angeles, reușiseră să pună toate datele cap la cap și să formuleze o poveste care să stea în picioare referitoare la ce i se întâmplase lui Elton Lybarger cât timp stătuse în Statele Unite.

Nu figura nicăieri, în niciun spital din zona San Francisco, un pacient pe nume Lybarger, care să fi fost tratat de accident cerebral. Însă în septembrie 1992, un E. Lybarger fusese adus cu o ambulanță particulară la spitalul particular Palo Colorado din Carmel, California. Rămăsese acolo până în luna martie 1993, când fusese transferat la Rancho de Piñon, o clinică particulară în apropiere de Taos, New Mexico. Apoi, cam cu o săptămână în urmă, plecase cu avionul acasă, la Zürich, însoțit de fizioterapeuta lui americană, o femeie pe nume Joanna Marsh.

Spitalul din Carmel furnizase toate facilitățile, însă fără personal medical. Medicul personal al lui Lybarger și o asistentă îl însoțiseră pe acesta în ambulanță. După o zi, încă patru infirmiere se alăturaseră acestora. Asistenta și infirmierele aveau pașapoarte elvețiene. Medicul era austriac și se numea Helmuth Salettl.

Pe la ora trei și un sfert dimineața Bad Godesberg îi trimise lui Remmer prin fax patru pagini cu datele profesionale ale doctorului Helmuth Salettl și datele lui personale, iar Remmer le împărți tuturor celor de față, de data aceasta incluzându-l și pe Osborn.

Salettl era necăsătorit, în vârstă de șaptezeci și nouă de ani, și locuia împreună cu sora lui în

Salzburg, Austria. Născut în 1914, fusese un tânăr chirurg al Universității din Berlin chiar înainte de a izbucni războiul. Mai târziu condusese o grupare SS, iar Hitler îl făcuse șeful Comisiei de Sănătate Publică; apoi, în ultimele zile de război, îl arestase pentru că încercase să trimită americanilor documente secrete și îl condamnase la moarte. Prizonier într-o vilă din afara Berlinului, în așteptarea execuției, fusese mutat în ultima clipă într-o altă vilă din nordul Germaniei, de unde fusese salvat de trupele americane. Interogat de ofițerii aliați la Camp Oberursel de lângă Frankfurt, fusese dus la Nuremberg, unde fusese judecat și achitat de acuzația de „pregătire și ducere la îndeplinire a unor acțiuni agresive de război". După aceea, se reîntorsese în Austria, unde practicase medicină internă până la vârsta de șaptezeci de ani. Apoi se pensionase și continuase să trateze numai câțiva pacienți mai selecți. Unul dintre aceștia era și Elton Lybarger.

— Iată că apare din nou chestia asta… spuse McVey când termină de citit, după care puse foile pe marginea patului.

— Legătura cu naziștii, spuse Remmer.

McVey i se adresă apoi lui Osborn:

— De ce ar petrece un medic șapte luni într-un spital care se află la o distanță de peste zece mii de kilometri de casa lui, numai ca să supravegheze recuperarea unui singur pacient în urma unui accident cerebral? Are vreun sens chestia asta?

— Doar dacă accidentul a fost extrem de grav și dacă Lybarger este un tip foarte excentric, sau nevrotic, sau dacă familia lui e așa, și atunci sunt gata să plătească cu vârf și îndesat pentru o astfel de îngrijire.

— Doctore, Lybarger nu are familie, îți amintești? îl corectă McVey. Și dacă a fost atât de bolnav încât să aibă nevoie de un medic alături de el timp de șapte luni, în niciun caz nu a fost în

stare să planifice el lucrurile așa, cel puțin nu de la început.

— Cineva a făcut-o, totuși. Cineva l-a trimis pe Salettl și echipa lui medicală în Statele Unite, și a achitat toate cheltuielile, adăugă Noble.

— Scholl, spuse Remmer.

— De ce nu? spuse McVey, trecându-și mâna prin păr. Doar el deține proprietatea pe care locuiește Lybarger. De ce nu ne-am aștepta ca tot el să se ocupe și de celelalte afaceri ale sale? Mai ales când e vorba de sănătatea lui.

Noble ridică extenuat o ceașcă de ceai de pe tava de lângă el adusă de *room service,* apoi comentă:

— Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea *de ce*?

McVey se lăsă ușurel pe marginea patului și pentru a nu știu câta oară luă din nou cele cinci pagini trimise prin fax cu informații privitoare la oaspeții de la Charlottenburg, trimise de Bad Godesberg. Nu exista nimic la niciunul dintre ei care să sugereze altceva decât faptul că erau niște cetățeni germani care avuseseră succes în viață. Preț de o clipă, gândurile i se îndreptară la cele câteva nume pe care *nu* reușiseră să le identifice. Da, se gândi el, poate că răspunsul depindea tocmai de aceștia, însă probabilitatea de a fi așa era foarte mică. Intuiția îi spunea că răspunsul se afla în fața lor, undeva printre informațiile pe care le aveau deja.

— Manfred, spuse el, privindu-l pe Remmer. Ne sucim, ne învârtim, căutăm, discutăm, obținem informații extrem de confidențiale privitoare la cetățeni particulari prin intermediul uneia dintre cele mai eficiente agenții de poliție din lume, și apoi ce se întâmplă? Rămânem tot cu mâna goală. Nici măcar nu putem să întredeschidem ușa. Știm însă că este ceva acolo. Poate are legătură cu ceea ce va fi mâine seară, poate nu. Însă indiferent dacă da sau nu, mâine, cu mandatul de arestare în mână, o să ne punem la bătaie fundurile noastre mari, îl

încolțim pe Scholl și îi punem aceleași întrebări. O să facem măcar o încercare înainte să intervină avocații. Și dacă nu reușim să-l facem să transpire suficient de tare încât să mărturisească ce a făcut, sau măcar să-l aducem în situația de a ne oferi ceva ce am putea folosi pentru a-l mai aborda și altă dată, nu vom ști mai multe la sfârșit decât am știut la început…

— McVey, întrebă Remmer prudent, de ce îmi spui Manfred, când tu întotdeauna mi-ai spus Manny?

— Pentru că ești german și vreau să scot asta în evidență. Dacă festivitatea aceasta în onoarea lui Lybarger se dovedește a fi un fel de întâlnire a unei forțe politice în genul naziștilor – care ar fi scopul ei? Încă o încercare de a-i extermina pe evrei? întrebă McVey coborând puțin vocea, însă vorbind cu mai multă patimă; nu aștepta neapărat un răspuns, cât o explicație. Finanțarea unei mașini militare care să atace prin toată Europa și prin Rusia, și cu anumite intenții și pentru restul lumii? Oare se va repeta ceea ce s-a mai întâmplat deja? De ce ar dori cineva așa ceva? Spune-mi, Manfred, pentru că eu nu știu!

— Eu…, spuse Remmer și își încleștă un pumn. Nici eu nu știu…

— Nu știi.

— Nu.

— Ba eu cred că știi!

În cameră se lăsă o tăcere mormântală. Erau patru bărbați acolo, și niciunul nu se clinti. De-abia mai respirau. Apoi lui Osborn i se păru că Remmer făcuse un pas înapoi.

— Haide, Manfred…, spuse McVey cu blândețe; numai că nu fusese în intenția lui să fie blând.

Atinsese un nerv, asta și dorise, și îl prinsese pe Remmer cu garda lăsată.

— Nu e drept, Manfred, știu, spuse McVey liniștit. Însă eu oricum te întreb. Pentru că s-ar

putea să ne ajute.

— McVey, nu pot…

— Ba poți!

Remmer aruncă o privire prin încăpere.

— „*Weltanschauung*”, spuse el cu vocea mai mult șoptită, punctul de vedere al lui Hitler asupra vieții. Că era o luptă eternă în care numai cei mai puternici supraviețuiau și în care numai cei mai puternici dintre aceștia conduceau. Din punctul lui de vedere, germanii fuseseră cândva cei mai puternici dintre cei puternici. Prin urmare, destinul lor era să conducă. Numai că acea putere slăbise de-a lungul generațiilor din cauză că adevărata rasă a germanilor se amestecase cu alții care erau mult inferiori. Hitler considera că de-a lungul istoriei, amestecarea liniilor de sânge a fost singura cauză a dispariției culturilor străvechi. Acesta fusese motivul pentru care Germania a pierdut primul război, pentru că arienii renunțaseră deja la puritatea sângelui lor. Hitler considera că germanii erau specia cea mai elevată de pe pământ și că ar fi putut să devină din nou ceea ce fuseseră cândva, însă asta numai printr-o selecție extrem de atentă.

Camera de hotel devenise ca o sală de spectacol în care audiența era formată din trei spectatori, iar Remmer era singurul actor de pe scenă. Acesta stătea cu umerii trași înapoi. Ochii îi străluceau și pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Vocea i se ridicase de la șoaptă la declamație oratorică și pe moment părea ceva bine învățat. Sau, mai bine zis, învățat, și apoi uitat în mod conștient.

— La începutul mișcării naziste, erau optzeci și ceva de milioane de germani; în mai puțin de o sută de ani, el preconiza că vor fi două sute cincizeci de milioane, poate chiar mai mulți. Pentru aceasta, germanii aveau nevoie de *Lebensraum* – un spațiu în care să trăiască, unul mare, destul cât să asigure loc națiunii pentru o libertate totală a existenței după propriile ei criterii. Însă Hitler spunea că spațiul respectiv și

solul de sub acesta existau numai pentru oamenii care dețineau forța necesară pentru a le cuceri. Prin asta, el voia să spună că noul Reich trebuia să pornească din nou pe drumul cavalerilor teutoni. Să dobândească cu ajutorul sabiei germane pământ pentru plugul german și pâine pentru stomacul german.

— Și atunci au revenit la calea cuminţeniei, ștergând de pe fața pământului șase milioane de evrei pentru a nu fi tentați să aibă relații sexuale cu ei? întrebă McVey cu tonul unui avocat bătrân de la țară, ca și cum i-ar fi scăpat ceva și nu reușea să priceapă.

Nu juca dur, pentru că știa că Remmer îi va da replica, justificând ceea ce se întâmplase. Justificându-și propria vină.

— Trebuie să înțelegeți care era situația. Asta se întâmpla după o înfrângere zdrobitoare în urma Primului Război Mondial: Tratatul de la Versailles ne răpise demnitatea, inflația era uriașă, șomajul, în masă. Cine avea să pună la îndoială spusele unui conducător care voia să ne redea mândria și stima de sine? Ne-a făcut să-l iubim și ne-am lăsat cu toții aspirați de sentimentul acesta, pierzându-ne în el. Uitați-vă la filmele și la fotografiile din vremea aceea! Priviți chipurile oamenilor! Își iubeau cu toții Führerul. Îi iubeau cuvintele și focul ce ardea în spatele lor. Și din acest motiv s-a uitat cu totul faptul că erau vorbele unui dement, ale unui om lipsit de educație…

Chipul lui Remmer deveni brusc inexpresiv și se opri, ca și cum ar fi uitat brusc ce voia să spună.

— *De ce*? îi suflă McVey ca un sufleur din afara scenei. Am avut lecția de istorie, Manfred. Acum spune-ne adevărul! *De ce* ați fost toți aspirați de cuvintele lui Hitler? *De ce* v-ați pierdut cu toții în ideile și în pasiunea unui om dement și lipsit de educație? Tu dai vina pe un singur individ.

Remmer aruncă o privire rapidă prin cameră. Mersese cât de departe putuse sau cât îi permitea

voința.

— Naziștii nu au fost numai Hitler, Manfred! spuse McVey, și de data asta nu mai era bătrânul avocat de la țară care nu pricepea, ci o voce care străpungea subconștientul lui Remmer, cerându-i să sondeze și mai în profunzime. Oricât de puternic a fost, nu a fost numai el…

Remmer stătea cu privirile în pământ. Își ridică încet capul, iar atunci îi văzură ochii plini de groază.

— Ca o religie, noi credem în mituri. Sunt primitive, tribale, moștenite… și stau ascunse aproape de suprafață, așteptând momentul din istorie când un conducător charismatic se va ridica să le dea viață… Hitler a fost ultimul dintre ei și, chiar și până în ziua de azi, l-am urma oriunde ar merge… Este vorba de vechea cultură, McVey, a Prusiei și mult mai veche. Cavalerii teutoni venind călare dintre cețuri. Îmbrăcați complet în armură. Cu săbiile ridicate spre cer, strânse în pumnii îmbrăcați în fier. Tropotul copitelor care cutremură pământul, zdrobind tot ce le iese în cale. Cuceritorii. Conducătorii. Pământul nostru. Destinul nostru. Noi *suntem* superiori. Rasa superioară. Germani pur-sânge. Părul blond, ochii albaștri și tot restul.

Remmer se uită lung în ochii lui McVey. Apoi se întoarse, își scoase o țigară din pachet, și-o aprinse și traversă camera, așezându-se separat, pe o canapea. Se dusese cât de departe putuse de ceilalți. Se aplecă în față, trase o scrumieră înspre el și rămase cu privirile ațintite în podea. Țigara dintre degetele lui pătate de nicotină rămase neatinsă. Fumul care ieșea din ea se îndrepta în spirale către tavan.

103.

Osborn stătea întins în pat în lumina zorilor, ascultând respirația greoaie a lui Noble din patul alăturat. McVey și Remmer dormeau în camera de alături. Se culcaseră la ora trei și jumătate, iar acum era șase fără un sfert. Se îndoia că reușise să doarmă două ore.

De când se aflau la Berlin, simțise frustrarea crescândă a lui McVey, chiar disperarea acestuia, în vreme ce încercaseră să sfâșie straturile protectoare ale lui Erwin Scholl. Acesta era motivul pentru care McVey îl pusese pe Remmer în lumina reflectoarelor, încercând, destul de brutal, să aducă la suprafață ceva esențial, ceva ce niciunul dintre ei nu fusese capabil să înțeleagă. Și reușise: nu era vorba despre cavalerii teutoni care veneau călare dintre cețuri în ceea ce spusese Remmer, ci despre *aroganță.* Ideea că ei sau oricine altcineva puteau să se intituleze „rasa superioară”, și apoi să pornească o campanie de distrugere a tuturor celorlalți pentru a dovedi acest lucru. Cuvântul i se potrivea lui Scholl ca o mănușă, aroganța unui om care putea să manipuleze și să ucidă și, în același timp, să se afișeze în compania regilor și președinților. Aceasta era o atitudine cu care aveau să se confrunte în momentul în care se vor întâlni cu Scholl față în față. Și totuși asta era tot, un unghi din care să-l abordeze. Nu era ceva concret.

Lybarger era ceva concret. Și Osborn era convins că în jurul acestuia se roteau toate lucrurile. Și totuși părea să nu mai fie nimic altceva ce ar fi putut să afle despre el în afară de puținul pe care-l obținuseră. Singurul lucru promițător era faptul că doctorul Salettl se afla pe lista invitaților de la Charlottenburg, însă până în momentul acela BKA nu reușise să-l găsească

nicăieri. Austria, Germania, Elveția… Dacă venea, unde se afla? Cumva, într-un fel sau altul, trebuia să mai fie și altceva. Dar ce anume? Și unde să găsească acel lucru?

•

McVey era treaz și făcea niște însemnări când Osborn apăru pe ușă.

— Noi tot am presupus că Lybarger nu are familie. Dar de unde știm asta cu certitudine? spuse McVey cu patimă în voce.

— Sunt un medic austriac în Carmel, California, și lucrez de șapte luni pentru un pacient elvețian grav bolnav. Încetul cu încetul, își revine. Se dezvoltă un anumit grad de încredere. Dacă acesta ar avea o soție, un copil, un frate…

— Ar vrea să fie anunțați unde se află, spuse McVey intrând în joc.

— Da. Și dacă este victima unui accident cerebral, ca în cazul lui Lybarger, ar avea dificultăți cu articularea cuvintelor și probabil și cu scrisul. Comunicarea ar fi o problemă, așa că m-ar ruga pe mine să o fac în locul lui. Și eu aș face-o. Nu o scrisoare, ci un telefon. Cel puțin o dată pe lună, posibil chiar mai des.

Remmer, care se trezise de-acum, se ridică în capul oaselor.

— Înregistrările de la compania de telefoane.

•

După o oră și ceva, veni un fax de la agentul special de la FBI Fred Hanley din Los Angeles. Pagină după pagină, acestea erau telefoanele date de pe linia telefonică particulară a lui Salettl de la Spitalul Palo Colorado din Carmel, California. În total erau șapte sute treizeci și șase de telefoane. Hanley încercuise cu roșu mai mult de cincisprezece numere de telefon separate din toată lumea care îi aparțineau lui Erwin Scholl, iar majoritatea celorlalte erau fie locale, fie către Austria sau Zürich. Printre acestea, totuși, erau douăzeci și cinci de telefoane formate cu prefixul

de țară 49, adică al Germaniei. Prefixul orașului era 30, adică Berlin.

McVey puse deoparte foile de hârtie și se întoarse către Osborn:

— Ești pe drumul cel bun, doctore!

Apoi îi aruncă o privire lui Remmer și spuse:

— Este orașul tău, ce facem acum?

— La fel ca și în L.A. Mergem să vedem care-i treaba.

•

Ora 7:45.

— Această Karolin Henniger, spuse McVey, în timp ce Remmer parcă Mercedesul în fața galeriei de antichități cu prețuri exorbitante de pe Kantstrasse. Nu cred că am putea considera că este o cunoștință directă a lui Lybarger. Ar putea fi o rudă a lui *Salettl,* o prietenă, chiar o iubită.

— Bănuiesc că o să aflăm în curând, nu-i așa? spuse Osborn, apoi deschise portiera și coborî din mașină.

Planul îi aparținea lui și McVey îl lăsa pe el să și-l pună în aplicare. Urma să se prezinte ca un medic american care încerca să dea de doctorul Salettl în numele unui coleg din California. Remmer era un prieten german, care venise să-l ajute cu traducerea în cazul în care Karolin Henniger nu vorbea engleza. Vor continua în funcție de ce va spune ea.

McVey și Noble îi priviră din interiorul Mercedesului cum intrară în clădire. Pe partea cealaltă a străzii, polițiștii BKA care asigurau întăririle supravegheau totul dintr-un BMW verde deschis.

Ceva mai devreme, în timp ce Remmer verifica numele și adresa lui Karolin Henniger, McVey își sunase un vechi prieten din Los Angeles, cardinalul Charles O’Connel. McVey știa că Scholl era catolic și că acesta contribuia cu fonduri importante atât pentru arhidioceza din New York, cât și pentru cea din Los Angeles, și prin urmare îl

cunoștea bine pe O'Connel. În acest domeniu, Scholl era și el la fel ca orice alt catolic. Dacă un cardinal cerea o favoare personală, îi era îndeplinită cu multă amabilitate și fără a pune întrebări. McVey îi spusese lui O'Connel că se afla la Berlin și îl rugase pe cardinal să-i aranjeze o întâlnire cu Scholl, care se afla și el la Berlin, în după-amiaza respectivă. Era vorba despre ceva important. O'Connel nu întrebase care era motivul, spusese doar că va face tot ce va putea, apoi va reveni la el cu telefonul.

— Este important să înțelegi, spuse Remmer în timp ce el și cu Osborn urcau treptele înguste care duceau la apartamentele de deasupra galeriei, că această femeie nu a comis niciun delict și nu are nicio obligație de a răspunde la vreo întrebare. Dacă ea nu dorește să vorbească, nu este obligată în niciun fel.

— Bine.

Restricțiile legale erau un aspect la care Osborn nu dorea să se gândească. Nu prea le mai rămăsese mult timp; dacă reușeau să fie cu un pas înaintea lui Scholl, asta era tot ce conta.

Apartamentele numărul 1 și numărul 2 se aflau imediat la dreapta, apoi la stânga, la capătul scărilor. Apartamentul numărul 3, care se afla la capătul unui culoar mic, îi aparținea lui Karolin Henniger.

Osborn ajunse primul la ușă. Se uită la Remmer, apoi bătu la ușă. Un timp fu liniște, apoi se auziră pași, cineva descuie ușa și o deschise atât cât permitea lanțul de siguranță. O femeie atrăgătoare, îmbrăcată în costum, îi privi întrebătoare. Avea părul scurt, presărat cu fire cărunte, și era probabil trecută de patruzeci de ani.

— Karolin Henniger? întrebă Osborn politicos.

Ea se uită la Osborn, apoi dincolo de el, la Remmer.

— *Ja*… răspunse ea.

— Vorbiți engleza?

— Da, răspunse, apoi se uită din nou la Remmer. Cine sunteți? Ce doriți?

— Mă numesc Osborn și sunt medic în Statele Unite. Încercăm să dăm de o persoană pe care dumneavoastră s-ar putea s-o cunoașteți – un medic pe nume Helmuth Salettl.

Femeia se albi brusc la față.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, spuse ea. Pe nimeni, îmi pare rău. *Auf Wiedersehen*!

Se dădu un pas înapoi și închise ușa. O auziră cum încuie ușa și apoi cum strigă numele cuiva. Osborn bătu din nou la ușă.

— Vă rugăm, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră!

O auziră în interior cum vorbea cu cineva, vocea pierzându-i-se treptat. Apoi se auzi bufnitura îndepărtată a unei uși trântite.

— Iese prin spate, spuse Osborn și se repezi la scări.

Remmer întinse un braț, încercând să-l oprească.

— Doctore, te avertizez. Ea este în deplinătatea drepturilor sale, nu putem face absolut nimic!

— Poate *dumneata* nu poți! îi spuse Osborn și îl împinse deoparte.

•

McVey și Noble discutau despre probabilitatea ca Salettl să fie chirurgul responsabil pentru trupurile decapitate, când Osborn ieși în fugă pe ușa de la bloc.

— Haideți! strigă el, apoi trecu de colț și dispăru pe o alee.

Osborn fugea cu viteză maximă când îi zări. Karolin Henniger descuiase portiera unui Volkswagen dubă de culoare bej și grăbea un băiat să urce în mașină.

— Așteptați! strigă el din toate puterile. Așteptați! Vă rog!

Osborn ajunse la mașină chiar în momentul în care ea porni motorul.

— Vă rog, trebuie să discut cu dumneavoastră! o imploră el.

Cauciucurile scrâșniră pe asfalt și mașina porni în viteză.

— Nu plecați! îi strigă Osborn, alergând pe lângă mașină. Nu o să vă fac niciun rău!

Era prea târziu. Osborn îi văzu pe McVey și pe Noble cum se dau un pas înapoi când mașina ajunse la capătul aleii. Apoi se strecură în stradă și dispăru.

•

— Am făcut o încercare, și n-a mers. Se întâmplă uneori să nu meargă, spuse McVey câteva minute mai târziu, când urcară în Mercedes și Remmer porni mașina.

Osborn se uită la Remmer în oglinda retrovizoare. Era furios.

— I-ai văzut fața când am pomenit numele lui Salettl! Știa, la naiba! Și despre Salettl, și despre Lybarger, pun pariu!

— Poate că știe doctore, spuse McVey liniștit, însă ea nu este Albert Merriman și nu poți încerca s-o omori ca să afli.

104.

Deodată, lumina soarelui se strecură prin ferestrele avionului cu șaisprezece locuri al corporației când acesta străpunse plafonul de nori, îndreptându-se spre nord-est, pe traseul de nouăzeci de minute până la Berlin.

Joanna se lăsă pe spate și închise ochii pentru câteva clipe. Elveția, oricât de frumoasă ar fi fost, se afla acum în spatele ei. Mâine pe la aceeași oră va fi în aeroportul Tegel din Berlin, așteptându-și avionul către Los Angeles.

În partea cealaltă, Elton Lybarger moțăia liniștit. Dacă își făcea vreo grijă în privința evenimentelor care urmau să aibă loc mai târziu în aceeași zi, nu lăsa să se vadă nimic în afară. Doctorul Salettl, palid și obosit, stătea pe un scaun rotativ cu fața spre el și făcea niște însemnări într-un carnețel din piele neagră pe care-l ținea pe brațe. Din când în când își mai ridica privirile pentru a conversa în germană cu Uta Baur, care venise cu avionul de la o prezentare de modă din Milano pentru a-i însoți la Berlin. Pe scaunele din spatele ei, nepoții lui Lybarger, Eric și Edward, jucau șah în tăcere, dar cu viteză foarte mare.

Prezența lui Salettl o tulbura pe Joanna ca întotdeauna și își îndreptă anume gândurile către „Kelso”, numele pe care i-l dăduse cățelușului Saint Bernard negru pe care i-l oferise Von Holden. Kelso fusese hrănit, plimbat și sărutat de rămas-bun. Mâine îi va fi trimis cu un avion direct de la Zürich la Los Angeles, unde va fi ținut câteva ore, până va ajunge Joanna să-l ia de acolo. Apoi vor lua împreună un avion către Albuquerque. După aceea vor mai merge cu mașina încă trei ore, după care vor ajunge acasă, în Taos.

Primele gânduri ale Joannei imediat după ce văzuse caseta video fuseseră să contacteze un

avocat și să-i dea în judecată. Însă după aceea se gândise: ce ar obține din asta? Un proces nu ar face decât să-l afecteze pe domnul Lybarger și ar putea chiar să aibă repercusiuni fizice grave, mai ales dacă se prelungea în timp. Și ea nu voia să facă așa ceva, pentru că ținea foarte mult la el și, în afară de asta, și el fusese la fel de nevinovat ca și ea. Și, mai târziu, la fel de oripilat. Nu voia nimic altceva decât să plece din Elveția cât mai repede posibil și să pretindă că acel lucru nu se întâmplase niciodată. Apoi Von Holden venise cu cățelușul, își ceruse scuze și la urmă îi oferise un cec pentru o sumă imensă de bani. Compania își ceruse scuze, la fel ca Von Holden. Ce altceva ar mai fi vrut?

Cu toate acestea, se întrebă dacă, prin faptul că acceptase cecul de la corporația lui Lybarger, făcuse ceea ce trebuia. Mai avea rețineri și pentru că-i spusese lui Ellie Barrs, asistenta șefă de la Rancho de Piñon, că nu va veni imediat la serviciu, „dacă va mai veni", adăugase ea. Poate că n-ar fi trebuit să spună asta. Însă toți banii aceia! O, Doamne, o jumătate de milion de dolari! Își propusese să găsească un consilier de investiții și să-i pună pe toți deoparte, apoi să trăiască numai din dobândă. Ei, poate că o să-și mai și cumpere câte ceva, dar nu prea multe. O investiție prudentă, asta trebuia să facă!

Deodată, o lumină roșie începu să clipească pe un telefon montat chiar în fața ei. Neștiind ce însemna acest lucru, nu făcu nimic.

— Telefonul este pentru dumneavoastră, îi spuse Eric, aplecându-se din spate spre scaunul ei.

— Mulțumesc, spuse ea și răspunse la telefon.

— Bună dimineața, ce faci? o întrebă Von Holden, iar vocea lui era senină și veselă.

— Sunt bine, Pascal, îi răspunse ea și zâmbi.

— Ce face domnul Lybarger?

— Este foarte bine. Acum trage un pui de somn.

— Ar trebui să aterizați cam într-o oră. O să vă aștepte o mașină.

— Tu nu ai să vii să ne aștepți?

— Joanna, mă flatezi cu dezamăgirea din vocea ta, însă îmi pare rău, nu o să ne putem întâlni decât mai târziu. Mă tem că mai am de făcut niște aranjamente de ultima oră. Voiam doar să mă asigur că totul e bine.

Joanna zâmbi când auzi căldura din vocea lui Von Holden.

— Totul e bine. Nu-ți face nicio grijă!

•

Von Holden puse telefonul mobil într-un suport de lângă schimbătorul de viteze, apoi încetini și întoarse BMW-ul gri metalizat pe Friedrichstrasse. Chiar în fața lui, un camion cu marfă parcă brusc și trebui să apese frânele cu putere pentru a evita să intre în el. Îl ocoli înjurând și își trecu mâna absent peste o cutie paralelipipedică din plastic de pe scaunul de alături, ca să se asigure că mai era acolo și că nu fusese răsturnată din cauza forței cu care frânase brusc. Un ceas digital cu luminile roșii din fereastra unei bijuterii arăta ora 10:39.

În ultimele ore lucrurile se schimbaseră simțitor. Poate era mai bine așa. Sectorul din Berlin reușise să intre pe liniile celor două telefoane presupuse „sigure” din camera 6132 de la hotelul Palace, folosind un prototip de receptor cu microunde, localizat într-o clădire de pe partea cealaltă a străzii. Telefoanele care erau date din și înspre camera respectivă fuseseră înregistrate și trimise în apartamentul de pe Sophie-Charlottenstrasse, unde erau transcrise și apoi erau aduse la el. Echipamentul nu fusese instalat până pe la ora unsprezece în noaptea precedentă și, prin urmare, pierduseră toate transmisiile care se făcuseră până atunci. Însă ceea ce înregistraseră după aceea fusese suficient pentru ca Von Holden să solicite imediat o întâlnire cu Scholl.

Trecând pe lângă hotelul Metropole, Von Holden traversă Unter den Linden și parcă brusc în față la Grand Hotel. Luă cutia din plastic, coborî

din mașină și pătrunse în hotel, apoi luă un ascensor care-l duse direct la apartamentul lui Scholl.

Un secretar îl anunță, apoi îl conduse înăuntru. Scholl vorbea la telefonul de pe biroul său când intră Von Holden. În fața lui se afla un bărbat pe care nu-l suporta deloc și pe care nu-l mai văzuse de ceva timp, avocatul american al lui Scholl, H. Louis Goetz.

— Bună ziua, domnule Goetz.

— Bună, Von Holden.

Alunecos și lipsit de rafinament, Goetz avea cincizeci de ani, era prea bine făcut și prea studiat. Arăta ca și cum și-ar fi petrecut jumătate din zi străduindu-se să arate așa cum arăta. Avea manichiura făcută, unghiile erau date cu lac, era foarte bronzat și era îmbrăcat cu un costum Armani albastru cu dungulițe, iar părul său închis la culoare, aranjat să aibă volum, avea doar câteva fire albe la tâmple, ca și cum le-ar fi vopsit special. Avea aerul de parcă abia sosise cu avionul de la un meci de tenis din Palm Springs. Sau de la o înmormântare în Palm Beach. Circulau zvonuri că era în legătură cu mafia, însă Von Holden nu știa cu certitudine decât că în prezent era un personaj de bază în efortul lui Scholl și al Margaretei Peiper de a achiziționa o agenție de talente de la Hollywood, prin care Organizația ar putea să influențeze mai eficient industria înregistrărilor muzicale, a filmelor și a televiziunii; și – nu tocmai ca o coincidență – și audiențele acestora. „Rece” ar fi o descriere mult prea puțin sugestivă a comportamentului lui Goetz. „Înghețat” și prevăzut cu o gură se apropia mai bine de realitate.

Von Holden așteptă ca Scholl să termine convorbirea, apoi așeză cutia din plastic în fața lui și o deschise. În interior se aflau un casetofon și casetele pe care erau conversațiile înregistrate de sectorul din Berlin.

— Sunt în posesia listei complete a invitaților și a unui dosar detaliat despre Lybarger. Au aflat despre Salettl. Mai mult, McVey a aranjat să fiți sunat de cardinalul din Los Angeles în această dimineață, pentru a vă solicita să vă întâlniți cu el diseară la Charlottenburg, cu o oră înainte de sosirea invitaților. Știe că atunci veți avea atenția distrasă de alte lucruri și se bazează pe acest lucru în scopul interogării.

Ignorându-i pe ceilalți, Scholl luă transcrierile și le examină. Când termină, le înmână lui Goetz, apoi luă niște căști și ascultă casetele, derulându-le ca să asculte doar unele fragmente. În cele din urmă închise casetofonul și își scoase căștile.

— Tot ce au făcut, Pascal, este exact ceea ce am anticipat. Și-au utilizat resursele și metodele previzibile pentru a aduna informații despre treburile mele de aici din Berlin, și apoi au aranjat o cale de a se întâlni cu mine. Faptul că au aflat despre domnul Lybarger și despre doctorul Salettl, chiar și faptul că sunt în posesia listei de invitați, nu înseamnă nimic. Și totuși, pentru că acum știm sigur că vor veni, noi va trebui să facem ceea ce dorim.

Goetz își ridică privirile de pe transcrieri. Nu-i plăcea ce citea, sau ce auzea.

— Erwin, sper că nu ai de gând să le pui capăt? Trei polițiști și un medic?

— Cam așa ceva, domnule Goetz. De ce, este vreo problemă?

— Problemă? Pentru numele lui Dumnezeu, Bad Godesberg are lista de oaspeți. Dacă îi omori pe indivizii ăștia, o să se implice toată blestemata de poliție federală, ce naiba înseamnă asta? Vrei să se apuce să-și vâre nasul lor blestemat în fundul tuturor?

Von Holden nu spuse nimic. Cât de mult le plăcea americanilor să vorbească urât și vulgar, indiferent cine erau!

— Domnule Goetz, spuse Scholl liniștit, spune-mi cum ar putea să se implice poliția federală? Ce ar avea de raportat? Un bărbat de vârstă mijlocie care și-a revenit în urma unei boli grave ține un discurs ușor entuziast, însă în esență destul de plictisitor, la Charlottenburg, în fața a o sută de persoane somnolente care îi doresc binele, după care toată lumea se duce acasă. Germania este o țară liberă, iar cetățenii săi pot face și pot crede orice doresc.

— Însă o să ai oricum trei polițiști morți și un medic mort care le-a semnalat chestia asta de la bun început. Ce naiba o să facă în legătură cu asta, o să lase lucrurile la voia întâmplării?

— Domnule Goetz, domnii la care te referi, ca și dumneata, sau Von Holden, sau ca mine, se află în unul din orașele principale ale Europei, plin de o grămadă de oameni ticăloși și cu ambiții nemăsurate. Înainte ca această zi să se sfârșească, polițistul McVey și prietenii lui se vor găsi într-o situație fără absolut nicio legătură cu Organizația. Iar când autoritățile vor începe să pună informațiile cap la cap, vor fi destul de surprinse să descopere că acești cetățeni, care păreau un model de moralitate, au de fapt în trecutul lor niște evenimente sordide, care îi legau unul de celălalt, pline de secrete întunecate, pe care le-au ținut bine ascunse de familiile și de colegii lor. Pe scurt, nu sunt genul de oameni care să arate cu degetul acuzator către persoane cum sunt eu sau cele o sută dintre cei mai respectați prieteni și cetățeni ai Germaniei, decât dacă, desigur, ar fi pentru a obține niște câștiguri personale, cum ar fi prin șantaj și extorcare. Am dreptate, Pascal?

— Desigur, spuse Von Holden încuviințând din cap.

Izolarea și executarea lui McVey, Osborn, Noble și Remmer erau responsabilitatea sa; de restul se va ocupa Scholl prin agenții sectoarelor din Los Angeles, Frankfurt și Londra.

— Ei, vezi, domnule Goetz? Nu există nimic care să ne determine să fim îngrijorați. Absolut nimic. Așa că, numai în cazul în care consideri că am scăpat din vedere vreun aspect care să merite discutat, aș prefera să revenim la subiectul achiziționării agenției noastre.

Sună telefonul și Scholl răspunse. Ascultă, apoi se uită la Goetz și zâmbi.

— Dar bineînțeles, spuse el. Întotdeauna am fost disponibil pentru cardinalul O'Connel.

105.

Osborn stătea sub duș, încercând să se calmeze. Abia trecuse de ora nouă dimineața și era vineri, 14 octombrie, unsprezece ore înainte de ora la care festivitatea de la Charlottenburg era programată să înceapă.

Karolin Henniger fusese o șansă, iar ei nu putuseră să o folosească. Remmer mai verificase o dată după ce se întorseseră la hotel. Karolin Henniger era cetățean german, mama unui băiat de unsprezece ani, pe care-l creștea singură. Își petrecuse ultima parte a anilor șaptezeci și mare parte a anilor optzeci în Austria, apoi revenise la Berlin în vara anului 1989. Participa la vot, își plătea impozitele și nu avea cazier judiciar de niciun fel. Remmer avusese dreptate, nu puteau face nimic. Și totuși, ea *știa.* Iar Osborn *știa* că ea știa.

Ușa de la baie se deschise brusc.

— Osborn! strigă McVey. Vino aici! Acum!

După treizeci de secunde, gol, cu apa picurând de pe el, cu un prosop înfășurat în jurul taliei, Osborn rămase în picioare, uitându-se la televizorul pe care-l avea McVey în prima cameră. Era o știre specială, difuzată în direct de la Paris, prezentând atmosfera extrem de sumbră din Parlamentul francez, membrii ridicându-se pe rând pentru a rosti câteva cuvinte, apoi așezându-se la loc. Peste aceste imagini apărea ceva scris în germană, apoi unei persoane i se luă un interviu în franceză, iar McVey auzi rostit numele lui François Christian.

— Demisia lui, spuse Osborn.

— Nu, spuse McVey, i-au găsit trupul. Ei spun că s-a sinucis.

— Iisuse Hristoase! îngăimă Osborn. O, Iisuse Hristoase!

Remmer vorbea la telefon cu Bad Godesberg, iar Noble, la celălalt telefon, vorbea cu Londra. Amândoi voiau să obțină mai multe detalii. McVey apăsă un buton pe telecomandă și obținură traducerea știrii în limba engleză.

— Trupul neînsuflețit al prim-ministrului a fost găsit de un alergător matinal, atârnat de un copac, în afara Parisului, spuse o voce de femeie, în timp ce erau difuzate imagini cu zona împădurită în fața căreia era un cordon de polițiști francezi.

— Mai multe persoane au declarat că în ultimele zile Christian părea foarte supărat. Presiunile exercitate pentru realizarea unor State Unite ale Europei determinaseră ca Franța să acționeze contra francezilor, iar el reprezenta vocea unei minorități care se opunea acestui lucru. Din cauza insistențelor sale, el pierduse încrederea ministerului. Surse din interiorul guvernului afirmă că fusese silit să demisioneze și că trebuia să anunțe acest lucru oficial chiar în această dimineață. Cu toate acestea, soția sa afirmă că hotărâse în ultimul moment să-și anuleze cererea de demisie și convocase o întrunire cu liderii de partid pentru astăzi.

Vocea făcu o pauză, apoi continuă, peste o imagine în concordanță cu știrea.

— Steagul francez a fost coborât în bernă, iar președintele Franței a declarat ziua de astăzi o zi de doliu național.

Osborn își dădu seama că McVey îi spunea ceva, însă nu auzi nimic. Nu putea să se gândească decât la Vera. Se întrebă dacă ea aflase și, dacă da, cum aflase. Sau dacă ea încă nu știa nimic, unde și cum va afla. Și cum va fi ea după aceea. Îi trecu prin minte că acesta era un lucru remarcabil din partea lui, să fie atât de preocupat în ce privea soarta fostului ei iubit. Însă o iubea atât de mult, încât suferința ei devenea și a lui, durerea ei devenea durerea lui. Voia să fie cu ea, să o țină în brațe, să împărtășească cu ea ce simțea. Să fie

acolo pentru ea. Indiferent ce-i spunea McVey, lui nu-i păsa.

— Taci pentru o clipă și ascultă-mă te rog, vrei? izbucni deodată Osborn. Vera Monneray – François Christian a dus-o acolo unde se afla atunci când am sunat-o eu din Londra. Este pe undeva pe la țară, în Franța. Poate că ea nu a aflat încă. Aș vrea s-o sun. Și aș vrea să-mi spui dacă este periculos sau nu să fac acest lucru.

— Nu este acolo, spuse Noble, care tocmai pusese receptorul telefonului în furcă și se uita la el.

— Ce vrei să spui? întrebă Osborn, simțindu-se străbătut de un fior de teamă. De unde ai…? începu el, însă apoi se opri brusc.

Era o întrebare stupidă. Era total la dispoziția acestor oameni. La fel și Vera.

— Bad Godesberg a primit această informație, spuse McVey liniștit. Ea stătea într-un conac undeva la țară, în apropiere de Nancy. Cei trei ofițeri francezi de la Serviciile Secrete care o păzeau au fost găsiți împușcați la fața locului. O polițistă pe nume Avril Rocard de la Secția Întâi a Prefecturii de Poliție din Paris era și ea acolo. Din ce și-au putut da seama, aceasta și-a tăiat gâtul singură. Din ce motiv, sau ce căuta acolo, nu știe nimeni. Doar că domnișoara Monneray i-a luat mașina, pe care mai târziu a abandonat-o în gara din Strasbourg, de unde și-a cumpărat un bilet către Berlin. Așa că, în afară de situația în care s-a dat jos undeva pe traseu, cred că e mai sigur să presupunem că ea se află aici în acest moment.

Fața lui Osborn se făcu roșie ca sfecla. Nu-i venea să creadă. Nu-i mai păsa ce aflaseră ei sau cum aflaseră aceste lucruri. Faptul că ei puteau să creadă ceea ce credeau era o adevărată nebunie.

— Ea nu este acolo, iar voi credeți că este una de-a lor? Așa, pur și simplu! Făcând parte din grupare? Ce dovezi aveți? Hai, spuneți-mi! Vreau să știu.

— Osborn, știu cum trebuie să te simți, dar nu am făcut decât să-ți transmit niște informații, răspunse McVey calm, aproape cu simpatie.

— Da? Ei bine, poți să te duci naibii!

— McVey, spuse Remmer întorcându-se de la telefon, o persoană cu numele Avril Rocard s-a cazat azi-dimineață la hotelul Kempinski Berlin, pe la ora șapte și ceva.

•

Camera era goală când pătrunseră în ea. Remmer intră primul, cu pistolul automat în mână, apoi intrară McVey, Noble și la urmă Osborn. Afară, pe hol, doi polițiști de la BKA rămaseră să păzească ușa.

Mișcându-se rapid, Remmer se duse în dormitorul alăturat, și apoi verifică și baia. Ambele erau goale. Se întoarse și îl anunță pe McVey, apoi intră în baie și își începu activitatea. Noble își puse niște mănuși chirurgicale și se duse în dormitor. McVey făcu același lucru și începu să examineze sufrageria. Aceasta era bogat mobilată și avea vedere înspre Kurfürstendamm. Pe covor încă se vedeau urmele de la aspirator, indicând faptul că apartamentul fusese curățat de curând. Tava de la micul dejun, adusă de *room service,* era așezată pe o măsuță în fața canapelei. Pe ea erau un pahar cu suc de portocale, mai multe felii de pâine prăjită neatinse, un termos argintiu cu cafea și o ceașcă plină pe jumătate cu cafea amară, rece. Pe aceeași măsuță, lângă tavă, se vedea un ziar așezat cu fața în sus, cu titlul referitor la sinuciderea lui François Christian sărind în ochi, scris cu litere mari și negre.

— O bea fără zahăr?

— Ce? întrebă Osborn nedumerit. Era ceva de neconceput ca Vera să se afle aici, la Berlin. Era ceva și mai de neconceput ca ea să fie implicată în activitățile grupării.

— Vera Monneray, spuse McVey. Bea cafeaua fără zahăr?

— Nu știu. Da. Poate. Nu sunt sigur, se bâlbâi Osborn.

Se auzi sunetul unui *pager* în camera de alături. O clipă după aceea, Remmer intră în cameră purtând și el mănuși chirurgicale, ca și ceilalți, și ridică receptorul de la telefon. Formă un număr, așteptă, apoi spuse ceva în germană. Scoase un carnețel din buzunar și scrise ceva în el cu creionul.

— *Danke,* spuse apoi și închise telefonul.

— Cardinalul O'Connel a sunat înapoi, îi spuse el lui McVey. Scholl așteaptă să-l suni. Ăsta e numărul de telefon.

Rupse foaia de hârtie și i-o întinse acestuia.

— Poate că nici n-o să mai trebuiască să folosim mandatul de arestare.

— Da, și poate că totuși o să-l folosim.

Remmer se duse înapoi în camera cealaltă, iar McVey începu din nou să lucreze în prima cameră, acordând o atenție deosebită în special canapelei și covorului din fața acesteia, unde stătuse persoana care băuse cafeaua și citise ziarul.

— Această Avril Rocard, spuse Osborn, străduindu-se să se comporte civilizat, rațional, să descopere un sens în ceea ce pentru el era atât de copleșitor. Spuneai că era de la poliția din Paris. I-au identificat trupul cu certitudine? Poate era altcineva. Poate că Avril Rocard se află *aici,* poate că nu e Vera.

— Domnilor…, spuse Noble stând în picioare în cadrul ușii care ducea spre dormitor. Vreți să veniți până aici, vă rog?

Osborn se dădu înapoi și privi împreună cu ceilalți, în vreme ce Noble deschise ușa de la dulapul dormitorului. Înăuntru se aflau două seturi de haine de zi, o rochie de seară din catifea neagră și o blană de pus pe umeri din blană de vizon argintiu. Îi conduse până la un birou, unde Noble se așeză, deschise sertarul de sus, de unde scoase mai multe perechi de chiloți din dantelă cu sutiene

asortate, cinci perechi de ciorapi de damă Armani noi, în ambalajul original, și o cămașă de noapte transparentă din mătase argintie. În sertarul de dedesubt se aflau două poșete, dintre care una neagră gen „plic”, foarte elegantă, care se asorta cu rochia de seară. Cealaltă avea curea de pus pe umăr și era din piele maro.

Noble scoase plicul negru și îl deschise. În interior se aflau două casete cu bijuterii și un săculeț din catifea. În prima casetă se afla un colier lung cu diamante, iar în a doua erau cerceii asortați. În săculeț era un pistol automat micuț, de calibrul 25, placat cu argint. Noble le puse pe toate la loc exact cum le găsise și deschise și poșeta de umăr. În interiorul ei se afla un pachet strâns cu o bandă de cauciuc cu facturi neachitate, adresate lui Avril Rocard, *rue* St.-Gilles numărul 17, Paris, 75003; mai era o legitimație de la Prefectura de Poliție din Paris și o poșetuță sport din nailon negru. Deschizând-o și pe aceasta, Noble scoase pașaportul lui Avril Rocard, un portofel care conținea un pachet de mărci germane, un bilet neutilizat de clasa întâi la Air France de la Paris la Berlin și un plic în care era confirmarea rezervării de la hotelul Kempinski, cu data sosirii vineri, 14 octombrie, și a plecării sâmbătă, 15 octombrie. Uitându-se în sus la chipurile care-l înconjurau, Noble mai băgă o dată mâna în poșetă și scoase un plic gravat foarte pretențios, care fusese deja deschis. Din acesta scoase o invitație gravată de a participa la cina dată în onoarea lui Elton Lybarger, la Palatul Charlottenburg.

Instinctiv, McVey scoase lista de invitați din interiorul hainei.

— Nu-i nevoie, am verificat deja. Este cineva pe listă A. Rocard, cam cu șase nume înainte de doctorul Salettl, unul dintre invitații despre care nu am primit nicio informație, spuse Noble, ridicându-se în picioare. Și încă ceva…

Se îndreptă către o noptieră, de pe care ridică un obiect înfășurat într-o eșarfă de mătase închisă la culoare.

— Era vârât sub saltea.

Îndepărtă eșarfa și scoase un portofel lung, compartimentat, din piele neagră. În acel moment, îl văzu pe Osborn că tresare.

— Îl recunoști, nu-i așa, doctore Osborn?

— Da, răspunse Osborn. Îl recunosc…

Îl mai văzuse și mai înainte. La Geneva. La Londra. Și la Paris. În acesta își ținea pașaportul Vera Monneray.

106.

Osborn nu era singurul om înnebunit din Berlin. Așteptându-l pe Von Holden în biroul acestuia din apartamentul de pe Sophie-Charlottenstrasse, Cadoux era la pământ din cauza anxietății. Petrecuse două ore extrem de agitate, plângânduse în fața oricui stătea să-l asculte – de cafeaua germană, de faptul că nu putea găsi un ziar în limba franceză, de toate în general. Încerca prin toate acestea să ascundă grija lui din ce în ce mai amplificată față de Avril Rocard. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când ea ar fi trebuit să-și fi încheiat misiunea la conacul acela din apropiere de Nancy și să-i raporteze ce făcuse, și el încă nu avea nicio veste de la ea.

De patru ori o sunase în apartamentul ei din Paris și de fiecare dată nu-i răspunsese nimeni. După o noapte în care nu reușise să doarmă deloc, sunase la Air France să vadă dacă se îmbarcase în avionul care trebuia s-o ducă dimineața devreme de la Paris la Berlin. Când primise un răspuns negativ, începuse să se prăbușească. Terorist bine antrenat, criminal și polițist profesionist, din postul pe care-l ocupa în cadrul Interpolului el avea sarcina de a coordona securitatea lui Erwin Scholl oriunde călătorea acesta prin lume – și făcuse acest lucru mai mult de treizeci de ani – și totuși în interiorul său, Cadoux era prizonierul inimii sale. Avril Rocard era însăși viața lui.

În cele din urmă, riscând ca telefonul să-i fie depistat, luă legătura cu un agent din interiorul Serviciilor Secrete Franceze, care îi confirmă faptul că trei agenți de la Serviciile Secrete și o femeie fuseseră găsiți morți la conacul de lângă Nancy, dar alte detalii nu erau disponibile. Înnebunit la propriu, Cadoux încercă și ultima

opțiune și, privind lucrurile retrospectiv, probabil și cea mai evidentă. O sună la hotelul Kempinski.

Spre imensa lui ușurare, Avril Rocard se cazase acolo la ora șapte și un sfert dimineața, sosind cu un taxi dinspre Grădina Zoologică Bahnhof, gara principală din Berlin. Cadoux închise telefonul și se întinse după o țigară. Suflă fumul în afară, zâmbi, i se lumină fața și bătu cu pumnul în birou. Apoi, după treizeci de secunde, la ora unsprezece fix, în timp ce Von Holden era încă la întâlnirea lui cu Scholl, Cadoux luă telefonul și o sună pe Avril Rocard în camera ei de la hotelul Kempinski. După cum îi fu norocul, linia era ocupată.

•

McVey era în acel moment la telefon, sunându-l pe Scholl. Prima parte a conversației lor fusese formală și politicoasă. Discutaseră amândoi despre prietenia lor față de cardinalul O'Connel, față de vremea din Berlin în comparație cu cea din sudul Californiei și de ironia faptului că se aflau amândoi la Berlin în același timp. Apoi ajunseseră la motivul pentru care sunase McVey.

— Este ceva ce aș prefera să discutăm personal, domnule Scholl. Nu aș vrea ca lucrurile să fie interpretate greșit.

— Nu prea cred că înțeleg.

— Haideți să spunem că e ceva personal.

— Domnule polițist, agenda mea pentru ziua de astăzi este plină. Nu ar putea acest lucru să mai aștepte până la întoarcerea mea la Los Angeles?

— Mă tem că nu.

— Cât timp credeți că va dura această discuție?

— O jumătate de oră, patruzeci de minute.

— Aha…

— Sunt conștient de faptul că sunteți ocupat și apreciez bunăvoința dumneavoastră, domnule Scholl. Am înțeles că vă veți afla la Palatul Charlottenburg în seara aceasta, la o festivitate. Ce spuneți dacă ne-am întâlni chiar înainte de asta? Ce ziceți de ora șap…

— Vă voi primi la ora cinci fix, pe Hauptstrasse numărul 72, în cartierul Friedenau. Este o reședință particulară. Sunt convins că veți reuși să o găsiți. La revedere, domnule polițist!

Se auzi un clic la capătul celălalt al firului în momentul în care Scholl închise telefonul, după care acesta îi privi pe Louis Goetz și pe Von Holden, în timp ce amândoi închideau extensiile telefonice.

— Asta ai vrut?

— Asta am vrut, spuse Von Holden.

107.

Deși telefonul dat de Cadoux lui Avril Rocard la hotelul Kempinski nu sunase efectiv, cei de la recepție, din ordinul primit de la BKA, îl ținuseră pe acesta pe fir suficient de mult încât poliția federală să poată depista de unde se sunase.

Drept urmare, Osborn se trezi din nou în compania inspectorului Johannes Schneider. Numai că de data aceasta îi mai însoți încă un inspector BKA, Littbarski, un tip îndesat, cu părul rar, un bărbat care își creștea singur cei doi copii. Cei trei fură înghesuiți într-un separeu îngust din lemn din taverna aglomerată Kneipe, situată în apropiere, unde băură cafea, așteptând ca McVey, Noble și Remmer să urce scările către apartamentul de pe Sophie-Charlottenstrasse.

Le deschise ușa o femeie de vârstă mijlocie, cu părul roșu, la urechi cu niște căști mici de telefon, arătând ca și cum venise la ușă direct de la centrală, iar Remmer îi arătă legitimația de BKA și se prezentă în germană. În ultima oră, cineva sunase la hotelul Kempinski Berlin și ei doreau să afle cine fusese acea persoană.

— Nu aș putea să vă spun, spuse ea în germană.

— Haideți să găsim pe cineva care poate.

Femeia ezită. Le spuse că toată lumea era plecată să ia masa de prânz. Remmer îi spuse că vor aștepta; iar dacă ei nu-i convenea acest lucru, vor obține un mandat de percheziție și vor reveni. Deodată femeia își ridică fruntea, ca și cum ar fi ascultat ceva la distanță. Apoi își întoarse din nou privirile înspre ei și zâmbi.

— Îmi pare rău, spuse ea. Asta e din cauză că suntem atât de ocupați acum. Acesta este sediul de primire pentru o petrecere particulară care va avea loc diseară la Schloss Charlottenburg. Vin multe persoane importante și noi încercăm să coordonăm

totul. Mai mulți invitați sunt cazați la hotelul Kempinski. Este foarte posibil să fi sunat chiar eu mai devreme, ca să mă asigur că invitații noștri au sosit și că totul este în ordine.

— Ce invitat verificați acolo?

— Am… v-am spus. Sunt mai mulți.

— Spuneți-ne numele lor!

— Trebuie să mă uit în agendă.

— Uitați-vă!

Ea încuviință din cap și îi rugă să o aștepte. Remmer îi spuse că ar fi mai bine dacă ar intra. Din nou, femeia își ridică ochii și privi în zare.

— Bine, spuse ea în cele din urmă și îi conduse pe un coridor îngust către un birou micuț situat într-o nișă.

Se așeză lângă un telefon cu mai multe linii, mută o văzuță în care se afla un trandafir galben ofilit și deschise o agendă cu arc la mijloc. Întoarse paginile până dădu de cea pe care scria Kempinski și i-o vârî brusc lui Remmer sub nas ca să citească personal. Șase dintre invitați erau cazați la Kempinski, inclusiv Avril Rocard.

Lăsându-l pe Remmer să se ocupe de femeie, McVey și Noble se dădură un pas mai în spate și aruncară o privire în jur. La stânga lor mai era un coridor cu două uși, una situată în capătul acestuia, iar cealaltă la jumătatea lui. Ambele erau închise. În partea cealaltă era sufrageria apartamentului, unde două femei și un bărbat stăteau la niște birouri care păreau închiriate. Una din femei bătea ceva la calculator, iar ceilalți doi erau ocupați cu telefoanele. McVey își vârî mâinile în buzunare și încercă să pară plictisit.

— Cineva îi vorbește prin căști, spuse el încet, ca și cum ar fi discutat despre vreme sau despre piața de acțiuni. Noble îi aruncă acesteia o privire tocmai la timp ca s-o vadă cum face semn din cap către bărbatul din sufragerie care vorbea la telefon. Remmer îi urmări privirea, apoi se îndreptă către el și îi prezentă legitimația. Discutară câteva

minute, apoi Remmer veni înapoi la McVey și la Noble.

— Ei afirmă că tipul acela a sunat la Avril Rocard. Niciunul dintre ei nu știe unde stau nici Salettl, nici Lybarger. Femeia crede că de la aeroport se vor duce direct la Charlottenburg.

— La ce oră trebuie să aterizeze avionul lor? întrebă Noble.

— Nu știe. Treaba lor pare să fie numai să aibă grijă de invitați, și atâta tot.

— Cine mai este aici, în celelalte camere?

— Ea spune că nu sunt decât ei patru aici.

— Putem să mergem până acolo? întrebă McVey, arătând înspre coridor.

— Nu fără un motiv.

McVey își plecă privirile în jos.

— Dar un mandat de percheziție?

— Pe ce motiv? zâmbi Remmer prudent.

— Hai să plecăm de aici, spuse McVey ridicându-și privirile.

•

Von Holden privi pe ecranul televizorului cu circuit închis cum polițiștii coborâră scările și ieșiră afară. Se întorsese de la întâlnirea cu Scholl cam cu zece minute în urmă și îl găsise pe Cadoux așezat în biroul lui, încercând în continuare să obțină legătura cu ea la hotelul Kempinski. Când îl văzuse, Cadoux trântise receptorul în furcă, plin de nervi. La început avusese linia ocupată! Iar acum nu mai răspundea deloc! Furios, Von Holden îi spusese s-o lase baltă, pentru că nu venise la Berlin în vacanță. În momentul acela sosise poliția. Într-o clipă, Von Holden știuse exact cum și de ce, și că trebuia să acționeze rapid, ținându-i un timp la ușa de la intrare, în vreme ce el înlocuise una dintre secretarele din camera din față cu bărbatul care asigura paza.

Acum, privind cum se închidea ușa în urma polițiștilor și văzându-l pe McVey întorcându-se ca să studieze exteriorul clădirii, se întoarse nervos

către Cadoux, cu trăsăturile ascuțite scoase în evidență de lumina negru cu alb care venea de la grupul de monitoare de securitate.

— Ai fost un prost s-o suni în camera ei de la hotel de la un telefon de aici! îi spuse el cu voce metalică, plină de răceală.

— Îmi pare rău, Von Holden! se scuză Cadoux, însă refuză să cedeze interior în fața unui bărbat care era cu cincisprezece ani mai tânăr ca el.

Tot restul lumii, și asta îl includea și pe Von Holden, se puteau duce naibii când era vorba de Avril Rocard.

Von Holden își ridică privirile spre el.

— Lasă! Mâine pe vremea asta nu va mai avea prea mare importanță.

O clipă mai devreme fusese pe punctul de a-i spune că Avril Rocard era moartă. Să-i arunce acest lucru în față cu răceală, în mijlocul conversației, și să se bucure de plăcerea de a-l vedea suferind. Ar fi putut să-i mai spună încă ceva: Avril Rocard nu fusese numai o femeie foarte frumoasă și o trăgătoare excelentă, ea mai fusese și spion în interiorul sectorului din Paris, și prin urmare, nu numai confidenta lui Von Holden, dar și iubita lui, de asemenea. Acesta fusese motivul pentru care fusese invitată la Berlin: ca pază suplimentară pentru Lybarger în interiorul Palatului Charlottenburg după începerea festivității; iar mai târziu, pentru propria plăcere a lui Von Holden. Ar fi putut să-i spună toate acestea lui Cadoux pentru a-i amplifica durerea, însă nu va face acest lucru, cel puțin nu atunci. Cadoux fusese adus la Berlin pentru cu totul alt motiv, unul care îi solicita acestuia toată atenția de care era capabil, și din cauza acestui lucru, Von Holden nu-i spuse nimic.

•

Osborn încerca să nu se gândească la Vera, unde se afla aceasta și ce făcea în momentul acela. Ideea că ea, dintre toate persoanele, ar putea să fie

implicată în această grupare era imposibilă, însă din care alt motiv se afla ea acolo, jucând rolul unei femei pe nume Avril Rocard? Își simți întreaga ființă îndurerată și lipsită de vlagă și se auzi discutând cu Schneider și cu Littbarski, încercând să le explice elementele fotbalului american în zgomotul de fond al tavernei aglomerate, care părea că adunase toți turiștii din Berlin.

La început, vorbăria care se auzea de la aparatul de emisie-recepție al lui Schneider păruse doar o rutină a poliției în limba germană. Sonorul era dat tare și capetele oamenilor din separeurile alăturate se întorceau spre ei la sunetele sacadate. La un moment dat, Schneider se întinse și dădu sonorul mai încet. Când făcu acest lucru, se auzi numele Verei, iar lui Osborn îi sări inima din loc.

— Despre ce naiba este vorba? întrebă el, apucându-l pe Schneider de încheietura mâinii.

Littbarski înțepeni când văzu această mișcare.

— *Sich schonen,* liniștește-te! i se adresă el lui Osborn.

Osborn îi dădu drumul din strânsoare și Littbarski se liniști.

— Ce-i cu ea?

Schneider putu vedea cât de încordat era Osborn după cât de tensionați îi erau mușchii gâtului.

— Două polițiste au prins-o pe domnișoara Monneray în vreme ce ieșea de la Biserica Fecioarei Maria, Împărătească a Martirilor, spuse Schneider în engleza lui cu accent puternic german.

„Biserică? De ce s-ar duce Vera la biserică?” Mintea lui Osborn lucra febril. Nu-și aminti ca Vera să fi pomenit vreodată de biserică, sau de credințe religioase, sau altceva asemănător.

— Și unde o duc?

— Nu știu, spuse Schneider, clătinând din cap.

— Asta-i o minciună. Sigur știi!

Littbarski se încordă din nou. Schneider luă aparatul de emisie-recepție și se pregăti să se ridice.

— Am primit ordine că, dacă se întâmplă ceva, trebuie să te duc înapoi la hotel.

Fără să-i pese de Littbarski, Osborn întinse mâna ca să-l oprească.

— Schneider, nu știu ce se petrece. Aș vrea să cred că este vorba despre o greșeală, însă nu pot să aflu nimic până când nu o văd, ca să vorbesc cu ea. N-aș vrea ca McVey să discute primul cu ea. La naiba, Schneider! Îți cer, te rog mult, să mă ajuți!

Schneider se uită la el.

— Văd asta în ochii tăi, ești nebun după ea. Așa se spune corect în americană, nu? Nebun după ea?

— Da, așa se spune corect. Și chiar sunt nebun după ea… Du-mă acolo unde o duc și pe ea…

Dacă Osborn nu îl implorase încă, era oricum pe punctul de a o face.

— Ai mai fugit o dată de lângă mine.

— Nu și de data asta, Schneider! Nu și de data asta.

108.

Von Holden privi orașul în ceață, frânând și accelerând succesiv, apoi opri de tot BMW-ul în traficul încărcat de la prânz, ca să-l pornească din nou câteva momente mai târziu. Pornise pilotul automat, gândurile fiindu-i răvășite de nervi și de absurdul situației. Trei dintre cei patru bărbați pe care jurase să-i omoare, dintre care unul era chiar McVey, pătrunseseră în birourile sale și o luaseră tare pe asistenta lui, ca și cum aceasta ar fi fost vreo vânzătoare de pe stradă. Mai rău, el fusese total neputincios, incapabil să intervină pentru a-i împiedica să intre, uitându-se apoi la ei din spatele ușilor închise, de teamă că dacă nu ar fi făcut așa, birourile ar fi fost invadate imediat de poliția federală.

Lucrul care-l înnebunea efectiv era că evenimentul respectiv fusese stârnit de apetitul emoțional al lui Cadoux pentru o femeie care nu avea nici cel mai mic interes față de persoana lui, în afară de informațiile pe care putea să i le transmită fără să știe, despre loialitatea agenților din interiorul Interpolului. În acel moment, în furia lui produsă de gestul prostesc al lui Cadoux, i se conturară în minte și ultimele elemente ale strategiei sale.

•

Hauptstrasse numărul 72, ora 12:15.

Joanna văzu BMW-ul cum întoarce pe stradă, oprește foarte puțin la casa paznicului, apoi trece de poartă și parcurge rondul din față, apoi oprește în dreptul intrării principale a clădirii. Din locul în care stătea ea la fereastra camerei ei de la etaj, îi era dificil să vadă ce se întâmpla dedesubt, însă ea fu sigură că zărise în fugă trăsăturile lui Von Holden în momentul în care coborâse din mașină și pornise spre casă.

Se duse rapid la oglindă, își trecu o perie prin păr și se dădu pe buze cu rujul scump, lucios, pe care i-l oferise Uta Baur. Din motive pe care nu și le putea explica, sau măcar să înceapă să le înțeleagă, și în ciuda întâmplării prin care trecuse, se simțea mai excitată sexual decât fusese vreodată în toată viața ei. Ca și cum o foame sau o sete nedomolită ar fi cuprins-o brusc și incontrolabil și cu atâta putere, încât doar actul în sine ar fi putut-o satisface.

Deschise ușa, păși pe coridor și îl zări pe Von Holden în foaierul de la parter, discutând cu Eric și cu Edward. O clipă mai târziu acesta dispăru din raza ei vizuală. Primul ei impuls fu să se repeadă după el în jos pe trepte, însă nu putea face acest lucru de față cu nepoții lui Lybarger, care erau încă acolo.

Încercă să se elibereze de această senzație, traversă holul și bătu ușor la o ușă închisă. Aceasta se deschise imediat și în fața ei apăru un bărbat palid, cu părul alb, cu o față de porc, îmbrăcat în smoching. Pielea lui era atât de puțin pigmentată, încât se gândi că era probabil albinos.

— Eu s-sunt…, îngăimă ea, deoarece se simți intimidată de aspectul bărbatului și de modul aproape superior în care o privea.

— Știu cine sunteți, îi spuse el cu o voce guturală.

— Aș vrea să-l văd pe domnul Lybarger, spuse ea și fu introdusă în încăpere fără nicio ezitare.

Elton Lybarger stătea pe un scaun lângă fereastră și citea dintr-un teanc de hârtii între care se vedeau puse mai multe semne ieșite în afară, scrise cu niște caractere foarte mari. Era discursul pe care trebuia să-l rostească în seara aceea, iar în ultimele zile nu făcuse altceva decât să se uite peste el.

— Voiam să mă asigur că stați confortabil și că totul e în ordine, domnule Lybarger, spuse ea.

Abia atunci observă că mai era un bărbat în cameră, îmbrăcat tot în smoching, care stătea în picioare lângă o fereastră care dădea într-o curte mare. Nu avea nici cea mai mică idee de ce avea nevoie domnul Lybarger de doi bodyguarzi în camera lui, într-o casă atât de elegantă și de primitoare ca aceasta, care mai avea și o gheretă cu paznici și poartă la intrare.

— Mulțumesc, Joanna. Totul e în ordine, spuse el fără să-și ridice privirile.

— Atunci ne vedem ceva mai târziu, îi spuse ea, zâmbindu-i grijuliu.

Lybarger încuviință absent din cap și continuă să citească. Joanna zâmbi amabil bodyguardului cu fața de porc, apoi se întoarse și ieși din încăpere.

•

Von Holden era singur într-un birou cu lambriuri închise la culoare când Joanna intră și închise ușa încet după ea. El stătea pe un scaun așezat cu spatele la ea și vorbea la telefon în germană. Camera era întunecoasă comparativ cu soarele strălucitor din curtea de afară. Iarba era de un verde intens care scotea în evidență ca într-o tapiserie galbenul strălucitor și frunzele roșii care se adunau sub un fag arămiu uriaș, situat într-un colț îndepărtat al curții. La stânga copacului ea putu să vadă un garaj mare cu cinci mașini și dincolo de acesta, o poartă din metal ce părea să ducă înspre o alee de serviciu din spatele proprietății.

Deodată Von Holden închise telefonul și se răsuci în scaun.

— Nu trebuia să intri când vorbeam la telefon, Joanna!

— Voiam să te văd.

— Acum mă vezi.

— Da, spuse ea zâmbind.

I se păru că arăta mai obosit decât îl văzuse ea vreodată.

— Ai mâncat la prânz?

— Nu-mi amintesc.
— Micul dejun?
— Nu știu.
— Ești obosit. Trebuie să te și bărbierești. Hai sus în camera mea. Faci un duș și te odihnești puțin.
— Nu pot, Joanna.
— De ce?
— Pentru că mai am treburi de rezolvat.
Se ridică deodată în picioare.
— Nu te purta ca o mamă cu mine, că nu-mi place!
— Nu vreau să mă port ca o mamă cu tine… Vreau să… fac dragoste cu tine! îi spuse ea, zâmbindu-i, apoi își umezi buzele. Hai vino sus, acum! Te rog, Pascal! S-ar putea să nu mai avem ocazia să fim singuri…
— Vorbești de parcă ai fi o școlăriță.
— Nu sunt… și tu știi asta…
Se apropie și mai mult de el și rămase în picioare în fața lui. Mâna îi alunecă spre prohabul lui.
— Hai s-o facem aici! Chiar acum! Totul la ea, pisiceala din voce, felul cum își mișcase trupul când venise mai aproape de el erau pline de sexualitate. Sunt udă…, îi șopti ea.
Brusc, Von Holden îi apucă mâna și i-o îndepărtă.
— Nu, spuse el. Acum pleacă! Ne vedem diseară.
— Pascal! Eu… eu te iubesc…
Von Holden o privi lung.
— Probabil că ți-ai dat seama până acum…
Deodată, pupilele lui se îngustară până ajunseră niște puncte minuscule și ochii părură să i se ducă în fundul capului. Joannei i se tăie respirația și se dădu un pas înapoi. Niciodată, în toată viața ei, nu văzuse pe cineva atât de plin de mânie sau atât de periculos cum era Von Holden în momentul acela.
— Ieși afară! îi șuieră el.

Ea scoase un țipăt, se răsuci, se împiedică de un scaun, îl înconjură în viteză și ieși în fugă din cameră, lăsând ușa deschisă în urma ei. Von Holden îi putu auzi tocurile pe gresia din foaier, și apoi cum urca scările în fugă. Era pe punctul de a se duce să închidă ușa, când intră Salettl.

— Ești nervos, îi spuse Salettl.

Von Holden se întoarse cu spatele și privi pe fereastră. Îl sunase pe Scholl din mașină și îi comunicase planul final. Scholl ascultase și fusese de acord. Imediat după aceea îl scosese pe Von Holden din schemă. Îi spusese că era prea periculos. Von Holden era prea cunoscut ca director al lui Scholl privind securitatea sa în Europa, iar Scholl nu-și putea permite să riște posibilitatea ca vreun lucru să nu meargă așa cum trebuia, iar Von Holden să fie ucis sau prins, după care să se facă legătura cu el. Poliția era prea aproape. Nu, Von Holden va planifica totul, însă Viktor Shevchenko va fi cel care va acționa. În seara aceea Von Holden va fi văzut în mod public cum îl va însoți pe domnul Lybarger la Charlottenburg. Și după aceea va pleca discret „să se ocupe de cealaltă treabă”, după cum se exprimase Scholl. Acestea fuseseră ordinele lui, după care închisese.

— Știi, *Herr Leiter der Sicherheit,* i se adresă încet Salettl. Astăzi mai mult ca oricând, siguranța dumitale personală este inestimabilă.

— Da, știu, spuse Von Holden și se întoarse spre el.

În mod evident, Salettl știa ce se întâmplase între Scholl și Von Holden, pentru că se referea la „cealaltă treabă”. Imediat după festivitatea de la Charlottenburg, urma să mai aibă loc o ceremonie pentru câțiva dintre invitații cei mai privilegiați. Ceremonia era secretă și neanunțată și urma să se desfășoare în mausoleu, clădirea ca un templu din apropierea palatului, care găzduia mormintele regilor prusaci. Von Holden trebuia să transporte

materialul extrem de sensibil pentru a fi prezentat acolo, iar codurile de acces pentru a-l scoate din locul în care se afla fuseseră programate pentru el, și numai pentru el, și nu mai puteau fi schimbate.

Faptul că el fusese ales pentru această sarcină fusese ca o recunoaștere a încrederii nemăsurate cu care era investit și a puterii care i se acordase. Oricât de tare se enervase el, Scholl avusese dreptate, la fel ca și Salettl. Din mai multe motive, astăzi mai mult ca oricând, siguranța lui personală era inestimabilă. Trebuia să-și dea seama că nu mai era soldatul de la Spetsnaz pe care-l avea încă în sânge. Nu mai era un Bernhard Oven sau un Viktor Shevchenko. Era *Leiter der Sicherheit.* Șeful securității nu mai era descrierea unui post, ci un mandat pentru viitor, persoana care va supraveghea într-o zi succesiunea conducerii întregii Organizații, ceea ce-l făcea, practic, „purtătorul torței”. Și dacă nu înțelesese acest lucru pe deplin până atunci, trebuia să-l înțeleagă atunci, în ziua aceea, mai mult ca oricând.

109.

Camera de interogatoriu de la subsolul clădirii de pe Kaiser Friedrichstrasse era complet albă: podeaua, tavanul și pereții. Exact la fel arătau și celelalte șase celule alăturate, cu o suprafață de doi metri pe doi metri jumătate. Puțini oameni știau de existența acestora, nici măcar cei care lucrau în clădirea respectivă, care găzduia biroul de colectare a taxelor al departamentului municipal de servicii publice. Însă exact o treime din cei două mii de metri pătrați de la subsol era ocupată de o unitate specială de investigații de la BKA. Construită imediat după masacrul de la Jocurile Olimpice din München din 1972, principala sa utilizare era destinată interogării teroriștilor capturați și a informatorilor teroriști. În trecut servise drept zonă în care fuseseră sechestrați temporar membrii grupării Baader-Meinhof, ai Facțiunii Armatei Roșii, ai Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei și cei suspectați că plasaseră bomba în avionul Pan Am 103. În afară de albul acela izbitor, cealaltă caracteristică distinctivă a sa era că luminile nu erau stinse niciodată. Efectul comun al acestor două elemente era că, în decursul a treizeci și șase de ore, prizonierii deveneau complet dezorientați și începeau să cedeze.

Vera stătea singură în camera principală de interogatoriu, pe o banchetă albă, făcută dintr-un plastic care imita PVC-ul, fixată de podea. Nu existau mese, nici scaune în interior. Numai bancheta. Fusese fotografiată și i se luaseră amprentele. Avea în picioare niște papuci cenușii și era îmbrăcată cu un fel de trening sintetic, pe spatele căruia erau scrise cu litere portocalii cuvintele: GEFANGER, *Bundesrepublik Deutschland,* adică DEȚINUT, *Republica*

Federală a Germaniei. Părea obosită și în stare de șoc, însă era încă lucidă în momentul în care se deschise ușa și Osborn pătrunse în interior. Pentru o clipă, o polițistă scundă și îndesată rămase în cadrul ușii, în spatele lor. Apoi, aproape imediat, păși înapoi și închise ușa.

— O, Doamne, șopti Osborn, ești bine?

Vera deschise gura să spună ceva, însă nu reuși. Ochii i se umplură de lacrimi, apoi se aruncară unul în brațele celuilalt și începură să plângă amândoi. Printre suspine și mângâierile speriate, Osborn o auzi spunând „François mort”, „De ce… m-au adus aici?”, „Toți au fost uciși… la conac.”, „Ce-am făcut?”, „Am venit la Berlin… singurul loc… care îmi rămăsese… ca să te găsesc…”

— Vera, șt! Liniștește-te, scumpa mea! îi spuse el și o strânse la piept protector, ca pe un copil. Totul e în ordine. Ai să vezi că o să fie bine…

Îi dădu părul pe spate, îi sărută lacrimile și îi șterse obrajii cu palmele.

— Mi-au luat până și batista, spuse el, încercând să zâmbească.

Nu avea nici curea și îi luaseră și șireturile de la pantofi.

Se îmbrățișară din nou strâns și se cuprinseră cu brațele unul pe celălalt.

— Să nu mă lași, spuse ea. Niciodată…

— Vera, spune-mi ce s-a întâmplat!

Ea îi luă mâna, strângându-i-o, și se așezară pe bancă. Își șterse lacrimile de pe obraji, închise ochii și încercă să-și amintească tot ce se întâmplase de ieri încoace. Revăzu în minte conacul din apropiere de Nancy și trupurile celor trei agenți de la Serviciile Secrete care fuseseră uciși, zăcând în locul în care căzuseră. Nu departe de aceștia, Avril Rocard rămăsese cu ochii fixați pe o imagine îndepărtată, pe care nu mai putea s-o vadă, cu sângele scurgându-i-se din rana de la gât.

Telefoanele erau tot moarte când se reîntorsese în casă. Negăsind cheile de la Fordul celor de la

Serviciile Secrete, luase Peugeot-ul negru de poliție al lui Avril Rocard și condusese până în oraș, se dusese la un telefon public, de unde încercase să dea de François la Paris. Numai că atât telefonul lui de la birou, cât și cel de pe numărul său privat de acasă erau ocupate. Fără îndoială, se gândise ea, pentru că probabil tocmai se dăduse știrea despre demisia lui. Încă în stare de șoc în urma crimelor, intrase din nou în Peugeot și condusese până la o poiană de la marginea orașului.

Acolo, pe când stătea în mașină, încercând să se concentreze prin spaima și sentimentele care o copleșeau, ca să se hotărască ce să facă mai departe, văzuse poșeta lui Avril pe jos, lângă scaunul din dreapta. O deschisese și găsise legitimația de polițistă lui Avril, și un portofel în care se găsea pașaportul acesteia. În portofel, chiar în spatele pașaportului, era un bilet de avion Air France la clasa întâi, de la Paris la Berlin, și un plic cu confirmarea rezervării de la hotelul Kempinski. Mai era și o invitație în germană, cu literele gravate pretențios, de participare la o cină formală, care urma să aibă loc la Palatul Charlottenburg la ora 20:00, vineri pe 14 octombrie, dată în onoarea unui individ pe nume Elton Lybarger. Printre sponsori zărise și numele lui Erwin Scholl, adică același individ care îl plătise pe Albert Merriman să-l omoare pe tatăl lui Osborn.

Singurul gând care îi trecuse prin minte fusese că dacă Scholl era la Berlin, poate și Paul Osborn aflase acest lucru și se dusese și el acolo. Nu prea avea pe ce să se bazeze, însă altceva nu mai avea. Semăna destul de bine cu Avril Rocard, așa că, în afară de situația în care cineva o cunoștea personal, ar fi putut să treacă drept aceasta, chiar dacă era cu mulți ani mai tânără. Asta se întâmplase joi, iar festivitatea de la Palatul Charlottenburg era vineri. De la Nancy, calea cea

mai rapidă către Berlin era cu trenul din Strasbourg, așa că se dusese acolo.

Se oprise de două ori pe drumul de la Nancy la Strasbourg să-l sune pe François. Prima dată, liniile erau ocupate. A doua oară, la un restaurant de pe marginea drumului, reușise să ia legătura cu biroul său. Era deja ora patru după-amiaza, iar François nu fusese văzut și nu se știa nimic de el de când plecase de acasă la ora șapte dimineața. Presa nu fusese încă informată de dispariția sa, însă Serviciile Secrete și poliția erau în alertă totală, iar președintele dăduse ordin ca soția și copiii lui François să fie duși undeva la o destinație necunoscută, unde să fie puși sub protecția unor agenți înarmați.

Își aminti cum închisese telefonul și cum o copleșise o senzație de amorțeală. Nimic nu mai exista. Nu mai era niciun François Christian. Niciun doctor Paul Osborn din Los Angeles. Nu mai era nicio Vera Monneray care să se poată duce înapoi în apartamentul ei, să-și reia viața la Paris și să meargă mai departe ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic niciodată. Lăsase în urma ei la conac patru oameni care erau morți și singurii bărbați pe care-i cunoscuse și de care-i păsase vreodată, pe care-i iubise atât de total și de profund, dispăruseră din viața ei, se evaporaseră ca aburul în aer. În momentul acela îi trecuse prin minte că tot ceea ce se întâmpla nu era decât preludiul a ceea ce urma să se mai întâmple. Și atunci simțise încă o dată ecoul cumplit și întunecat al trecutului bunicii ei, odată cu spaima veșnică și cu groaza care îl însoțeau. Singurul răspuns părea să se afle la Berlin, la fel ca pe vremea bunicii ei. Numai că acum devenise ceva mult mai personal. Orice i se întâmplase lui François era doar o parte din cursul evenimentelor, însă Osborn era și el implicat, pentru că și el se afla pe aceeași cale.

Se cazase în camera lui Avril și găsise acolo hainele ei. Ceruse micul dejun prin *room service.* Pe tavă se afla ziarul în care se anunța sinuciderea lui François. Simțind mai întâi că o ia cu leșin, trebuia să iasă la aer ca să-și revină, să-și adune gândurile, să se hotărască ce va face când sau dacă o va contacta cineva. Sau ce va face dacă nu o va contacta nimeni și dacă ar fi trebuit să se ducă singură în seara aceea la Charlottenburg, pur și simplu. Așa că își ascunsese pașaportul sub saltea de teamă să nu descopere cineva cine era și ieșise în oraș.

În vreme ce se plimba, dăduse peste Biserica Fecioarei Maria, Împărăteasă a Martirilor. Ironia sorții, era o slujbă religioasă în memoria tuturor martirilor care muriseră între 1933 și 1945 pentru libertatea ideilor și a conștiinței. Fusese ca un semn pentru ea și se gândise că poate înăuntru avea să găsească vreun răspuns la tot ce se întâmpla. Însă singurul lucru peste care dăduse acolo fuseseră polițiștii germani, care o așteptaseră la ieșire.

•

Polițistul Schneider mințise atunci când îi spusese lui Osborn că dacă se întâmpla ceva trebuia să-l ducă înapoi la hotel. Adevărul era că dacă o găseau pe Vera Monneray, Osborn trebuia dus direct acolo unde o țineau prizonieră. McVey voia ca Osborn și domnișoara Monneray să creadă că erau singuri, oferindu-i astfel lui McVey posibilitatea de a ajunge în posesia oricăror informații neoficiale pe care le-ar fi putut revela o astfel de întâlnire. Important era să dea impresia că lui Osborn îi venise ideea, iar cu ajutorul lui Schneider, totul mersese strună; Osborn făcuse exact ce se așteptase de la el.

•

Deodată, ușa de la camera de interogatoriu se dădu de perete. Osborn se răsuci și îl văzu pe McVey intrând pe ușă.

— Scoateți-l afară de aici, acum! strigă McVey nervos și doi polițiști în uniformă îl ridicară brusc pe Osborn în picioare și îl grăbiră să iasă din încăpere.

— Vera! strigă el, încercând să privească înapoi. Vera!

Al doilea strigăt fu urmat de izbitura puternică a ușii grele din metal. Apoi fu dus rapid de-a lungul unui coridor îngust, apoi urcaseră niște trepte. Deschiseră o ușă și fu introdus într-o altă încăpere albă. Polițiștii ieșiră, iar ușa fu închisă și încuiată.

După zece minute veni și McVey. Avea chipul roșu și respira greoi, ca și cum abia ar fi urcat un șir lung de trepte.

— Ce ai descoperit pe banda înregistrată? Ceva interesant? întrebă Osborn cu o voce de gheață în momentul în care se deschise ușa. A fost destul de convenabil ca eu să ajung primul acolo, nu-i așa? Poate că ea mi-ar spune mie ceva ce nu ți-ar spune ție sau poliției germane, iar microfoanele urmau să înregistreze totul. Numai că nu a mers, nu-i așa? Nu ai obținut decât adevărul, rostit de gura unei femei îngrozite.

— De unde știi că e adevărul?

— Pentru că știu, la naiba!

— Ți-a pomenit vreodată de căpitanul Cadoux de la Interpol, a vorbit vreodată despre el, i-a rostit numele?

— Nu. Niciodată.

McVey îl privi încruntat, apoi o lăsă mai moale.

— Bine. Hai s-o credem! Amândoi.

— Atunci lăsați-o să plece!

— Osborn, tu te afli aici datorită mie. Și prin asta vreau să spun că nu ești mort pe podeaua vreunui bistrou din Paris, cu un glonț între ochi, tras de un agent Stasi.

— McVey, chestia aceea nu are nimic de-a face cu asta și tu știi acest lucru! La fel cum nu ai niciun motiv să o ții în închisoare. Și știi și acest lucru!

McVey nu-și luase nicio clipă ochii dintr-ai lui Osborn.

— Vrei să afli *de ce* a fost omorât tatăl tău.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl meu nu are nicio legătură cu Vera.

— De unde știi? De ce ești așa de sigur? îl întrebă McVey; nu voia să fie crud, ci îl testa doar. Spuneai că te-ai întâlnit cu ea în Geneva. Tu ai găsit-o pe ea sau ea te-a găsit pe tine?

— Eu… Nu are nicio…

— Răspunde-mi!

— Ea… m-a găsit pe mine.

— Era amanta lui François Christian. Și chiar în ziua acestei festivități în onoarea lui Lybarger, el moare subit, iar ea apare la Berlin, cu o invitație la petrecere.

Osborn era furios. Furios și nedumerit. Ce încerca să facă McVey? Era o adevărată nebunie să creadă că Vera făcea parte din „grupare". Era imposibil. El credea tot ce îi spusese ea adineauri. Se iubeau prea mult unul pe altul ca să n-o creadă! Dragostea ei însemna prea mult. Se întoarse și își îndreptă privirile spre tavan. Deasupra lui, atârnând la o înălțime la care să nu poată ajunge nimeni direct de pe podea, era un grup de becuri strălucitoare, luminând cu o sută cincizeci de wați, becuri care nu vor fi stinse niciodată.

— Poate că este nevinovată, doctore, spuse McVey, însă nu depinde de noi s-o eliberăm, căci ea se află acum pe mâna poliției germane.

În spatele lor se deschise ușa și Remmer intră.

— Avem caseta video pe care e filmată casa de pe Hauptstrasse. Noble așteaptă.

McVey îl privi din nou pe Osborn.

— Vreau să te uiți și tu la asta, îi spuse el direct.

— De ce?

— Pentru că este casa în care trebuie ca noi să ne întâlnim cu Scholl. Și prin *noi,* doctore, mă refer la tine și la mine.

110.

Valiza Joannei era pe pat și ea tocmai își punea înăuntru ultimele obiecte personale când intră Von Holden.

— Joanna, îmi cer scuze. Iartă-mă…

Ignorându-l, ea se duse la dulap și scoase rochia de la Uta Baur, creația originală a acesteia, pe care ar fi trebuit s-o îmbrace în seara aceea. Reveni, o puse pe pat și începu s-o păturească. Von Holden rămase tăcut pentru o clipă, apoi veni în spatele ei și îi puse mâna pe umăr. Când îi simți atingerea, Joanna îngheță.

— Această perioadă este foarte tensionată pentru mine, Joanna… Și pentru tine, și pentru domnul Lybarger. Te rog să mă ierți pentru felul în care m-am purtat mai înainte…

Joanna nu se mișcă, cu ochii încremeniți pe sclipirea îndepărtată a ferestrei.

— Trebuie să-ți mărturisesc adevărul, Joanna… În toată viața mea, nimeni nu mi-a spus vreodată că mă iubește. M-ai… speriat…

Von Holden simți cum Joannei i se oprește respirația.

— *Eu* te-am speriat pe *tine*?

— Da…

Ea se întoarse spre el, parcă cu încetinitorul. Ochii oribili, plini de ură, care o îngroziseră doar cu o oră în urmă erau acum blânzi și vulnerabili.

— Nu-mi face asta…

— Joanna, nu știu dacă sunt capabil să iubesc…

— Nu…

Joanna își simți ochii umezindu-i-se și o lacrimă începu să-i alunece pe obraz.

— Este adevărat. Nu pot…

Deodată ea îi puse degetele pe buze, pentru a-l opri.

— Ba poți…, spuse ea.

Încet, el îi înconjură mijlocul cu brațele, iar ea se lipi de el. Apoi el o sărută cu blândețe și ea îi răspunse și îl simți cum se excită, lipit de trupul ei. Senzația îi înfioră tot trupul, alungând orice urmă de rațiune. Lucrul înspăimântător pe care-l zărise la el mai devreme dispăruse cu totul. Era uitat în sensul că nici nu existase vreodată.

•

Dintr-un singur zbor la o înălțime de o sută cincizeci de metri, imaginea luată din elicopter a casei de pe Hauptstrasse numărul 72 arăta o vilă din secolul al nouăsprezecelea, clădirea principală cu trei etaje și un garaj cu cinci mașini în spate. Din stradă se intra pe aleea semicirculară prin niște porți din fier forjat, după ce se trecea de ghereta paznicilor. Aleea care ducea la garaj era prin dreapta casei, în timp ce în stânga se vedea era un teren de tenis cu argilă roșie. Întreaga zonă era înconjurată de un zid înalt din piatră, acoperit de iederă cu frunze căzătoare.

— Mai este o poartă și în spate, lângă garaj. Pare să se deschidă spre o alee de serviciu, spuse Noble în vreme ce privea pe un ecran mare Sony imaginea luată din zbor.

— Așa e, și este utilizată, spuse Remmer.

Cei patru – Noble, Remmer, McVey și Osborn – stăteau pe niște scaune ca la cinematograf într-o cameră video situată cu un etaj deasupra celulelor. Osborn se lăsase pe spate, cu bărbia sprijinită în palmă. Cu un etaj mai jos, Vera era interogată. Imaginația i se aprinse gândindu-se la ce i-ar putea face acolo. Pe de altă parte, îi trecu prin minte că poate McVey avusese totuși dreptate și că ea lucra într-adevăr pentru „grupare”. Ce putuse ea să afle de la François Christian și să transmită mai departe? Și dacă era așa, care mai era rolul lui, al lui Osborn, în toată chestia asta? Ce voia ea de la el? Poate faptul că fusese implicat în povestea cu Merriman fusese o întâmplare, o simplă coincidență. Ea nu ar fi avut de unde să știe în

Geneva despre acest lucru deoarece el nu-l văzuse pe Merriman decât după ce o urmărise la Paris.

— Această imagine a fost luată dintr-o mașină de livrare a hainelor de la curățătorie, în timp ce șoferul ducea un pachet la casa de peste drum, spuse Remmer, în vreme ce imaginea color de calitate se derula pe ecran. Nu avem decât imagini scurte prinse din diferite vehicule. Acesta este motivul pentru care nu există decât o singură filmare din elicopter. Nu dorim să-i facem să suspecteze că se află sub supraveghere.

În acel moment, camera ascunsă își îndreptă obiectivul către casă. O limuzină Mercedes era parcată pe alee și un grădinar lucra la gazon. Nu părea să se mai întâmple nimic altceva. Camera rămase un timp fixată pe imagine, apoi începu să se retragă.

— Ce-i acolo? întrebă McVey brusc. O mișcare la fereastra de la etaj, a doua din dreapta.

Remmer opri aparatul și dădu imaginile înapoi. Apoi îl porni să meargă din nou, de data asta cu încetinitorul.

— Este cineva la fereastră, spuse Noble.

Remmer reluă filmul, de data asta mult mai încet și utilizând niște lentile speciale de apropiere, pentru a se fixa pe fereastră.

— Este o femeie, spuse el. Nu se vede prea bine.

— Poți s-o mai mărești? întrebă Noble.

— Sigur.

Remmer apăsă butonul intercomului și chemă un tehnician, apoi scoase caseta video și o puse deoparte, după care introduse alta în aparat.

Practic era aceeași imagine a casei, numai că unghiul din care se filma era ușor diferit. O mișcare vagă la fereastra de la etaj sugeră faptul că McVey avusese dreptate, că acolo se afla o persoană care se uita afară. Deodată, un BMW gri trase dinspre stradă și opri la ghereta paznicilor. La scurt timp după aceea, poarta se deschise și mașina

intră pe alee. Aceasta opri în fața intrării principale și un bărbat înalt coborî din ea și pătrunse în casă.

— Ai vreo idee cine este? întrebă McVey.

Remmer clătină din cap.

— Aceasta ne va face o plăcere imensă, spuse Noble fără expresie, în vreme ce deschidea un dosar cu fotografii în ordine alfabetică.

Până atunci, Bad Godesberg le trimisese fotografii cu șaizeci și trei din cei o sută de invitați. Majoritatea erau fotografiile Polaroid de pe permisele de conducere ale acestora, altele însă erau copii făcute după fotografii din publicitate, știri, sau ale corporațiilor.

— Eu le iau de la A la F, iar voi puteți să vă bateți pe ce mai rămâne din restul alfabetului.

— Haideți să-i mai apropiem imaginea, spuse Remmer, apoi dădu imaginea înapoi și apăsă butonul pentru mișcarea cu încetinitorul.

De data aceasta, mașina intră în mișcarea cu încetinitorul, iar Remmer apropie mult imaginea. Mașina opri când ajunse în fața casei și bărbatul coborî…

— Iisuse Hristoase! exclamă Osborn.

— Îl știi pe individul ăsta? întrebă McVey, răsucindu-și iute capul înspre el.

Remmer dădu filmul înapoi și se opri pe imaginea lui Von Holden exact când acesta cobora din mașină.

— M-a urmărit în parc, spuse Osborn, care se retrase din fața ecranului pentru a-l privi pe McVey în față.

— Care parc? Despre ce naiba vorbești…?

— În noaptea aceea când am ieșit să mă plimb. M-am depărtat intenționat de Schneider.

Osborn era foarte surescitat. Recunoștea că mințise în privința asta, dar nu-i păsa.

— Mergeam spre Tiergarten, cu intenția de a ajunge la hotelul lui Scholl. Deodată mi-am dat seama că nu știam ce naiba făceam. Că puteam să duc totul de râpă. Tocmai mă pregăteam să mă

întorc, când individul ăsta, adică tipul de acolo – se uită din nou la imaginea lui Von Holden de pe ecran – a apărut din spatele meu. Aveam pistolul în buzunar. Cred că m-am speriat. L-am scos și l-am amenințat cu el. Mai avea pe cineva cu el, un amic care se ascundea în tufiș – le-am spus amândurora să mă lase în pace. Apoi am fugit de acolo cât am putut de repede.

— Ești sigur că el este individul?

— Da.

— Asta înseamnă că ei țin hotelul sub supraveghere, spuse Remmer.

— Am putea să-l vedem cum merge spre casă? îl întrebă Noble pe Remmer. La viteză normală, te rog.

Remmer apăsă butonul de pornire și imaginea lui Von Holden începu să se miște. Închise portiera de la BMW, traversă aleea și urcă rapid cele câteva trepte din față, apoi cineva îi deschise ușa și intră în casă.

— Încă o dată, te rog, spuse Noble și se lăsă pe spate.

Remmer reluă imaginile, oprind caseta în momentul în care Von Holden dispărea în casă.

— Pun pariu o sută la unu că a fost antrenat ca soldat Spetsnaz, spuse Noble. E un sabotor și un terorist, școlit în unitățile speciale de recunoaștere ale armatei sovietice. Cere puțină experiență să recunoști chestia asta. Poate că ei nici nu-și dau seama, însă antrenamentul la care sunt supuși le formează un anumit mers, un gen de atitudine și un echilibru care seamănă cu mersul pe sârmă la circ.

Noble se întoarse apoi înspre Osborn:

— Dacă într-adevăr *el* este cel care te-a urmărit, nici nu ai idee ce noroc ai că ești aici acum să ne povestești acest lucru.

Apoi Noble se adresă către McVey și Remmer:

— Dacă Lybarger se află în această casă, este posibil ca prietenul nostru de aici să fie un agent însărcinat cu paza, poate chiar șeful securității.

— Ori asta, ori aranjează lucrurile pentru protecția lui Scholl, spuse Remmer.

— Sau face cu totul altceva, spuse McVey privind lung înspre ecran, concentrat pe imaginea încremenită a lui Von Holden.

— Ne înscenează nouă ceva? întrebă Noble.

— Nu știu, spuse McVey clătinând nesigur din cap, apoi i se adresă lui Remmer: Hai să obținem și imaginea lui mărită, să vedem dacă nu putem afla cine este. Poate reușim să strângem cercul încă puțin.

La un telefon se aprinse un beculeț și începu să sune.

— *Ja,* răspunse Remmer, ridicând receptorul.

•

Era ora două și un sfert când ajunseră acolo. Poliția din Berlin înconjurase deja strada cu un cordon de oameni. Anchetatorii de la Omucideri se dădură deoparte în momentul în care Remmer își făcu drum prin magazin, intrând în încăperea din spatele magazinului de antichități de pe Kantstrasse.

Karolin Henniger zăcea pe podea, acoperită cu un cearșaf. Fiul ei de unsprezece ani, Johann, se afla alături de ea. Și el era acoperit cu un cearșaf. Remmer se aplecă și dădu cearșaful deoparte.

— O, Doamne…, îngăimă Osborn.

McVey ridică cearșaful care-l acoperea pe băiat.

— Mda, spuse el, ridicându-și privirile înspre Osborn. O, Doamne…

Atât mama, cât și fiul, aveau fiecare câte o singură rană de glonț, în cap.

111.

Nouăzeci de minute mai târziu, la ora 15:55, Osborn stătea și se uita la cer de la fereastra uneia din camerele spațioase ale clădirii vechi și frumoase a hotelului Meineke. Ca toți ceilalți, încerca să separe grozăvia a ceea ce tocmai văzuse, de ceea ce aveau de făcut în continuare. Trebuia să se concentreze asupra lui Scholl, și nimic altceva. Și totuși era imposibil să scape de aceste gânduri.

Cine era de fapt Karolin Henniger, încât să-i facă cineva așa ceva ei și copilului ei? Oare persoana respectivă credea că ea spusese ceva polițiștilor în dimineața aceea? Și dacă era așa, ce anume știa ea și le-ar fi putut spune? Apoi, mai era încă o întrebare, pe care o putea vedea și în ochii lui McVey: Dacă ei nu s-ar fi dus la ea niciodată, Karolin Henniger și fiul ei ar mai fi fost încă în viață? Această povară va continua să apese pe umerii lui și el știa acest lucru, erau și mai mulți morți din cauza lui. Trebuia să îndepărteze aceste gânduri.

Se duse la baie și se spălă pe mâini și pe față. Mutaseră întreaga operațiune la Meineke după ce descoperiseră un cadavru într-o baie de la etajul al șaptelea al aripii cu Cazinoul de la Hotelul Palace, baie care aparținea unei camere cu o vedere aproape perfectă înspre camera lor din clădirea principală. O echipă specială de tehnicieni fusese trimisă acolo de la Bad Godesberg să examineze camera pentru a găsi eventuale dovezi.

Motivul pentru care veniseră la Meineke era faptul că aici nu era decât o singură clădire principală și că singura modalitate de a ajunge sus sau jos era printr-un ascensor care scârțâia din toate încheieturile și care era singurul din tot hotelul. Un străin, sau chiar un prieten, ar fi avut

mari dificultăți să treacă de polițiștii BKA din holul hotelului sau de echipa formată din Schneider și Littbarski, postați lângă ascensor, care se afla la distanță de două uși. Această protecție îi făcu pe McVey și pe ceilalți să nu se mai gândească la vreo complicație gravă.

Cadoux. Reapăruse brusc, după cum se părea de nicăieri, și lăsase un mesaj pentru Noble prin biroul lui din New Scotland Yard, că nu se afla în altă parte decât în… Berlin. Sublimase faptul că era în primejdie și spusese că era extrem de important să vorbească cu Noble sau cu McVey cât mai curând posibil și că va reveni cu telefonul într-o oră.

McVey nu știa ce să creadă. Îl văzu pe Osborn că se uită la el în vreme ce își vărsa în palmă dintr-o pungă de plastic un amestec de nuci și alune.

— Da, știu, prea multe grăsimi, prea multă sare… Oricum am să le mănânc.

Alese cu grijă o nucă braziliană, o aduse în fața ochilor, o studie, apoi o băgă în gură.

— Dacă Cadoux spune adevărul și gruparea vrea într-adevăr să-i facă felul, atunci chiar *este* în pericol, spuse el mestecând. Dacă minte, atunci probabil le face jocul. Și dacă e așa, atunci știe că suntem în Berlin. Sarcina lui va fi să încerce să ne fraierească și să ne facă să ne ducem undeva unde vor putea…

O bătaie în ușă îl făcu pe McVey să se oprească din raționamentul său. Remmer se ridică, își scoase pistolul automat din tocul cu cureaua trecută peste umăr și se duse la ușă.

— *Ja.*

— Schneider.

Remmer deschise ușa și Schneider pătrunse înăuntru, urmat de o brunetă atrăgătoare de vreo patruzeci de ani. Era mai înaltă decât Schneider și mai bine făcută. Rujul palid îi scotea în evidență gura răsucită în sus la colțuri într-un zâmbet continuu. Ținea sub braț un plic mare.

— Ea este locotenent Kirsch, spuse Schneider, adăugând faptul că aceasta era membră a echipei BKA care fusese însărcinată să se ocupe de prelucrarea imaginilor pe calculator.

Ea făcu din cap un gest de salut către Remmer, se uită și la ceilalți, apoi vorbi în engleză.

— Mă bucur să pot raporta că am descoperit identitatea bărbatului de la volanul BMW-ului. Se numește Pascal Von Holden și este directorul securității pentru operațiile de afaceri ale lui Erwin Scholl în Europa. Acum se lucrează la obținerea profilului său.

Deschise plicul și scoase din el două fotografii lucioase, alb-negru, 20 cm pe 25, imaginile mărite ale persoanelor de la casa de pe Hauptstrasse numărul 72.

Prima îl reprezenta pe Von Holden în timp ce se dădea jos din mașină. Era puțin cam neclară, însă era suficient pentru a i se distinge trăsăturile. A doua fotografie era și ea neclară, și mai puțin precisă. Și totuși se putea distinge în ea imaginea unei tinere femei cu părul negru, care stătea la fereastră și privea în afară.

— Cu femeia a fost ceva mai dificil, însă identitatea ei ne-a fost confirmată de FBI exact în clipa în care veneam să vă aduc fotografiile, spuse locotenent Kirsch. Este americancă, fizioterapeută autorizată, și se numește Joanna Marsh. Locuiește în Taos, New Mexico.

— Activitatea de rutină a poliției, nu-i așa, McVey? spuse Noble, ridicând admirativ o sprânceană.

— Au fost doar norocoși, zâmbi McVey.

BKA trimisese un fax cu ambele fotografii mărite pe calculator la departamentele de poliție din Berlin și din Zürich, iar la solicitarea lui, fotografia femeii îi fusese trimisă lui Fred Hanley la biroul FBI din Los Angeles. Era o șansă la o mie, însă avusese o intuiție, că dacă Lybarger se afla la Berlin și stătea în casa din Hauptstrasse, era

foarte posibil ca și fizioterapeuta sa se găsească în același loc. Iar acum, când îi fusese confirmată identitatea și reversul trebuia să fie adevărat. Asta însemna că dacă ea se găsea acolo, tot acolo se afla și Lybarger.

— *Danke,* spuse Remmer, iar locotenent Kirsch și Schneider plecară împreună.

Se auzi un zgomot surd în momentul în care se porni căldura. McVey se uită lung întâi la una din fotografii, apoi la cealaltă, memorându-le, apoi i le dădu lui Noble și se duse la fereastră. Încerca să se imagineze în postura Joannei Marsh. La ce se gândea ea când stătea acolo, uitându-se pe fereastră? Cât de multe știa ea despre ceea ce se întâmpla? Și ce ar putea sau ar fi de acord să le spună, dacă ar reuși să ajungă la ea?

Era de acord cu Osborn, Lybarger era cheia. Ceea ce era ironic, dar și exasperant totodată, era faptul că, deși acum aveau o imagine clară a fizioterapeutei lui Lybarger, mărită pe calculator după filmul de pe caseta video și identificată precis în câteva minute de o organizație din partea cealaltă a globului, singura fotografie pe care Bad Godesberg reușise s-o obțină pentru Lybarger era doar una alb-negru, de pașaport, veche de patru ani. Și asta era tot. Nimic altceva. Nici măcar o fotografie micuță. Ceea ce era nebunie curată! O persoană atât de importantă, sau care părea atât de importantă, ca Lybarger, ar fi trebuit să-și aibă fotografia publicată cel puțin o dată. Măcar undeva, într-o revistă, într-un ziar sau măcar într-o publicație legată de investiții. Numai că până atunci nu o avusese, din câte știau ei. Era ca și cum cu cât căutau mai mult, cu atât persoana lui devenea mai ștearsă. Amprentele acestuia ar fi fost ca un dar divin, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a le verifica în baza de date și, după cum se prezentau, lucrurile, să le elimine ca irelevante. În mod evident, Elton Lybarger era probabil omul cel

mai misterios, cel mai protejat din lumea civilizată.

McVey se uită la ceas. Era ora 16:27. Mai aveau mai puțin de o jumătate de oră până în momentul în care urmau să se întâlnească cu Scholl. Singurul lucru pe care și-l doriseră, sau pe care speraseră măcar să-l obțină, fusese o informație referitoare la Salettl, pe care McVey își dorise cu disperare să-l interogheze înainte să se întâlnească cu Scholl. Poate Karolin Henniger i-ar fi putut ajuta să ajungă la el. Cine știe? Însă doar Salettl, dintre toți ceilalți, ar fi putut să le ofere ceva referitor la Lybarger. Ca să nu mai pomenească de posibilitatea ca Salettl să fi fost implicat în uciderea oamenilor decapitați. Însă dacă lucrurile nu aveau să se schimbe simțitor într-un timp extrem de scurt, nu va avea posibilitatea de a-l interoga pe acesta, iar ei trebuiau să se ducă acolo numai cu cât aveau, ceea ce era îngrozitor de puțin.

Deodată, îi veni ideea de a o contacta pe Joanna Marsh la telefon, pentru a încerca să obțină de la ea cât de mult ar fi putut înainte ca aceasta să închidă telefonul sau să i-l închidă altcineva. Merita să încerce. În situația în care se aflau, orice ar fi meritat și tocmai era pe punctul de a-l ruga pe Remmer să ceară numărul de telefon al casei de pe Hauptstrasse, când sună unul dintre cele două telefoane de interior care fuseseră securizate. Remmer îi aruncă o privire lui McVey și ridică receptorul.

— Cadoux. S-a făcut legătura prin biroul lui Noble de la Londra, spuse el.

McVey îi făcu semn lui Noble să se ducă la extensia telefonică, iar el luă receptorul de la Remmer, acoperind microfonul cu mâna.

— Depistează de unde sună!

Remmer încuviință din cap și se duse în camera alăturată, de unde luă celălalt telefon.

— Cadoux, aici e McVey. Noble este la extensia telefonică. De unde vorbești?

— De la un telefon public dintr-o băcănie micuță din partea de nord a orașului.

Cadoux nu vorbea prea bine engleza și se poticnea. Părea obosit și înspăimântat și vorbea foarte încet, ca să nu fie auzit de altcineva, puțin mai tare ca o șoaptă.

— Klass și Halder sunt informatorii din interiorul Interpolului. Ei au aranjat să-i omoare pe Albert Merriman și pe Lebrun și pe fratele acestuia din Lyon.

— Cadoux, pentru cine lucrează ei? îl presă McVey chiar de la început, pentru a le dovedi de care parte era.

— Nu… nu pot să-ți spun.

— Ce naiba înseamnă asta? Știi sau nu știi?

— McVey, te rog să înțelegi, ce fac acum este foarte dificil pentru mine…

— Bine. Ia-o ușurel…

— Ei, Klass și cu Halder, m-au forțat să particip la uciderea lui Lebrun din cauza unei legături mai vechi cu familia mea. M-au adus la Berlin pentru că știau că tu ești aici. Voiau să mă folosească pentru a ajunge la tine. Am cooperat cu ei o dată, dar chestia asta nu e bună deloc și le-am și spus… Nu mai fac așa ceva încă o dată…

— Cadoux! spuse McVey, brusc plin de înțelegere. Ei știu unde ești?

— S-ar putea, dar nu cred. Cel puțin deocamdată. Au informatori peste tot. Așa au știut unde să-l găsească pe Lebrun la Londra. Ascultă-mă, te rog!

Vocea lui Cadoux deveni mai imperativă.

— Știu că ai o întâlnire programată cu Erwin Scholl înainte de festivitatea de la Palatul Charlottenburg de diseară. Trebuie să ne întâlnim înainte de a te confrunta cu el. Am niște informații de care ai nevoie. Au legătură cu un individ pe

nume Lybarger și legătura lui cu trupurile decapitate.

McVey și Noble schimbară niște priviri surprinse.

— Cadoux, spune-mi despre ce este vorba…

— Nu sunt în siguranță dacă mai rămân mult aici.

— Cadoux, aici e Noble. Un doctor pe nume Salettl a fost implicat în secționarea capetelor?

— Stau la hotelul Borggreve, pe Borggrevestrasse numărul 17. Camera 412, ultimul etaj, în spate. Trebuie să închid acum. Vă aștept acolo.

Noble puse telefonul în furcă și se uită la McVey.

— Oare avem deodată lumină la capătul tunelului sau este un tren care se apropie în viteză?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse McVey. Cel puțin o parte din ce ne-a spus este adevărată.

Remmer veni din camera alăturată.

— A sunat de la o alimentară de lângă stația de metrou Schonholz. Polițiștii se duc acolo acum.

McVey își puse mâinile în șold și își îndreptă privirea spre el.

— Bine, a spus adevărul și despre asta.

— Te temi că e o capcană, spuse Remmer.

— Da, mă tem că e o capcană. Însă acest lucru stă în cumpănă cu o altă teamă pe care o am. Aceeași pe care am avut-o în tot acest timp. Că în afară de mărturia lui Osborn, cazul nostru împotriva lui Scholl practic nu există.

— Vrei să spui că s-ar putea să reușim să umplem multe dintre goluri cu ajutorul lui Cadoux, spuse Noble încet. Și chiar dacă s-ar putea să avem probleme acolo, crezi că ar trebui să ne întâlnim cu el.

McVey așteptă un timp, după care spuse:

— Nu cred că avem altă soluție.

112.

Ora 16:57

Lumina roșie subțire a soarelui la apus se așternu la orizont în vreme ce un Audi argintiu întoarse pe Hauptstrasse și opri în dreptul porții principale a casei cu numărul 72. Șoferul își deschise geamul, în timp ce un paznic, căruia îi arătă legitimația de la BKA, ieși din ghereta de piatră.

— Mă numesc Schneider. Am un mesaj pentru *Herr* Scholl, spuse el în germană.

Imediat apărură din întunericul care se lăsase încă doi indivizi responsabili cu paza, unul dintre ei cu un ciobănesc german pe care-l ținea în lesă. Lui Schneider i se ceru să coboare din mașină și fu controlat cu atenție. După cinci minute intră cu mașina pe poartă și opri în fața clădirii.

Ușa de la intrare se deschise și fu introdus înăuntru. Un individ palid, cu fața ca de porc, îmbrăcat în smoching, îl întâmpină în foaier.

— Am un mesaj pentru *Herr* Scholl.

— Puteți să-mi spuneți mie.

— Am ordine să vorbesc cu *Herr* Scholl.

Intrară într-o încăpere micuță, lambrisată, unde fu controlat din nou.

— Nu e înarmat, îi spuse acesta unui alt bărbat care intră, îmbrăcat tot în smoching.

Acesta era înalt, arătos, iar Schneider își dădu seama imediat că tocmai îl întâlnise pe Von Holden.

— Vă rog, luați loc, îi spuse acesta, apoi ieși printr-o ușă laterală.

Era mai tânăr și mai bine făcut decât păruse în fotografie. Cam de vârsta lui Osborn, se gândi Schneider.

Trecură zece minute, sau mai mult, timp în care Schneider stătuse jos, iar individul cu fața de porc, în picioare, examinându-l, apoi aceeași ușă se deschise și Scholl își făcu apariția, urmat de Von Holden.

— Eu sunt Erwin Scholl.

— Mă numesc Schneider, de la Bundeskriminalamt, spuse Schneider, ridicându-se. Domnul polițist McVey a fost reținut, din nefericire. M-a însărcinat să cer scuze în numele lui și să vă întreb dacă s-ar putea aranja o întâlnire la altă oră.

— Îmi pare rău, spuse Scholl. În seara asta plec la Buenos Aires.

— Păcat, spuse Schneider și rămase tăcut, folosindu-se de acest prilej pentru a încerca să-l simtă pe omul din fața lui.

— Și așa aveam foarte puțin timp la dispoziție. Domnul McVey știa acest lucru.

— Înțeleg. Ei bine, vă transmit din nou scuzele lui.

Schneider se înclină ușor, făcu un semn din cap către Von Holden, apoi făcu stânga-mprejur și ieși.

După scurt timp, poarta se deschise, iar el plecă cu mașina. I se ceruse să fie foarte atent dacă nu-i putea zări pe Lybarger sau pe femeia din fotografie. Nu i se permisese însă să vadă decât foaierul și micuța încăpere lambrisată. Scholl i se adresase cu o indiferență totală. Von Holden fusese amabil, însă nimic mai mult. Scholl fusese acolo la ora stabilită, așa cum promisese, și nu exista niciun indiciu că și-ar fi propus altceva. Asta însemna că existau toate șansele ca ei să nu aibă habar de ceea ce se pregătea Cadoux să facă, și probabilitatea ca o capcană să-i aștepte acolo era mai mică. Asta îl făcu pe Schneider să răsufle ușurat.

Scholl i se păruse ceva mai mult decât un om în vârstă care se ținea bine, obișnuit să fie servit și să obțină ce dorea. Lucrul care i se păruse curios – și chiar era curios – nu fusese atât zig-zagul

zgârieturilor profunde de pe brațul stâng al lui Scholl și de pe încheietură, ci modul ostentativ în care-și ținea mâna în sus, ca și cum ar fi expus în mod special acele răni, spunând în același timp: Orice alt bărbat ar suferi din cauza acestora și ar căuta compasiunea celorlalți; eu, în schimb, am găsit o plăcere în acest lucru, ceea ce voi nu ați putea înțelege niciodată.

113.

Mergeau cu două mașini. Noble mergea cu Remmer în Mercedes, iar Osborn era la volanul unui Ford negru, cu McVey alături, pe scaunul din dreapta. La ieșirea din hotel îi așteptau niște mașini BKA fără numere de înregistrare, pentru acoperire, una cu polițiștii cu vechime Kellermann și Seidenberg, și una cu Littbarski și un polițist cu figură de tinerel pe nume Holt. Mașina echipei Kellermann-Seidenberg era pe aleea din spate, iar mașina echipei Littbarski-Holt era în față, pe partea cealaltă a străzii. Kellermann și Seidenberg verificaseră băcănia micuță din apropierea stației de metrou Schonholz, de unde dăduse Cadoux telefon. Proprietarul își amintea vag că un bărbat cu trăsăturile lui Cadoux folosise telefonul și nu-și amintea precis, dar parcă stătuse acolo numai o scurtă perioadă de timp și fusese singur.

În fața lor, Remmer trase mașina lângă bordură și stinse farurile.

— Mergi mai departe după colț! Când găsești un loc, parchează acolo, îi spuse McVey lui Osborn.

Hotelul Borggreve era un hotel micuț, într-o zonă destul de întunecată a străzii, la nord-est de Tiergarten. Cu o înălțime de patru etaje și o lățime de vreo douăzeci de metri, era situat între două blocuri mai înalte. Din față părea vechi și lăsat în paragină. Cadoux le spusese camera 412. Etajul de sus, în spate.

Osborn coti după colț, la capătul străzii, și parcă în spatele unui Alpha Romeo alb. McVey își descheie nasturii de la haină și scoase pistolul de calibrul 38, apoi deschise magazia să verifice dacă era încărcat.

— Nu-mi place să fiu mințit, spuse el.

McVey nu spusese până atunci nimic referitor la mărturisirea lui Osborn, când acesta îl identificase

pe Von Holden în timpul examinării casetei video care prezenta casa de pe Hauptstrasse. Preciza abia acum acest lucru, pentru că voia să-i reamintească lui Osborn cine era la conducere în această situație.

— Nu tatăl tău a fost omorât, spuse Osborn, uitându-se la el, fără să-și ceară iertare și fără să dea înapoi.

Încă mai era furios pe faptul că McVey îl folosise pentru a încerca să o facă pe Vera să comită o greșeală și să spună ceva cu care s-o poată prinde. Și încă era furios la culme din cauza modului în care ea fusese tratată de poliție. Toată chestia cu Vera – emoția revederii ei, a îmbrățișării lor – îi înlăturase orice dubiu referitor la cine sau ce ar putea ea să fie cu adevărat și îl făcuse să renunțe la viața lui așa cum fusese până atunci, un *montagne russe* emoțional. Văzând-o în postura în care era nu făcuse decât să simplifice lucrurile pentru el, pentru că îl obligase să realizeze care îi erau prioritățile. Trebuia să obțină un răspuns de la Scholl înainte ca măcar să înceapă să se gândească la ce însemna Vera pentru el sau cine era ea. Acesta era motivul pentru care nu-și ceruse scuze de la McVey și nici nu intenționa s-o facă. În acel moment ori erau egali, ori nu era nimic între ei.

— O să fie o noapte lungă, doctore, cu o mulțime de evenimente. Nu începe să te dai mare acum! îi spuse McVey, apoi își puse revolverul în toc, luă o stație de emisie-recepție de pe scaun și apăsă un buton. Remmer?

— Sunt aici, McVey, se auzi vocea răsunătoare a lui Remmer prin difuzorul micuț.

— Toată lumea e pe poziții?

— *Ja.*

— Spune-le că nu știm despre ce este vorba, așa că să nu se grăbească nimeni.

Îl auziră pe Remmer cum transmite mesajul în germană, apoi McVey deschise torpedoul, își vârî mâna înăuntru și scoase pistolul Cz automat, pe

care îl avusese Osborn cu el în parc, și i-l dădu acestuia.

— Stinge farurile și blochează portierele! îi spuse McVey, privindu-l lung, apoi deschise portiera și coborî din mașină.

Aerul rece își făcu loc înăuntru, apoi portiera se închise în urma lui și McVey dispăru din raza vizuală a lui Osborn. Se uită în oglinda retrovizoare și îl văzu că în momentul în care ajunge la colț, își descheie nasturii de la haină. Apoi acesta coti după colț și strada rămase goală.

•

Partea din spate a hotelului Borggreve dădea înspre o alee îngustă, mărginită de copaci. La capătul celălalt al acesteia, un șir de blocuri se întindea pe toată strada. Orice s-ar fi întâmplat pe alee sau în spatele hotelului Borggreve cădea în sarcina inspectorilor Kellermann și Seidenberg. Kellermann stătea în picioare, ascuns în umbră după un container de gunoi, cu binoclul ațintit pe a doua fereastră de la stânga, de la ultimul etaj al hotelului. Din ce-și putea da seama, în cameră era aprinsă o veioză, însă nu mai vedea și altceva. Apoi auzi vocea lui Littbarski în căștile de la stația de emisie-recepție.

— Kellermann, intrăm acum. Se vede ceva?

— *Nein,* rosti el încet în microfonul minuscul de pe rever.

Pe partea cealaltă a aleii, putu să zărească silueta îndesată a lui Seidenberg profilându-se pe un stejar. Ținea în mână o pușcă și supraveghea ușa din spate a hotelului.

— Nici aici nu e nimic, spuse Seidenberg.

•

Salettl se afla într-o încăpere spațioasă de la etajul al doilea al casei de pe Hauptstrasse, privindu-i pe Edward și pe Eric cum se ajutau jucăuși unul pe celălalt să-și lege papioanele la gulerul cămășilor lor elegante. Dacă nu ar fi fost

frați gemeni, se gândi el, ar fi putut să fie foarte bine niște tineri homosexuali îndrăgostiți.

— Cum vă simțiți? îi întrebă el.

— Bine, spuse Eric, întorcându-se rapid și aproape luând poziția de drepți.

— Și eu la fel, spuse și Edward imediat după aceea.

Salettl mai rămase o clipă, apoi părăsi încăperea. Ajuns la parter, traversă un hol cu multe decorațiuni, cu lambriuri de stejar, și intră într-o încăpere la fel de bogată în decorațiuni, în care Scholl, arătând strălucitor cu cravata lui albă, stătea în fața focului din șemineu, cu un pahar de coniac în mână. Uta Baur, îmbrăcată cu una dintre creațiile ei, o rochie neagră în întregime, stătea pe un scaun alături de el și fuma o țigară turcească pe care o ținea într-un porttigaret.

— Von Holden este cu domnul Lybarger, spuse Salettl.

— Știu, spuse Scholl.

— A fost neplăcut faptul că polițistul l-a implicat pe cardinal…

— Nu trebuie să te preocupe nimic în afară de Eric, Edward și domnul Lybarger, spuse Scholl cu un zâmbet glacial. Noaptea aceasta este a noastră, bunule doctor. *Toți* sunt ai noștri.

Deodată, privirile i se îndreptară în zare.

— Nu numai cei vii, ci și cei care au murit, dar au avut curajul, viziunea și dedicația de a marca începutul. Noaptea aceasta lor le este dedicată. Pentru ei vom experimenta, vom savura și vom atinge măreția viitorului.

Privirea lui Scholl reveni la Salettl.

— Și nimic, bunule doctor, spuse el încet, nu ne va răpi acest lucru.

114.

— Aș dori cheia de la camera 412, vă rog, spuse Remmer în germană către femeia cu părul cărunt de la recepție. Purta ochelari cu lentile groase și avea umerii acoperiți de un șal maroniu.

— Camera aceea este ocupată, spuse ea indignată, apoi își mută privirile înspre McVey, care stătea în spatele acestuia, în stânga ascensorului.

— Cum vă numiți?

— De ce aș răspunde la această întrebare? Cine naiba te crezi?

— BKA, spuse Remmer și îi trecu rapid prin față legitimația.

— Mă numesc Anna Schubart, răspunse ea imediat. Ce doriți?

McVey și Noble stăteau, la mijlocul holului, între ușa de la intrare și treptele care duceau la etaj, acoperite cu un covor uzat de culoare vișinie. Holul hotelului era mic și pereții aveau o nuanță închisă de muștar. O canapea cu tapițeria din catifea și cadrul din lemn era așezată într-o parte față de recepție, iar în spatele acesteia, două fotolii decolorate și din seturi diferite erau așezate cu fața spre șemineul în care ardea un foc plăpând. Un bărbat în vârstă moțăia într-unul din acestea, ținând pe brațe un ziar deschis.

— Scările merg până la ultimul etaj?

— Da.

— Acestea și ascensorul sunt singurele modalități de a intra și de a ieși?

— Da.

— Bătrânul care doarme acolo este un client?

— Este tatăl meu. Ce se întâmplă?

— Aveți și dumneavoastră o cameră aici?

— Acolo, în spate, spuse Anna Schubert arătând din cap înspre o ușă închisă din spatele biroului de

la recepție.

— Luați-l pe tatăl dumneavoastră și duceți-vă înăuntru! O să vă anunțăm când o să puteți ieși.

Femeia se înroși la față și tocmai era pe punctul de a-i spune să se ducă naibii, când ușa din față se deschise, iar Littbarski și Holt pătrunseră înăuntru. Littbarski avea în mână o pușcă, iar un pistol semiautomat Uzi îi bălăngănea într-o parte lui Holt.

Asta fu suficient pentru a învinge mândria Annei Schubart. Se întinse la o cutie de pe peretele din spatele ei și scoase cheia de la camera 412, pe care i-o dădu lui Remmer. Apoi se îndreptă rapid înspre bătrân și-l scutură ca să-l trezească.

— *Komm, Vater*[32], îi spuse ea. Îl ajută să se deplaseze, în vreme ce acesta clipea și se uita năuc la ei, și îl duse pe după biroul de la recepție în camera din spate. Mai aruncă o privire tăioasă înspre polițiști, apoi închise ușa.

— Spune-i lui Holt să rămână aici, îi spuse McVey lui Remmer. Tu și Littbarski urcați pe scări. Noi, care suntem mai în vârstă, vom merge cu ascensorul. O să vă așteptăm sus.

McVey se îndreptă înspre ascensor, apăsă pe buton și ușa se deschise imediat, iar el și cu Noble pășiră în interior. Ușa se închise după ei, iar Remmer și Littbarski porniră pe scări în sus.

Afară, pe aleea din spate, lui Kellermann i se păru că vede o lumină strălucitoare în camera de alături de cea a lui Cadoux, însă chiar și cu binoclul, tot era greu de precizat. Orice ar fi fost, părea prea nesemnificativ ca să raporteze.

Ascensorul se opri cu zgomot la ultimul etaj și se deschise ușa. Cu pistolul de calibrul 38 în mână, McVey privi în afara acestuia. Coridorul era slab luminat și gol. Puse ascensorul pe așteptare și ieși. Noble îl urmă, cu un pistol automat Magnum de calibrul 44, de un negru mat. Merseră vreo șase metri, apoi McVey se opri și arătă din cap înspre o ușă închisă care era mai încolo. Camera 412.

Deodată, se văzu o umbră deplasându-se rapid pe tavan în capătul coridorului și amândoi bărbații se lipiră de perete. Apoi Remmer apăru de după colț, cu pistolul în mână. Littbarski venea și el chiar în urma lui. McVey făcu un pas în față și arătă înspre camera 412 și toți se apropiară de aceasta venind din ambele capete ale coridorului, McVey și Noble din stânga, iar Remmer și Littbarski din dreapta.

Când ajunseră unii lângă alții, McVey îi făcu semn lui Littbarski să stea în mijlocul coridorului, astfel încât să stea în locul care să-i ofere poziția ideală de tragere înspre ușă. McVey își trecu pistolul în mâna stângă, se așeză într-o parte a ușii, apoi introduse cheia în broască și o răsuci. *Clic.* Ușa era descuiată acum și ascultară cu atenție. Era liniște totală.

Littbarski se pregăti și își aținti pușca înspre centrul ușii. Pe fața lui Remmer se scurse un strop de sudoare în vreme ce stătea cu spatele lipit de peretele din partea cealaltă a ușii. Noble, ținând pistolul Magnum cu ambele mâini, în stilul milităresc, stătea pregătit, cu un pas în spatele lui McVey.

McVey inspiră adânc, apoi întinse mâna și apucă mânerul ușii. Îl răsuci, apoi împinse ușor. Ușa se deschise câțiva centimetri, apoi se opri. Putură să observe în interior o porțiune dintr-o lustră în stilul rococo, care difuza o lumină slabă, și colțul unei canapele. La radio se auzea un vals de Strauss, dat la volum mic.

— Cadoux! strigă McVey cu putere.

Nu se auzi nimic. Doar sunetul valsului.

— Cadoux! spuse el din nou.

Tot nimic. McVey îi aruncă o privire lui Remmer, apoi împinse ușa cu putere, aceasta deschizându-se suficient de mult încât să-l poată vedea pe Cadoux, care era așezat pe canapea cu fața la ei. Era îmbrăcat cu un sacou din reiat închis la culoare, peste o cămașă albastră, și avea o cravată subțire cu nodul lărgit la gât. O pată de un

roșu aprins i se împrăștiase peste cea mai mare parte a zonei vizibile din cămașă, iar cravata era perforată în trei locuri, unul peste celălalt.

McVey se îndreptă de spate și se uită pe coridor într-o parte și în alta. Ușile de la celelalte cinci camere erau închise și pe sub ele nu se vedea nicio lumină. Singurul sunet venea de la radioul din camera lui Cadoux. Cu pistolul în mână, McVey păși în cadrul ușii și deschise ușa complet cu vârful pantofului. În interior văzură un pat dublu, cu o noptieră ieftină alături. Dincolo de aceasta era o ușă întredeschisă înspre baia cufundată în întuneric. McVey se uită la Littbarski peste umăr, care strânse pușca mai tare în mână și încuviință din cap. Apoi McVey se uită înspre Remmer, care se afla de partea cealaltă a ușii, și înspre Noble, care era chiar în stânga lui.

— Cadoux e mort. Împușcat, rosti Remmer în germană în microfonul de pe rever.

În holul de la intrarea în hotel, Holt se retrase, acoperind cu pistolul Uzi ușa de la intrare. Pe aleea din spate, Seidenberg clipi din ochi ca să și-i limpezească și se retrase și mai mult în umbră, în spatele stejarului, acoperind atât ieșirea din spate, cât și aleea. Kellermann își îndreptă din nou binoclul către fereastră.

— Intrăm în cameră, se auzi din nou vocea lui Remmer prin toate stațiile.

Toți se încordară ca și cum ar fi avut o presimțire bruscă și generală că urma să se întâmple ceva. Littbarski rămase la postul lui pe coridor, în vreme ce McVey intră primul în încăpere. Deodată aceasta se aprinse mai puternic decât soarele.

— Atenție! țipă el.

Se auzi bubuitura unei explozii. Littbarski fu izbit cât colo și toată fereastra de la camera 412 erupse în afară pe alee, cu ramă cu tot. Într-o clipă, o minge imensă de foc se rostogoli vuind înspre cer, antrenând după ea un fum negru și gros.

În aceeași clipă, ușa de la camera funcționarei de la hotel se deschise brusc și Anna ieși în holul hotelului.

— Ce-a fost asta? se răsti ea la Holt în germană.

— Intrați înapoi în cameră! țipă el, privind în sus la praful și varul care cădeau de pe tavan.

Apoi își dădu seama că ea nu mai purta ochelarii aceia cu lentilele groase. Se întoarse prea târziu înspre ea. Aceasta avea în mână un pistol de asalt de calibrul 45, cu amortizorul fixat.

PTTT. PTTT. PTTT. Pistolul îi tresălta în mână, iar Holt căzu, clătinându-se, pe spate. Încercă să ridice pistolul Uzi, dar nu mai reuși. Maxilarul inferior și partea stângă a feței îi erau distruse.

•

McVey era întins pe spate pe podea. Focul cuprinsese totul. Auzi țipătul cuiva, însă nu știa al cui. Printre flăcări, îl zări pe Cadoux deasupra lui. Zâmbea și avea un pistol în mână. McVey se rostogoli și trase de două ori asupra lui. Apoi își dădu seama că din Cadoux nu mai rămăsese decât partea superioară a trunchiului, iar pistolul din mâna lui făcea parte din altceva, însă era ceva ce nu putea să vadă.

— Ian! strigă el, încercând să se ridice.

Căldura era insuportabilă.

— Remmer!

Undeva mai departe, deasupra vuietului făcut de flăcări, i se păru că aude zgomotul unor arme automate, urmate imediat de bubuitul greoi al puștii lui Littbarski. Se împinse în sus de pe podea și încercă să-și dea seama unde se afla și unde era ușa. Cineva gemea și tușea în apropiere. Ridică un braț ca să se protejeze de căldură și de flăcări, se îndreptă înspre locul în care se auzeau zgomotele respective. O clipă mai târziu îl văzu pe Remmer, care se îneca și tușea din cauza fumului, stând într-un genunchi și încercând să se ridice. Se duse la el, își puse brațul sub cotul lui și îl ridică.

— Manny! Ridică-te! E în ordine!

Gemând de durere, Remmer se ridică în picioare, iar McVey porni cu el prin fum, în direcția în care se gândea că era ușa. Apoi ieșiră din cameră, pătrunzând pe coridor. Littbarski era pe podea, iar sângele i se scurgea prin mai multe răni, una lângă alta, în zona pieptului, provocate de gloanțe. Mai încolo pe coridor era ceea ce mai rămăsese dintr-o tânără femeie. Un pistol automat se afla în apropiere pe podea. Pușca lui Littbarski o decapitase.

— Dumnezeule! exclamă McVey.

Ridicându-și privirile, observă cum flăcările pătrunseseră pe coridor și urcau de-a lungul pereților.

Remmer se lăsă brusc pe un genunchi și scoase o grimasă de durere. Brațul stâng îi era îndoit în spate, iar încheietura i se bălăngănea într-o poziție anormală.

— Unde naiba este Ian? spuse McVey și încercă să pătrundă din nou în încăpere. Ian! Ian!

— McVey! spuse Remmer, sprijinindu-se de perete ca să poată sta în picioare. Trebuie să plecăm naibii de aici!

— Ian! strigă McVey din nou prin fumul gros și prin vuietul infernal din încăpere.

Atunci Remmer îl prinse pe McVey de braț și îl împinse de-a lungul coridorului.

— Haide, McVey! Iisuse Hristoase! Lasă-l! Și el ar fi făcut la fel.

Privirea lui McVey se fixă în cea a lui Remmer. Avea dreptate. Morții cu morții și viii cu viii. Apoi se auzi un zgomot la picioarele lor și Noble se târî prin ușa deschisă. Părul îi ardea, la fel și hainele.

•

Două împușcături trase cu o pușcă telescopică Steyr-Mannlicher de pe acoperișul unei clădiri de pe partea cealaltă a aleii îi doborâse pe Kellermann și pe Seidenberg. Iar acum, Viktor Shevchenko, renunțând la Steyr-Mannlicher în favoarea unei puști automate Kalashnikov, se grăbea pe scări

spre holul hotelului, pentru a le ajuta pe Natalia și pe Anna să se ocupe de orice treabă neterminată. Problema era, însă, că se mai afla acolo o persoană la care nu se gândise, la fel ca și Anna: Osborn, care se repezise în fugă la zgomotul exploziei, ținând în mână pistolul Cz al lui Bernhard Oven.

Prima dată se întâlnise cu un bătrân care se afla exact lângă mașină în momentul în care el deschisese portiera. Momentul de surpriză dintre ei îi oferise lui Osborn fracțiunea de secundă de care avea nevoie ca să vadă pistolul automat din mâna bătrânului, așa că îi înfipsese acestuia pistolul în stomac și trăsese. Apoi o luase la fugă pe stradă înspre hotel și intrase în cea mai mare viteză în holul acestuia, exact în momentul în care Anna mai trăgea încă o dată în Holt, pentru mai multă siguranță. În momentul în care-l văzuse, Anna își rotise pistolul, trăgând înspre el, gloanțele ieșind sub forma unui evantai. Neavând de ales, Osborn rămăsese în locul în care se afla și apăsase pe trăgaci. Primul glonț îi pătrunsese în gât. Al doilea îi atinsese craniul, făcând-o să se rotească și aruncând-o cu fața în jos pe un fotoliu chiar deasupra trupului lui Holt.

Cu urechile încă țiuindu-i de la împușcături, Osborn simțise impulsul de a se răsuci în spatele său. În clipa aceea, Viktor intra pe ușă, cu Kalashnikovul bălăngănindu-i-se la brâu. Îl văzuse pe Osborn, însă nu fusese suficient de rapid, iar Osborn îi trimisese trei gloanțe în piept înainte ca acesta să treacă pragul. Pentru o clipă, Viktor rămăsese țintuit acolo, surprins peste măsură că Osborn fusese cel care-l împușcase pe el și că putea exista ceva pe lume care să se întâmple atât de rapid. Apoi i se așternu pe chip o expresie neîncrezătoare și se poticni dându-se pe spate, încercă să se prindă de balustradă, apoi căzu pe scări cu capul în jos.

Mirosul înțepător de la împușcături stăruia în aer. Osborn se uită în jos după Viktor, apoi intră

din nou în hotel și privi în jurul său. Totul părea ciudat de dizarmonios, ca și cum ar fi intrat în mijlocul unei sculpturi bizare și sângeroase. Holt zăcea pe o parte, în apropiere de șemineu, acolo unde căzuse. Anna, ucigașa lui, era cu fața în jos, pe jumătate îngenuncheată pe scaunul de lângă el. Fusta, ridicată deasupra fundului, îi expunea obscen ciorapul mulat cu portjartier și, deasupra acestuia, coapsa plină și albă. O adiere ușoară care venea pe ușa de la intrare încerca să curețe aerul, însă nu reușea. Într-un răstimp extrem de scurt, Osborn omorâse trei oameni, dintre care și o femeie. Încercă să dea un sens acestui lucru, însă nu reuși. În cele din urmă, auzi niște sirene în depărtare și reuși să se dezmeticească și să revină la timpul prezent.

Auzi un zdrăngănit în dreapta lui, urmat de o bufnitură greoaie. Se răsuci și văzu ușa de la ascensor cum se deschide. Cu inima bătându-i nebunește, se dădu înapoi, întrebându-se în aceeași clipă dacă îi mai rămăseseră gloanțe în pistol. Văzu o siluetă cum dă să iasă din ascensor.

— *Halt*! strigă el, încercând cu disperare să-și amintească ceva în germană, cu degetele apăsând pe trăgaciul Cz-ului, gata să tragă.

— Osborn! Iisuse Hristoase, nu trage! ajunse până la el vocea răsunătoare a lui McVey.

Ieșiră toți trei clătinându-se din ascensor, înecându-se și tușind, încercând să inspire aer curat. McVey și Remmer, însângerați, cu hainele zdrențuite și duhnind a fum, ținându-l cumva sprijinit între ei pe Noble, ars cumplit și conștient doar pe jumătate.

Osborn se grăbi să-i întâmpine. Văzându-l pe Noble de aproape, se strâmbă.

— Așezați-l pe un fotoliu. Ușurel!

Ochii lui McVey, foarte roșii din cauza fumului, îl găsiră pe Osborn și poposiră asupra lui.

— Trage alarma! spuse el rostind cuvintele cu grijă, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era

înțeles corect. Ultimul etaj arde în întregime.

115.

Ora 18:50

— Mă simt bine în seara asta, spuse Elton Lybarger, zâmbind cu ușurință, mutându-și privirile de la Von Holden la Joanna, care se afla alături.

Mașina în care se aflau ei era cea din mijloc, într-un șir de trei limuzine blindate Mercedes-Benz negre care se deplasau bară la bară prin Berlin. Scholl și Uta Baur mergeau în mașina din față, iar în ultima erau Salettl și gemenii, Eric și Edward.

— Sunt relaxat și încrezător. Vă mulțumesc la amândoi.

— Acesta este motivul pentru care ne aflăm aici, domnule. Să vă facem să vă simțiți în largul dumneavoastră, spuse Von Holden în vreme ce limuzinele coteau spre Lietzenburgerstrasse și măreau viteza în direcția Palatului Charlottenburg.

Von Holden îndepărtă o scamă de pe mâneca smochingului, apoi luă telefonul de pe consola situată pe bancheta din spate și formă un număr. Joanna zâmbi. Dacă el nu ar fi fost cu atenția atât de împrăștiată, ar fi putut să aprecieze din plin felul în care arăta, pentru că se gătise special pentru el. Machiajul îi era fără cusur, părul îi era dat spre stânga, apoi ridicat și lăsat să cadă, astfel încât părea o cascadă naturală peste partea dreaptă a feței, scoțând în evidență creația incredibil de seducătoare a Utei Baur cu care era îmbrăcată, o rochie lungă până în pământ, alb cu smarald, închisă la gât, și apoi deschisă din nou aproape până la stern, expunându-i sânii într-un joc erotic. Cu umerii înfășurați într-o blană neagră de vizon, arăta, în ultima ei noapte printre aristocrații europeni, ca și cum ar fi făcut parte dintre ei.

Von Holden îi întoarse un zâmbet firav, în vreme ce telefonul continua să sune la capătul celălalt al firului. Deodată, se auzi un mesaj înregistrat în limba germană: „Vă rog să reveniți, nu este nimeni în mașină.”

Von Holden lăsă telefonul să-i alunece printre degete și închise încet, încercând să nu-și exteriorizeze frustrarea. Avu din nou senzația că ar fi trebuit să se opună cu mai multă putere lui Scholl, pentru că rolul său era de a conduce operațiunea de la hotelul Borggreve, și nu să-l conducă pe Lybarger la Charlottenburg. Numai că nu o făcuse și nu mai era absolut nimic ce ar mai fi putut să facă acum în această privință.

La ora trei în după-amiaza aceea, stabilise detaliile finale ale planului său împreună cu agenții antrenați de Stasi care urmau să-l pună în aplicare: Cadoux, Natalia și Viktor Shevchenko. Acestora li se alăturaseră Anna Schubart și Wilhelm Podl, specialiști în explozibili și teroriști antrenați în Libia, care sosiseră cu trenul din Polonia.

Se întâlniseră într-o încăpere dosnică, murdară a unui atelier de reparații de motociclete din apropiere de Ostbahnhof, una dintre cele două gări principale din Berlinul de Est, iar Von Holden utilizase fotografii și schițe ale hotelului Borggreve, una dintre numeroasele clădiri deținute de o companie inexistentă care servea drept acoperire sectorului din Berlin, pentru a stabili cu atenție detaliile referitoare la tactica și la organizarea în timp a ceea ce dorea să se realizeze. Planificarea făcută de el fusese atât de detaliată, încât indusese până și felul în care aveau să se îmbrace Anna și Wilhelm, care urma să joace rolul tatălui vârstnic al acesteia, și cantitatea de explozibil Semtex și felul în care va fi detonat acesta.

McVey și ceilalți fuseseră puși într-o situație căreia nu-și permiteau să-i întoarcă spatele. Faptul care îi dădea lui Von Holden singurul avantaj de

care avea nevoie era ceea ce Scholl subliniase și ceea ce știuse de la bun început: că oricât s-ar fi dovedit McVey și ceilalți de capabili, erau totuși polițiști. Ei gândeau ca niște polițiști și se pregăteau tot ca niște polițiști: cu prudență, însă previzibil. Von Holden înțelegea acest lucru, deoarece mulți dintre proprii agenți fuseseră recrutați din rândul polițiștilor, iar el aflase încă de timpuriu cât de complet nepregătiți erau aceștia în ceea ce privea activitatea teroristă și cât de atent trebuiau să fie antrenați din nou.

Conștient de acest aspect, procesul în sine era destul de simplu. Cadoux, care îi contactase telefonic și le oferise destule informații corecte pentru a se incrimina singur, le va promite apoi informațiile de care aveau nevoie pentru a-l ataca pe Scholl. Le va spune că îi era teamă pentru viața lui din partea oamenilor pe care-i trădase, le va da apoi o adresă unde puteau să-l găsească și va închide telefonul.

Când vor sosi, va începe să le ofere informațiile de care aveau nevoie, apoi se va scuza ca să se ducă la baie. Neavând încredere totală în el, unul dintre bărbați îl va însoți, iar el nu va protesta. Imediat ce vor părăsi încăperea, Natalia va declanșa explozibilul plastic prin telecomandă. Cadoux îl va împușca pe bărbatul care îl va însoți, iar Natalia se va ocupa de toți polițiștii care vor aștepta pe coridor. Viktor, Anna și Wilhelm Podi se vor ocupa de traficul din holul de la intrarea în hotel și din afara clădirii. Pe total, era extrem de simplu. Își determinau victimele să intre într-o cutiuță, după care îi exterminau.

La ora 15:45 precis, întâlnirea luase sfârșit. Ceilalți se duseseră la hotel, iar Von Holden îl dusese pe Cadoux cu mașina la băcănia din apropiere ca să le dea telefon. După aceea, se duseseră direct la hotel, revizuiseră încă o dată detaliile planului de acțiune și plantaseră explozibilul. Apoi, spunându-le celorlalți că dorea

să discute singur cu Cadoux, închisese ușa la camera 412.

Intenția lui fusese să-l facă pe Cadoux să se simtă important și să-l convingă de faptul că nu existau resentimente din cauza greșelii comise de el anterior, pentru că știa cât de mult însemna pentru el Avril Rocard. Adresându-i urări de bine, pornise să iasă din încăpere, apoi se întorsese înapoi, dându-și seama că uitase să-i dea o armă lui Cadoux. Își deschisese servieta și scosese un pistol automat de nouă milimetri, un Glock 18 fabricat în Austria. Pistolul putea fi trecut și pe foc complet automat și era prevăzut cu un încărcător cu treizeci și trei de gloanțe, iar Cadoux se luminase la față la vederea acestuia.

— O alegere minunată, își aminti Von Holden că mai spusese acesta.

— Încă ceva, mai spusese Von Holden înainte să-i dea pistolul. *Mademoiselle* Rocard este moartă. A fost ucisă la conacul din apropiere de Nancy.

— Cum? uriașe Cadoux neîncrezător.

— O întâmplare nefericită. Mai ales din punctul meu de vedere.

— Punctul tău de vedere? întrebase Cadoux, alb ca hârtia la față.

— Urma să vină la Berlin la invitația mea. Eram amanți, sau nu știai acest lucru? Îi plăcea sexul de calitate, și nu lucrul acela imposibil pe care trebuia să-l tolereze din partea ta.

Cadoux se repezise la el, urlând de furie. Von Holden nu făcuse nimic până în clipa în care Cadoux ajunsese lângă el, după care ridicase simplu pistolul Glock și trăsese rapid trei gloanțe. Trupul lui Cadoux atenuase zgomotul și împușcăturile de-abia se auziseră. După aceea îl așezase pe canapea în poziție șezândă și părăsise încăperea.

•

Von Holden putu să zărească la distanță fațada luminată strălucitor de la Charlottenburg pe măsură ce se apropiau. Mai luă o dată telefonul, formă numărul și așteptă să sune. Primi din nou același răspuns. Nu era nimeni în mașină. Închise telefonul și privi în afară. Instrucțiunile lui fuseseră extrem de clare: imediat după detonarea explozibilului și după ceea ce ar fi trebuit să fie o simplă operațiune de curățare ulterioară, cei patru trebuiau să părăsească hotelul și să plece cu camionul de marfă Fiat care era parcat în diagonală, pe partea cealaltă a străzii. Trebuiau să se îndrepte spre sud, departe de zona respectivă, până când Von Holden îi va contacta prin telefonul din mașină pentru a-i da raportul. După aceea, trebuiau să abandoneze camionul pe Brussianstrasse, lângă aeroportul Tempelhof, și să plece singuri și în direcții diferite. Până la ora zece, trebuia ca toți să fie în afara țării.

— S-a întâmplat ceva, Pascal? îl întrebă Joanna.

— Nu, nimic, îi răspunse Von Holden zâmbindu-i.

Joanna îi zâmbi și ea. Pe urmă trecură de porțile metalice și pătrunseră pe aleea pavată cu piatră de la Charlottenburg și făcură rondul, ocolind statuia ecvestră a Marelui Elector, Friedrich Wilhelm I. În fața lor, Von Holden zări limuzina din care coborâră Scholl și Uta Baur. Apoi, șoferul lor înaintă și limuzina se opri. Se deschise portiera și un agent de pază îndesat, îmbrăcat în smoching, îi întinse mâna Joannei s-o ajute la coborât.

După trei minute, fură introduși în Apartamentele Istorice, adică apartamentele particulare bogat ornamentate în care locuiseră Friedrich I și soția lui, Sophie-Charlotte. Scholl, care se comporta deodată ca un producător de teatru entuziast, îi așeză pe Lybarger, Eric și Edward într-un colț și încerca să găsească un fotograf pentru a imortaliza imaginea.

Von Holden o trase deoparte pe Joanna și o rugă să aibă grijă ca Lybarger să fie condus într-o cameră în care să se poată odihni până în momentul în care va fi chemat.

— S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

— Nu, deloc. Mă întorc, spuse el repede.

Apoi, evitându-l pe Scholl, ieși pe o ușă laterală și își făcu loc pe un coridor plin cu personalul de deservire. Se îndreptă spre zona principală de primire, intră într-o nișă și încercă să contacteze hotelul Borggreve prin stația de emisie-recepție. Nu obținu niciun răspuns.

Închise stația, făcu un semn din cap către un agent de pază și ieși prin față, în vreme ce ceilalți începeau să sosească. Îl zări pe bărbosul Hans Dabritz, extrem de mic de statură, cum coboară dintr-o limuzină și întinde mâna unei fete de culoare, înaltă, extrem de subțire, care prezenta moda ca manechin și era cu treizeci de ani mai tânără decât el. Menținându-se în umbră, se îndreptă spre stradă. În timp ce traversa aleea, îi zări pe Konrad și pe Margarete Peiper pe bancheta din spate a unei limuzine care trecu pe lângă el. În spatele lor era un rând compact de limuzine care așteptau să intre pe poartă. Dacă Von Holden ar fi chemat-o pe a lui, ar fi durat cel puțin zece minute până sosea. Iar în acel moment, zece minute ar fi fost mult prea mult – să stea pur și simplu degeaba și să aștepte o limuzină. Pe partea cealaltă a străzii o văzu pe activista Gertrude Biermann cum coboară dintr-un taxi și traversează cu hotărâre spre el, cu gleznele ei groase mult prea vizibile pe sub haina militară de culoare kaki. În momentul în care ajunse la intrarea principală, aspectul ei simplu, milităros, produse agitație în rândul personalului responsabil cu securitatea. Ea reacționă ca atare, exprimându-și iritarea și arătându-le invitația. Pe partea cealaltă a străzii, taxiul cu care sosise se afla tot în același loc, așteptând să poată intra din nou în trafic. Von

Holden se deplasă rapid către acesta, deschise portiera din spate și urcă în mașină.

— Unde vreți să mergeți? îl întrebă taximetristul, uitându-se peste umăr la curgerea neîntreruptă de faruri care se apropiau, apoi acceleră brusc, scrâșnind din cauciucuri.

În după-amiaza aceea, Von Holden adormise imediat după ce făcuse dragoste cu Joanna în camera ei din casa de pe Hauptstrasse. Și chiar dacă nu dormise mai mult de câteva minute, fusese suficient ca visul să-i revină. Copleșit de groază, se trezise țipând, scăldat în sudoare. Joanna încercase să-l liniștească, însă el o împinsese deoparte și se băgase imediat sub jetul puternic al unui duș cu apa rece ca gheața. Apa și presiunea timpului care trecea îl revigoraseră rapid, și pusese întregul episod pe seama extenuării. Numai că asta era o minciună. Visul fusese real. „*Vorahnung*”, presimțirea, îi revenise. Fusese prezentă din nou în momentul în care pusese mâna pe telefonul din limuzină și simțise o tresărire de teamă că nu va răspunde nimeni când va suna. Și chiar înainte de a suna, știuse că se întâmplase ceva îngrozitor.

— V-am întrebat unde vreți să mergeți? i se adresă taximetristul din nou. Sau să merg în cerc cât timp vă hotărâți?

Privirea lui Von Holden se îndreptă către imaginea șoferului din oglindă: era tânăr, avea cel mult douăzeci și doi de ani; blond, zâmbitor, mesteca gumă. De unde să știe acesta că nu exista decât un singur loc unde se putea duce clientul său?

— Hotelul Borggreve, îi spuse Von Holden.

116.

În mai puțin de zece minute, taxiul întoarse pentru a intra pe Borggrevestrasse, însă opri imediat. Strada era blocată de o baricadă a poliției cu mașini de pompieri, ambulanțe și mașini de poliție. De la distanță, Von Holden văzu flăcările ridicându-se spre cerul nopții. Era exact ceea ce ar fi trebuit să vadă dacă totul ar fi mers după cum fusese planificat. Însă din cauza incapacității sale de a comunica cu agenții săi, nu avea nicio posibilitate de a afla ce se întâmplase.

Deodată, lui Von Holden începu să-i palpite inima cu violență și îl trecu o sudoare rece. Palpitațiile se intensificară. Se simțea ca și cum cineva i-ar fi făcut un nod în interiorul pieptului. Îngrozit, chinuindu-se să respire, își puse mâinile de-o parte și de alta, sprijinindu-se să nu cadă, temându-se că ar putea leșina. I se păru că aude undeva departe vocea taximetristului întrebându-l unde dorea să meargă acum, pentru că poliția îi îndepărta pe toți din zonă. Își duse mâna la guler, degetele încâlcindu-i-se în cravată. În cele din urmă reuși s-o desfacă și se lăsă pe spate, trăgând aer cu putere în piept.

— Ce s-a întâmplat? întrebă șoferul, întorcându-se spre el, privindu-l peste umăr.

Chiar în momentul acela, o ambulanță parcă lângă ei, cu luminile de avertizare străpungându-i nervii oculari ca niște pumnale. Scoase un strigăt, își ridică un braț să se protejeze și se întoarse într-o parte, în căutarea întunericului.

Atunci apărură. Monstruoasele panglici în nuanțe aprinse de roșu și de verde ondulau în sus și în jos într-un ritm perfect. Pistoanele imense, demonice, îl izbeau chiar prin centrul ființei sale. Lui Von Holden i se dădură ochii peste cap, iar limba îi rămase în gât, ca pentru a-l strangula.

Niciodată nu avusese acest vis în stare de veghe. Și niciodată acesta nu mai fusese atât de îngrozitor. Convins că va muri dacă nu cobora imediat din taxi, se întinse după portieră. O deschise, se târî peste banchetă și ieși în aerul nopții.

— Hei, unde pleci? îi urlă șoferul întorcându-se spre el. Ce naiba crezi că-i ăsta, serviciu gratuit?

Puștiul zâmbitor, care mesteca gumă, devenise deodată un capitalist mânios. Abia în momentul acela își dădu seama Von Holden că șoferul era femeie. Cu părul ascuns sub o șapcă și îmbrăcată cu o jachetă largă, nu remarcase acest lucru de la început. Von Holden respiră profund și îi întoarse privirea.

— Știi unde este Behrenstrasse? întrebă el.

— Da.

— Du-mă la numărul 45!

•

Farurile de la mașinile care veneau pe banda cealaltă îi luminau pe bărbații din interiorul mașinii. Schneider era la volan, iar Remmer stătea pe scaunul de lângă el. McVey și Osborn stăteau în spate. Partea de jos a obrazului drept al lui McVey și cea mai mare parte a buzei inferioare erau carne vie în urma arsurilor și îi fuseseră acoperite cu balsam pentru protecție. Lui Remmer îi arsese părul de pe cap până la piele, iar mâna stângă îi fusese fracturată în mai multe locuri în momentul în care o porțiune din tavan se prăbușise imediat după explozie. Osborn își asumase responsabilitatea unui paramedic la fața locului și îl bandajase strâns în momentul în care Remmer insistase că atâta vreme cât mai putea merge, noaptea încă nu se terminase. Își aminteau cu toții de Noble în vreme ce era pus în ambulanță. Cu arsuri pe două treimi din suprafața corpului său, cu lichidul picurându-i în sistem prin perfuzorul intravenos care îi atârna deasupra capului, ar fi trebuit să fie la capătul puterilor, pe trei sferturi mort. El, însă, deschisese ochii, își ridicase

privirile înspre ei și, cu o voce guturală, prin masca de oxigen, reușise să articuleze: „Explozibil plastic. Niște prostănaci, asta suntem…” Apoi vorbi cu mai multă forță și ridică vocea de mânie. „Să-i prindeți!” spusese el, cu ochii lucindu-i în cap. „Să-i prindeți și să-i puneți cu botul pe labe!”

Remmer se sprijini ca să-și mențină echilibrul, în timp ce Schneider făcu o curbă bruscă cu mașina Audi, apoi se uită în spate înspre McVey.

— N-o să-l luăm pe Scholl pe neașteptate, să știi. Agenții de pază o să-l anunțe în clipa în care vom sosi.

McVey privea în depărtare și nu răspunse nimic. Noble avusese dreptate. Chiar erau niște prostănaci, după felul în care picaseră în capcană. Însă fuseseră nerăbdători și sub presiunea timpului să ajungă la Cadoux înaintea grupării. Privind lucrurile retrospectiv, aceasta fusese o situație în care ar fi trebuit să se ducă acolo cu armata, nu cu poliția, sau măcar dacă ar fi solicitat o echipă de geniști de la departamentul de poliție din Berlin. Numai că nu făcuseră acest lucru și dintre toți patru, Noble plătise prețul cel mai mare. Era furios și din cauza polițiștilor germani care fuseseră omorâți. Însă nu era nimic ce ar mai fi putut face vreunul dintre ei acum. Singura consolare, dacă exista vreuna, era că patru dintre oamenii grupării fuseseră și ei doborâți. Poate că identificarea cadavrelor le puteau deschide perspective noi.

— Nu numai că agenții de pază o să-l informeze pe Scholl, însă nici nu o să ne lase să intrăm, insistă Remmer. Mandatul nostru este numai pe numele lui Scholl. Ei vor susține că nu se referă la locul respectiv. Nu putem să facem uz de mandatul de arestare dacă nu reușim să ajungem la el.

McVey își ridică privirile spre el.

— Spune-le că dacă încearcă să ne întârzie, vom pune pompierii să închidă clădirea. Dacă nici asta nu are efect, folosește-ți imaginația! Tu ești polițist, iar ei sunt doar niște agenți de pază.

Se întoarse apoi brusc spre Osborn și se aplecă spre acesta. Arsurile de pe față erau oribile și dureroase, însă privirea îi era vie și plină de fermitate, iar el vorbi rapid și cu hotărâre:

— Scholl s-ar putea să nege sau să treacă imediat peste acest lucru, însă el va ști cu precizie cine ești și că toată povestea asta a început din cauza treburilor tale de la Paris cu Albert Merriman. El va presupune că Merriman ți-a spus despre el și că tu mi-ai spus mie. Numai că el nu va ști un lucru, sau cel puțin eu *cred* că nu-l va ști, anume cât de multe informații am pus cap la cap în legătură cu restul. Chiar dacă oamenii lui de pază îl alertează, el tot o să fie surprins să ne vadă, pentru că el crede că suntem morți. Și mai este și suficient de arogant să-l deranjeze faptul că-i întrerupem petrecerea. Lucru pe care mizez. Din motive pe care nu le cunoaștem prea bine, aceasta este o chestiune foarte importantă pentru el și va dori să scape de noi cât mai rapid posibil și să se întoarcă la invitații lui. Numai că noi n-o să-l lăsăm. Iar asta o să-l înnebunească și mai tare. Și apoi noi o să-l înnebunim încă și mai tare.

Osborn se uită la el nesigur.

— Nu înțeleg.

— O să-i spunem tot ce știm. Despre uciderea tatălui tău. Despre bisturiul pe care l-a inventat și despre ocupația celorlalți oameni și despre uciderea lor în același an ca și el. Și la un moment dat o să-i aruncăm în față câteva lucruri pe care nu le știm, însă o să ne comportăm ca și cum le-am ști. Ideea este să-l forțăm atât de tare, încât să cedeze. Să-l strângem atât de tare cu ușa, încât să cadă pe spate și să spună tot. Să recunoască faptul că a angajat ucigași plătiți.

McVey se uită brusc înspre Remmer, adresându-i-se:

— Câte unități de acoperire ai solicitat?

— Șase. Și încă șase în așteptare, care să aștepte instrucțiunile noastre. În afară de asta avem și

polițiști pentru eventualitatea unei arestări în masă.

— McVey, spuse Osborn, ai zis mai devreme că o să-i spunem ceea ce nu știm. La ce te-ai referit?

— Să presupunem că, pentru a-l satisface pe *Herr* Scholl, îi spunem că am căutat în stânga și în dreapta profilul invitatului său de onoare, *Herr* Lybarger, și că nu am obținut nicio informație. Suntem curioși, așa că am dori să-l cunoaștem. Dintr-o mulțime de motive, acesta va refuza. Și atunci noi vom spune bine, dacă nu ne lași să-l cunoaștem, atunci trebuie să considerăm că motivul pentru care nu am obținut nicio informație este din cauză că bietul om este mort, și asta de foarte multă vreme.

— Mort? întrebă Remmer de pe scaunul din față.

— Chiar așa. Mort.

— Și atunci cine joacă rolul lui Lybarger și de ce?

— Eu nu am spus că acesta nu este Lybarger. Am spus doar că motivul pentru care nu știm nimic despre el este din cauză că el e mort. Sau cel puțin, așa este cea mai mare parte din el…

Osborn simți furnicături de gheață pe șira spinării.

— Crezi că este un experiment reușit. Că este capul lui Lybarger aplicat pe corpul altcuiva. Făcut prin chirurgie atomică la zero absolut.

— Nu știu dacă eu chiar cred asta, însă nu e o teorie rea, nu-i așa? Fie că a mințit sau nu, Cadoux a fost cel care a făcut această asociere pentru noi când a afirmat că avea informații care-l conectau pe Scholl de Lybarger și pe Lybarger, de trupurile decapitate. Altfel de ce acest mister care înconjoară accidentul cerebral al lui Lybarger, și izolarea lui împreună cu doctorul Salettl la spitalul din Carmel, și recuperarea lui la clinica din New Mexico? Richman, micro-patologul, a spus că dacă operația s-ar realiza și dacă ar avea succes, ar rămâne fără urme, ar fi de nedetectat, așa cum ar

crește o ramură pe un copac. Nici chiar fizioterapeuta sa, fata aceea americană, nu și-ar da seama. Nu i-ar trece prin cap așa ceva nici măcar în gândurile ei cele mai fanteziste.

— McVey, cred că ai stat prea mult la Hollywood, spuse Remmer aprinzându-și o țigară și ținând-o între degetele bandajate strâns. Ce-ar fi să încerci să vinzi ideea asta pentru un film?

— Pariez că asta va spune și Scholl, însă eu cred că oricum tot ar trebui să facem o încercare să dovedim dacă acest lucru este adevărat sau nu.

— Cum?

— Să luăm amprentele lui Lybarger.

Remmer se uită lung la el.

— McVey, asta nu este o teorie! Tu chiar crezi că acest lucru este adevărat!

— Nu cred că *nu* este adevărat, Manfred. Sunt prea bătrân. Sunt în stare să cred orice.

— Chiar dacă reușim să-i luăm amprentele lui Lybarger, ceea ce nu va fi cel mai ușor lucru din lume, la ce ne-ar ajuta? Dacă teoria ta cu Frankenstein este corectă și dacă propriul său corp de la umeri în jos este mort și îngropat Dumnezeu știe pe unde, nu am avea oricum nimic cu care să le comparăm.

— Manfred, dacă tu ți-ai atașa capul la un alt trup, nu ți-ai alege un trup mult *mai tânăr*?

— Asta este o latură bizară a personalității tale, pe care nu am mai văzut-o până acum, spuse Remmer zâmbind.

— Să presupunem că nu e ceva bizar. Să presupunem că se practică în mod curent.

— Ei bine, dacă aș fi… Da, bineînțeles, un trup mai tânăr. Cu experiența pe care o am, gândește-te câte fete tinere și frumoase aș putea avea! zâmbi Remmer.

— Bine. Acum află că avem la morga din Londra capul unui individ de vreo douăzeci de ani, care a fost deja adus la o temperatură comparabilă cu zero absolut. Se numește Timothy Ashford, din

Clapham South. La un moment dat s-a bătut cu vreo doi polițiști, așa că Departamentul de Poliție din Londra are amprentele lui în Biroul lor de Arhivă.

Lui Remmer îi păli zâmbetul.

— Tu chiar crezi că amprentele acestui Timothy Ashford ar fi identice cu ale lui Lybarger?

McVey ridică o mână și atinse balsamul de pe arsuri. Făcu o grimasă, își îndepărtă mâna și se uită la particulele negre provenind de la pielea sa arsă, rămase în balsamul incolor.

— Indivizii ăștia au făcut niște eforturi extraordinare să împiedice vreo persoană să afle ce se petrece, și o mulțime de oameni au murit din această cauză. Da, Manfred, merg pe ghicite. Însă Scholl nu are de unde să știe acest lucru, nu-i așa?

117.

Lucrările extinse ale artiștilor romantici germani Runge, Overbeck și Caspar David Friedrich, ale căror peisaje apăsătoare înfățișau oamenii ca fiind atât de nesemnificativi în comparație cu enormitatea copleșitoare a naturii, erau expuse pe pereții Galeriei de Artă Romantică de la Charlottenburg, în vreme ce un cvartet de coarde, în alternanță cu un pianist, interpretau o selecție de sonate și concerte de Beethoven, pentru a furniza dispoziția și atmosfera adecvată la reuniunea oaspeților de vază, veniți să-l sărbătorească pe Elton Lybarger. Conversând zgomotos, aceștia discutau despre politică, economie și viitorul Germaniei, în timp ce ospătarii îmbrăcați în ținută de gală alunecau printre ei purtând tăvi ce abundau de băuturi și antreuri.

Salettl se retrăsese de unul singur lângă intrarea în galerie și privea șuvoiul de lume. Din câte-și putea da seama, sosiseră aproape toți cei care fuseseră invitați, și zâmbi către mulțime. Traversă încăperea și o zări pe Uta Baur împreună cu Konrad Peiper. Apoi îl zări pe Scholl, care, împreună cu magnatul german al publicațiilor, Hilmar Grunel, și cu Margarete Peiper, îl asculta pe avocatul său american, Louis Goetz, care perora în engleză. Patru cuvinte pe care Goetz le rosti în răstimpul a câteva secunde îi arătă care era subiectul preocupărilor sale: Hollywood, agențiile de promovare a talentelor, jidanii.

Apoi intră Gustav Dortmund împreună cu soția sa, o femeie sobră, cu părul alb, îmbrăcată cu o rochie de seară de culoare verde închis, a cărei simplitate era contracarată de expunerea spectaculoasă a bijuteriilor cu diamante. Aproape în aceeași clipă Scholl se îndreptă înspre

Dortmund și cei doi se retraseră într-un colț să stea de vorbă.

Salettl îi făcu semn unui ospătar și luă un pahar de șampanie, apoi se uită la ceas. Era ora 19:52. La ora 20:05 invitații urmau să fie îndrumați pe scările grandioase către Galeria de Aur, unde le va fi servită cina. La ora nouă fix, el se va scuza și se va retrage în mausoleu ca să verifice pregătirile lui Von Holden pentru acțiunea privilegiată care va avea loc acolo după discursul lui Lybarger. Pe la nouă și zece se va îndrepta către camera lui Lybarger, unde acesta, în compania Joannei, a lui Eric și a lui Edward, se va afla în ultima fază a pregătirii sale. O va lua deoparte pe Joanna și îi va spune că sarcina ei a luat sfârșit și va da ordin unui șofer s-o scoată imediat din palat. Asta însemna că în clipa în care ea va pleca, cu excepția personalului de securitate și de serviciu selectat cu mare atenție, în întreaga clădire nu se vor mai afla persoane străine. La ora nouă și un sfert, Lybarger își va face intrarea în Galeria de Aur. Discursul său se va încheia pe la nouă jumătate, iar pe la zece fără un sfert totul se va termina.

•

Behrenstrasse era o stradă cu case așezate în șir, mărginită de copaci bătrâni și impunători. Un cuplu de vârstă mijlocie care ieșise la plimbare după cină trecuse pe sub un felinar și mersese mai departe, în vreme ce taxiul lui Von Holden parcă în față la numărul 45.

Îi spuse șoferiței să aștepte, coborî din mașină și urcă rapid treptele din fața clădirii cu patru etaje. Apăsă pe butonul soneriei, se dădu câțiva pași mai în spate și privi în sus. Cerul senin de mai devreme se acoperise de nori, iar vremea se anunțase cu burniță și ceață pentru seara aceea. Nu era un semn bun. Ceața menținea avioanele la sol, iar Scholl trebuia să plece cu avionul la proprietatea sa din Argentina imediat după ceremonia finală de la Charlottenburg. În noaptea aceea în special nu

trebuia să fie ceață. Se auzi un zgomot ascuțit, după care ușa se deschise brusc, iar un bărbat de vreo șaizeci de ani numai piele și os se zgâi la el.

— *Guten Abend,* spuse el, recunoscându-l pe Von Holden și dându-se într-o parte pentru a-l lăsa să intre.

— Da, bună seara, *Herr* Frazen.

Două femei și un bărbat, toți de aceeași vârstă cu Frazen, își ridicară privirile de la o masă pe care jucau cărți, în vreme ce Von Holden trecu prin camera de zi și dispăru de-a lungul coridorului. Femeile chicotiră ca niște fetișcane, comentând ce bine îi stătea lui Von Holden îmbrăcat în smoching. Bărbații le spuseră să tacă din gură. Cum era îmbrăcat Von Holden sau ce făcea el acolo la ora aceea din noapte nu era treaba lor.

La capătul coridorului, Von Holden descuie o ușă și intră într-un birou lambrisat. Închise ușa în grabă, o încuie la loc și se duse la pendulul mare din colț, situat în spatele unui birou masiv. Deschise ceasul, scoase cheița cu care era întors acesta și o introduse într-un orificiu aproape invizibil dintr-un lambriu de la stânga sa. O răsuci la stânga pe un sfert, iar panoul alunecă într-o parte, lăsând la vedere o ușă de metal foarte lucioasă, cu un panou digital încastrat în colțul din dreapta sus. Von Holden introduse un cod, ca și cum ar fi utilizat un bancomat. Ușa alunecă imediat într-o parte, în spatele acesteia aflându-se un ascensor micuț. Von Holden păși în interior, ușa se închise, iar panoul se așeză la loc.

Ascensorul coborî pe durata a trei minute, apoi se opri, și Von Holden păși într-o cameră spațioasă, pătrată, la o distanță de 122 de metri sub suprafața ocupată de Behrenstrasse. Camera era complet goală. Podeaua, tavanul și pereții erau construiți din același material, plăci cu latura de un metru și jumătate de marmură neagră, cu o grosime de douăzeci și cinci de centimetri.

În partea cealaltă a încăperii se vedea un panou metalic luminos care părea o sculptură metalică abstractă foarte scumpă. În timp ce Von Holden se apropie de acesta, ecoul pașilor lui răsună pe podea. Când ajunse chiar în fața acestuia, se opri și spuse: „Lugo”. Apoi rosti numărul său de identificare din zece cifre, urmat de „Bertha”, numele mamei sale.

Imediat se deschise un panou din stânga sa și el intră pe un coridor lung, cu o lumină difuză. Și acesta, ca și camera de mai înainte, avea pereții placați cu marmură. Singura diferență era că negrul lucios de mai înainte fusese înlocuit aici de un alb albăstrui, ceea ce crea un efect aproape eteric.

Culoarul avea în jur de 65 de metri, fără să aibă uși, alte coridoare sau vreun ornament. La celălalt capăt se afla un alt ascensor. Când ajunse în dreptul lui rosti aceeași identificare verbală, însă de această dată mai adăugă și un alt număr: 86672.

O sută cincizeci de metri mai jos, ascensorul se opri. „Lugo”, rosti el din nou, iar ușa se deschise și el pătrunse în „*der Garten*”, Grădina, un loc despre a cărui existență știau numai vreo douăsprezece persoane. De fiecare dată când intra aici, simțea ca și cum ar fi pășit într-un fel de film fantastic a cărui acțiune se petrecea la un moment dat în viitor. Chiar și intrarea aceea obișnuită, printr-o casă particulară, cu ușa ascunsă și cu panoul care se dădea deoparte, părea desprinsă dintr-o scenă melodramatică de teatru. Însă, chiar dacă părea ceva exagerat, acesta nu era câtuși de puțin un studio cinematografic. Proiectat în 1939, construcția sa originală fusese finalizată în anii 1942-1944, când agenții secreți anti-naziști se infiltrau la nivelurile cele mai de sus ale personalului Armatei Generale Germane și bombardierele Aliaților loveau încă și mai adânc în inima celui de-al Treilea Reich.

Existența acestei *der Garten,* cu numele ei simplu, inofensiv, era atât de secretă, încât la începutul construcției un tunel lateral fusese creat în linia de metrou din apropiere, linia fusese închisă pentru reparații, iar pământul excavat pentru realizarea culoarelor pentru ascensoare, a coridoarelor și a camerelor fusese dus pe linia de metrou și cărat afară cu vagonete pentru transportarea minereului, utilizând șinele de metrou. Echipamentele, muncitorii și materialele necesare fuseseră aduse în același mod. Și, deși în cadrul proiectului lucraseră patru sute de oameni câte douăzeci și patru de ore, timp de douăzeci și una de luni, pentru finalizarea lucrărilor, nimeni, nici măcar locatarii de pe Behrenstrasse, de deasupra, și nici restul Berlinului nu avuseseră nici cea mai mică idee de ceea ce se petrecea sub picioarele lor. Ca o precauție finală, cei patru sute de oameni care lucraseră la construcția sa – arhitecți, ingineri, muncitori – fuseseră gazați și înmormântați sub aproape opt sute de metri cubi de beton la baza culoarului celui de-al doilea ascensor, în vreme ce beau șampanie și sărbătoreau finalizarea proiectului. Rudelor care întrebaseră despre dispariția lor li se spusese că muriseră în timpul bombardamentelor Aliaților. Cei care insistaseră cu întrebările lor fuseseră împușcați. Mai târziu, de-a lungul anilor, deoarece se realizaseră dotări electronice și structurale, puținii specialiști proiectanți, ingineri și muncitori, angajați după o selecție riguroasă, cunoscuseră o soartă similară, deși pe o scară mult mai singulară și mai clandestină: un accident de automobil, o electrocutare, o otrăvire accidentală, un accident de vânătoare… Întâmplări tragice, dar ușor de acceptat. Astfel, cu excepția a numai câteva persoane de la cel mai înalt nivel din conducerea nazistă, care aveau cunoștință de acest lucru, această lucrare de amploare numită de*r Garten p*ur și simplu nu existase. Iar acum, cu aproape o

jumătate de secol mai târziu, situația era exact la fel, cu excepția lui Scholl, a lui Von Holden și a celorlalte câtorva persoane din fruntea Organizației.

O ușă se deschise în fața lui Von Holden și acesta intră pe un coridor lung, sferic, îmbrăcat cu mii se plăci de faianță albă. Era ora 20:10. Orice se întâmplase la hotelul Borggreve trebuia îndepărtat din minte. În afară de ce văzuse, nu mai avea nicio altă informație; prin urmare, i-ar fi fost imposibil să facă altceva decât să urmeze instrucțiunile pentru care primise ordin.

La jumătatea coridorului, se opri în fața unei uși din plăci de faianță roșie încastrate în titan. Își trecu degetele pe un pătrat care semăna cu scrierea Braille, introduse un cod din cinci cifre și așteptă până când se aprinse un led verde de deasupra pătratului. În acel moment, mai introduse încă trei cifre. Lumina verde se stinse și ușa se ridică în sus. Se aplecă și intră, iar ușa coborî la loc în urma lui.

Îi luă un timp până când i se obișnuiră ochii cu lumina difuză de culoare albastră-argintie care umplea încăperea. Și chiar și atunci, nu simți nicio senzație de profunzime, nici chiar de spațiu. Era ca și cum ar fi pătruns într-un loc fără o existență propriu-zisă. Era ca o părere, ca ideea unui vis.

Chiar în fața lui se afla conturul vag al unui perete. Dincolo de acesta se afla sectorul F, camera cea mai ascunsă din *der Garten.* Mică și pătrată, aceasta era protejată sus, jos și pe cele patru părți laterale de niște pereți din oțel aliat cu titan, groși de patruzeci de centimetri, armați cu trei metri de beton turnat în straturi de câte patruzeci și cinci de centimetri, separate de o substanță gelatinoasă proiectată să mențină încăperea stabilă chiar și în cazul unei explozii directe a unei bombe cu hidrogen sau al unui cutremur de gradul zece.

— Lugo, rosti Von Holden cu voce tare, așteptând ca amprenta sa vocală să fie comprimată

digital și comparată cu originalul comprimat digital din arhivă.

După o clipă, un panou din peretele alăturat se dădu înapoi și apăru un ecran luminos și transparent din sticlă.

— *Zehn, sieben, sieben, neun, null, null, neun, null, vier* (zece, șapte, șapte, nouă, zero, zero, nouă, zero, patru), enumeră el cu atenție.

După trei secunde, pe ecran apărură niște litere negre:

LETZTE MITTEILUNG/LEITER DER SICHERHEIT
FREITAG/VIERZEHN/OKTOBER
(Memorandum Final/Șeful Securității
Vineri/Paisprezece/Octombrie)

Apoi literele dispărură. Von Holden se aplecă în față și își apăsă ambele palme cu putere pe sticla ecranului, apoi se dădu înapoi. Imediat ecranul se stinse, iar panoul se închise. Dură zece secunde până când îi fură scanate amprentele digitale. După șapte secunde, o matrice cu puncte de culoare albastru închis apăru pe podea, deplasându-se înspre centrul încăperii, până când formară un pătrat perfect cu latura de șaizeci de centimetri.

— Lugo, rosti el din nou.

Pătratul dispăru și în locul lui începu să se ridice o platformă din podea. Pe aceasta, într-un ambalaj transparent, se afla o cutie cenușie cu aspect metalic, realizată din materiale compozite care includeau fibre de carbon, polimeri din cristale lichide și kevlar. Avea șaizeci și șase de centimetri înălțime, cu o lungime și o lățime de șaizeci de centimetri. Acesta era obiectul pentru care venise și care urma să fie prezentat în fața a numai câtorva persoane alese, la ceremonia din Mausoleul de la Charlottenburg, la câteva minute după ce Elton Lybarger își va termina discursul.

Încă de la început primise numele de cod *Übermorgen,* „ziua de după mâine”. Atât o viziune, cât și un ideal, acesta era acum și fusese dintotdeauna ținta tuturor lucrurilor, ceea ce va purta Organizația către următorul secol și dincolo de acesta. Și din momentul în care părăsea *der Garten,* Von Holden îl va proteja cu propria sa viață.

118.

Șoferița de taxi în vârstă de douăzeci de ani pe care Von Holden o lăsase să aștepte lângă Behrenstrasse numărul 45 se numea Greta Stassel. Îl văzuse pe Von Holden uitându-se la ecusonul ei și se întrebă dacă-i reținuse numele, însă nu prea credea. Nu prea părea în apele lui, însă era un tip foarte sexy, și ea se gândi cum l-ar putea ajuta în problema care-l preocupa. În momentul acela, luminile de pe stradă clipiră, apoi se stinseră.

Tresări în clipa în care o siluetă apăru brusc din întuneric și îi bătu în geam. Apoi ea își dădu seama că era chiar el și că îi spunea prin geamul închis că avea ceva de pus în portbagaj. Își scoase cheile din contact, coborî din mașină și se duse în spatele taxiului. Într-adevăr, el era foarte sexy și foarte frumos, și acum părea calm, așa că poate nu era chiar un tip cu probleme.

— Unde este? întrebă ea zâmbind și descuind portbagajul.

Preț de o clipă, Von Holden uită de el, gândindu-se că nu văzuse în viața lui un zâmbet atât de frumos. Apoi Greta zări cutia albă din plastic așezată pe bordură. În lumina roșiatică de la farurile taxiului se văzură cuvintele imprimate pe capac și pe părțile laterale: FRAGIL – INSTRUMENTE MEDICALE.

— Îmi pare rău, dar nu de asta este vorba, spuse Von Holden când ea se duse să o ridice.

Fata se întoarse. Părea nedumerită, însă continuă să zâmbească.

— Credeam că ați spus că aveți ceva de pus în portbagaj…

— Da, am.

Ea încă mai zâmbea când glonțul de la pistolul Glock de nouă milimetri îi pătrunse în craniu chiar la rădăcina nasului. Von Holden o prinse în clipa în

care ea se îndoi de genunchi. O ridică și o rostogoli în portbagaj în poziția fetală. Închise capacul, luă cheile, puse cutia pe scaunul din față de lângă el, apoi introduse cheia în contact și porni mașina. După scurt timp întoarse pe Friedrichstrasse, stradă iluminată puternic. Căută înregistrările drumurilor, smulse pagina de deasupra, o făcu ghemotoc și o vârî în buzunar. Ceasul de pe bord arăta ora 20:30.

•

La ora 20:35, Von Holden trecea prin întinderea întunecată de la Tiergarten, apoi pe strada 17 Juni, la o distanță de cinci minute de Charlottenburg. Nu îl preocupa absolut deloc trupul șoferiței din portbagajul taxiului. Faptul că o omorâse nu însemna nimic pentru el. Fusese doar o necesitate pentru îndeplinirea planului său.

„*Übermorgen*”, nivelul suprem al tuturor lucrurilor, stătea pe scaunul de lângă el, balansându-se ușor în cutia albă. Prezența acestuia îi lumina sufletul și îi dădea curaj. Chiar dacă mai încercase de două ori să-și contacteze agenții, și tot nu obținuse vreun răspuns, lucrurile se schimbau în mai bine. Știrile de la radio transmise de reporterii de la hotelul Borggreve anunțaseră că cel puțin trei membri din poliția federală germană fuseseră uciși în timpul împușcăturilor, al exploziei și al incendiului. Două trupuri neidentificate, care fuseseră scoase de la fața locului, arseseră atât de tare, încât nu mai puteau fi recunoscute. Mai fuseseră descoperite încă două trupuri, însă nu fuseseră deocamdată identificate. O facțiune a unei organizații teroriste sunase la poliție pentru a-și revendica atentatul. Von Holden se destinse și se lăsă pe spate, respirând profund ușurat de modul în care decurgeau lucrurile. Poate că neliniștea lui fusese total nefondată, poate că totul decursese conform planului.

La un kilometru și jumătate mai în față, limuzinele parcate erau aliniate pe Spandauer

Damm, în față la Charlottenburg, iar șoferii se adunaseră în grupuri, fumând și stând de vorbă, cu gulerele ridicate și cu șepcile trase în jos, pentru a se proteja de umezeala ceții care devenea din ce în ce mai deasă.

Pe trotuarul de pe partea cealaltă a străzii, Walter van Dis, un chitarist olandez de șaptesprezece ani, cu părul lung până în talie, îmbrăcat cu o geacă neagră de piele, stătea în mijlocul unui grup de spectatori care se uitau înspre palat. Nu se petrecea nimic deosebit, însă ei se uitau oricum, bucurându-se de etalarea unui lux care nu va fi niciodată al lor, în afară de situația în care lumea se va schimba total.

Zgomotul surd produs de portierele trântite ale unei mașini îi atrase atenția și își modifică puțin poziția pentru a vedea ce se petrecea acolo. Patru bărbați tocmai coborâseră din mașină și traversau strada, îndreptându-se spre poarta principală de la Charlottenburg. Se retrase imediat în umbră și, în același timp, își ridică mâna la gură.

— Walter, rosti el într-un microfon minuscul.

•

O clipă mai târziu, stația lui Von Holden scoase un sunet de apel. O deschise în grabă, așteptându-se să audă vocea unuia dintre agenții săi de la hotelul Borggreve. Intră, în schimb, pe convorbirea neliniștită dintre Walter și mai mulți oameni responsabili cu securitatea palatului, care cereau detalii. Despre ce bărbați vorbea acesta? Era sigur de numărul lor? Cum arătau? Din ce direcție veneau?

— Aici Lugo! rosti el tăios. Eliberați linia pentru Walter.

— Walter aici.

— Ce ai văzut?

— Patru bărbați. Tocmai au coborât dintr-o mașină și se apropie de poarta principală. După descriere, unul arată ca americanul acela, Osborn. Altul ar putea fi McVey.

Von Holden înjură cu vocea scăzută.

— Opriți-i la poartă! Sub nicio formă aceștia nu trebuie lăsați să intre!

Deodată auzi vocea unui bărbat care se prezenta ca fiind inspectorul Remmer de la BKA și care spuse că avea niște treburi în interiorul palatului, în cadrul serviciului. Apoi auzi vocea familiară a lui Pappen, șeful pazei, cum îl înfruntă. Aceasta era o întrunire particulară, care-și asigura propria pază și securitate. Poliția nu avea ce căuta acolo. Remmer spuse că avea un mandat de arestare pe numele lui Erwin Scholl. Pappen spuse că nu auzise niciodată de vreun Erwin Scholl și, în afară de situația în care Remmer avea un mandat care să-i permită intrarea pe acea proprietate, el nu va lăsa pe nimeni să intre acolo.

•

McVey și Osborn merseră în urma lui Remmer și a lui Schneider pe aleea pietruită care ducea spre intrarea în palat. În momentul în care nici măcar amenințarea că șeful pompierilor va închide clădirea nu reușise să-i facă să cedeze, Remmer transmisese prin stație să i se trimită trei echipe de întărire. Acestea sosiseră în câteva secunde cu girofarurile pornite și îi luaseră în arest pe șeful pazei și pe ajutorul acestuia, pentru că obstrucționaseră o acțiune a poliției.

Grăbindu-se prin trafic, Von Holden parcă în mijlocul confuziei generale create de acțiunea lui Remmer, exact în momentul în care Pappen și adjunctul său erau împinși într-o mașină de poliție, care plecă imediat de acolo. Coborî din taxi și rămase acolo și privi cum restul oamenilor săi din echipa de pază a porții centrale se dădură deoparte, iar intrușii ajunseră la ușa principală și intrară în clădire.

Scholl se va enerva cumplit, însă își făcuse asta cu mâna lui. Von Holden simțise la vremea respectivă că ar fi trebuit să se opună mai mult și mai insistent, însă nu o făcuse, iar acest lucru nu

făcea decât ca realitatea să fie cu atât mai amară. Nu exista niciun dubiu în mintea sa, nici măcar unul, că dacă s-ar fi dus el la hotelul Borggreve, nici Osborn, nici McVey nu s-ar mai fi aflat acum la Charlottenburg.

119.

Arborând un zâmbet larg, hollywoodian, Louis Goetz coborî pe scările grandioase către bărbații care așteptau la intrare.

— Domnule polițist McVey, spuse el, recunoscându-l imediat pe McVey și întinzându-i mâna. Eu sunt Louis Goetz, avocatul domnului Scholl. Haideți să intrăm undeva unde să putem discuta!

Goetz îi conduse printr-un labirint de coridoare, apoi îi introduse într-o imensă galerie cu pereții lambrisați și închise ușa. Încăperea avea podeaua acoperită cu marmură alb-cenușie și, la ambele capete, niște șemineuri enorme din același material. Un perete lateral gemea sub greutatea unor tapiserii voluminoase și, în partea opusă, se aflau niște uși de sticlă care dădeau într-o grădină pretențioasă și luminată, ale cărei contururi se pierdeau imediat în întuneric. Deasupra ușii pe care intraseră atârna un portret din 1712 al lui Sophie-Charlotte, regina corpolentă a Prusiei, cu bărbia dublă.

— Luați loc, domnilor, le indică Goetz cu mâna mai multe scaune cu spătare înalte, așezate în jurul unei mese lungi, cu ornamentații. Dumnezeule, domnule polițist, arătați îngrozitor! Ce s-a întâmplat? întrebă el, uitându-se la arsurile de pe fața lui McVey.

— Am fost cam neîndemânatic când am aruncat o privire la ce fierbea în oală, spuse McVey fără să zâmbească și se lăsă pe unul dintre scaune. Medicul mi-a spus că voi supraviețui.

Osborn se așeză în fața lui McVey, iar Remmer își trase un scaun alături de el. Schneider rămase în picioare lângă ușă. Nu voiau să pară ca o invazie de polițiști.

— Domnul Scholl își făcuse timp să vă primească mai devreme. Mă tem că acum este prins pentru tot restul serii. Și imediat după aceea va pleca în America de Sud, spuse Goetz, așezându-se în capul mesei.

— Domnule Goetz, am dori să-l vedem doar câteva minute înainte de a pleca, spuse McVey.

— Acest lucru nu va fi posibil în această seară, domnule polițist. Poate când se va întoarce în L.A.

— Și când se va întâmpla acest lucru?

— În luna martie a anului viitor, spuse Goetz și zâmbi ca și cum tocmai rostise poanta de la un banc, apoi își ridică o mână în sus. Să știți că nu vă mint! Nu încerc s-o fac pe grozavul.

— Atunci cred că ar fi mai bine să ne întâlnim cu el chiar acum, spuse McVey cât se poate de serios, iar Goetz știa că nu glumește.

— Știți cine este Erwin Scholl? întrebă Goetz ridicându-se brusc. Știți care sunt invitații de care se ocupă acum acolo sus? spuse el ridicându-și privirile spre tavan. Ce naiba credeți, că o să se ridice în mijlocul festivității și o să vină aici să se converseze cu dumneavoastră?

De sus se auzi sunetul unei orchestre care interpreta un vals de Strauss. Acesta îi aminti lui McVey de radioul din camera în care-l găsiseră pe Cadoux. Se uită înspre Remmer.

— Mi-e teamă că domnul Scholl va fi nevoit să-și schimbe planurile, spuse Remmer, punând *Haftbefehl,* mandatul de arestare, pe masă, în fața lui Goetz. Ori coboară până aici să discute cu domnul polițist McVey, ori merge la închisoare. Chiar acum!

— Ce naiba înseamnă asta, pentru numele lui Dumnezeu? Cu cine naiba crezi că ai de-a face aici? se răsti Goetz ultragiat.

Luă mandatul, aruncă o privire pe el, apoi îl aruncă la loc pe masă dezgustat. Era scris numai în limba germană.

— Cu puțină cooperare, poate reușim să-l scutim pe clientul dumneavoastră de o grămadă de neplăceri. Poate reușește chiar să-și mențină programul pe care și l-a propus, spuse McVey foindu-se pe scaun.

Efectul analgezicului pe care i-l administrase Osborn începuse să treacă, însă nu mai voia încă unul, de teamă că-l putea amorți de tot și își va pierde ascuțimea de spirit.

— Ce-ar fi să-l rugați să coboare până aici pentru câteva minute?

— Ce-ar fi să-mi spuneți despre ce naiba este vorba aici?

— Voi discuta acest lucru imediat cu domnul Scholl. Desigur, aveți toate drepturile să fiți prezent la întâlnire. Sau putem merge cu toții împreună cu domnul polițist Remmer și să purtăm conversația într-un ambient mai puțin istoric.

Goetz zâmbi. Acesta nu era decât un funcționar public, total deplasat, care nici măcar nu era în țara lui și care încerca să joace dur cu unul dintre oamenii cei mai influenți din lume. Problema era mandatul. Era ceva ce nu anticipase niciunul dintre ei, în principal din cauză că nimeni nu ar fi crezut că McVey ar fi fost în stare să convingă un judecător german să elibereze un asemenea mandat. Avocații germani ai lui Scholl se vor ocupa de acesta imediat ce vor fi anunțați. Numai că asta le-ar mai lua ceva timp, iar McVey nu avea de gând să li-l ofere. Erau două moduri în care putea acționa: ori să-i spună lui McVey să plece învârtindu-se, ori să se comporte ca un băiat de treabă și să se ducă să-l roage pe Scholl să coboare și să-i ungă pe toți cu lapte și miere și să spere că totul se va detensiona suficient de mult timp încât să-i poată aduce acolo pe avocații Kraut.

— Să văd ce pot face, spuse el. Se ridică, îi aruncă o privire scurtă lui Schneider, care stătea în picioare lângă ușă, și ieși.

McVey i se adresă lui Remmer:

— Acum ar fi momentul potrivit să vedeți ce puteți face pentru a-l găsi pe Lybarger.

•

Von Holden intră cu taxiul pe o stradă rezidențială cufundată în întuneric la o oarecare distanță de Charlottenburg. Găsi un loc de parcare și stinse farurile. Cartierul era liniștit. Ceața și umezeala îi ținuse pe oameni în casele lor. Deschise portiera, coborî din mașină și aruncă o privire în jur. Nu văzu pe nimeni. Se aplecă din nou în mașină și scoase cutia albă din plastic, îi atașă în partea superioară o curea din nailon, pe care și-o trecu peste umăr. Zvârli cheile înapoi în mașină, închise portiera și plecă.

În zece minute ajunse în zona Charlottenburg. Traversă un pod pietonal peste râul Spree la Tegeler Weg și se apropie de o poartă de serviciu din spatele terenului pe care se afla palatul. Dincolo de aceasta, zări luminile din clădire străpungând ceața și își dădu seama cât de mult se îndesise aceasta în ultima oră. Aeroporturile se închiseseră mai mult ca sigur și, dacă vremea nu se va schimba, niciun avion nu va decola până dimineață.

Gardianul care stătea de pază la poarta de serviciu îl lăsă să treacă și Von Holden merse pe poteca mărginită de castani. Traversă încă un pod și merse pe o alee dintr-o pădurice de pini până ajunse la o intersecție, de la care o luă la stânga și se apropie de mausoleu.

— Este ora nouă! Unde ai fost? se auzi din întuneric vocea lui Salettl răstindu-se la el, apoi acesta apăru pe alee chiar în fața lui Von Holden.

Subțire ca un țâr și înfășurat într-o mantie închisă la culoare, numai craniul i se vedea în întuneric.

— A venit poliția aici. Au un mandat pentru arestarea lui Scholl, spuse Salettl, venind în întâmpinarea lui.

Pe măsură ce se apropia de el, Von Holden îi remarcă pupilele foarte micșorate, devenite aproape ca niște puncte, și faptul că era tot foarte agitat, de parcă ar fi luat amfetamine.

— Da, știu, spuse Von Holden.

Privirea lui Salettl se îndreptă înspre cutia albă pe care Von Holden o purta atârnată peste umăr.

— Tratezi acest lucru ca și cum ar fi o cutie de picnic.

— Îmi cer scuze. Nu am avut altă posibilitate.

— Deocamdată, ceremonia de aici, de la mausoleu, va fi amânată.

— Din ordinul cui?

— Al lui Dortmund.

— Atunci mă întorc la *der Garten.*

— Tu ai ordin să aștepți în Apartamentele Regale până primești alte indicații.

Ceața groasă se rostogolea în jurul rododendronilor de pe aleea pe care se aflau. Ceva mai departe, mausoleul se contura printre copacii care-l înconjurau ca un vârtej dintr-un coșmar gotic, iar Von Holden se simți atras înspre acesta ca și cum ar fi fost împins de o mână nevăzută. Atunci apărură din nou cortinele imense, roșii și verzi, ale aurorei, ondulându-se ușor, amenințând să absoarbă miezul întregii sale ființe.

— Ce este? se răsti Salettl.

— Eu…

— Ți-e rău? se răsti din nou Salettl.

Luptând din răsputeri să destrame viziunea, Von Holden clătină din cap. Apoi inspiră profund aerul rece. Aurora se destrămă și totul se limpezi din nou.

— Nu, răspunse el tăios.

— Atunci du-te la Apartamentele Regale, așa cum ți s-a spus.

120.

Ora 20:57.

Joanna peria scamele de pe fracul bleumarin închis al lui Elton Lybarger și se gândea la cățelușul ei, care se afla probabil undeva deasupra Atlanticului, în drumul său spre hotelul pentru animale de la aeroportul din Los Angeles, unde avea să fie ținut până la sosirea ei. Deodată se auzi un ciocănit puternic în ușă, iar Eric și Edward intrară, urmați de Remmer și de Schneider. În spatele acestora erau bodyguarzii îmbrăcați în smoching ai lui Lybarger și doi indivizi cu banderole pe braț, semn că făceau parte din personalul de pază.

— Unchiule, spuse Eric protector, acești oameni au dorit să te vadă pentru o clipă, sunt de la poliție.

— *Guten Abend,* spuse Lybarger zâmbind. Era pe punctul de a lua câteva pastile cu vitamine.

Le introduse în gură una câte una și le dădu pe gât cu înghițituri mici de apă dintr-un pahar.

— *Herr* Lybarger, spuse Remmer. Scuzați deranjul.

Politicos, zâmbind degajat, îl studie pe Lybarger rapid și cu atenție. Avea aproximativ șaptezeci de kilograme și cam un metru șaptezeci, se ținea drept și părea într-o condiție fizică bună. Era îmbrăcat cu o cămașă albă cu plastron, ale cărei manșete îi erau prinse cu butoni franțuzești, iar la gât avea un papion alb. Pentru oricine îl privea, acesta apărea exact așa cum arăta, adică un bărbat până în cincizeci și cinci de ani, cu o sănătate bună, îmbrăcat festiv pentru a ține un discurs în fața unei audiențe importante.

După ce termină de luat pastilele, Lybarger se întoarse.

— Joanna, te rog!

Își întinse brațele, iar Joanna îl ajută să-și pună haina.

Remmer o recunoscu imediat pe Joanna drept femeia identificată de FBI ca fiind fizioterapeuta lui Lybarger, Joanna Marsh din Taos, New Mexico. Sperase să-l întâlnească și pe celălalt individ de pe caseta video, cel pe care-l suspectau că fusese soldat Spetsnaz, după cum îl identificase Noble când coborâse din BMW, numai că acesta nu se afla printre persoanele din încăpere.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Eric. Unchiul meu se pregătește pentru un discurs important.

Remmer se întoarse și se îndreptă către mijlocul încăperii, atrăgând intenționat asupra lui atenția lui Eric, a lui Edward și a bodyguarzilor. În acest timp, Schneider se dădu ușor înapoi, se uită prin cameră, apoi intră în baie. Reveni după scurt timp.

— Am fost informați că s-ar putea să existe niște probleme referitoare la siguranța personală a domnului Lybarger, spuse Remmer.

— Ce probleme? întrebă Eric.

Remmer zâmbi și se destinse.

— După cum văd, nu există niciuna. Îmi cer scuze de deranj, domnilor. *Guten Abend.* Se întoarse, o privi pe Joanna, întrebându-se cât de multe știa aceasta și cât era de implicată. Noapte bună, spuse el curtenitor, apoi ieși împreună cu Schneider.

121.

Ora 21:00.

McVey și Scholl se măsurară din priviri în tăcere. Căldura din cameră topise balsamul de pe fața lui McVey, transformându-l într-un lichid uleios și făcând ca arsurile să-i pară mai grotești decât erau în realitate.

Puțin mai devreme, Louis Goetz îl sfătuise pe Scholl să nu mai rostească niciun cuvânt până la sosirea avocaților săi, iar McVey contracarase acest lucru sugerând că, deși Scholl era perfect îndreptățit să facă așa, faptul că nu coopera într-o investigație a poliției nu va arăta prea bine în momentul în care un judecător va trebui să ia o decizie dacă să-i acorde sau nu eliberarea pe cauțiune. Asta fără a mai pune la socoteală, adăugase el calm, ramificațiile nu tocmai întâmplătoare care vor apărea din momentul în care presa va afla că o persoană atât de distinsă ca Erwin Scholl va fi arestată sub acuzația de a fi angajat ucigași plătiți și că acesta va fi reținut pentru extrădare în SUA.

— Ce-i cu tot rahatul ăsta despre care vorbești? se aprinse Goetz. Aici nu ai absolut nicio autoritate. Faptul că domnul Scholl și-a părăsit invitații pentru a se întâlni cu dumneata este o dovadă suficientă de cooperare!

— Dacă ne-am liniști puțin, am putea termina, și apoi am pleca acasă, spuse McVey adresându-se calm către Scholl și ignorându-l pe Goetz. Toată povestea asta este la fel de neplăcută pentru mine ca și pentru dumneavoastră. În afară de asta, fața mă doare îngrozitor și știu că doriți să vă reîntoarceți la invitații dumneavoastră.

Scholl își părăsise locul de pe podiumul din fața adunării mai mult din propria curiozitate decât din

cauza amenințării cu mandatul lui McVey. Se oprise o clipă să-l informeze pe Dortmund despre situație, trimițându-l imediat să caute un telefon și să cheme o echipă formată din cei mai buni avocați germani, apoi părăsise Galeria de Aur pe o ușă laterală și pornise să coboare scările, când Salettl ieșise după el foarte agitat, întrebându-l unde se ducea și cum îndrăznea să-și lase invitații într-un astfel de moment. Atunci era ora nouă fără zece, adică mai erau douăzeci de minute până în clipa în care Lybarger urma să-și facă intrarea.

— Am o scurtă întâlnire cu un polițist, unul a cărui viață este mai mult ca sigur protejată de niște vrăji extraordinare, îi spusese el zâmbind cu aroganță. Este timp suficient, bunul meu doctor, absolut suficient.

Bronzat și strălucitor în smochingul său croit special pe măsura lui, Scholl fusese extrem de politicos când pătrunsese în încăpere, cu atât mai mult în clipa în care McVey i-l prezentase pe Osborn. Ascultase cu atenție și făcuse tot posibilul să ofere răspunsuri cât mai clare, deși păruse sincer nedumerit de întrebările care i se puseseră, chiar și după ce McVey îi pomenise de drepturile sale de cetățean american.

— Haideți să mai trecem o dată faptele în revistă, spusese McVey. Tatăl doctorului Osborn a fost ucis la Boston pe 12 aprilie 1966 de către un individ pe nume Albert Merriman. Albert Merriman era un ucigaș profesionist care a fost descoperit acum o săptămână la Paris de doctorul Osborn și care a recunoscut că a comis această crimă. Tot atunci, acesta a spus că dumneavoastră l-ați angajat în acest scop. Dumneavoastră ați spus că nu l-ați cunoscut niciodată pe Albert Merriman și nici nu ați auzit de el.

— Corect, răspunse Scholl, pe chipul căruia nu se citea nimic.

— Dacă nu l-ați cunoscut pe Merriman, pe George Osborn l-ați cunoscut?

— Nu.

— Atunci ce rost avea să angajați pe cineva să omoare un om pe care nici măcar nu-l cunoșteați?

— McVey, întrebarea asta e de tot rahatul și știi asta, spuse Goetz, căruia nu-i plăcea deloc faptul că Scholl îi oferea lui McVey pe tavă propriul său cap, permițând ca acesta să continue cu întrebările.

— Domnule polițist McVey, spuse Scholl calm, fără ca măcar să-i arunce o privire lui Goetz, nu am angajat niciodată pe nimeni să comită o crimă. Această idee este chiar revoltătoare!

— Unde se află acest Albert Merriman? întrebă Goetz. Aș vrea să-l întâlnesc.

— Aceasta este una dintre problemele noastre, domnule Goetz. E mort.

— Atunci nu mai avem despre ce să mai discutăm. Mandatul de arestare pe care l-ați prezentat este la fel de plin de rahat ca și dumneata. Presupuneri fondate pe niște zvonuri transmise de un om mort? spuse Goetz și se ridică în picioare. Domnule Scholl, am terminat aici.

— Goetz, problema este că Albert Merriman a fost ucis.

— Mare scofală!

— Chiar este o mare scofală. Individul care l-a ucis a fost și el un ucigaș plătit. Angajat tot de domnul Scholl. Numele acestuia era Bernhard Oven, spuse McVey, apoi i se adresă lui Scholl. A fost membru al poliției secrete germane înainte de a veni să lucreze pentru dumneavoastră.

— Nu am auzit niciodată de Bernhard Oven, domnule polițist, spuse Scholl cu voce egală.

Ceasul de pe polița șemineului, care se vedea deasupra umărului lui McVey, arăta ora 21:14. Într-un minut, ușile se vor deschide, iar Lybarger își va face intrarea în Galeria de Aur. Spre propria lui surprindere, Scholl își dădu seama că i se trezise interesul. Cunoștințele lui McVey erau cu adevărat remarcabile.

— Vorbiți-mi despre Elton Lybarger, îl surprinse McVey, schimbând brusc cursul discuției.

— Este un prieten de-al meu.

— Mi-ar face plăcere să-l întâlnesc.

— Mă tem că acest lucru nu este posibil. Este bolnav.

— Însă este destul de sănătos ca să țină un discurs.

— Da, așa este…

— Nu înțeleg. Este prea bolnav ca să vorbească cu o singură persoană, însă nu cu o sută.

— Se află sub îngrijirea unui medic.

— Vreți să spuneți doctorul Salettl…

Goetz îl privi pe Scholl. Cât mai avea acesta de gând să-i permită să continue? Ce naiba făcea?

— Așa este, răspunse Scholl și își aranjă cu mâna dreaptă mâneca stângă de la haină, expunându-și intenționat zgârieturile în curs de vindecare, apoi zâmbi. Ce ironie, să suportăm în același timp amândoi durerea unor răni fizice, domnule polițist! Ale mele provin din faptul că m-am jucat cu o pisică. Ale dumneavoastră, evident, pentru că v-ați jucat cu focul. Amândoi ar trebui să avem mai multă grijă, nu credeți?

— Eu nu mă jucam, domnule Scholl. Cineva a încercat să mă omoare.

— Atunci sunteți un om norocos!

— Da, însă alți prieteni de-ai mei nu au fost la fel de norocoși.

— Îmi pare rău, spuse Scholl și se uită înspre Osborn, apoi reveni cu privirea la McVey.

Acesta era, fără nicio îndoială, individul cel mai cumplit de periculos pe care-l cunoscuse vreodată. Era periculos din cauză că nu-i păsa de nimic altceva decât de adevăr și era în stare de orice pentru a-l obține.

122.

Ora 21:15.

În încăpere se instaură tăcerea. Toate privirile se ațintiră asupra lui Elton Lybarger, care mergea de unul singur pe culoarul principal decorat cu tot felul de panglici din fermecătoarea Galerie de Aur, cu pardoseala din marmură verde și cu pereții auriți cu aur adevărat, grandioasă creație rococo a lui Georg Wenzeslaus von Knobelsdorff. Un picior adus cu hotărâre în fața celuilalt, fără să se mai sprijine de baston sau de o infirmieră. Uimitor de strălucitor în ținuta de gală, era reținut, studiat, sigur de sine. Un monarh simbolic al viitorului, care trecea prin fața celor care ajutaseră la aducerea lui acolo.

Un val de adorație se ridică în piepturile lui Eric și Edward, în vreme ce stăteau pe podium și îl priveau cum se îndreaptă înspre ei. Alături de ei, *Frau* Dortmund plângea de-a binelea, incapabilă să-și controleze emoția care o cuprinsese. Apoi, într-un gest care acapară întreaga sală, Uta Baur se ridică în picioare și începu să aplaude. Matthias Noll îi urmă exemplul din cealaltă parte a încăperii. Apoi Gertrude Biermann, Hilmar Grunel, Henryk Steiner și Konrad Peiper. Margarete Peiper se ridică și i se alătură soțului ei. Urmă Hans Dabritz, apoi Gustav Dortmund. Și apoi toți ceilalți, până la o sută de oameni, se ridicară în picioare, aducându-i acest tribut în unanimitate. Privirea lui Lybarger alunecă de la stânga la dreapta, iar el zâmbi recunoscător, în vreme ce tunetul aplauzelor cutremura sala, crescând în intensitate pe măsură ce fiecare pas îl apropia și mai mult de podiumul din fața invitaților. Culmea desăvârșirii era acolo, în fața tuturor, și ovațiile aduse ca elogiu erau asurzitoare.

Salettl se uită la ceas. Era ora 21:19. Faptul că Scholl încă nu se reîntorsese nu avea nicio scuză. Își ridică privirile și îl văzu pe Lybarger cum ajunge la treptele podiumului și începe să le urce. Când ajunse sus și își îndreptă privirile înspre sală, aclamațiile se intensificară, ridicându-se într-un crescendo care izbea pereții și cutremura tavanul. Acesta era preludiul la „*Übermorgen*”. Începutul la „Ziua de după mâine”.

•

Afară, Remmer și Schneider traversară pavajul de piatră din curtea de la Charlottenburg. Mergeau rapid, fără să vorbească. În fața lor, un Mercedes negru se îndreptă spre poartă și i se făcu semn că poate să treacă. Se dădură deoparte și îl văzură pe șofer cum oprește mașina în fața intrării, și apoi pătrunde în interior. Primul gând al lui Remmer fu că Scholl era cel care pleca, și ezită, însă apoi nu se mai întâmplă nimic. Mercedesul rămase în același loc. Putea să mai staționeze acolo și o oră, se gândi el. Își scoase stația din geacă și rosti câteva cuvinte. Apoi merseră înainte. Când ieșiră pe poartă, Remmer se uită special în ochii agenților de pază care erau de serviciu. Aceștia își feriră amândoi privirile, iar el și cu Schneider trecură fără să mai fie provocați în vreun fel. În aceeași clipă, un BMW de culoare albastru închis se desprinse scrâșnind din trafic și opri lângă bordură în dreptul lor. Cei doi urcară în mașină, care porni imediat.

Dacă Remmer, sau Schneider, sau vreunul dintre cei doi polițiști BKA care stăteau în spatele BMW-ului, s-ar fi uitat în urmă, ar fi văzut cum ușa principală a palatului se deschide, iar șoferul Mercedesului negru pornește însoțit nu de Scholl sau de oricare altul dintre oaspeții prestigioși, ci de Joanna.

Șoferul o ajutase să se urce pe bancheta din spate, închisese portiera și se așezase în fața volanului. Își pusese centura de siguranță,

introdusese cheia în contact și pornise mașina, făcând rondul pe aleea din curte, apoi luând-o la stânga pe Spandauer Damm, adică în direcția opusă față de cea în care se îndreptase BMW-ul lui Remmer. În clipa următoare, șoferul văzu un Volkswagen argintiu cum pornește de lângă bordură, întoarce brusc în mijlocul străzii, apoi se stabilește pe banda din spatele lui. Prin urmare, era urmărit. Zâmbi. Nu făcea decât s-o ducă la un hotel. Nu era nicio lege care să interzică acest lucru.

Singură pe bancheta din spate, Joanna se înfășură în haină și se strădui să nu izbucnească în plâns. Nu știa ce se întâmplase, ci doar că Salettl o expediase în ultima clipă, fără ca măcar să-i ofere șansa de a-și lua rămas-bun de la Elton Lybarger. Doctorul intrase în camera lui Lybarger și o trăsese deoparte la doar câteva clipe după ce ieșiseră polițiștii.

— Relația dumitale cu Elton Lybarger a luat sfârșit, îi ordonase Salettl.

Părea nervos și foarte agitat. Apoi, printr-o schimbare bruscă de atitudine, devenise aproape blând.

— Va fi mai bine pentru amândoi dacă îți vei scoate cu totul din minte acest lucru.

Apoi îi înmânase un pachețel minuscul care fusese ambalat ca un cadou.

— Acesta este pentru dumneata, spusese el. Promite-mi că nu-l vei deschide până nu vei ajunge acasă.

Șocată și nedumerită de atitudinea lui tranșantă, ea își aminti vag că încuviințase și că îi mulțumise, apoi introdusese absentă cadoul în poșetă. Se gândea la Lybarger. Fuseseră împreună un timp îndelungat și împărtășiseră multe lucruri, și nu toate fuseseră în întregime plăcute. Măcar atât ar fi putut să facă Salettl, să o lase să-i facă urări de bine și să-și ia rămas-bun. Chiar dacă gestul lui fusese însoțit de acel cadou, tot fusese extrem de

abrupt, ba chiar nepoliticos. Însă ceea ce urmă fu încă și mai rău.

— Știu că te așteptai să-ți petreci această ultimă seară în tovărășia lui Von Holden, îi spusese Salettl. Nu te preface că ești surprinsă că sunt la curent cu acest lucru. Din nefericire, Von Holden va fi reținut de îndatoririle sale față de domnul Scholl și va pleca împreună cu dumnealui în America de Sud imediat după cină.

— Nu o să-l mai văd? întrebase Joanna și simțise brusc cum i se face rău.

— Nu.

Nu reușea să înțeleagă. Trebuia ca ea să-și petreacă noaptea la un hotel din Berlin, apoi dimineața să ia un avion către Los Angeles. Von Holden nu îi menționase nimic despre plecarea lui împreună cu Scholl. El ar fi trebuit să vină la ea după festivitatea de la Charlottenburg. Acea noapte ar fi trebuit să fie a lor în întregime.

— Lucrurile dumitale au fost împachetate. O mașină te așteaptă jos, la intrare. La revedere, domnișoară Marsh!

Și asta fusese tot. Un agent de pază o condusese până jos. Apoi se urcase în mașină și plecase. Întorcându-se să se mai uite o dată în urma ei, abia mai putuse să zărească palatul. Estompat de ceața groasă, acesta îi dispăruse treptat din raza vizuală. Fusese ca și cum acesta și tot ce se întâmplase până a ajunge acolo, inclusiv Von Holden, fuseseră doar un vis. Un vis care, la fel ca și Charlottenburg, se destrămase pur și simplu.

•

— *Hubschrauber,* elicopter, spuse Remmer, ținând stația cu mâna fracturată.

BMW-ul trecu în viteză pe lângă complexul spitalului Charlottenburg, apoi, după un kilometru și jumătate, întoarse brusc înspre întinderea întunecată a parcului Ruhwald. La două treimi din drum, polițistul BKA de la volan stinse farurile galbene de ceață, apoi opri brusc. Aproape imediat

lumina strălucitoare a unui elicopter de poliție ilumină terenul la o distanță de vreo cincisprezece metri și acesta ateriză pe iarbă cu un zgomot asurzitor. Pilotul opri motorul, iar Schneider coborî din mașină și alergă spre elicopter. Se aplecă sub elice, deschise ușa și urcă înăuntru. Se auzi vuietul motorului, urmat de învolburarea ierbii și a prafului stârnit de decolarea elicopterului. Acesta se ridică deasupra copacilor, făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade spre stânga și dispăru în noapte.

Așezat pe scaunul de lângă pilot, Schneider abia mai putu să zărească farurile de ceață ale BMW-ului care întorsese pe câmp și o luase la stânga, îndreptându-se din nou spre Palatul Charlottenburg. Se lăsă pe spate, își strânse mai bine curelele de pe umeri, apoi își descheie haina și scoase premiul înfășurat într-o batistă pe care-l ducea la laboratorul de la Bad Godesberg pentru analiza amprentelor: era paharul de apă pe care-l utilizase Elton Lybarger pentru a-și lua pastilele cu vitamine.

123.

— Mai multe zile înainte ca tatăl doctorului Osborn să fie omorât, spuse McVey în vreme ce scoase din haină un carnețel cu mai multe semne ieșind din el, uitându-se din când în când la el în timp ce i se adresa lui Scholl, acesta inventase un bisturiu. Un bisturiu foarte special, proiectat și realizat special pentru compania la care lucra, o firmă mică din apropiere de Boston. Aceasta era una dintre companiile dumneavoastră, domnule Scholl.

— Nu am avut niciodată o companie care să producă bisturie.

— Nu știu dacă producea bisturie, știu doar că unul a fost realizat.

McVey știuse din momentul în care Goetz se dusese sus să-i comunice ce se întâmplase că Scholl își va părăsi invitații și va veni jos să discute cu el. Orgoliul îl determinase să facă asta. Cum ar fi putut să nu profite de șansa de a-l întâlni pe bărbatul care tocmai supraviețuise dintr-o ambuscadă mortală și mai avea încă tupeul să invadeze arena lui personală? Numai că această curiozitate îi va dispărea în timp și, imediat ce va considera că a auzit destule, se va ridica să plece. Asta numai în situația în care McVey nu mai putea să-i rețină și în continuare curiozitatea. Acesta era secretul, să-i mențină curiozitatea, pentru că la următorul nivel erau emoțiile, iar el avea sentimentul că Scholl avea capacitatea de a se implica emoțional mult mai mult decât lăsa să se vadă față de ceilalți. Iar în clipa în care oamenii începeau să reacționeze din punct de vedere emoțional, erau în stare să dezvăluie orice.

— Numele companiei era Microtab și avea sediul în Waltham, Massachusetts. La vremea respectivă era sub controlul unei companii private

cu numele Wentworth Products Limited, din Ontario, Canada. Proprietarul acesteia era – McVey se opri ca să se uite cu ochii mijiți la însemnările sale – domnul James Tallmadge din Windsor, Ontario. Tallmadge și cei din Consiliul de administrație de la Microtab, Earl Samules, Evan Hart și John Harris, toți din Boston, au murit la o distanță de jumătate de an unul după altul. Oamenii de la Microtab în 1966, iar Tallmadge în 1967.

— Nu am auzit niciodată de o companie cu numele Microtab, domnule McVey, spuse Scholl. Acum consider că v-am oferit destul timp. Domnul Goetz o să vă țină companie în timp ce eu mă voi reîntoarce la oaspeții mei. În mai puțin de o oră, avocații de specialitate vor ajunge aici pentru a răspunde mandatului dumneavoastră.

Scholl își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare, iar McVey îl văzu pe Goetz cum răsuflă ușurat.

— Tallmadge și ceilalți erau implicați în activitatea a încă două dintre companiile dumneavoastră, continuă McVey ca și cum Scholl nu ar fi spus nimic. Alama Steel, Limited, din Pittsburgh, Pennsylvania, și Standard Technologies din Perth Amboy, New Jersey. Apropo, Standard Technologies era filiala unei companii cu numele T.L.T. International din New York, care s-a desființat în 1967.

Scholl îl privea uimit.

— Care este scopul acestei enumerări? întrebă el cu răceală.

— Nu fac decât să vă ofer oportunitatea de a ne explica.

— Și ce anume doriți să vă explic eu?

— Ce fel de legături aveați dumneavoastră cu toate aceste companii și faptul că…

— Nu am nicio legătură cu aceste companii.

— Nu aveți?

— Cu certitudine, replică Scholl sec și iritat peste măsură.

„Bine,” se gândi McVey, „enervează-te!”

— Spuneți-mi despre Omega Shipping Lines…

Goetz se ridică în picioare. Sosise vremea să pună punct.

— Mi-e teamă că asta este tot, domnule polițist. Domnule Scholl, invitații dumneavoastră vă așteaptă.

— Îl întrebam pe domnul Scholl despre Omega Shipping Lines, spuse McVey, neluându-și privirea din cea a lui Scholl. Credeam că nu ați avut nicio legătură cu aceste companii. Nu așa mi-ați spus?

— Am spus că ajunge cu întrebările, McVey! spuse Goetz.

— Îmi cer scuze, domnule Goetz, încerc să-l ajut pe clientul dumneavoastră să nu ajungă la închisoare. Numai că nu pot obține un răspuns sincer de la el. Acum câteva clipe mi-a spus că nu a avut nicio legătură cu Microtab, Alama Steel, Standard Technologies sau T.L.T. International. T.L.T. International controla toate aceste companii și este ea însăși controlată de Omega Shipping Lines. Întâmplarea face că domnul Scholl este principalul acționar de la Omega Shipping Lines. Sunt convins că înțelegeți ce vreau să spun. Trebuie să fie ori într-un fel, ori în altul. Domnule Scholl, ori ați avut legături cu aceste companii, ori nu ați avut. Care din două?

— Omega Shipping Lines nu mai există, răspunse Scholl cu un ton neutru.

Era evident că îl subestimase pe McVey. Încăpățânarea, dar și capacitatea lui de rezistență. Fusese vina lui că nu-i dăduse voie lui Von Holden să-i ia capul, omorându-l. Însă această situație avea să fie rectificată destul de curând.

— V-am oferit toată considerația pe care ați solicitat-o și încă mult mai mult de atât. Bună seara, domnule polițist!

McVey se ridică în picioare și scoase două fotografii din buzunarul de la haină.

— Domnule Goetz, ați vrea să-l rugați pe clientul dumneavoastră să se uite puțin la acestea?

Osborn se uită la Goetz cum ia fotografiile și le examinează.

— Cine sunt aceste persoane? întrebă Goetz.

— Asta aș dori și eu să-mi spună domnul Scholl.

Osborn îl privi pe Goetz cum se uită la Scholl și îi întinde fotografiile. Scholl se uită mânios la McVey, apoi aruncă o privire pe fotografiile din mâinile sale. În clipa aceea tresări, însă se controlă imediat.

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse el hotărât.

— Nu?

— Nu.

— Se numesc Karolin și Johann Henniger, spuse McVey, apoi tăcu pentru o clipă. Au fost uciși astăzi.

De data aceasta, Scholl nu mai exprimă nicio emoție.

— V-am spus, nu am nici cea mai mică idee cine sunt aceștia. Scholl îi întinse fotografiile lui Goetz, apoi se răsuci și porni către ușă.

Osborn se uită la McVey. Clipa în care acesta va ieși va fi ultima dată când aveau să-l mai vadă pentru multă vreme de acum încolo, dacă îl vor mai vedea vreodată.

— Apreciez că ne-ați oferit din timpul dumneavoastră pentru a discuta cu noi, spuse repede McVey. De asemenea, știu că și dumneavoastră vă dați seama de faptul că doctorul Osborn nu a reușit niciodată să închidă din punct de vedere emoțional capitolul referitor la uciderea tatălui său. I-am promis că poate să vă pună o întrebare. E ceva foarte simplu. Și nu va fi consemnată.

Scholl se întoarse din nou înspre ei.

— Îndrăzneala dumneavoastră depășește limitele bunelor maniere.

Goetz deschise ușa, iar Scholl aproape trecuse dincolo de ea când Osborn i se adresă:

— De ce ați atașat chirurgical capul lui Elton Lybarger de trupul unui alt bărbat?

Scholl încremeni în locul în care se găsea. La fel și Goetz. Apoi, foarte încet, Scholl se întoarse spre ei. Arăta cu totul expus. Ca și cum deodată hainele i-ar fi fost sfâșiate de pe trup și ar fi fost violat sexual. Pentru o clipă extrem de scurtă păru pe punctul de a ceda. Însă imediat îi coborî pe față ceea ce părea o mască a propriei sale voințe, cuprinzându-l de sus până jos. Expunerea de mai înainte fu înlocuită cu dispreț, iar locul disprețului fu luat apoi de mânie. După aceea, reveni din nou iute, cu o atitudine îngrozitoare și înghețată, acolo unde putea să dețină controlul.

— Vă sugerez amândurora să vă apucați să scrieți cărți de ficțiune.

— Aceasta nu este o ficțiune, spuse Osborn.

Deodată se deschise o ușă în capătul celălalt al încăperii și pe ea intră Salettl.

— Unde este Von Holden? se răsti Scholl în timp ce Salettl se apropia de ei.

Ecoul pantofilor lui Salettl răsună pe pardoseala din marmură în vreme ce acesta se îndrepta către ei.

— Von Holden este sus, așteaptă în Apartamentele Regale, răspunse el.

Nervozitatea, tensiunea profundă de mai înainte îi dispăruseră în totalitate. Acestea fuseseră înlocuite de o atitudine care era aproape liniștită.

— Caută-l și adu-l aici imediat!

Salettl zâmbi.

— Mă tem că nici nu se pune problema. Apartamentele Regale și Galeria de Aur nu mai sunt accesibile acum.

— Ce vrei să spui?

McVey și Osborn se uitară unul la altul. Acolo se petrecea ceva, însă nu aveau nici cea mai mică idee ce anume. Nici lui Scholl nu-i plăcu acest lucru.

— Te-am întrebat ceva!

— Ar fi fost mult mai bine dacă te-ai fi aflat sus, spuse Salettl, care traversase încăperea și venise lângă Scholl și Goetz.

— Du-te și-l adu pe Von Holden! se răsti Scholl către Goetz.

Goetz încuviință din cap și se îndreptă către ușă, când se auzi zgomotul unei împușcături. Goetz tresări de parcă l-ar fi pălmuit cineva. Își duse mâna la gât, apoi se uită la ea. Era mânjită de sânge. Se uită la Salettl cu ochii mari, apoi privirea îi căzu pe mâna acestuia, în care ținea un pistol automat de dimensiuni reduse.

— M-ai împușcat, nenorocitule! urlă Goetz la el, apoi se cutremură și căzu pe spate, izbindu-se de ușă.

— ARUNCĂ PISTOLUL, ACUM! îi strigă McVey, cu pistolul de calibrul 38 în mâna dreaptă, iar cu stânga trăgându-l pe Osborn din linia de tragere.

— Desigur, spuse Salettl spre McVey, apoi se întoarse înspre Scholl și zâmbi. Americanii ăștia aproape că au stricat totul.

— ARUNCĂ-L ACUM!

Scholl se uită la el cu un dispreț profund.

— Vida?

Salettl zâmbi din nou.

— A locuit în Berlin timp de aproape patru ani.

— Cum îndrăznești? îi spuse Scholl semeț.

Era furios și arbora o atitudine superioară, de o insolență totală. Cum îndrăznești să hotărăști de unul singur să…

Prima împușcătură a lui Salettl îl atinse pe Scholl chiar deasupra papionului. Cea de-a doua îi pătrunse în piept deasupra inimii, străpungându-i aorta și stropindu-l pe Salettl cu sânge. Preț de o

clipă, Scholl se clătină pe picioare, cu o expresie de neîncredere în priviri, apoi se prăbuși deodată, ca și cum i-ar fi fost retezate picioarele de sub el.

— ARUNCĂ-L! SAU TE ÎMPUȘC PE LOC! urlă McVey, apăsând degetul pe trăgaci.

— McVey, NU FACE ASTA! îl auzi pe Osborn strigând din spatele lui.

Apoi mâna lui Salettl în care ținea pistolul îi alunecă pe lângă corp, iar McVey slăbi strânsoarea degetului de pe trăgaci. Salettl se întoarse cu fața la el. Chipul lui avea o paloare cadaverică și arăta de parcă ar fi fost stropit cu vopsea roșie. Faptul că era îmbrăcat în smoching nu făcea decât să agraveze lucrurile pentru că îl făcea să arate ca o marionetă grotescă și respingătoare.

— Nu ar fi trebuit să vă amestecați! spuse Salettl cu vocea plină de mânie.

— Desfă degetele de pe pistol și dă-i drumul să cadă pe podea! îi spuse McVey, care continua să se deplaseze foarte încet înainte, fără să aibă vreo reținere în a-l împușca pe acesta dacă ar fi fost nevoit. Osborn strigase la el de teamă că McVey ar fi tras și ar fi redus la tăcere probabil singura persoană care avea habar de ceea ce se petrecea acolo. Avea dreptate din acest punct de vedere. Însă Salettl tocmai împușcase doi oameni, iar McVey nu avea de gând să-i dea ocazia să mai împuște încă doi.

Salettl se uita fix la ei, ținând în continuare pistolul automat în mâna care-i atârna de-a lungul corpului.

— Dă drumul la pistol să cadă pe podea, îi mai spuse o dată McVey.

— Numele adevărat al lui Karolin Henniger era Vida, spuse Salettl. Scholl a dat ordin ca ea și băiatul să fie uciși cu ceva timp în urmă. I-am adus în secret aici, la Berlin, și le-am schimbat identitățile. Ea m-a sunat imediat după ce a reușit să fugă de voi. Credea că faceți parte din Organizație. Că au reușit să o găsească.

Salettl tăcu o clipă, apoi continuă abia șoptit:

— Organizația știa unde v-ați dus. Din această cauză, ar fi descoperit-o foarte repede. Și după aceea ar fi venit direct la mine. Iar asta ar fi dat peste cap întreaga acțiune.

— I-ai omorât, spuse McVey.

— Da.

Osborn făcu un pas în față, cu ochii sclipindu-i de emoție.

— Spuneai că întreaga acțiune ar fi fost dată peste cap. Despre ce *acțiune* este vorba? Ce-ai vrut să spui cu asta?

Salettl nu-i răspunse nimic.

— Karolin, Vida, sau cum o chema… Ea era soția lui Lybarger, insistă Osborn. Băiatul era fiul lui.

Salettl ezită, apoi spuse:

— Era în același timp și fiica mea.

— O, Dumnezeule! exclamă Osborn și îi aruncă o privire lui McVey.

Amândoi erau la fel de oripilați.

— Fizioterapeuta domnului Lybarger va fi în avionul de mâine dimineață care se va îndrepta către Los Angeles, rosti deodată Salettl, cu totul în afara contextului, aproape ca și cum i-ar fi invitat să se ducă și ei împreună cu ea.

— Cine naiba sunteți voi? îl întrebă Osborn fixându-l cu privirea. L-ați omorât pe tatăl meu și chiar pe fiica și pe nepotul dumitale și Dumnezeu știe pe câți alții…

Osborn ridică vocea, plin de mânie:

— *De ce*? *Care este motivul*? Pentru a-l proteja pe Lybarger? Pe Scholl? Această „Organizație”? *DE CE*?

— Dumneavoastră, domnilor, ar fi trebuit să-i lăsați pe germani să se ocupe de Germania, rosti Salettl liniștit. Ați supraviețuit unui incendiu în această seară. Însă nu veți supraviețui din următorul dacă nu veți părăsi imediat această clădire.

Se strădui să zâmbească, însă nu reuși să se forțeze, iar privirea lui se opri asupra lui Osborn.

— Partea aceasta ar trebui să fie cea mai grea, doctore! Dar nu este, spuse el și într-o fracțiune de secundă își ridică pistolul automat în dreptul gurii și apăsă pe trăgaci.

124.

— Întreprinderea privată nu poate fi menținută în epoca democrației, rosti Lybarger în microfon, vocea lui pătrunzând până în colțurile cele mai îndepărtate ale fanteziei rococo aurite și cu marmură verde din Galeria de Aur. Nu poate avea loc decât dacă oamenii au o idee foarte clară despre autoritate și personalitate.

Făcu o pauză și rămase cu ambele brațe sprijinite în fața lui, studiind chipurile din sală.

Discursul său, deși oarecum modificat, nu era original și majoritatea celor de acolo știau acest lucru. Originalul fusese rostit pe 20 februarie, 1933, în fața unui grup similar de oameni de afaceri de la cel mai înalt nivel; iar vorbitorul care se aliase cu instituțiile capitaliste în seara aceea de iarnă fusese noul cancelar al Germaniei, Adolf Hitler.

Așezată pe podium, Uta Baur se aplecă în față, sprijinindu-și pe palme bărbia puternică, captivată în totalitate de minunăția faptului la care era martoră, agonia, îndoielile, strădania tăinuită de cincizeci de ani, cum stătea acolo de unul singur, vorbind triumfător în fața ei. Alături de ea, Gustav Dortmund, președintele de la Bundesbank, stătea țeapăn ca un băț, lipsit de orice emoție, fiind doar un observator, nimic mai mult. Și totuși în sinea sa, își simțea intestinele cum se crispează de entuziasm în fața a ceea ce era acolo, la îndemână.

Tot pe podium, dar mai încolo, erau Eric și Edward, care stăteau cu pumnii încleștați, mușchii de la gât încordându-li-se în strânsoarea gulerelor scrobite, aplecați în față ca niște manechine identice, atenți la fiecare cuvânt rostit de Lybarger. Exaltarea lor era de cu totul alt gen. Unul dintre ei urma să devină în doar câteva zile cel care era Lybarger. Care dintre ei, încă nu fusese stabilit. Și,

pe măsură ce se apropia momentul respectiv, așa cum se întâmpla acum, odată cu fiecare cuvânt, cu fiecare propoziție, așteptarea nerăbdătoare a clipei când această alegere va fi făcută devenise aproape de nesuportat.

ACIDUL CIANHIDRIC: lichid volatil mobil sau gaz extrem de otrăvitor, care prezintă miros de migdale amare, agent care odată ajuns în sânge, reacționează cu oxigenul din țesuturi și consumă efectiv oxigenul din sânge, ceea ce duce, în esență, la sufocarea victimei.

— Toate bunurile pământești pe care le deținem le datorăm străduinței celor aleși, a poporului german pur! rosti Lybarger, iar ecoul cuvintelor sale răsună de-a lungul pereților grandioși ai Galeriei de Aur, pătrunzând în inimile și în mințile oamenilor care se aflau în spațiul delimitat de aceștia. Nu trebuie să uităm că toate beneficiile culturii trebuie introduse cu o mână de fier! Astfel vom reuși să ne restaurăm puterea, militară și nu numai, până la cele mai înalte niveluri… Noi nu vom da înapoi!

În momentul în care Lybarger își termină discursul, toată sala se ridică în picioare, ovaționându-l tumultuos, făcând ca modul entuziast în care îl salutaseră mai devreme să pară doar niște aplauze politicoase. Apoi, probabil din cauza faptului că se afla mai aproape de capătul sălii și de ușile spre ieșire, el fu cel dintâi care auzi ceea ce alții nu aveau cum.

— Ascultați, spuse el în microfon, ridicându-și brațele pentru a face liniște. Ascultați! Vă rog!

Mai dură puțin până să-și dea seama toată lumea ce voia. Oare mai avea ceva de spus? Ce voia să spună cu asta? Apoi înțeleseră cu toții: nu le cerea să facă liniște, ci le spunea că se întâmplă ceva.

Niște vibrații silențioase fură urmate de șase bufnituri mecanice profunde, iar încăperea se

zgudui ca și cum cineva ar fi tras niște obloane grele în jurul exteriorului acesteia. Apoi zgomotele încetară și se lăsă liniștea.

Uta Baur fu prima care se ridică. Se duse pe podium în spatele lui Eric și Edward, trecu pe lângă Dortmund și coborî cele câteva trepte către una din ușile din colțul sălii. O deschise larg și se dădu brusc un pas înapoi, ducându-și mâna la gură. *Frau* Dortmund scoase un țipăt. Acolo unde ar fi trebuit să se deschidă ușa, acum se afla o altă ușă metalică imensă, închisă etanș și bine fixată în locul respectiv.

Dortmund coborî și el treptele în grabă.

— *Was ist es*? Ce-i asta? întrebă el, apoi se duse înspre ușă și se împinse în ea.

Aceasta nu se clinti. Un val de neliniște străbătu încăperea.

Eric se ridică repede de pe scaun și trecu în grabă pe lângă o *Frau* Dortmund înspăimântată, cu tot cu bijuteriile ei. Urcă lângă Lybarger și îi luă microfonul.

— Nu vă panicați! Una dintre ușile de securitate a căzut din greșeală. Îndreptați-vă către ușa principală și ieșiți în ordine din încăpere!

Însă ușa principală a Galeriei de Aur era blocată în același mod. La fel ca și toate celelalte uși ale încăperii.

— *Was geht hier vor*? Ce se întâmplă aici? zbieră Hans Dabritz.

Generalul maior Matthias Noii își împinse scaunul la o parte și se îndreptă către ușa cea mai apropiată. Încercă să o împingă cu umărul înspre exterior, însă nu avu mai mult noroc decât avusese Dortmund înaintea lui. Henryk Steiner i se alătură cu umărul lui robust. Împreună, cei doi se izbiră în ușă. Li se mai alăturară încă doi, însă ușa nu se clinti. Apoi se simți în aer un miros foarte vag de migdale arse. Oamenii se uitară unii la alții și inspirară mirosul, încercând să-și dea seama despre ce era vorba și de unde venea.

— *Ach, mein Gott*! țipă Konrad Peiper, în vreme ce o pulbere fină de cristale albăstrui de culoarea ametistului începu să se scurgă deodată pe masa lui dintr-un orificiu pentru aerul condiționat care se afla în tavan. Cianură gazoasă!

Mirosul deveni și mai puternic pe măsură ce cristalele își croiau drum, dizolvându-se în apa distilată și acidul stocate în sistemul de ventilație, transformându-se în cianura gazoasă ucigătoare.

Deodată, oamenii se îndepărtară bulucindu-se din dreptul gurilor de aerisire. Se lipiră cu toții de pereți și chiar și de ușile metalice blocate și impenetrabile, și își ridicară privirile într-o tăcere neîncrezătoare înspre grătarele gurilor de aerisire, camuflate cu gust și atât de atent de ornamentațiile rococo aurite și de pereții de marmură verde ai construcției grandioase din secolul al optsprezecelea.

Așteptau cu toții să moară, însă nu-i venea niciunuia să creadă. Cum era posibil așa ceva? Cum se putea ca atât de mulți dintre cetățenii cei mai influenți și mai onorați din Germania, împodobiți cu haine și bijuterii cu a căror valoare s-ar fi putut hrăni populația de pe o jumătate din glob timp de un an întreg, protejați de o armată virtuală de personal de securitate, să fie prinși neajutorați în capcana încăperii uneia dintre cele mai încărcate de istorie clădiri ale națiunii, așteptând momentul în care se va aduna suficientă cianură gazoasă încât să-i ucidă pe toți? Era de necrezut! Imposibil! O glumă!

— *Es ist ein Streich*! E o farsă! râse Hans Dabritz. *Ein Streich*!

Râseră și alții. Edward se duse la scaunul său de pe podium și își ridică paharul în sus.

— *Zu Elton Lybarger*! strigă el. *Zu Elton Lybarger*!

— *Zu Elton Lybarger*! strigă și Uta Baur ridicându-și paharul.

Elton Lybarger rămăsese tot pe podium și se uită la Konrad și la Margarete Peiper, la Gertrude Biermann, Rudolf Kaes, Henryk Steiner și Gustav Dortmund cum se duc înapoi la mesele lor și își ridică paharele.

— *Zu Elton Lybarger*! răsună în întreaga Galerie de Aur.

În momentul acela începu. Utei Baur i se dădu brusc capul pe spate, apoi îi căzu în față, în vreme ce mușchii brațelor și ai spatelui îi tremurau puternic. În cealaltă parte a încăperii, Margarete Peiper păți același lucru. Căzu la pământ, gemu, contorsionându-se în agonie, mușchii și nervii fiindu-i cuprinși de spasme violente, ca și cum ar fi fost electrocutată la cincizeci de mii de volți sau ca și cum mii de insecte i-ar fi pătruns brusc sub piele și se devorau nebunește una pe cealaltă într-o cursă frenetică de supraviețuire.

Deodată, în masă, cei care putură se repeziră spre ușa principală. Trăgându-se și izbindu-se unul pe altul, se repeziră la ușa masivă din oțel și la tocul decorativ din lemn care o încadra, încercând să ajungă la aer curat, strigând după ajutor și cerșind milă. Își înfipseră degetele, unghiile, chiar și ceasurile de aur în metalul necruțător, sperând că vor reuși cumva să-l clintească. Bătură în ușă cu pumnii, cu tocurile, se izbiră chiar cu propriile trupuri, o dată, apoi încă o dată, până când fură cuprinși cu toții de aceleași contorsionări spasmodice și convulsii oribile.

Dintre toți, Elton Lybarger fu ultimul care muri, și acest lucru i se întâmplă pe când stătea pe un scaun în centrul încăperii, uitându-se împietrit la mulțimea de oameni care mureau în jurul lui. Înțelese, la fel ca și toți ceilalți, că aceasta era pedeapsa pe care o primeau pentru faptele lor. Nu împiedicaseră acest lucru din cauză că nu crezuseră niciodată că s-ar fi putut întâmpla cu adevărat. Și când înțeleseseră în cele din urmă, era

deja prea târziu. La fel cum se întâmplase și în lagărele de exterminare.

— Treblinka, Chelmno, Sobibòr, rosti Lybarger, în vreme ce gazul începu să-l pătrundă. Belzeč, Maidanek… Deodată mâinile îi fură străbătute de un spasm și inspiră profund. Apoi capul îi căzu brusc pe spate și își dădu ochii peste cap. Auschwitz, Birkenau… mai rosti el abia șoptit. Auschwitz, Birkenau…

125.

Remmer nu avea nici cea mai mică idee la ce să se aștepte în momentul în care, împreună cu cei doi polițiști BKA cu care îl însoțise pe Schneider la elicopter, intrară din nou în curtea de la Charlottenburg și coborâră din BMW. Fură abordați imediat de agenții de pază îmbrăcați în uniformă.

— Ne-am întors, spuse Remmer și le flutură legitimația prin fața ochilor, apoi își făcu loc printre ei și se îndreptă către intrarea principală.

Singura informație concretă pe care o avea era că nici McVey, nici Osborn nu ieșiseră din palat. Cu puțin noroc, se gândi el când ajunse la ușă, McVey și Scholl se aflã încă la parter, atacându-se unul pe celălalt. Ori asta, ori McVey era înconjurat de o întreagă armată de avocați care încercau să-l scalpeze, situație în care acesta ar avea nevoie urgentă de ajutor.

În acel moment explodă primul dispozitiv incendiar. Remmer, cei doi polițiști și agenții de pază fură aruncați la pământ, în timp ce deasupra lor începură să cadă bucăți de mortar și de piatră. În clipa imediat următoare, încă vreo douăsprezece bombe explodară, una după alta și în foc rapid, ca un șir de artificii, făcură ocolul întregului perimetru al nivelului superior al palatului în care se afla Galeria de Aur. Explodând în interior, dispozitivele aprinseră ca într-un cuptor gazul din toate țevile încastrate în ornamentele aurite de-a lungul podelelor și tavanelor Galeriei și ale apartamentelor din imediata apropiere.

•

McVey se repezi înspre ușă, trăgând departe trupul neînsuflețit al lui Goetz, cât să aibă suficient spațiu ca să poată ieși din încăpere. Exploziile răsturnaseră cărțile de pe rafturi, făcuseră țăndări

vasele de porțelan din secolul al optsprezecelea și spărseseră unul dintre șemineurile de marmură. Cu o ultimă sforțare, McVey reuși să deschidă ușa. Îl izbi un val de căldură și văzu că holul din exterior și scările de după acesta erau cuprinse de flăcări. Trânti ușa la loc și, când se întoarse, văzu cum o mare de flăcări cuprinsese clădirea pe la exterior, anulându-le orice șansă de a ieși în grădină prin ușile de sticlă. Apoi îl zări pe Osborn, care, așezat în genunchi, scotocea orbește prin buzunarele lui Scholl, arătând ca un psihopat care căuta să fure tot ce găsea asupra unui cadavru.

— Ce naiba faci? Trebuie să ieșim de aici!

Osborn nu-l băgă în seamă. Îl lăsă pe Scholl și începu același lucru cu Salettl, scotocindu-i haina, cămașa, pantalonii. Era ca și cum focul distrugător din jurul lor nici măcar n-ar fi existat.

— Osborn! Sunt morți! Lasă-i, pentru numele lui Dumnezeu! îi strigă McVey, ducându-se la el și ridicându-l în picioare.

Osborn se mânjise pe mâini și pe față cu sângele de pe cadavre. Avea o privire de nebun, aproape ca și cum el fusese acela care înfăptuise crimele. Căuta un răspuns privind moartea tatălui său de la singurele persoane rămase care i l-ar mai fi putut da. Faptul că aceștia erau morți nu avea nicio importanță. Ajunsese la capătul drumului și nu mai avea unde să se ducă.

Deodată se auzi o bubuitură puternică în momentul în care o conductă de gaz explodă din cauza căldurii. În aceeași clipă, tavanul se aprinse într-o minge de foc care se deplasă într-o fracțiune de secundă dintr-un capăt în celălalt al încăperii. O clipă mai târziu, incendiul devastator alimentat de gaze îi izbi la pământ cu forța lui, aspirând totul către centrul său și consumând lucrurile din încăpere. Osborn dispăru deodată, iar McVey se prinse de unul din picioarele de la masa de conferință, îngropându-și capul în îndoitura brațului. Pentru a doua oară în seara aceea se trezi

înconjurat de flăcări, de data aceasta un holocaust de o mie de ori mai puternic decât prima dată.

— Osborn! OSBOURN! strigă el.

Căldura era insuportabilă. Pielea de pe față, arsă atât de grav în primul incendiu, acum i se prăjea de-a binelea, lipindu-i-se de oasele craniului. Puținul aer care mai era acolo părea să vină din măruntaiele unui cuptor. Chiar și numai simplul act de a respira făcea ca plămânii să-l usture îngrozitor.

— Osborn! strigă McVey încă o dată.

Zgomotul asurzitor al flăcărilor părea la fel ca acela făcut de prăbușirea unor talazuri imense. Era imposibil să mai auzi pe cineva acolo. Apoi simți în nări mirosul de migdale arse.

— Cianură! strigă el cât putu de tare.

Văzu ceva mișcându-se în fața lui.

— OSBOURN! ESTE CIANURĂ GAZOASĂ! OSBOURN! MĂ AUZI?

Numai că nu era Osborn. Era Judy, soția lui. Stătea pe veranda din fața cabanei lor de deasupra Lacului Big Bear. Culmile munților se vedeau în spatele ei învăluite într-o nuanță de mov și erau acoperite cu o cușmă de zăpadă în vârf. Iarba era înaltă și aurie, iar prin aerul din jurul ei se vedeau niște insecte minuscule. Aerul era curat și proaspăt, iar ea zâmbea.

— Judy? își auzi el propria voce.

Figura altcuiva îi apăru brusc în față, extrem de aproape. Nu o recunoscu. Avea ochii roșii, părul ars, iar fața îi era ca peștele făcut la grătar.

— Dă-mi mâna! îi strigă figura respectivă.

McVey încă o mai privea pe Judy.

— La naiba! Dă-mi mâna! îi strigă din nou figura aceea.

Apoi McVey se retrase și întinse mâna. Întâlni o altă mână, apoi auzi zgomot de sticlă spartă. Deodată se trezi sus, dar numai pe jumătate pe propriile sale picioare. Figura respectivă își trecu brațul pe după el și coborâră afară prin ușile de

sticlă sfărâmate. Apoi zări ceața groasă, iar aerul răcoros îi umplu plămânii!

— Respiră! Respiră profund! Haide! Respiră, naiba să te ia! Continuă să respiri!

Nu-l putea vedea, însă era convins că Osborn era cel care se răstea la el. Știa că era Osborn. Nu avea cine să fie altcineva. Era vocea lui.

126.

Joanna privi pe fereastră din camera ei de hotel. Berlinul nu se vedea, ascuns într-un strat de ceață care se îngroșa văzând cu ochii. Se întrebă dacă avionul ei va putea să decoleze dimineață. Se duse la baie, se spălă pe dinți, apoi luă două somnifere.

Nu avea nici cea mai vagă idee de ce doctorul Salettl îi modificase planurile într-un mod atât de neașteptat și de insultător. Motivul pentru care Von Holden nu menționase absolut nimic despre plecarea lui împreună cu domnul Scholl imediat după festivitate o întrista profund și se întrebă dacă lucrurile stăteau chiar așa cu adevărat. Și oricum, cine era Salettl? Ce influență avea el încât să controleze venirea și plecarea lui Von Holden, sau chiar a domnului Scholl? Chiar și motivul pentru care își dăduse osteneala să-i ofere un cadou o depășea total. Ea fusese în ochii lui doar o biată gâză care îi apăruse în cale, pe care el putea ori s-o elibereze brusc, ori s-o zdrobească, după cum îi era voia. Era un individ crud și manipulator, iar ea era convinsă că îngrozitorul și obscurul episod sexual cu Elton Lybarger venise direct din mintea lui diabolică. Dar asta nu avea importanță. Von Holden era cel care conta, iar el reușise s-o facă să i se pară doar un vis tot ce se întâmplase atunci.

Se duse la culcare gândindu-se la el. Îi vedea chipul și îi simțea mângâierile și simți că pentru tot restul vieții ea nu va mai iubi pe nimeni altcineva în afară de el.

•

Întreaga ființă a lui Von Holden era la limita unei extenuări totale. Niciodată, în toți anii de pregătire de la Spetsnaz, de la KGB și de la Stasi, nu experimentase o asemenea sfârșeală fizică și psihică. Puteau să-i ia evaluarea de la Spetsnaz – că „acționează permanent, în condiții de stres

maxim, calm, și cu judecata limpede” – și s-o trimită înapoi pentru „evaluare”.

Imediat după întâlnirea lui cu Salettl în afara mausoleului, se dusese în apartamentele din complexul Galeriei de Aur să-l aștepte pe Scholl, așa cum primise ordin. Însă în momentul în care închisese ușa în urma lui, simțise împunsătura de *Vorahnung* – a presimțirii. Nu fusese un atac la intensitatea maximă, însă putuse să simtă acut tensiunea trecerii fiecărei secunde, ca la o bombă cu ceas, și după cinci minute părăsise încăperea. Salettl era bătrân, la fel și Scholl, și Dortmund, și Uta Baur. Puterea, averea și trecerea timpului îi făcuseră să se comporte despotic. Nici chiar Scholl, cu toată preocuparea lui aparentă că McVey și Osborn ar fi putut distruge totul, nu era convins cu adevărat de acest lucru. Conceptul de pericol adevărat dispăruse demult. Li se părea absurdă ideea că ar fi putut să dea greș în vreun fel. Nici măcar sosirea lui McVey și a polițiștilor BKA cu un mandat de arestare nu îi neliniștise. Ceremonia de la mausoleu nu fusese anulată, ci doar amânată. Și va continua așa cum fusese planificată din momentul în care vor interveni avocații, iar polițiștii se vor retrage. Culmea aroganței era faptul că ceremonia nu implica numai prezentarea celui mai păzit secret al Organizației, însă era centrată pe o crimă. Cea de-a doua etapă din „*Übermorgen*” era asasinarea rituală a lui Elton Lybarger. Preludiul a ceea ce însemna de fapt „*Übermorgen*”.

N-aveau decât să se comporte ca niște proști insolenți dacă de atât erau în stare, însă Von Holden nu era așa, el era *Leiter der Sicherheit,* cel mai important agent din rețeaua de securitate a Organizației. Jurase să-l protejeze cu orice preț atât de dușmanii din interior, cât și de cei din afară. Scholl îl împiedicase să conducă el atacul de la hotelul Borggreve, iar Salettl îi transmisese ordinul lui Dortmund de a aștepta următoarele indicații în

Apartamentele Regale din complexul Galeriei de Aur. Așteptând acolo de unul singur, țintuit de încordarea funestă dată de *Vorahnung* care îi pulsa în interior, ascultând vuietul aplauzelor din încăperea alăturată în momentul în care Lybarger intrase în Galeria de Aur, hotărâse că la momentul respectiv dușmanii din interior erau la fel de periculoși ca și cei din afară; și că din acest motiv, următorul ordin nu va veni de la ei, ci de la el. Coborâse pe treptele din spate, ieșise pe o ușă de serviciu, chemase o mașină de la unitatea de pază, un Audi alb, pe care îl condusese înapoi la casa de pe Behrenstrasse numărul 45, cu intenția de a returna cutia în siguranța totală din *der Garten.* Însă acest lucru nu mai fusese posibil. Strada era plină cu echipamente pentru stingerea incendiilor. Iar casa era și ea complet înghițită de flăcări.

În timp ce stătea acolo pe stradă, în întuneric, la jumătatea distanței, privind imaginea incredibilă din fața sa, simțise cum îl cuprindea groaza încă o dată. La început îi apăruseră niște voaluri transparente care i se ondulau încet ca niște pete în fața ochilor, apoi apăruse roșul aurorei și odată cu acesta verdele acela nepământean. Luptându-se să scape de vedenie, luase stația. Să-i ia naiba, pe ei și ceea ce făceau ei, însă unul dintre ei tot trebuia informat: Scholl, Salettl, Dortmund sau chiar Uta Baur. Însă chiar în momentul în care luase stația în mână, fusese apelat de la palat.

— Lugo! se auzise în stație vocea disperată a lui Egon Frisch, responsabilul cu securitatea de la Charlottenburg. *Lugo*!

Ezită preț de o clipă, însă în cele din urmă răspunse:

— Lugo.

— Aici e iadul pe pământ! Galeria de Aur este încuiată și a luat foc! Toate intrările și ieșirile sunt blocate!

— Blocate? Cum adică?

— Cu niște uși de securitate, care au fost zăvorâte în locul acestora. Nu este curent electric și nu avem cum să le deschidem!

Von Holden plecase imediat din Behrenstrasse și condusese prin Berlin ca un nebun. Cum fusese posibil așa ceva? Nu fusese niciun semn, nicio indicație. Ușile de securitate fuseseră instalate în fiecare încăpere a palatului cu doi ani în urmă, pentru cazuri de incendii și pentru prevenirea vandalismului, cu optsprezece luni înainte să fie aleasă data sau chiar locul unde avea să aibă loc festivitatea. Verificările de securitate realizate automat pe calculator scanaseră casa din Behrenstrasse timp de douăzeci și patru de ore pe zi și făcuseră același lucru în ultima săptămână la Charlottenburg. Chiar în după-amiaza aceea Von Holden inspectase personal sistemele din Galeria de Aur și din Galerie der Romantik, unde avusese loc cocktailul. Totul fusese în ordine. Fusese verificat totul în detaliu.

Apropiindu-se de palat, găsise blocată întreaga zonă. Cel mai aproape putuse să ajungă până la trecerea de la Podul Caprivi și fusese nevoit să se ducă acolo pe jos. Chiar și din acel loc, la o distanță de vreo patru sute de metri, putuse să vadă flăcările care se ridicau la cer. Până dimineața, din tot palatul nu avea să mai rămână decât cenușa. Era o tragedie națională de proporții colosale și știa că ziarele vor face comparația cu incendiul de la Reichstag din 1933. Dacă mai târziu vor avea motive să compare și cu ceea ce se întâmplase în Germania după aceea, nu avea nici cea mai mică idee. Era însă conștient de un lucru, și anume că dacă ar fi ascultat de ordinele lui Salettl și ar fi rămas acolo, și el, și cutia extrem de prețioasă pe care o scosese din *der Garten* ar fi fost acum în mijlocul flăcărilor la care se uita. Niciunul nu ar fi supraviețuit.

În acel moment, în timp ce stătea pe Podul Caprivi și privea cum arde Charlottenburg, Von

Holden puse unilateral în acțiune Sectorul 5, „*Entscheidentes Verfahren*” – Procedura Finală. Fusese planificată în 1942 ca măsură finală în cazul în care apăreau situații de dificultate maximă și fusese finisată și repetată de persoanele responsabile timp de o jumătate de secol. Procedura fusese explicată fiecărui membru al cercului de persoane cu cea mai mare influență din Organizație și aceștia o exersaseră de mai mult de douăzeci de ori, ca să o poată aplica și în somn. Creată cu intenția de a fi operațională pentru un bărbat care acționează singur și în condiții de stres maxim, drumul și mijloacele de transport erau lăsate la latitudinea persoanei respective la momentul execuției. Farmecul acesteia consta în simplitatea și mobilitatea sa, și acesta era și motivul pentru care funcționa. Și funcționase bine de-a lungul timpului, chiar împotriva agenților Organizației de la cel mai înalt nivel, care acționaseră în mod dușmănos, încercând să oprească acțiunea.

Odată luată decizia, Von Holden se reîntoarse la mașina Audi și conduse prin mulțimea de curioși care se repeziseră să vadă și ei incendiul. Faptul că ambele incendii, atât cel de la Charlottenburg, cât și cel de pe Behrenstrasse erau în mod evident acțiunea unor sabotori însemna că era extrem de important să părăsească Germania cât mai rapid posibil. Cei care erau răspunzători de aceste lucruri – BKA, Serviciile Germane Secrete, CIA, Mossadul, Serviciile Secrete ale Armatei Franceze sau Britanice – vor fi cu ochii pe fiecare punct de ieșire din țară, supraveghindu-i pe toți cei din Organizație care ar fi putut scăpa din catastrofă. Ceața groasă care îl îngrijorase ceva mai devreme nu făcea posibilă o fugă pe calea aerului, nici măcar cu un avion privat. O alternativă ar fi fost să se deplaseze cu mașina Audi, numai că drumul era lung și ar fi putut apărea blocaje pe traseu sau defecțiuni mecanice. Un autobuz, dacă era oprit,

nu oferea nicio șansă de scăpare. Atunci mai rămânea doar trenul. Un bărbat se putea pierde ușor într-o gară aglomerată, și apoi să meargă cu vagonul de dormit. Granițele nu erau verificate la fel de minuțios ca altă dată și în afară de asta, dacă apărea o problemă, tragerea semnalului de alarmă putea opri trenul oriunde de-a lungul traseului, și un pasager se putea strecura afară pe neobservate în mijlocul confuziei generale. Și totuși un bărbat singur care cumpăra bilet pentru o călătorie de noapte la vagonul de dormit putea fi ținut minte destul de ușor. Și dacă cineva își aducea aminte de el, puteau apoi să-i dea de urmă și să-l captureze. Și totuși nu exista nicio altă soluție, și Von Holden era conștient de acest lucru. Avea nevoie doar de ceva care să complice lucrurile.

127.

La locul catastrofei de la Charlottenburg sosiseră deja șaptesprezece echipaje de pompieri și mai trebuiau să sosească și altele din cartierele mai îndepărtate. Privitorii se adunaseră cu miile și se chinuiau să vadă spectacolul de la distanță, ținuți în loc de sutele de polițiști din Berlin cu capetele acoperite de căști de protecție. În ciuda ceții groase, presa, poliția și elicopterele dotate pentru stingerea focului mișunau în aer, înghesuindu-se deasupra zonei incidentului.

Echipa de pompieri *Feuerwehrmanns* își făcuse loc mai în spate, pătrunzând prin blocajele temporare de securitate, călcând în picioare grădinile îngrijite și încercând să concentreze direcția furtunurilor asupra etajelor superioare unde focul se dezlănțuise cu furie. În momentul acela Osborn apăru din întuneric țipând după ajutor.

Îl lăsase pe McVey în locul unde reușise să-l târască, întins cu spatele pe iarbă, cât mai departe de căldura îngrozitoare. Polițistul fusese inconștient și respira cu greutate, iar Osborn îi desfăcuse haina și cămașa, smulgând de pe el tot ce i-ar fi putut restricționa accesul la aer curat. Fusese însă neputincios în fața spasmelor violente care-l străbăteau pe McVey în mușchii gâtului și brațelor. Avea nevoie de un antidot împotriva cianurii, și asta cât mai rapid cu putință. Dincolo de râul Spree îi putuse vedea pe privitorii curioși și, înecându-se și cu o stare de greață generată de otrăvirea cu gaz, însă la un nivel mult mai redus, fugise până la malul râului, țipând și gesticulând cu brațele. După numai o clipă realizase însă care erau noii lui dușmani: distanța și întunericul. Nimeni nu putea să-l vadă sau să-l audă. Se întorsese înapoi și îl văzuse pe McVey

contorsionându-se spasmodic în iarbă, iar dincolo de acesta, infernul dezlănțuit. McVey urma să moară, iar el nu putea face absolut nimic altceva decât să stea și să se uite la el. În clipa aceea sosiseră pompierii.

— Cianură gazoasă! țipă el, tușind și înecându-se, către pompierul tânăr, solid ca un taur, care fugi alături de el prin ploaia de tăciuni aprinși și valurile de ceață.

Știa că echipele americane de pompieri erau prevăzute cu truse de antidot contra cianurii, din cauză că materialul plastic elimină cianură gazoasă prin ardere; se rugă în sinea sa ca și germanii să fie la fel de bine dotați.

— Avem nevoie de antidot contra cianurii! Nitrit de amil! Înțelegi? Nitrit de amil! Este un antidot pentru acest gaz.

— *Ich verstehe nicht Englisch* – Nu înțeleg engleza, spuse pompierul, complet neputincios în fața americanului.

— Un doctor! Un doctor! Te rog! îl imploră Osborn, rostind cuvintele cât mai clar cu putință, rugându-se ca acesta să înțeleagă ce-i spunea.

Apoi pompierul încuviință din cap.

— *Arzt*! *Ja*! Un doctor, da! *Ich brauche schnell einen Arzt*! Cianură gazoasă! rosti el rapid și plin de autoritate în microfonul stației de pe reverul hainei, solicitând imediat ajutor medical.

— Nitrit de amil! mai spuse Osborn, apoi se răsuci într-o parte, se aplecă și vomită în iarbă.

•

Remmer îi însoți în ambulanță în vreme ce medicamentul începu să-și facă efectul. Paramedicul german care îl administrase și încă doi paramedici îi însoțeau și ei. Nasul și gura lui McVey erau acoperite de o mască de oxigen. Respirația îi revenise la normal. Osborn stătea întins alături de el, cu o perfuzie în braț, la fel ca McVey, și se uita lung la Remmer, ascultând cârâitul sacadat al stației de poliție care acoperea

zgomotul făcut de sirena ambulanței. Deși totul era numai în germană, Osborn reuși cumva să înțeleagă ce se vorbea. Charlottenburg și aproape toți cei care se aflaseră înăuntru pieriseră în incendiu. Numai el și McVey și câțiva dintre servitori și agenții de pază reușiseră să scape. Galeria de Aur încă mai era blocată de ușile etanșe, care acum deveniseră o masă diformă de metal topit. Aveau să mai treacă ore întregi, poate chiar zile, până când echipele de salvare cu măști de gaze vor reuși să pătrundă în interior.

Se întinse pe spate și încercă să alunge imaginea lui McVey culcat în iarbă. Faptul că dobândise ca adult priceperea unui doctor nu avea absolut nicio însemnătate. Fusese complet neputincios în a-l ajuta cu ceva în afară de faptul că stătuse și se uitase la el și, în cele din urmă, o luase la fugă, țipând după ajutor. Tot atât de puțin fusese în stare să facă și pentru propriul lui tată în vreme ce zăcea pe strada din Boston, cu atâția ani în urmă.

Simți fiorul unui suspin incontrolabil în momentul în care-și dădu seama că misterul morții tatălui său luase sfârșit, îngropat în ruinele și cenușa de la Charlottenburg. Nu reușise să afle din tot ceea ce se întâmplase decât că tatăl său și mulți alții fuseseră victimele unei conspirații complexe și macabre în jurul unui secret, experimentele unui grup de naziști, persoane foarte influente, privind chirurgia atomică la temperaturi foarte scăzute, dintre care unul părea să le fi reușit, dacă teoria lui McVey referitoare la Elton Lybarger era adevărată. Însă motivul acestor experimente rămânea în continuare fără răspuns. Poate că ceea ce aflase era deja prea mult. Își aminti de Karolin Henniger și de fiul acesteia, cum fugeau de el pe alee. Oare câți trebuiseră să moară numai din cauza propriilor sale căutări? Majoritatea fuseseră complet nevinovați. Din acest punct de vedere, era numai vina lui. Coșmarul existenței sale se extinsese în mod nedrept și către ceilalți. Vieți care nu ar fi

trebuit să se încrucişeze niciodată o făcuseră în mod tragic.

Dumnezeu îl părăsise la zece ani şi îl părăsise şi acum. Şi o părăsise şi pe Vera, care, doar pentru câteva zile, fusese pentru el o lumină la care nici măcar nu visase vreodată. Ce făcuse acest Dumnezeu pentru ea în afară de faptul că îi pusese stigmatul de conspiratoare, o smulsese din casa ei şi o aruncase în închisoare? Deodată o văzu aievea în faţa ochilor, cum stătea în lumina aceea îngrozitoare a becurilor care nu se stingeau niciodată. Oare unde era acum? Ce-i mai făceau? Cum se descurca în faţa lor? Îşi dorea să întindă mâna şi s-o poată atinge, s-o aline, să-i spună că în cele din urmă totul va fi bine. Apoi îi trecu prin minte gândul că nici dacă i-ar spune acest lucru, ea nu l-ar mai crede şi s-ar trage înapoi, ferindu-se de atingerea lui. Oare tot ceea ce se întâmplase distrusese şi acest lucru?

— Osborn… se auzi deodată vocea hârâită a lui McVey prin masca de oxigen.

Uitându-se înspre el, Osborn zări chipul lui Remmer luminat de becurile din interiorul ambulanţei. Acesta îl privea pe McVey. Îşi dorea ca acesta să trăiască şi să fie din nou sănătos.

— Osborn este aici, McVey. Este bine, îi spuse Remmer.

Osborn îşi scoase masca de oxigen, se apropie de McVey şi îi luă mâna într-a sa. Îl văzu pe poliţist cum îl priveşte cu intensitate.

— O să ajungem în curând la spital, îi spuse Osborn, încercând să-l liniştească.

McVey tuşi, pieptul i se umflă dureros şi îşi închise ochii din nou. Remmer se uită înspre doctorul german.

— O să se facă bine, spuse Osborn, ţinându-l în continuare pe McVey de mână. Trebuie numai să se odihnească.

— La naiba cu asta! Ascultă-mă! spuse McVey, strângându-l deodată pe Osborn de mână şi

deschizându-și ochii. Salettl… spuse și se opri, inspiră profund, apoi continuă: … a spus… fizioterapeuta lui Lybarger… fata… o să fie în…

— Avionul de dimineață către L.A.! termină Osborn propoziția în locul lui, rostind în grabă cuvintele. Iisuse Hristoase, a spus acest lucru cu un motiv anume! Ea sigur e în viață! Și aici, la Berlin!

— Da…

128.

Rezerva de la etajul al cincilea de la Universitäts Klinic din Berlin era cufundată în întuneric. McVey fusese adus în rezervă, apoi fusese dus la secția de arși, iar Remmer se dusese să-și facă o radiografie la încheietura ruptă și pentru tratament, iar Osborn fusese lăsat de unul singur. Murdar și extenuat, cu părul și sprâncenele arse până deveniseră atât de scurte că putea trece drept Yul Brynner sau un soldat proaspăt recrutat în armată, fusese examinat, spălat și băgat în pat. Voiseră să-i administreze și un sedativ, însă el refuzase.

Poliția din Berlin controla orașul temeinic în căutarea Joannei Marsh, așa că Osborn ar fi trebuit măcar să ațipească, numai că nu putea. Poate că era prea obosit sau poate că un caz minor de intoxicare cu cianură avea un efect secundar despre care nu știa nimeni nimic și care ducea la creșterea adrenalinei, fapt care îl menținea alert și într-o stare de permanentă încordare. Indiferent care era motivul, Osborn era complet treaz. Își văzu hainele atârnate în dulap, alături de costumul șifonat al lui McVey. Mai încolo, prin ușa deschisă, văzu cabinetul asistentelor. O blondă înaltă era de serviciu și vorbea la telefon în timp ce bătea ceva la calculatorul din fața ei. Apoi intră un doctor care făcea vizitele nocturne, iar Osborn o văzu cum își ridică privirile și îi face cu ochiul, în vreme ce acesta se uita prin niște hârtii. Cât timp trecuse de când făcuse ultima dată vizite la spital? Oare făcuse vreodată acest lucru? I se părea că trecuseră secole întregi de când se afla în Europa. Un doctor îndrăgostit devenise, la scurt timp una după alta, urmăritor, victimă, fugar și, în cele din urmă, din nou urmăritor, împreună cu polițiștii din alte trei țări ca aliați. Și în acest context împușcase mortal trei teroriști înarmați, dintre care unul

fusese o femeie. Viața și practica lui medicală din California existau doar ca o amintire vagă. Erau acolo, și totuși nu erau. Într-un fel, acestea erau la fel ca și viața lui: era acolo, și totuși nu era. Toate se întâmplaseră din cauză că nu fusese niciodată în stare să se împace cu ideea morții tatălui său. Și după toate prin câte trecuse, tot nu rezolvase nimic. Gândul acesta era cel care nu-l lăsa să doarmă, încercase să găsească răspunsul pe trupurile neînsuflețite ale lui Scholl și Salettl. Nu exista niciunul. Și părea că ajunsese la capătul călătoriei până să-și aducă aminte McVey ce spusese Salettl. Poate că-i îndemnase într-adevăr să o caute pe Joanna Marsh, însă nu era sigur. Poate că ea era în posesia vreunui răspuns sau poate că era complet nevinovată. Oricum, era încă o speranță, așa cum fusese Scholl după moartea lui Albert Merriman. Prin urmare, călătoria nu luase încă sfârșit. Însă cu McVey scos din joc pentru cine știe câtă vreme, întrebarea era: cum să mai continue?

129.

Baerbel Bracher stătea de vorbă cu polițiștii de la Omucideri de la *Polizeipräsidmm,* sediul central al poliției din Berlin, în timp ce cățelușul ei trăgea de lesă. Baerbel Bracher avea optzeci și șapte de ani, și era ora 24:35. Cățelușul ei, Heinz, avea șaisprezece ani și avea probleme cu vezica. Ieșea cu el afară de patru ori pe noapte. Uneori chiar de cinci sau de mai multe ori, dacă avea o noapte proastă. Așa cum fusese și în noaptea asta: ieșise pentru cea de-a șasea oară, și atunci văzuse mașinile de poliție și apoi pe polițiștii și adolescenții care se adunaseră în jurul taxiului parcat pe stradă.

— Da, l-am văzut. Era tânăr și frumos și era îmbrăcat într-un smoching, spuse ea și tăcu în momentul în care sosi o dubă, din care coborâră medicul legist și asistenții lui îmbrăcați în halate albe, și se apropiară de taxi. La momentul respectiv mi s-a părut ciudat că un bărbat bine făcut, îmbrăcat în smoching, coboară dintr-un taxi, aruncă cheile înăuntru și apoi pleacă pe jos.

Se uită la ei cum aduseră o targă pe rotile și un sac pentru cadavre, apoi cum deschiseră portbagajul și scoaseră din interior trupul neînsuflețit al tinerei șoferițe de taxi, îl introduseră în sac, pe care apoi îl închiseră cu fermoar până deasupra capului.

— Oricum, continuă ea, ce mă privește pe mine asta, nu-i așa? Avea și o cutie mare, albă, pe care o ținea pe umăr. Și chestia asta mi s-a părut ciudată, ca un tânăr în smoching să care o cutie atât de ciudată. Însă în zilele astea orice se poate întâmpla. Nu mă mai miră absolut nimic. Nu îmi mai dau cu părerea.

Smochingul fu elementul pe care îl asocie cu festivitatea de la Charlottenburg, și pe la ora unu

dimineața, Baerbel Bracher se afla la sediul poliției și examina fotografiile. Din cauza legăturii cu Charlottenburg, BKA fu anunțată imediat. În clipa imediat următoare, Bad Godesberg îl contactă pe Remmer.

— Puneți printre celelalte fotografii și pe cea cu șeful securității lui Scholl, care a fost făcută de pe caseta video cu filmarea de lângă clădirea din Hauptstrasse, spuse el din rezerva lui de la spital. Nu-i atrageți atenția asupra ei. Puneți-o doar printre celelalte.

După douăzeci de minute, Bad Godesberg sună din nou cu un răspuns afirmativ. Asta însemna că un membru al „Organizației", după cum îi spusese doctorul Salettl, scăpase din incendiul de la Charlottenburg și era în libertate. Imediat se transmise un anunț către toate secțiile, iar Remmer solicită un mandat de arestare internațional pentru un suspect de crimă cunoscut sub numele de Pascal Von Holden, un cetățean argentinian cu pașaport elvețian.

În mai puțin de o oră, un judecător de la Bad Godesberg emise mandatul. Câteva clipe mai târziu, fotografia lui Von Holden fu transmisă electronic către toate agențiile de poliție din Europa, Marea Britanie și America de nord și de Sud. Circulara avea cod „Roșu", adică arestare și reținere, cu mențiunea: trebuie considerat înarmat și extrem de periculos.

•

— Cum te simți? îl întrebă Remmer pe Osborn.

Era trecut de ora două noaptea când acesta intră în rezerva lui.

— Mă simt bine, spuse Osborn.

Ațipise, însă se trezise imediat în momentul în care intrase Remmer.

— Cum e cu încheietura mâinii?

— Ghips temporar, spuse Remmer, ridicându-și brațul stâng.

— McVey cum e?

— Doarme.

Remmer se apropie, iar Osborn îi zări intensitatea din priviri.

— Ați găsit-o pe asistenta lui Lybarger!

— Nu.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Soldatul Spetsnaz de care zicea Noble, același individ cu care te-ai întâlnit în Tiergarten, a scăpat de la incendiu.

Osborn tresări. Mai apăruse o șansă!

— Von Holden? întrebă el.

— Un bărbat care corespunde cu descrierea lui a fost văzut în timp ce urca în trenul de la ora 22:48 către Frankfurt. Nu suntem siguri că este vorba despre el, însă mă duc acolo oricum. E prea mare ceața ca să plec cu avionul. Nu este niciun tren. Așa că mă duc cu mașina.

— Merg și eu cu tine!

Remmer zâmbi cu înțeles.

— Știu.

Zece minute mai târziu, un Mercedes de culoare gri închis plecă din Berlin pe autostradă. Mașina era un model de poliție cu motor de șase litri, V-8. Viteza maximă a acesteia era secretă, însă se spunea că putea ajunge și la trei sute douăzeci de kilometri pe oră la drum întins.

— Trebuie să știu dacă ai rău de mașină de obicei, spuse Remmer și se uită la Osborn în așteptarea răspunsului.

— De ce mă întrebi?

— Trenul de Berlin sosește la ora șapte și patru minute. Acum este trecut de ora două. Cineva care conduce cu viteză pe autostradă poate parcurge distanța de la Berlin la Frankfurt în cinci ore și jumătate. Eu conduc cu viteză. Și mai sunt și polițist.

— Care este recordul?

— Nu există niciun record.

— Atunci fă unul! îi spuse Osborn zâmbind.

130.

Von Holden se lăsă pe spate în întuneric și ascultă zgomotul făcut de tren în timp ce trecea peste șinele de dedesubt. Un orășel se zări prin întuneric când trecură rapid pe lângă el, iar la scurt timp după aceea altul, și apoi altul. Puțin câte puțin, catastrofa din Berlin rămânea în urmă, permițându-i să se concentreze mai bine la ceea ce îl aștepta înainte. Aruncă o privire în partea cealaltă și o văzu cum se uita lung la el din cușetă.

— Culcă-te, te rog, îi spuse el.

— Da… spuse Vera, apoi se întoarse pe partea cealaltă și încercă să facă așa cum i se spusese.

Era trecut de ora zece când veniseră după ea. O scoseseră din celulă, o duseseră în altă încăpere și îi spuseseră să se îmbrace, restituindu-i hainele pe care le purta când fusese arestată. Apoi o duseseră la un ascensor, și apoi la o mașină în care o aștepta bărbatul acesta. Era un *Hauptkommissar,* un inspector șef, de la poliția federală; ea fusese eliberată și lăsată în custodia lui și trebuia să facă întocmai ceea ce-i va spune el. Îi spusese că se numea Von Holden.

După puțin timp, prinși cu cătușe unul de celălalt, traversaseră peronul și urcaseră într-un tren în gara Bahnhof Zoo.

— Unde mă duci? îl întrebase ea neliniștită în momentul în care acesta închisese ușa de la un compartiment privat și o încuiase.

El nu-i răspunsese imediat, lăsase doar să-i alunece de pe umăr o cutie mare, pe care o așezase pe podea. Apoi se aplecase spre ea și îi scosese cătușele.

— La Paul Osborn, îi spusese el în cele din urmă.

Paul Osborn. Aceste cuvinte o zdruncinaseră cu totul.

— A fost dus în Elveția.

— A pățit ceva? întrebase ea, iar gândurile i se învârtejiseră în minte.

În Elveția! De ce? O, Doamne, ce s-a întâmplat?

— Nu am nicio informație. Numai ordine, îi răspunsese Von Holden, apoi îi indicase cușeta, iar el se așezase pe un scaun în partea cealaltă.

La scurt timp după aceea, trenul plecase din gară și, după câteva clipe, Von Holden stinsese lumina.

— Noapte bună, îi spusese el.

— Unde în Elveția?

— Noapte bună.

•

Von Holden zâmbi în întuneric. Reacția Verei fusese spontană, îngrijorare profundă urmată aproape imediat de speranță. Oricât de înspăimântată și de extenuată era, principala ei preocupare rămăsese tot Osborn. Asta însemna că nu-i va crea niciun fel de probleme atât timp cât ea credea că era dusă din nou la el. Faptul că ea considera și că se află în custodia unui *Hauptkommissar* BKA era o dublă asigurare pentru ea.

Von Holden fusese informat mai devreme în ziua respectivă despre arestarea ei de către agenții sectorului din Berlin infiltrați în închisoare. La momentul respectiv, informația fusese una oarecare, însă după întorsătura pe care o luaseră lucrurile, devenise extrem de importantă. La numai o jumătate de oră după directivele sale, sectorul din Berlin aranjase eliberarea ei. Între timp, Von Holden se schimbase de haine, așezase cutia în siguranță în interiorul unei genți speciale de culoare neagră, care putea fi cărată ori pe umăr, ori în spate ca un rucsac, și își făcuse rost de o legitimație BKA.

Prin arestarea Verei, McVey îi furnizase lui Von Holden în mod ironic și fără să știe complicația de care acesta avea nevoie. Nu mai era un bărbat care

călătorea singur, ci unul care călătorea într-un compartiment privat de clasa întâi împreună cu o femeie extrem de atrăgătoare. Mai mult, ea mai servea și altui scop, mult mai util pentru el: îi oferea un ostatic foarte important pentru poliție.

Von Holden se uită la ceas. În mai puțin de cinci ore vor ajunge la Frankfurt. Își putea permite să doarmă patru ore, apoi va decide ce să facă în continuare.

131.

Von Holden se trezi exact la ora șase. În fața lui, Vera încă mai dormea. Se ridică, intră în baia micuță și închise ușa. Se spălă pe față și se bărbieri folosind articolele de toaletă pe care le găsi acolo. Între timp, gândurile i se îndreptară către Charlottenburg. Și cu cât se gândea mai mult la ceea ce se întâmplase, cu atât era mai convins că trădarea venise cu siguranță din partea cuiva, sau poate chiar a mai multor persoane, din cadrul Organizației. Gândindu-se la ce se întâmplase, își aminti de înfățișarea spectrală a lui Salettl în apropierea mausoleului. Cât de agitat fusese acesta când îi spusese lui Von Holden că sosise poliția cu un mandat de arestare pe numele lui Scholl. Cât de hotărât păruse când îi ordonase să ia cutia și să aștepte în Apartamentele Regale, punându-l astfel într-o situație în care ar fi murit dacă nu ar fi luat inițiativa de a pleca.

Și totuși ideea ca Salettl să fi fost persoana respectivă părea absurdă. Doctorul fusese cu „*Übermorgen*” încă de la începuturi, de la sfârșitul anilor treizeci. Examinase fiecare aspect medical al acestui lucru, supraveghease decapitările chirurgicale și operațiile experimentale. De ce atunci când ajunsese la momentul suprem, pentru care se dedicase mai mult de o jumătate de secol, s-ar fi răzgândit deodată și ar fi distrus totul? Nu avea niciun sens. Și totuși, cine altcineva mai avea la fel de mult acces cum avea el, nu numai la Charlottenburg, ci și la lucrările cele mai ascunse privind „*Übermorgen*”?

Zgomotul făcut de șuieratul trenului îl smulse pe Von Holden din gândurile sale. În patruzeci de minute urmau să ajungă la Frankfurt. Luase deja hotărârea de a evita aeroporturile și de a se baza pe trenuri cât mai mult posibil, dacă se putea, cu ceva

noroc, tot restul drumului. La ora 7:46 era un expres Intercity care urma să-i ducă la Berna, în Elveția, unde vor ajunge la 12:12. De acolo mai era o oră și jumătate până la Interlaken și pe urmă ultima dată când vor schimba va fi când vor merge cu trenurile cu cremalieră, întâi cel al Companiei de Căi Ferate Berna-Oberland, pentru urcușul în Alpi care-ți tăia răsuflarea, apoi cel pentru urcușul final până în vârf, al Companiei de Căi Ferate Jungfrau.

132.

Realitatea era că Remmer nu dormise timp de douăzeci și una de ore, iar cu o zi înainte abia apucase să doarmă trei ore și acesta fusese motivul pentru care nu observase șirul de lumini de avertizare de pe autostrada alunecoasă din cauza ploii, chiar la nord de Bad Hersfeld. Osborn fu cel dintâi care le observă și strigă la Remmer, iar acesta reacționă din automatism asupra frânelor, încetinind în numai câteva secunde Mercedesul voluminos de la două sute nouăzeci de kilometri pe oră la mai puțin de o sută șaizeci.

Degetele lui Osborn se albiră din cauza presiunii cu care se ținea de scaunul din piele în vreme ce partea din spate a Mercedesului scăpă de sub control, iar mașina începu să se răsucească necontrolat la trei sute șaizeci de grade, dându-i o primă imagine despre catastrofa din fața lor. Cel puțin două camioane de marfă și încă vreo șase mașini erau împrăștiate de-a lungul autostrăzii. Mercedesul continua să se rotească cu o viteză de o sută treizeci de kilometri pe oră și mai erau mai puțin de cincizeci de metri până la primul camion răsturnat. Osborn, pregătindu-se pentru impact, aruncă o privire înspre Remmer. Acesta stătea nemișcat, cu ambele mâini pe volan, ca și cum ar fi condus direct într-o prăpastie, și părea incapabil să mai facă ceva în acest sens. Osborn era pe punctul de a întinde mâna spre volan, să i-l smulgă din mâini și să încerce să ocolească camionul de pe locul lui din dreapta șoferului, când mașina reveni cu botul în față. În aceeași clipă, piciorul drept al lui Remmer apăsă pe accelerație. Instantaneu, cauciucurile se fixară pe șosea, iar Mercedesul ieși brusc din mișcarea de rotație și se năpusti înainte. Apoi Remmer luă piciorul de pe accelerație, călcă ușor frâna, iar mașina trecu în viteză la câțiva

centimetri de camionul accidentat. Remmer mai apăsă o dată frâna și răsuci volanul, reușind să evite și un Volvo răsturnat. Intrară cu partea laterală pe pietrișul fin de lângă șoseaua asfaltată; Mercedesul se ridică pe două roți, se clătină, apoi își reveni la poziția normală și se opri.

•

Trenul se târa cu viteza melcului în momentul în care se încrucișă cu șinele de cale ferată care intrau în Hauptbahnhof, principala gară din Frankfurt. Von Holden stătea în picioare în dreptul geamului, privind afară cum intrau în gară. Era încordat, ca și cum s-ar fi așteptat să se întâmple ceva.

Vera stătea pe pat și se uita la el. Își petrecuse noaptea pe jumătate dormind, pe jumătate trează, cu gândurile învârtejindu-i-se în minte. De ce Paul era în Elveția? De ce îl ducea poliția la el? Era rănit, sau chiar pe moarte…?

Simți cum trenul încetinește și mai tare, apoi cum se oprește. Aerul comprimat de la frâne fu eliberat cu presiune, după care se auzi zgomotul ușilor de la vagoane care erau deschise.

— După ce coborâm, o să ne urcăm într-un alt tren, îi spuse Von Holden. Îți reamintesc că încă te afli în custodia poliției federale.

— Doar mă duci la Paul. Cum crezi că o s-o iau la fugă?

Deodată se auzi o bătaie puternică în ușă.

— Poliția! Deschideți ușa, vă rog!

Poliția? Vera se uită la Von Holden. Nebăgând-o în seamă, se duse la fereastră și privi în afară. Oamenii se mișcau într-o parte și în cealaltă a peronului, însă el nu mai văzu pe nimeni de la poliție, sau cel puțin pe nimeni în uniformă. Bătaia în ușă se repetă.

— Poliția! Deschideți ușa imediat!

— Trebuie să fie o greșeală, sigur caută pe altcineva, spuse Von Holden și se întoarse.

Traversă compartimentul și deschise ușa numai atât cât să arunce o privire în afară.

— *Ja*? spuse el, punându-și o pereche de ochelari, ca pentru a-i vedea mai bine.

În fața ușii se aflau doi bărbați în haine civile, unul puțin mai înalt decât celălalt. În spatele lor era un polițist în uniformă, care ținea în mâini o pușcă semiautomată. Cei doi din față erau în mod evident de la investigații.

— Vă rog să ieșiți din compartiment! spuse polițistul mai înalt.

— BKA, spuse Von Holden și deschise ușa mai tare, pentru ca ei s-o poată vedea și pe Vera.

— Ieșiți din compartiment! spuse din nou polițistul mai înalt.

Fuseseră trimiși după un fugar pe nume Von Holden. Putea fi chiar individul acesta, însă nu era prea sigur. Nu aveau decât o fotografie și în ea tipul nu purta ochelari. Și, în afară de asta, BKA? Ce treabă aveau ei? Și cine era femeia aceea?

— Bineînțeles, spuse Von Holden și păși pe coridor.

Polițistul mai scund se uită lung la Vera. Polițistul în uniformă îl examină pe el. Von Holden îi zâmbi.

— Ea cine este? întrebă polițistul mai înalt.

— O prizonieră în tranzit. Suspectă de terorism.

— Tranzit spre ce?

— Bad Godesberg. Sediul BKA.

— Unde este femeia ofițer? Polițista însoțitoare?

Vera se uită la Von Holden. Despre ce vorbeau aceștia?

— Nu este, spuse Von Holden calm. Nu a mai fost timp. Are legătură cu Charlottenburg.

— Actele de identitate.

Von Holden văzu cum polițistul în uniformă aruncă o privire pe fereastră, uitându-se după o femeie atrăgătoare care trecu pe acolo. Asta însemna că se destinseseră, că începuseră să-l creadă.

— Bineînțeles, spuse Von Holden, apoi își introduse mâna în buzunarul de la piept cu mâna

dreaptă și scoase un portofel subțire, pe care i-l înmână polițistului mai scund. Se uită înspre Vera.

— Ești bine, domnișoară Monneray?

— Nu înțeleg ce se întâmplă.

— Nici eu.

Von Holden se întoarse și se auziră două sunete rapide, ca și cum ar fi scuipat cineva. Ochii polițistului în uniformă se măriră brusc și acesta se îndoi de genunchi. În același timp, țeava scurtă a unui amortizor se îndreptă spre fruntea polițistului mai scund. Se auzi din nou un pocnet, iar acesta căzu înapoi, cu ceafa spulberată. Von Holden sări într-o parte în momentul în care polițistul mai înalt își scoase din haină pistolul Beretta de nouă milimetri. Propriul său pistol automat de dimensiunile palmei, de calibrul 38, prevăzut cu amortizor, îl împușcă pe acesta de două ori, o dată deasupra sternului și o dată dedesubt. Preț de o clipă, pe chipul polițistului se așternu o expresie de furie, apoi căzu pe spate și alunecă pe podea.

La scurt timp după aceea, Von Holden și Vera coborâră din tren și merseră pe peron, amestecându-se cu mulțimea care coborâse din tren, îndreptându-se spre clădirea gării. Von Holden își căra geanta din nailon peste umărul stâng, iar cu mâna dreaptă o ținea strâns de braț pe Vera. Ea era albă ca varul din cauza spaimei.

— Ascultă-mă, spuse Von Holden privind înainte, ca și cum ar fi purtat o conversație obișnuită. Oamenii aceia nu erau de la poliție.

Vera mergea înainte, încercând să-și revină.

— Uită tot ce s-a întâmplat, îi spuse el. Șterge imaginea respectivă din minte.

Intrară în clădirea gării. Von Holden se uită în jurul său după polițiști, însă nu zări niciunul. Un ceas situat deasupra unui chioșc de ziare arăta ora 7:25. Își ridică privirile și examină mersul trenurilor, afișat undeva sus. Când dădu de ceea ce căuta, o direcționă pe Vera într-un fast-food și comandă o cafea.

— Bea, te rog, îi spuse el.

Când o văzu că ezită, îi zâmbi încurajator.

— Te rog!

Vera luă ceașca de cafea. Mâinile îi tremurau vizibil. Ea își dădu seama cât era încă de speriată. Luă o înghițitură și simți căldura cafelei pătrunzându-i în interior. Simți că Von Holden se îndepărtase. Când reveni, acesta ținea în mână un ziar.

— Ți-am spus că oamenii aceia nu erau de la poliție, îi zise el aplecându-se înspre ea, vorbindu-i astfel încât să nu fie auzit și de altcineva. În interiorul Germaniei există acum un nou tip de mișcare nazistă care s-a format odată cu unificarea; pe moment este în ilegalitate, însă este foarte hotărâtă să devină din nou o putere majoră. Ieri seară, o sută dintre germanii democrați cei mai puternici și mai influenți din Germania s-au adunat la Palatul Charlottenburg din Berlin. Veniseră acolo pentru a fi informați despre ce se petrece în țara lor și pentru a-i asigura pe ceilalți de contribuția lor în lupta împotriva acestei mișcări.

Von Holden se uită la ceasul de deasupra chioșcului și deschise ziarul. Pe prima pagină era imaginea tulburătoare a palatului Charlottenburg cuprins de flăcări. Titlul în germană era: „*Charlottenburg Brent*!” – Arde Charlottenburg!

— Au plasat bombe în interior. Toți au fost uciși. Această nouă mișcare nazistă este responsabilă.

— Trebuie să ai un motiv de-mi spui aceste lucruri, spuse Vera, care știa că el îi ascundea ceva.

La o oarecare distanță, Von Holden văzu șase polițiști în uniformă cum aleargă înspre trenul din care tocmai coborâseră ei. Se uită din nou la ceas. Era ora 7:33.

— Vino cu mine, te rog, îi spuse Von Holden luând-o de braț și îndreptându-se către un tren care staționa în gară. Paul Osborn a descoperit că indivizii cu care lucra nu erau ceea ce păreau.

— McVey? întrebă Vera neîncrezătoare.
— Unul dintre ei, da.
— Nu, în niciun caz! E american, ca și Paul.
— Oare să fie o simplă coincidență faptul că polițistul francez cu care lucra McVey la Paris a fost împușcat și ucis ieri într-un spital din Londra la aproape aceeași oră la care a fost găsit trupul prim-ministrului?
— O, Doamne… rosti Vera, care îl văzu pe Lebrun cu ochii minții cum stătuse împreună cu McVey în apartamentul ei.
Din nou apăruse groaza ocupației Franței de către Germania. Să nu poți avea încredere în nimeni dintr-o mie de oameni! Acesta fusese principalul lucru împotriva căruia luptase François Christian în Franța. De asta se temuse cel mai tare: că specificul sentimentului francez avea să dispară sub influența Germaniei, în vreme ce Germania însăși, slăbită de lupte și de revolte civice, se îndrepta ca hipnotizată în mâinile fasciștilor.
— Aceasta este realitatea cu care ne confruntăm, insistă Von Holden. Teroriști neonaziști organizați și foarte bine antrenați care acționează în Europa și în America. Osborn și-a dat seama și a venit la noi. L-am scos din Germania pentru propria lui siguranță. Același lucru este valabil și pentru dumneata.
— Pentru mine? întrebă Vera privindu-l neîncrezătoare.
— Nu eu eram persoana pe care o căutau mai înainte, ci pe dumneata. Au aflat despre relația dumitale cu François Christian. Ei cred că dumneata știi multe lucruri, indiferent dacă este adevărat sau nu.
Vera își aminti foarte clar cum se apropiase Avril Rocard de conacul din apropiere de Nancy, și în spatele acesteia îi revăzu cu ochii minții pe agenții de la Serviciile Secrete Franceze, căzuți care încotro, unde îl prinsese pe fiecare.

— Cum ați aflat despre François? întrebă ea îndurerată.

— Ne-a spus Osborn. De aceea te-am scos din închisoare, înainte ca McVey și prietenii lui să-și poată extinde influența și mai mult.

Se îndreptară către un peron, amestecându-se cu mulțimea de-a lungul unui tren care staționa. Von Holden se uita la numerele vagoanelor. Într-un difuzor se anunță sosirea unui tren, plecarea altuia. Cum de aflase poliția că el era în trenul acela? Examină chipurile și limbajul trupurilor la oamenii din jurul lor. Un atac putea surveni din orice direcție. Auzi la distanță sunetul strident al sirenelor. Apoi zări vagonul pe care-l căuta.

•

La ora 7:46, expresul Intercity plecă din Hauptbahnhof. Vera se așeză nesigură pe un fotoliu tapițat cu catifea roșie din compartimentul de clasa întâi, alături de Von Holden. În timp ce trenul accelera, se lăsă pe spate și se întoarse să se uite pe fereastră. Faptul că McVey ar fi putut să fie altceva decât părea era absolut imposibil. Și totuși Lebrun era mort și tot așa și François Christian. Iar Von Holden știa prea multe despre toate astea ca să nu-l creadă. Iar acum mai muriseră încă o sută de persoane în incendiul de la Charlottenburg, ca să nu mai pomenească de polițiștii pe care-i omorâse Von Holden în gară. Poate că altă dată, în alte circumstanțe, ar fi putut să gândească cu mai multă claritate. Însă prea multe se petrecuseră, prea rapid și prea brutal. Și lucrul cel mai îngrozitor era că totul fusese realizat sub spectrul unei mișcări politice germane în plină ascensiune, care era mult prea oribilă pentru a se gândi la ea.

133.

Timp de o oră, lui Osborn îi dispăru din minte orice alt gând în afară de răniții de la locul accidentului, de care se ocupă la început cu ajutorul lui Remmer, apoi al primilor paramedici sosiți, făcând triajul urgențelor pe asfaltul însângerat al autostrăzii. Trebuia să se bazeze pe toată experiența sa de chirurg, pe tot ce învățase încă din prima zi la facultatea de medicină. Nu avea nici instrumente, nici medicamente, nici anestezice.

Lama de la briceagul unui șofer de camion ținută în flacăra de la un chibrit pentru sterilizare îi servi drept bisturiu pentru o traheotomie care deschise traheea unei măicuțe de șaptezeci de ani. Lăsând-o pe aceasta, Osborn se duse apoi la o femeie de vârstă mijlocie. Fiul adolescent al acesteia făcuse aproape o criză de isterie, țipând că mama lui se rănise foarte tare la picior și că avea hemoragie puternică. Numai că piciorul acesteia nu fusese rănit, ci secționat. Își scoase cureaua de la pantaloni, cu care legă piciorul strâns pentru a opri hemoragia, însă trebui să-l cheme pe fiul acesteia ca să strângă în continuare de curea. Remmer țipa la el să-l ajute să tragă o tânără de sub un autoturism care era atât de boțit, încât nu părea să fi supraviețuit cineva. Se întinseră amândoi pe asfalt, iar Osborn o trase afară cu grijă, în vreme ce Remmer îi vorbea în germană, iar cu picioarele ridica grămada informă de metal. Reușiră s-o scoată afară și abia în clipa aceea observară că avea un sugar în brațe. Copilașul era mort. Când femeia își dădu seama de acest lucru, se ridică și plecă. Câteva clipe mai târziu, șoferul unui autobuz Volkswagen boțit, care-și ținea brațul rupt cu cealaltă mână, fugi după ea când observă că aceasta trecuse dincolo de mașinile oprite și se

îndrepta spre mașinile care circulau în sens invers. Mașinile de poliție, ambulanțele și echipajele de pompieri continuau să sosească, iar un elicopter sanitar se îndrepta către ei de la Frankfurt. Remmer ținu în brațe trupul scheletic al unui tânăr care se afla în ultimul stadiu de SIDA, în vreme ce Osborn îi puse la loc umărul grav dislocat. Tânărul nu scoase niciun sunet și nu rosti nicio vorbă în tot acest timp, deși durerea trebuie să fi fost cumplită. În cele din urmă se lăsă pe spate și murmură „*Danke*". De restul se ocupară oamenii de la echipele de salvare. Abia se lumina de ziuă când porniseră la drum, iar acum era deja ziuă. Mulțimea de răniți din jurul lor arăta ca un teren de luptă. Se îndreptau înspre Mercedesul oprit pe marginea de dincolo de șoseaua asfaltată, când elicopterul sanitar ateriză într-un vârtej zgomotos de praf. Oamenii din echipa de salvare fugiră înspre el cu o targă, în vreme ce un paramedic fugea pe lângă aceasta ținând deasupra capului flaconul de la perfuzie.

— Cred că am pierdut trenul, spuse liniștit Osborn uitându-se la Remmer.

— *Ja,* spuse Remmer și întinse mâna să deschidă portiera, când stația de emisie-recepție începu să huruie.

O înșiruire scurtă de numere de cod fu urmată de numele lui Remmer. Acesta apucă iute microfonul și răspunse. Urmă un comunicat rapid în germană. Remmer ascultă cu atenție, apoi răspunse scurt și închise.

— Von Holden a împușcat trei polițiști în gara din Frankfurt. Toți trei sunt morți. Von Holden a scăpat.

Remmer termină ce avea de zis, însă continuă să se uite lung la Osborn.

Privirea acestuia îl făcu pe Osborn să se simtă inconfortabil.

— Îmi ascunzi ceva. Ce este?

— Era și o femeie cu el.

— Și…?

•

— Vera Monneray a fost eliberată din închisoare noaptea trecută, la ora 22:37, spuse Remmer peste scrâșnetul cauciucurilor în momentul în care se depărtă în viteză de locul accidentului. Administratorul responsabil de eliberarea ei a fost găsit mort acum aproape o oră, pe bancheta din spate a unei mașini parcate lângă gara din Berlin.

— Doar nu vrei să-mi spui că Vera este femeia care-l însoțește pe Von Holden! spuse Osborn, simțind cum crește în el sentimentul de furie și de indignare.

— Nu am emis nicio părere personală, nu am făcut decât să-ți comunic ce s-a întâmplat. În lumina acestor lucruri, era important să știi și tu.

Osborn îl privi lung.

— A fost eliberată, însă nu știe nimeni ce s-a mai întâmplat după aceea.

Remmer clătină din cap.

— Remmer… Ce naiba se petrece?

— Și eu aș vrea să știu.

•

Trei persoane văzuseră cum un bărbat și o femeie coborâseră din trenul de la Berlin la Frankfurt la scurtă vreme după ce intrase în Hauptbahnhof. Aceștia traversaseră peronul și intraseră în gară. Toți trei aveau păreri diferite pe care și le exprimau zgomotos în privința direcției în care plecaseră. Oricum, singurul lucru asupra căruia căzuseră cu toții de acord era că bărbatul corespundea perfect cu fotografia arătată de polițiști și că ducea pe umăr un fel de geantă.

În urma mărturiei celor trei și a dovezilor în posesia cărora se aflau deja, investigatorii cu chipurile întunecate de la secția de Omucideri din Frankfurt puseseră informațiile laolaltă și stabiliseră cursul evenimentelor. Polițiștii care muriseră urcaseră în trenul de la Berlin în momentul în care sosise acesta, adică la ora 7:04.

Fuseseră uciși la scurtă vreme după aceea, probabil la cinci, șase minute, împușcați de cineva care trăsese din interiorul compartimentului ocupat de individul pe nume Von Holden. Trupurile acestora fuseseră descoperite pe la ora 7:18 de către un om de afaceri italian care ieșise din compartimentul alăturat. Acesta auzise niște oameni discutând pe coridor, însă nu auzise nicio împușcătură, ceea ce sugera limpede că arma ucigașului fusese prevăzută cu un amortizor. La ora 7:25, primii polițiști sosiseră la fața locului. Pe la ora 7:45, gara fusese încercuită. În următoarele trei ore, niciun tren, autobuz, taxi sau persoană nu avuseseră voie să părăsească gara până când nu fuseseră controlate cu atenție.

Remmer primise anunțul prin stație la ora 7:34. La ora 8:10, el și cu Osborn intrară în gară. Remmer începu imediat să discute detaliile împreună cu polițiștii din Frankfurt, apoi le puse personal întrebări celor trei martori. Osborn ascultă cu atenție, încercând să înțeleagă ce se discuta, însă în afară de câte un cuvânt ici și colo, nu pricepu nimic. Principala preocupare era logistica, după cum sublimase Remmer imediat după ce primise anunțul prin stație. După cum vedea el lucrurile, Frankfurt era un important nod de transporturi, și nu o destinație finală, ceea ce însemna că Von Holden se îndrepta către o altă zonă. Aeroportul se afla la o depărtare de numai zece kilometri de gară, iar acolo se ajungea cu un metrou direct. Era însă destul de evident că fusese surprins de sosirea polițiștilor, altfel s-ar fi dat jos din tren în una din gările precedente. Astfel că prin uciderea acestora, devenise și el mai încordat. Asta făcea ca probabilitatea ca acesta să încerce să se urce într-un avion să fie foarte mică, mai ales la Frankfurt. Prin urmare, avea două posibilități: să intre în oraș și să stea ascuns o perioadă de timp sau să iasă din oraș prin orice alt mijloc decât pe calea aerului. Dacă încerca să iasă, existau trei

variante: cu trenul, cu autobuzul sau cu mașina. În afară de situația în care fura o mașină sau avea una pregătită acolo, această opțiune era puțin probabilă, din cauză că nu putea să închirieze o mașină fără să atragă atenția asupra sa, chiar și numai prin procesul de închiriere. Aceasta micșora numărul de alternative la autobuz sau la tren, ceea ce constituia o mare problemă pentru poliție, deoarece două sute de orașe europene sunt conectate cu Frankfurtul prin rețelele de autobuze. Și chiar dacă ar fi verificat fiecare autobuz în parte, era posibil ca aceștia să reușească să se strecoare. Aceeași situație era și cu trenurile. Verificarea lor începuse abia din momentul în care gara fusese înconjurată, la ora 7:45. În cele treizeci de minute de la 7:15 la 7:45, adică timpul aproximativ de când avuseseră loc crimele și momentul în care gara fusese înconjurată, șaisprezece trenuri plecaseră din Frankfurt. Biletele de autobuz trebuiau cumpărate înainte ca oamenii să se urce în ele și niciun vânzător de la autobuzele din Hauptbahnhof nu vânduse bilete persoanelor care semănau cu Von Holden. În schimb, biletele de tren puteau fi cumpărate direct din tren după ce acesta pleca din gară, și acest lucru se întâmpla în mod frecvent. Nimic nu va fi lăsat la întâmplare – poliția din Frankfurt va scotoci orașul să vadă dacă se ascunsese acolo, aeroportul va fi supravegheat mai multe zile la rând, iar autobuzele și trenurile urmau să fie verificate în continuare. Și totuși, intuiția îi spunea lui Remmer că Von Holden luase unul din cele șaisprezece trenuri care plecaseră înainte să fie înconjurată gara.

— Cum spuneau că arăta fata? întrebă Osborn făcându-și loc printre martori și adresându-i-se lui Remmer.

Era nerăbdător, dar și neliniștit în același timp.

— Descrierea femeii a fost destul de diferită la fiecare, spuse Remmer liniștit. S-ar putea să fi fost

domnișoara Monneray, dar nu e sigur.

— Uitați, omul acesta i-a văzut! strigă un polițist în uniformă, făcându-și loc prin mulțime împreună cu un bărbat negru, subțire, care purta un șorț.

Remmer se întoarse spre ei.

— I-ai văzut?

— Da, domnule, răspunse bărbatul, care nu-și dezlipi privirile de podea.

— El i-a servit femeii o cafea pe la ora șapte și jumătate, spuse polițistul stând foarte aproape de acesta și dominându-l cu o diferență de aproape treizeci de centimetri în înălțime.

— De ce nu ne-ai spus de la început acest lucru? întrebă Remmer.

— Este din Mozambic. A fost bătut în trecut de „capetele rase". Îi este frică de oricine are pielea albă.

— Uite ce este, i se adresă Remmer cu blândețe, nimeni n-o să-ți facă niciun rău! Spune-ne doar ce ai văzut.

Bărbatul negru își ridică privirile, se uită la Remmer, apoi își coborî din nou privirile spre podea.

— Bărbatul comandat cafea pentru femeie, spuse el într-o germană stricată. Ea foarte frumoasă, foarte speriată. Mâinile tremură, bea greu cafea. El pleacă, apoi vine înapoi cu ziar. Arată ei ziar. Apoi pleacă amândoi…

— Unde, în ce direcție au plecat?

— Acolo, la tren.

— La *care* tren? arătă Remmer spre labirintul de trenuri care staționau.

— Acolo, sau acolo. Nu sigur, spuse bărbatul negru indicând din cap în direcția unei linii de cale ferată și a alteia de alături, apoi ridică din umeri. Nu privit mult după ce ei pleacă.

— Ea cum arăta? întrebă Osborn, care se băgă deodată în fața negrului; se abținuse prea mult până atunci.

— Liniștește-te, doctore! îi spuse Remmer.
— Întreabă-l ce culoare avea părul ei, insistă Osborn. Întreabă-l!
Remmer traduse în germană. Bărbatul negru zâmbi ușor, apoi își atinse propriul păr.
— *Schwartz.*
— Doamne Dumnezeule…
Osborn știa ce însemna acest cuvânt: negru. Ca al Verei.
— Hai să mergem, îi spuse Remmer lui Osborn, apoi se întoarse și își făcu loc prin mulțimea de polițiști și de gură-cască.
Puțin mai târziu pătrunseră vertiginos în biroul șefului de gară, Remmer uitându-se la ceas în vreme ce intrau. Era ora 8:47.
— Ce trenuri au plecat de pe liniile C 3 și C 4 între șapte și douăzeci și opt fără douăzeci? îl întrebă el pe șeful de gară surprins.
În spatele acestuia se afla o hartă de perete a Europei, luminată cu o miriadă de puncte minuscule, care indicau fiecare linie de cale ferată de pe continent.
— *Mach schnell*! se răsti Remmer. Mai repede!
— C 3 este Geneva. Expresul Intercity. Sosește la două și șase minute, cu schimbare la Basel. C 4 este Strasbourg, tot Intercity. Sosește la ora zece treizeci și șapte, cu schimbare la Offenburg, spuse șeful de gară, enunțând cifrele de parcă ar fi fost niște informații stocate într-un calculator.
Remmer se înfurie.
— Elveția sau Franța. Oricum ar fi, tot ies în afara țării. La ce oră ajung trenurile la Basel și la Offenburg?
În câteva minute, Remmer puse stăpânire pe celălalt birou al șefului de gară, aflat în interiorul celuilalt, și alertă poliția din orașul german Offenburg, orașele elvețiene Basel și Geneva, și orașul francez Strasbourg. Toți pasagerii care coborau din tren la Offenburg și la Basel urmau să fie îndrumați să iasă printr-un singur loc, în vreme

ce echipe de polițiști îmbrăcați în civil se vor urca în trenuri pentru ultima parte a călătoriei până la Geneva și Strasbourg. Dacă Von Holden și femeia care-l însoțea vor încerca să coboare în oricare din aceste gări, vor fi înconjurați și capturați la ieșire. Dacă vor rămâne în tren, vor fi depistați, apoi imobilizați și luați în custodie.

— Ce se va întâmpla cu… *ea*? întrebă Osborn după ce Remmer închise telefonul.

— Va fi luată în custodie. La fel se va întâmpla și cu Von Holden.

Remmer știa la ce se referea Osborn. Ofițerilor de poliție li se ceruse să prindă un individ care omorâse alți polițiști. Dacă fugarii se aflau în unul din aceste trenuri, iar el era sigur de acest lucru, nu exista nicio șansă ca aceștia să scape pentru a doua oară. Iar dacă vor opune cea mai mică rezistență, vor fi împușcați imediat.

— Și *noi* ce facem? întrebă Osborn uitându-se lung la el. Dumneata te duci într-o direcție, iar eu în cealaltă?

— Doctore…, spuse Remmer, apoi tăcu, iar Osborn simți deodată cum îi fuge pământul de sub picioare. Știu că vrei foarte mult să te afli acolo și cât de important este pentru dumneata. Însă nu pot risca să fii prins la mijloc.

— Remmer, eu îmi asum acest risc. Nu-ți fă griji în privința asta.

— Nu mă refer la dumneata, doctore. Ai o grămadă pe cap acum și ai putea da lucrurile peste cap în stil mare. O șoferiță de taxi în vârstă de nouăsprezece ani și trei polițiști au fost uciși cu sânge rece. Metoda sugerează că Noble a avut dreptate, că acest Von Holden este soldat Spetsnaz, poate chiar și femeia, indiferent cine-o fi. Asta înseamnă că el sau amândoi au fost antrenați de Armata Sovietică, și după aceea poate chiar de GRU, care este cam cu șase trepte deasupra nivelului celui mai eficient dintre oricare fost agent KGB. Acest lucru îi include în tagma celor

mai bine antrenați și mai profesioniști ucigași din lume, cu un sistem de gândire pe care dumneata nici măcar nu ai putea să-l înțelegi. Nu va fi ușor să-i prindem. Nu voi risca să mai pierd vreun polițist pentru dumneata sau pentru oricine altcineva. Întoarce-te la Berlin, doctore. Îți promit că te voi lăsa să-i interoghezi pe amândoi când va veni vremea. Acestea fiind spuse, Remmer se ridică de la biroul șefului de gară și porni spre ușă.

— Remmer! îl strigă Osborn apucându-l de braț și întorcându-l înspre el. Nu poți să scapi de mine așa. Nu acum, în orice caz. McVey nu ar fi făcut acest lucru…

— McVey nu ar fi făcut acest lucru? îl întrerupse Remmer cu un hohot de râs, apoi îndepărtă mâna lui Osborn de pe mânecă. McVey te-a adus cu el pentru propriile *lui* interese, doctore Osborn! Și numai pentru interesele lui. Să nu crezi vreodată că nu este așa! Acum fă așa cum ți-am zis, bine? Întoarce-te la Berlin. Ia o cameră la vechea noastră reședință, la hotelul Palace. Voi lua acolo legătura cu dumneata.

Remmer deschise ușa și ieși în grabă pe lângă șeful de gară, îndreptându-se către gară. Osborn îl urmă, dar se menținu la o oarecare distanță. Îl putu zări la distanță pe Remmer împreună cu grupul de polițiști din Frankfurt, apoi văzu cum acesta se dă mai într-o parte pentru a discuta pe scurt cu cei trei martori și cu ospătarul negru. Apoi se împrăștiară cu toții. Oameni cu chipuri necunoscute veniră în locul în care stătuseră ei, de parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic. Și deodată Osborn se trezi de unul singur în gara din Frankfurt. Ar fi putut fi un simplu turist care trecea pe acolo fără să aibă altă preocupare decât programul acelei zile. Numai că lucrurile nu stăteau așa.

Von Holden și femeia care-l însoțea – nu era Vera, hotărî Osborn, era altcineva, poate chiar o femeie cu părul negru care semăna cu ea, dar nu era Vera – se îndreptau ori către Franța, ori către

Elveția. Și de acolo unde se vor duce în continuare? Ce era mai rău, ca planul lui Remmer să dea greș și aceștia să scape, sau dimpotrivă? Indiferent ce știa sau nu știa fizioterapeuta lui Lybarger, presupunând că o vor găsi, totuși Von Holden era ultima persoană din Organizație, ultima conexiune directă cu moartea tatălui său. Dacă polițiștii se vor apropia de el, Von Holden se va apăra. Și dacă va face acest lucru, va fi omorât. Iar acest lucru ar însemna să se sfârșească totul.

Remmer îi spusese să se întoarcă în Berlin. Să se ducă acolo și să aștepte. Însă el așteptase deja timp de treizeci de ani. Nu avea de gând să facă asta din nou. Deodată, Osborn își dădu seama că în tot acest timp mersese prin gară și că era aproape de o ușă care dădea în stradă. Apoi ceva îi atrase atenția și îl văzu pe ospătarul negru cum se îndreaptă rapid în direcția lui. Se uita mereu în spate, ca și cum l-ar fi putut urmări cineva, și își scotea din mers șorțul alb. Când ajunse la ușă, mai aruncă o ultimă privire în urma sa, apoi aruncă șorțul într-un container de gunoi și se avântă în stradă. Preț de o clipă, Osborn se întrebă ce era cu el. Apoi adevărul îl izbi dintr-odată.

„Ticălosul a mințit!”

134.

Lumina strălucitoare a soarelui îl izbi pe Osborn ca un zid și, pentru o clipă, fu orbit de aceasta. Își puse mâna streașină la ochi și încercă să-l găsească pe individ în traficul din fața gării, însă nu reuși. Apoi îl zări cum traversează strada în fugă și dispare după un colț. Osborn se duse după el.

După ce trecu de colț, îl zări în fața lui, pe partea cealaltă a străzii, deplasându-se rapid de-a lungul unui labirint de magazine cu obiecte de colecție și cafenele. Osborn traversă pe aceeași parte a străzii și încercă să-l ajungă. Deodată se simți din nou ca în Paris și, în loc de bărbatul negru, parcă îl urmărea pe Albert Merriman, sau Henri Kanarack, cum își spunea el. Kanarack fugise în stația de metrou și apoi dispăruse. Îi luase trei zile să dea de el din nou. Osborn se gândi că nu putea permite să se întâmple din nou acest lucru. În trei zile, Von Holden și femeia care-l însoțea, oricine ar fi fost aceasta, se vor afla în celălalt capăt al pământului. Începu să fugă. În aceeași clipă, individul se uită în urmă și îl văzu. Începu și el să fugă. După vreo douăzeci de pași, o coti pe o alee. Izbind în grabă sacoșa de cumpărături a unei femei de vârstă mijlocie care purta ochelari, Osborn coti pe aceeași alee, neluând în seamă strigătele ei furioase. La capătul străzii, individul sări peste un gard. Osborn făcu și el același lucru. În partea cealaltă era o curte și ușa din spate a unui restaurant. Ușa tocmai se închidea în momentul în care Osborn atinse pământul cu picioarele.

O clipă mai târziu intră în restaurant. Dintr-un hol scurt se intra într-o debara și într-o bucătărie micuță. Trei persoane care lucrau la bucătărie își ridicară privirile în momentul în care intră. Cealaltă ușă a încăperii ducea direct în restaurant.

Osborn se năpusti pe aceasta, dând peste micul dejun al unor oameni de afaceri. Vorbitorul se opri și se uită lung la el. Osborn se întoarse și intră din nou în bucătărie.

— Un bărbat negru a intrat aici. Unde naiba s-a dus? se răsti Osborn.

Oamenii din bucătărie se uitară unii la alții.

— Ce dorești? îl întrebă în germană bucătarul gras și transpirat, cu șorțul mânjit în față.

Făcu un pas către Osborn și apucă în mână un bătător de carne.

Osborn aruncă o privire la dreapta lui, înapoi pe holul din care intrase.

— Scuze…, îi spuse el bucătarului și se îndreptă către ușa din spate.

La jumătatea holului se opri brusc și deschise trântind ușa de la debara. Aceasta se izbi de perete, iar el pătrunse înăuntru. Debaraua era goală. Se întoarse să iasă de acolo, apoi deodată se aruncă într-o parte. Bărbatul negru încercă să se strecoare de după o grămadă de saci de făină, însă Osborn îl apucă de guler. Îl trase cu putere și îl aduse în fața lui. Bărbatul negru își întoarse fața și își duse mâna la cap să se protejeze.

— Nu mă lovi! strigă el în engleză.

— Vorbești engleza? îl întrebă Osborn, sfredelindu-și prizonierul cu ochii.

— Puțin… Nu mă lovi!

— Bărbatul și femeia din gară. Cu ce tren au plecat?

— Două linii, spuse el ridicând din umeri și încercând să zâmbească. Nu știu. Nu văzut!

Osborn se înfurie.

— I-ai mințit pe polițiști. Nu mă minți și pe mine! Dacă nu, îi chem chiar acum și vei ajunge la închisoare! Ai înțeles?

Bărbatul se uită lung la el, apoi încuviință din cap.

— Celălalt bărbat spune că aduce capetele rase dacă spun. Ei mă bat. Și pe familia mea.

— Te-a *amenințat*? Nu te-a plătit ca să minți?

Bărbatul clătină din cap cu putere.

— Nu, nu plătit. Spune capetele rase. Vin și lovesc. Iarăși.

— N-o să vină capetele rase, îi spuse Osborn liniștit, apoi își slăbi strânsoarea și își băgă mâna în buzunar.

Bărbatul țipă și încercă să o șteargă, însă Osborn îl înșfăcă din nou.

— Nu-ți fac niciun rău, îi spuse Osborn și îi arătă o bancnotă de cincizeci de mărci. Cu ce tren au plecat? Spre ce destinație?

Bărbatul se zgâi la bani, apoi se uită din nou la Osborn.

— Nu te lovesc. Îți dau bani, spuse Osborn.

Bărbatului îi tremură buza de jos, iar Osborn își dădu seama că era încă speriat.

— Te rog, este foarte important. Pentru familia *mea.* Înțelegi?

Treptat, bărbatul își ridică privirea spre ochii lui Osborn.

— Berna.

Osborn îi dădu drumul.

135.

McVey stătea întins pe spate, cu privirile în tavan. Remmer plecase. Osborn plecase. Și nimeni nu-i spusese nimic. Era ora zece fără cinci dimineața, iar el nu avea în rezerva lui de la spital decât ziarul și televiziunea în limba germană. Un bandaj din tifon îi acoperea o treime din față și încă avea o stare de greață de la intoxicarea cu cianură, însă în afară de asta era destul de bine. Cu excepția faptului că nu știa nimic din ce se mai întâmplase, și nimeni nu-i spunea nimic.

Deodată se întrebă unde îi erau obiectele personale. Își putea vedea costumul atârnat în dulap, iar pantofii erau pe podea, sub acesta. În partea cealaltă a încăperii era un dulăpior cu sertare, iar alături un scaun pentru vizitatori. Servieta cu însemnările sale și pașaportul și valiza erau probabil tot la hotel, acolo unde le lăsase, însă unde naiba erau portofelul și actele? Unde naiba îi era pistolul?

Aruncă pătura deoparte, își aduse picioarele peste marginea patului și se ridică. Se simți puțin amețit și rămase o clipă nemișcat, ca să fie sigur că nu-și va pierde echilibrul. Făcu trei pași cam nesiguri și ajunse la dulăpior. În sertarul de sus îi erau așezate maiourile, chiloții și șosetele. În celălalt erau cheile de acasă, pieptenele, ochelarii și portofelul. Pistolul însă, nu era nicăieri. Poate îl încuiaseră undeva sau poate că-l luase Remmer. Închise sertarul și porni înapoi spre pat, apoi se opri brusc. Ceva nu era în ordine. Se întoarse înapoi, deschise brusc al doilea sertar, își scoase portofelul și îl deschise. Legitimația și scrisoarea de recomandare de la Interpol dispăruseră.

— Osborn! spuse cu voce tare. La naiba!

•

Fără Remmer. Fără McVey. Fără poliție. Osborn se lăsă pe spate în vreme ce avionul Swissair cu numărul 533 porni pe pistă și se pregătea să decoleze. Făcuse ceea ce-și imaginase că ar fi făcut și McVey, sunase la Swissair și ceruse să vorbească cu șeful securității. Când obținuse legătura, îi explicase acestuia că era polițist la Omucideri și că lucra în cooperare cu Interpolul. Era în urmărirea suspectului principal în cazul bombardării și incendierii Palatului Charlottenburg. Individul sosise la Frankfurt cu trenul de la Berlin și scăpase din nou, după ce ucisese trei polițiști din Frankfurt, iar acum se îndrepta către Elveția. Era urgent să se poată urca în avionul de la zece și zece către Zürich. Exista vreo modalitate prin care ar fi putut să fie ajutat să treacă de poarta de îmbarcare?

La ora zece fără trei minute, Osborn fu așteptat la poarta Swissair de la Aeroportul Internațional din Frankfurt de însuși căpitanul zborului 533. Osborn se prezentă drept polițistul William McVey, de la Departamentul de Poliție din Los Angeles. Îi arătase acestuia pistolul de calibru 38, legitimația și scrisoarea de recomandare de la Interpol, și asta fusese tot – restul, legitimația de la LAPD și pașaportul îi rămăseseră la hotel în graba cu care părăsise Berlinul. Mai avea un singur lucru, fotografia suspectului, un individ pe nume Von Holden. Căpitanul examină fotografia, se uită peste scrisoarea de la Interpol, apoi își ridică privirile spre omul care susținea că este ofițer de poliție în Los Angeles. Polițistul McVey era cu siguranță american, iar cearcănele de sub ochi și barba nerasă erau dovada vie a faptului că nu dormise de mult timp. Era ora zece și șase minute și mai erau patru minute până când erau programați să se retragă de la poartă.

— Domnule polițist…, i se adresă căpitanul, privindu-l direct în ochi.

— Da, domnule.

„Oare ce crede? Că mint? Că poate eu sunt fugarul și că am intrat într-un fel sau altul în posesia legitimației și a pistolului lui McVey? Dacă te acuză, neagă totul. Ține-te tare pe poziție. Te afli aici pentru că trebuie, indiferent ce s-ar întâmpla, și nu ai timp să te certi pe această temă."

— Pistoalele mă fac să nu mă simt în largul meu…

— Și pe mine la fel.

— Atunci, dacă nu vă deranjează, o să vi-l păstrez în cabină până aterizăm.

Și asta fusese tot. Căpitanul urcase la bord, Osborn își plătise biletul în mărci germane, apoi se așezase la clasa a doua, chiar după peretele separator. Închisese ochii și așteptase zgomotul motoarelor și senzația de împingere în spate de la decolare, care să-i dovedească faptul că reușise și că pilotul nu se va răzgândi sau că McVey nu-și dăduse seama că îi lipseau lucrurile personale și alertase poliția. Deodată motoarele acceleraseră și simțise cum era împins în spate. După treizeci de secunde se aflau în aer.

Osborn privi cum dispare peisajul german pe măsură ce urcau într-un plafon subțire de nori. Apoi ajunseră deasupra acestuia, luminați din plin de soare, iar cerul de un albastru profund se profila pe albul norilor de deasupra.

— Domnule?

Osborn își ridică privirile. O stewardesă i se adresa zâmbitoare:

— Avionul nostru nu este plin. Căpitanul vă invită să mergeți în cabina de la clasa întâi.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Osborn, zâmbindu-i recunoscător, și se ridică.

Călătoria nu era lungă, ceva mai mult de o oră, însă la clasa întâi putea să stea întins și poate apuca să doarmă măcar o jumătate de oră. Iar la clasa întâi, băile ar fi putut fi prevăzute cu lame și spumă de ras. Ar fi fost o ocazie să se mai aranjeze puțin.

Probabil că pilotul era vreun fan al poliției în general, sau al polițiștilor din L.A. în special, pentru că, în afară de faptul că-l tratã ca pe o vedetă, îi mai oferi lui Osborn încă ceva în momentul în care aterizară, de o valoare mult mai mare: îl prezentă polițiștilor din aeroportul elvețian, atestând personal pentru el și motivul pentru care nu avea pașaportul asupra sa, insistând asupra importanței pe care o avea timpul în urmărirea suspectului responsabil de catastrofa de la Charlottenburg. Din acest motiv, polițiștii îl însoțiră, trecându-l grabnic prin vama elvețiană, după care îi urară succes din toată inima.

Afară, căpitanul îi returnă pistolul și îl întrebă încotro se ducea și dacă nu îl putea lăsa undeva în drum.

— Nu, mulțumesc, spuse Osborn extrem de ușurat, ferindu-se însă să-i destăinuiască acestuia care era destinația sa.

— Cu bine, atunci!

Osborn îi zâmbi și dădu mâna cu el.

— Dacă veniți vreodată în Los Angeles, vă rog să mă căutați! Vă fac cinste cu un pahar.

— Așa o să fac!

Era 15 octombrie, sâmbătă dimineața, ora 11:20. La ora 11:35, Osborn se afla în expresul EuroCity, în afara orașului Zürich. Va sosi la Berna la ora 12:45, la treizeci și patru de minute după sosirea trenului lui Von Holden de la Frankfurt. La ora asta, Remmer probabil că terminase deja de controlat trenurile de Strasbourg și Geneva, rămânând cu mâinile goale și simțindu-se ca un prost. Va trebui să se îndrepte într-o direcție, dar în care?

Apoi lui Osborn îi trecu prin minte că dacă bărbatul negru îl mințise pe Remmer, de ce nu ar fi făcut același lucru și cu el? Oare va sosi la Berna cu șanse crescute de a-l ajunge pe Von Holden la o distanță de o jumătate de oră, sau va sfârși și el la

fel ca Remmer, fără nimic? Din nou, fără absolut nimic…

136.

În patruzeci și cinci de minute, Osborn va ajunge în Berna și trebuia să se gândească ce va face în continuare. Poate că reușise să se apropie considerabil de Von Holden, însă tot rămâneau treizeci și patru de minute distanță între ei. Von Holden știa precis unde se ducea, pe când Osborn nu avea nici cea mai mică idee. Trebuia să se pună în locul lui Von Holden. Cum și de unde venea acesta, unde se ducea și de ce?

În Frankfurt, când încercase să descopere cum se ajungea cel mai rapid până la Berna, aflase că aceasta avea un aeroport micuț cu legături spre Londra, Paris, Nisa, Veneția și Lugano. Numai că zborurile erau destul de rare. Aveau loc zilnic, dar nu erau mai multe pe zi. Iar un aeroport mic putea fi supravegheat foarte ușor. Von Holden se va gândi și el la acest lucru. În schimb, mai exista și posibilitatea unui avion personal. Poate îl aștepta acolo un avion.

Un tren trecu zgomotos pe lângă ei din direcția opusă. După ce dispăru, putu să vadă pe geam terenurile încă verzi și, dincolo de acestea, dealurile abrupte, acoperite cu păduri dese. Preț de o clipă, Osborn se pierdu în admirarea frumuseții peisajului, a cerului senin și albastru situat deasupra verdelui intens și a soarelui care părea să mângâie fiecare frunză în parte. Un orășel se perindă prin dreptul geamului, iar trenul făcu o curbă, iar pe un deal din depărtare, Osborn zări silueta impozantă a unui imens castel medieval. Își dădu seama că își dorea să revină pe aceste locuri.

Deodată se simți mai bine gândindu-se la convingerea lui că nu era vorba despre Vera, ci despre o cu totul altă femeie care îl însoțea pe Von Holden. Era convins că Vera fusese eliberată pe drept din închisoare, iar în momentul acela se afla

în drum spre Paris. Gândindu-se la ea în acest mod, imaginându-și-o ajunsă în siguranța apartamentului ei, ducându-și viața pe care o dusese înainte ca toate aceste lucruri să se fi întâmplat, îl năpădi un dor, care era și dureros, dar și plăcut în același timp. Îi era dor de ei amândoi și de viața trăită împreună. În peisajul elvețian din zona de provincie văzu niște copii și le auzi râsul zglobiu, apoi zări chipul Verei și îi simți atingerea obrazului de al său. Văzu cu ochii minții cum își zâmbeau unul altuia, ținându-se de mâini și…

— *Fahrkarte, bitte.*

Osborn își ridică privirile. Un tânăr controlor de bilete stătea în picioare lângă el, cu o geantă de bilete neagră din piele atârnându-i pe umăr.

— Îmi pare rău, nu…

— Biletul dumneavoastră, vă rog, îi spuse controlorul zâmbind.

— Da.

Osborn băgă mâna în buzunarul hainei și îi oferi controlorului biletul său. Apoi îi veni o idee.

— Scuzați, vă rog. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva în Berna. El ajunge acolo cu trenul de Frankfurt care trebuie să sosească la douăsprezece și douăsprezece minute. El… nu știe că vin, va fi o… surpriză.

— Știți cumva unde va sta în Berlin?

— Nu, de fapt…

Asta era! Von Holden nu avea cum să-și fi propus nici ca Berna să fie destinația lui finală. Principala lui preocupare era să iasă din țară cât mai rapid cu putință după ce-i împușcase pe polițiști. Iar dacă lucrurile stăteau într-adevăr așa, ideea că ar putea fi așteptat de un avion particular nu stătea în picioare.

— Cred că de acolo ia un alt tren. Probabil către…

Unde s-ar fi putut duce? În niciun caz înapoi în Germania. Și nici într-o țară din estul Europei, ar avea parte de prea multe probleme acolo.

— Poate către Franța. Sau Italia. Este… agent comercial.

Controlorul se uită lung la el.

— De fapt, ce anume doriți să mă întrebați?

— Eu…, spuse Osborn și zâmbi jenat; controlorul îl ajutase să-și pună ordine în idei, însă avea dreptate, cum putea el să-l ajute? Cred că încercam să-mi dau seama ce să fac dacă nu reușesc să mă întâlnesc cu el. Adică dacă a plecat de acolo și nu stă să aștepte un alt tren.

— Cred că cel mai bine ar fi să luați un mers al trenurilor din Europa și să verificați care sunt trenurile care au plecat din Berna între douăsprezece și douăsprezece minute, ora sosirii lui acolo, și douăsprezece patruzeci și patru, ora sosirii dumneavoastră. Și v-aș mai sugera să-l apelați prin difuzor în momentul în care ajungeți în gară.

— Să-l apelez prin difuzor?

— Da, domnule.

Acestea fiind zise, controlorul încuviință din cap, îi înmână lui Osborn un mers al trenurilor și plecă mai departe. Osborn rămase pe gânduri.

„Să-l apelez prin difuzor…”

•

Von Holden aștepta la intrarea într-o patiserie situată în interiorul gării din Berna. Vera se dusese la toaletă, care se afla chiar în fața lui. Era extenuată și vorbise foarte puțin pe parcursul întregii călătorii, însă el știa că se gândise numai la Osborn. Și din acest motiv, pentru că ea era sigură că o ducea la acesta, Von Holden nu se îndoia nicio clipă că va reveni la el, așa cum îi promisese.

Prima oră din călătoria de la Frankfurt la Berna fusese cea mai mare grijă a sa. Dacă ospătarul negru fusese mai puțin înspăimântat decât păruse în momentul în care Von Holden îl luase deoparte și îl amenințase că se va trezi cu capetele rase la ușă dacă nu va face exact cum îi va spune el, și dacă declarase polițiștilor care era în realitate

trenul în care se urcaseră, aceștia ar fi oprit trenul imediat cu o armată de polițiști. Acest lucru nu se întâmplase. Și nici nu observase să fie mai mulți polițiști decât în mod normal în momentul în care ajunseseră în Berna.

La ora unu fără șapte minute, Vera ieși de la toaletă și merse împreună el să cumpere două abonamente pe mai multe zile pentru sistemul de cale ferată din Europa. Acestea erau valabile pentru călătoriile în orice loc de pe continent și le ofereau și o anumită flexibilitate de mișcare, îi spuse el. Nu îi mai menționă însă și faptul că putea, cu ajutorul lor, să se miște de la un tren la altul, fără ca ea să știe direcția în care mergea acesta.

— *Achtung*! *Herr Von Holden, Telefon anruf, bitte. Herr Von Holden, Telefon, bitte*[33].

Von Holden tresări. I se striga numele prin sistemul de adresare publică. Ce se petrecea? Cine putea ști că el se afla acolo?

— *Achtung*! *Herr Von Holden, Telefon anruf, bitte.*

•

Osborn stătea lângă un grup de telefoane, cu spatele sprijinit de perete. Din locul respectiv putea să vadă cea mai mare parte a gării: ghișeele de bilete, magazinele, restaurantele, birourile de schimb valutar. Dacă Von Holden se afla în gară – lucru de care nu era foarte sigur, deoarece din momentul în care sosise și până atunci, cel puțin treisprezece trenuri plecaseră din Berna, șase în direcția unor orașe din interiorul Elveției, unul către Amsterdam, iar restul către Italia – însă dacă era totuși în gară și se ducea să răspundă la apelul telefonic, atunci Osborn avea toate șansele să-l zărească. Cealaltă alternativă era posibilitatea ca acesta să aștepte trenul pe unul din peroanele de la nivelurile de sus. Osborn numărase cel puțin opt linii de cale ferată când venise cu trenul dinspre Zürich.

— Îmi pare rău, domnule. Domnul Von Holden nu răspunde la apel, îi spuse centralista în limba engleză.

— Vreți, vă rog, să mai încercați o dată? Este foarte important.

•

Anunțul se auzi din nou și Von Holden o luă pe Vera de braț și plecă în grabă de lângă ghișeele de bilete pe culoarul care ducea la linia de tren.

— Cine este? Cine face apelul?

— Nu știu, răspunse Von Holden și aruncă o privire în urmă.

Nu văzu pe nimeni cunoscut. Dădură colțul și începură să urce scările către peron. Ajunseră în capătul scărilor, iar la capătul celălalt al gării zăriră trenul care staționa.

•

Osborn închise telefonul și porni către liniile de cale ferată. Dacă Von Holden fusese în gară, nu venise să răspundă la apel, iar Osborn nu îl văzuse în mulțimea care se îndrepta către liniile de tren. Dacă era acolo, atunci ori era pe peron, ori urcase deja în tren sau se pregătea să urce.

Osborn ajunse pe un culoar care ducea la liniile de tren. Avea scări și la stânga, și la dreapta, și trebuia să aleagă între cel puțin patru peroane. Se îndreptă către al treilea, gândindu-se că va ajunge pe un peron situat cam la mijlocul gării. Îi bătea inima când ajunse în capătul scărilor. Se aștepta să vadă gara plină de oameni, așa cum fusese când sosise. Spre marea lui uimire, aceasta era aproape pustie. Apoi zări un tren la celălalt capăt al gării, două linii mai încolo. Un bărbat și o femeie se îndreptau în grabă către acesta. Nu putea zări cu claritate pe niciunul dintre ei, însă își dădu seama că bărbatul ducea pe umăr un fel de pachet. Osborn fugi pe peronul pe care se afla. Nu îndrăzni să treacă peste linii, din cauză că se temu că dacă mai exista o a treia linie, ar putea să se electrocuteze. Perechea aproape ajunsese la tren;

amândoi erau cu spatele la el. Osborn alerga cât putea de repede, ajungând aproape în dreptul lor. Văzu cum aceștia ajunseră la tren, iar bărbatul o ajută pe femeie să urce, apoi se întoarse și se uită înspre el. În același timp, Osborn se opri. Timp de o fracțiune de secundă se uitară unul la celălalt, apoi individul se avântă în sus și dispăru în interiorul trenului. O clipă după aceea, trenul se puse în mișcare și părăsi gara.

Osborn rămase împietrit în locul în care se afla. Chipul individului de lângă tren care se uitase la el era același care se uitase la el în noaptea aceea din Tiergarten; același cu al individului de pe caseta video, filmat în fața casei de pe Hauptstrasse. Era Von Holden.

Pe femeie o zărise doar o secundă înainte de a se urca în tren. Însă în secunda aceea se prăbușise la pământ întregul lui univers și tot ce avea mai de preț în el. Nu era nicio îndoială cine era femeia. Absolut nicio îndoială. Era Vera.

137.

„Pascal”, îi spusese Scholl, „să îi arăți tot respectul cuvenit tânărului doctor. Omoară-l pe el primul!” „Da…”, îi răspunsese Von Holden. Numai că nu făcuse acest lucru. Din o mie de motive nu reușise să facă acest lucru. Numai că motivele nu mai însemnau nimic când erau doar niște scuze. Osborn era în viață, și îl urmărise până la Berna. Cum reușise să facă acest lucru depășea cu mult puterea lui de înțelegere. Era însă un lucru sigur. Tot sigur era și faptul că acesta se va urca în următorul tren de după ei.

•

— Interlaken, îi răspunsese lui Osborn un supraveghetor de cale ferată de pe peron când acesta îl întrebase care era destinația trenului care tocmai plecase din gară.

Tot acesta îi mai spusese și că trenurile către Interlaken plecau din jumătate în jumătate de oră.

— *Danke,* îi spusese Osborn.

Coborî scările și ajunse în gara principală într-o stare de prostrație. Voise să creadă că Vera era prizoniera lui Von Holden și că era reținută împotriva voinței ei. Numai că lucrurile nu stăteau așa, și el știa acest lucru, nu după cum mergeau împreună înspre tren. Așa că ce voia el să creadă nu schimba cu nimic lucrurile. Adevărul era acolo, iar McVey avusese dreptate în această privință. Vera făcea parte din Organizație și, oricare ar fi fost locul spre care se îndrepta Von Holden, tot acolo se ducea și ea. Osborn fusese un prost s-o creadă și să se îndrăgostească de ea.

Ajunse la ghișeul de bilete și se pregăti să-și ia bilet spre Interlaken, când îi trecu prin minte că poate acesta era doar un alt punct de oprire pe parcursul drumului. Ar putea schimba trenul încă o dată, sau de două ori, sau chiar de mai multe ori.

Nu putea să se oprească și să-și cumpere bilet de fiecare dată. Așa că în loc de un bilet, utiliză o carte de credit și își cumpără un abonament pentru cinci zile.

Era ora unu și un sfert și mai avea un sfert de oră până când pleca următorul tren spre Interlaken. Se duse la un restaurant, comandă o cafea și se așeză la o masă. Trebuia să-și pună ordine în gânduri. Aproape în aceeași clipă își dădu seama că nu avea nici cea mai mică idee unde se afla Interlaken. Dacă ar ști acest lucru, poate și-ar face o idee care era destinația lui Von Holden. Se ridică, se duse la chioșcul de alături și cumpără o hartă și un ghid de călătorie prin Elveția. Auzi de la distanță că era anunțat un tren în limba germană. Nu înțelese decât un singur cuvânt, însă nici nu avea nevoie de altceva: „Interlaken”.

•

— Cât de departe se află locul spre care ne îndreptăm? întrebă Vera peste sunetul scos de roțile trenului, în vreme ce acesta aluneca încet pe șine, pătrunzând în orășelul Thun.

Până atunci își petrecuse timpul moțăind sau privind în depărtare, iar acum se ridică în capul oaselor și îl întrebă direct. Afară se zări turnul imens al Castelului Thun, cum trecu pe lângă ei ca un uriaș amenințător din piatră care rămăsese captiv în secolul al douăzecilea.

Von Holden se uita cu atenție după polițiști în vreme ce se apropiau de gară. Dacă Osborn alertase autoritățile, Thun ar fi fost primul loc în care era logic să oprească trenul și să-l controleze. Trebuia să fie pregătit pentru această eventualitate. Era sigur că Vera nu îl văzuse pe Osborn, altfel nu s-ar fi comportat ca până atunci. Însă acesta și era motivul pentru care o luase cu el, un atu pe care urmăritorii lui nu-l aveau.

În câteva secunde ajunseră în dreptul gării. Dacă voiau să oprească trenul, acela era momentul. La fel de rapid ieșiră din gară, iar trenul prinse viteză.

Von Holden respiră uşurat şi, o clipă după aceea, fură din nou în zona de provincie, deplasându-se de-a lungul malului Lacului Thun.

— Am întrebat cât mai avem până când…

— Nu am voie să-ţi spun care este destinaţia noastră, îi spuse Von Holden privind-o în ochi. Aşa am primit ordin.

Se ridică brusc în picioare şi se duse pe culoar până la baie. Trenul era aproape gol. Probabil că trenurile matinale fuseseră mai aglomerate. Excursiile de sâmbăta către munţi începeau de dimineaţă, astfel încât oamenii să aibă o zi întreagă la dispoziţie pentru a explora peisajul alpin emoţionant. La Interlaken vor schimba trenul, parcurgând gara pe jos dintr-un capăt în celălalt. Era suficient timp între cele două trenuri pentru ca Von Holden să găsească o oportunitate concretă. Se va urca în tren împreună cu Vera, apoi se va scuza, spunându-i că trebuie să dea un telefon sau ceva de genul ăsta, apoi o va lăsa pe ea în tren, iar el se va da jos, se va întoarce în gară şi îl va aştepta pe Osborn, ca să-l ucidă în momentul în care va sosi.

138.

Traseul de ieșire din Berna îl duse pe Osborn pe un pod peste verdele metalic al râului Aare, cu catedrala gotică magnifică Münster situată mult mai sus ca orașul care se vedea din spatele acesteia. Trenul se aplecă la o curbă, și apoi își mări viteza, iar imaginea din Münster dispăru, fiind înlocuită de o aglomerare de mai multe drumuri și magazii, de copaci care se perindau pe marginea drumului, și apoi trenul pătrunse brusc într-o zonă de terenuri agricole.

Osborn se lăsă pe spate și își strecură mâna în interiorul hainei, unde pipăi mânerul dur al pistolului de calibru 38 al lui McVey, pe care-l băgase în bata de la pantaloni. Știa că McVey mai mult ca sigur își dăduse seama până atunci că-i lipsea, la fel ca și legitimația și actele de identitate. Nici nu-i va lua mult să-și dea seama ce se întâmplase sau la cine se aflau acestea. Furia lui McVey nu avea importanță acum. Aceasta se consuma în altă parte, într-o altă lume.

După ce examinase harta Elveției, Osborn observase că Interlaken se afla la sud-est de Berna. Von Holden se îndrepta și mai mult în interiorul țării, nu ieșea în afara ei. Oare ce se afla în Interlaken sau dincolo de acesta?

Osborn zări printre niște copaci razele soarelui care sclipeau, oglindindu-se în apele unui râu sau ale unui lac, apoi gândurile i se îndreptară înspre rucsacul negru pe care Von Holden îl căra pe umăr atunci când se urcase în tren. În acesta se afla ceva voluminos și sub forma unei cutii, și își reaminti conversația cu Remmer în momentul în care plecaseră din Berlin. Bătrâna care-l văzuse pe Von Holden ieșind din taxi spusese că acesta avea o cutie albă, atârnată pe umăr de o curea. Martorii din gara din Frankfurt o descriseseră și ei. Asta

însemna că o luase din taxiul din Berlin și o dusese cu el în trenul de la Berlin la Frankfurt, apoi o luase și în trenul cu care plecase din Frankfurt.

„Dacă eu tocmai aș fi omorât trei polițiști și aș încerca să-mi iau tălpășița cât mai repede de acolo, chiar mi-aș mai face griji din cauza unei cutii?” se gândi Osborn. „Numai dacă ar fi ceva important.”

Orice-ar fi fost, acum era în rucsacul negru și se afla tot în posesia lui Von Holden. Numai că acest lucru nu-l ajuta să înțeleagă locul spre care se îndrepta sau ce avea de gând să facă în momentul în care ajungea acolo. Apoi își dădu seama că, în toată perioada în care reflectase la aceste lucruri, examinase absent cu privirea ghidul de călătorie prin Elveția, pe care-l cumpărase în Berna. Își dădu seama de acest lucru pentru că văzu ceva care îi atrase atenția. Nu era o imagine. Era un cuvânt: *Berghaus.* Citi fragmentul în întregime:

> *„Din zona dinspre tren a gării Jungfraujoch – situată la altitudinea cea mai mare din Europa – un culoar stâncos ducea în trecut la Berghaus, restaurantul și hotelul de la cea mai mare altitudine din Europa. Acestea au ars în anul 1972, însă au fost înlocuite de restaurantul și cafeneaua de categorie superioară «Inn-Above-The-Clouds*[34]»”

— Berghaus. De data aceasta rosti cuvântul cu voce tare și îl trecură fiorii. Berghaus fusese numele grupării care sponsorizase festivitatea în onoarea lui Elton Lybarger de la Charlottenburg. Deschise rapid harta Elveției și urmări traseele cu degetul. Jungfraujoch se afla în apropiere de vârful Jungfrau, unul dintre cele mai înalte vârfuri din Munții Alpi, înrudit cu Monch și Eiger. Se uită din nou în ghidul de călătorie, văzu că era deservit de calea ferată de la cea mai mare altitudine din

Europa, Compania de Căi Ferate Jungfrau. Simți deodată cum i se ridică părul de pe ceafă. Punctul de plecare pentru călătoria către Jungfrau era Interlaken.

139.

McVey voia să vorbească cu Remmer și în cele din urmă reuși să obțină legătura, la ora două fără un sfert după-amiaza.

— Unde naiba este Osborn?

Remmer se afla la Strasbourg, și linia telefonică avea paraziți.

— Nu știu, se auzi vocea energică a acestuia în telefon.

— Remmer! Ticălosul mi-a luat legitimația, scrisoarea de recomandare de la Interpol și pistolul! Acum spune-mi, unde naiba s-a dus?

Interferențele deveniră mai puternice, apoi se auzi brusc un cârâit, trei măsuri de Beethoven și veni tonul. Nervos la culme, McVey închise telefonul.

— La naiba!

•

Razele soarelui străbăteau peronul într-un unghi ascuțit, în vreme ce trenul dinspre Berna se apropia încet de gara Interlaken. Roțile de metal scrâșniră, iar trenul se opri. Un controlor de bilete coborî din primul vagon, urmat de trei fete îmbrăcate în uniforma școlii parohiale. Încă vreo șase persoane coborâră din cel de-al doilea vagon, traversară peronul și intrară în gară. Apoi vreo douăzeci sau mai mulți excursioniști americani coborâră cu un entuziasm zgomotos din cel de-al treilea vagon și se deplasară în grup. După aceea totul rămase liniștit, trenul staționar profilându-se pe imaginea îndepărtată a Alpilor ca o jucărie abandonată.

Apoi, departe, în celălalt capăt al gării, un picior atinse pietrișul care se afla de-a lungul șinelor. Ezită o clipă, apoi apăru și cel de-al doilea picior, iar Osborn se întoarse și se deplasă rapid pe lângă tren înspre capătul acestuia. Se strecură cu grijă pe

după ultimul vagon și examină zona. Peronul gării era gol. La fel erau și liniile de cale ferată din fața gării. Mai pipăi o dată pistolul din bata pantalonilor. Nu se îndoia nicio clipă că Von Holden îl recunoscuse pe peronul gării din Berna. Așa cum nici Von Holden probabil că nu se îndoia că Osborn va veni cu trenul următor. Gândindu-se retrospectiv, își dori să nu fi urmat sfatul controlorului de bilete și să nu fi difuzat anunțul acela în Berna. Singurul rezultat al acestuia nu fusese decât să-i demonstreze lui Von Holden că fusese urmărit. Și chiar crezuse că individul era atât de prost încât să răspundă la anunț? Fusese o greșeală, la fel de mare ca și aceea de a fugi pe peron înspre trenul de Interlaken, lăsându-se recunoscut. Încă o greșeală asemănătoare l-ar putea costa viața.

Auzi la distanță fluieratul unui tren. Apoi trenul către Jungfraujoch fu anunțat prin difuzor. Dacă îl pierdea pe acesta, trebuia să mai aștepte încă o jumătate de oră până venea celălalt. Asta ar fi însemnat să rămână la distanță de o oră în urma lui Von Holden. Adică să se dubleze intervalul de timp care-i despărțea acum. Asta numai dacă Von Holden nu se afla aici, undeva, așteptându-l.

Se auzi din nou anunțul pentru Jungfraujoch. Dacă voia să ajungă la tren, trebuia să traverseze din locul în care se afla și să se deplaseze pe toată lungimea gării pentru a ajunge la el. Von Holden și-ar da și el seama de acest lucru. Dacă acesta încă se afla aici, ascuns în așteptarea lui, singurul aliat al lui Osborn ar fi faptul că era ziua în amiaza mare, într-o gară publică de dimensiuni reduse. Von Holden ar trebui să facă un gest foarte îndrăzneț dacă încerca să-l atace în plină zi și se aștepta să mai și scape nepedepsit. Și totuși, nu exact același lucru i se întâmplase și tatălui său?

Osborn examină din nou gara cu atenție și ieși de după tren, traversă peronul și se îndreptă către celălalt capăt al gării. Se mișcă în viteză, cu haina

deschisă, ținând mâna lângă pistol. Toate simțurile îi erau în alertă, fiind atent la orice mișcare din umbră, la orice pas din urma lui, la oricine ar fi putut apărea brusc pe o ușă. Își aminti de lunganul din Paris, care căzuse mort pe trotuarul din Montparnasse, de lângă La Coupole, și de McVey, care-i ridica manșeta de la pantalon, scoțându-i la iveală protezele ortopedice, care îi permiteau să fie ori înalt, ori scund, ori de înălțime medie, după cum dorea. Oare și Von Holden apela la astfel de artificii? Sau se folosea de altele, încă și mai stranii, și mai ingenioase?

Osborn rămase expus, unde putea fi văzut de oricine. Trecu pe lângă un bătrânel care se deplasa încet, sprijinindu-se într-un baston. Osborn se întrebă dacă el va apuca să trăiască atât de mult. Un bătrânel cu baston! Se răsuci brusc, cu mâna în interiorul hainei, gata să scoată pistolul și să tragă. Însă bătrânelul nu era decât ceea ce părea, și continuă să meargă mai departe. Se auzi din nou semnalul difuzorului, iar Osborn se întoarse cu spatele. Îi zări în față pe excursioniștii entuziaști. Și aceștia se urcau tot în trenul către Jungfraujoch. Dacă îi putea ajunge din urmă, se putea amesteca printre ei.

— *Achtung! Achtung*! *Doktor Osborn. Telefon, bitte*!

Anunțul public răsună prin toată gara. Osborn se opri în locul în care se afla. Von Holden nu numai că știa că era acolo, însă îi cunoștea și numele.

— Doctorul Osborn din Statele Unite, veniți la telefon, vă rugăm!

Osborn se uită în jurul său după un telefon. Le văzu la marginea clădirii: două cabine telefonice, lipite una de cealaltă. Ambele erau goale. Primul său gând fu să întrebe pe cineva unde se afla centralista care făcea anunțurile, însă nu mai avea timp. Prin ușa deschisă îi zări pe ultimii americani care se urcau în tren. Ce intenționa Von Holden? Oare se afla undeva mai departe, cu o pușcă cu

bătaie lungă îndreptată înspre telefoane? Sau de telefoane era conectat vreun dispozitiv explozibil de înaltă tehnologie, setat să explodeze la ridicarea receptorului sau detonat prin telecomandă așa cum se întâmplase la hotelul Borggreve?

Un ultim anunț pentru trenul de Jungfraujoch fu urmat imediat de anunțarea unui alt tren care sosea în stație. Apoi se auzi din nou apelul destinat lui. Afară, conductorii îi grăbeau pe ultimii pasageri să urce în trenul de Jungfraujoch.

„Concentrează-te! Concentrează-te!” își spuse Osborn. „Nu știi nimic despre gara din Jungfraujoch sau ce planuri are Von Holden în momentul în care ajunge acolo. Dacă aceasta este o farsă, iar tu pierzi trenul din cauza asta, el va avea o oră întreagă avans față de tine. Destul cât să dispară complet, mai ales acum, când știe că ești atât de aproape. Însă dacă el se află încă aici și te supraveghează, iar tu te urci în tren, nu are de făcut decât să aștepte ca acesta să plece din gară, iar el e liber să se ducă unde vrea. Ia următorul tren înapoi și va fi ultima oară când vei mai auzi de el. Poate că nici nu are intenția să se ducă la Jungfraujoch. Pe de altă parte, dacă totuși se duce acolo? Jungfraujoch este capăt de linie. Dacă se duce acolo într-adevăr din cauza conexiunii cu Berghaus, gândește-te *de ce*! Care ar fi obiectivul lui? Dacă a cărat cu el ceea ce are în rucsac tot drumul de la Berlin la Interlaken – mai ales după ce a scăpat de incendiul de la Charlottenburg și după ce i-a omorât pe polițiștii din Frankfurt – orice-ar fi, trebuie să fie extrem de important, poate chiar crucial pentru organizație. Dacă așa stau lucrurile, poate că vrea să înmâneze acel obiect unei persoane din Jungfraujoch, cineva care este mult mai influent decât Scholl. Dacă acest lucru este adevărat, ce ar fi mai important, misiunea pe care o are de îndeplinit sau un om care încearcă să-l oprească de unul singur? Dacă reușește să mă omoare aici, atunci e liber să facă

ce vrea. Însă dacă ceva nu merge așa cum și-a propus și ratează, sau dacă va fi capturat, atunci acțiunea lui, care o fi aceea, ia sfârșit chiar aici.”

— Atenție, doctor Osborn! La telefon, vă rog!

„Nu! Să nu cazi în capcană! Ți-a trimis acest apel, însă este o farsă! El se află deja în trenul care a plecat înaintea acestuia!”

Brusc, Osborn se puse în mișcare. Din doi pași ajunse la ușă și ieși, apoi alergă după tren. O clipă mai târziu întinse brațul, se prinse de mânerul din spatele trenului și își făcu vânt înăuntru. Aproape în aceeași clipă trenul porni. În spatele lui, hotelurile și cabanele viu colorate din Interlaken, cu ghivecele de mușcate încă înflorite la ferestre, dispărură lent din imagine. Apoi simți cum trenul începe să urce și zări frunzele în nuanțe bogate de roșu și galben specifice toamnei, iar dincolo de acestea, pe măsură ce panta deveni mai înclinată, întinderea de un albastru profund a Lacului Thun.

140.

„Tovarășul prim locotenent” i se spunea în Spetsnaz. Cine și ce era acum Von Holden? Încă mai era *Leiter der Sicherheit,* șeful securității, sau era doar un ultim soldat, rămas să îndeplinească de unul singur însărcinarea cea mai importantă din întreaga sa viață? „Ambele”, își spuse el. „Ambele”.

Alături de el, Vera se uita pe fereastră la peisajul de țară care i se perinda prin fața ochilor, o modalitate să mai treacă timpul, se gândi el. Von Holden se foi pe banchetă și aruncă o privire pe geam. Câteva clipe mai devreme schimbaseră trenul la Grindelwald, iar acum auzi zgomotul făcut de cremalierele care se prindeau de șina din mijloc, iar trenul se avânta în sus pe panta abruptă printr-o grămadă de pășuni alpine bogate în vegetație, punctate cu flori sălbatice și cu vaci de lapte ieșite la păscut.

După încă douăzeci de minute ajunseră la Kleine Scheidegg, unde pășunile se terminau brusc la poalele Alpilor. Acolo urmau să mai schimbe trenul pentru ultima dată, iar de data aceasta se vor urca în trenul în culorile maro și bej al Companiei de Căi Ferate Jungfrau, care îi va duce până în măruntaiele Alpilor, vor trece de haltele de la Eigerwand și Eismeer și, în cele din urmă, vor intra în gara Jungfraujoch. La stânga lui Von Holden se afla Eiger, iar dincolo de acesta era Monch, cu vârful acoperit de zăpadă. Dincolo de acestea, ascuns încă vederii, însă la fel de familiar ca și liniile care-i brăzdau palma, era Jungfrau. Vârful acestuia, cu o înălțime de 4158 metri, era cu aproximativ un kilometru și jumătate mai sus de capătul liniei din gara Jungfraujoch. Privi în urmă și examină versantul crestat, din partea de nord, al lui Eiger, un pisc de granit aproape perpendicular,

care se înălța pe o distanță de un kilometru și jumătate începând de la pășunea Eiger și până în vârf, și se gândi la cei cincizeci sau mai mulți de alpiniști profesioniști care muriseră în încercarea de a-l escalada. Era un risc, așa cum se întâmpla peste tot. Te pregătești, dai tot ce ai mai bun din tine, și apoi se întâmplă ceva neprevăzut și te prăbușești. Moartea, prezentă peste tot în jurul tău, nu face decât să te cuprindă în brațe.

Logic era ca Thun să fie primul loc în care poliția să intercepteze trenul. Și că nu se duseseră doar la Interlaken. Însă nici acolo nu fusese poliție și aceasta însemna că indiferent cum reușise Osborn să-l ajungă din urmă, făcuse acest lucru de unul singur. Von Holden nu avea idee câte trenuri treceau pe zi prin Interlaken. Știa însă că un tren cu direcția Lucerne plecase cu zece minute după ce sosise trenul său din Berna. Lucerne era un punct major de legătură pentru destinații disparate ca Amsterdam, Belgia, Austria, Luxemburg și Italia. Jungfraujoch era o linie secundară, iar acolo se opreau turiștii ori alpiniștii amatori sau profesioniști. Von Holden încerca să scape de reprezentanții legii și cu greu s-ar fi putut aștepta cineva ca el să facă acum o excursie de plăcere în munți, mai ales într-un loc în care destinația era punctul terminus. Nu, el va încerca să interpună o distanță cât mai mare posibil între el și urmăritorii săi. Și dacă pentru realizarea acestui lucru se pregătea să treacă granița într-o altă țară, acest lucru ar părea cu totul plauzibil.

Von Holden renunțase la ideea de a-l ucide pe Osborn la Interlaken, din cauză că i se păruse prea riscantă. În schimb întorsese șiretlicul lui Osborn împotriva lui însuși și pusese să fie apelat prin difuzoare, cu intenția atât de a-l îndepărta, cât și de a-l speria. Să-i deruteze ingeniozitatea și intuiția care îl aduseseră atât de departe și, în acest timp, să-l facă să se repeadă, când acestea nu îl mai serveau la fel de coerent, către singurul lucru care-

i rămăsese: logica. După sosirea din Berna, nu mai avea decât două posibilități de plecare din Interlaken, ori cu trenul care o lua sus pe munte, ori cu trenul cu ecartament îngust care ducea către Lucerne. Iar trenul către Lucerne, după cum va afla Osborn, plecase din Interlaken la doar câteva minute după ce Von Holden sosise din Berna. Singura șansă a lui Von Holden era să se urce în el. Luând de bun acest lucru, Osborn se va grăbi să ia următorul tren după acesta în urmărirea unei umbre.

•

Osborn sări din tren în gara Grindelwald și traversă rapid către vagoanele în așteptare ale trenului care vor face legătura cu cel de la Kleine Scheidegg și îl va duce pe ultima porțiune până la Jungfraujoch. De data aceasta nu mai ezită nicio clipă. Era convins că Von Holden se afla în trenul din fața lui și că nu-l aștepta acolo. Von Holden era suficient de arogant încât să creadă că-l derutase la Interlaken și că el încă se mai afla acolo înspăimântat, întrebându-se ce să facă mai departe sau, și mai bine, că făcuse lucrul care părea cel mai evident și că plecase în urmărirea trenului spre Lucerne în care ar fi trebuit să se afle Von Holden.

Într-o scurtă conversație cu unul dintre americanii pasionați de călătorii care se afla în același tren aflase că gara Jungfraujoch era formată dintr-un oficiu poștal neînsemnat și un magazin de suveniruri, o expoziție pentru turiști numită Palatul de Gheață, în care erau prezentate sculpturi de gheață tăiate la propriu în pereții ghețarului pe care era construită gara, o mică stație meteo automatizată și restaurantul Inn-Above-The-Clouds. Majoritatea acestor lucruri se aflau la diferite niveluri și se ajungea la ele cu ajutorul unor ascensoare. În afară de acesta, nu mai era nimic altceva decât muntele și întinderea dezolantă a marelui ghețar Aletsch din fața acestuia. Dacă Von Holden se întâlnea cu cineva pentru a-i preda

conținutul rucsacului, ar face acest lucru în zona gării. Nu avea nici cea mai mică idee cine putea fi acea persoană sau unde va avea loc acest schimb. Însă nu putea face nimic până nu ajungea acolo.

Cu un zgomot ascuțit al motorului cu cremalieră, trenul se înclină la o curbă și pentru prima dată Osborn zări munții desfășurându-se deasupra lui în toată imensitatea lor, cu piscurile complet albe profilându-se pe cerul dinainte de lăsarea serii. Cel mai aproape era Eiger și, chiar și de la distanța aceea, putea să vadă chiar sub vârful acestuia dansul vârtejurilor de zăpadă stârnite de vânt.

— O să ajungem chiar acolo, dragă, imediat după ce trecem de Kleine Scheidegg, i se adresă zâmbind o blondă platinată din grupul de excursioniști americani, referindu-se la vârful la care se uita el.

Nu era prea greu să-ți dai seama că-și făcuse operație estetică și că era nemăritată, lucru pe care-l scotea în evidență după felul în care-l atingea pe picior cu mâna stângă, pe care nu avea niciun inel.

— Chiar acolo sus, în peretele muntelui Eiger, apoi trecem printr-un tunel de unde poți admira toată această vale și tot traseul pe care am venit de la Interlaken.

Osborn îi zâmbi și îi mulțumi pentru informație, apoi o privi inexpresiv până își îndepărtă mâna de pe piciorul lui. Nu îl deranjau femeile agresive, însă atunci era preocupat de altceva. Își dorea ca în afară de pistolul lui McVey de calibrul 38 să fi avut cu el măcar o fiolă din succinilcolină cu efect de relaxant muscular pe care o pregătise la Paris pentru atacul asupra lui Albert Merriman.

141.

Și Von Holden se uita înspre munți, căutând o umbră de nor sau vreo mișcare mai neobișnuită stârnită de vreun vârtej de zăpadă, care să indice faptul că vântul se întețea și că vremea s-ar fi putut înrăutăți. Numai că nu zări nimic și văzu în asta un semn bun, spre deosebire de tot ce se întâmplase până atunci. Acest lucru îi putea fi de ajutor mai târziu, dacă ar fi întâmpinat vreo problemă și ar fi fost nevoit să urce pe munte.

Vera stătea în fața lui și se uita la el. Îl vedea dus cu gândul în altă parte, pierdut în meditație. Pe măsură ce trecea timpul, era ceva la el care o neliniștea. Era însă ceva nedefinit și nu putea spune ce anume. Da, era polițist. Da, o ducea la Paul Osborn. Trebuia să fie adevărat, pentru că fusese eliberată din închisoare în custodia lui, și el era la curent cu lucruri pe care nu ar fi avut de unde să le știe dacă nu ar fi fost cu adevărat cine pretindea că este. Își ridică privirile și îi zări rucsacul așezat sus, în suportul de bagaje. Îl cărase cu el încă de la Berlin, iar ea nu se gândise deloc la acesta până în clipa aceea – ce era, ce se afla în interior.

— Dovezi, spuse Von Holden liniștit.

Trenul urca abrupt acum, iar formațiunile stâncoase, izvoarele montane și cascadele se vedeau cum cad cu zgomot la vale pe ambele părți ale acestuia.

— Documente și alte lucruri care demonstrează esența mișcării neonaziste. Nume, locuri, date economice.

În vagonul în care călătoreau se mai aflau încă vreo șase pasageri, la fel ca și în vagonul din fața lor. Motorul cu cremalieră împingea de la spate trenulețul cu două vagoane. Vera devenea agresivă, iar lui Von Holden nu-i plăcu acest lucru. Trauma

produsă de chinurile pe care le suferise în Berlin, la care se adăugaseră crimele din Frankfurt, se atenua treptat. Devenea conștientă, începea să-și evalueze situația, să investigheze, poate chiar să se îndoiască. Asta însemna ca el să se mențină cu un pas înaintea ei și să-i ofere ceva care să-i mențină încrederea în el.

— Cred că acum nu mai este nicio problemă dacă-ți spun că destinația noastră este gara Jungfraujoch, îi spuse el zâmbind. I se spune „Vârful Europei”. Poți trimite vederi de la oficiul poștal situat la cea mai mare înălțime de pe continent.

— Acolo este Paul?

— Da, acolo este Paul, precum și documentele puse sub pază.

— Ce se întâmplă în momentul în care ajungem acolo?

— Nu eu hotărăsc acest lucru. Eu am primit ordine să te aduc pe tine și documentele în deplină siguranță. După aceea, spuse el și zâmbi din nou, mă întorc acasă, sper.

Deodată trenul intră într-un tunel și singura lumină care se mai văzu fu cea de la becurile din interior.

— Încă douăzeci de minute, spuse Von Holden, iar Vera se destinse și se sprijini cu spatele de spătar.

„Pe moment este mulțumită cu atât”, se gândi el. După ce vor ajunge în gara Jungfraujoch vor coborî din tren împreună cu ceilalți pasageri, apoi se vor duce imediat la stația meteo. După aceea, nu mai avea absolut nicio importanță ce credea sau ce făcea Vera, pentru că, odată ajunși în interiorul acesteia, vor dispărea imediat în adâncurile ei și nicio persoană de pe pământ nu ar mai fi putut să-i găsească.

Deodată trenul încetini și intrară în Eigerwand, o gară micuță, săpată în tunelul stâncos din interiorul versantului nordic al muntelui Eiger.

Trenul trase fără efort pe o linie secundară și se opri, lăsând liberă linia principală, astfel încât să mai poată trece și un alt tren la coborâre. Conductorul deschise ușile și invită pe toată lumea să se bucure de priveliște și să facă fotografii.

— Vino! îi spuse Von Holden zâmbind și se ridică. Deocamdată suntem turiști, la fel ca toată lumea. Ar trebui să ne relaxăm și să ne bucurăm de peisaj.

Coborâră din tren, traversară peronul împreună cu ceilalți pasageri și merseră în unul dintre numeroasele tuneluri scurte în care fuseseră tăiate ferestre enorme din versantul muntos. De acolo puteau să vadă kilometri întregi de peisaj, platoul luminat de soare al văii care ducea la Kleine Scheidegg, Grindelwald și Interlaken, traseul pe care veniseră. Von Holden mai văzuse aceste lucruri de peste douăzeci de ori și de fiecare dată i se părea și mai impresionant ca ultima oară, ca și cum ar fi văzut lumea din perspectiva muntelui. În spatele lor, conductorul fluieră și ceilalți călători porniră înapoi spre tren. În momentul acela, Von Holden zări trenul din urma lor care se apropia de Kleine Scheidegg. Deodată i se tăie răsuflarea și simți cum începe să aibă palpitații. Ceva începu să-i pulseze în spatele ochilor și cortinele de culoare roșie și verde începură să se contureze.

— Vă simțiți bine? îl întrebă Vera.

Preț de o clipă, Von Holden se clătină pe picioare, apoi expiră profund, forțându-se să iasă din starea aceea.

— Da, mulțumesc…

O luă de braț și porniră înapoi.

— Probabil e din cauza altitudinii.

Numai că aceasta era o minciună. Atacul nu avusese drept cauză altitudinea, slăbiciunea sau altceva. Fusese real. Era vorba de „*Vorahnung*". Și nu putea să însemne decât un singur lucru: Osborn se afla în acel tren!

142.

Osborn simți apăsarea gravitației în vreme ce trenul ieșea din Kleine Scheidegg și începea să urce pe panta lungă înspre versantul muntelui Eiger. Blonda platinată divorțată – se numea Connie și era divorțată, chiar de două ori, de fapt – i se adresa întruna. În cele din urmă se scuză și se duse în vagonul din față. Trebuia să se concentreze. În ceva mai puțin de patruzeci de minute urmau să ajungă la Jungfraujoch. Trebuia să știe ce va face în continuare, începând cu momentul în care trenul ajungea în gară și el cobora pe peron. Mai pipăi odată pistolul lui McVey de calibru 38, băgat în bata de la pantaloni. Fără să știe de ce, acesta îl duse cu gândul la avalanșe. Nu o dată se întâmplase ca o împușcătură să stârnească o avalanșă de proporții. Echipele montane, în zonele în care se practica schiatul, utilizau puști fără recul pentru a le stârni intenționat, cu scopul de a evita aceste riscuri după deschiderea zonelor înzăpezite către public. Numai că de-abia se aflau pe la mijlocul lunii octombrie, iar vremea era senină. Avalanșa ar fi trebuit să fie ultimul lucru care să-l preocupe în acel moment. Numai că lucrurile nu stăteau așa.

Subconștientul îi lucra febril să scoată ceva la iveală. Oare despre ce era vorba? Deși era la mijlocul lunii octombrie, Von Holden se îndrepta intenționat spre o țară a zăpezilor. Jungfraujoch se afla la o altitudine de mai mult de 3545 de metri și era construită deasupra sau în interiorul unui ghețar. În interior se aflau exponate pentru turiști, încăperi săpate în structura ghețarului. Ghețar. Frig. Temperaturi foarte scăzute. Un ghețar ajungea la temperaturile cele mai scăzute care se puteau găsi în natură. Mai ales dacă reușeai să pătrunzi mult în interiorul acestuia. Fuseseră

descoperiți oameni și animale în ghețari, conservați perfect de-a lungul secolelor. Oare era posibil ca Jungfraujoch să fie locul în care se realizaseră operațiile experimentale? Jungfraujoch, care părea o atracție turistică, era oare o acoperire pentru o sală de operații secretă, situată în adâncurile ghețarului?

Huruitul motorului cu cremalieră și sunetul sacadat al roților pe șine deveniră mult mai pronunțate. Osborn se năpusti deodată înapoi în vagonul celălalt.

— Connie, îi spuse el, așezându-se alături de ea, tu ai mai fost la Jungfraujoch până acum.

— Sigur că da, dragă!

— Există acolo vreun loc în care turiștii nu au accesul permis?

— Dar ce anume ți-ai propus, dragă? îi zâmbi Connie și își trecu în glumă peste piciorul său unghiile false, date cu ojă de culoarea rubinului.

Osborn era convins că femeia făcea toate paralele după vreo două pahare de Martini, însă nu-și dorea să afle vreodată dacă acest lucru era adevărat.

— Uite ce este, Connie, încerc doar să aflu niște informații. Nimic, și insist, *nimic* altceva. Bine? Acum fii fată bună și încearcă să-ți aduci aminte!

— Îmi placi.

— Știu.

— Păi, să mă gândesc…

Osborn o privi cum se ridică în picioare și se duse la fereastră. Nu era ușor să-și păstreze echilibrul, vagonul urca pe versantul muntelui Eiger și se înclinase la un unghi de aproape patruzeci de grade. Brusc, totul se cufundă în întuneric, în momentul în care intrară în tunel.

După cinci minute, Osborn și Connie se uitau la felul în care fusese tăiată gara Eigerwand în stânca Muntelui Eiger. Connie își pusese mâna într-a lui și îl strângea cu putere.

— Nu-mi place să recunosc, însă chiar mă ia cu amețeală.

Osborn se uită la ceas. Von Holden ar trebui să fi ajuns deja acolo sau era oricum foarte aproape. Poate se înșelase în privința sălii de operații. Poate că Von Holden se întâlnea pur și simplu cu cineva acolo, așa cum se gândise și mai devreme. Dacă aceasta era de fapt situația, Von Holden putea să-i dea acestuia obiectul pe care-l transporta în rucsac, și apoi să ia următorul tren care se ducea în vale. Toată chestia asta n-ar fi durat mai mult de câteva minute.

— Este o stație meteo.

— Ce anume? întrebă el, deoarece în timp ce i se adresase Connie, fuseseră chemați înapoi la tren.

— O stație meteo, știi, un fel de observator.

Traversară peronul înspre tren. În acest timp, un alt tren venea din sens opus, de la Jungfraujoch, trecând pe lângă trenul lor, legănându-se ușor pe linia de cale ferată.

— Dragă, ești atent la mine sau vorbesc numai ca să mă aflu în treabă?

— Da, te ascult, spuse Osborn, străduindu-se să vadă în interiorul trenului care trecea.

Acesta se deplasa destul de încet încât să poată vedea chipurile călătorilor. Nu recunoscu pe nimeni.

Se urcară apoi înapoi în tren și luară loc, în vreme ce trenul porni prin tunel, apoi în sus, luând viteză.

— Îmi cer scuze. Ziceai ceva despre…

— O stație meteo. M-ai întrebat sau nu dacă nu este vreun loc în care este interzis accesul publicului? Ei bine, este o stație meteo acolo. Sus, cred. Probabil că este administrată de guvern sau ceva de genul ăsta. Bineînțeles, mai este și bucătăria.

— Ce bucătărie?

— Care ține de restaurant. Dar de ce vrei să știi lucrurile astea?

— Fac cercetări. Scriu… o carte.

— Dragă, îi spuse Connie punându-și din nou mâna pe piciorul lui și aplecându-se atât de mult înspre el, încât aproape îi atingea urechea cu buzele. Știu că nu scrii o carte, îi șopti ea. Pentru că dacă acest lucru ar fi fost adevărat, ai avea răbdare și ai aștepta să afli ce te interesează în momentul în care vom ajunge acolo, când vei putea să vezi cu ochii tăi toate acestea. Știu și faptul – îi mai suflă ea în ureche un val de aer fierbinte – că ai un pistol la cingătoare. Ce ai de gând să faci cu el, să omori pe cineva?

Apoi Connie se sprijini de spătar și îi zâmbi.

— Dragă, îmi promiți ceva? Strigă mai întâi. Aș prefera să dispar naibii de acolo.

143.

Eismeer era ultima gară înainte de Jungfraujoch și, la fel ca la Eigerwand, trenul opri, iar călătorii coborâră să facă fotografii și să se minuneze de felul în care se săpase în stâncă. Însă imaginea de la Eismeer era diferită de cea de la Eigerwand și de toate locurile prin care mai trecuseră. În loc ca pe geam să se vadă perindându-se pășunile, lacurile și pădurile de culoare verde închis, scăldate în razele leneșe ale soarelui de toamnă, aici peisajul era alb și înghețat. Întinderea vastă a râurilor de zăpadă și de gheață se pierdea la orizont sau se oprea abrupt în stâncile zgrunțuroase de piatră. La distanță, zăpada de pe cel mai înalt vârf era colorată într-un roșu roziu de soarele la apus, în vreme ce deasupra atârna un cer subțire și infinit, întrerupt doar de niște urme de nori. Poate că dimineața sau la miezul zilei, totul arăta diferit. Însă acum, cu o oră înainte de a se lăsa întunericul, peisajul părea rece și amenințător: o întindere vastă și nefamiliară, în care omul nu avea ce căuta. Senzația părea un avertisment natural: că dacă, din întâmplare sau intenționat, ar fi rătăcit pe acolo, departe de oameni, departe de trenuri, trebuia să priceapă că acest loc nu îl accepta. Ar fi acolo pe socoteala lui. Iar Dumnezeu nu l-ar proteja.

Se auzi fluieratul care semnaliza plecarea și călătorii se întoarseră către tren. Osborn se uită la ceas. Era ora cinci fără zece. Va fi ora cinci când vor ajunge în Jungfraujoch, iar ultimul tren spre vale pleca la ora șase. Până la ora aceea va fi întuneric beznă. Va avea la dispoziție cel mult o oră să-i găsească pe Von Holden și pe Vera și să rezolve situația cu ei; și, dacă va rămâne în viață, să prindă ultimul tren până în vale.

Osborn fu ultimul care se urcă în tren. Ușa se închise imediat în urma lui, apoi simți o smucitură

și dispozitivele cu cremalieră cum se prind de șinele de dedesubt. Se sprijini pe spate, inspiră profund și aruncă o privire absentă prin vagon.

Connie era așezată chiar în spate, stătea de vorbă cu amicii ei de drumeție, fără să se uite la el. Asta era bine, se gândi el, o preocupare în minus. Apoi, în mod ciudat și destul de surprinzător, se trezi că îi dorește compania. Se gândi că poate dacă se așeza și lăsa alături un loc liber, poate se ridica de pe locul pe care stătea și venea lângă el. Se duse în spate către excursioniști, găsi două locuri libere unul lângă celălalt și se așeză cu fața înspre ea. Dacă ea îl văzuse, nu făcu niciun gest din care să se vadă acest lucru, ci continuă să vorbească. O privi cum gesticula cu ambele mâini și se întrebă care era motivul pentru care purta unghiile acelea false, lungi și roșii. Sau de ce își vopsea părul într-un blond îngrozitor. În momentul acela își dădu seama că era înspăimântat de moarte. Remmer îl avertizase în mod clar să se păzească de Von Holden. Noble îi spusese că după întâlnirea pe care o avusese cu acesta în Tiergarten, fusese foarte norocos că rămăsese în viață. Individul era un asasin foarte bine antrenat, care în ultimele douăzeci de ore își ascuțise simțurile ucigând o șoferiță de taxi în vârstă de nouăsprezece ani și trei polițiști germani. Știa cine era Osborn și faptul că acesta îl urmărea. Și dacă tot ajunsese atât de departe, oare Von Holden era atât de limitat încât să creadă că acum se îndrepta voios și în sunet de fanfară spre Lucerne? Nici chiar așa! Faptul că Von Holden nu se aflase în niciunul dintre trenurile care se duseseră la vale, însemna că se afla încă la Jungfraujoch. Iar la Jungfraujoch nu mai era altceva *în afară de* Jungfraujoch.

Se gândi că în mai puțin de cinci minute urma să fie trimis direct în iadul propriei sale creații. Un șuvoi de treburi nefinalizate se revărsa prin el ca foile dintr-o imprimantă defectă, care nu putea fi

oprită. „Pacienții, casa, ratele la mașină, asigurarea de viață, cine se va ocupa ca trupul meu să fie transportat acasă? Cui o să-i revină toate lucrurile mele? După ultimul divorț nu am mai făcut alt testament.” Aproape că izbucni în râs. Era hilar. Lucrurile care rămâneau nefinalizate într-o viață. Venise în Europa să țină un discurs. Se îndrăgostise. Și după aceea, totul se dusese la vale. *„La descente infernale*”, o auzi pe Vera rostind în limba franceză. Drumul spre iad.

Vera – o auzea așa cum și-o amintea, nu ca persoana care era. Așa cum i se întâmplase de atâtea ori, imaginea ei îi revenise în minte și, tot așa cum i se întâmplase de atâtea ori, o alungase. Ce fusese, fusese, și așa va rămâne. Când va sosi clipa în care să o confrunte, atunci se va ocupa de realitatea acestui lucru, însă acum Von Holden trebuia să rămână în centrul atenției sale…

Simți că trenul încetinește. Văzu o pancartă trecând pe lângă geam. „Jungfraujoch.”

— Iisuse Hristoase, șopti el.

Atinse instinctiv mânerul revolverului.

— Măcar îl avea pe ăsta.

„Gândește-te la tatăl tău!” își spuse. „Amintește-ți cum s-a auzit sunetul scos de cuțitul lui Merriman când i l-a înfipt în stomac! Amintește-ți privirea de pe chipul său! Amintește-ți ochii lui poposind asupra ta, întrebându-te ce se întâmplase. Amintește-ți cum i s-au îndoit genunchii și s-a prăbușit pe trotuar. Cineva a țipat! E speriat. Știe că va muri. Amintește-ți cum a întins mâna spre tine. Ca tu să i-o iei în a ta, să-l ajuți să treacă prin asta. Amintește-ți aceste lucruri, Paul Osborn! Amintește-ți asta și să nu-ți fie teamă de ceea ce te așteaptă înainte!”

Se auzi un scrâșnet de roți, apoi simți o smucitură, iar trenul încetini și mai mult. Erau două linii de cale ferată și se vedea lumină la capătul celălalt, iar ei aproape că ajunseseră acolo. Gara se afla în interiorul tunelului, la fel ca la

Eigerwand și Eismeer, după cum îi spusese Connie. Numai aici linia ferată nu continua mai departe, ci se opreau la capătul liniei. Singurul mod în care puteau pleca era același în care veniseră: înapoi prin tunel.

144.

— Un incendiu la stația meteo, domnule. S-a întâmplat noaptea trecută. Nu a fost nimeni rănit, însă stația meteo nu mai poate fi reparată, afirmase un muncitor de la calea ferată, referindu-se la grămada de resturi carbonizate adunate într-o latură a tunelului.

Incendiu! Noaptea trecută! La fel ca la Charlottenburg. La fel ca la Der Garten. Von Holden fusese din ce în ce mai conștient pe măsură ce se apropiau de gara Jungfraujoch și se temea că îi vor reveni atacurile de panică. Se gândise că sursa îngrijorării sale nu o constituia neapărat Osborn, cât Vera. În ultima parte a călătoriei fusese tăcută, aproape detașată, iar el avusese senzația că își dăduse seama de situație și că încerca să se hotărască ce să facă. El contracarase acest lucru rapid grăbind-o să coboare din tren și îndrumând-o către ascensor în clipa în care sosiseră. Mai aveau doar trei minute până la stația meteo, cel mult patru. Odată ajunși acolo, totul avea să fie în ordine, pentru că la scurtă vreme după aceea ea va fi moartă. În momentul acela zărise resturile și i se spusese despre incendiu. Distrugerea stației meteo fusese un lucru pe care nu-l luase deloc în considerație.

•

— Acolo era Paul, acolo sus…

— Da, îi răspunsese Von Holden.

Se aflau afară, în înserarea care se lăsa tot mai adânc, și urcau un șir lung de trepte către carcasa arsă a clădirii care fusese stația meteo. În spatele lor se afla structura puternic luminată, din beton și oțel, care adăpostea restaurantul și Palatul de Gheață. La dreapta lor, întinzându-se sub ei, era ghețarul Aletsch, cu o lungime de șaisprezece kilometri, o mare de gheață și zăpadă congelată,

contorsionată, care acum se pierdea în întuneric. Deasupra lor se ridica vârful Jungfrau cu o înălțime de aproape patru mii două sute de metri, cu piscul acoperit de zăpadă, scăldat în roșul sângeriu al soarelui la apus.

— De ce nu sunt acolo lucrătorii din echipa de salvare? Pompierii? Echipamente de stingere a focului?

Vera era furioasă, înspăimântată, neîncrezătoare, iar Von Holden fu recunoscător de acest lucru. Asta îi spunea că, indiferent ce altceva mai credea, principala ei preocupare rămânea tot Osborn. Acest lucru o va menține cu siguranță cu garda lăsată dacă nu reușea să ajungă la pasajele din interior, despre care spera că supraviețuiseră focului, și dacă ar fi trebuit să iasă din nou afară.

— Nu există nicio încercare de salvare din cauză că nimeni nu știe că ei se află aici. Stația meteo este automatizată. Nu se duce nimeni acolo, poate doar vreun tehnician din când în când. Nivelurile noastre se află la subsol. Generatoarele de urgență închid automat etanș fiecare etaj în cazul unui incendiu.

Apoi ajunseră sus și Von Holden smulse o placă grea de placaj care acoperea intrarea, apoi se strecurară dincolo de cadrul de lemn carbonizat. În interior era întuneric, iar aerul era greu din cauza mirosului înțepător de fum și de oțel topit. Focul fusese extrem de fierbinte. Mai fierbinte decât era un foc stârnit din greșeală. Ușa de metal de după un dulap cu instrumentar se topise, ceea ce dovedea din plin acest lucru. Von Holden găsi o rangă lăsată de echipa de demolare și încercă să o deschidă, însă îi fu absolut imposibil.

— Salettl, ticălos ordinar! spuse el printre dinți.

Apoi aruncă ranga într-o parte, dezgustat. Nu era nevoie nici măcar să mai încerce s-o deschisă, pentru că știa ce va găsi dincolo de aceasta: un tunel din titan cu o înălțime de aproape doi metri

topit într-o masă amorfă prin care nu se putea trece.

— Hai, vino, spuse el, mai este o intrare.

Dacă nivelurile inferioare fuseseră închise etanș pentru a fi protejate de foc, așa cum ar fi trebuit, încă mai era posibil ca totul să fie în ordine. Von Holden porni înainte spre ieșire, apoi o lăsă pe Vera să coboare treptele în fața sa. În clipa aceea, ultimele raze ale soarelui i se reflectară în păr, scăldându-l în nuanțe calde de roșu. Pentru o fracțiune de secundă, Von Holden se întrebă cum era să fii un bărbat obișnuit. Și gândul i se îndreptă apoi către Joanna și către adevărul pe care i-l mărturisise la Berlin, că nu știa dacă era capabil să iubească, iar ea îi replicase „Ba ești…" Gândul acesta era ceva parcă atemporal și îl duse la o altă idee: că oricât de nesofisticată și de comună era, avea în schimb un suflet cu adevărat minunat, ceea ce o făcea poate cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, iar el fu surprins să-și spună că poate ea avea dreptate, că *era* capabil să iubească și că iubirea lui îi era destinată doar ei. Apoi privirea îi fu atrasă de un ceas mare de pe peretele de la capătul treptelor. Minutarul era poziționat drept în sus. Era exact ora cinci. În aceeași clipă se auzi cum era anunțat un tren care sosea. Într-o clipită visul i se spulberă și fu înlocuit de altceva: Osborn.

145.

Osborn se dădu înapoi din dreptul ușii, lăsându-i pe ceilalți pasageri să coboare primii. Își șterse absent transpirația de pe buza superioară. Poate tremura, dar nu-și dădu seama de acest lucru.

— Mult noroc, dragă! îi ură Connie atingându-l pe braț din mers, și apoi plecă în urma celorlalți excursioniști spre un ascensor deschis de la capătul celălalt al liniei de tren.

Osborn privi în jurul său. Vagonul se golise și era singurul care mai rămăsese acolo. Ridică pistolul și deschise magazia. Avea șase gloanțe. McVey îl lăsase complet încărcat. Închise magazia și își puse pistolul în bata de la pantaloni, apoi își lăsă geaca să-i cadă pe deasupra. Inspiră profund și coborî brusc din tren. Simți frigul în clipa imediat următoare. Era genul de frig specific zonelor de munte, pe care-l simțeai când te duceai să schiezi și ieșeai din telegondola încălzită în stația de teleferic pe jumătate deschisă, unde se opreau cabinele.

Fu surprins să zărească încă un tren în gară și atunci se gândi că, dacă ultimul tren pleca la ora șase, celălalt era probabil pentru cei din personalul de serviciu, care urmau să coboare mai târziu, după ce închideau.

Osborn traversă peronul, apoi se alătură unui grup de turiști britanici și luă același ascensor cu care urcaseră Connie și excursioniștii. Vagonul urcă un nivel, apoi ușa se deschise într-o încăpere spațioasă în care se aflau o cafenea și un magazin de suveniruri. Britanicii ieșiră din ascensor, iar Osborn se duse și el împreună cu aceștia. Rămase în urmă, se opri la magazinul de suveniruri și privi absent la înșiruirea de tricouri cu imprimeul Jungfraujoch, vederi și dulciuri, în vreme ce încerca să examineze chipurile oamenilor care se

înghesuiau în cafeneaua din apropiere. Aproape imediat urcă un băiețel scund și dolofan de vreo zece ani, împreună cu părinții săi. Erau americani și, atât tatăl, cât și fiul erau îmbrăcați cu niște jachete identice cu Chicago Bulls. În clipa aceea, Osborn se simți mai singur ca niciodată în toată viața lui. Nu era prea sigur care era motivul. Oare din cauză că se îndepărtase atât de tare de restul lumii încât moartea lui, dacă avea să vină prin intermediul lui Von Holden sau chiar al Verei, ar trece complet neobservată, și că nimănui nu-i va păsa nici măcar de faptul că existase? Ori faptul că-i văzuse pe băiat și pe tatăl acestuia nu făcuse decât să-i amplifice amărăciunea pe care o simțea pentru ceea ce-i fusese luat. Sau fusese cealaltă chestiune, cea care-i fusese refuzată toată viața lui, propria lui familie?

Osborn se smulse din adâncurile propriilor sentimente și mai examină o dată încăperea. Dacă Von Holden sau Vera se aflau acolo, el nu reuși să-i zărească. Plecă din zona cu suveniruri și se îndreptă către ascensor. Aproape în aceeași clipă ușile acestuia se deschiseră și un cuplu în vârstă pătrunse în încăpere. Osborn mai examină încăperea pentru ultima oară, apoi intră în ascensor și apăsă butonul pentru nivelul următor. Ușile se închiseră, iar ascensorul începu să urce. După câteva secunde se opri, ușile se deschiseră, iar el se trezi în fața unui întreg univers de gheață albastră. Acesta era Palatul de Gheață, un tunel lung, semicircular, săpat în structura ghețarului și plin de grote în care se aflau sculpturi de gheață. În fața lui zări grupul de excursioniști și pe Connie printre ei, în vreme ce înaintau, entuziasmați de sculpturile care reprezentau oameni, animale, un automobil în mărime naturală, imitația unui bar, alături de care se aflau scaune, mese și un butoi de whisky de modă veche.

Osborn ezită apoi ieși din ascensor și merse de-a lungul coridorului, încercând să se amestece

printre oameni și să nu iasă în evidență. Pe măsură ce se deplasa, examină chipurile turiștilor care veneau din sens invers. Poate că făcuse o greșeală că nu rămăsese cu grupul de excursioniști. Întinse mâna și își trecu ușor degetele pe peretele coridorului, ca și cum s-ar fi îndoit că era gheață și că poate era vreun produs fabricat. Însă era gheață cu adevărat. La fel pe tavan și pe podea. Faptul că era înconjurat de gheață îi intensifică ideea că locul acela ar fi putut fi scena operațiilor chirurgicale experimentale realizate la temperaturi foarte scăzute. Însă unde anume? Jungfraujoch nu era mare. Operațiile, în special acestea care presupuneau o atât de mare delicatețe, necesitau un anumit spațiu, săli de echipamente, săli de pregătire preoperatorie și săli de operație, de asemenea săli de terapie intensivă postoperatorie. Erau necesare camere și pentru personal. Cum ar fi putut să fie acolo?

Singurul loc în care accesul era interzis era stația meteo, după cum îi spusese Connie. La vreo cinci metri mai încolo stătea o ghidă elvețiană, în vreme ce niște adolescenți se fotografiau în tunelul de gheață. Osborn se îndreptă către aceasta și o întrebă cum se ajungea la stația meteo. Ea îi spuse că era la etaj, lângă terasa restaurantului, numai că era închisă din cauza incendiului.

— Incendiu?

— Da, domnule.

— Când s-a întâmplat acesta?

— Noaptea trecută, domnule.

Noaptea trecută. La fel ca și la Charlottenburg.

— Mulțumesc, îi spuse Osborn, apoi își continuă drumul.

Cu excepția situației în care era o coincidență foarte mare, ce se întâmplase acolo se întâmplase și aici. Asta însemna că ce fusese distrus acolo, fusese distrus și aici. Numai că Von Holden nu avea de unde să știe acest lucru, altfel nu ar mai fi venit, decât dacă dorea să se întâlnească cu cineva.

Deodată, ceva îi atrase privirea lui Osborn. Vera și Von Holden se aflau la capătul coridorului scăldat în lumina ireală, de un albastru deschis, creată de gheață. Aceștia îl mai priviră încă o fracțiune de secundă, apoi se întoarseră rapid pe coridor și dispărură.

Osborn își simți inima bătându-i nebunește, de parcă încerca să-i sară din piept. Încercă să se adune și se întoarse din nou către ghidă.

— Locul acela, spuse el indicând zona în care se aflaseră cei doi, unde duce?

— Afară, către școala de schi și către zona cu săniile trase de câini. Însă acestea sunt, bineînțeles, închise la această oră.

— Mulțumesc, rosti Osborn, cu vocea abia șoptită.

Își simțea picioarele grele ca niște pietroaie, ca și cum i-ar fi înghețat, integrându-se în podeaua de sub ele. Își strecură mâna în geacă și apucă pistolul. Pereții de gheață luceau într-o nuanță de albastru cobalt și își putu zări aburul de la respirație. Se ținu cu mâna de balustradă și înaintă cu grijă, până când ajunse la cotitura din tunel pe unde dispăruseră Von Holden și Vera. Coridorul era gol, iar la capătul acestuia se afla o ușă. Un indicator arăta că școala de schi se afla dincolo de aceasta. Mai era unul pentru cursele cu sănii trase de câini.

„Vrei să vin după tine, nu-i așa?” își spuse Osborn, cu gândurile agitându-i-se în minte. „Asta era ideea! Pe ușa aceea, afară, departe de ceilalți oameni. Du-te acolo! Dacă faci asta, el o să-ți pună capăt zilelor. Nu o să mai ieși de acolo în veci. Von Holden va lua ceea ce va mai rămâne din tine și te va arunca undeva într-o prăpastie. În vreo crevasă adâncă. Nu te va găsi nimeni până la primăvară. S-ar putea să nu te mai găsească nimeni niciodată!”

•

— Ce faci? Unde mă duci? întrebă Vera.

Von Holden și Vera pătrunseră într-o încăpere mică din gheață, foarte strâmtă, situată într-un pasaj din coridorul principal. O ținuse de braț cât timp coborâseră prin pasaj și o oprise în momentul în care îl zăriseră pe Osborn. Așteptase intenționat până în clipa în care o simțise că era pe punctul de a striga, apoi o trăsese înapoi și se întorseseră rapid pe unde veniseră, apoi intraseră într-un tunel lateral, și apoi în încăperea aceea.

— Incendiul a fost pus la cale deliberat. Ei sunt aici și ne așteaptă. Te așteaptă pe tine și documentele pe care le am cu mine.

— Paul…

— Poate că și el este unul dintre ei.

— Nu, niciodată! A reușit să scape cumva…

— Oare?

— Sigur s-a întâmplat așa…

Deodată, Verei îi veniră în minte indivizii din Frankfurt care pretinseseră că erau polițiști înainte ca Von Holden să-i împuște. „Unde este femeia ofițer? Polițista însoțitoare?”, întrebaseră ei. „Nu este”, le răspunsese Von Holden. „Nu a mai fost timp.” Nu o fugară oarecare îi preocupase pe ei, ci *procedura în sine*! Un polițist bărbat nu însoțea o prizonieră de sex feminin și să fie singuri într-un compartiment închis, fără să fie însoțit de o polițistă!

— Trebuie să aflăm ce este cu Osborn, altfel niciunul dintre noi nu va pleca în viață din acest loc, spuse Von Holden, iar aburul respirației sale mai stărui un timp în aer.

Von Holden îi zâmbi cu blândețe, în vreme ce se apropia de ea. Ținea rucsacul pe umărul stâng, iar mâna dreaptă și-o dusese la bata pantalonilor. Avea o atitudine lejeră, relaxată, la fel ca atunci când se confruntase în tren cu oamenii aceia. La fel cum fusese Avril Rocard când îi doborâse pe agenții Serviciilor Secrete Franceze de la conacul din apropiere de Nancy, împușcându-i pe toți.

În clipa aceea Vera înțelese care era lucrul care o preocupase încă de când plecaseră din Interlaken, lucrul pe care fusese mult prea implicată emoțional și prea extenuată pentru a-l pricepe mai devreme, lucrul care fusese acolo în tot acest timp. Da, Von Holden era într-adevăr în posesia atâtor informații corecte, însă aceasta era dintr-un cu totul alt motiv. Oamenii aceia din tren fuseseră cu adevărat polițiști. Nu ei erau ucigașii naziști, ci *Von Holden*!

146.

Osborn se întoarse rapid pe unde venise. Îi văzu pe excursioniști urcând în ascensor în capătul celălalt al Palatului de Gheață. Se grăbi și îi ajunse exact când se închidea ușa. O opri cu mâna și se strecură printre ei.

— Scuze…, se prefăcu el, zâmbind.

Ușa se închise și ascensorul începu să urce. Ce să facă acum? Osborn își simțea sângele pulsându-i prin arterele carotidei. Simțea bătaia ritmică – bum! bum! bum! – exact ca un ciocan. Deodată ascensorul se opri, iar ușa se deschise într-un restaurant mare cu autoservire. Osborn trebui să iasă primul. Apoi se dădu mai în spate și încercă să rămână cu grupul. Afară se întunecase aproape de tot. Prin ferestrele înclinate, abia reuși să distingă piscurile din capătul celălalt al ghețarului Aletsch. Dincolo de acestea, în lumina ireală a crepusculului, zări niște nori care se apropiau prevestind o schimbare de vreme.

— Și acum ce faci? îl întrebă Connie, mergând alături de el.

Osborn se uită la ea, apoi tresări în momentul în care o rafală de vânt zgudui ferestrele.

— Să fac? Osborn scrută nervos încăperea în vreme ce mergeau după ceilalți spre rândul de la autoservire. Mă gândeam că poate am să beau o cafea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. De ce crezi că s-ar fi întâmplat ceva?

— Ai probleme sau ceva de genul ăsta? Ești urmărit de poliție?

— Nu.

— Ești sigur?

— Da. Sunt sigur.

— Și atunci de ce ești așa de nervos? Sari din orice, ca un mânz abia fătat.

Ajunseră la raionul de autoservire. Osborn se uită înapoi în încăpere. O parte dintre excursioniști se așezaseră deja la masă și trăgeau scaunele de la două mese alăturate. Familia pe care o văzuse la magazinul de suveniruri era așezată la altă masă. Tatăl arătă cu mâna înspre toaletă, iar băiatul îmbrăcat cu jacheta cu Chicago Bulls se îndreptă spre aceasta. Doi tineri stăteau la o masă de lângă ușă, fumând și discutând foarte serioși.

— Ia loc aici alături de mine și bea asta!

Trecuseră deja de casă, iar Connie îl ducea la o masă situată la o oarecare distanță de cea a excursioniștilor.

— Ce este asta? întrebă Osborn, uitându-se la paharul pe care Connie i-l așezase în față.

— Cafea cu coniac. Hai, fii băiat cuminte și bea asta!

Osborn se uită la ea, apoi luă paharul și bău. „Ce să fac?" se gândi el. „Ei ori se află aici, în clădire, ori afară. Nu m-am dus după ei. Ceea ce înseamnă că vor veni ei după mine."

— Sunteți doctorul Osborn?

Osborn își ridică privirile. În fața lui se afla băiatul îmbrăcat cu jacheta cu Chicago Bulls.

— Da.

— Un domn mi-a zis să vă spun că așteaptă afară.

— *Cine* așteaptă? întrebă Connie, încruntându-și sprâncenele oxigenate.

— Lângă pista de sănii trase de câini.

— Clifford, ce cauți acolo? Credeam că te duci la baie, spuse tatăl băiatului, apucându-l de mână. Scuzați, i se adresă apoi lui Osborn. Ce te-a apucat să-i deranjezi pe oamenii aceia? îi spuse apoi băiatului în timp ce se îndepărtau împreună.

Osborn îl revăzu în fața ochilor pe tatăl său, întins pe trotuar. În ochi i se citea o spaimă cumplită. Era îngrozit. Întinse mâna spre fiul său, pentru a-l susține în clipa morții. Se ridică brusc.

Fără să se mai uite la Connie, ocoli masa și porni înspre ușă.

147.

Von Holden aștepta în zăpadă, în spatele țarcurilor goale unde țineau câinii de sanie pe timpul zilei. Cutia se afla în rucsac, alături de el. Ținea în palme un pistol automat Skorpion de nouă milimetri, prevăzut cu amortizor de sunet și ascunzător de flacără la gura țevii. Era ușor și simplu de manevrat și avea un încărcător cu treizeci de cartușe. Era sigur că Osborn va fi înarmat, așa cum fusese și în noaptea aceea la Tiergarten. Nu avea cum să știe cât era de bine antrenat, însă nici nu conta prea mult, pentru că de data aceasta nu avea de gând să-i mai ofere vreo oportunitate.

La o distanță de vreo cincisprezece metri, Vera stătea cufundată în întuneric, între Von Holden și ușa școlii de schi. Era prinsă cu cătușele de o balustradă de susținere, care se întindea pe cărarea de gheață până la țarcurile câinilor. Ar fi putut să plângă, să țipe, nu ar fi avut nicio importanță. Acolo, pe întuneric, cu restaurantul care închidea pentru noapte, singurul care ar fi putut s-o audă era Osborn, atunci când va ieși afară. Cincisprezece metri era o distanță suficientă pentru a fi auzită și văzută de către Osborn, însă destul de mare pentru a fi observată de o persoană din interiorul clădirii care privea pe fereastră. Intenția lui Von Holden era să-i îndepărteze pe amândoi în întuneric, dincolo de țarcurile câinilor, unde îi putea ucide cel mai bine. Acesta fusese motivul pentru care o lăsase pe Vera în locul respectiv. Ea își îndeplinea menirea pe care i-o planificase încă de la început. Cu excepția faptului că acum, în loc de ostatică, devenise momeală.

La mai puțin de patruzeci de metri dincolo de ea, se deschise ușa de la școala de schi de la capătul Palatului de Gheață, lumina se revărsă din

interiorul clădirii și o siluetă ieși afară. Un strat gros de țurțuri grei, de lângă ușă, sclipiră în întuneric. Apoi ușa se închise, iar silueta se contură, proiectată pe albul zăpezii. După o clipă, începu să înainteze.

Vera îl privi pe Osborn cum se apropie; mergea pe cărarea lăsată de săniile trase de câini și se uita drept în față. Știa că el era vulnerabil pe întuneric, pentru că dura până i se acomodau ochii la lumina scăzută. Aruncă o privire înapoi și-l văzu pe Von Holden cum își pune rucsacul pe umăr și se duce mai în spate, după un dâmb, dispărând din imagine. O scosese afară din Palatul de Gheață printr-un canal de ventilație, o legase cu cătușele fără să rostească o vorbă, și apoi se îndepărtase. Oricare i-ar fi fost planul, Von Holden îl analizase cu foarte mare atenție, iar Osborn se îndrepta cu ochii deschiși drept în capcana întinsă de el.

— Paul! țipă Vera, iar strigătul ei răsună prin întuneric. El este aici și te așteaptă! Întoarce-te înapoi! Cheamă poliția!

Osborn se opri și se uită în direcția ei.

— Du-te înapoi, Paul! O să te omoare!

Vera îl văzu pe Osborn cum ezită, apoi se deplasă brusc într-o parte și dispăru din fața ei. Se uită imediat spre locul în care se dusese Von Holden, însă nu văzu nimic. Atunci își dădu seama că începuse să ningă. Un timp nu se auzi absolut nimic și își putu vedea aburul respirației în frigul de afară. Deodată simți pe tâmplă o apăsare metalică.

— Nu mișca! Să nu te clintești!

Osborn venise lângă ea, lipindu-i de cap pistolul lui McVey, scrutând cu privirile întunericul care o înconjura. Își îndreptă privirile brusc spre ea.

— El unde este? șuieră, cu privirea sălbatică și necruțătoare.

— Paul…? îl întrebă ea surprinsă.

Oare ce era cu el?

— Am întrebat unde *este*?

„O, Doamne, nu!” își dădu ea seama deodată. Credea că ea era una de-a lor! Că făcea parte din Organizație.

— Paul, îi explică ea, Von Holden m-a scos din închisoare în custodia lui. Mi-a spus că este de la Poliția Federală Germană și că mă va aduce la tine.

Osborn își retrase ușurel pistolul. Se mai uită o dată în jur, scrutând întunericul. Izbi brusc cu piciorul drept și se auzi un pocnet ca de la o împușcătură. Balustrada de lemn care o ținea captivă pe Vera se rupse în două, eliberând-o, iar ea rămase cu mâinile prinse încă în cătușe.

— Mergi! îi spuse el, împingând-o înainte spre țarcul câinilor, ținând-o în față, interpunând-o între el și linia de tragere a lui Von Holden.

— Nu, Paul, te rog…!

Osborn nu o băgă în seamă. Înainte era școala de schi, care era închisă, iar dincolo de aceasta se afla împrejmuirea de metal în care țineau câinii de sanie pe perioada zilei. Apoi, chiar dincolo de aceasta, o lumină albăstruie licări slab prin ninsoarea care cădea ca o halucinație. Osborn o trase înapoi și aruncă o privire în spatele lor. Nu se vedea nimic. Privi din nou în față.

— Lumina aceea! Ce este?

— Este…, rosti Vera ezitând, un canal de ventilație. Un tunel. Pe acolo am ieșit din Palatul de Gheață.

— Acolo s-a dus? întrebă Osborn și o răsuci până ajunse cu fața la el. Acolo s-a dus? Da sau nu?

Nu pe ea o vedea când se uita la ea, ci pe cineva de care era sigur că îl trădase. Era speriat și disperat, și cu toate acestea mergea mai departe.

— Nu știu, răspunse Vera înspăimântată.

Dacă Von Holden era acolo, iar ei se duceau înăuntru după el, erau o mulțime de cotituri unde i-ar fi putut aștepta pentru a-i prinde în ambuscadă.

Osborn aruncă rapid o privire în jur, apoi o împinse din nou înainte către cercul de lumină care

iradia de la canalul de ventilație. Nu se auzea decât murmurul vântului și scârțâitul pașilor lor pe zăpadă. În câteva secunde ajunseră la țarcul câinilor și aproape de zona luminoasă.

— El nu se află în tunel, nu-i așa, Vera? întrebă Osborn privind prin întuneric, încercând să vadă prin ninsoare. Ci undeva în întuneric, așteptând ca tu să mă duci la lumină, ca o țintă mișcătoare la un concurs de tir. Tu nici măcar nu ai fi în pericol. Doar el este un trăgător profesionist, antrenat ca soldat Spetsnaz.

Oare cum putea să nu priceapă ce i se întâmplase și de ce nu o credea că îi spunea adevărul?

— La naiba, Paul, ascultă-mă…, rosti Vera și se pregăti să se întoarcă înspre el.

Se opri brusc. Văzu niște urme în zăpada din fața lor.

În sclipirea albăstruie a luminii, le zări și Osborn. Erau urme de pași, pe care căzuse zăpadă proaspătă de la ninsoare și care duceau direct către tunel. Von Holden stătuse în același loc cu doar câteva clipe mai devreme.

Brusc, Osborn o smuci într-o parte, împingând-o cu brutalitate în umbră, până la împrejmuirea de metal de la țarcul câinilor. Apoi se uită în urmă, examinând urmele de pași. Vera îl văzu cum încerca să se hotărască ce să facă mai departe. Era extenuat, ajunsese la capătul puterilor. Von Holden era singura lui preocupare și nimic altceva nu mai conta. Făcea greșeli de care nu era conștient. Și dacă el continua în același fel, în scurtă vreme Von Holden avea să-i omoare pe amândoi.

— Paul, uită-te la mine! îi strigă ea brusc, cu vocea încărcată de emoție. *Uită-te la mine*!

El rămase multă vreme nemișcat, iar zăpada cădea în tăcere în jurul lui. Apoi încet, ezitând, se întoarse spre ea. În ciuda frigului, era ud de transpirație.

— Ascultă-mă, te rog! îi spuse ea. Nu are importanță cum ai ajuns la aceste concluzii. Adevărul este că nu am absolut nicio legătură cu Von Holden sau cu Organizația și nici nu am avut vreodată. Acesta este momentul în care trebuie să mă crezi, *trebuie* să mă crezi și să ai încredere în mine! Să crezi și să ai încredere că ceea ce avem împreună este adevărat și că transcende orice altceva, orice… rosti ea cu vocea pierdută.

Osborn se uită la ea. Îi atinsese o coardă sensibilă din adâncul sufletului, despre a cărui existență nu mai știa demult. Dacă alegea să refuze, ar fi însemnat un lucru: era simplu și termina cu toate acestea. Dacă alegea să accepte, însemna să aibă încredere dincolo de ceea ce știa sau știuse vreodată. Să se lase deoparte pe sine, pe tatăl său, totul. Să nu mai conteze nimic. Să spună, după tot ce se întâmplase: Am încredere în tine și în iubirea mea pentru tine; și dacă aceasta mă va duce la moarte, atunci voi muri! Trebuia să fie o încredere totală. Totală.

Vera îl privea, așteptând. În spatele ei, printre fulgii de zăpadă care cădeau, se vedeau luminile de la restaurant. Totul depindea de el. De ce alegere va face.

Mișcându-se foarte încet, el își ridică mâna și o atinse pe obraz.

— E în ordine, rosti el în cele din urmă. E în ordine.

148.

Von Holden se ridică în coate și înaintă puțin. Unde se duseseră? Veniseră chiar până la marginea cercului de lumină, și apoi dispăruseră din imagine. Ar fi trebuit să fie foarte simplu. Îl pusese pe Osborn la încercare când el și cu Vera apăruseră în tunelul din Palatul de Gheață. Dacă Osborn s-ar fi dus după ei, l-ar fi atras în tunelul lateral în care o dusese pe Vera și l-ar fi ucis acolo. Numai că Osborn nu căzuse în capcană. De aceea o folosise acum pe Vera. Avusese doar rolul de a distrage atenția, nimic mai mult. Ultima dată când o văzuse, ea era la Berlin, arestată de poliția germană. Știa că Osborn îi văzuse urcând împreună în trenul din Berna. Nu putea să-și închipuie altceva decât că ea și Von Holden lucrau împreună și că-și luaseră tălpășița în urma dezastrului de la Charlottenburg. Plin de ură și simțindu-se trădat, Osborn va găsi o cale de a o elibera și indiferent de argumentele ei, o va face să-l ducă la Von Holden, folosind-o ori ca ostatic, ori ca monedă de schimb.

O rafală de vânt stârni un vârtej în zăpada din fața lui. Vânt. Nu-i plăcea acest lucru. La fel cum nu-i plăcea nici zăpada. Își ridică privirile și văzu un grup de nori înaintând dinspre vest. Și se făcea tot mai frig. Ar fi trebuit să-i omoare mai devreme, în momentul în care porniseră către școala de schi, însă era riscant să omoare doi oameni și să scape de cadavrele lor atât de aproape de clădirea principală, mai ales când și-ar fi putut periclita obiectivul principal. Canalul de ventilație se afla la o distanță de aproape optzeci de metri, în întuneric și zăpadă, suficient de departe pentru a-i ucide în siguranță. Iar Osborn, supărat și descumpănit, va merge după urmele lăsate de el direct acolo. Cele două împușcături, imediat una după alta, nici

măcar nu s-ar auzi. Apoi Von Holden le va duce trupurile în spatele țarcului pentru câini, unde stâncile se terminau abrupt, și le va azvârli în vidul întunecat al prăpastiei. Mai întâi Osborn, apoi…

— Von Holden! se auzi vocea lui Osborn răsunând din întuneric. Vera s-a dus înapoi să anunțe poliția. Mă gândeam că ai vrea să știi acest lucru.

Von Holden tresări, apoi se dădu înapoi și se strecură în spatele unei stânci ieșite în afară. Orice se întâmplase, se întorsese brusc împotriva lui. Chiar dacă fusese chemată poliția, ar mai trece o oră sau mai mult până să ajungă acolo. Trebuia să lase orice altceva la o parte și să continue ceea ce începuse.

Chiar în fața lui, ca o santinelă fantomatică, Jungfrau se înălța mai mult de șase sute de metri. La aproape o sută de metri în dreapta lui și poate vreo doisprezece metri în jos, o cărare din piatră ocolea versantul pe care era construit Jungfraujoch. La trei sferturi de drum pe această cărare, ascuns de o formațiune de stânci, se mai afla un canal de ventilație, deschis în 1944, când se construise sistemul impenetrabil de tuneluri și ascensoare de sub stația meteo, în interiorul ghețarului. Dacă reușea să ajungă acolo înainte de a veni poliția, ar fi putut să se ascundă. Pentru o săptămână sau două. Chiar mai mult dacă era nevoie.

149.

Osborn merse ghemuindu-se câțiva metri pe partea laterală a țarcului pentru câini și ascultă cu atenție. Nu auzi însă nimic altceva decât vâjâitul slab al vântului, care creștea treptat în intensitate. Înainte de a pleca cu McVey spre Berlin, se încălțase cu o pereche de ghete Reebok negre. În afară de asta, era încă îmbrăcat cu cămașa și sacoul elegant pe care le purtase de când ajunsese acolo. Era cam puțin la o altitudine de trei mii trei sute de metri, pe întuneric și zăpadă, cu vântul intețindu-se mereu.

Furia și neîncrederea lui Osborn față de Vera dispăruseră într-o clipă, în mod incredibil, datorită lucrurilor pe care i le spusese ea și a ceea ce văzuse în ochii ei în timp ce-i vorbise. Fuseseră ca o provocare pentru el, să decidă cine era în realitate și ce credea cu adevărat. În momentul acela îndoiala dispăruse și își aminti cum o trăsese înapoi, îndepărtând-o de țarcul câinilor, și apoi în jos prin zăpadă, în partea cealaltă a cuștilor, strângând-o cu putere la piept, plângând amândoi, împărtășindu-și realitatea a ceea ce se întâmplase și a ceea ce ar fi putut el să lase să se întâmple. Apoi o trimisese înapoi.

Preț de o clipă, ea rămăsese buimăcită. Ar fi trebuit să se întoarcă împreună. Von Holden nu ar fi îndrăznit să vină acolo după ei, cu toate luminile și cu toți oamenii din jur.

— Și dacă vine? o întrebase Osborn.

Și avea dreptate. Von Holden era în stare de orice.

— Ai să vezi acolo o femeie blondă, o americană, îi spusese el; va aștepta trenul care coboară înapoi. Se numește Connie. Este o femeie de treabă. Ia trenul împreună cu ea până la Kleine Scheidegg și cheamă poliția elvețiană de acolo.

Spune-le să ia legătura cu detectivul Remmer de la Poliția Federală Germană din Bad Godesberg.

Și-o aminti cum îl privise lung și stăruitor. Nu rămânea acolo numai ca să o protejeze. Acesta era motivul pentru care venise după Von Holden de la bun început, pentru care acționase în acel mod față de Albert Merriman la Paris, pentru care se dusese cu McVey la Berlin. Făcea asta pentru el și pentru tatăl său și nu era cale de întoarcere până când nu se termina totul. În clipa aceea ea îl sărutase pe buze și se pregătise să plece. Însă el o întorsese din drum, iar în privire i se citea agitația interioară. Deja își schimbase atitudinea, pregătindu-se pentru ce urma. O întrebase foarte hotărât dacă știa ce se afla în geanta pe care Von Holden o cărase de la Berlin.

— El a spus că sunt documente care îi incriminau pe conspiratorii neonaziști. Dar sunt sigură că nu e adevărat.

Osborn o urmări cum se ducea înapoi, prin întuneric, către siguranța dată de clădirea principală. Trecură câteva secunde, apoi se văzu o dâră de lumină când deschise ușa și intră, apoi se făcu întuneric la loc când închise ușa după ea. Imediat gândurile lui reveniră la ce ducea de fapt Von Holden în rucsac. *Erau* documente, fără îndoială, însă era puțin probabil să fi fost o listă a neonaziștilor celor mai influenți, în schimb puteau să fie documente referitoare la crio-chirurgie. Rapoarte, prezentări despre cum se realiza aceasta. Proceduri pentru congelare și dezghețare, programe pe calculator, schițe de proiectare a instrumentelor, poate chiar și bisturiul tatălui său. Acestea erau probabil cu totul deosebite, motiv pentru care le păzea cu atâta atenție. Indiferent de scopul malefic pentru care fuseseră concepute, pentru lumea medicală procedura era fantastică și orice urma să se mai întâmple, era absolut necesar ca acele însemnări să fie protejate.

Deodată Osborn își dădu seama că se lăsase furat de gânduri; Von Holden putea ușor să-i apară în spate. Aruncă rapid o privire în jur, însă nu văzu nimic. Apoi, verificând sistemul de tragere al pistolului, asigurându-se că nu se blocase din cauza frigului, își strecură arma în bata pantalonilor și aruncă o privire în spate, către clădirea principală. Vera trebuie să fi ajuns deja înăuntru, căutând-o pe Connie. Începu să urce, se strecură de-a lungul țarcului de câini, până când văzu lumina din tunel. Era convins că urmele de pași fuseseră o șmecherie menită să-l atragă la lumină. Von Holden mersese spre tunel, însă nu ar fi intrat în el, l-ar fi îngrădit prea mult și ar fi putut să fie prins, mai ales dacă ar fi venit cineva din partea opusă. La dreapta lui Osborn, Jungfrau se ridica aproape vertical. La stânga, pământul se afunda și apoi părea să se mai îndrepte. Suflând în mâini să și le încălzească, se deplasă în direcția aceea. Presupunând că avea dreptate, era singura direcție în care era logic să se fi îndreptat Von Holden.

Übermorgen și cutia în care era depozitat în rucsac rămăsese grija fundamentală a lui Von Holden. Așa cum și trebuia să fie pentru ultimul supraviețuitor din ierarhia Organizației. Sectorul 5, *„Entscheidend Verfahren*,” Procedura Finală, fusese concepută special pentru acest tip de urgență. Faptul că devenise mai greu decât fusese anticipat era motivul pentru care el fusese ales de la bun început și pentru care supraviețuise. Se gândi optimist că probabil ce fusese mai greu trecuse deja. Era foarte probabil ca ascensoarele de mai jos să nu fi fost distruse în incendiu, deoarece canalele de ventilație de deasupra lor acționaseră ca niște hornuri care permiseseră eliminarea căldurii, salvând astfel sistemele mecanice de dedesubt. Gândul că încă putea să ajungă la ascensoare și sentimentul că își făcea datoria de soldat, îi ridică moralul pe măsură ce înainta pe

cărarea acoperită cu pietre de pe versantul muntelui. Zăpada care cădea, vântul și frigul care se întețeau îl împiedicau pe Osborn la fel de mult ca și pe el. Poate chiar mai mult, deoarece Osborn nu avea antrenamentul lui în supraviețuirea pe munte. Avantajul îi mărea șansele de scăpare. Șansa de a ajunge la canalul de ventilație și apoi în interiorul acestuia, cu toate urmele acoperite de zăpadă.

Rămăseseră doar el și Osborn și timpul.

150.

Cărarea cotea brusc la stânga, îndepărtându-se, iar Osborn merse mai departe pe firul ei. Căuta urmele lui Von Holden în zăpadă, și nu văzuse nimic deocamdată, iar zăpada nu cădea suficient de repede ca să le fi acoperit. Confuz și temându-se că poate o luase în direcția greșită, ajunse în vârful unui dâmb și se opri. Privi în urmă, dar nu zări decât un vârtej de zăpadă și întuneric. Se lăsă pe un genunchi și privi dincolo de margine. Sub el, o cărare îngustă șerpuia la vale de-a lungul versantului, dar nu se vedea nicio posibilitate să ajungă acolo. Oricum, nu avea cum să știe dacă era cărarea pe care o folosise Von Holden. Putea fi una dintre multe altele.

Osborn se ridică și era pe punctul de a se întoarce, când le zări: erau urme proaspete, foarte aproape de peretele muntelui. Cineva trecuse pe acolo de curând. Coborâse pe acolo, mergând pe partea din interior a cărării, care tăia versantul golaș al muntelui. Oricine ar fi fost, trebuie să fi găsit drumul până acolo undeva la câteva sute de metri sau mult mai sus pe cărare. Dar dacă ar fi încercat să afle de unde pornea cărarea, acest lucru i-ar fi putut lua ore întregi și, până atunci, urmele s-ar fi acoperit. Osborn se duse lângă margine și se gândi că ar putea să-și dea drumul peste aceasta și să alunece până acolo. Nu era departe. Cel mult șase metri. Totuși, era periculos. Totul arăta ca în tundră: numai pietre, gheață și zăpadă. Nu se vedea niciun copac, nici rădăcini sau ramuri, nimic de care să te poți agăța. Fără posibilitatea de a ști ce se afla în partea cealaltă, dacă se deplasa prea repede și nu se putea opri, putea să ajungă dincolo de margine, în vreo prăpastie, și să se prăbușească exact ca un bolovan de la o înălțime de sute sau chiar mii de metri.

Osborn era oricum dispus să își încerce norocul, când observă o ieșitură ascuțită de piatră care ajungea chiar pe cărarea de dedesubt. Aceasta era acoperită cu o structură masivă formată din țurțuri de gheață, care apăruseră din cauza ciclului constant de topire și înghețare. Păreau destul de stabili ca să se poată ține de ei. Se aventură pe stâncă, se lăsă în jos, ajungând la margine, apoi se lăsă să alunece dincolo de aceasta. Cărarea era în locul respectiv la mai puțin de cinci metri sub el. Dacă țurțurii îl țineau, ajungea jos într-o clipită. Întinse mâna și se prinse de un țurțure cu un diametru de opt, zece centimetri și îi încercă rezistența. Îi ținea fără probleme greutatea corpului, așa că se răsuci și începu să coboare. Căută un loc să-și sprijine piciorul, își fixă vârful ghetei pe acesta și își trase mâna de sus, să apuce un țurțur situat ceva mai jos. Însă mâna nu i se clinti. Căldura pielii o lipise de gheață. Era blocat, cu mâna dreaptă deasupra capului și cu piciorul stâng mult mai jos, întins până la porțiunea de care se sprijinea. Singura șansă era să-și smulgă mâna pentru a și-o elibera. Asta însemna să smulgă pielea de pe ea. Însă nu avea altă alternativă. Dacă mai stătea mult timp atârnat așa, ar fi murit înghețat chiar în locul în care se afla.

Trăgând adânc aer în piept, Osborn numără până la trei și trase. Simți o durere sfâșietoare, iar mâna i se eliberă. Însă mișcarea îl făcu să piardă contactul cu piciorul și se prăbuși pe spate, alunecând la vale. La scurt timp după aceea ajunse direct pe gheață și începu să prindă viteză. Disperat, își folosi mâinile, picioarele, coatele, orice putea, pentru a reduce viteza cu care aluneca la vale, însă nu reuși. Se deplasa din ce în ce mai repede. Deodată văzu întunericul căscându-se sub el și își dădu seama că se îndrepta dincolo de marginea prăpastiei. Într-o ultimă încercare disperată, se agăță cu mâna stângă de singura piatră pe care o zări. Mâna îi alunecă, însă se

prinse de aceasta cu îndoitura brațului și se opri, cu picioarele la câțiva centimetri de buza prăpastiei. Din cauza încordării, simți cum începe să tremure din tot corpul. Cum stătea întins pe spate, săpă cu călcâiul o treaptă în zăpadă. Apoi încă una. Vântul se înteți brusc, iar zăpada viscoli puternic. Osborn își închise ochii și se rugă să nu fi ajuns până acolo, după atâția ani, numai ca să moară înghețat pe un munte sălbatic și uitat de Dumnezeu. Ar fi însemnat că viața lui fusese inutilă. Iar el refuza ideea ca viața lui să nu aibă niciun sens!

Lângă el era o crăpătură mare în versantul pietros al peretelui de stâncă. Se lăsă ușurel pe o parte, își trecu un picior peste celălalt și scobi cu vârful ghetei în zăpadă, făcând o treaptă. Apoi, răsturnându-se cu fața în jos, se prinse cu ambele mâini de crăpătură și se trase în sus. Se mai trase puțin și își introduse un genunchi în crăpătură, apoi talpa piciorului. În cele din urmă, reuși să se ridice în picioare.

Von Holden se afla deasupra lui, cam cu treizeci de metri mai sus pe versantul muntelui, cu spatele la prăpastie. Se afla pe cărare în momentul în care Osborn alunecase dincolo de el. Dacă ar fi fost cu un metru și jumătate mai aproape, Osborn l-ar fi tras cu el dincolo de margine.

Se uită în jos și îl văzu pe american agățat de stânca situată deasupra unui gol de șase sute de metri. Dacă acesta începea să urce înapoi, trebuia să meargă pe o porțiune de gheață și piatră extrem de abruptă, mult mai periculoasă din cauza vântului și a ninsorii. Von Holden se afla atunci la o distanță de aproape trei sute de metri de gura canalului de ventilație, pe un drum abrupt și întortocheat. Era un drum periculos, dar chiar și pe zăpadă putea fi făcut în cel mult zece sau cincisprezece minute. Iar Osborn nu avea cum să urce în zece minute din locul în care se afla și până unde stătea Von Holden – asta dacă s-ar mai fi putut mișca de acolo –, cu atât mai puțin să mai și

coboare spre locul în care se ducea el. Odată intrat în canalul de ventilație, Von Holden va dispărea. Da, va veni poliția, însă, în afară de cazul în care ar sta acolo o săptămână sau mai mult așteptând ca el să reapară, ceea ce era foarte puțin probabil, ar ajunge la concluzia că Vera îi chemase acolo special pentru a acoperi fuga lui Von Holden prin altă parte. Ori asta, ori vor crede că se prăbușise într-o crevasă sau că dispăruse în vreuna dintre sutele de găuri fără fund din ghețarul Aletsch. În ambele situații aceștia vor pleca luând-o pe Vera cu ei, considerând-o complice la uciderea polițiștilor din Frankfurt.

Cât despre Osborn, chiar dacă ar reuși să supraviețuiască în vreun fel acestei nopți în locul în care se afla, povestea lui nu ar fi mai bună decât a ei. Urmărise un om pe munte. Și pe urmă? Unde era acesta? Cum ar putea Osborn să răspundă la asta? Bineînțeles că ar fi mai bine dacă doctorul murea. Pentru aceasta, Von Holden s-ar putea aventura până la margine, să încerce să-l împuște pe întuneric. Însă asta nu ar fi bine pe ansamblu. Deplasarea era destul de anevoioasă și așa, iar dacă aluneca sau dacă trăgea cu pistolul și își rata ținta, niciuna dintre aceste variante nu merita efortul. Iar dacă îl nimerea pe Osborn – să-l rănească sau să-l omoare, chiar dacă se prăbușea –, ei ar ști atunci că Von Holden fusese acolo, confirmând astfel povestea Verei. Și s-ar declanșa o nouă urmărire. Nu. Era mai bine să-l lase acolo unde era și să spere ori că va cădea, ori că va muri de frig. Acesta era modul corect de a gândi. Acesta era motivul pentru care Scholl îl făcuse *Leiter der Sicherheit.*

151.

Osborn stătea cu fața și cu umerii lipiți de stâncă. Vârfurile de la ghetele Reebok i se sprijineau pe o porțiune de piatră de vreo câțiva centimetri. Sub el era întunericul rece și gol. Nu avea nici cea mai mică idee cât de mult ar fi căzut dacă aluneca de acolo, atât doar că o piatră mai mare se desprinsese de mai sus și căzuse pe lângă el. Ascultase atent, dar nu o auzise când ajunsese jos. Își ridică privirile, încercând să vadă cărarea, însă un dâmb de gheață îi bloca vederea. Crăpătura pe care stătea mergea orizontal pe peretele de stâncă de care era agățat. Putea s-o ia ori la stânga, ori la dreapta, însă nu și în sus, iar după ce merse câțiva metri în ambele direcții, observă că spre dreapta pragul din piatră pe care stătea era mai accesibil. Se lărgea și erau și bucăți de piatră ieșite din stâncă deasupra capului, de care se putea ține cu mâinile. În ciuda frigului, își simțea mâna dreaptă, acolo unde pielea îi fusese sfâșiată când se desprinsese de țurțure, de parcă cineva i-ar fi pus pe ea un fier încins. Asta îi provoca dureri îngrozitoare când strângea piatra cu degetele pentru susținere. Însă era bine, într-un fel, deoarece îi menținea atenția mărită. Îl făcea să se concentreze numai asupra durerii și cum să se prindă de pietrele ieșite în afară, astfel încât să nu le scape din mână. „Mâna dreaptă. Apucă. Piciorul drept, deplasare, caută un punct de sprijin, încearcă-l. Schimbă greutatea corpului. Echilibrare. Mâna stângă, piciorul stâng la fel.”

Ajunse la capătul versantului din piatră, care se curba în interior, către un fel de ravenă abruptă. Un jgheab, cum i se spunea la schi. Un culoar. Însă cu zăpada și cu vântul de acolo era imposibil să își dea seama dacă porțiunea cu crăpătura continua sau se oprea imediat. Dacă se oprea acolo, aproape

de margine, se îndoia că mai avea putere să facă înapoi tot drumul. Osborn se opri, duse o mână la gură și suflă în ea. Apoi făcu același lucru cu cealaltă. Ceasul îi ajunsese cumva în interiorul mânecii și ar fi fost imposibil să-l scoată fără să-și pună la încercare echilibrul precar, așa că nu avea nicio idee cât de mult stătuse acolo. Știa însă că mai erau multe ore până să se facă ziuă și, dacă s-ar fi oprit din mers, ar fi murit de hipotermie în câteva minute. Deodată apăru o breșă în nori și pentru o fracțiune de secundă se văzu luna. Imediat la dreapta lui și cu trei, patru metri mai jos era un prag lat de piatră care ducea înapoi spre munte. Părea acoperit de gheață și alunecos, însă era suficient de lat să poată merge pe ea. Apoi Osborn mai văzu ceva. O cărare îngustă șerpuia în jos către ghețar. Și pe ea zări un om cu un rucsac în spate. Luna dispăru brusc, la fel de repede cum apăruse, iar vântul se înteți. Zăpada care viscolea îi înțepa fața de parcă erau cioburi de sticlă sfărâmată, suflate cu presiune foarte mare, și fu nevoit să se întoarcă cu fața spre munte. „Pragul de piatră este acolo”, se gândi el. „E destul de lat să te țină. Indiferent ce forță superioară te-a adus atât de departe, ți s-a mai acordat o șansă. Ai încredere în ea!” Apropiindu-se încet de margine, Osborn întinse un picior. Nu era nimic decât aerul. „Ai încredere, Paul! Ai încredere în ce ai văzut!” Și zicându-și acestea, Osborn păși în gol.

152.

Fără vreun motiv anume, Von Holden se gândea la Scholl și la cauza pentru care acesta avusese acea teribilă, chiar ucigătoare spaimă, de a-l vedea cineva dezbrăcat. Existaseră zvonuri ba că Scholl nu avea penis, că îi fusese tăiat într-un fel de accident din tinerețe, ba că era hermafrodit și că avea uter și sâni de femeie, dar și penis, și de aceea se considera o monstruozitate… Convingerea lui Von Holden era însă că Scholl refuza să fie văzut dezbrăcat din cauză că avea o repulsie față de orice manifestare a căldurii umane, iar aceasta includea și corpul omenesc. Mintea și puterea minții erau tot ce conta, de aceea necesitățile fizice și emoționale îl dezgustau, deși făceau parte din el la fel de mult ca din oricine altcineva. Brusc, Von Holden se desprinse din reverie și constată că poate vedea cărarea din față și ghețarul care se întindea pe kilometri întregi la stânga lui. Își ridică privirile și văzu luna plutind printre nori. Apoi zări o umbră care se deplasa pe stânca de deasupra lui. Osborn se cățăra pe versantul stâncii! Chiar sub el se afla o porțiune lată din piatră. Dacă o vedea și dacă reușea să ajungă la ea, nu i-ar fi luat mai mult de câteva minute să găsească urmele lăsate de pașii lui Von Holden în zăpada proaspătă.

Apoi norii acoperiră luna și se făcu din nou întuneric. Uitându-se în sus, i se păru că îl vede pe Osborn dându-și drumul și căzând pe pragul de piatră. Mai avea încă vreo cincizeci de metri până la intrarea în canalul de ventilație, iar Osborn, la cât de aproape era, putea să vină cu ușurință pe urmele lui. „Destul!” se gândi Von Holden. „Omoară-l acum și îi poți duce trupul în canalul de ventilație. Nu îl va găsi nimeni, niciodată!”

•

Căzătura pe pragul de piatră îl lăsă pe Osborn fără suflare și îi trebui destul de mult până să-și revină. Apoi se ridică într-un genunchi și se uită în jos spre locul în care îl văzuse ultima oară pe Von Holden. Abia putea vedea cărarea de-a lungul versantului de piatră, însă cert era că Von Holden dispăruse. Se ridică în picioare și se sperie deodată că pierduse pistolul lui McVey. Dar nu, acesta era tot acolo, în bata pantalonului. Îl scoase, îi deschise butoiașul și îl roti până când cocoșul și cuiul percutor se aflară exact în dreptul unui cartuș. Apoi, cu o mână ținându-se de zidul de piatră și cu arma în cealaltă, porni înainte de-a lungul pragului de piatră.

•

Von Holden lăsă rucsacul să-i alunece de pe umeri și se așeză într-o poziție din care putea să vadă bine cărarea pe care venise la vale. Apoi scoase pistolul automat de nouă milimetri, se lăsă ușor pe spate și așteptă.

•

Când Osborn ajunse la cărarea principală, pragul de piatră se îngustă brusc. Chiar în acel moment, luna mai ieși o dată de după nori. Era ca și cum cineva ar fi pus brusc un reflector pe el. Instinctiv, se aruncă la pământ, exact în momentul în care rafala unei arme automate lovi peretele de piatră în dreptul căruia stătuse. Osborn simți asupra lui o ploaie de bucăți de piatră și de gheață. Apoi luna dispăru, iar întunericul și liniștea se instalară imediat, odată cu vântul. Nu avea nici cea mai mică idee de unde veniseră împușcăturile. Și nici nu auzise arma. Asta însemna că arma lui Von Holden avea atât amortizor, cât și ascunzător de flacără. Dacă Von Holden era deasupra lui sau urca acum pentru a ajunge în această poziție, Osborn era complet descoperit. Înaintă ușor pe burtă, ajunse la margine și se uită în jos. La un metru și jumătate sub el era o stâncă ieșită în afară. Nu era mare lucru, însă era o protecție mai bună decât ce

avea el în acel moment. Folosind întunericul ca acoperire, se ridică brusc, fugi și se aruncă. În acel moment simți ceva tare lovindu-l în umăr. Îl aruncă într-o parte și în alta și în spate. În același timp auzi un bubuit înspăimântător. Apoi simți zăpada izbindu-l în spate cu putere și pentru o fracțiune de secundă totul i se întunecă în fața ochilor. Când deschise ochii, nu putu să vadă decât vârful muntelui. Simți miros de praf de pușcă și își dădu seama că probabil i se descărcase pistolul. Își ridică un braț și se pregăti să se ridice ușor, însă în aceeași clipă o umbră păși în raza lui vizuală. Era Von Holden. Avea rucsacul în spate și ținea în mână un pistol cu un aspect ciudat.

— În Spetsnaz am fost învățați să-i zâmbim celui care ne execută, i se adresă calm Von Holden. Asta te va face nemuritor.

Deodată Osborn își dădu seama că va muri. Și tot ceea ce îl făcuse să ajungă atât de departe se va sfârși acum, într-un interval de câteva secunde. Lucrul trist, tragic, era că nu putea face absolut nimic în această privință. Și totuși era încă în viață și exista șansa ca Von Holden să-i ofere ceva înainte de a-l împușca.

— De ce a fost omorât tatăl meu? îl întrebă. Pentru bisturiul pe care l-a inventat? Pentru operația care i s-a făcut lui Elton Lybarger? Spune-mi! Te rog!

Von Holden zâmbi cu aroganță.

— *Für Übermorgen,* spuse el triumfător. Pentru ziua de după mâine!

Von Holden își ridică brusc privirile în momentul în care un vuiet asurzitor răsună deasupra lor în întuneric. Era ca un vânt gigantic care gemea și țipa de parcă pământul era literalmente sfâșiat. Vuietul deveni asurzitor și începu să plouă cu pietre și cu bucăți de rocă. Apoi zidul din față al avalanșei lovi cu putere și atât el, cât și Osborn fură trântiți pe spate, zvârliți ca niște marionete peste marginea potecii. Plonjară cu

capul în jos, pe un culoar îngust și abrupt. La un moment dat, pe când se răsucea în aer, Osborn îl zări pe Von Holden. Acesta avea pe chip o expresie descurajată și neîncrezătoare, încremenit de o groază inexprimabilă. Apoi dispăru, măturat de un val asurzitor de gheață, zăpadă și grohotiș.

153.

Von Holden se ridică primul. Fusese azvârlit până pe un platou aproape drept de stâncă și bucăți de piatră. Se ridică împleticindu-se și se uită în jurul său. Deasupra se vedea urma avalanșei și jgheabul îngust pe care căzuse. Bucăți de gheață și de zăpadă se rostogoleau în continuare la vale ca niște râulețe. Se întoarse și văzu ghețarul acolo unde era firesc să fie. Însă nimic altceva nu-i mai părea cunoscut. Nu avea nici cea mai vagă idee unde ajunsese de pe poteca pe care se aflase. Își ridică privirile, sperând să vadă luna apărând din nou de după nori, zări în schimb doar cerul. Nu mai era cenușiu și încărcat de nori, ci limpede ca un cristal. Însă luna nu se vedea, nici stelele. În locul ei, prelungindu-se până departe în ceruri, se vedeau culorile roșii și verzi ale aurorei. Cortinele masive, copleșitoare, în culori pastelate, ale coșmarului său.

Țipă, apoi se întoarse și o luă la fugă. Căuta disperat cărarea care ducea la intrarea în canalul de ventilație. Însă nimic nu era așa cum ar fi trebuit. Nu mai fusese niciodată în acest loc. Îngrozit, continuă să fugă, însă nu dădu decât peste un zid de piatră și își dădu seama că intrase într-un fund de sac, cu vârfuri de piatră care se înălțau sute de metri către cerul roșu-verzui.

Se întoarse înapoi fără suflu, cu inima bătându-i nebunește în piept. Roșul și verdele deveniră mai strălucitoare și cortinele gigantice începură să coboare spre el. În același timp începură să se onduleze încet în sus și în jos, la fel ca imensele pistoane monolitice din coșmarurile lui. Cortinele ajunseră mai aproape, ondulându-se obscen, scăldându-l în culorile lor strălucitoare. Amenințând să-l înfășoare ca într-un giulgiu.

— Nu! strigă el, ca și cum ar fi vrut să desfacă vraja și să le facă să dispară.

Vocea îi răsună transmițându-și ecoul printre îngrămădirile de stânci și, mai departe, de-a lungul ghețarului. Însă vraja nu se rupse și luminile se apropiară și mai mult, pulsând încontinuu, ca și cum ar fi fost un organism viu ce stăpânea cerurile. Deodată deveniră translucide, ca tentaculele hidoase ale meduzelor și coborâră brusc și mai mult, parcă pentru a-l sugruma. Îngrozit și fără grai, se întoarse și fugi pe drumul pe care venise.

Ajunse din nou în fundul de sac, față în față cu zidurile de piatră. Întorcându-se, observă cu groază că tentaculele veneau înspre el. Translucide, strălucitoare, ondulându-se mereu. Coborând. Oare veniseră să-l prevină de iminența morții sale? Sau, de data aceasta, era chiar moartea însăși? Se strânse înapoi. Ce voiau de la el? El nu era decât un soldat care asculta ordinele primite. Un soldat care își făcea datoria. Atunci simți cum senzația respectivă prinde puteri în el, iar spaima îl părăsi. Era un soldat Spetsnaz! Era *Leiter der Sicherheit*! Nu va permite morții să îl ia fără să-și fi îndeplinit misiunea.

— *Nein*! țipă cu putere. *Ich bin der Leiter der Sicberheit*! Eu sunt șeful securității! Își smulse bagajul de pe umeri, îi desfăcu legăturile și scoase cutia din interior. Înconjurând-o cu brațele, făcu un pas înainte. *Das ist meine Pflicht*! Aceasta este datoria mea! spuse, oferind cutia cu ambele brațe în sus. *Das ist meine Seele*! Acesta este sufletul meu!

Deodată, aurora dispăru, iar Von Holden rămase tremurând în lumina lunii, ținând cutia încă în brațe. Trecu o clipă până reuși să-și audă propria respirație. Încă o clipă și își simți pulsul revenindu-i la normal. În cele din urmă, porni înainte către ieșirea din fundul de sac. Apoi fu afară, la marginea muntelui care dădea înspre ghețar. Zări sub el poteca bine conturată care

ducea la canalul de ventilație. O porni imediat pe aceasta, strângând în continuare cutia în brațe.

De acum furtuna trecuse, iar luna și stelele străluceau pe cer. Claritatea dată de lumina lunii și unghiul în care cădea aceasta confereau peisajului înzăpezit o atemporalitate profundă, care contopea trecutul și viitorul, iar Von Holden avu senzația că ceruse și i se acordase permisiunea să treacă printr-o lume care exista numai pe un plan foarte îndepărtat.

— *Das ist meine Pflicht*! spuse din nou, uitându-se în sus, către stele. Datoria mai presus de orice! Mai presus de Pământ. Mai presus de Dumnezeu. Dincolo de timp.

În câteva minute ajunse la crăpătura din piatră care masca deschiderea către canalul de ventilație. Stânca depășea marginea versantului și trebui să pășească în afară și s-o înconjoare ca să poată intra. În clipa aceea, îl zări pe Osborn întins pe un platou acoperit de zăpadă, la vreo treizeci de metri mai jos de locul în care se afla el, cu piciorul stâng răsucit sub el într-o poziție ciudată. Von Holden își dădu seama că era rupt. Însă acesta nu murise. Avea ochii deschiși și se uita la el.

„Nu mai risca încă o dată cu el!” se gândi. „Împușcă-l acum!”

O mână de zăpadă căzu de lângă gheata lui Von Holden în momentul în care acesta se apropie de margine și privi în jos. Mișcarea îl pusese în umbră, lumina puternică a lunii căzând pe Jungfrau, care se afla deasupra lui. Însă chiar și pe întuneric, Osborn îl putu vedea cum mută cutia în mâna stângă. Apoi mai văzu o mișcare și lui Von Holden îi apăru pistolul în mâna dreaptă. Osborn nu mai avea arma lui McVey, o pierduse în avalanșa care îi salvase viața. I se dăduse o șansă. Nu avea să mai obțină încă una, decât dacă va face și el ceva. Cu fața schimonosită de durere când piciorul fracturat i se răsuci sub el, Osborn se târî pe coate, împingându-se cu ajutorul celuilalt

picior. O durere insuportabilă îl fulgeră prin tot corpul în vreme ce se deplasa încet înapoi, târându-se ca un animal rănit peste gheață și pietre, încercând din răsputeri să se retragă de pe platou și să iasă din linia de tragere. Deodată își simți capul atârnându-i pe spate și își dădu seama că ajunsese la margine. De dedesubt venea un aer rece. Se uită peste umăr și nu văzu decât o imensă gaură neagră în ghețarul de sub el. Își întoarse încet privirea înapoi. Îl putea simți pe Von Holden cum zâmbește în vreme ce degetul i se încorda pe trăgaci.

Apoi ochii lui Van Holden străluciră în lumina lunii. Pistolul îi zvâcni în mână, iar el se zgâlțâi într-o parte și alta, împușcăturile împrăștiindu-se în spațiu. Von Holden continuă să tragă, iar corpul îi tresăltă la fiecare șoc al pistolului, până când acesta se goli. Apoi mâna i se lăsă moale și îi căzu pe lângă corp, scăpând pistolul. Rămase nemișcat preț de o clipă, cu ochii larg deschiși, strângând cutia în continuare cu brațul stâng. Pe urmă, extrem de încet, își pierdu echilibrul și căzu în față, iar corpul i se prăvăli în jos, trecând prin dreptul lui Osborn, într-o cădere liberă prin aerul clar al nopții, spre întunericul care se căsca dedesubt.

154.

Osborn își aminti că auzise niște câini, apoi văzuse niște chipuri de oameni. Un medic de la fața locului și paramedicii elvețieni. Salvamontiștii care îl cărau pe o targă în sus, prin zăpadă, prin întuneric. Vera. În gară. Fața ei albă ca varul și încordată de spaimă. Polițiști în uniformă în trenul care mergea la vale. Vorbeau între ei, însă nu-și amintea să-i fi auzit. Connie. Stând alături de el, zâmbindu-i încurajator. Apoi din nou Vera, ținându-l de mână. Apoi medicamentele, durerea sau epuizarea probabil că-l copleșiseră, deoarece își pierduse cunoștința.

Mai târziu crezu că era ceva în legătură cu un spital din Grindelwald. Și un fel de discuție în contradictoriu legată de cine era el. Putea să jure că Remmer intrase în cameră și, după el, McVey, în costumul lui șifonat. McVey își trăsese un scaun lângă pat și se așezase, uitându-se la el.

Apoi îl văzu din nou pe Von Holden pe munte. Îl văzu cum se clătina pe margine. Îl văzu căzând. Pentru o fracțiune de secundă avu impresia că mai era cineva care stătea pe margine, chiar în spatele lui. Își aduse aminte cum încerca să se gândească cine putea fi și își dădu seama că era Vera. Ținea în mână un țurțure imens, acoperit cu sânge. Însă după aceea viziunea se schimbă în alta infinit mai precisă. Von Holden era viu și cădea spre el, strângând încă în brațe cutia. Cădea, dar nu cu viteza normală, ci într-un fel de mișcare deformată cu încetinitorul și pe o traiectorie curbă, ce îl catapulta la mii de metri mai jos dincolo de margine, către întunericul fără fund. Apoi dispăru și nu mai rămase decât ce se rostise mai devreme, exact înainte de a se declanșa avalanșa.

— De ce a fost omorât tatăl meu? întrebase Osborn.

— *Für Übermorgen,* răspunsese Von Holden. Pentru ziua de după mâine!

155.

Berlin, luni, 17 octombrie

Vera stătea singură pe bancheta din spate a unui taxi, care intră de pe Clay Allee pe Messelstrasse, apoi în centrul cartierului Dahlem, unul dintre cele mai frumoase cartiere din Berlin. Era a doua zi de când cădea o ploaie rece, iar lumea se plângea deja de acest lucru. În dimineața aceea, portarul de la hotelul Kempinski îi livrase personal un trandafir roșu. Împreună cu el, sosise și un plic închis, pe care se vedeau câteva cuvinte mâzgălite în grabă, care îi cereau să i-l ducă lui Osborn, când îl va vizita la micul spital particular din Dahlem. Sub acestea era o semnătură: „McVey”.

Din cauza străzilor în lucru, traseul către Dahlem ocolea mult și se trezi trecând cu mașina pe lângă ruinele clădirii care fusese odată Charlottenburg. Muncitorii stăteau în ploaia deasă, lucrând la demolare. Buldozerele nivelau grădinile elegante, îndepărtând ruinele, strângându-le în movile de moloz înnegrit, care erau apoi încărcate în camioane și duse de acolo. Tragedia fusese pe prima pagină a ziarelor din lumea întreagă, iar steagurile fuseseră coborâte în bernă în tot orașul. Fuseseră planificate funeralii naționale pentru victime. Urmau să participe doi foști președinți ai Statelor Unite, precum și președintele Franței și prim-ministrul Angliei.

— A mai ars și mai demult. În 1746, îi spuse șoferul taxiului, cu o voce puternică și plină de mândrie. A fost reconstruit atunci. Va fi reconstruit și acum.

Vera închise ochii în timp ce taxiul cotea pe Kaiser Friedrichstrasse, în Dahlem. Coborâse cu el de pe munte și stătuse alături de el cât de mult o lăsaseră. Apoi primise o escortă până la Zürich și i

se spusese că Osborn va fi transportat la un spital din Berlin. Și acolo se și dusese. Totul se întâmplase într-un timp prea scurt. Imagini și sentimente care se amestecau, frumoase, dureroase, îngrozitoare. Dragostea și moartea călătoreau mână în mână. Prea aproape una de cealaltă. I se părea că trecuse printr-un război.

Prezența lui McVey fusese aproape permanentă. Pe de o parte era ca un bunic bun și corect, care prețuia drepturile omului și demnitatea fiecărei persoane. Pe de altă parte, însă, era ca un alt Patton[35]. Egoist și nemilos, neobosit, chiar crud. Mânat de dorința de a descoperi adevărul. Cu absolut orice preț.

Taxiul o lăsă sub o copertină, iar ea intră în spital. Holul de la intrare era mic și călduros, iar ea fu surprinsă când văzu un polițist în uniformă. Acesta o urmări cu atenție până când o auzi prezentându-se la recepție. Apoi îi chemă imediat ascensorul și îi zâmbi în momentul în care intră.

Un alt polițist stătea lângă ascensorul de la etajul al doilea și un inspector în haine civile se afla lângă ușa de la camera lui Osborn. Amândoi bărbații păreau să știe cine era ea, iar cel de-al doilea chiar o salută pe nume.

— Este în pericol? întrebă ea, îngrijorată de prezența poliției.

— Este doar o măsură de precauție.

— Înțeleg, spuse Vera și se îndreptă către ușă.

Dincolo de aceasta se afla un bărbat pe care abia îl cunoștea și pe care totuși îl iubea de parcă ar fi fost împreună de secole. Timpul scurt pe care îl petrecuseră împreună fusese cu totul deosebit. El o marcase mai mult decât o făcuse cineva vreodată. Poate din cauză că în momentul în care se priviseră pentru prima dată, văzuseră și ce le rezerva viitorul. Și se văzuseră împreună, fără să fie nevoie să se mai despartă vreodată. Apoi, acolo pe munte, când se confruntaseră cu situația aceea critică, el confirmase acest lucru. Pentru amândoi.

Cel puțin așa credea ea. Deodată se sperie la gândul că poate numai ea simțea așa. Că poate înțelesese totul greșit și că tot ce se petrecuse între ei fusese ceva trecător și numai din partea unuia și că poate dincolo de ușă nu îl va găsi pe Paul Osborn pe care îl știa ea, ci un străin.

— De ce nu intrați? o întrebă polițistul zâmbind și îi deschise ușa.

El era întins în pat, cu piciorul stâng sub o rețea de scripeți, sfori și contragreutăți. Era îmbrăcat numai cu tricoul lui cu L.A. Kings și cu șortul de culoare roșu aprins, iar când îl văzu, îi dispărură toate temerile și începu să râdă.

— Ce naiba e așa de amuzant? îi ceru el socoteală.

— Nu știu…, chicoti ea. Habar n-am… Așa, pur și simplu…

Și apoi inspectorul închise ușa, iar ea se duse la el și i se aruncă direct în brațe. Și toate câte se întâmplaseră – pe Jungfrau, la Paris, la Londra și la Geneva – îi reveniră brusc în minte. Afară ploua, iar Berlinul se plângea de acest lucru. Dar pentru ei asta nu conta câtuși de puțin.

156.

Los Angeles

Paul Osborn stătea în curtea acoperită cu piatră și iarbă de lângă casa lui din Pacific Palisades și se uita în depărtare la potcoava de lumini care era Santa Monica Bay. Erau 24 de grade la ora zece noaptea și mai era o săptămână înainte de Crăciun.

Ce se întâmplase pe Jungfrau era prea întortocheat și complex ca să încerce să înțeleagă ceva. În special ultimele clipe fuseseră mai tulburătoare, deoarece nu putea spune cu siguranță ce se întâmplase sau cât de multe din ceea ce credea el că se întâmplase avuseseră loc cu adevărat.

Ca medic, își dădea seama că suferise traume semnificative, atât fizice, cât și emoționale. Nu doar în ultimele săptămâni, ci pe parcursul întregii sale vieți, din copilărie și până la maturitate, deși putea să afirme cu certitudine că ultimele zile petrecute în Germania și în Elveția fuseseră cele mai tumultuoase. Însă acolo, pe Jungfrau, granița dintre realitate și halucinație încetase în cele din urmă să existe. Noaptea și zăpada se contopiseră cu frica și oboseala. Groaza provocată de avalanșă, certitudinea unei morți iminente, la dispoziția lui Von Holden, și durerea crâncenă din piciorul fracturat șterseseră complet amintirea tuturor celorlalte evenimente. Ce fusese realitate și ce fusese doar o halucinație îi era absolut imposibil să spună. Și acum că era acasă, afectat, dar în viață și în curs de vindecare, chiar mai conta?

Osborn luă o înghițitură de ceai cu gheață și își îndreptă din nou privirile spre golf. La Paris era ora șapte dimineața. Într-o oră, Vera avea să fie în trenul spre Calais, pentru a se întâlni cu bunica ei. Împreună vor lua Hoverspeed către Dover și de

acolo vor merge cu trenul până la Londra. Iar la ora 11 în dimineața următoare, vor zbura din aeroportul Heathrow cu British Airways până în Los Angeles. Vera mai fusese o dată în Statele Unite, împreună cu François Christian. Bunica ei nu mai fusese niciodată. Nu avea nici cea mai mică idee ce părere își va face bătrâna franțuzoaică despre Crăciunul din Los Angeles, însă nu era nicio îndoială că își va face cunoscute părerile, atât despre beteală și despre soare, cât și despre el.

Sosirea Verei era suficientă pentru a-l entuziasma foarte tare. Însă faptul că o aducea și pe bunica ei conferea acestui eveniment și o anumită legitimitate. Dacă avea de gând să rămână acolo și să devină medic în Statele Unite, însemna, de fapt, că va trebui să satisfacă cerințele stricte ale Comisiei Educaționale pentru Absolvenții de Medicină din Străinătate. Anumite lucruri ar putea fi nevoită să le studieze din nou, iar altele vor constitui un rezidențiat strict și plictisitor. Acesta ar fi un angajament dificil și istovitor ca timp și energie, unul pe care nu era nevoită să-l facă, deoarece ea practic era deja medic în Franța. Problema era că o ceruse în căsătorie. Să vină în California și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Răspunsul ei la cerere în căsătorie, pe care i-l dăduse zâmbind în camera de spital, fusese că „va vedea”. Acestea fuseseră cuvintele pe care le folosise: „Voi vedea…” Ce să vadă? o întrebase. Dacă voia să se căsătorească cu el? Să trăiască în State? În California? Însă tot ce putuse să scoată de la ea fusese același „Voi vedea…” Apoi îl sărutase și plecase din Berlin spre Paris.

Pachetul pe care i-l adusese Vera de la McVey fusese pașaportul lui, recuperat de la Secția Întâi a Prefecturii de Poliție din Paris. Alături de acesta fusese și un bilețel, scris în franceză și semnat de către detectivii parizieni Barras și Maitrot, care-i urau drum bun și sperau sincer că în viitor va face

tot posibilul să rămână departe de Franța. Apoi, la o săptămână după ce fusese coborât de pe Jungfrau și transportat cu avionul la Berlin, la două zile după ce Vera plecase spre Paris, fusese externat din spital.

Remmer, care tocmai sosise de la Bad Godesberg, îl dusese cu mașina la aeroport și îl pusese la curent cu noutățile. Aflase că Noble fusese transportat de urgență înapoi la Londra și că se afla într-un centru de recuperare pentru arsuri. Vor trece luni de zile și va fi nevoie de mai multe operații de grefare a pielii până se va putea reîntoarce la o viață normală, dacă așa ceva mai era posibil. Remmer însuși, cu încheietura ruptă și tot restul, se întorsese înapoi la serviciu cu normă întreagă, pus să investigheze evenimentele care duseseră la incendiul de la Charlottenburg și schimbul de focuri de la hotelul Borggreve. Joanna Marsh, fizioterapeuta americană a lui Lybarger, fusese găsită într-un hotel din Berlin. Fusese interogată în detaliu și apoi eliberată, iar McVey o escortase înapoi în State. Ce se mai întâmplase cu ea după aceea, Remmer nu mai știa. Presupunea că se întorsese acasă.

— Remmer, își aminti Osborn că-l întrebase cu grijă, în vreme ce îi reveneau în minte fragmente din ultima noapte pe Jungfrau, știi de unde a chemat poliția elvețiană? De la care gară, Kleine Scheidegg sau Jungfraujoch?

Remmer se întorsese de la volan să se uite la el.

— Te referi la Vera Monneray?

— Da.

— Nu ea a fost cea care a sunat poliția elvețiană.

— Ce vrei să spui? întrebase Osborn surprins.

— Telefonul a fost dat de o altă americană. O femeie. Era turistă… Connie ceva, parcă…

— Connie?

— Exact.

— Vrei să spui că Vera știa unde eram acolo? Că le-a spus unde să mă găsească?

— Câinii te-au găsit, spusese Remmer ridicând o sprânceană. De ce te-ai gândit la domnișoara Monneray?

— Era la stația Jungfraujoch când m-au adus…, spusese Osborn nesigur.

— La fel ca mulți alți oameni.

Osborn își întorsese privirea. Câinii. În fine, putea să rămână așa. Iar imaginea pe care o avea în minte cu Vera, stând acolo pe cărare chiar imediat după ce căzuse Von Holden, ținând în mâini un țurțure enorm, plin de sânge, să rămână doar atât, o iluzie. O parte a halucinațiilor sale. Nimic mai mult.

— Vrei de fapt să știi dacă e nevinovată. Vrei să crezi că este și, totuși, nu ești sigur.

Osborn îl privise din nou.

— Sunt sigur.

— Ei bine, ai dreptate. Am găsit aparatul utilizat la tipărirea legitimației false BKA a lui Van Holden. Era în apartamentul informatoarei puse de Organizație ca supraveghetor la închisoare, cea care o eliberase în custodia lui Von Holden. Vera chiar crezuse că el avea să o aducă la tine. El era la curent cu prea multe ca să-l bănuiască de ceva, asta până în ultimele clipe.

Osborn nu avea nevoie de această confirmare. Dacă nu ar fi crezut-o pe munte, în mod sigur ar fi fost convins de nevinovăția ei în momentul în care Vera plecase din Berlin spre Paris.

— Dar Joanna Marsh? întrebase el. Ne-a dat vreo indicație de ce ne-a trimis Salettl după ea?

Remmer rămăsese tăcut un timp îndelungat, apoi clătinase din cap.

— Poate că vom afla într-o zi, nu-i așa?

Era ceva în atitudinea lui Remmer care sugerase faptul că știa mai multe decât spunea. Și nu trebuia să uite că, indiferent prin câte trecuseră împreună, Remmer rămânea totuși un polițist. Numai Verei

ce-i făcuseră, deși aflaseră probabil în câteva ore, poate chiar imediat, că nu avusese nimic de-a face cu Organizația și că nu era Avril Rocard. Această putere teribilă putea fi copleșitoare, pentru că era atât de ușor să fie utilizată într-un mod eronat.

— Și McVey? întrebase Osborn.

— Ți-am spus. A escortat-o acasă pe domnișoara Marsh.

— Mi-a trimis pașaportul.

— Nu puteai părăsi Germania fără el, zâmbise Remmer.

— Nu a vorbit deloc cu mine. Nici măcar când a venit la spital în Grindelwald, n-a scos o vorbă.

— În Berna.

— Poftim?

— Ai fost dus la spital în Berna.

Fața lui Osborn rămăsese fără expresie.

— Ești sigur?

— Da. Eram amândoi la poliția din Berna când am fost anunțați telefonic că te-au găsit sus pe munte.

— Erați în Berna? Cum așa?

— McVey îți dăduse de urmă, îi spusese Remmer și zâmbise. Ai cumpărat un abonament de tren în Berna. L-ai plătit cu o carte de credit. McVey îți supraveghea toate conturile, pentru orice eventualitate. Când ai folosit-o, i-a indicat unde erai și la ce oră fuseseși acolo.

Osborn rămăsese uimit.

— Asta nu poate fi legal.

— I-ai luat arma, documentele personale, legitimația, îi spusese Remmer cu asprime. Nu aveai autorizația să pretinzi că ești polițist.

— Unde ar fi acum Von Holden dacă nu aș fi făcut-o? nu se lăsase Osborn mai prejos, iar Remmer nu mai spusese nimic. Și acum ce se va întâmpla?

— Nu-i treaba mea să hotărăsc acest lucru. Nu este cazul meu. Este al lui McVey.

157.

„Nu este cazul meu. Este al lui McVey." Nu trecea o zi în care lui Osborn să nu-i răsune în urechi cuvintele lui Remmer. Care era pedeapsa pentru ceea ce făcuse el? Nu numai că luase arma și legitimația unui polițist, dar le utilizase pentru a trece peste graniță. Putea fi judecat în L.A. și apoi extrădat în Germania sau Elveția pentru a fi acuzat acolo. Poate chiar în Franța, dacă se implica și Interpolul. Sau poate, Doamne ferește, acelea vor fi acuzații secundare, minore. Cea mai gravă ar fi tentativa de omor asupra lui Albert Merriman. Nu conta că se ascunsese în Paris, Merriman era totuși cetățean american. McVey nu ar uita aceste aspecte.

Aproape venise Crăciunul, iar Osborn nu auzise nici măcar o vorbă de la el. Cu toate acestea, tresărea de fiecare dată când vedea o mașină de poliție. Se înnebunea singur din cauza fricii și a culpabilității și nu știa ce să facă în această privință. Ar fi putut să sune un avocat să-și pregătească apărarea, însă asta ar fi putut înrăutăți lucrurile dacă McVey considera că trecuse prin destule și decidea să lase lucrurile așa cum erau. Luase hotărârea să nu se mai gândească la asta și se concentrase asupra pacienților săi. Petrecea trei seri pe săptămână la fizioterapie, lucrând pentru a reveni la normal cu piciorul fracturat. Mai trebuia să treacă încă o lună până să scape de cârje și încă două până va merge fără să șchiopăteze. Însă putea să meargă și așa bine mersi, dacă se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla. Și zi după zi, timpul începuse să vindece lucrurile mai profunde. O mare parte din misterul morții tatălui său fusese scos la lumină, deși încă nu-i erau clare motivul și scopul real. Răspunsul lui Von Holden – *„Für Übermorgen,* pentru ziua de după mâine" – asta

dacă acea parte a experienței lui Osborn de pe Jungfrau fusese într-adevăr reală și nu o halucinație – părea o abstracțiune de neînțeles, care nu îi spunea absolut nimic.

Pentru propria lui sănătate mentală, pentru viitorul lui, pentru Vera, trebuia să accepte că acest lucru era de domeniul trecutului, așa cum erau și Merriman, Von Holden și Scholl. Tot așa cum trebuia să renunțe la amintirea tragică a tatălui sau, ceea ce, încetul cu încetul, descoperea că poate să facă.

Apoi, la ora douăsprezece fără cinci, cu o zi înainte să sosească Vera și bunica ei, îl sună McVey.

— Vreau să-ți arăt ceva. Poți să vii până aici?

— Unde…?

— La sediu. Parker Center. McVey vorbea normal, ca și cum și-ar fi vorbit așa în fiecare zi.

— Când…?

— Într-o oră.

„Dumnezeule, oare ce vrea?” Fruntea lui Osborn începu imediat să transpire.

— Voi fi acolo, spuse.

Când închise telefonul, îi tremura mâna.

Drumul de la Santa Monica până în oraș îi luă douăzeci și cinci de minute. Afară era cald și se lăsase ceața, iar orașul nu se vedea în depărtare. Faptul că Osborn era înspăimântat de moarte nu ajuta la nimic.

McVey îl întâmpină de cum intră pe ușă. Se salutară fără să dea mâna, apoi urcară în ascensor, împreună cu încă vreo șase persoane. Osborn se sprijini în cârje și rămase cu privirile în podea. McVey nu spusese nimic mai mult decât că voia să-i arate ceva.

— Ce-ți mai face piciorul? întrebă McVey când se deschiseră ușile de la ascensor, și i-o luă înainte pe un coridor.

Arsura de pe față i se vindeca bine și arăta odihnit. Ba chiar avea ceva culoare în obraji, de

parcă ar fi jucat golf.
— Se vindecă… Arăți bine.
Osborn încerca să pară relaxat, prietenos.
— Arăt bine pentru un bătrân. McVey îi aruncă o privire fără să zâmbească, apoi îl duse printr-o rețea de coridoare populate de fețe care arătau în același timp obosite, confuze și nervoase.
La capătul unui culoar McVey împinse o ușă și intrară într-o cameră despărțită în două de o cușcă de metal. Înăuntru erau doi polițiști în uniformă și teancuri întregi de pungi sigilate cu probe. McVey semnă o hârtie și primi o pungă în care se afla ceva care arăta ca o casetă video. Apoi traversară coridorul și se duseră într-o cameră de interogatoriu goală. McVey închise ușa și rămaseră singuri. Osborn nu avea nici cea mai mică idee ce făcea McVey, însă indiferent ce avea de gând acesta, el nu voia să continue așa. Voia să vorbească pe șleau, și asta cât mai rapid cu putință.
— De ce mă aflu aici?
McVey se duse și trase storurile.
— Ai urmărit știrile la televizor dimineața aceasta? O familie de vietnamezi, jos, în vale.
— Mda, parcă…, răspunse Osborn absent.
Văzuse ceva în timp ce se bărbierea. Membrii unei familii întregi de vietnamezi dintr-un cartier bogat din San Francisco Valley fuseseră găsiți morți, uciși cu toții: părinți, bunici, copii.
— Am preluat cazul. Trebuie să mă duc la autopsie, așa că hai să terminăm mai repede! spuse McVey, apoi deschise punga de plastic și scoase caseta video. Nu există decât două cópii. Acesta este originalul. Cealaltă este la Remmer în Bad Godesberg. FBI-ul dorea caseta asta de ieri. Le-am spus că o pot avea mâine. Acesta este motivul pentru care Salettl ne-a trimis după Joanna Marsh. Îi oferise acesteia un cadou. Era o cheie de la o cutie ascunsă în cușca unui câine. Un cățeluș pe care Von Holden i-l dăruise în Elveția și pe care ea îl trimisese în L.A. În interiorul cutiei se afla o altă

cheie. De la cutia unui depozit de valori, dintr-o bancă din Beverly Hills. În cutia de valori se afla această casetă.

McVey introduse caseta în aparatul video de sub televizor.

— Nu înțeleg.

Osborn era complet dezorientat.

— Vei înțelege. Însă sunt două lucruri pe care ar trebui să le afli mai înainte. Ai spus că în momentul în care Von Holden a căzut de pe Jungfrau și a dispărut după margine, nu l-ai văzut căzând.

— Era întuneric beznă.

— Ei bine, a căzut, sau credem că a căzut, în ceea ce se numește o crevasă întunecată de gheață. O gaură adâncă în ghețar. O echipă de alpiniști elvețieni a coborât cât a putut de mult, însă nu au găsit nicio urmă de-a lui. Asta înseamnă ori că este în continuare acolo și va fi și în următoarele două mii de ani…, ori că nu mai este acolo. Prin aceasta vreau să spun că nu putem afirma cu certitudine că a murit. Al doilea lucru este în legătură cu amprentele lui Lybarger. Sau cu amprentele individului care-și spunea Lybarger, cel pe care atât Remmer, cât și Schneider l-au văzut și cu care au vorbit cu jumătate de oră înainte ca Charlottenburg să ia foc.

McVey tuși, iar când o făcu se crispă puțin. Arsura încă îl deranja.

— Experții în amprente de la BKA au descoperit că amprentele lui Lybarger se potrivesc cu cele ale lui Timothy Ashford, zugravul decapitat din Londra.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Osborn și simți cum i se ridică părul pe ceafă. Ai avut dreptate…

— Mda, spuse McVey și încuviință din cap. Problema este că Lybarger este acum la fel ca toți ceilalți care se aflau în încăperea aceea: scrum. Deci noi nu avem decât presupunerea că au fost

reunite capul unui om și corpul altuia și că acea creatură a trăit. Și a mers, a gândit și a vorbit ca și cum ar fi fost la fel de real ca mine și ca tine. Și fără vreo cicatrice vizibilă, atât cât au putut să-și dea seama Remmer și Schneider. Sau Joanna Marsh. Ea ne-a spus asta într-o depoziție ieri-dimineață. Ca fizioterapeută a lui, a petrecut mult timp împreună cu el și nu a văzut nimic care să indice faptul că suferise vreo operație de orice fel.

„Simptomele unui om care își revenea după un accident cerebral”, își spuse Osborn, „nu apăruseră de fapt în urma unui accident cerebral, ci după o procedură chirurgicală fenomenală.” Își ridică privirile înspre McVey.

— Despre asta este vorba pe casetă?

— Despre ce este vorba pe această casetă rămâne numai între noi doi. Dacă va spune cineva ceva, va fi ori de la Washington, ori de la Bad Godesberg.

McVey luă o telecomandă și i-o înmână lui Osborn.

— De data asta, doctore, nimeni nu mai face nimic pe cont propriu. Din motive personale sau altceva. Sper că înțelegi acest lucru, pentru că altfel mai sunt și *alte* lucruri la care putem reveni. Sunt sigur că știi la ce mă refer.

Cei doi bărbați se priviră un timp în tăcere. Apoi McVey deschise brusc ușa și ieși din încăpere. Osborn îl urmări trecând printr-un alt birou și ieșind pe o poartă de lemn. Apoi dispăru. Prin aceasta, îl eliberase și îl lăsase să plece.

158.

Osborn rămase multă vreme în tăcere, apoi ridică telecomanda, o îndreptă spre aparatul video de sub televizor și apăsă butonul *„play”*. Se auzi un clic, și apoi cum se derula caseta, după care pe ecranul televizorului apărură niște semnale luminoase și, în cele din urmă, o imagine. Se vedea un birou oficial, cu un fotoliu de piele cu spătarul drept situat în prim-plan. La stânga se vedea un birou masiv, iar la dreapta un perete acoperit de cărți. O fereastră, vizibilă doar parțial în spatele biroului, furniza cea mai mare parte din lumina din încăpere. Trecură câteva secunde, apoi în imagine apăru Salettl. Era îmbrăcat cu un costum bleumarin și mergea cu spatele la camera de filmat. Când ajunse la fotoliu, se întoarse și se așeză.

— Vă rog să scuzați această introducere primitivă, spuse el. Însă sunt singur și am pornit chiar eu camera de filmat.

Își puse picior peste picior, se rezemă de spătar și deveni mai oficial.

— Mă numesc Helmuth Salettl. Sunt medic. Locuiesc în Salzburg, Austria, dar sunt german prin naștere. Vârsta mea, la data acestei înregistrări, este de 79 de ani. Când veți viziona această casetă, eu nu voi mai fi în viață.

Salettl făcu o pauză și își fixă privirea asupra camerei de filmat, probabil pentru a sublinia importanța a ceea ce urma să spună. Ideea propriei morți nu părea să aibă vreun efect asupra lui.

— Ceea ce urmează este o confesiune. A unor crime. A fanatismului. A invenției. Sper să îmi veți scuza engleza. În 1939 eram un tânăr chirurg la Universitatea din Berlin. Optimist și probabil arogant, am fost abordat de un reprezentant al cancelarului Reich-ului și am fost solicitat să devin

membru al unui consiliu de consultanță privind tehnicile avansate de chirurgie. Mai târziu, ca membru al Partidului Nazist și lider de grup în Schutzstaffel, SS, am fost avansat ca șef al Comisiei de Sănătate Publică. Poate știți unele dintre acestea, pentru că sunt date oficiale. Mai multe informații puteți găsi la Arhivele Federale din Koblenz.

Salettl făcu o pauză și se întinse după un pahar cu apă. Luă o înghițitură, puse paharul jos, apoi se reîntoarse către camera de filmat.

— În 1946 am fost judecat la Nuremberg, sub acuzația de a fi pregătit și pus în practică tehnici de război agresive. Am fost achitat de acele acuzații și, curând după aceea, m-am stabilit în Austria, unde am practicat medicina internă, până când am ieșit la pensie, la vârsta de 70 de ani. Sau cel puțin așa a fost în aparență, pentru că în realitate, am continuat să fiu ministrul Reich-ului, deși acesta încetase să existe în mod oficial. În 1938, sub conducerea lui Martin Bormann, secretarul lui Hitler și, mai târziu, adjunctul *Führer*-ului, un om care considera, la fel ca și Hitler, că Dumnezeu ajută numai o națiune care nu se dă bătută și care își propusese să facă exact acest lucru, adică să mențină al Treilea Reich. În acest scop el a creat atât un program, cât și mijloacele de a realiza acest lucru. A început cu o previziune costisitoare, elaborată și foarte detaliată a viitorului socio-economic și politic. A angajat un mare număr de experți cărora li se spunea foarte puțin sau nimic despre natura activității lor sau scopul acesteia. Bormann a reușit în doi ani să realizeze o previziune a situației mondiale din 1940 și până în anul 2000, care, deși foarte speculativă, privită retrospectiv a fost remarcabil de precisă. Fără să intru în detalii, voi spune doar că lucrarea a prezis înfrângerea Reich-ului de către armatele aliate, urmată de divizarea Germaniei; ridicarea celor două superputeri, Statele Unite ale Americii și

Uniunea Sovietică și inevitabilul „Război Rece” și cursa înarmărilor care a urmat; dezvoltarea Japoniei ca putere economică, generată de cerința la nivel mondial de automobile tot mai performante și de tehnologii avansate. Incluse în acestea erau patru elemente extrem de importante care urmau să aibă loc în următoarele cinci decenii: ridicarea din cenușa războiului a Germaniei de Vest, ce va deveni un bastion industrial și economic, probabil cu cea mai solidă economie din emisfera vestică; o necesitate recunoscută de cooperare între țările Europei; reunificarea Germaniei și, în cele din urmă, prăbușirea întregului Bloc Sovietic din cauza falimentului Uniunii Sovietice, datorat cursei înarmărilor. În acele previziuni studiate, foarte mult simplificate aici, au fost sădite semințele păstrării în taină a celui de-al Treilea Reich. O organizație clandestină – care a rămas întotdeauna fără nume și care este formată din membri din toate țările lumii – a fost înființată de o mână de oameni de afaceri germani, bogați și influenți, de patrioți și expatriați laolaltă, dedicați în totalitate cauzei naziste, dar care nu au fost niciodată cunoscuți. De-a lungul anilor Organizația s-a dezvoltat, membrii acesteia fiind selectați cu mare grijă. Mișcarea trebuia să iasă la lumină încet la început, ca o mică infiltrare în zona de dreapta a politicii germane. Naționalismul era cuvântul cheie. Termeni ca „Reich”, „arian”, „nazist” nu au fost utilizate niciodată. Trebuia făcută în secret și calculată cu mare atenție, condusă de averi enorme și de influență populară care să acopere întregul spectru al societății germane, de la dreapta la stânga, de la bătrâni la tineretul entuziast, de la oameni de afaceri de succes la intelectuali, la cei marginalizați, la cei lipsiți de educație, la șomeri. Apoi, după reunificarea Germaniei, mișcarea urma să devină mai puternică, ceva mai distinctă, exploatând confuzia reunificării, voturile pro ale

Occidentului împotriva voturilor contra ale fostei zone comuniste din răsărit. O atmosferă crescândă de neîncredere și de furie urma să fie alimentată de un val masiv de imigranți care vor pătrunde în Germania, venind din rămășițele Blocului Sovietic. Și Germania nu ar fi fost totul. De ani de zile noi am lucrat pe ascuns cu mișcările izolate, simpatizante, din interiorul guvernelor instituite ale Comunității Europene. Din Franța urmau să apară primele semne de nemulțumire. Altele, cultivate în mod similar, urmau să înceapă conform instrucțiunilor noastre. Ca să arătăm ceea ce eram capabili să facem ca lideri – la început ca o trăsătură de unire pentru noi, apoi și pentru restul lumii, la momentul potrivit, pe care noi hotărâm când să-l dezvăluim – am pornit propriul nostru program tehnologic, extrem de ambițios. În timpul războiului a fost construit un centru pentru experimente medicale, ascuns adânc sub orașul Berlin. Sigur din punct de vedere structural față de bombardamentele armatelor aliate, a fost numit Grădina. Acolo, la *der Garten,* am pus bazele primelor începuturi. Programul a primit un nume de cod ultrasecret, „*Übermorgen*”, „ziua de după mâine”, simbol al zilei în care Reich-ul își va face din nou apariția ca o teribilă putere mondială dominantă. De această dată puterea noastră ar fi fost economică, armata ar fi fost utilizată doar ca forță polițienească.

Osborn opri brusc caseta. Inima îi bătea cu putere. Se simți amețit, de parcă era pe punctul de a leșina. Făcu în mod conștient efortul de a respira adânc, apoi se ridică și se plimbă prin cameră. Se întoarse și se uită la televizor ca și cum acesta i-ar fi jucat o festă. Însă nu văzu decât ecranul alb-cenușiu și punctul roșu de așteptare al aparatului video.

„*Übermorgen*! Ziua de după mâine!”

Vorbele lui Salettl aveau efectul unui nor acid față de mintea lui. Nu era posibil! Nu se putea!

Mai mult ca sigur că auzise greșit. Salettl trebuie să fi spus altceva. Se duse înapoi, se așeză și ridică telecomanda. Îndreptând-o către video, găsi comanda de derulare înapoi. Aparatul începu să deruleze. Apăsă imediat pe butonul de „*stop*”. Apoi inspiră profund și apăsă *„play*”.

— … *der Garten,* am pus bazele primelor începuturi. Programul a primit un nume de cod ultrasecret, „*Übermorgen*”, „ziua de după mâine”.

Degetul lui Osborn se desprinse de pe telecomandă și imaginea se blocă în locul respectiv. Gândurile îi zburară pe Jungfrau. Îl văzu pe Von Holden stând în picioare deasupra lui, cu pistolul automat îndreptat către pieptul lui. Se auzi pe sine întrebându-l de ce fusese omorât tatăl său, și apoi auzi replica lui Von Holden: *„Für Übermorgen*!”, spusese. „Pentru ziua de după mâine!” Dacă acea parte a experienței lui fusese doar un vis, o halucinație, cum ar fi putut să știe acele cuvinte? Conform destăinuirii lui Salettl, ele erau un secret absolut. Erau cunoscute doar de Organizație și tăinuite cu foarte mult zel. Deci răspunsul era că nu ar fi avut cum să le știe. Numai dacă i le spusese chiar Von Holden. Și ca să i le fi spus Von Holden, Osborn ar fi trebuit să fi experimentat o adevărată călătorie în afara corpului fizic.

Remmer îi spusese că fusese găsit cu ajutorul câinilor. Și o văzuse pe Vera în gară după ce fusese salvat. Cu toate acestea, ori în vis, ori în realitate, era sigur că ea fusese pe munte. Ar fi putut să fie acolo sus și apoi să se întoarcă înapoi înainte de venirea poliției? Și cum ar fi putut să-l găsească pe Von Holden, chiar și așa? Lui Osborn i se răsuciră tot felul de gânduri prin minte. Oare ar fi fost posibil? Apăsă cu degetul butonul de reluare și îl urmări din nou pe Salettl. Și încă o dată. Apoi încă o dată. *Übermorgen* era cel mai bine păstrat secret al Organizației și fusese așa timp de cincizeci de ani. Cum ar fi putut să știe de el, dacă nu i-ar fi

spus Von Holden? Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât lucrurile deveneau mai reale și mai puțin un vis. Speriat și agitat, Osborn se mai uită o dată. Cu degetul mare apăsă *„play”* și îl văzu din nou pe Salettl prinzând viață.

— Renașterea Reich-ului din cenușă trebuia simbolizată prin propria manevrare a procesului vieții, continuă acesta. Transplanturi de organe umane se realizează de ani de zile. Însă nimeni nu a mai transplantat un cap de om. Asta ne-am propus noi să facem. Și, în cele din urmă, am și realizat acest lucru. Momentul critic a venit în 1963, când au fost selectați optsprezece bărbați din mai multe mii care fuseseră testați fără știrea lor. Criteriul era ca ei să fie cât mai apropiați posibil din punct de vedere genetic de Adolf Hitler – caracteristici ale personalității, conformație fizică și psihică etc. Niciunul nu avea vreo idee ce li se întâmpla, unora le era permis să se afirme, așa cum a făcut-o Hitler, din obscuritate către putere, alții au fost lăsați să se descurce pe cont propriu, pentru a le putea observa evoluția în cadrul obișnuit al lucrurilor. Analizarea lor se întindea pe o perioadă mai mare de zece ani, dându-ne astfel timp să experimentăm, să facem îmbunătățiri în caz de eșecuri. La zece zile după ce subiectul împlinea vârsta de cincizeci și șase de ani, i se injecta un sedativ puternic. Capul îi era tăiat și congelat la temperaturi foarte scăzute, iar corpul îi era incinerat. Foarte curând după aceea, familia…

Salettl se opri și i se putu vedea pe chip propria suferință, apoi se reculese și continuă:

— … familia sau orice altă persoană apropiată murea într-un accident sau pur și simplu dispărea, eliminându-se astfel orice posibile conexiuni. După cum am spus, multe experimente au dat greș. Apoi, cu bărbatul pe care îl cunoașteți ca Elton Lybarger, am avut succes. Festivitatea de la Charlottenburg a avut loc pentru a demonstra acest succes. Și pentru a arăta cine erau devotații

partidului. Cei cu funcțiile cele mai înalte, cei mai devotați și toți care erau la curent cu acest plan trebuiau să participe. Ne-a luat cincizeci de ani să ajungem la această realizare fantastică. În tot acest timp, mulți oameni nevinovați care ne-au ajutat fără voia lor au fost omorâți pentru că nu ne-am permis să lăsăm vreo urmă. Am angajat ucigași profesioniști să-i omoare, apoi agenții noștri de securitate îi omorau pe ucigași. Aveam un număr enorm de oameni obișnuiți care munceau pentru noi. Unii care credeau puțin în cauza ariană, alții care erau forțați sau bătuți să lucreze pentru noi, iar alții care erau plătiți în mod oficial și habar nu aveau pentru ce munceau. Procesul, așa cum am mai spus, a durat cincizeci de ani. Și când, în final, am reușit, sosise momentul potrivit pentru faza a doua a proiectului *Übermorgen.*

Faza *a doua*? Inima lui Osborn se opri pentru o clipă. Își împinse scaunul mai aproape de ecran.

— Organizația noastră a crescut doi tineri, frați gemeni. I-am trimis la cele mai bune școli și instituții academice și apoi, în anii de dinaintea unificării, i-am trimis la prestigiosul Colegiu pentru Educație Fizică din Leipzig, din sectorul de est. Modificați genetic, de rasă pur ariană din naștere, ei sunt astăzi printre cele mai bune specimene fizice în viață. La vârsta de douăzeci și patru de ani, fiecare dintre ei este gata să facă sacrificiul suprem. Prezentarea lui Elton Lybarger la Charlottenburg va fi o afirmare științifică și spirituală a intențiilor noastre. Dovada hotărârii noastre de a reînvia Reich-ul. La sfârșitul festivității, o a doua ceremonie este programată să aibă loc în mausoleul din apropierea palatului, în prezența unor invitați dintre cei mai privilegiați. Acolo, unul dintre cei doi tineri va fi ales să ia locul lui Lybarger și să devină Mesia noului Reich. În momentul alegerii, Lybarger trebuie ucis de tânărul selectat, care va fi apoi pregătit pentru operația chirurgicală care, în doi ani, îl va face să

devină conducătorul nostru. Eu, Erwin Scholl, Gustav Dortmund și Uta Baur suntem cei mai în vârstă membri ai cercului interior. Noi suntem cei care am continuat activitatea după Nuremberg, după Martin Bormann, Himmler și restul. În cincizeci de ani Scholl, Dortmund și Uta Baur au devenit bogați și influenți, în timp ce eu am stat în umbră, să supraveghez experimentele. În cincizeci de ani ei au îmbătrânit și, pe măsură ce ne apropiam de îndeplinirea scopului nostru, au devenit excesiv de cruzi și de plini de îngâmfare. Succesul transplantului lui Lybarger i-a permis lui Scholl să aleagă data pentru prezentarea lui la Charlottenburg. Aceasta a făcut ca șapte din cei aleși inițial să fie încă în viață, însă fără a mai fi necesari. A fost indicația lui Scholl să fie omorâți la fel ca și ceilalți, însă, în loc să-i incinerăm, să le lăsăm cadavrele împrăștiate prin Europa. Familiile le-au fost lăsate în viață, să sufere, iar mass-media a avut de lucru pe teren, pentru a prezenta publicului știrile despre crimele macabre. A fost dovada unui dispreț la cote maxime, aruncat în obrazul întregii lumi. Viața umană nu mai valora nimic din momentul în care nu mai prezenta nicio utilitate Organizației. Pentru Scholl era un ecou glorios al trecutului. Un trecut care, era sigur de asta, urma să revină curând. În cincizeci de ani am avut timp să reflectez la ceea ce am făcut cu toții. La ceea ce facem. La ceea ce ne rezervă viitorul. Am încercat să realizăm imposibilul și am reușit. Acest fapt este o dovadă a priceperii noastre. Lucrând în izolare aproape totală de restul lumii, am dezvoltat un proces de chirurgie atomică, utilizând o tehnologie la temperaturi foarte scăzute, de care nu s-a mai auzit în medicina sau în fizica modernă. Scopul ei era să ne arătăm sclipirea de geniu. Ingeniozitatea. Să arătăm lumii că într-o perioadă în care se râvnește la tot mai multă tehnologie, nimeni nu se putea măsura cu noi. Nici japonezii. Nici americanii. Piața ar fi fost

a noastră fără discuții. Și că acesta era doar începutul. Însă…

Brusc, de parcă i-ar fi căzut deodată un văl de pe față, Salettl deveni gânditor și sumbru. În decurs de câteva secunde, părea să fi îmbătrânit cu zece ani.

— Obiectivul care stătea în spatele a ceea ce făceam noi era același care dusese la moartea a șase milioane de evrei și la moartea a nenumărate alte milioane pe miile de câmpuri de luptă și în miile de orașe sub bombele căzute din cer. Aceeași mașinațiune care lăsase marile orașe ale Europei în ruine. Am stat în boxă la Nuremberg în 1946, înconjurat de mulți care provocaseră aceste lucruri. Göring, Hess, Ribbentrop, Von Papen, Jodl, Raeder, Donitz – cândva mândri și sfidători, acum erau doar niște oameni îmbătrâniți, mohorâți și năuciți. Stând alături de ei, mi-am amintit de un avertisment pe care-l primisem să nu mă duc la *Vernichtungslager,* la taberele de exterminare. Nu te duce acolo, pentru că nu ți se va permite să spui ce ai văzut acolo. Ei bine, eu m-am dus. La Auschwitz. Și avertismentul a fost corect. Nu din cauză că nu îmi era permis să spun ce am văzut acolo, ci din cauză că nu *puteam* să descriu ce am văzut. Mormanele de ochelari. Mormanele de pantofi. Mormanele de oase. Mormanele de păr uman. M-am gândit că nu am întâlnit niciodată o minte care să poată face așa ceva, că nu am mai văzut niciodată o asemenea realitate. Nici în filme, nici la teatru. Și totuși *era* adevărat. Și iată unde ajunsesem, un membru de bază al unei organizații secrete, complotând, chiar înainte de moartea acesteia, pentru renașterea ei. Era hidos. Imposibil. Dar dacă spuneam ceva sau încercam să evadez, aș fi fost împușcat și mișcarea ar fi continuat oricum. De aceea am decis să nu spun nimic, să o las să se dezvolte pe deplin, în același timp să ajung într-o poziție care să mă pună în afara oricărei suspiciuni. Apoi, la momentul potrivit, să o

distrug. Scriitorul german Günter Grass a afirmat că noi, ca germani, trebuie să ne înțelegem pe noi înșine. Suntem probabil cei mai mari maeștri în tehnologie pe care i-a cunoscut istoria. Suntem capabili să creăm miracole. Însă nimic din ce vom face vreodată nu va putea depăși Auschwitz, sau Treblinka, sau Birkenau, sau Sobibòr, sau oricare din celelalte, pentru că ele sunt ale noastre, ne aparțin – sunt în sufletul nostru și trebuie să înțelegem ce sunt și să înțelegem de ce și niciodată, absolut niciodată, să nu permitem ca acestea să se repete. În momentul în care vedeți această înregistrare, tot ce am creat noi va fi distrus. Noul Reich va fi terminat. La Charlottenburg. La *der Garten.* În gara din Elveția, în încăperea ascunsă din străfundurile ghețarului de sub Jungfraujoch. Nu va mai fi niciun *Übermorgen.*

Cu aceasta, Salettl se ridică, trecu în afara razei camerei de filmat, ieșind din cadru. O clipă după aceea, ecranul deveni negru.

159.

Osborn plecă în oraș fără să fie conștient de asta, copleșit, cu mintea și sentimentele încețoșate laolaltă. Încerca să le separe. Să se gândească la ceea ce tocmai văzuse. Să se concentreze la scopul și la explicațiile celor dezvăluite de Salettl. Să se umple de furie la ceea ce făcuse lumii al Treilea Reich. Și la obrăznicia a ceea ce încercaseră să facă din nou! Voia să strige în gura mare despre ororile din lagărele de exterminare. Voia să vadă fețele indivizilor mârșavi din boxa de la Nuremberg și să suprapună peste ele chipurile lui Scholl, Dortmund și ale celorlalți pe care îi știa numai după nume. Voia să afle dacă infiltrarea secretă a Organizației în politica Franței dusese implicit la moartea lui François Christian.

Dintr-o suflare, se strădui să conștientizeze povara solitară pe care Salettl trebuise să o ducă atât de mulți ani și eroismul întunecat al propriei sale „soluții finale". Iar în clipa imediat următoare se înfurie cumplit pe acesta pentru că nu dăduse niciun detaliu despre chirurgia atomică. Cum se obținuseră temperaturi de zero absolut sau chiar apropiate de acesta. Cum fusese realizată operația chirurgicală! Cum funcționa procesul de recuperare! Pentru medicină, pentru alinarea durerilor și a suferinței, această destăinuire ar fi fost de neprețuit.

La un moment dat înregistră vag faptul că se afla pe autostrada Santa Monica, îndreptându-se către casă. Era oră de vârf și se afla bară la bară în traficul intens. Dar nu avea nicio importanță, conducea pe pilot automat. Nu avea nicio idee despre cât timp trecuse de când părăsise sediul poliției. Putea să o ia spre nord sau spre sud, spre est, la fel de bine ca și spre vest. Nu ar fi avut nicio importanță. La un moment dat realiză ca ajunsese

la capătul autostrăzii și că era pe șoseaua șerpuindă care se apropia de tunelul McClure. Apoi trecu prin acesta și ieși pe autostrada Pacific Coast. În fața lui, munții Santa Monica păreau să se înalțe direct din mare, iar oceanul însuși dispărea în unghiul făcut de soarele care apunea la orizont.

O afecțiune bruscă pentru McVey puse stăpânire pe el. McVey îi arătase caseta pentru că sperase că așa îi va nimici demonii îndoielii și îl va ajuta să-și liniștească sufletul. Îl ajutase să dea un sens real și o logică celor întâmplate, care până atunci fuseseră doar fragmente disparate. Fusese un gest de o mare bunătate și eleganță și își dori să îi poată spune acest lucru. Își dorea să găsească o modalitate de a-i mulțumi. Chiar de a-l iubi, dacă acest lucru era posibil. Așa cum un fiu își iubește tatăl, chiar dacă nu s-au înțeles în cea mai mare parte a vieții lor. Însă pe urmă gândurile i se pierdură în vârtejul emoțiilor care îl copleșiseră pe măsură ce urmărise caseta. Lucrul care îl făcea să își piardă controlul. Era lucrul pe care Salettl îl omisese în mesaj. Lucrul care îl forța să se confrunte cu ceva cu care nu dorea deloc să aibă de-a face. Era ceva ce McVey nu știa și nici nu va afla vreodată. Și nu vor afla nici Noble, sau Remmer, sau Vera, sau oricine altcineva, deoarece era ceva despre care Osborn nu ar fi putut să vorbească niciodată în mod rațional. Poate că Salettl omisese lucrul respectiv deoarece crezuse că avusese grijă de el, așa cum avusese grijă de toate celelalte.

Deodată, Osborn își dădu seama că traficul era blocat în fața lui și trebui să apese foarte tare pe frână pentru a evita coliziunea cu mașina din față. O mașină de poliție și două camioane de remorcare zburară pe lângă el pe banda din mijloc. Însemna că era un accident undeva în față. Traficul ar putea fi blocat ore în șir. Nu putea să stea acolo atâta timp, pentru că nu și-ar fi auzit decât propria minte și asta l-ar fi înnebunit. Trebuia să iasă de acolo. Să se miște și să rămână în mișcare.

Aruncă o privire în spate și văzu că banda din mijloc era liberă. Apăsă pe accelerație, trecu pe după mașina din față, făcu o întoarcere pe autostradă și porni în trombă înapoi pe unde venise. Puțin mai târziu viră brusc la dreapta și trase mașina într-o parcare de lângă plajă. Rămase acolo o vreme, uitându-se la ocean. Apoi coborî din mașină. Mai întâi scoase cârjele, apoi se sprijini de ele până ajunse să stea în picioare. Lăsă portiera deschisă și cheile în contact și porni pe nisipul de pe plajă. Cârjele se afundau în el și deplasarea deveni dificilă. Nu conta. Mișcarea era totul și continuă să meargă, străbătând plaja, îndreptându-se către valuri. Pantofii i se umplură de nisip, iar el și-i scoase din picioare și îi lăsă în urmă. Apoi picioarele atinseră nisipul tare, umed și simți apa. În câteva secunde intră în apă până la genunchi, aplecându-se înainte în cârje, valurile line udându-i pantalonii.

Îndrăzneala cea mai mare era și numai faptul că se putuseră gândi la așa ceva, darămite să o mai și facă. După treizeci de ani, misterul morții tatălui său fusese descoperit. Însă nu era o rezolvare pe care să și-o fi putut imagina sau bănui vreodată, nici chiar în cele mai întunecate închipuiri ale sale. Și dacă nu ar fi fost filmul lui Salettl, ar fi rămas ca o prelungire a experienței lui pe Jungfrau, pe care până atunci o considerase o iluzie, un vis halucinant, plin de ororile propriei sale imaginații. Însă acum, după ce văzuse ceea ce văzuse, nu mai rămânea nicio umbră de îndoială că ceea ce experimentase nu fusese un simplu vis. Fusese real. Și făcea să fie foarte limpede nu numai motivul pentru care murise tatăl său, dar și motivația călătoriei lui Von Holden la ghețar și la ascunzătoarea adânc îngropată în gheață.

Auzi undeva vocea lui Salettl: „Organizația noastră a crescut doi tineri… modificați genetic, de rasă pur ariană… printre cele mai bune specimene fizice în viață… la vârsta de douăzeci și patru de

ani… unul dintre cei doi băieți va fi ales… pregătit pentru operația chirurgicală… Mesia noului Reich.”

— Hei, domnule, ești complet ud! îi strigă un băiețel de pe țărm. Însă Osborn nu auzi. Se afla pe Jungfrau, iar Von Holden cădea înspre el, strângând în continuare în brațe cutia pe care o adusese cu el de la Berlin. *„Für Übermorgen*! Pentru ziua de după mâine!” îl auzise pe Von Holden strigând, apoi cutia îi căzuse din strânsoare, iar Von Holden se prăbușise dincolo de margine, înghițit de întunericul înghețat, ca și cum i-ar fi fost ștearsă întreaga existență. Însă cutia aterizase aproape de locul în care Osborn zăcea în zăpadă, rostogolindu-se datorită propriei greutăți și inerții. Din cauza impactului, cutia se deschisese și conținutul îi ieșise afară. Și în clipa dinainte de a dispărea dincolo de margine, Osborn văzuse limpede ce era. Era lucrul pe care Salettl omisese să-l spună. Lucrul pe care Osborn nu îl putea spune nimănui, pentru că nimeni nu l-ar fi crezut. Era adevăratul motiv al lui *Übermorgen.* Esența întregii idei. Chiar miezul acesteia. Era capul secționat și congelat al lui Adolf Hitler.

Mulțumiri

Pentru informații și sfaturi tehnice sunt în special recunoscător detectivului John „Ferăstrău” St. John, de la Secția de Omucideri a Poliției din Los Angeles, pensionar, locotenentului John Dunkin, din Departamentul de Poliție din Los Angeles, Danny Bacher de la Biroul Național de Turism din Elveția, Robert Abrams din San Francisco, Imara din Denver și doctorului James W. Howatt, doctorului Bert R. Mandelbaum, doctorului ortoped Robert N. Mohr, doctorului Herbert G. Resnick și doctorului Norton F. Kristy.

Pentru sugestii și corectura manuscrisului mulțumesc lui Fredrica S. Friedman, Hilary Hale și în mod special lui Frances Jalet-Miller. Apoi, deosebita mea apreciere pentru Marion Rosenberg și Aaron Priest, magicianul care a făcut ca totul să fie posibil. În sfârșit, transmit sincera mea recunoștință doctorului Leon I. Bender, fără al cărui talent extraordinar această carte nu ar fi fost scrisă vreodată.

Sfârșit

mastic

[1] Jucătorul de baseball care apără zona din jurul primei baze (n.t.).

[2] Departament guvernamental britanic responsabil de problemele legate de imigrație, terorism și trafic de droguri, echivalent al ministerului de interne (n.t.).

[3] Institutul de Tehnologie din Massachusetts, universitate particulară din Cambridge, Massachusetts, Statele Unite ale Americii (n.t.).

[4] Companie de feriboturi pe Canalul Englezesc, formată din unirea Seaspeed cu Hoverlloyd, care a activat din 1981 până în 2005 (n.t.).

[5] *Legăturile primejdioase*, în limba franceză în original, film realizat după cartea cu același titlu a lui Choderlos de Laclos (n.t.).

[6] Companie care furnizează în Marea Britanie autorizațiile și licențele pentru taxiuri (n.t.).

[7] Preparat sau alcaloid obținut din *Chondrodendron tomentosum,* utilizat în medicină și chirurgie pentru relaxarea mușchilor scheletici (n.t.).

[8] Culoarea, în limba franceză în original (n.t.).

[9] Terenul, în limba franceză în original (n.t.).

[10] Dacă vrei, în limba franceză în original (n.t.).

[11] Bună ziua, domnișoară, în limba franceză în original (n.t.).

[12] Termen argotic care în traducere ar însemna „drăguță" (n.t.).

[13] Vorbiți engleza? – în limba engleză în original (n.t.).

[14] Bună ziua. A, da, biletul. – în limba franceză în original (n.t.).

[15] *Los Angeles Rams,* echipă de fotbal americană (n.t.).

[16] Echipă de fotbal americană (n.t.).

[17] University of California, Los Angeles, cel mai mare campus universitar din Statele Unite și una dintre puținele universități cu activitate de cercetare publică (n.t.).

[18] Echipă americană de baseball (n.t.).

[19] Omletă cu cartofi, rețetă specific mexicană (n.t.).

[20] Royal Air Force, Forțele Aeriene Regale (n.t.).

[21] Persoană cu mare influență politică, datorată voturilor pe care le controlează (n.t.).

[22] Lider al Sindicatului anticomunist *Solidaritatea* din Gdansk și laureat al Premiului Nobel pentru Pace în 1983; președinte al Poloniei între 1990 și 1995 (n.t.).

[23] Stradă din Manhattan, New York, unde se află bursa (n.t.).

[24] *Internal Revenue Service,* Serviciul de Venituri Interne, agenție guvernamentală din Statele Unite care colectează taxele și aplică legile privind veniturile (n.t.).

[25] Personaje americane de comedie (n.t.).

[26] Shaun Patrick Livingston, jucător profesionist de baschet american, care a suferit multe traumatisme în timpul jocurilor (n.t.).

[27] Forțele Speciale Rusești (n.t.).

[28] Pace, bunăstare; în limba ebraică în original (n.t.).

[29] *National Football League,* Liga Națională de Fotbal American (n.t.).

[30] Domnii, în limba germană în original (n.t.).

[31] Personaj reprezentat printr-un ou, care face parte din poeziile și cântecele pentru copii (n.t.).

[32] Vino, tată; în limba germană în original (n.t.).

[33] Atenție! Domnul Von Holden este rugat să răspundă la telefon! Domnule Von Holden, răspundeți la telefon! – în limba germană în original (n.t.).

[34] Hanul de deasupra norilor (n.t.).

[35] *George Smith Patton* (1885-1945), general al armatei SUA în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.t.).

Table of Contents

118.
119.
120.
121.
122.
123.
124.
125.
126.
127.
128.
129.
130.
131.
132.
133.
134.
135.
136.
137.
138.
139.
140.
141.
142.
143.
144.
145.
146.
147.
148.
149.
150.
151.
152.
153.
154.
155.
156.
157.

158.
159.

Table of Contents